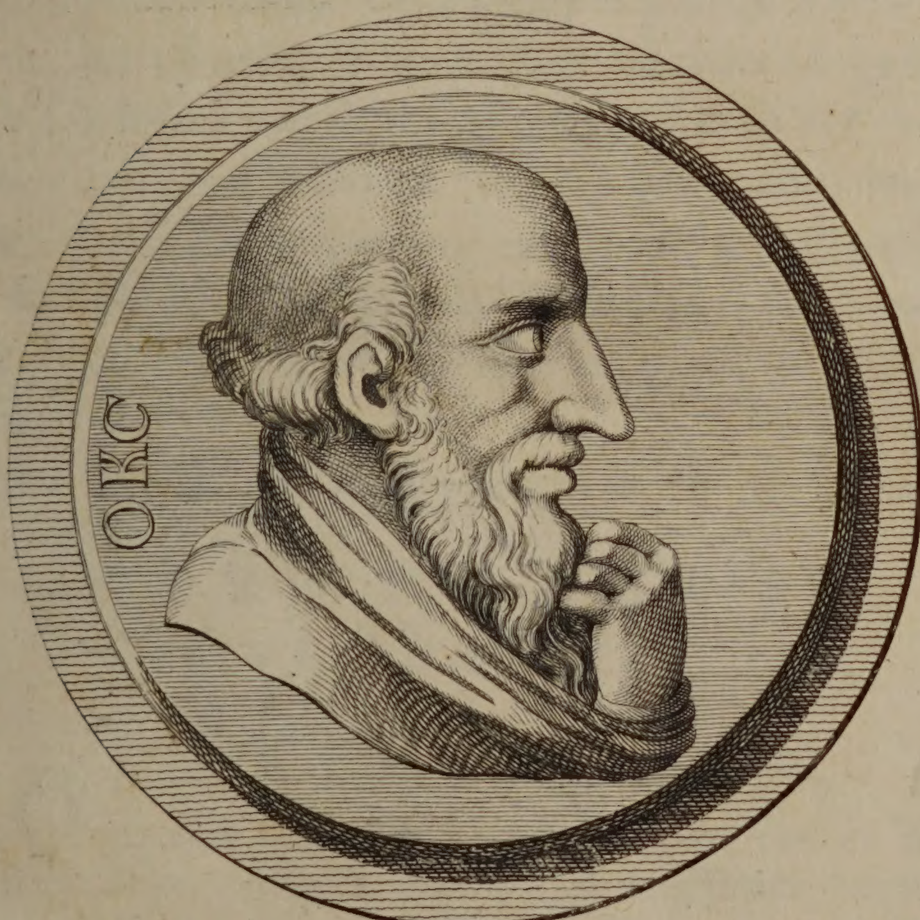
C2,

p. 233. Var. Hist. I, 16. Io. Henr. Fr. Biermann, Parochus Grosburgi, in libello: Scripturarum varietates ad Homerum ſpectantes (Vratisl. 1832. 4) lectionem ἀεροκύζακες, etiam Wielando improbatam, mutari iubet in ἀεροκάρδακες, Luft-ſoldaten. „κάρδαξ enim ſignificat mi-„litem. Polyb. V, 79. Arrian. Exp. Alex. „II. Cornel. Nep. in Datam. c. 8." Favet coniecturae quod duo Codd. habent ἀεροκόρδακες. adverſatur, quod, ſi adiuncta vocabula ſpectes, animalis nomen requiritur.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM
TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII
ACCURATE EXPRESSA
CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

CHRYSIPPVS.

VOLUMEN QUARTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CIƆIƆCCXC

BOSTON COLLEGE LIBRARY
CHESTNUT HILL, MASS.

PA4230
A2 1789 v.4

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ
Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚ. ὍΣΟΝ, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ 1
βαδίσματος σπουδῇ τεκμήρασθαι, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας· ἐνενόεις γοῦν τι μεταξὺ προϊὼν, καὶ τὰ χείλη διεσάλευες, ἠρέμα ὑποτονθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε κἀκεῖσε μετέφερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος· ἐρώτημα δὲ, ἢ τὶ τῶν ἀγκύλων συντιθεὶς, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, ἀεὶ σπουδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα.

ΕΡΜ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χθιζὴν

HERMOTIMUS
SIVE DE SECTIS.

Lyc. QUANTUM licet, Hermotime, ex libro, tum ex inceſſus celeritate, colligere, feſtinare ad magiſtrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te diſponeres, aut altercationem, aut tortuoſum quiddam componeres, aut Sophiſticam quaeſtionem cogitatione perſequereris, ut ne in via quidem otio indulgeas *nimirum*, ſed operoſus ſis, & ſerium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi proſit.

Herm. Per Iovem, Lycine, tale quiddam *erat.* Etenim he-

13781

συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμην, ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθὲς ὂν τὸ ὑπὸ τοῦ Κῴου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς πέρι ταῦτ᾽ ἔλεγεν, εὐμαθεστέρου πράγματος· Φιλοσοφία δὲ καὶ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἣν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπῃ ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσοφήσαντα.

2 ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἆθλα, ὦ Ἑρμότιμε, θαυμάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαί γε μὴν οὐ πόῤῥω σε εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι οὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ᾽ οὗ σε οὐδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ παρὰ

3 Τοῦ Κῴου ἰατροῦ) Ἱπποκράτους. V.

ſternam auditionem, & quae dixit nobis, repetebam, memoria percurrens ſingula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui ſciamus verum eſſe illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam eſſe, artem vero longam.* Quamquam iſta de medicina dixit ille, re ad diſcendum faciliore: ad philoſophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, niſi vigilanti admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, *cum id agatur,* ut aut miſer ſis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philoſophia aevum agas.

Lyc. Praemia quidem, quanta dixiſti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abeſſe, ſi quidem coniicere illud fas eſt & tempore, quo philoſopharis, & labore inſuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore ſuſtinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipſi anni ſunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magiſtros

τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοπουμένῳ μοι, φαίνῃ οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών.

ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι παρακύπτειν ἐς τὴν ὁδόν; ἡδ' Ἀρετὴ πάνυ πόῤῥω κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε, καὶ ὄρθιος, καὶ τρηχὺς, ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὰ οὖν ἵδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὡδοιπόρηται;

ΕΡΜ. Οὒ, φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκώλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχόμεθα ἔτι, ὦ Λυκῖνε.

itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios diſputationum tibi exſcribere, pallidum ſemper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re eſſe, ut ne per ſomnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti mihi videris non ita multo poſt comprehenſurus iſtam felicitatem, niſi forte fugit nos, te olim cum illa verſari.

Herm. Quî *poſſim*, Lycine, qui nunc tandem incipiam inſpicere in viam? Longe autem habitat Heſiodo teſte virtus, & eſt via ad illam longaque & praerupta, & aſpera, ſudorem excutiens non parvum viatoribus.

Lyc. Nondum ergo ſatis tibi ſudatum eſt, Hermotime, nec viae ſatis factum?

Herm. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum eſſe, in ſummo ſi eſſem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3 ΛΥΚ. Ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσην τὴν ἄνοδον εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν.

ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἤνυστο.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τῆς ὁδοῦ τυγχάνειν ὄντα;

ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον· ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, χρυσῆν τινα σειρὰν καθιεὶς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ᾽ ὧν σε ἀνασπᾷ δηλαδὴ, καὶ ἀνακουφίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκώς.

ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσῳ

Lyc. At initium idem ille Heſiodus totius dimidium ait eſſe. Itaque nihil erraverimus, ſi circa medium te aſcenſum eſſe dicamus.

Herm. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim ſic effectum eſſet.

Lyc. Sed ubinam viae verſari te dicemus?

Herm. In ipſis adhuc montis radicibus, Lycine, ſed ſumma iam vi conantem progredi: lubrica autem eſt, & aſpera, & opus eſt, qui manum nobis porrigat.

Lyc. Magiſter ergo tuus, qui hoc faciat, idoneus, qui deſuper ex ſummo, ut Homericus ille Iuppiter auream catenam, demittat ſermones ſuos, quibus nimirum attrahat te & levet ad ſe & virtutem, cum olim ipſe aſcenderit.

Herm. Rem ipſam, Lycine, dixiſti. Quantum enim in

γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, 4
ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνου συμπροθυμουμένου. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὡς δήποτε ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα εἴκαζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷον μετὰ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια;

ΕΡΜ. Ὀλίγον φὴς, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα;

ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν, καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν.

ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρὶς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἶτ' ἐπανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ

7 Εἰς νέωτα) Μέλλων. V.

illo eſt, olim extractus in altum eſſem, & cum illis verſarer. Sed ipſe nimis adhuc ſum imbecillus.

Lyc. Verum confidere oportet, & bonum habere animum, & finem viae ſpectare, ſupernamque illam felicitatem, illo praeſertim una animum ſtudiumque adhibente. Interea quam tibi ſpem oſtendit, quando futurum ſit ut enitaris? proximone anno coniicit in arce te futurum, verbi cauſa poſt myſteria altera, aut Panathenaea?

Herm. Pauxillum narras, Lycine.

Lyc. Sed proxima Olympiade?

Herm. Et hoc parum eſt, ut ad virtutis exercitationem, poſſeſſionemque felicitatis.

Lyc. Poſt duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis ſocordiam veſtram accuſaverit, ſi neque tanto tempore illud poſſitis, quo facile ſit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamſi nec recto

μὴ εὐθεῖαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς διὰ μέσου ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσῳ τινὶ βούλει ὑψηλοτέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ' ἧς ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρνου ἐκείνης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἷλεν;

5 ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργασθῆναι, καὶ ἁλῶναι, οὐδ' ἂν μυρίοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν· ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνίοντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐῤῥωμένως, καὶ προσέρχονται ἐπὶ ποσὸν, οἱ μὲν, ἐπὶ πάνυ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλέον. ἐπειδὰν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἱδρῶτι ῥεόμενοι, οὐ φέροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος διακαρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται, καὶ τὸ

itinere neque ſemper progrediatur aliquis, ſed in gentibus interiectis oberret. Quamquam, quanto vis altiorem, & magis lubricum, ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

Herm. Nihil quidquam ſimile eſt, Lycine, neque res talis eſt, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici poſſit & capi; non, ſi ſexcenti ſimul Alexandri aggrediantur: ſic enim multi aſcenderent. Iam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animoſe, & aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam iam viam ſunt, atque in impedita multa atque aſpera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, ſudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perſeverant, hi in arcem perveniunt, & ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae

ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, καὶ ἄνωθεν· ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμὲν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερνεφέλους γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἷ πάλαι σπεύδετε.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ παρα- 6
βαλεῖν.

ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τἀκριβές. εἰκάζω μέντοι οὐ πλείω τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἃ πάντως που καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα.

11 Εἰ) Εὐκτικὸν τὸ εἰ. πολὺ δὲ παρὰ Πλάτωνι τοῦτο. M.

reliqua eſt, viventes, velut formicas de alta quadam ſpecula reliquos intuentur.

Lyc. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Pygmaeis illis, ſed humi omnino, in ipſa quaſi telluris cute, *deprimis.* nec mirum: iam enim altum ſapis, & e ſummo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum Diis vos etiam veneramur, iam ſuperatis nubibus, eo, quo feſtinatis, olim delatos.

Herm. Modo contingat ille aſcenſus, Lycine. Sed nimis multum ſupereſt.

Lyc. Tamen non dixiſti, quantum, ut tempori comparare poſſemus.

Herm. Nempe nec ipſe accurate ſcio: coniicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interiectis, omnino quondam in ſummo futuri ſimus.

ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων, ὦ Λυκῖνε, οἱ πόνοι.

ΛΥΚ. Τουτὶ μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πότερον ὁ διδάσκαλός σου καθυπέσχετο, οὐ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ὢν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίστανται; Φασὶ γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δὴ σέ γε εἰκὸς, ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα εἴ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον, τὸ χρεὼν ἐπιστὰν, κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς, ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος.

ΕΡΜ. Ἄπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς γενόμενος.

ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα;

Lyc. Hercules tuam fidem! multum narras.

Herm. Etenim de maximis rebus laboratur.

Lyc. Iſtuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magiſter tibi tuus promiſit, ceu non ſapiens modo, ſed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? aiunt quippe ſcire talia. Neque enim veri ſimile eſt, te rebus incertis, an vitam ad virtutem uſque perducturus ſis, tot labores ſuſtinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum neſcias, an non te iam prope faſtigium enixum, inſtans fatum ex imperfecta ſpe pede prehenſum detrahat.

Herm. Apage. mali enim ominis ſunt iſta: ſed vivere liceat, ut unum certe diem ſapientiae poſſeſſione beatus ſim.

Lyc. Ac ſatis tibi eſt pro tot laboribus unus ille dies?

ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὁπόσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, 7
ὡς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; οὐ γὰρ δὴ αὐτός πω ἀνελήλυθας.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἤδη ὤν.

ΛΥΚ. Ἔλεγε δὲ πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ τίνα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ· ἦπου τινὰ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους;

ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα, πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα φησὶ τἀγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἕξειν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας;

ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπεισ-

Herm. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula ſatis eſt.

Lyc. Supera autem illa beata eſſe, ac talia, propter quae ſuſtinere omnia conſultum ſit, unde potes ſcire? neque enim ipſe unquam aſcendiſti.

Herm. Ego vero magiſtro fidem habeo dicenti: ille quidem omnino novit, faſtigium iam aſſecutus ſcilicet.

Lyc. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi eſſe felicitatem? numquid divitias, & gloriam, & voluptates inexſuperabiles?

Herm. Bona verba, amice: nihil enim iſta ad vitam cum virtute coniunctam.

Lyc. Quae igitur dicit bona, ſi haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint?

Herm. Sapientiam, & fortitudinem, & ipſum honeſtum, & quod firma perſuaſione novit, quomodo ſe habeant ſin-

μένον, ᾗ ἕκαστα ἔχει. πλούτους δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδο-
νὰς, καὶ ὅσα τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε,
καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἡρα-
κλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ
γὰρ ἐκεῖνος ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς
μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον,
ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ
οὗτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπὸ τινὸς πυρὸς, ἅ-
παντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ
εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄ-
κρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν
ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰο-
μένων ταῦτ' εἶναι.

8 ΛΥΚ. Νὴ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν ἐν Οἴτῃ,
ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ
τὸ δέ μοι εἰπὲ, καὶ κατέρχονταί ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἢν
ἐθελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἃ καταλελοίπασιν, ἢ

gula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecun-
que ſunt corporis, ea infra reliquit omnia, iiſque exutus
aſcendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagraſſet,
Deum factum. Etenim ille quoque, abiectis quaecunque
humana a matre habebat, puramque & ſinceram divinita-
tem, ipſo igni quaſi purgatam a ſcoriis ferens, evolavit ad
Deos. Et hi ſane a philoſophia velut ab igni quodam libera-
ti illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem
putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, di-
vitiarum, & gloriae, & voluptatum ne ſervantes quidem me-
moriam, ſed irridentes eos, qui eſſe aliquid iſta arbitrantur.

Lyc. Oeteum tibi Herculem iuro, Hermotime, magnam
tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicita-
tem: verum hoc mihi expedi, utrum deſcendunt aliquando
de arce illa ſua, ſi voluerint, uſuri illis, quae hic relique-

ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας;

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὃς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ, οὔτε φόβῳ, οὔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ· οὐδ' ἂν λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἄν.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἴγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τἀληθὲς, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, μηδ' ὅσιον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ ὀκνῶ.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὄκνει, ὦ γενναῖε, πρόςγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγου- 9
μένῳ σοι παρειπόμην, καὶ ἐπίστευον οὕτως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους,

runt? an neceſſe eſt eos, qui ſemel aſcenderunt, manere; verſari cum virtute, divitias & voluptates deridere?

Herm. Non hoc ſolum *ita habet*, Lycine: ſed qui conſummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus ſerviat, neque triſtitia, nec ulla in univerſum perturbatione afficiatur.

Lyc. Verum, ſi quidem fas eſt nihil cunctantem dicere quod res eſt — ſed linguis, puto, favendum hic eſſe, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a ſapientibus.

Herm. Minime, quin tu loquere, quidquid eſt, quod dicis.

Lyc. Vide, amice, quam valde cunctator ſim.

Herm. Tu vero cunctari noli, apud me ſolum qui dicas.

Lyc. Cetera quidem, Hermotime, narrantem te proſequebar, credebamque rem ita habere, ſapienteſque fieri illos, & fortes, & iuſtos, & reliqua, mulcebarque aliquan-

καὶ τἄλλα· καὶ πῶς ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνω γάρ ἐσμεν) ἐπέστην, ἀναμνησθεὶς ἃ πρότερον εἶδον ποιοῦντα. βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος;

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπὲ, ὅστις ἦν.

ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τἄτ' ἄλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστατον.

ΕΡΜ. Τί οὖν δὴ ἐποίει;

ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὢν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἐριστικόν;

ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίων αὐτῷ τοὔνομα.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἄρχοντα ἔναγχος, περιθείς γε αὐτῷ θοιμάτιον περὶ τὸν τράχη-

tum ſermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemtores eſſe diceres & gloriae & voluptatum, & nec iraſci illos neque dolere, hic omnino (ſoli enim duo ſumus) inſtiti, cum in mentem veniret, quae paulo ante videram facientem — vis dicam quem? an ſatis eſt etiam tacito nomine?

Herm. Nequaquam, ſed hoc etiam dic, quis fuerit.

Lyc. Ipſe tuus ille doctor, reverentia dignus vir cetera, & ultimae aetatis ſenex.

Herm. Quid is igitur faciebat?

Lyc. Hoſpitem noſti illum Heracleenſem, qui diu cum ipſo philoſophatus eſt, tanquam diſcipulus? rufum illum? contentioſum?

Herm. Novi, quem dicas. Dioni nomen eſt.

Lyc. Illum ipſum, cum mercedem puto in tempore non ſolveret, rapuit nuper ad magiſtratum, obtorto collo, vo-

λον, καὶ ἐβόα, καὶ ὀργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι, ἀφείλοντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, εὖ ἴσθι, προσφὺς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων, οὕτως ἠγανάκτει.

ΕΡΜ. Πονηρὸς γὰρ ἀεὶ ἐκεῖνος, καὶ ἀγνώμων, ὦ Λυκῖνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τούς γε ἄλλους, οἷς δανείζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό που διατέθεικεν. ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους.

ΛΥΚ. Τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι τῶν ἐν τῇ Οἴτῃ καταλελειμμένων δεομένῳ;

ΕΡΜ. Οἴει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκεῖνος περὶ τὰ τοιαῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ᾽ ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνὰ, ὧν κήδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι.

ΛΥΚ. Δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν κἀκεῖνα ἐπὶ τὴν ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ, πλούτου καταφρονοῦντα.

ciferans & irarum plenus, & niſi familiarium quidam, qui commodum adeſſent, eripuiſſent ipſius manibus iuvenem, crede mihi, correptum morſu naſum homini abſtuliſſet, adeo indignabatur.

Herm. Nam malus ille ſemper, & in reddendo, quod debet, ingratus. Aliis enim, quibus foeneratur, nihil unquam tale fecit: ſolvunt quippe uſuras tempori.

Lyc. Quid vero, & ſi non ſolvant, o beate, ipſi curae eſt, purgato iam a philoſophia, & relictis illis in Oeta monte nihil iam indigenti?

Herm. Putas enim, ſua ipſum cauſa laborare de talibus. Verum ſunt ipſi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant.

Lyc. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem, ut pari cum ipſo felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11 ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ τούτων διαλέγεσθαί σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολειφθείς.

ΛΥΚ. Θάῤῥει, ὦ 'γαθέ. τὸ τήμερον γὰρ ἐκεχειρία ἐπήγγελται· ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ.

ΕΡΜ. Πῶς λέγεις;

ΛΥΚ. Ὅτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναί τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπό τε οὖν τῆς κραυγῆς, πονήρως τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι, καὶ ἱδρῶσαι μάλα πολ-

Herm. Non vacat mihi, Lycine, de his diſputare tecum: iam enim feſtino ad ipſum audiendum, ne forte imprudens plane ſero veniam.

Lyc. Bono es animo, bone vir: hodie enim induciae denuntiatae ſunt: itaque ego tibi, quod reliquum eſt viae, remitto.

Herm. Quid ais?

Lyc. Tibi illius iam copiam non futuram, ſi quidem fides habenda programmati. Tabella enim ſuſpenſa ſuper veſtibulum, magnis literis ſcripta ſignificabat, hodie illum non diſputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae ſuae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum diſputaſſe multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertaſſe cum illo de iis, in quibus ipſi ſolent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & ſudaſſe multum, protracta in mediam noctem,

λα ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὥς φασι, τῆς συνουσίας· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει, οἶμαι, πλέον τοῦ ἱκανοῦ, τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς φιλοτησίας προπινόντων, καὶ ἐδεδειπνήκει πλέον, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας, ἤμεσέ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῷ παραλαβὼν τὰ κρέα, ὁπόσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι παραδεδώκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ᾽ ἐκείνου καθεύδει, μηδένα εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκα- 12
λος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ᾽ οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ᾽ ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύτης ὑπερέσχε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ᾽ ἀναιμωτί φασιν ἀπελθεῖν,

13 Ἀγχώμαλα) Ἴσα, ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. V.

ut aiunt, diſputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam ſatis fuit, cum, ut fieri ſolet, convivae illum largioribus invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam pro ſene, cibi ſumſerat. Igitur domum reverſus & vomuit, ut aiunt, copioſe, & cum primum annumerari ſibi iuſſiſſet carnis fruſta, quae puero a tergo ſtanti tradiderat, & curate ea obſignaſſet, ab eo inde tempore dormit, imperato, ne quis intro admittatur. Haec autem e Mida audivi eius ſervo, qui narraret quibuſdam ipſius diſcipulorum, qui & ipſi, multi ſane, revertebantur.

Herm. Uter vero, Lycine, diſceſſit ſuperior, doctorne meus, an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas?

Lyc. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum eſſe: ceterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit ſenex ſuperior. Euthydemum enim nec incruentum diſceſſiſ-

ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγκτικὸς, καὶ πείθεσθαι οὐκ ἤθελεν, οὐδὲ παρεῖχε ῥᾴδιον αὑτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καταφέρει αὐτοῦ, πλησίον κατακειμένου, καὶ οὕτως ἐκράτησεν.

ΕΡΜ. Εὖγε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν τοῖς κρείττοσι.

ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἢ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν τῇ
13 χειρὶ ἔχοντα; Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί οὐ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἔτι συνοδοιποροίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦδε ἀρξάμενος; οὐ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες.

ſe aiunt, ſed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim inſolens eſſet, & convellere noſtrum ſtudioſe vellet, & perſuaderi ſibi nollet, nec facilem refutanti ſe praeberet, optimus ille tuus magiſter, quem forte habebat ſcyphum, Neſtoreum quendam, impingit in illum prope accubantem, & ita ſuperavit.

Herm. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adverſus eos, qui cedere melioribus recuſant.

Lyc. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiis agitatus Euthydemus virum ſenem incendit, irritari neſcium, & ira ſuperiorem, ſcyphum adeo gravem manu tenentem? Verum enimvero, quando otioſi ſumus, quid non narras mihi tuo ſodali, quomodo primum animum ad philoſophiam appuleris? ut ipſe quoque, ſi fieri poſſit, iter illud veſtrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὄψει ἐν βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων· παῖδας εὖ ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας, ὡς πρὸς σὲ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός.

ΛΥΚ. Ἱκανὸν, εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν.

ΕΡΜ. Ἀμέλει, καὶ αὐτὸς κατὰ σὲ γεγονὼς, ἠρξάμην φιλοσοφεῖν τετταρακοντούτης σχεδὸν, ὁπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας.

ΛΥΚ. Τοσαῦτα γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, κἀμὲ, δίκαιον γάρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἰπὲ, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἤν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις;

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἤν τι βούλῃ, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾷον γὰρ οὕτω μάθῃς.

ΛΥΚ. Εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, οὗ

Herm. Modo velles, Lycine! paulo poſt videres, quantum ſuperes alios. Pueros, mihi crede, iudicabis, ad te *ſi comparentur*, omnes: tantum illos ſuperabis ſapientia.

Lyc. Satis mihi fuerit, ſi poſt viginti annos talis fiam, qualem te nunc video.

Herm. Noli eſſe ſollicitus: ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philoſophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu iam, puto, natus es.

Lyc. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via ſuſceptum me quoque ducito; aequum enim eſt. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitiſne contradicere diſcentibus, ſi quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc iunioribus?

Herm. Non uſquequaque. At tu ſi quid volueris, inter *dicendum* interrogato, & contradicito: ſic enim diſces facilius.

Lyc. Bene, ita me Mercurius amet, [Gr. *Hermes*] cuius tu

14 ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδός ἐστιν ἡ ἐπὶ φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἡ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοί τινές εἰσι;

ΕΡΜ. Μάλα πολλοὶ, Περιπατητικοὶ, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι· καὶ αὖ Διογένους ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένους ζηλωταὶ, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους.

ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ οὗτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα;

ΕΡΜ. Καὶ πάνυ διάφορα.

ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθὲς, οἶμαι, πάντως που ἓν ἦν αὐτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα διάφορά γε ὄντα.

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

15 ΛΥΚ. Ἴθι δὴ, ὦ φιλότης, ἀπόκριναί μοι, τῷ ποτε πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ᾔεις φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἀλ-

nomine appellaris. At illud mihi dic, unane via eſt ad philoſophiam ducens, veſtra illa Stoicorum, an verum ego audivi, & alios multos eſſe, [*qui diverſas vias ſequantur?*]

Herm. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis ſibi nomen inſcribunt, & rurſus alii quidam Diogenis, & Antiſthenis aemuli, & qui a Pythagora ſunt, & adhuc plures.

Lyc. Vera dicis: multi enim ſunt. Utrum vero eadem iſti, Hermotime, dicunt, an diverſa?

Herm. Omnino diverſa.

Lyc. Sed verum quidem, puto, omnino unum illorum eſſe, at non omnia, ſi quidem ſunt diverſa.

Herm. Recte ſane.

Lyc. Age ergo, amice, reſponde mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philoſophatum ires, ac multae tibi ianuae paterent, ceteris relictis, Stoicorum

λας, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἧκες, καὶ δι' ἐκείνης ἠξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὔσης, καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνυούσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνάμενον· ἀλλ' οὕτως ἀπόκριναι, ὁποῖος τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ.

ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀντισθένους, καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων, τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἴας, ἐξ ἁπάντων δὲ προελόμενος, ἅπερ προῄρησαι, ἀξιοῖς κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ

16 Τὸν Χαιρεφῶντα) Ὅτι Στωϊκὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ Πύθιος Χαιρεφῶντα προυτρέψατο εἰπών· ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. Υ.

illam ingreſſus ſis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut ſola ea vera ſit, & rectam viam oſtendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam, argumento iſta tum colligebas? Nec velis mihi illum, qui nunc es, te ipſum cogitare, vel ſemiſapientem, vel ſapientem plane, qui meliora iudicare prae nobis, qui de vulgo ſumus, poſſis: verum pro eo reſponde, qualis tum eras, idiota, & mei, ut nunc ſum, ſimilis.

Herm. Non intelligo, quid hoc tibi ſermone velis, Lycine.

Lyc. Atqui nihil valde tortuoſum interrogavi. Cum enim philoſophi ſint multi, ut Plato, ut Ariſtoteles, ut Antiſthenes, & de veſtris progenitoribus Chryſippus, Zeno, reliqui quotquot ſunt, quo, inquam, argumento reliquos adſpernatus, ex omnibus elegiſti, quae elegiſti, & ſecundum haec philoſophandum cenſes? Numquid te etiam, ut Chae-

Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἁπάντων προειπών; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος Φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἁρμόττουσαν οἶμαι ἑκάστῳ εἰδότι.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἠρόμην περί γε τούτων τὸν Θεόν.

ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ᾤου αὐτὸς εἶναι ἑλέσθαι τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν, ἄνευ τοῦ Θεοῦ;

ΕΡΜ. Ὤμην γάρ.

16 ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἄν τις ἕλοιτο, παρεὶς τὰς ἄλλας;

ΕΡΜ. Ἐγώ σοι Φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἴκαζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν.

rephontem, Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philoſophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat.

Herm. At nihil tale, Lycine; nec interrogavi de hiſce Deum.

Lyc. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina iudicares, an quod ſufficere te putabas, qui per te ipſum, quod optimum eſſet, etiam ſine Deo eligeres?

Herm. Nimirum ſic putabam.

Lyc. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio ſtatim dignoſci poſſit, quae ſit optima philoſophia, & verax, quam quis relictis ceteris eligat.

Herm. Ego tibi dicam. Videbam pleroſque ad illam ferri: hanc itaque optimam eſſe colligebam.

ΛΥΚ. Πόσῳ τινὶ πλείους τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠρίθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἠρίθμησα ἔγωγε· εἴκαζον δέ.

ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὃς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῷ φῂς καὶ πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρός με τἀληθές.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετύφωνται, καὶ φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γιγνώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεὺς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφὸς, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ 17

Lyc. Quanto plures *videbas* Epicureis, aut Platonicis, aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in ſuffragiis.

Herm. Quin non numerabam equidem: ſed coniiciebam.

Lyc. Ut tu non vis me docere! ſed fallis, qui de tali re coniectura te dicas & multitudine iudicaſſe, & verum apud me dicere ſubterfugias.

Herm. Non hoc ſolum, Lycine, ſed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos eſſe & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentioſos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes eſſe & cognoſcere omnia; qui vero illam viam elegiſſet, eum ſolum regem, ſolum divitem, ſolum ſapientem, & in univerſum omnia.

Lyc. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum?

αὐτῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπαινοῦσι τὰ αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον.

ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.]

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον.

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Ὁρᾷς ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγεις τἀληθὲς, ἀλλ' οἴει Μαργίτῃ διαλέγεσθαί τινι, ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, ἀνὴρ συνετὸς, ἔτη τότε γεγονὼς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τῶν κρειττόνων ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

18 ΕΡΜ. Ἀλλ' οἶσθα, ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἑώρων γὰρ αὐτοὺς

10 Μαργίτῃ) Μαινομένῳ. V.

Neque enim ſane illis ipſis credidiſſes ſua laudantibus.

Herm. Nequaquam, ſed dicebant ceteri.

Lyc. Qui vero diverſae ſententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philoſophantur.

Herm. Non ſane.

Lyc. Ergo idiotae dicebant iſta.

Herm. Ita eſt.

Lyc. Vides, quam iterum me decipias, nec verum dicas, ſed cum Margite te quodam diſputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philoſophia & philoſophis fidem habuiſſe idiotis, & ſecundum illorum dicta feciſſe electionem & principatum tribuiſſe. Neque enim talia dicenti crediderim.

Herm. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, ſed ipſi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, ami-

κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, Φροντίζοντας ἀεὶ, ἀῤῥενωποὺς, ἐν χρῷ κουρίας τοὺς πλείστους, οὐδὲν ἁβρὸν, οὐδ᾽ αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάΦορον ὑπερεκπίπτον, ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ᾽ ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι Φασίν.

ΛΥΚ. Ἆρ᾽ οὖν κἀκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι τὸν σὸν διδάσκαλον, ὦ Ἑρμότιμε, πράττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ Φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τἄλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλὴς ἡ ἀναβολὴ, καὶ ὁ πώγων βαθὺς, καὶ ἐν χρῷ ἡ κουρά; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τουτονὶ κανόνα, καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός Φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων, καὶ κουρᾶς διαγιγνώσκειν τοὺς ἀρίστους· ὃς δ᾽ ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς

ctos honeſte, cogitabundos ſemper, virile quid tuentes, ad cutem tonſos pleroſque, nihil neque molle, neque rurſus in nimiam negligentiam prolapſum, (*quo fit*, ut attonitus aliquis & plane cynicus ſit) ſed in medio *quodam* ſtatu, quem optimum omnes eſſe perhibent, *conſtitutos.*

Lyc. Numquid igitur iſta quoque illos facere videbas, quae paulo ante ipſe dicebam me vidiſſe tuum, Hermotime, magiſtrum facere? verbi cauſa, foenerari, & repoſcere acerbe, & rixoſe omnino contendere in congreſſionibus, & reliqua, quae in ſe demonſtrant? an parum iſta curas, dum compoſitus ſit amictus, & barba prolixa, & capillus ad cutem detonſus? &, quod ſupereſt, hunc habemus canona, hanc regulam exquiſitam talium, de ſententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, inceſſu, tonſura dignoſcere optimos; quicunque vero iſta non habuerit, qui neque tetri-

ᾖ, καὶ φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ
19 ἀποβλητέος; Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε,
παίζεις πρὸς μὲ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος συνίημι.

ΕΡΜ. Διατί τοῦτ' ἔφησθα;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ 'γαθὲ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέγεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπολὺ γοῦν ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίου τινὸς, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῷ τὸν τὴν ἀμείνω προαίρεσιν προῃρημένον, οὔτε σχῆμα οὔτε βάδισμα ὁρᾷν δυνάμενος;

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔμοιγε οὐ πρὸς τυφλοὺς ὁ λόγος, ὦ Λυκῖνε, οὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων.

ΛΥΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν

cus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus eſt ac reiiciendus? Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me ſentiam.

Herm. Quorſum hoc dixiſti?

Lyc. Quod ſtatuarum, bone vir, probationem mihi narraſti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compoſitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcamenes, vel Myron ad formoſiſſimam illas ſpeciem configuravit. Si vero vel maxime ſignis talibus utendum eſt, quid faciat, ſi quis caecus philoſophari cupiat? qua re dignoverit ſectae melioris ſectatorem, qui neque habitum cernere neque inceſſum queat?

Herm. At mihi oratio eſt non ad caecos, neque tales curo.

Lyc. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam ſignum eſſe rerum ita magnarum & omnibus utilium. In-

εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν, ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοὶ, ἐπείπερ μηδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιντο ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, κἂν πάνυ ὀξυδερκεῖς ὦσι, τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπό γε τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς; Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοῖόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις αὐτοῖς, καὶ ἠξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρισμάτων διορᾷν, τὸν ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα, ἢ μή; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω διαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόῤῥητα, καὶ ἐν ἀφανεῖ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἅ τινα

terim, ſi videtur, extra philoſophiam nobis maneant caeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime neceſſe erat philoſophari, ne nimis graviter calamitatem ferrent. Sed ipſi ſane, qui vident, ſi vel acutiſſimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo ſunt, ex illo externo amictu? Quod autem dicere volo, eiuſmodi eſt. Nonne *verum eſt*, te amore quodam mentis *& ſententiarum* in his viris ad eos acceſſiſſe, & mente *ac ſententiis* fieri voluiſſe meliorem?

Herm. Ita eſt.

Lyc. Quomodo ergo potuiſti ſignis, quae modo dicebas, recte vel ſecus philoſophantem pervidere? Neque enim ſolent ita dilucere talia, ſed ſecreta ſunt, in occulto latent, ſermonibus & congreſſionibus, & operibus ſimilibus, vix ſero tandem oſtenduntur. Itaque Momus ille, audiſti puto,

ἠτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. Φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας πέρι· καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶ, ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι· τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπείπερ ἐπὶ τὸν Μῶμον ἧκον, ὅνπερ δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἐκεῖνος ἑκάστου τὸ ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων, ἅτινα ἠτιάσατο, περιττὸν ἂν εἴη λέγειν· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲ τοῦτο ἐμέμψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπετασθεισῶν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ· καὶ ἢ ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττων, οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διενοεῖτο. σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, διὰ τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέῳκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ

quid Vulcanum accuſaverit : ſin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula, contentionem inter Minervam, & Neptunum, & Vulcanum de artis praeſtantia interceſſiſſe; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compoſitum a Vulcano hominem. Cum ad Momum veniſſent, quem arbitrum ſibi nempe ſumſerant, perſpecto ille uniuſcuiuſque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere iam ſuperfluum fuerit: in homine autem hoc deſideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuiſſet, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur, an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus ſentiebat, tanquam qui hebeti *circa illos* viſu eſſet. Tu vero ſupra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus ſunt trans ipſa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoſcit unuſ-

BOSTON COLLEGE LIBRARY
CHESTNUT HILL, MASS.

μόνον ἃ βούλεται, καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, κατὰ θεὸν εἱλό- 21
μην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἱρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς γοῦν ἐμέ.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, καὶ πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ περιόψει με παραπολύμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ;

ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ ἄν σοι ἀρέσκει, ὧν ἂν εἴπω.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ 'γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖον ἄν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἑκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι γνώριμον ἐρεῖς.

quiſque, ſcias, verum etiam uter melior ſit aut deterior.

Herm. Ludis, Lycine. Ego vero ſecundo numine elegi, neque optionis illius meae me poenitet: ſatis autem hoc, mihi quidem, eſt.

Lyc. Mihi tamen hoc non dixeris ſufficere; ſed negliges me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis?

Herm. Nihil enim tibi placet, quidquid dixero.

Lyc. Non ita eſt, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere mihi poſſit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, & nobis invides, ne aeque ac tu philoſophemur: ego tentabo, quantum eius facere potero, pro me invenire accuratum de his iudicium, & ſectam certiſſimam. Audi vero & tu, ſi volueris.

Herm. Ego vero volo, Lycine. Forte enim cognitu aliquid dignum dixeris.

ΛΥΚ. Σκόπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.
22 Ἔστω δή μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοιόν δέ τι, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους, (ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖθέν ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγον θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἁρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούντων, οὐδὲν ἂν εἴδῃς, φασὶν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται, μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμαι, τὰς στάσεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδὼν ἐστιν ἐκείνοις. οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας ὁρῶσιν, ὡς διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξ-

16 Διαφέρεσθαι) Διαμάχεσθαι. V.

Lyc. Conſidera igitur, ſed noli irridere, ſi hominis omnino rudis in morem illud diſquiram: neceſſe enim eſt ita *facere*, cum tu, qui melius ſcias, dicere clarius nolis. Sit igitur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam beatos habens cives, (ut dicat forte tuus magiſter, inde aliqua via huc delatus) ſapientes ſummo gradu, fortes univerſos, tum iuſtos, temperantes, parum Diis minores. Eorum vero, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant homines, vim faciant, iuſto plus ſibi arrogent, nihil videas, aiunt, in ea urbe quemquam audere, ſed per pacem & concordiam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, puto, aliis in civitatibus ſeditiones & contentiones excitant, quorum cauſa mutuas ſibi inſidias ſtruunt homines, illa e medio ſublata apud illos ſunt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias ſpectant, de quibus certent; ſed olim civitate illa exegerunt, non neceſſa-

ελληλάκασιν αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολιτεύεσθαι· ὥστε γαληνόν τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον βιοῦσι, ξὺν εὐνομίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυ- 23
μεῖν πολίτας γίγνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κάματον ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας;

ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ σπουδαστέον· τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν ἐπικατεχόντων, καὶ κλαυθμυριζομένων, ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν κἀκείνους παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, ἀποσεισάμενον αὐτοὺς, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· καὶ αὐτὸ

ria rati, quae in ea verſentur. Itaque tranquillam quandam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus, & aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

Herm. Quid ergo, Lycine? nonne dignum eſt, omnes concupiſcere civitatem eam adipiſci, nec laborem imputantes viae, neque animum deſpondentes propter longitudinem viae, ſi futurum ſit, ut, ubi pervenerint, adſcribantur & ipſi *in tabulis publicis*, civitatemque conſequantur?

Lyc. Per Iovem, Hermotime, omnium maxime in hoc elaborandum eſt, reliquorum vero cura abiicienda; neque ſi haec *antiqua* patria manum iniiciat, multam habere rationem *oportet*, neque liberis aut parentibus, ſi cui ſint, retinere cum ploratu volentibus, frangi; ſed primum quidem hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum;* ſi vero nolint, vel non poſſint, dimotis illis recta procedere ad beatam il-

ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκεῖσε. οὐ γὰρ δέος μή σέ τις ἀποκλείσῃ, καὶ γυμνὸν ἐκεῖσε ἥκοντα.
24 Ἤδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με προὔτρεπεν ἕπεσθαί οἱ πρὸς τὴν πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ Φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ Φρατρίας μεταδώσειν τῆς αὐτοῦ, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην. ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐ πιθόμην ὑπ᾽ ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. ἔλεγε δ᾽ οὖν περὶ τῆς πόλεως, εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς· ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικροὺς, καὶ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχειν τῆς πόλεως

2 Ἐσσύμενον) Ὁρμώμενον. V. Ὅμηρος (Il. Z, 518.) ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω. M.

7 Καὶ φρατρ.) Συντάγματος. V.

Iam ex omni parte civitatem; & ipſo abiecto veſtimento, ſi forte illo comprehenſo impediant, eo erumpere. neque enim metus eſt, ne quis excludat vel nudum eo advenientem. Iam enim alias quondam ſenem audivi enarrantem, uti ſe res illae haberent; iſque me hortatus eſt, uti ad eam ſe civitatem ſequerer; ipſum enim ſe praeiturum, & adſcripturum *civibus*, cum adveniſſem, & tribulem facturum, & curiae mihi ſuae ius impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae iuvenili tum inſcitia, quindecim fere anni ſunt, non ſum obſecutus: forte circa ipſa iam ſuburbia, & ad portas eſſem. Dicebat autem de civitate illa, ſi bene memini, tum alia multa, tum iſta etiam: Omnes ibi advenas eſſe & peregrinos, indigenam neminem: ſed & barbaros in civitate verſari multos & ſervos, & deformes, & parvos, & pauperes, atque in univerſum ci-

τὸν βουλόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγγραφὴν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἑκάστῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα· ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξηται καὶ διεξέλθῃ, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἰσότιμον ἅπασι. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννὴς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μι- 25
κρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι καὶ αὐτὸς οὕτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως;

vem eſſe, qui velit: legem enim illis eſſe, non ex cenſu adſcribi aliquem, neque ex habitu, vel ſtatura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex maioribus; ſed iſtorum nec rationem ullam haberi apud illos: ſufficere autem unicuique ad hoc, uti civis fiat, prudentiam, & honeſti amorem, & laborem, & deliciarum contemtum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur, ſi in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, ſi quis iſta in ſe eſſe demonſtraverit, emenſuſque totum ad urbem uſque iter fuerit, eum civem eſſe continuo, & aequo iure, quiſquis alioqui fuerit: iſta autem *nomina*, deterior, melior, nobilis, ignobilis, ſervus, liber, neque eſſe omnino, neque nominari in ea civitate.

Herm. Vides, Lycine, quam non fruſtra, neque parvis de rebus laborem, qui civis cupiam fieri & ipſe pulchrae adeo & beatae civitatis.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἤειν ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμην ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ, ὡς ὑμεῖς φατε, (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδὸς) πάνυ πόῤῥω ἀπῴκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ᾽ αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἴει σὺ οὕτω χρῆναι ποιεῖν;

ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις;

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σοι μὲν ἐπὶ τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἕτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδός γε μὴν, οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἑσπέρια, ἡ δὲ ἐπὶ τὴν ἕω φέρειν ἔοικεν,

Lyc. Nam egomet eorundem, quorum tu, amore flagro: neque eſt, quod mihi ante iſta velim contingere. Si quidem igitur in propinquo eſſet illa civitas, & manifeſta in conſpectu omnium, olim, crede mihi, ipſe nihil cunctatus ad eam perrexiſſem, & civis illius eſſem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Heſiodus conſarcinator ille carminum, longo admodum ſpatio remota habitetur, neceſſe eſt & viam, quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum?

Herm. Et qua alia ratione perveniat aliquis?

Lyc. Igitur quantum ad promiſſiones, & ſcientiae profeſſionem, multa tibi ducum copia. Multi enim parati adſtant, indigenas inde eſſe quiſque ſe dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, ſed multae ac diverſae, ac nihil altera alteri ſimiles. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad ſeptem-

ἡ δὲ ἐπὶ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας.
καὶ ἡ μὲν διὰ λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, εὔυδρος
καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ,
πετρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κά-
ματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν
πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, ἐς τὰ ἐναντιώματα
τελευτῶσαι. Ἔνθα δή μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' 26
ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτρα-
ποῦ ἕκαστος ἐφεστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος
ὀρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέ-
ναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς
δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μήτε
ἄλλοις ἡγήσασθαι δυναμένοις ἀκολουθήσαντας. κἂν
ἐπὶ τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, κἀκεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖ-
ται περὶ τῆς αὑτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ
παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἑξῆς ἅπαντες. τό τε τοίνυν τὸ
πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, οὐ μετρίως

triones, & altera recta ad meridiem: & haec quidem per
prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil du-
rum habens, nihil incedentibus aſperum; altera vero ſaxo-
ſa, & aſpera, ſolem multum ac ſitim & laborem denun-
tians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur,
quae una eſt, ipſae in maxime oppoſita exeuntes. Hic igi-
tur mihi, & quidem omnis dubitatio eſt. Ad quamcunque
enim illarum veniam, vir ad caput uniuſcuiuſque tramitis,
in ipſo ingreſſu adſtans fide digniſſimus, & manum porri-
git, & in ſuam nos abire hortatur, dicens unuſquiſque il-
lorum, ſolum ſe rectam noſſe, ceteros vero errare, qui
nec ipſi inde venerint, neque deducere alios ſequentes poſ-
ſint. Et ſi ad proximum acceſſero, ille quoque ſimilia de
ſua via promittit, & aliis detrahit; & ille, qui iuxta hunc
eſt, ſimiliter, & ſic deinceps omnes. Haec ipſa igitur via-

ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα ἥν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

27 ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐγώ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης.

ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας μετεληλυθόσι.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φής;

ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνην ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐπικούρου ἐκείνην, καὶ ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, οὐχ οὕτω;

2 Ὑπερδιατεινόμενοι) Φιλονεικοῦντες. V.

rum multitudo, earumque ratio diſſimilis me perturbat, & in conſilii inopiam coniicit: ac duces maxime quantum poſſunt & ultra contendentes, ſuamque ſinguli laudantes. Neque enim, in quam converſus, aut quem maxime ſecutus ad civitatem perveniam, ſcio.

Herm. At ego iſta te conſilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris.

Lyc. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum ſecutis? rurſus enim nobis eadem conſilii inopia alia ſe forma offert, cum a rebus ad viros tranſivimus.

Herm. Quid ita ais?

Lyc. Quoniam hic quidem in Platonis viam digreſſus, eoque viae duce [comite] uſus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, veſtram: nam qui non ita fiat, Hermotime?

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνη ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν· οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφῖκται πρός τι τέλος, καὶ εἶδέ τινα πόλιν, δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε οὐ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κό-

12 Οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν . . .) Τὸ παροιμιῶδες μέτεισιν ἐκεῖνο· οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς. V.

Herm. Et cur non?

Lyc. Non tu liberaſti me dubitatione, ſed adhuc aeque ignoro, cui viatorum magis credendum ſit. Video enim unumquemque illorum cum ipſum, tum ducem, unius modo viae periculum feciſſe, & illam laudare, ac dicere ſolam ferre in urbem; neque tamen habeo, unde ſciam vera illum dicere. Verum veniſſe illum ad finem quendam, & vidiſſe civitatem aliquam, forte illi dederim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cuius cives eſſe tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum eſſet, ille Babylonem delatus Corinthum ſe vidiſſe putarit, illud mihi quidem adhuc obſcurum eſt. Neque enim quiſquis urbem vidit, Corinthum vidit, ſiquidem non ſola urbs eſt Corinthus. Quod autem maxime inopem me conſilii reddit, illud eſt, quod novi, unam neceſſario eſſe veram viam, quippe cum

ρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις οὕτω σφόδρα παραπαίοι, ὡς οἴεσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν.

ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄγει.

28 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρᾶς δεῖ βουλῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἑλομένους, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἡντιναοῦν. δυνατὸν μὲν γὰρ καὶ τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω

& Corinthus una ſit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere; niſi in tantum quis deſipiat, etiam eam, quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere.

Herm. Et quomodo hoc fieri poſſit, Lycine, alia cum aliorſum ducat?

Lyc. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus eſt ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id, quod eſt in proverbio, hic agemus, *Quocunque nos pedes tulerint, eo imus*: alioquin imprudentes pro ea, quae Corinthum fert, alteram, quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero conſultum eſt fortunae permittere, ut qui forte optimam capeſſituri ſimus, licet ſine examine in unam quamcunque viarum ingrediamur. Etenim poteſt quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum eſt. At nos de tantis rebus non pu-

μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥιπτεῖν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶ, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύουσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε τοῦ ἀληθοῦς, ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὁμηρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν. ὃς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ, τὴν μήρινθον ἔτεμεν· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκεῖνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν τρωθήσεσθαι καὶ περιπεσεῖσθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι οὐ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἐς τῶν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ἐπιδῷ τῇ πλεούσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια

2 Ὡς ἡ παροιμία φησὶ) Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι. V.

to oportere periculoſam temere aleam iacere, neque in anguſto adeo concludere ſpes noſtras, *viminea*, quod eſt in proverbio, *ſcapha Aegaeum* Ioniumve mare auſos *traiicere:* ubi nec fortunam cum ratione accuſaremus, ſi ea ſagittando vel iaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum ſit inter mille mendacia: quale quid nec Homerico illi ſagittario contigit, qui, cum columba deiicienda eſſet, lineam telo rupit; Teucrum fuiſſe arbitror. Sed multo rationabilius eſt ſperare futurum, ut de multis *quiddam* [*quodcunque ſit*] feriatur, & in telum quaſi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem eſſe periculum, ſi ſpe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire iam & retro navigare ad ſalutem facile eſt, ſi quis ſemel ſpiranti ſe *aurae*,

λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὔριον τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐθέλουσι· καὶ, νὴ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῆ, οἵαν διαρκέσαι πρὸς τηλικοῦτον κλύδωνα.

29 ΕΡΜ. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, παραπολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις, οὔτε ἡγεμόνας ἀμείνους, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἢν ἐθελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἕψη, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη προϊών· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἑπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς

ſolutis retinaculis, permiſerit; ſed neceſſe eſt in pelago iactari nauſeantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuiſſet ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conſcenſa ſpecula videre, ferenſne ſit & ſecundus ventus Corinthum navigare volentibus; &, per Iovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum poſſit.

Herm. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, ſi circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & ſi quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos ſequere, per Chryſippi Zenoniſque veſtigia progreſſus: aliter vero fieri non poteſt.

Lyc. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum ſequatur, & reliqui, non perventurum me Co-

τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ᾽ ἑαυτοῦ ἕκαστος. ὥστε, ἢ πᾶσι
πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως·
μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὕρω-
μεν τἀληθῆ ὑπισχνούμενον. Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν 30
ἔχω ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων,
ἑλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἀτὰρ
μόνα γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπο-
ρήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσειε
Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς
ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῷέν με, καὶ, νὴ Δί᾽, εἰς
δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζοιντο, λέ-
γοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί παθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πι-
στεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν,
πρεσβυτέρων ὄντων παραπολὺ, χθὲς καὶ πρώην γενο-
μένους, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως
ὧν φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐ-

rinthum, niſi ſecum, quiſque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare ſimiliter. Longe enim tutiſſimum tale quid fuerit, dum, qui vera promittat, inveniamus. Nam, age, ſi ita, uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, veſtra eligam, fide tibi habita, viro amico, ſed qui ſola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Ariſtotelem, & reliquos: iique circumſtantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum iniuriarum unuſquiſque poſtulent, dicentes, Quo animi impetu, bone Lycine, aut cuius auctoritate, Chryſippum & Zenonem nobis praetuliſti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum natu maioribus, qui neque ſermonem communicaveris nobiſcum, nec omnino, quae dicimus, exploraveris? Haec, *inquam*, ſi dicant, quid illis re-

τοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἄν, οἶδ᾽ ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅστίς ποτέ ἐστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἁπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαιτᾷν, ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐχ οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ τοῦ ἑτέρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἐᾷν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ οἴεται ξυμφέρειν, ἀλλ᾽ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὑρίσκοιεν τἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἤν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφιέναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς.
31 Ἢ τάχ᾽ ἄν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ μὴ δὲ πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμὲν, διὰ

ſpondeam? Satiſne mihi erit dixiſſe, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo ſit, neſcimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare univerſos, neque contra abſentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philoſophiae viam, & forte ne hanc quidem accurate ſatis perſpexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere iudices iubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro ſe non pati, ſed ſimiliter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falſumve ſit inveniant: & ſi tamen ita non fecerint *iudices*, provocandi ad aliud tribunal poteſtatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri ſimile eſt. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, Dic mihi, Lycine, ſi quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos ſumus, uſurpaſſet oculis, eo

τὸ μὴ ἀποδεδημηκέναι τοπαράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων διϊσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμόθι τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶναι λευκοὺς, ἢ ξανθοὺς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἆρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν οὐδαμόσε, οὐδὲ, νὴ Δία, τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις οἶδας ὁποῖά ἐστι, φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλεύεις;

ΕΡΜ. Οὕτω· δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; 32

ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ φήσει πρὸς μὲ ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε,

quod patria pedem non extuliſſet, hic igitur in concione Aethiopum aſſeveraret atque diceret, nuſquam terrarum homines eſſe albos, vel flavos, neque aliud uſquam niſi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut ſi quis ei de maioribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audaciſſime, noſti, qui neque uſquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum, quales ſint, noveris? dicamne ego merito ſic interrogaſſe ſeniorem? aut quid conſulis, Hermotime?

Herm. Sic eſt: iuſtiſſime enim illum mihi videtur increpuiſſe.

Lyc. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod ſequitur, non iam novi, an aeque tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

Herm. Quale id eſt?

Lyc. Subiiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget: Hac igitur ratione ac proportione ſervata ponatur nobis

τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδὼς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ μὴ δὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκουρον, μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς πολλοῖς, οἷα τὰ τῆς στοᾶς ἐστι, καὶ ἃ ἐκείνη φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειέ σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἓν εἰδὼς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;

ΕΡΜ. Τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος κᾀκεῖνα μεταξὺ καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γε αὐτὰ, προσθεὶς αὐτός.

33 ΛΥΚ. Ἦ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον,

aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita ſola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo ſi dicat, nihil ita pulchrum eſſe neque verum apud alios, quam ſint ea, quae ſunt in Porticu, & quae illa dicit; nonne merito videatur tibi temerarius eſſe, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo ſciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa ſua* pedem protulerit? Quid vis illi reſpondeam?

Herm. Veriſſimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, ediſcere, ut qui ſecundum illa philoſophari poſtulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magiſtrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

Lyc. An putas hic tacituros Platonem, & Pythagoram,

καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἴεται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὁποῖα ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἤν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἴδῃ ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα, ἢ πὺξ κενὴν πληγήν τινα καταφέροντα, ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίοντα, εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ῥᾴδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, οὐδενὸς ἀνταιρομένου αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεσθαι, ὁπόταν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὔ; μὴ τοίνυν μηδὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἰέσθω κρατεῖν αὐτοὺς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ῥᾳδίως. ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμα-

& Epicurum, & reliquos, ac non potius cum riſu ad me dicturos, Quid agit tuus, Lycine, ſodalis Hermotimus? Aequum cenſet adverſariis de nobis noſtris credere, ac talia eſſe putat noſtra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum *ſtudio* occultant. Utrum igitur ſi quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quaſi adverſarium feriat: continuone, ſi praeſes ſit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes iuvenis luſus, victoriam vero tum decerni, cum ipſum adverſarium certamine vicerit, iſque victum ſe faſſus fuerit; alias vero non? Ne igitur Hermotimus ex eo, quod magiſtri ipſius umbratiles forte velitationes adverſus abſentes nos inſtituunt, vincere illos arbitretur, aut talia eſſe noſtra, quae facile adeo evertantur:

σιν, ἃ κατασκευάσαντες ἐκεῖνοι ἀσθενῆ, εὐθὺς ἀνατρέπουσιν, ἢ καὶ, νὴ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἳ κάρφη τινὰ συνδήσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντου πήξαντες, οὐ πόῤῥω προθέμενοι, στοχάζονται ἀφιέντες· καὶ ἢν τύχωσί ποτε, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς, ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων. ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν, οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ, καὶ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἑστῶτα, οὐδὲ περιμένοντα τὸ βέλος, ἔστ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ διαδιδράσκοντα ὡς ἔνι μάλιστα, θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἢν δέ ποτε καὶ ἐπὶ σκοποῦ δέῃ πειραθῆναι τοῦ τόνου τῆς πληγῆς, ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοΐνην προθέμενοι, διελαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, κἂν δι' ὅπλων σφίσι

cum ea ratio ſimilis ſit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum ſtruant, celeriter evertunt; aut his, qui ſagittandi artem meditantur, qui ſtipulas quaſdam colligatas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, atque ad eas deinde collineant: & ſi quando feriant, traiiciantque ſtipulas, exclamant continuo, ut in magno facinore, ſi ſarmenta telum tranſierit. Verum ita Perſae certe non faciunt, neque Scytharum qui ſunt ſagittarii. Sed primo ipſi dum moventur in equis, ut plurimum ſagittant: deinde vero ea etiam, quae petuntur, volunt moveri, non ſtare & exſpectare ſagittam, dum incidat; ſed fugere quantum licet maxime. Beſtias enim ut plurimum deiiciunt ſagittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad ſcopum tentanda ſit vis & contentio plagae, lignum, quod ictum repellat, aut ſcutum e crudo boum tergore propoſitum traiiciunt, & ita ſperant per arma quoque ſagittas ſuas

χωρῆσαι τοὺς ὀϊστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ φρύγανα προθέμενοι, κατατοξεύουσιν, εἶτα φασὶν ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἰκὸς, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκεῖνα, ἅ φησι περὶ τοῦ Ἕκτορος,

Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσουσι μέτωπον.

ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. Ὁ Πλά- 34
των δ' ἄν μοι δοκεῖ καὶ διηγήσασθαί τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ διαλαθεῖν αὐτὸν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή τινα γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ,

tranſituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magiſtros ipſius propoſita ſarmenta ſagittis transiicere, deinde viros armatos a ſe devictos, gloriari: & pictas imagines noſtras pugnis invadere, iiſque, ut facile eſt ad exiſtimandum, victis, nos a ſe putare ſuperatos. Noſtrum vero quiſque dixerimus ad eos, Achillis iſta, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minaſque tueri Noſtrae.

Haec, inquam, univerſi, & pro ſe unuſquiſque. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque eius novit. Nempe Syracuſio Geloni graveolens fuiſſe os aiunt, idque diu ipſum ignoraſſe, cum nemo auderet indicare tyranno, donec peregrina mulier congreſſa illi auderet etiam dicere, uti ſe res haberet: illum vero, ad coniugem cum veniret ſuam, iratum fuiſſe ipſi, quod ſibi non indicaſſet, cum maxime graveolentiam illam ſciret: illam

παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς, μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τοῦ στόματος. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνὼν, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὁποῖα τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἴπερ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὁρμήσαιμι, πιστεύσας τινὶ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὡμιληκότων. ἑνί τε λόγῳ ξυνελὼν φημὶ, ἄχρις ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθής ἐστι προαίρεσις ἐν φιλοσοφίᾳ, μηδὲ μίαν αἱρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον.

35 ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀ-

1 Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς) Τοῦτο καὶ περὶ Δίωνος ἱστοροῦσιν τοῦ Προυσαέως· ὃν καὶ διὰ τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστομον ἐπωνόμασαν. V.

13 Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας) Φίλον ὄντα κατὰ τῆς Ἑστίας ἐξορκοῖ· αὕτη γὰρ καὶ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, αἰτιᾶται, καθ' ἃ καὶ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀποφαίνεται καὶ πρὸς φιλίαν αὐτὴ συνάγει διὰ τῆς κατ' οἶκον ἐσχάρας τοῦτο προμηθουμένη. V.

vero ignoſci ſibi petiiſſe, ſe enim, quod virum alium experta non eſſet, neque ex proximo ſermones cum quoquam miſcuiſſet, putaſſe, viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui ſolis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum ſint ora. Similia vero etiam Chryſippus dicat, aut plura hiſce, ſi quidem relinquens ipſum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui ſolo cum Platone verſati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia aio, donec obſcurum ſit, quae vera ſit in philoſophia ſecta, nullam earum eſſe ſectandam. Iſta enim contumelia fuerit in reliquas.

Herm. Per Veſtam, Lycine, Platonem, & Ariſtotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quieſcere: neque enim

τρεμεῖν ἐάσωμεν· οὐ γὰρ κατ᾽ ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῶϊ δὲ, ἐγώ τε, καὶ σὺ, ἐφ᾽ ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγώ φημι αὐτὸ εἶναι· Αἰθίοπας δὲ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον;

ΛΥΚ. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτωσαν ἐκποδὼν, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμαστὸν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τἀληθὲς ἀπὸ τούτων, κἂν μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. οὑτωσὶ δὲ σκόπει, ἤν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἆρα δεήσει περιϊόντα σε πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοὶ, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει;

6 Ἀπίτωσαν ἐκποδὼν) Procul faceſſant. *G.*

cum illis contendere meum eſt. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipſos quaeramus, ſitne tale quid philoſophia, quale ego aio eſſe. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracuſis evocare ad hunc ſermonem quid attinebat?

Lyc. At illi quidem e veſtigio abeant, ſi ſuperflui tibi videntur ad noſtram diſputationem: tu vero iam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus.

Herm. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri poſſe, ut aliquis, qui ſola Stoicorum *placita* didicerit, ſciat ex his verum, etiamſi aliorum *ſententias* non perſequatur, atque ediſcat ſingulas. Ita vero conſidera. Si quis hoc tibi ſolum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus eſt, te in circuitu interrogare reliquos, quotquot ſunt numerorum periti, num quis forte ſit, qui quinque aut ſeptem dicat eas eſſe; an vero ſtatim noris vera illum dicere?

ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε.

ΕΡΜ. Τί ποτ᾽ οὖν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα ὡς οὐκ ἄν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο, οὐδ᾽ ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν.

36 ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκάζεις, πάμπολυ αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ᾧ τινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὸν ἑπτὰ ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ᾽ ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων.

ΛΥΚ. Τί δαὶ, ἐντετύχηκας πώποτε, καὶ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, καὶ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους;

Lyc. Statim, Hermotime.

Herm. Quid tandem igitur fieri tibi non poſſe videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & perſuaderi ſibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum ſciat, nunquam, quae quatuor ſint, quinque poſſe fieri, neque ſi ſexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

Lyc. Nihil hoc ad diſputationem noſtram, Hermotime: ea enim, de quibus inter omnes convenit, cum his, de quibus diſceptatur, confers, quae tamen longe inter ſe diſtant: aut quid dixeris? Eſtne, quem videris, qui dicat, binarios duos compoſitos ſeptem aut undecim numerum efficere?

Herm. Non equidem. alioqui ſurat, qui non confieri quatuor dicat.

Lyc. Quid vero? incidiſtine unquam (&, per ego te Gratiarum numen obteſtor, tenta verum amare) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non diſſiderent de initiis rerum aut de finibus?

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὦ γενναῖε, καὶ ταῦτα, φίλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἵτινες ἀληθεύουσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δὶς δύο, τέσσαρα τιθέντες, ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· ἢ οὐ δοκοῦσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο εἶναι, ἔνθα δὴ κρίσεως μάλι-

Herm. Nequaquam.

Lyc. Vide igitur, ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philoſophia ſequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detuliſti, cum diceres, hos eſſe, qui bis duo ponant eſſe quatuor; quod obſcurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei, vel Platonici, ſe quidem ita componere, vos autem quinque aut ſeptem ea eſſe dicere. An non videntur tibi hoc facere, cum vos quidem ſolum, quod honeſtum, idem bonum putatis eſſe; Epicurei autem id, quod ſuave ſit? & cum vos dicitis, corpora eſſe, quaecunque ſint; Plato autem ſtatuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura eſſe? Tu vero, quod modo dicebam, iniuſte ſane id ipſum, de quo diſceptatur, comprehendens, tanquam extra controverſiam Stoicorum eſſet, ipſis habendum adiudicas, licet vindicantibus idem ſibi reliquis, & ſuum eſſe dicentibus,

στα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὡς Στωϊκῶν ἐστι μόνων τὰ δὶς δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾷν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ᾽ ἂν αὐτοῦ τούτου πέρι διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δόξομεν.

37 ΕΡΜ. Οὔ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοιοῦτον φήσεις.

ΕΡΜ. Εἴσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω. θῶμεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκληπιεῖον, ἢ ἐς τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν· εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δήπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτοὺς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΕΡΜ. Ἔχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος.

ubi ſane iudicio vel maxime, opinor, opus eſt. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum ſolorum eſſe, bis duo putare eſſe quatuor; tum ſane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipſo certaverint, omnes aeque audiendi ſunt, aut ſciendum, nos in opinionem venturos condonati gratiae iudicii.

Herm. Non videris mihi, Lycine, intelligere, quid mihi voluerim.

Lyc. Igitur dilucidius dicendum erit, ſi quid diverſum, non autem tale [*quale ante intelligebam*] dices.

Herm. Statim ſcies, quid dicam. Ponamus enim, duos quoſdam in Aeſculapii aut in Bacchi templum ingreſſos. Deinde vero phialam de ſacris perditam. Oportebit ſcilicet ambos excutere, uter in ſinu habeat phialam.

Lyc. Sane.

Herm. Habet autem omnino alteruter.

ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὔ, εἴ γε ἀπόλωλεν;

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὕρῃς αὐτήν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει.

ΛΥΚ. Πρόδηλον.

ΕΡΜ. Καὶ εἴ γε μὴ εὕροιμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρεύνης οὐδὲ οὕτω δεῖ.

ΛΥΚ. Ἔχει γάρ.

ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν, ἔχοντες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν;

ΛΥΚ. Οὐδενός, εἴ γε εὕροιτε, καὶ εὑρόντες ἔχοιτε εἰ- 38
δέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός, ἢ εἰ ὅλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δέ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεών, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολ-

Lyc. Quî non, ſiquidem perdita ſit?

Herm. Igitur ſi apud priorem illam inveneris, non iam alterum exues: planum enim, illum non habere.

Lyc. Planum.

Herm. Et ſi non inveniamus in ſinu prioris, alter omnino habet, & nihil perſcrutatione neque ſic opus eſt.

Lyc. Habet enim *alter.*

Herm. Et nos igitur ſi inveniamus mox apud Stoicos phialam, non iam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaeſivimus: aut cuius rei gratia plus laboris ſumamus?

Lyc. Nullius, ſi quidem inveneritis, & inventum ſcire poſſitis id ipſum eſſe, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis ſit donarium. Iam vero, amice, primum quidem non duo ſunt ingreſſi in templum, ut neceſſe ſit alterutrum habere rem furtivam, ſed valde multi.

λοί τινες. εἶτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὅ, τι ποτέ ἐστιν, εἴ τε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι λέγουσι, καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ᾽ οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὕρῃς φιάλην χρυσῆν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον.

ΕΡΜ. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ᾽ οὔτι γε χρυσῆν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῆ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὕροις φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· οὐ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ

Deinde ipſum, quod deſideratur, quid ſit obſcurum eſt, phialane, an ſcyphus, an corona. Quot enim ſunt ſacerdotes, alius aliud dicit, nec de materia ipſa inter illos convenit; ſed alii ex aere, alii argenteum eſſe, aureum alii, alii e ſtanno eſſe, dicunt. Neceſſe igitur eſt, quicunque ingreſſi ſunt, omnes exuere, ſi invenire velis, quod deſideratur: etiam enim ſi apud primum ſtatim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere.

Herm. Cur, Lycine?

Lyc. Quoniam obſcurum eſt, ſitne phiala illud, quod periit: ſi vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes aiunt eſſe phialam. Si vero maxime illud etiam conſtet, auream periiſſe phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne ſic quidem excutere alios deſi-

ἦν ἡ τοῦ θεοῦ· ἢ οὐκ οἴει πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσᾶς;

ΕΡΜ. Ἔγωγε.

ΛΥΚ. Δεήσει δὴ ἐπὶ πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ
παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα,
εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν θεῖον κτῆμα οἴε-
σθαι. Καὶ γὰρ αὖ τὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, 39
τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τὶ
πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον·
καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου·
εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοί-
νυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε,
καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις
ὁ τὰ τοῦ θεοῦ ὑφῃρημένος· ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν.
τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἕν ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον
εἶναι τὴν ἀπολομένην φιάλην. θῶμεν γὰρ φιάλην ἀπο-

nes. Neque enim planum eſt, ſitne haec ipſa, quae fuit Dei: aut non putas, plures eſſe phialas aureas?

Herm. Ego vero.

Lyc. Opus igitur erit per omnes ire ſcrutando, quaeque apud ſingulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & ſic facere coniecturam, quid tandem illorum divinam poſſeſſionem putare deceat. Etenim quod multam adeo dubitationem affert, illud eſt, quod eorum, qui exuentur, unuſquiſque habet aliquid; ſcyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero, quod habet quiſque, id ipſum ſacrum ſit, nondum patet. Neceſſe igitur omnino eſt dubitare, quem dicas ſacrilegum: ubi etiam, ſi ſimilia haberent omnes, ſic quoque obſcurum eſſet, quis ſit, qui Dei *cimelia* ſurripuiſſet: licet enim privata quoque habere. Cauſa autem illius ignorantiae una eſt, puto, quod inſcriptionem non habet deſiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deſide-

λωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἧττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὑρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις.

ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἴει, πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχόθι.

ΛΥΚ. Ἦ οὖν ποτε καὶ παρὰ τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου;

ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἔναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου θέαν μοι προκαταλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα.

ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅν τινα ᾧτινι χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν;

ΕΡΜ. Οἶδα γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἴποις, ἐγγύθεν ἰδών.

rari phialam. Quod ſi inſcriptum eſſet Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inſcripta eſt, deſineremus exuere alios, & moleſtiam illis faceſſere. Puto autem, te, Hermotime, gymnicos etiam ſaepe vidiſſe ludos.

Herm. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis.

Lyc. Numquid igitur unquam prope ipſos ſediſti certaminum praeſides?

Herm. Quin nuper Olympiis ad ſiniſtram Hellanodicarum, Euandrida Eleo ſpectaculum mihi occupante in ſuis civibus. Cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent.

Lyc. Itaque noſti hoc quoque, ut ſortiantur, quem, quicum, aut lucta certare aut pancratio oporteat.

Herm. Novi enim.

Lyc. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν, παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος, φύλλα δάφνης. 40

ΛΥΚ. Μή μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε.

ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται ἱερὰ τοῦ θεοῦ, ἐς ταύτην ἐμβάλλονται κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἑξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἢν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ Διῒ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα, καὶ μετ᾽ ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν· ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἷς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι)

Herm. Olim quidem, praeſide certaminis Hercule, lauri folia.

Lyc. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, ſed quae ex propinquo vidiſti, ea narra.

Herm. Urna argentea propoſita eſt, Dei ſacra: in hanc parvae fabarum inſtar ſortes iniiciuntur, inſcriptae. Inſcribitur autem binis A, binis B, binis Γ, & eodem modo deinceps, ſi plures athletae fuerint, ut duae ſemper ſortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unuſquiſque, & Iovem precatus, demiſſa in urnam manu, ſortium unam extrahit, & poſt illum alius; adſtanſque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec ſinit illum videre, quae ſit litera, quam extraxit. Omnibus autem ſuam iam habentibus, Alytarcha puto, aut ipſorum unus Hellanodicarum, hoc enim non iam recordor, circumiens inſpicit

περιϊὼν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἑστώτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταυτά. οὕτω μὲν γάρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, γράμμα τι περιττὸν ἑνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὃς δ᾽ ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἔστ᾽ ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

41 ΛΥΚ. Ἔχ᾽ ἀτρέμα, τούτου γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· οὐκοῦν ἐννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλήρους, περιϊὼν δὴ, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατοῦ ποιῆσαι) ἐπισκόπησον τὰ γράμμα-

ſortes ſtantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, ſimiliterque eum, cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos eiuſdem literae eadem ratione. Atque ita quidem ſi pari numero ſint athletae, v. g. octo, quatuor, duodecim: ſi vero impari numero, quinque, ſeptem, novem, litera quaedam impar & ipſa, uni tantum ſorti inſcripta, reſpondentem ſibi aliam non habens, cum reliquis iniicitur. Hanc qui extraxerit, ſubſidet, exſpectans, dum illi certaverint: nec enim habet ex adverſo ſibi reſpondentem literam. Et eſt illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus ſit fatigatis.

Lyc. Inſiſte. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum ſint, extraxerunt omnes & habent ſortes. Circumiens itaque (volo enim te iam pro ſpectatore Hellanodicam facere) inſpice literas, nec prius puto didiceris,

τα, καὶ οὐ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός ἐστιν, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς.

ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῄς;

ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὕροις, οὐ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν· οὐ γὰρ προείρηται ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειροτονοῦν τὸν ἔφεδρον· ἀλλ᾽ ἐπειδὰν τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὑρὼν, ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας· ἐντυχὼν δὲ αὖθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντίπαλον τῷ εὑρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον.

ΕΡΜ. Τί δ᾽ εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχῃς, τί 42 ποιήσεις;

ΛΥΚ. Οὐμενοῦν. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰ-

quis ſubſeſſor ille ſit, quam veneris ad omnes, eoſque comparaveris.

Herm. Quid ita, Lycine?

Lyc. Fieri non poteſt, ut ſtatim invenias literam illam ſubſeſſoris indicem; aut literam forte invenias, ſed utrum illa ſit, neſcies. neque enim praedictum eſt, aut K aut M aut I eſſe, quae ſubſeſſorem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum, qui alteram A habet, eoque invento, illos iam comparaſti: & cum in B incidis, altera B ubi ſit quaeris, inventae reſpondens, ac de omnibus ſimiliter, donec ille tibi relinquatur, ſolitariam literam habens, cui nulla ex adverſo reſpondet.

Herm. Quid ſi vero in illam primo aut ſecundo incidas, quid facies?

Lyc. Minime, *quid ego facturus ſim, quaeritur.* Sed tu Hel-

δέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὅμοιόν ἐστιν· ὡς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν, ὦ Λυκῖνε, ῥαδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γοῦν τῶν ἐννέα, ἢν τὸ (ε) εὕρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί.

ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε;

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν οὕτω περιττὸν εἴη τὸ ἑξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακὼς, ἔφεδρός ἐστι.

ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντείπω τάγε μοι δοκοῦντα, ὁποῖα ἂν ᾖ;

lanodica, ſcire volo, quid facturus ſis? utrum ſtatim dicturus ſis, hic eſt ſubſeſſor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, ſi qua ipſi litera ſimilis ſit? atque adeo, niſi omnium ſortes videris, non diſcas ſubſeſſorem.

Herm. Quin, Lycine, facile diſcam. Inter novem enimſi E primo invenero, aut ſecundo loco, novi, hanc qui habeat, eſſe ſubſeſſorem.

Lyc. Quid ita, Hermotime?

Herm. Hoc modo: A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum ſint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, conſumtaeque ſunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, ſolam ita imparem futuram proximam literam E, eumque, qui illam extraxerit, eſſe ſubſeſſorem.

Lyc. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacunque demum fuerint?

ΕΡΜ. Νὴ Δία, διαπορῶ μέν τοι ὅ, τι ἂν εὔλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἑξῆς πάντως γραφομένων 43 γραμμάτων, εἴρηκας, οἷον, πρώτου τοῦ (Α) δευτέρου δὲ τοῦ (Β) καὶ κατὰ τὴν τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἓν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαὶ, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἁπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ἐπὶ τοῦ ἐννάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ (Ζ); τῷ διαγνώσῃ ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼν εὕρῃς οὐδὲν αὐτῷ συμφονοῦν; οὐ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι.

ΕΡΜ. Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ. Ἰδοὺ δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί 44

Herm. Quin dic. Non comminiſcor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra poſſis.

Lyc. Tu quidem ita dixiſti, tanquam ordine deinceps ſuo omnino ſcribantur literae, v. g. prima A, altera B, & ſic ordine, donec in una illarum numerus athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, ſi ſumtis ſine ordine quinque literis X, Σ, Z, K, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo ſortibus ſcribamus, Z autem ſolum in nona, quod ſcilicet deſignet nobis ſubſeſſorem: quid facies, ſi primum Z invenias? quanam re intelliges ſubſeſſorem eſſe, qui illam habeat, niſi ad omnes accedens invenias, nullam cum ea convenire? neque enim poſſis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere.

Herm. Difficile eſt ad reſpondendum, quod rogas.

Lyc. Ecce alio etiam modo idem illud conſidera. Quid

γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἐάσομεν, ἐπείπερ ἀλλόκοτά ἐστι· φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἁπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ἐννάτῳ, λέων ἔστω τὸ ἐπίσημον· ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχῃς, πόθεν ἕξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢν μὴ περιθεωρήσῃς ἅπαντας ἐπιὼν, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

45 ΛΥΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν· ὥστε ἢν ἐθέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν φιάλην εὑρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῖν ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην

enim, ſi neque literas ſcribamus in ſortibus, ſed ſigna quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa ſcribunt, pro literis *pingentes* caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum abſurda ſint: ſed age uniformia illa & ſimplicia in iis pingamus, obſervata quantum poteſt ſimilitudine, homines in duabus ſortibus, duos in duabus equos, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota eſto leo. In hanc igitur ſignatam leone ſortem ſi primum incidas, unde habebis dicere, hanc eſſe, quae ſubſeſſorem faciat, niſi ante obeundo omnes inſpexeris, ſi qua etiam alia leonem habeat.

Herm. Non habeo, quod tibi, Lycine, reſpondeam.

Lyc. Nihil mirum. Neque enim ſpecioſum quidquam *eſt, quod reſponderi poſſit.* Itaque ſi voluerimus vel eum, qui auream phialam habeat, invenire, vel ſubſeſſorem, vel opti-

τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ περιθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τἀληθὲς ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀξιόπιστος ἔσεσθαι, φιλοσοφίας πέρι, ἥν τινα φιλοσοφητέον, οὗτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ πασῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· καὶ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ' ἂν καὶ μιᾶς ἀπείρατοι ὦσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἴ τις παραστησάμενος καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου δεόμεθα, καὶ ἢν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπράχθαι ἡγησόμεθα. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποίῳ δήποτε

mum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes neceſſario deveniemus, & inquiremus ſummo opere tentantes, & exuentes, & circum circa inſpicientes. Vix enim vel ſic verum diſcamus. Et ſi quis velit conſiliarius mihi fide dignus de philoſophia eſſe, quae ſequenda ſit, ille fuerit ſolus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in cenſum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *ſectae* ſint ignari: forte enim haec ipſa fuerit optima. Neque enim ſane, ſi quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat eſſe omnium pulcherrimum, ipſi credamus, niſi ſciamus, omnes illum homines vidiſſe. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, ſcire non poſſit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro ſolum, ſed pulcherrimo opus habemus: & hoc niſi invenerimus, nihil nobis profeciſſe videbimur. neque enim ſatis habebimus in pulchrum quodcunque in-

καλῷ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἓν εἶναι.

46 ΕΡΜ. Ἀληθῆ.

ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτῶν, μίαν εἵλετο ἐξ ἁπασῶν ὁδὸν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρᾳ μαθὼν, ὡς μόνη ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὕροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες.

ΕΡΜ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

47 ΛΥΚ. Τί δὴ οὖν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐποροῦμεν. ἆρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης

cidiſſe, ſed ſummam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam eſſe neceſſe eſt.

Herm. Vera *ſunt iſta.*

Lyc. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philoſophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora, & Platone, & Ariſtotele, & Chryſippo, & Epicuro, & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, ſolam ducere recta ad felicitatem? Talem enim ſi inveniamus, laborare deſinemus.

Herm. Non facile eſt, Lycine, talem virum reperire.

Lyc. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto deſpondendum eſſe animum, ſi in praeſens non ſit ducis eiuſmodi copia. Numquid optimum eſt atque tutiſſimum, ipſum quem-

προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα;

ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπό γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ᾖ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ῥᾴδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὀθόνην, ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ὡς φὴς κατασχεθησομένῳ;

ΛΥΚ. Ἐγώ σοι φράσω, τὸ τοῦ Θήσεως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καί τι λῖνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόντες, εἴσιμεν ἐς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, ἐξιέναι.

ΕΡΜ. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἢ πόθεν τοῦ λίνου εὐπορήσομεν;

ΛΥΚ. Θάῤῥει, ὦ ἑταῖρε· δοκῶ γάρ μοι εὑρηκέναι, οὗ τινος ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἄν.

ΕΡΜ. Τί οὖν τοῦτό ἐστιν;

que incipere, & per ſectas ire omnes, & conſiderare accurate, quae dicuntur ab omnibus?

Herm. Sic videtur ex his quidem, *quae diſputata ſunt:* modo illud paulo ante a te dictum non adverſetur, quod non facile eſt, qui ſemel ſe *vento* paſſis velis permiſerit, retro curſum agere. Quomodo enim fieri poteſt, ut vias aliquis omnes obeat, ſi in prima, quod dicis, futurum ſit ut retineatur?

Lyc. Dicam tibi. Theſei illud *conſilium* imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo ſine moleſtia exeamus.

Herm. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia?

Lyc. Bono animo, ſodalis, eſto. Videor enim mihi inveniſſe, quod tenentes egrediamur.

Herm. Quod igitur illud eſt?

ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινος τῶν σοφῶν, τὸ, νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἢν γὰρ μὴ ῥᾳδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἑξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

48 ΛΥΚ. Εἶεν. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὁτουοῦν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν οὕτω τύχῃ, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' οὖν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι.

ΕΡΜ. Θῶμεν οὕτως.

ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς τῷ Πλάτωνι θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω.

1 Τὸ νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν) Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο. V.

Lyc. Non meum dicam, ſed cuiuſdam ſapientium, *Sobrius fidem negato.* Si enim non facile credamus inter audiendum, ſed tanquam iudices illud faciamus, relinquentes etiam his, qui ſequuntur, dicendi copiam, facile fortaſſe Labyrinthos illos effugiamus.

Herm. Bene mones, hoc igitur faciemus.

Lyc. Sint iſta. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocunque, verbi gratia a Pythagora, ſi uſu ita veniat, quanto putamus tempore ediſcere nos poſſe Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos ſilentii annos. Computatis igitur quinque illis, ſufficere triginta arbitror. Sin minus *hcc placet tanquam nimium*, at viginti quidem certe.

Herm. Sic ponamus.

Lyc. Tum deinceps Platoni aſſignandi totidem nempe alii: verum etiam Ariſtoteli non pauciores.

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰρ παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγις ἱκανά.

ΕΡΜ. Οὕτως.

ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκεῖθεν μάθοις ἂν, ἢν ἐννοήσῃς ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς ἑαυτοῦ αἱρέσεως ἕκαστος, ὡς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππός γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἄν· καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν φαυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μηδ᾽ ὅλως εἰδέναι τὶ, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ᾽ ἕτερα, εἶτα ἑξῆς τοῖς ἄλλοις· πόσα δ᾽ οὖν ταῦ-

Herm. Non ſane.

Lyc. Chryſippo autem non iam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix ſufficere.

Herm. Ita eſt.

Lyc. Tum deinceps Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, ſi cogites, quot octogenarii ſint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum ſe ſcire ſuae quiſque ſectae omnia, ut nihil ſibi ad diſciplinam deſit. Si hoc non placeat, at Chryſippus, & Ariſtoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino ſe ſcire, niſi hoc ſolum, nihil ſe ſcire. Computemus igitur ab initio: viginti Pythagorae poſuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis; quot igitur hi con-

τα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ᾽ ἂν, εἰ δέκα μόνας θεῖμεν τὰς αἱρέσεις ἐν φιλοσοφίᾳ;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφαιρῶμεν τὸ τέταρτον, ὡς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν [ἔτη] ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον;

49 ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς εὐθὺς ἀρξάμενοι.

ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογημένα, ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχὶ πειραθεὶς ἁπάντων; ὡς τόν γε ἄνευ πείρας αἱρούμενον, μαντείᾳ μᾶλλον, ἢ κρίσει τἀληθὲς ἀναζητοῦντα, οὐχ οὕτως ἐλέγομεν;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοσοῦτον βιῶναι ἡ-

ſummaverint forte, ſi decem ſolas ponamus philoſophorum ſectas?

Herm. Supra ducentos, Lycine.

Lyc. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum & quinquaginta anni ſufficiant, aut ipſum dimidium adeo?

Herm. Ipſe noris melius: ego vero hoc video, paucos vel ſic per ſectas omnes ituros, ſi etiam a nativitate inde ſtatim incipiant.

Lyc. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, ſi ita ſe res habet? Evertendane, de quibus iam inter nos convenit, *nempe* eligere non poſſe quemquam ex pluribus, quod ſit optimum, niſi exploratis omnibus, tanquam is, qui citra experimentum eligat, divinatione magis, quam iudicio, verum requirat? Nonne ita diximus?

Herm. Ita.

Lyc. Omni igitur ratione neceſſarium, eo uſque nos vi-

μᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἱρήσεσθαι, ἁπάντων πειραθέντες, καὶ ἑλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαντες εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, φασὶν, ὀρχοίμεθ᾽ ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταίοντες, καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ᾽ εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὕροιμεν ἄλλως κατά τινα ἀγαθὴν τύχην περιπεσόντες αὐτῷ, οὐχ ἕξομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γάρ ἐστιν ὅμοια αὐτοῖς, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τἀληθέστατον.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως εὔλογα μὲν δοκεῖς 50
μοι λέγειν· ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τἀληθὲς,) οὐ μετρίως ἀνιᾷς με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ᾽ ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχηκέναι σοι, ὅς με πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέ-

vere, ſi & bene eligere velimus exploratis omnibus, & electione facta philoſophari, & per philoſophiam felices eſſe. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod aiunt, ſaltabimus, offendentes ad quaecunque obvia, & quidquid primum in manus venerit, id ipſum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen, unde ſciamus firmiter, ſitne illud ipſum, quod quaerimus. Multa enim ſunt inter ſe ſimilia, quorum unumquodque ſe veriſſimum eſſe contendat.

Herm. Neſcio, quî fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: ſed, dicetur enim verum, non mediocri me moleſtia afficis, perſequendis illis & ad minutias uſque perſcrutandis praeter neceſſitatem. Forte etiam infelicibus hodie auſpiciis domo exiſſe videar, & egreſſus in te incidiſſe, qui me, cum prope ſpem iam eſſem, in conſilii ino-

βλήκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας τὴν εὕρεσιν, ἐτῶν γε τοσούτων δεομένην.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ἥ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῆ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἐτῶν ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν.

51 ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀποσκώπτεις.

ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τόγε τοσοῦτον οἶδα, ὡς οὐ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτὴ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύ-

16 Παρευδοκιμεῖται) Νικᾶται, ἤτοι εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται. V.

piam conieceris, oſtendendo, quam ſupra vires noſtras veritatis ſit inventio, quae tot annis indigeat.

Lyc. Igitur, amice, multo iuſtius iraſcaris patri tuo Menecrati & matri, quocunque illa nomine vocata eſt, non enim novi; vel etiam multo potius naturae noſtrae, quod te non, Tithoni inſtar, annoſum & longaevum fecerunt, ſed circumſcripſerunt, ne plus quam centum ſummum annis vivat unuſquiſque, homo qui ſit. At ego tecum conſiderans, illud, quod ex rationibus conſequeretur, inveni.

Herm. Non. Sed contumelioſus ſemper homo es, &, neſcio qua animi affectione, odiſti philoſophiam & vides philoſophos.

Lyc. Mi Hermotime, quae ſit veritas, vos forte melius, qui ſapientes eſtis, dixeritis, tu & tuus ille magiſter. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer ſuavem eſſe, ſed multum gratia a mendacio ſuperari. Spe-

δους παραπολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παῤῥησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι, τἀληθὲς ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἵων ἐρῶμεν ἐγώ τε, καὶ σὺ, ὡς οὐ πάνυ ῥαδίων· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ᾤου τεύξεσθαι, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, κατιδὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρὸς σὲ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ᾤου ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, φῂς, ὡς οὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας αὐτοὺς, ἰδιώτας καταβιῶναι; 52

ΛΥΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ

cioſius enim hoc, eaque cauſa iucundius. At illa, quae ſcilicet nihil ſibi fraudulenti conſcia ſit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipſum eam gravantur. Itaque & iam tu nunc offenſus mihi es, qui verum hiſce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut ſi ſtatuam tu forte adamaſſes, eiuſque te futurum compotem ſperaſſes, quod hominem putares; ego autem, cognito, lapidem eſſe aut aes, indicaſſem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non poſſet copia, & tum malevolum me eſſe tibi putares, qui decipi te non paſſus ſim, & abſurda atque ſupra omnem ſpem poſita ſperare.

Herm. Ergo illud, Lycine, dicis, non philoſophandum nobis eſſe, ſed *conſultum*, ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus.

Lyc. Et ubi hoc dicere me audiſti? Neque enim ego phi-

γὰρ οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπείπερ φιλοσοφητέον, ὁδοί τε πολλαί εἰσιν, ἐπὶ φιλοσοφίαν ἑκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι, ἡδ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἄδηλος· ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἑλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἶτά πως μακρὰ ἡ πεῖρα ὤφθη. σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὖθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτῳ ἂν πρώτῳ ἐντύχῃς, τούτῳ ἕψῃ, καὶ συμφιλοσοφήσεις; κἀκεῖνος Ἕρμαιον ποιήσεταί σε;

53 ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὃς οὔτε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῂς, ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιῴη, πάντας ἐν κύκλῳ περιϊὼν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι;

ΛΥΚ. Τίνας φῂς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ πεπει-

9 Ἕρμαιον) Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. V.

11 Ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιῴη) Φοίνικα, τὸ Ἀράβιον λέγει πτηνόν. V.

loſophari nos veto, ſed cum philoſophandum ſit, multae porro viae ſint, ad philoſophiam unaquaeque & virtutem ducere ſe profeſſae; vera denique inter has obſcura: accuratum faciendum eſſe diſcrimen, *dixi.* Fieri autem non poſſe, nobis apparebat, multis propoſitis, eligere, quod optimum, niſi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud viſum eſt. Tu autem quomodo vis facere? rurſus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum ſequere, cum illo philoſophabere? & ille te ſibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere obiectum?

Herm. Et quid tibi porro reſpondeam, qui neges per ſe iudicare quemquam poſſe, niſi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti ſunt, laudantiumve & perhibentium teſtimonia multitudini?

Lyc. Quam mihi narras multitudinem? eorumne, qui

ραμένους ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοι γε καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν δεήσῃ. ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν προσάξεταί με πιστεύειν, ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν, ἢ ἓν εἰδότες, περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται.

ΕΡΜ. Μόνος δὲ σὺ τἀληθὲς κατεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι.

ΛΥΚ. Καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί πῃ ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ΕΡΜ. Ἀλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἐλθεῖν 54 χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασι, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως

7 Ὅσοι φιλοσ.) Τὸ τῆς σκεπτικῆς ἔοικας, ὦ Λυκῖνε, ληρεῖν. ἐπεὶ γὰρ κἀκείνη ἀκαταληψίαν πρεσβεύουσα ἀνεπίκριτον ματαιολογεῖ τὸ ἀληθές. παρόσον πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθενείᾳ δεόμενοι τοῦ ἐπικρινοῦντος. ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτό φησιν ἀμήχανον γενέσθαι. καθότι οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάτρεπτος γνώμης ἀληθοῦς. ἀλλὰ κἀγὼ φήσω. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς σὺ, ὁ ταῦτα λήρων ἄνθρωπος, ἐν μέρει καὶ σὺ τῆς σῆς παραπολῇ ἀκριβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογισθείης παρά γε τοῖς νοῦν ἔχουσι. καὶ οὕτως τοῖς οἰκείοις ἁλώσῃ πτεροῖς. M.

ſciunt, & experti ſunt omnia? Si quis enim talis eſt, ſufficit mihi unus etiam, nec iam multis opus fuerit. Si vero neſcientes dicas, nihil me ipſorum multitudo ad credendum adducet, dum aut nihil, aut unum modo cum ſciant, pronuntiabunt de omnibus.

Herm. Solus autem tu verum vidiſti, reliqui amentes omnes, quotquot philoſophantur.

Lyc. Calumniaris me, Hermotime, quaſi ego uſquam me praeponam reliquis, aut omnino in ſcientibus collocem, nec recordaris eorum, quae dixi, non contendens ipſe ſcire verum praeter reliquos, ſed cum omnibus ignorare illud confeſſus.

Herm. Sed, Lycine, illud forte conſentaneum rationi,

ἑλέσθαι τὸ βέλτιον, ἢ οὕτως, εὔλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῃ τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὂν ἀπ᾽ ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ᾽ ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο, κατ᾽ ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθείς· καὶ σὺ δὲ, ἤν τις σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατακαλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἄνθρωπός ἐστι τὸ κεκαλυμμένον, κἂν μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τοίνυν τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥᾴδιον καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ᾽ ὑπερακριβὲς τοῦτο, καὶ μακρᾶς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τοῦ βελτίονος, ἀλλ᾽ ἔνεστι κρῖναι καὶ ἀπ᾽ ἐκείνων.

6 Ὄνυχα μόνον λέοντος) Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὀνύχων ὁ λέων. V.

eundum eſſe ad omnes, dicta omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo eligendum, quod optimum eſt: ſed experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum, quaſi non liceret ex paucis cognoſcere omnia. Mihi vero etiam valde facile eſſe tale quidpiam videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe ſtatuariorum aliquem, Phidiam puto, ſolo conſpecto leonis ungue, ex illa portionis aeſtimatione collegiſſe, quantus integer leo eſſet, ex dignitate unguis effictus. Et tu ſane, ſi quis manum tibi ſolam oſtenderit hominis, reliquo contecto corpore, ſcies, puto, ſtatim, hominem eſſe, quod tegitur, etiamſi totum corpus non videas. Iam ſumma capita eorum, quae omnes dicunt, facile eſt in parva diei parte diſcere: illud autem nimis exquiſitum, & longa exploratione indigens, ad melioris electionem non utique neceſſarium eſt, ſed ex illis etiam poteſt diiudicari.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ᾽ εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τὰ ἐναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον. οὕτω καί μοι τόδε ἀπόκριναι, ὁ Φειδίας ἄν ποτε ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ μὴ ἑωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν, ἔσχες ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ᾽ ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν 55

6 Ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν) Τὸν ἐγκεκαλυμμένον λόγον, ὅς ἐστι σοφισματώδης, ἐπ᾽ οὐδενὶ καταστρέφων χρησίμῳ ἀναλαμβάνει. πλὴν ἐστὶ καὶ μερικὴ γνῶσις αὐτόπιστος καὶ ἀληθὴς, καὶ μηδὲν τοῦ καθόλου δεομένη. ὡς φέρε τοῦ ἀριθμοῦ μέρη ὁ δύο καὶ ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συνεκτικὸς ὁ δέκα προσεχῶς, ὡς καὶ τοῦ δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια, κἀκείνου ὁ μυρία. οὐδὲν μέντοι κωλύσει τὸν τὰ δέκα μὴ ἐπιστάμενον ἰδιώτην, μὴ δέ γε τὴν τῶν ἀριθμῶν ἥτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπίστασθαι ἀπαρεγκλίτως, ὡς μία καὶ μία δύο, καὶ δὶς δύο τέσσαρα. ὥστε οὐ πάνυ γενναῖος ὁ διατρέπων λόγος τὸν τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ τὸ καθόλου τις εἴδῃ οὐδὲ τὸ κατὰ μέρος. τοὐναντίον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν, τὸ ὅλον συλλογίζεται, καὶ ἡ τῶν κατὰ μέρος ἄθροισις πρὸς γνῶσιν τοῦ καθόλου λεγομένου καθ᾽ ἑαυτὴν ὑφισταμένη. ταύτῃ καὶ ὁ σοφὸς ὑμῶν Ἀριστοτέλης τερετίσματά που τῶν ἑαυτοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὥστε καὶ ὁ τοῦ λέοντος ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρος γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας τῷ φιδίᾳ, εἰ καὶ μὴ τὸ ὅλον εἴδῃς, τὸ γοῦν μέγεθος παραστῆσαι τοῦ θηρίου οὐδὲν πεποίηκεν ἐμποδὸν, εἰ δὲ καὶ ἀναλογίαν ἀναιρήσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλογον σαυτὸν συνωθήσεις, καὶ τῶν ὄντων ἁπάντων ἀνεπαίσθητον ζωήν; καὶ φθόνος οὐδείς σοι τῆς σοφῆς ταύτης ἐμπληξίας· δι᾽ ἣν καὶ πρὸς τοὺς λύκους ἀποπεμφθήσῃ ὡς λυκῖνος τῷ ὄντι καὶ ὢν καὶ καλούμενος. V.

Lyc. Vah, Hermotime, quam firma ſunt, quae dixiſti, dum poſtulas, ex partibus nos cognoſcere tota: ego vero contraria me audire memini, qui totum norit, eum noſſe etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo ſcire totum. Sic illud etiam mihi reſponde: Phidias, unguem leonis videns, num leonis eum eſſe cognoviſſet, ſi totum nunquam leonem vidiſſet; aut hominis tu manum videns an poſſes nobis dicere, eam eſſe hominis, ſi prius neque noviſſes, neque vidiſſes hominem? quid taces? aut vis, ego pro te neceſſaria reſpondeam, te non poſſe, *videlicet.* Igi-

εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέ-
ναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν
Διόνυσον, ὦ παῖ, λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια;
τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καί σοι οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνωρίζειν τὰ
μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, καὶ
λέοντα· ἐν Φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ
τοῦ μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς
56 καλά; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὗ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν. Ὃ
δὲ φὴς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥάδιον ἀκοῦσαι ἁπάσης Φι-
λοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῶν,
καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἴονται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες
μὲν σώματα πάντα φασὶ, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι
ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν
καὶ εὔδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὑτωσὶ μὲν ἀ-
κούσαντας, ἀποφήνασθαι ῥάδιον, καὶ ἔργον οὐδέν· εἰ-
δέναι δὲ ὅστις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα μὴ οὐχὶ μό-
ριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηται. ἢ τί

tur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto fruſtra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis ſimilia? Phidiae enim & tibi nulla fuit cauſa alia partes agnoſcendi, praeter eam, quod integrum noſſetis, hominem dico, & leonem. In philoſophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognoſces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum noſti, cuius illae partes ſunt. Quod vero dicis, capita ſumma philoſophiae facile eſſe audire exigua diei parte, e. g. principia cuiuſque, & fines, & quid Deos putent eſſe, quid animam? qui corpora eſſe omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint eſſe? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honeſtate bonum ac felicitatem collocant, & ſimilia, ſic audire & reddere facile eſt, & labor nullus. Scire vero, quis ſit ille, qui vera dicat, vide, ne non

γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας
καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς
πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἅ
σοι ἐδόκει ῥάδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι,
δεήσει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ
μὴ ἀνέχῃ τὴν διατριβὴν, ὡς ἀκριβῶς ἑλέσθαι αὐτὸς
ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον κατανοήσας· ἐπίτομος γὰρ
αὕτη γένοιτ᾽ ἂν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκὰς, οὐδ᾽ ἀναβο-
λὰς, εἰ μεταστειλάμενος τὸν μάντιν, ἀκούσας τῶν κε-
φαλαίων ἁπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ᾽ ἑκάστοις· ἀπαλ-
λάξει γάρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ
τοῦ ἱερείου ἥπατι ἅ τινά σοι αἱρετέον. Εἰ δὲ βούλει, καὶ 57
ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα
καταθύῃς ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ᾽ ἱερέα τινὰ τῶν
μεγαλομίσθων παρακαλῇς, ἀλλ᾽ ἐς κάλπιν ἐμβα-
λὼν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοὔ-

tam pars ſit diei, quam dies multos poſtulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipſis rebus centenos millenoſque libros ſinguli conſcriberent? ut perſuadeant nempe, vera eſſe paucula illa, quae facilia tibi videbantur & diſcentibus obvia. Iam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, ſi morae impatiens ſis, qua curioſe conſiderata unaquaque re integra, eligas ipſe omnia. Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, ſi haruſpice advocato, dum audis capita ſingula, exta de unoquoque conſulas. Infinitis enim te moleſtiis Deus liberabit, oſtendens in hepate victimae, quae tibi eligenda ſint. Si vero vis, etiam aliud quiddam tibi minus etiam moleſtum ſubiiciam, ut non mactes iſta *ſacrificia*, & hoſtias conſulas, *ſed* neque advoces ſacerdotem aliquem magna mercede conducendum: ſed coniectis in urnam tabellis, ſingulorum nomina philoſophorum

νομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τολοιπὸν κατὰ τὸν λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσόφει.

58 ΕΡΜ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατὰ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις.

ΕΡΜ. Ἆρ' οὖν περιῄεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς.

ΕΡΜ. Χρὴ γὰρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι.

ΛΥΚ. Νὴ Δία.

ΕΡΜ. Καὶ ἀπό γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος, εἶχες ἂν εἰπεῖν ὁποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν;

inſcripta habentibus, iube puerum impuberem patrimum matrimumque accedere ad urnam, & extrahere, quaecunque tabellarum prima ſub manum venerit, ac deinde ſecundum eum, cuius ſors exierit, qui demum cunque fuerit, philoſophare.

Herm. Iſta quidem, Lycine, ſcurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipſene unquam vinum emiſti?

Lyc. Et ſaepe quidem.

Herm. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, deguſtans & comparans, & inter ſe conferens vina.

Lyc. Minime vero.

Herm. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum & dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare.

Lyc. Per Iovem.

Herm. Et de parvo illo guſtu dicere poteras, univerſum vinum quale ſit.

ΛΥΚ. Εἶχον γάρ.

ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλην πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὗτοι, ἐκπιεῖν ὅλον ἕκαστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς διὰ παντὸς ἐπεξελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ᾽ ἔλεγες, οὐκ ἂν οἴει καταγελάσαι σου αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον ἐνοχλοίης, τάχ᾽ ἂν καὶ προσχέαι τοῦ ὕδατος;

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ᾽ ἂν πάθοιμι.

ΕΡΜ. Κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δεῖ ἐκπιεῖν τὸν πίθον, δυναμένους ἀπ᾽ ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰδέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστιν;

ΛΥΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἀλλ᾽ ὤνησάς γε· οἰόμενος γὰρ ἐκπεφευγέναι, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας. 59

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ᾽ ἔφης;

Lyc. Poteram enim.

Herm. Si vero accedens ad caupones diceres, quandoquidem emere vini heminam volo, date mihi, o iſti, ebibere totum quiſque dolium, ut, ubi per omnes iero, intelligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum ſit. Haec ſi dicas, non putas, te ab illis deriſum iri: ſi vero moleſtus eſſe pergas, forte etiam aqua iri perfuſum?

Lyc. Equidem arbitror: nec fiat mihi iniuria.

Herm. Eadem igitur philoſophiae ratio. Quid ebibere dolium opus eſt, cum poſſimus de parvo guſtu ſcire, quale ſit univerſum?

Lyc. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus effugis? Quin tu adiuviſti me! dum enim effugiſſe te putas, in naſſam eandem incidiſti.

Herm. Quid ita?

ΛΥΚ. Ὅτι αὐθομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, ἄρα κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες· οὑτωσὶ δ᾽ ἐπισκοπήσωμεν ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φὴς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί᾽, οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιτο ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεσθαι αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστὶν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι ἀντείπω. ὅρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα ταὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον, ὦ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ

Lyc. Quod rem, quae ipſa ſe ſatis prodit, & notam omnibus, vinum, ſumis, eique aſſimilas diſſimillima, de quibus nempe diſputent omnes, cum ſint obſcura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi ſimilis philoſophia & vinum ſit. Numquid in hoc ſolo, quod etiam philoſophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inſpiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio.univerſum ſimile ſibi eſſe, nec profecto id abſurdum; ſed etiam ſi quis hauſtum vel tantillum illius guſtet, illum ſtatim ſciturum, quale totum ſit dolium: conſequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed iam vide etiam, quod ſequitur. Philoſophia & philoſophi, v. g. magiſter tuus, utrum eadem vobis dicit quotidie, & de iiſdem, an alias alia? Multa enim ſunt. Manifeſtum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit,

τὸν Ὀδυσσέα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; 60

ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' ἀεὶ ἕτερα καινὰ ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἢν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων περιῄεις· ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ Θεὸς κατακρύψαι τὸ Φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι ἐς τέλος, ἢ οὔποτ' ἂν εὕροις τὸ νεκτάρεον ἐκεῖνο πόμα, οὗ πάλαι διψῆν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἴει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὰν πίῃ τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χρᾷν τοῖς προσιοῦσιν·

2 Ἀπέχρη) Ἤρκει. V.

te apud illum manſiſſe, Ulyſſis illius inſtar circumeuntem & oberrantem, ſi eadem diceret, ſed ſemel audiſſe tibi ſufficeret.

Herm. Quî enim poſſit res habere aliter?

Lyc. Quomodo igitur potuiſti de primo guſtu noſſe omnia? Neque enim eadem profecto, ſed alia ſemper nova ſuper nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, ſemper idem erat. Itaque, ſodalis, niſi totum ebibas dolium, etiam temere ebrius oberraveris. In ipſo enim plane fundo videtur mihi Deus occultaſſe bonum philoſophiae, ſub ipſas faeces. Oportebit igitur totum ad finem uſque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum illum, quem olim ſitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc eſſe, ut, ſi modo guſtes illud, & paulum quiddam haurias, continuo ſapientiae omnis conſultus fias, ut Delphis aiunt antiſtitam, cum de ſacro fonte biberit, Deo ſtatim plenam fieri, & reſpondere accedentibus. Sed non ita ſe res habere vi-

ἀλλ᾽ οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. σύ γ᾽ οὖν ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ
61 πίθου ἐκπεπωκὼς, ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες. Ὅρα τοίνυν μὴ τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπεράνω, καὶ μετὰ τοῦτο κύαμοι, εἶτα κριθαὶ, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοὶ, εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὗπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι οὐ διάκενοι;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ᾽ ἑνὸς, ὧν φήσει τις τοῦ πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποῖά ἐστιν· οὐ γὰρ ἕν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ᾧπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις,

detur. Itaque ipſe tu, epoto iam ultra dimidium dolio, te circa initia adhuc eſſe dicebas. Vide igitur, ne huic potius ſimilis videatur philoſophia, *quod dicam.* Maneat enim adhuc dolium, & mercator. Ineſto autem non iam vinum, ſed ſeminum quaedam omnigena congeries, triticum ſupra, deinde faba, tum hordeum, ſub his lentes, deinde cicer, & alia inſuper varia. Si igitur tu emturus eſſes de ſeminibus, & ille de tritico auferens aliquid, ubi illud erat, ſpecimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur poſſes illo inſpecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad coquendum lens, & fabae non caſſae?

Herm. Nequaquam.

Lyc. Ergo neque philoſophiam ab uno aliquo, quod primum quis dixerit, univerſam didiceris, qualis ſit. Neque unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam aſſimilas, & ſimilem eſſe guſtui poſtulas: at illam plane diverſum quid

ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὤφθη, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλην πρίαιτο, ζημιῶσαι ἂν τὸν κάπηλον, οὕτως ἀπίθανα γευόμενος· φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ κἂν ὅτι πάμπολλα πίῃς, οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν, ἀλλὰ διέῤῥει εὐθύς· ἐντεῦθεν δὲ, ἤν ἀφέλῃς τὶ, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται. Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν 62
φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἢν εἴπω ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοι-

10 Ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν) Ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπιῤῥέει, τοῦτο ἡ παροιμία. V.

16 Ὅτι φαρμάκῳ) Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. V.

eſſe apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum conſtat: ipſum vero aliquem in colluvione perire cum ceteris, ipſe initio dicebas non parvum eſſe malum. Ceterum ille, qui totum ebibere dolium poſtulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa abſurda ſua guſtatione auxerit: philoſophiae autem nihil tale uſu venit; ſed quantumcunque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio eſt, res illa, quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio: illud enim, quidquid infunderetur, non continebat, quin ſtatim diffflueret; hic autem, ſi quid abſtuleris, plus fit quod ſupereſt. Volo autem aliud quoque de guſtu philoſophiae ſimile dicere: neque maledicere me putaveris, ſi veneno illam pernicioſo ſimilem di-

κεν, οἷον κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπείπερ θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτείνοι ἂν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο, ἀλλὰ ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρὴ, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, οὐκ ἂν ἀποθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἠξίους τοὐλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀποτελέσαι τὴν τοῦ ὅλου γνῶσιν.

63 ΕΡΜ. Ἔστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί οὖν ἑκατὸν ἔτη χρὴ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν;

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε· καὶ δεινὸν οὐδὲν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρή· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο.

ΕΡΜ. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς

xero, ut cicutae, vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis, interficiant, ſi quis minutiſſimum quiddam & individuum, ſummo inde ungue abraſum deguſtet: ſed niſi tantum, quantum opus eſt, & quomodo, & cum quibus; non moriatur, qui ſumſerit. Tu autem poſtulabas minimam particulam ſufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

Herm. Sint iſta, uti vis, Lycine. Quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot ſuſtinere moleſtias, aliter philoſophari non licet?

Lyc. Non, Hermotime: neque id intolerabile putandum, ſiquidem vere dixiſti ab initio, vitam brevem eſſe, artem autem longam. Nunc vero, neſcio qua cauſa, indignaris, ſi non eodem die nobis ante ſolis occaſum, Chryſippus, aut Plato, aut Pythagoras fias.

Herm. Circumvenis me, & in anguſtias cogis, nulla a

στενὸν, οὐδὲν ὑπ᾽ ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἑαυτοῦ, τηλικοῦτος ὤν.

ΛΥΚ. Οἶσθ᾽ οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ᾽ ἔα ληρεῖν· σὺ δ᾽ ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ πέραινε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων.

ΕΡΜ. Ἀλλ᾽ οὐκ ἐᾷς σὺ βίαιος ὢν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄν ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιᾶσθαι αὐτὸν, ἔστ᾽ ἂν μή ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἤδη ἀγόμενον. ἰδοὺ γέ τοι καὶ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ᾽ ἐκεῖνον παρεὶς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ.

me affectus iniuria, prae invidia ſcilicet, quod ego progreſſus aliquo uſque ſum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexiſti.

Lyc. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum ſanae mentis homini noli animum advertere, ſed delirare me ſinito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi viſum eſt de rebus hiſce, ita perfice.

Herm. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, niſi exploratis ante omnibus.

Lyc. Atqui bene noris, nunquam aliud me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut eſt apud poëtam, accuſare. qui ipſe, donec alia ratio tibi ſuccenturiata a vi me liberet, iam auferatur. Ecce enim iſta multo iam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero, illa omiſſa, me forte accuſabis.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴτι ἄῤῥητον καταλέλειπται αὐτῷ.

64 ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί φησι, τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι᾽ αὐτῶν, ὡς ἔχειν ἤδη ἑλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ᾽ ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν.

ΕΡΜ. Τίνος τούτου;

ΛΥΚ. Κριτικῆς τινος, ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἵαν χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων δικάσουσαν· ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἑωραμένα εἴη. ἀποδοτέον οὖν φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα· μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἑκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦντα, οἳ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὡς μὴ ἐς τοὺς λέ-

Herm. Quae? Miror enim, ſi quid indictum ei praetermiſſum ſit.

Lyc. Negat ratio, ſufficere, ſi per nos videamus & perſequamur omnia, ad hoc, ut iam eligere, quod optimum eſt, queamus; ſed eo, quod maximum eſt, adhuc opus eſſe.

Herm. Quonam illo?

Lyc. Iudicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet eſſe, quae tantis de rebus iudicatura ſit: alioquin fruſtra omnia inſpecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propoſitis omnibus, electionem ita faciendam, ut multum cuncteris, teque ſuſtineas, ac ſaepe conſideres; nec aetatem uniuſcuiuſque, qui dicunt, neque habitum, aut gloriam ſapientiae verearis, ſed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris iudicant, ne ad hos, qui dicunt, ſed ad

γοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιεν, καὶ τότ' ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως ἑλομένῳ φιλοσοφεῖν.

ΕΡΜ. Μετὰ τὸν βίον φής. ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρῖναι, καὶ κρίναντα ἑλέσθαι, καὶ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ δὴ οὕτως εὑρεθῆναι φὴς τἀληθὲς, ἄλλως δὲ οὔ.

ΛΥΚ. Ὀκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ 65
τοῦτό πω ἱκανὸν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λεληθέναι ἡμᾶς αὐτοὺς, οἰόμενοι μέν τι εὑρηκέναι βέβαιον, εὑρόντες δὲ οὐδὲν, ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βάρους τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς παμπόλλους γε περιβεβληκέναι ἐλπίζοντες, εἶτα ἐπειδὰν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνεται αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν.

ea, quae dicuntur, reſpiciant: tum demum licere, poſt firmam electionem, philoſophari.

Herm. Poſt hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita ſuffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inſpiciamus, inſpectum iudicemus, eligamuſque iudicatum, atque electione facta philoſophemur. Hac enim ſola ratione inveniri verum ais, alia minime.

Lyc. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem iam ſatis eſſe, ſed nos videri per imprudentiam putaſſe firmum quiddam a nobis inventum, inveniſſe autem nihil: uti piſcatores ſaepe ſubmiſſis retibus pondus quoddam ſentientes, extrahunt, piſces ſe quamplurimos comprehendiſſe rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide, ne nos quoque tale quid extraxerimus.

ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς γάρ με περιβάλλεις αὐτοῖς.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα νεῖν, εἰ καί τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ κἂν ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι.

ΕΡΜ. Τί φής; οὐδὲ τούτων τις πάντως ἔχει;

ΛΥΚ. Ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθὲς, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὑρημένον.

66 ΕΡΜ. Πῶς οἷόν τε;

ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἑπτὰ,

Herm. Non aſſequor, quid illa ſibi retia velint: plane enim illis me comprehendis.

Lyc. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, ſi quis alius, natare didiciſti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipſum planum futurum, habeatne aliquis eorum id, quod quaerimus, an ſimiliter omnes ignorent.

Herm. Quid ais? neque horum quiſquam omnino illud habet?

Lyc. Obſcurum: niſi forte fieri non poſſe putas, ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam ſit, a nullo dum illorum inventum.

Herm. Quî fieri illud poſſit?

Lyc. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi cauſa fabas aliquis viginti manu ſumens, ea clauſa interroget decem homines, quot ſint in manu ſua fabae? at illi

ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἢ γάρ;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὄντας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φής;

ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφοῦντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἐστι, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν, ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλὸν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερά φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὔδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τὶ παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὑρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς

divinantes dicant unus ſeptem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in univerſum alium alius numerum. Fieri quidem poteſt, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita eſt?

Herm. Eſt ſane.

Lyc. Verum enimvero neque illud non poteſt accidere, ut omnes, alium alii, numeros falſos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais?

Herm. Fieri ſic poſſe.

Lyc. Eadem ratione igitur philoſophi omnes felicitatem quaerunt, qualis ſit, & eam dicunt alius in alia re ineſſe, unus quidem in voluptate, alius in honeſto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur ſimile eſt, horum unum quoddam eſſe ſummum bonum; ſed nec abhorret, eſſe quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oporte-

τὸ τέλος. ἔδει δ᾽, οἶμαι, πρότερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τἀληθὲς, καὶ πάντως ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν φιλοσοφούντων· εἶτα μετὰ τοῦτο, τὸ ἑξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πειστέον ἐστίν.

ΕΡΜ. Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φὴς, ὅτι οὐδ᾽ ἂν διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν τἀληθὲς εὑρεῖν.

ΛΥΚ. Μὴ ἐμὲ, ὦ᾽γαθὲ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὖθις αὐτόν· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἔστ᾽ ἂν ἄδηλον ᾖ, εἰ ἕν τι τούτων ἐστὶν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

67 ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φὴς, εὑρήσομεν, οὐδὲ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τοῦ φιλοσοφεῖν. τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀν-

7 Τἀληθὲς εὑρεῖν) Ἵνα καὶ εὕρῃ. τίς ὢν εὑρήσει, βδελυρώτατε, ἄνθρωπος ὤν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύσει; τῆς ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ οὐδ᾽ ὅλως ἐχούσης τὸ κεκριμένον καὶ ἀδιάπταιστον. M.

bat, initio nondum invento feſtinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam eſſe veritatem, & omnino haberi illam ab uno, qui eam ſciat, philoſophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides ſit habenda.

Herm. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque ſi per unamquamque eamus philoſophiam, ne ſic quidem, inquam, omnino verum nos invenire poſſe.

Lyc. Noli me, bone vir, interrogare, ſed ipſam rurſus rationem. Atque illa tibi forte reſpondeat, nondum hoc *omnino nos poſſe*, dum obſcurum maneat, ſitne aliquid eorum, quae iſti dicunt.

Herm. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philoſophabimur, ſed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philoſophia deſiſtere. Hoc cogitur ex iis, quae dicis, fieri non poſſe, ut philoſophemur, pervenire ad eam

θρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφήσειν μέλλοντα, ἑλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἡ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὴς ἂν γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἑλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὁπόσος ἑκάστῃ ἱκανός ἐστιν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς ὑπερήμερον γίγνεσθαι τἀληθὲς τοῦ ἑκάστου βίου. τελευτῶν δὲ, καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνενδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὕρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι τἀληθὲς, εἴτε καὶ μή.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν ὅ, τι εὕρηται πρὸς αὐτῶν;

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι.

ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἑκών σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα;

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; 68

homini nato non licere. Poſtulas enim, eum, qui philoſophaturus ſit, eligere primum philoſophiam optimam. Electio porro iſta ita demum accurata tibi videtur eſſe, ſi per omnem philoſophiam euntes, eam, quae veriſſima eſt, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *ſectae* ſufficiat, modum omnem exceſſiſti, producto in alias generationes negotio, ut adeo poſt terminum vitae ſingulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipſum quoque dubitatione non uſquequaque liberum eſſe pronuntias, qui dicas, obſcurum eſſe, inventane ſit olim a philoſophis veritas, necne.

Lyc. At tu, Hermotime, num poſſis iuratus dicere, eam inventam ab illis eſſe?

Herm. Equidem non iuraverim.

Lyc. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipſa opus habeant?

Herm. Quae?

ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἑκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας;

ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα.

ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρῖναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγνῶναι, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδότων μὲν, φασκόντων δὲ, οὔ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προστήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὥς μή σε λάθῃ ὁ χείρων προκριθείς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, ὃν ἑκὼν παρῆκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγανακτήσῃς, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ

Lyc. Nonne audis, qui ſe Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos eſſe dicant, eorum partim ſcire rationes ſingulas, alios non item, quamvis dignos fide ceteroquin homines?

Herm. Vera iſta.

Lyc. Diſcernere igitur eos, qui ſciunt, & dignoſcere ab his, qui, cum neſciant, ſcire tamen ſe dicant, nonne operoſum valde eſſe tibi videtur?

Herm. Valde id quidem.

Lyc. Oportebit igitur te, ſi optimum Stoicorum noſſe volueris, ſi non ad omnes, ad pleroſque certe illorum accedere, & tentare, & meliorem tibi magiſtrum eligere, inſtituta prius exercitatione, & iudicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus ſit tempore, quod praetermiſi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum

ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἓν τοῦτό ἐστιν, οἶμαι. καὶ μόνη σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπὶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν τε καὶ εὕρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ᾽ ἡτισοῦν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν ἅ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα· καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν καὶ τέχνην πορισάμενος, ἥεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μὴ, εὖ ἴσθι ὡς οὐδὲν κωλύσει σε τῆς ῥινὸς ἕλκεσθαι ὑφ᾽ ἑκάστων, ἢ θαλλῷ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ᾽ ὅ, τι ἂν μέρος ἑλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος· ἢ καὶ, νὴ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ᾽ ὄχθῃ παραποταμίᾳ πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, κἂν μικρά τις αὔρα διαφυσήσασα, διασαλεύσῃ αὐτόν.

12 Τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι) Τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ, ὃ διὰ τὴν ἰσοῤῥοπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστηκὸς τῷ δακτύλῳ ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχον καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. V.

& maxime neceſſarium in talibus, obſcuris inquam & ambiguis, unum hoc eſſe arbitrer. Ac ſola tibi haec fidelis & firma ſpes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecunque nulla, quam ſi iudicare poſſis & ſeparare a veris falſa, ſi facultas tibi ſit, qualis agentariorum, dignoſcendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata ſunt. Et, ſi quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum, quae dicuntur, examen accedas, *bene habet:* ſin vero minus, nihil, mihi crede, obſtabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonſtratum ſequaris uti pecora. Potius vero fuſae per menſam aquae ſimilis eris, qui, quamcunque te in partem ſummo quis digito trahat, ſequare; aut, per Iovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis ſpiritum flexae, quam & minuta quaevis aura fla-

69 Ὡς εἴ γέ τινα εὕρῃς διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως πέρι, καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητουμένων διακρίσεως, τέχνην τινὰ εἰδὼς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τἀληθὲς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεύδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἑλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπόθητον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθά.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, παραπολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὡς ἔοικεν ἡμῖν ἀνήρ τις τοιοῦτος, διαγνωστικούς τε, καὶ διακριτικοὺς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικοὺς, ὡς τά γε μετὰ ταῦτα, ῥᾴδια ἤδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἐγώ γε ἤδη χάριν οἶδά σοι, ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν.

tu ſuo commoveat. Itaque ſi quem magiſtrum invenias, qui de demonſtratione atque dubiorum diiudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum deſines. Statim enim quod optimum eſt tibi apparuerit, & verum demonſtrativae illi arti ſubiectum; mendacium vero deprehendetur, tuque, firma electione facta & iudicio, philoſophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona poſſidens coniunctim omnia.

Herm. Euge, Lycine, multum enim iſta meliora dicis, & cum ſpe non mediocri coniuncta, quaerenduſque, ut videtur, nobis talis vir eſt, qui illa nos dignoſcendi diiudicandique facultate inſtruat, &, quod maximum eſt, demonſtrandi quoque: itaque ea, quae ſequuntur, facilia iam, & moleſtiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque iam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiariam hanc nobis optimamque viam inveneris.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξευρηκὼς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος. τὸ δὲ, πολὺ ποῤῥωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους, πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φής; πάνυ γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπισχνούμενόν 70
τινα εἰδέναι τε ἀπόδειξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλά τινα ζητήσομεν τὸν κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει. κἂν τούτου εὐπορήσομεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα, ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸν ἄριστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποτείνεται, καὶ ὡς ἀπέραν-

12 Εἰ ὁ ἐπιγνώμων) Εἰ δὲ τοῦτο, τί καὶ αἱ νῦν αὐταὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι; V.

Lyc. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel oſtendi, quod ſpei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc abſumus, &, quod eſt in proverbio, poſt multum laborem, ut ante habemus.

Herm. Quid ita? videris enim triſte quiddam & deſperationis plenum dicturus.

Lyc. Quoniam, amice, etiamſi inveniamus aliquem, profeſſum ſcire ſe demonſtrationem, ac docere velle alios, non ſtatim, puto, illi credemus, ſed quaeremus, qui iudicare poſſit, an vera ille dicat? Et huius ſi oblata copia ſit, obſcurum adhuc nobis, utrum ille index dignoſcere poſſit recte iudicaturum, necne? & ad hunc ipſum alio, arbitror, indice opus eſt. Nos enim unde ſciamus diiudicare eum, qui iudicare poſſit optime? Vides, quorſum hoc pertineat,

τον γίγνεται, στῆναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας οἷόντε εὑρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσται αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θέοντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύθαμεν.

71 ΕΡΜ. Οἷά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολύς.

ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢν ἐννοήσῃς ὅτι οὐ μόνος ἔξω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγα-

& ut ſit infinitum, cum ſtare nuſquam, & comprehendi poſſit? quandoquidem ipſas quoque demonſtrationes, quotquot inveniri poſſunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipſis adhuc lis eſt, perſuadere nobis nituntur ſe ſcire: aliae vero, quae obſcuriſſima manifeſtis copulant, & commune nihil habentibus, demonſtrationes tamen illorum eſſe dicunt. Verbi cauſa, ſi quis putet inde ſe demonſtraturum Deos eſſe, quod altaria illorum eſſe apparet. Itaque neſcio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad idem initium & dubitationem rediimus.

Herm. Ut me tractaſti, Lycine, qui theſaurum mihi in carbones redegeris! ut videtur, periere mihi tot anni & labor ille plurimus.

Lyc. Sed multo minus, Hermotime, moleſte feres, ſi cogitaveris, non ſolum te ſperatis bonis carere, ſed omnes,

θῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλοσοφοῦντες. ἢ τίς ἄρα δύναιτο δι' ἐκείνων ἁπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὅμοιόν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῷτο τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τὸν οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδὺς ἐς τὴν θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἀρθεὶς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ· τὸ δ' αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἠλπίκει, οἶμαι, ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὑτῷ ἀναπλάσας, οὐ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώπου φύσιν. καὶ δὴ καὶ σὲ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν. εἶτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον οὐ ῥᾳδίως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν ἑώρας. πάσχουσι δ' αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μα-

16 Τὴν κενὴν μακαρίαν) Κενὴ μακαρία ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγγινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυ-

ut ita dicam, de aſini umbra pugnare philoſophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri poſſe & ipſe negas. Iam vero idem mihi videris facere, ac ſi quis ploret & cum fortuna queratur, quod aſcendere in coelum nequeat, aut quod non profundo mari merſus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis ſublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: cauſam vero eius doloris *hanc habeat*, quod ſperaverit, puto, aut viſo forte tali ſomnio, aut quod ipſe ſibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire poſſit, quaeque humanae naturae conveniant. Et ſane tibi quoque, ſodalis, multa & admirabilia ſomnianti latus fodiens ratio, ex ſomno ut exſilires effecit. Deinde illi iraſceris vix aperiens oculos, & non ſine difficultate ſomnum prae voluptate viſorum excutiens. Uſu illud venit etiam iis, qui va-

καρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἣν μεταξὺ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τἄλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὖσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀντιλέγουσα, κἂν πτηνὸς θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, κἂν ὄρη ὅλα χρυσᾶ εὑρίσκειν. ἣν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἦ φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τοὐνοίκιον, ἐκ πολλοῦ περιμένοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τἀγαθὰ,
72 καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καί τινας ἐννοίας

φὴν καὶ εὐετηρίαν ὅσα ὁ παρὼν διέξεισι λόγος. διὸ καὶ μακαρία μὲν ὅσον ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπόλαυσιν ὑποβάλλομεν, κενὴ δὲ ὅτι μηδὲν ἑστὸς ἔχει καὶ βέβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ὕπνου καὶ τὴν εὐημερίαν ἀφίπταται. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ θεολόγου Γρηγορίου, κενὴν μακαρίαν τὰς Ἀθήνας ὠνόμαζε, ὡς κατ᾽ οὐδὲν τῆς ἐν ὕπνοις εὐετηρίας διαφερούσας. V.

nam illam Beatam *inſulam* ſibi fingunt. Si his, dum divites ſunt, dum effodiunt theſauros, & regnant, & ceteris rebus beati ſunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen eſt, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec ſi volucris fieri quis velit, nec ſi Coloſſaea magnitudine, nec ſi aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, ſi puer accedens interroget neceſſarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid reſpondendum mercedem domus repetenti, qui diu iam exſpectaverit? ita indignantur, quaſi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipſis eſſent bona illa omnia, & parum abeſt, quin morſu naſum puero auferant. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, ſi te effodientem theſauros, aut volantem, aut cogitationes quaſdam maio-

ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα, καί τινας ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλ-
πίζοντα, φίλος ὤν, οὐ περιεῖδον διὰ παντὸς τοῦ βίου,
ὀνείρῳ ἡδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρῳ γε συνόντα· διαναστάν-
τα δὲ, ἀξιῶ πράττειν τὶ τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε πα-
ραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρο-
νοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν
ἱπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει,
καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι
ὄντες, ἀναπλάττουσιν, οὔτε γενόμενα πώποτε, οὔτε γε-
νέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν
αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὁρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα,
διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Καὶ σὺ δὴ μυθοποιοῦ 73
τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος,
ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ
πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς

res, quam natura patitur, agitantem, & ſpes habentem, ad quas perveniri non poteſt, pro amicitia noſtra non paſſus ſum per omnem vitam in ſomnio ſuavi illo quidem, ſed ſomnio tamen, verſari; ſed ſurgere iubeo, & facere quidquam eorum, quae opus ſunt, quodque te ad id, quod ſupereſt, vitae dimittere poſſit communi illo ſenſu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecunque alia ſomnia & poëtae & pictores pro ſua libertate confingunt, quae nec fuere unquam, neque fieri poſſunt. Et tamen maior pars populi credunt illis, & videndis audiendiſve talibus mulcentur, ob id ipſum nempe, quod peregrina ſunt & abſurda. Et tu ſane cum ex fabulatore quodam audiſſes, mulierem eſſe, quae puchritudine naturam ſupergreſſa, vel Gratias ipſas aut coeleſtem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, &

γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, ἤρας εὐθὺς, ὥσπέρ φασι τὴν Μή-
δειαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὃ δὲ δὴ μά-
λιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους
δὲ, ὁπόσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὥς γε
μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκεῖνον περὶ τῆς
γυναικὸς, ἐπείπερ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέ-
γει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἑωρᾶτε μόνον, καὶ
διὰ τοῦτο εἷλκεν ὑμᾶς τῆς ῥινὸς, ἐπείπερ ἅπαξ τὴν πρώ-
την λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπω-
μένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥᾳδια γὰρ, οἶμαι, τὰ
μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἔτι ἐπιστρεφόμενος εἰς τὴν
εἴσοδον, ἐξήταζεν εἰ ἀληθής ἐστι, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ'
ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευ-
κότων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡ-
γούμενον, δέον ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐθὺς
74 σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον. Ὃ δέ φημι, σαφέστερον

9 Λαβὴν) Ἀφορμὴν, μέμψιν, ἐπαφήν. V.

ſitne terrarum alicubi iſta mulier, ſtatim amare eam coe-
piſti, ut Medeam aiunt ex inſomnio amore Iaſonis corre-
ptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit,
alioſque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quan-
tum coniectura aſſequor, hoc erat, quod is, qui de muliere
praedicabat, poſtquam ſemel fides illi habita eſt, quaſi ve-
ra diceret, *ea* ſubiunxit, *quae* conſequentia *&* *cohaerentia eſ-
ſent ſuperioribus*. Ad hoc enim ſpectabatis ſolum, & propter
hoc ipſum naſo quaſi alligatos traxit, cum primam ſemel
velut anſam ei dediſſetis, duxitque ad amatam recta, quam
dicebat, via. Facilia enim, reor, cetera, neque quiſquam
veſtrûm ad ingreſſum reflexa cogitatione, verane eſſet *via*,
exploravit, & num forte imprudens, quam non oportebat,
inſtitiſſet? ſed praeeuntium ſequebatur veſtigia, uti oves
ſuum ſolent ducem, cum deceret ad introitum & princi-
pio ſtatim videre, intrandumne ſit? Quod autem dico, aper-

ἂν μάθοις, ἤν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατὸν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἓξ, καὶ ὦτα ἓξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἠφίει, καὶ ἤσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί· καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη, πέλτην, ἢ γέῤῥον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν, πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγχην ἠφίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔτι ἂν ἀπιστήσειε ταῦτα λέγοντι αὐτῷ; ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἢν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῷς, ἐπιῤῥεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ οὔποτε στήσεται, καὶ

tius intelligas, ſi conſideres & conferas eiuſmodi quiddam ſimile. Si enim audacium horum poëtarum aliquis dicat, fuiſſe quondam tricipitem & ſex manibus hominem, ſi primum iſta facile recipias, non explorato, fierine poſſit, ſed fide illi habita; ille ſtatim conſequenter ſubiungat cetera: eundem hominem ſex habuiſſe oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emiſiſſe, & oribus tribus ſumſiſſe cibum, & triginta habuiſſe digitos, non decem, ut quiſque noſtrûm, in ambabus manibus: ac ſi bellica opera opus eſſet, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut ſcutum habuiſſe; trium vero reliquarum unam deieciſſe ſecurim, alteram emiſiſſe lanceam, tertiam uſam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo ſtatim videndum erat, poſſetne recipi, & an concedendum ſit, rem ita habere. Ubi vero ſemel illa dederis, adfluunt quaſi reliqua, nec uſquam ſubſiſtent,

τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα, καὶ ὅμοιά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ· ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε. ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἴσοδον ἑκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἑλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῷ, καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον, εἴ τις λέγοι τὰ δὶς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν ὅτου ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. κἀκείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρ-

ipſumque illud negare fidem non iam facile, cum conſequentia ſint & conceſſis principiis ſimilia: quod quidem vobis accidit. Prae amore enim & ſtudio, non ante explorato uti ſe vobis habeant, quae ſunt circa unumquemque ingreſſum, proceditis, tracti a conſequentia, non advertentes animum, ſi qua ſit quod ſequatur ex illis, & idem ſit falſum. Ut ſi quis dicat, bis quinque ſeptem eſſe, tuque fidem illi habeas, non & ipſe apud te dinumerans, inferet ſcilicet, etiam quater ſumta quinque efficere quatuordecim, & quouſque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui verſantur circa principia, abſurda quaedam poſtulata poſcit, eaque dari ſibi aequum cenſet, quae tamen ne conſiſtere quidem poſſunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis ſimilia inaedificat, & poſtulat vera ad demonſtrationem di-

χῆς ὁρμωμένη. Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς 75
ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, πιστεύετε τοῖς ἑξῆς, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι, ψευδῆ οὖσαν. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν τἀληθὲς, καὶ καταγνῶναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, κἂν αἴσθωνται ἐξηπατημένοι, ὀψέποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὀκνοῦσιν ἀναστρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δεήσει τηλικούτους αὐτοὺς ὄντας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες οὐ συνίεσαν, ὥς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ᾽ αἰσχύνης, καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἂν δύνωνται, προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι ὦσιν, ἀλλ᾽ ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ὁρῶσιν, ὅτι ἢν τἀληθὲς εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν

4 Εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν. .) Optime torqueri poſſunt in fratrum Collegia; & quod dicit, ἀλλ᾽ ἔχωσι παραμυθίαν, in *Dial. Achillis* & *Antilochi* dixit, φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. G.

cere, initio a falſis principiis facto. Eodem modo vos quoque, conceſſis ſectae cuiuſque principiis, his, quae ſequuntur, fidem adiungitis, & ſignum veritatis illorum conſequentiam illam putatis, quae & ipſa tamen falſa eſt: deinde alii quidem veſtrûm ſpei ſuae immoriuntur, antequam verum viderint, ſuoſque illos deceptores damnaverint; alii vero, licet ſero denique ſenes iam facti deceptos ſe ſentiant, redire tamen cunctantur, pudore nimirum deterriti, ſi oporteat, id aetatis cum ſint, fateri, ſe imprudentes puerorum tractaſſe ludibria: itaque manent in iiſdem prae pudore, & laudant praeſentia, &, quotquot poſſunt, ad eadem hortantur, ne ſoli ſint decepti, ſed ſolatium habeant ex eo, quod multis etiam aliis eadem, quae ſibi, uſu venerint. Nam rurſus illud quoque vident, ſi verum dicant, ſe non iam gra-

καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἑκόντες εἴποιεν εἰδότες ἀφ᾽ οἵων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ᾽ ἂν πάνυ ἐντύχοις, ὑπ᾽ ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων πειρωμένους. εἰδ᾽ οὖν τινι τοιούτῳ ἐντύχοις, Φιλαλήθη τε κάλει τὸν τοιοῦτον, καὶ χρηστὸν, καὶ δίκαιον, καὶ, εἰ βούλει, Φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν Φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ τοῦ ὀνόματος· οἱ δ᾽ ἄλλοι, ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες, ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνης, καὶ τοῦ προ-
76 τιμᾶσθαι βούλεσθαι. Καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἅπαντα μὲν ἃ ἔφην, ἐάσωμεν, αὐτοῦ καταβαλόντες, καὶ λήθη τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην Φιλοσοφίαν ὀρθὴν

13 Ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων) Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι λ' τυράννους ἔστησαν παρ᾽ αὐτοῖς. οἵ τινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μετὰ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. Καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ᾽ αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξέταστα εἶναι. V.

ves, ut adhuc, & ſupra vulgus elatos viſum iri, neque honorem eundem conſecuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis ſciant, quibus exciderint, & quam ſimiles videantur reliquis. Paucos omnino reperias ſatis fortes, uti audeant dicere, ſe deceptos eſſe, & dehortari alios, qui ſimilia tentent. In talem ergo ſi incidas, veritatis amicum voca, & frugi, & iuſtum, &, ſi vis, etiam philoſophum. Huic enim ſoli nominis huius honorem non invideam. Reliqui autem aut veri nihil ſciunt, cum ſcire ſe putent; aut, quod ſciunt, occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt. Quamquam, per ego te Minervam *oro*, quaecunque dixi iam relinquamus hic depoſita omnia, ſitque eorum oblivio, ut eorum, quae ante Euclidem Archontem facta ſunt; ponamuſque, hanc Stoi-

εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μηδ' ἡντιναοῦν, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατή ἐστιν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες· μόνους γὰρ τούτους πάντα συλλαβόντας ἕξειν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθά. τὸ μετὰ ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον εἰδείης, εἴ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ, οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι, μήτ' ὑφ' ἡδονῆς κατασπᾶσθαι, μήτ' ὀργίζεσθαι, Φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου καταφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, ἀτελὴς, κἂν πάντα πλείω ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο οὐχὶ, οὐδέπω εὐδαίμων.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. 77

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἑκών. εἰς τί

eorum philoſophiam veram eſſe; aliam vero quamcunque nullam: ac videamus deinde, num illa talis ſit, ad quam pervenire, & quam aſſequi aliquis poſſit; an vero fruſtra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promiſſa, de eorum felicitate, qui ad faſtigium eius delati ſint: ſolos quippe illos vera bona habituros in univerſum omnia. Quod vero ſequitur, melius tute noris, incideriſne unquam in Stoicum talem, & ſummum Stoicorum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, iraſcatur nunquam, qui invidia maior ſit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet eſſe, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compoſitae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus eſt, quantumvis omnibus in rebus *aliis* ſuperet. Hoc vero ſi ſit, non *eſt*, nondum, *inquam*, *eſt* beatus.

Herm. Talem equidem vidi neminem.

Lyc. Recte iſtud, Hermotime, quod non mentiris pru-

γοῦν ἀποβλέπων Φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μηδ᾽ ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη κἂν πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὅ, τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἑστὼς, καὶ ὁ πόῤῥω. διαλλάττοιεν δ᾽ ἂν ὅτι μᾶλλον οὗτος ἀνιάσεται, ὁρῶν ἐγγύθεν οἵων ἐστέρηται. εἶτα, ἵνα πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γάρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς κατατρύχων σεαυτόν· καὶ παραδεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενευκότα, καὶ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς φὴς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τοὐλάχιστον, ἵν᾽ ὀγδοηκοντούτης γενόμενος· ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὅμως ἧς ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἴει

S. Διαλλάττοιεν) Διαφέροιεν. V.

dens ac volens. Quo igitur conſilio philoſopharis, cum videas, neque tuum magiſtrum, neque qui illius fuit, neque qui ante iſtum, neque ſi ad decimam quaſi generationem aſcendas, quemquam illorum plane ſapientem, & propter hoc beatum fuiſſe? Neque vero illud recte dixeris, ſufficere tibi, ſi vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aeque extra limen eſt & ſub divo, tam qui ad ianuam ſtat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod ille magis excruciabitur, qui e proximo videat, quibus ſibi *bonis* carendum ſit. Deinde, ut prope felicitatem ſis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae ſpatium effluxit, dum te non reſpicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius ſenex, (& quis ſponſor tibi eſt, te tantum victurum?) tamen ſis illorum unus, qui nondum beati ſunt?

τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἱρήσειν διώκων, ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὠκύτεροι παραπολὺ διώκοντες οὐ κατέλαβον. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε 78
ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἂν εἴη τἀγαθὸν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν τοσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων· εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὦ γενναῖε, βίον προγυμνάζεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιοῦν· ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκευάζοιτε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρείς. Ἀλ- 79
λὰ μὴν, οὐδ' ἐκεῖνό πω κατανενόηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ, ἐν ἔργοις δήπου ἐστὶν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴ-

7 Τὸν ἕτερον πόδα . . .) In *Apologia* dixit, τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα. G.

niſi forte ſolum te putas illud conſecuturum & perſequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri, & multum celeriores, perſequendo non comprehenderunt. Sed comprehende etiam, ſi ita videtur, & habe tibi univerſum. Primo quidem non video, quid demum ſit illud bonum, quod tantis laboribus aequiparari poſſit? Deinde quantum eſt temporis reliquum, quo illo fruaris, ſenex iam & ſuavitatibus omnibus non amplius tempeſtivus, & alterum iam pedem, quod aiunt, habens in capulo? niſi forte aliam, generoſe, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui, quomodo vivendum ſit, didiceris: quod eſt eiuſmodi, ac ſi quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat. Verum neque illud dum animadvertiſti, puto, in operibus ſcilicet ineſſe virtutem, ut in faciendo iuſte, ſapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, ſummos philoſophorum dico) mitten-

πω, τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων φημὶ,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐπὶ τούτοις διατρίβετε· καὶ ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τουτονὶ θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ πανουργῆσαι, καὶ ἐς ἄφυκτα ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες (οὗτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν φλοιὸν ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἕωθεν ἐς ἑσπέραν;

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα.

ΛΥΚ. Ἦ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐάσαντας τὸ σῶμα, ἢ τοῦ ὄφεως τὸ σύφαρ,

16 Τὸ σύφαρ) Ἦ γοῦν τὸ δέρμα. V.

tes iſta quaerere & facere, in voculis miſeris exercemini & ſyllogiſmis, & dubitationibus, & maiorem vitae partem in his conteritis; & qui in hiſce vicerit, ille pulchram vobis retuliſſe victoriam videtur. Quarum rerum cauſa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, ſenem hominem, quod qui ſecum colloquantur in dubitationem coniicit, & quomodo interrogandum ſit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo utendum, & ad incitas quomodo redigi aliquis poſſit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus eſt, circa corticem negotioſi eſtis, foliis vos invicem veſtris in congreſſibus perfundentes. Aut ſunt alia, quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad veſperam?

Herm. Non, ſed haec ipſa.

Lyc. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias ſerpentis, tractu ipſo ac

ἀμελήσαντας τοῦ ὁλκοῦ; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐκχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ πττίττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ προὔργου οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀποβάλῃ, φασὶ, τοὺς ὤμους πττίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. Καί μοι δὸς ἐνταῦθα ἤδη ἔρεσθαί 80
σε, εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνεικος ὢν, καὶ φιλήδονος, νὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τισί γε.

ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαι ἃ πρώην ἤκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότος, ᾧ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸν μι-

1 Ἀμελήσαντας τοῦ ὁλκοῦ) Ἀμελήσαντες τοῦ ὁλκοῦ, ἢ γοῦν τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὁλκὸς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφεως, ἀπὸ τοῦ ἕλκω λέγεται ὁλκὸς, καὶ ἀπὸ τούτου ἴχνος, ἢ γοῦν ἡ κοινῶς συρμή. ὥσπερ ποῦς καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἴχνος. V.

3 Προὔργου) Προὔργου πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλέον. Ἰσοκράτης φησίν. ἵνα προὔργου τὶ γίνηται, ἀντὶ τοῦ πλέον. V.

4 Τοὺς ὤμους πττίττων) Πττίττων ἀντὶ τοῦ πτίσσων, ὃ περὶ τῆς ἄχνης λέγεται ὅθεν πτισσάνη τὸ ἔνδυμα τῆς ἄχνης. V.

volumine corporis neglecto? aut potius ſimile quid illi facere, ſi quis aquam in mortarium infuſam ferreo piſtillo contundat, neceſſarium quid, & quod ad rem faciat, a ſe putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, ſi tundendo perdat, quod aiunt, humeros. Et concede mihi, ut hic te iam interrogem, veliſne, excepta doctrina, aliis in rebus ſimilis eſſe magiſtri tui, aeque iracundus, aeque ſordidus, aeque contentioſus uti ſis, aeque voluptuarius: *talis enim eſt* per Iovem, licet vulgo talis non videatur.

Herm. Quibuſdam certe.

Lyc. Viſne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audivi quendam pro philoſophia dicere hominem plane ſenem, cuius domum multi admodum iuvenes ſapientiae cauſa frequen-

σθὸν, ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι τῇ ἔνῃ καὶ νέᾳ, οὕτω γὰρ συνθέσθαι, καὶ ἐπὶ
81 ταῦτα ἠγανάκτει. Παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου, ἄγροικος ἄνθρωπος, καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέπαυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ μέγιστ' ἠδικῆσθαι λέγων, εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι, μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον· καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις καὶ αὐτὸς, καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, συνέστησά σοι τὸν νεανίσκον, ὅδ' οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται διὰ σὲ, ὃς τοὐμοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπάσας, παρθένον οὖσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ πρώην ἐῤῥάπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκο-

8 Διάφορον) Ἀνάλωμα. G. 14 Πλημμέλημα) Ἁμάρτημα. V.

tant? Is dum repoſcit ab aliquo diſcipulorum mercedem, indignabatur, dicens, ipſum intra diem praeſtitutum non ſolviſſe debitum, quod ſolutum iam ab illo oportuiſſet, ſexdecim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius menſis: ita quippe conveniſſe. Adſtans autem avunculus adoleſcentis, homo ruſticus, & ad haec veſtra imperitus, Deſine, inquit, homo admirabilis, dicere, maxima te affectum iniuria, ſi pro verbis a te emtis pretium nondum perſolvimus. Atqui quae vendidiſti nobis, eadem adhuc habes & ipſe, neque quidquam deceſſit tibi doctrinarum. Ceterum quarum rerum deſiderio ab initio commendavi tibi adoleſcentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera factus eſt, qui Echecratis vicini mei filiam virginem rapuerit, & aegre iudicium de vi effugiſſet, niſi talento redemiſſem iniuriam a pauperculo homine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehenſus ab ea

μίζοντος τὸν κάδον, ὡς ἔχοι συμβολὰς, οἶμαι, καταθεῖναι· τὰ μὲν γὰρ ἐς ὀργὴν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῷ τινι ἄμεινον εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦτα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἤπερ ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν δεομένους, ἐπὶ τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἥρπασε παιδίον, καὶ ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πατὴρ οὐκ οἶδ' ὅ, τί· ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὔσης, μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀναφύει, οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ, γελῶμεν ἐπὶ τούτοις· καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινὰς, καὶ σχέσεις, καὶ καταλήψεις, καὶ φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιών. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτηκεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν

1 Κάδον) Μέτρον οἰνηρόν. γαυλὸς ὑπὸ Σολέων. κεράμιον ὑπὸ Ἰώνων. V.

7 Ὡς Κροκόδειλος) Ὄλεθρε, πάλιν ἐπὶ τὰ σαυτοῦ. M.

cum ſub veſte efferret cadum, ut haberet, puto, quas conferret ſymbolas. Quantum ad iram, excandeſcentiam, impudentiam, audaciam, mendacia, multo melius ſuperiore anno, quam nunc, habuit. Atqui volui ego in hiſce potius illum a te iuvari, quam illa ſcire, quae quotidie ad nos nihil opus habentes in coena diſputat, ut crocodilus puerum rapuerit, illumque ſe redditurum promiſerit, ſi reſpondiſſet pater neſcio quid; aut, neceſſe eſſe, ſi dies ſit, non eſſe noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, ſermone neſcio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus iſta, & maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quoſdam, & *relationes*, & *comprehenſiones*, & *viſa*, & nomina id genus plura perſequens. Audimus autem illum dicere, non in coelo eſſe Deum, ſed ire per omnia, ut ligna, & lapi-

ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἢν τὸν λῆρον τοῦτον, ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδὲν κωλύσει με μόνον πλούσιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα
82 καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ. Τοιαῦτα τοῦ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλόσοφος, ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικήν. ἔφη γὰρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἴει μακρῷ χείρω ἂν αὐτὸν ἐξεργάσασθαι, ἢ καὶ, νὴ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ παραδεδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς, καὶ διὰ τοῦτο, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητὸς ἔτι. φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παρακολουθοῦντα, παιδαγωγεῖ αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ καὶ μὴ ὧν βελτίω ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων γε,

9 Δημίῳ) Τῷ κολάζοντι τοὺς παρανόμους. V.

des, & animalia, ad res uſque contemtiſſimas. Ac cum mater ipſum interrogaret, quorſum iſta nugaretur? deridens illam, verum, inquit, ſi perdidicero accurate nugas illas, nihil prohibebit, ſolum me divitem, ſolum regem eſſe, reliquos vero mancipia & purgamenta ad me putare. Haec ille cum dixiſſet, quod reſponſum ei philoſophus dederit, iam vide, Hermotime, quam ſenile. Dixit enim: Verum niſi ſe ad me applicuiſſet, nonne putas, multo illum deteriora perpetraturum fuiſſe, quin carnifici forte fuiſſe tradendum? adeo iam frenum illi quoddam philoſophia impoſuit, & adverſus eam reverentia, atque ob id ipſum moderatior vobis eſt & adhuc tolerabilis. Affert enim illi pudorem quendam, ſi indignus iſto habitu & nomine iſto videatur, quae nimirum ſequuntur illum, & paedagogi in morem continent. Itaque dignus ſim, ſi non eorum, in quibus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at

ἃ μὴ δέδρακεν, αἰδούμενος φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ᾽ οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ, καὶ ὅν τινα ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότων τὰ ἡμέτερα, ἧκέ μοι ἐς αὔριον παραλαβὼν, ὄψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλογισμῶν, περὶ καταλήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικίλα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσατε αὐτῷ. Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας 83
ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττοιμεν· ἢ ἐπ᾽ ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠξιοῦμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι

certe eorum, quae philoſophiae reverentia facere intermiſit: quandoquidem nutrices etiam parvos in ſcholam cenſent mittendos, cum ſi nondum bonum quidquam poſſint diſcere, certe mali nihil, dum ibi manent, faciant. Equidem reliqua mihi omnia impleviſſe videor, & quocunque volueris eorum, qui noſtra non ignorant, aſſumto, cras ad me veni, videbiſque, ut interroget, ut reſpondeat, quot res didicerit, & quot iam legerit libros, de axiomatis, de ſyllogiſmis, de comprehenſione, de officiis, & alia varia. Si vero aut matrem pulſavit, aut rapuit virginem, quid ea ad me? neque enim paedagogum me illi praefeciſtis. Talia ſenex pro philoſophia dicebat. Tu vero & ipſe forte dixeris, Hermotime, ſatis eſſe, ſi propter hoc philoſophemur, ne quid peius faciamus: aut num alia ſpe philoſophari ab initio poſtulavimus? non *ideo*, ut idiotis decentiores

εἴημεν περινοστοῦντες; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο;

ΕΡΜ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ὅτι καὶ δακρῦσαι ὀλίγου δέω; ἐς τοσοῦτό μου καθίκετο ὁ λόγος ἀληθὴς ὢν, καὶ ὀδύρομαι ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθοὺς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γὰρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μέν ἐστιν ὧν ἤρων, ὁπόσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα.

84 ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ τοῦ μύθου ἐκεῖνο πάνυ συνετὸν, οἶμαι, ὃν Αἴσωπος διηγεῖτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματωγὴν, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδὼ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τῶν παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων. καὶ σὺ τοίνυν ἐπείπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε κοινὸν ἅπασι βιοῦν

12 Κερδὼ) Ἀλώπεκα. V.

circumiremus? Cur igitur non reſpondes hoc quoque?

Herm. Quid vero aliud, quam quod parum abeſt, quin illacrimer? adeo in animum meum penetravit vera ratio: ac deploro, quantum miſer temporis inſumſerim, mercedes inſuper non parvas laborum meorum perſolvens. Iam enim velut ab ebrietate reſipiſcens video, qualia ſint, quae amabam, quae autem propter ea perpeſſus ſim.

Lyc. Et quid lacrimis opus eſt, o bone? valde enim prudens conſilium arbitror fabulae, quam narrabat Aeſopus. Dicebat enim, hominem ſedentem in litore ad fluctuoſum mare, numeraſſe fluctus. Cum vero ſubinde erraret, graviter tuliſſe & excruciatum eſſe, donec adſtans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum cauſa, qui praeterierunt? cum oporteat eos, qui hinc oriuntur, numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, ſi communem omnibus

ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, οὐδὲν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ἤνπερ εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον. Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, 85
ὁπόσα εἶπον, μή με νομίσῃς κατὰ τῆς στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανῃρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἄν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ᾕρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν στοὰν ἀποτετάσθαι ὁ λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἄπειμι γοῦν ἐπ᾽ αὐτὸ τοῦτο, ὡς 86
μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὄψει γοῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθὺν, οὔτε δίαιταν κεκολασμένην, ἀλλ᾽ ἄνετα πάντα,

6 Ἐπανῃρημένον) Προῃρημένον, θέλοντα. V.

vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum ſperans; nec pudeat te, ſi recte ſapis, ſenem hominem, mutatis quaſi partibus, ad id, quod melius eſt, tranſire. Ceterum haec, quaecunque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut ſuſceptis eximiis contra Stoicos inimicitiis dixiſſe. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixiſſem, ſi Platonis aut Ariſtotelis ſectam ſecutus eſſes, reliquis indicta cauſa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum ſectam praetuliſſes, ad Porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

Herm. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipſum, ut ipſum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo poſt neque barbam, uti nunc, hirſutam & prolixam, neque victum ita caſtigatum, ſed remiſſa omnia atque libera. Forte

καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν· ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ᾽ αὐτῶν· καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι ἐννοήσαιμι ὧν φασι. σοὶ δ᾽ οὖν οὐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με παραφερόμενον ὑπὸ θολεροῦ τινος χειμάῤῥου, καὶ τραχέος, ἐπιδιδόντα ἐμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥοῦν συῤῥέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέσπασας, ἐπιστὰς τὸ τῶν τραγῳδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς· δοκῶ δέ μοι οὐκ ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγιῶν ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων,

10 Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανεὶς) Ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ παραλόγων. οἱ γὰρ τῶν τραγῳδιῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσήγαγον εἰς τὴν σκηνὴν ἢ τόλμα ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα καὶ ἐλεεῖν τοὺς ἠτυχηκέναι δόξαντας, ὡς ἀνάξια πεπονθότας ἢ μισῆσαι τοὺς πεποιηκότας καὶ παρανομήσαντας, εἰώθασι θεοὺς εἰσάγειν· οὐχ ἐπ᾽ αὐτῆς τῆς σκηνῆς ὁρμωμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους ἀπὸ τινὸς μηχανῆς ἣν ἔβλεπον μὲν πρότερον οἱ θεαταί. κατ᾽ ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ὁ φοβούμενος ἐδείκνυε τὸ τοῦ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τοῦ κατὰ στολὸν τοῦ δράματος, ἐλέγετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. V.

autem purpuram etiam induam, uti ſciant omnes, nihil mihi iam eſſe cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat, quaecunque ex illis audivi! Et noris, me non cunctanter helleborum propterea bibiturum, contraria quam Chryſippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum, quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aſpero, cum iam ceſſiſſem fluctibus, & ſecundo flumine cum aqua ferrer, extraxiſti, ſuperveniens tanquam ille in Tragoediis praeſens ex machina Deus. Videor autem mihi non praeter rationem caput etiam raſurus, ut qui e naufragiis ſervantur liberi, quippe qui & ipſe ſalutis recuperatae feſtum diem hodie acturus ſim, tanta ab oculis amo-

τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὀμμάτων. Φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι, καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

ta caligine. In philoſophum autem de reliquo, ſi vel invitus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averſabor, ita cavebo, ut canes rabioſos *ſolemus.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ.

1 ἩΡΟΔΟΤΟΥ εἴθε μὲν καὶ τἄλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. οὐ πάντα φημὶ, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἁρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ προσφυὲς, ἢ τῆς γνώμης τὸ περιττὸν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἕλλησι γνώριμος ἐν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ἐπίσημος καὶ περιβόητος

1 ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ) Σημειῶσαι ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ὑπέδειξεν ὡς ἐπιδείξεως ἄγαν κίττων τοὺς ἑαυτοῦ περιειργάζετο λόγους. V.

11 Οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας) Ἡ Ἁλικαρνασσὸς γὰρ τῆς Καρίας. V.

HERODOTUS SIVE AETION.

UTINAM Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, maius enim voto illud quidem; ſed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi cauſa, venuſtatem orationis, aut compoſitionem, aut domeſticam illam Ionicae linguae & nativam *ſuavitatem*, aut ſententiarum divitias, aut quae ſexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem ſpem tranſgreſſa. Ceterum quae circa libros ſuos hiſtoricos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innoteſceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria verſus Graeciam navigaret, diſpiciebat apud ſe, qua tandem ratione quam celerrime, & minimo labore inſignis & celebris tum ipſe,

γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν οὖν περινοστοῦντα, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικρὰν ἐν τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. οὔκουν ἠξίου διασπᾷν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν, οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν· ἐπεβούλευε δὲ εἰ δυνατὸν εἴη, ἀθρόους που λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. ἐνίσταται οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκεῖνο ἥκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, οὗ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν, ἁπανταχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθόδομον, οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ᾄδων τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννέα
καὶ αὐτὰς οὔσας. Ἤδη οὖν ἅπαντες αὐτὸν ᾔδεσαν πο- 2

10 Ἐγλίχετο) Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. V.

tum ſi quid ſcripſiſſet, fieret. Iam circumire, & nunc Athenienſibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laborioſum & longum eſſe ducebat, moramque in ea re haud parvam eſſe futuram. Noluit igitur negotium hoc diſtrahere, neque diſperſe ita & minutatim conciliare & cogere *ſibi* notitiam *hominum*: verum eo intendit animum, ut, ſi fieri poſſet, confertos alicubi Graecos univerſos deprehenderet. Inſtant igitur magna Olympia: & Herodotus, rem ipſam putans, venire ſibi tempus maxime deſideratum, obſervato pleno concilio, collectis undique iam proceribus, ingreſſus in poſticum *templi Iovis Olympii*, non ſpectatorem, ſed certatorem ſe Olympiorum profeſſus eſt, canens hiſtorias, & eo uſque demulcens hos, qui adeſſent, ut Muſae ipſius libri, qui & ipſi novem eſſent, vocarentur. Iam igitur multo ipſum

λὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τῶν ἐκ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυνθανόμενοι, καὶ εἴ που γε Φανείη μόνον, ἐδείκνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ· ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγραΦὼς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ᾽ ἐκεῖνος ἀπέλαυσε τῶν ἱστοριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοινὴν ψῆΦον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ ὑΦ᾽ ἑνὸς, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ᾽ ἐν ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν
3 ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν. Ὅπερ ὕστερον κατανοήσαντες, ἐπίτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοΦιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀΦ᾽ ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγίγνοντο.

magis noſſe omnes, quam victores ipſos Olympiae; nec eſſe, cui Herodoti nomen non eſſet auditum, partim quod ipſi illum Olympiae audiſſent, partim quod ab his, qui ex concilio venerant, percontando percepiſſent: & ſicubi conſpiceretur modo, digito monſtrabatur, Hic ille Herodotus eſt, *dicentium*, qui proelia cum Perſis Ionico ſermone conſcripſit, qui victorias noſtras hymno celebravit. Hunc ille talem hiſtoriarum ſuarum fructum cepit, in uno conventu publicum quoddam & commune totius Graeciae ſuffragium qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno ſane praecone, ſed in unaquaque urbe, unde ſinguli ſpectatorum eſſent. Quod quidem poſtea conſiderantes, hanc nempe compendiariam quandam ad notitiam hominum viam, Hippias ex ipſa illa *Elidis* regione Sophiſta, & Ceus Prodicus, & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequentes alii, ſemper verba & ipſi fecerunt ad concilium, unde

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ 4
συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευ-
ταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνά φασὶ τὸν ζωγράφον, συγ-
γράψαντα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς
Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιδείξα-
σθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ἡσθέν-
τα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα. Καὶ 5
τί τὸ θαῦμα ἐνῆν τῇ γραφῇ αὐτοῦ ἤρετό τις, ὡς τὸν Ἑλ-
λανοδίκην δι᾽ αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψα-
σθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰτα-
λίᾳ, κἀγὼ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. θάλα-
μός ἐστι περικαλλὴς, καὶ κλίνη νυμφική· καὶ ἡ Ῥω-
ξάνη κάθηται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, ἐς γῆν
ὁρῶσα, αἰδουμένη ἑστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες
μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει τῆς κεφα-
λῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥω-
ξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δουλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον

11 Θάλαμος) Confer cum Philoſtrati imagine. *G.*

nobiles brevi *tempore* facti ſunt. Et quid tibi antiquos illos Sophiſtas dico, & hiſtoricos, & rhetoras, cum nuper adeo etiam Aëtion pictor dicatur, depictis *a ſe* Roxanes & Alexandri nuptiis, Olympiam & ipſe deportatam eam tabulam oſtendiſſe, *ſucceſſu eo*, ut Proxenidas, iudex certaminis qui tum eſſet, delectatus arte generum ſibi Aëtionem aſſumeret. Et quid in pictura ipſius mirum inerat, roget aliquis, ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi, nuptias filiae conciliaret? Eſt illa in Italia, & ipſe eam vidi, ut etiam narrare tibi poſſim. Thalamus eſt pulcherrimus, & lectus nuptialis: & aſſidet Roxané virgo undique pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adſtantis Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter quidem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, oſtenditque Roxanen ſponſo. Alius autem aliquis verniliter ſane

ἐκ τοῦ ποδὸς, ὡς κατακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἕλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστη, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαί, ἐστιν. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοὔνομα. ἑτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῖντο. ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρουσι, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἷς δὲ ἐς τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὕπτιον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς φο-
6 βήσειεν αὐτοὺς ὁπότε κατ᾽ αὐτὸν γένοιντο σύροντες. Οὐ

5 Πάροχος) Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα ἢ τὸ ζεῦγος λέγεται. καὶ οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις, ἐπ᾽ ὀχήμασι γὰρ τὰς νύμφας ἦγον. V.

13 Ὀχάνων) Λώρων, ἱμάντων· σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. V.

demit pede ſandalium, ut iam recumbat. Cupido alius laena prehenſum Alexandrum trahit verſus Roxanem, connixus validiſſime. Rex autem ipſe quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor ſponſi Hephaeſtion una adſtat, facem ardentem gerens, puero innixus formoſiſſimo. Hymenaeus puto eſt; neque enim adſcriptum eſt nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii luſus agunt in armis Alexandri, duo quidem haſtam illius ferentes, baiulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in clypeo iacentem, regem nempe ipſum quoque, *tanquam in curru* trahunt, comprehenſis clypei anſis. Unus autem in loricam, quae ſupina iacet, ingreſſus, inſidianti ſimilis eſt, qui perterreat illos, ſi forte inter trahendum ad ſe deferantur. Ceterum non luſus iſta

παιδιὰ δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ περιείργασται ἐν
αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν
ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα· καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἤρα,
καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπελέληστο. πλὴν ἀλλ᾽ ἥ γε εἰκὼν
αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη
ἔχουσα, προμνηστευσαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξε-
νίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πάρερ-
γον τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βα-
σιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ
γάμον. Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ᾽ ἐκεῖνον) 7
ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγ-
γραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνι-
κὰς [νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ
πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾷν ὑπολάβητε, μηδὲ τά-
μὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἵλεως ὁ ἀνήρ· ἀλλὰ τοῦτό γε

1 Περιείργασται) Περιγίνεται. κατασκοπεῖ. περισσὸν ποιεῖ. V.

ſunt, neque temere in illis operam abuſus eſt Aëtion, ſed indicant amorem Alexandri etiam adverſus res bellicas, eumque, cum Roxanem amaret, armorum non eſſe oblitum. Ceterum ipſa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: diſceſſitque *pictor*, nuptiis & ipſe celebratis, quae parergon eſſent, *& appendicula quaſi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore ſponſae ipſo rege, mercedis aſſimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias. Herodotus igitur (ad hunc enim redeo) aptum iudicabat Olympiorum concilium, quod etiam hiſtoricum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipſo factum eſt, [victorias] Graecas enarraſſet. Ego vero, & per amicitiarum vos praeſidem *Iovem obteſtor*, ne inſanire me putetis, aut mea illius ſcriptis comparare, ſic vir ille mihi faveat! Ego *igitur* illud certe ſimile viri illius accide-

ὅμοιον παθεῖν φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα
τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅ, τι μοι χρη-
στέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως οὗτος ἦν ἅπασι γνω-
σθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τἀμά.
τὸ δ' αὐτὸν περιϊόντα τηνικαῦτα τοῦ ἔτους ξυγγίγνε-
σθαι πόλει ἑκάστῃ, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρή-
σαιμι τὴν δὲ ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἶτα παρελθὼν ἐς μέσον
δείξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον οὕτως ἀποβήσεσθαί μοι τὰ
8 τῆς εὐχῆς. Αὐτοί τε οὖν ἤδη συνεληλύθατε, ὅ, τι περ
ὄφελος ἐξ ἑκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μα-
κεδόνων ἁπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη οὖσα
οὐ κατὰ Πίσαν, μὰ Δί', οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι στενοχωρίαν,
καὶ σκηνὰς, καὶ καλύβας, καὶ πνῖγος. οἵ τε αὖ πανη-
γυρισταὶ, οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον
φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέ-
μενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν

9 Ὅτι περ ὄφελος) Ἀντὶ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. V.

re mihi confirmo, *quod iam declarabo*. Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum veniſſem, apud animum meum conſiderabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam ſane innoteſcere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid eſſem, oſtendere: circuire autem ipſum, id anni, & cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur: ſi vero hunc veſtrum conventum obſervarem, ac tum progreſſus in medium dicendi facultatem oſtenderem, ſic *ſperabam* votum mihi meum recte eventurum. Iam igitur & ipſi conveniſtis, quidquid in unaquaque civitate praeſtantiſſimum eſt, caput ipſum & *flos* omnium Macedonum: & ſuſcepit vos urbs praeſtantiſſima, non illa Piſae ſimilis, per Iovem, neque anguſtiis illis, & tabernaculis, & caſis, & aeſtui. Porro qui huc convenere, non faex populi, athletarum ſpectacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum putantes Herodotum; ſed Rhetorum, & Hiſtoricorum, &

οἱ δοκιμώτατοι· ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τοὐμὸν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνηται τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ᾽ ἢν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρῆτέ με, κομιδῆ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἢν δὲ πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐπ᾽ ἐμαυτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ᾽ ἂν οὐ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἔν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν ἔμοι γ᾽ οὖν καὶ τοῦτο.

3 Παραθεωρῆτέ με) Ἀντὶ τοῦ συγκρίνετε, ἐξετάζετε. V.

Sophiſtarum probatiſſimi. Ferme parum iam *laboro*, ne mea haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum ſi quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem me inter ſpectandum comparaveritis, oppido vobis audax videbor homo eſſe. Sin vero memoria longe ab illis abducta, per me ſolum me exutum ſpectaveritis, forte non omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem ſtadio: ſatis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

1 Ἔναγχος ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπήειν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ, (κωλύει γὰρ οὐδὲν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν) προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο, καὶ θαυμάζουσιν ἐῴκεσαν. ἐπιπολὺ γοῦν παρομαρτοῦντες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπῄνουν, ἄχρι που καὶ ἐρυθριᾷν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολειποίμην. τὸ δ᾽ οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην οὖσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο· ὢ τῆς καινότητος, Ἡράκλεις· τῆς παραδοξολογίας· εὐμήχανος ἄνθρωπος. οὐδὲν ἄν τις εἴποι τῆς ἐπι-

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

Nuper cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione*, oſtendiſſem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (nihil enim, puto, prohibet talia quoque apud vos amicos iam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me, & admirationem prae ſe ferebant. Multum enim proſecuti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut erubeſcerem, *veritus*, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abeſſem. Caput autem, & *ſumma laudis* haec illis erat, omneſque unum & idem acclamabant, conſilium ſcriptionum inſolitum eſſe, & multum in illo novatum. Quin praeſtat ipſa illa *verba* commemorare, quae iſti protulere: *Vah novitatem! Admirabilis Hercles oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quiſquam dixerit cogitatis illis magis no-*

νοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνηντο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, οὐ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα; Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) οὐ μετρίως ἠνία ὁ 2 ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδή ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνενόουν· οὐκοῦν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ συνήθη, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νοῦ ὀξέος, ἢ περινοίας τινὸς, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας, ἢ τέχνης τῆς ἐφ' ἅπασι, τούτων δὲ πόῤῥω ἴσως τοὐμόν· οὐ γὰρ ἂν παρέντες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπῄνουν μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέσεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ᾤμην, ὁπότε ἀναπηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσ-

vum. Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi cauſam habuiſſent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de cetero ad curam illorum magnopere pertinenti? At me (dicetur enim) iſta laus eorum non mediocri afficiebat moleſtia, & cum tandem poſt illorum diſceſſum, ſolus eſſem, ita cogitabam: Ergo illud ſolum iucundum meis ſcriptis ineſt, quod uſitata non ſunt, neque communi *quaſi* cum reliquis veſtigio incedunt: a nominibus autem in iiſdem pulchris, & ad antiquam regulam compoſitis, aut ſenſu acuto, aut excogitandi ſollertia, aut venuſtate Attica, aut compoſitione *ac numero*, aut quodam in his omnibus artificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Neque enim, *niſi hoc ita ſe haberet*, relictis illis ipſis, ſolam laudarent novitatem rationis noſtrae ac peregrinitatem. At vanus ego *ſpei*, putaram, cum ad laudandum conſurgerent, forte quidem hoc ipſum etiam eos allecturum eſſe, cum

ἄγεσθαι αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· οὐ μὴν τοσοῦτόν γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι νέμειν ἠξίουν, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε οὐ μετρίως ἐπήρμην, καὶ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς, ἕνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι· καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνθρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυματοποιοῦ τινος ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν.
3 Ἐθέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημώδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεοὺς, ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶ-

verum ſit Homericum illud, *novam cantilenam iucundam eſſe audientibus*; aſt non eo uſque: neque cenſebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cuiuſdam inſtar, ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipſam quoque *nonnihil* collaturam; ea vero, quae ſerio ac ſolide laudarentur, quaeque ſecunda audientium fama exciperentur, iſta eſſe, *quae modo commemoravi.* Itaque non mediocriter iam elatus fueram, & prope fuerat, ut crederem illis, cum unum & ſolum me in Graecis eſſe dicerent, atque id genus alia. Verum enimvero, in carbones, quod eſt in proverbio, theſaurus noſter abiit, & parum abeſt, quin praeſtigiatoris circumforanei laude ab illis affectus ſim. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praeſtantiſſimus, popularia iſta & communia non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *puta*, aut Deos, aut pugnas; ſed novum quiddam proferre ſemper

το, καί τι ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ
τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις
τολμήμασι, καὶ θήλειαν Ἱπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις αὐ-
τὸς ἐποίησεν, ἀνατρέφουσάν γε προσέτι παιδίω Ἱππο-
κενταύρω διδύμω, κομιδῇ νηπίω. τῆς εἰκόνος ταύτης ἀν-
τίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνῃσι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ
τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη. τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλ-
λας ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων
εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι,
καταδύσης τῆς ὁλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν
γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνος εἶδον, καὶ
αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τὸν
Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, οὐ πρὸ
πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινὸς τῶν γραφέων Ἀθήνῃσι. καὶ τὸ ὑπερ-
θαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἄν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ
σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο. Ἐπὶ χλόης εὐθα- 4
λοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ

tentabat. Et ſi quid inſolens aut peregrinum excogitaſſet, in eo *demum vim &* accurationem artis ſummam oſtendebat. Inter reliqua auſa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae huius exemplum nunc eſt Athenis, exacta regula inde tranſlatum. Ipſum vero archetypum Sylla Romanorum imperator dicebatur cum aliis in Italiam miſiſſe, deinde circa Malean, puto, ſubmerſa navi periſſe omnia, & ipſam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipſe eam vobis, quantum eius potero, oſtendam; non profecto, ut qui picturae peritus ſim, verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cuiuſdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda iuverit. In viridi molliter gramine Centaurus haec

χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοὐπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ᾽ ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ οὗτοι ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευρὰν κειμένης· ἀλλ᾽ ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὢν καμπύλος ὑπεσταλμένη τῇ ὁπλῇ, ὁ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται, καὶ τοῦ ἐδάφους ἀντιλαμβάνεται, οἷόν εἰσιν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾷν. τοῖν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ᾽ ἕτερον, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκόνος, οἷον ἀπὸ τινὸς σκοπῆς Ἱπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνουμένης, ἐπικύπτει γελῶν, οὐχ ὅλος φαινόμενος, ἀλλ᾽ ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς δεδίξαιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς,

facta eſt, qua quidem equa eſt, humi tota cubans extentis retrorſum pedibus; quantum autem illius muliebre eſt, ſenſim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non iam ipſi quoque porrecti, tanquam iacentis in latus *Centauri*, ſed alter quidem geniculanti ſimilis, incurvatus ſubducta ungula; ſed alter contra inſurgit, humique nititur, quales ſunt equi, exſilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem ſupra ipſa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte ſubrumat, more pulli. In ſuprema vero tabulae parte, quaſi e ſpecula quadam Centaurus aliquis, illius ſcilicet parvos ſuos utrinque nutrientis maritus, deſpicit ridens, non totus conſpicuus, ſed ad medium uſque equum, leonis catulum dextra oſtentans & ſupra ſe extollens, quaſi per luſum terrere velit parvulos. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, eius artis rudibus,

ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντῃ ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ὅλην ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης· οἷον τὸ ἀποτεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κρᾶσιν, καὶ εὔκαιρον τὴν ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παῖδες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τοῦ Ζεύξιδος ἐκεῖνο μάλιστα ἐπῄνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, οὐ κατὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἐξάρας αὐτοῦ τοὺς ὤμους ἐπὶ πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι, καὶ ἀνήμερον. Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον· τὴν θήλειαν δὲ, 6
ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἷαι μάλιστα αἱ Θετταλαί

non ſatis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquiſitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempeſtivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & menſuras integro aequabiliter reſpondentes, pictorum filii laudaverint, quorum opus eſt intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare ſoleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis oſtendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines ſuperbe iactantem, hirſutum maiori ex parte, non qua equus eſt modo, ſed etiam altera parte humana, & *ſub* humeris eius quantum poteſt elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime manſuetum. Ita quidem illum: feminam vero, equae pulcherrimae, quales praeſertim ſunt Theſſalae, nondum domitae, & ſeſſo-

εἰσιν, ἀδμῆτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· τὸ δ᾽ ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὤτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἠρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· τῶν νεογνῶν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν, καὶ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμνον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μεταξὺ τῆς θηλῆς ἑκάτερος ἐπειλημμένοι ἐν χρῷ τῇ
7 μητρὶ προσιστάμενοι. Ταῦτα δ᾽ οὖν ἐπιδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ· οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων· ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῄνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅπερ κἀμὲ πρώην ἐκεῖνοι, τῆς ἐπινοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν

2 Σατυρώδη) Χορευτικά. V.

rem nondum paſſae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipſa pulcherrima, praeter aures: illae enim ſolae ſatyrorum inſtar illi ſunt. Commixtio vero & commiſſura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, ſenſim, non ſubito tranſiens, & acceſſu, *qui vix ſentiatur*, converſa, viſum fallit, ubi ex altero in alterum ſubit. Quod autem recens *uterque* partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero iam eſt terribilis, id ipſum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum reſpiciunt, mammae interea quiſque ſuae arcte inhaerentes, & quam proxime matrem aſſiſtentes. Haec itaque cum oſtenderet Zeuxis, ipſe quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret ſpectatores. At illi ſtatim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum ſpectaculum admiſſi? Laudabant vero maxime omnes eadem, *propter* quae me nu-

γνώμην τῆς γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἠγνοη-
μένην οὖσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ
ὑπόθεσις καινὴ οὖσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν
παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων,
ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τὸν μαθητὴν, περίβαλε
ἤδη τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε οἴκαδε, οὗτοι
γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ', ἐφ'
ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν
ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν
ἔργων ἡ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία. Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, 8
οὕτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ἐπι-
κληθεὶς, καὶ οὗτος ὅμοιόν τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς
Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο,
ὁποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ
πλήθει παμπόλλους ὁρῶν, καὶ τὴν φάλαγγα καρτε-
ρῶς συναραρυῖαν, καὶ ἐπὶ μετώπου μὲν προασπίζοντας

per iſti: inventionis novitatem, argumentum picturae recens, & ſuperioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis, occupari illos ab argumento novo, & ab arte *contemplanda* abduci, ut obiter modo exquiſitam rerum curam conſiderent, *Age*, inquit ad ſuum diſcipulum, *Miccio*, *involve iam tabulam: vos ſublatam domum referte. Iſti enim lutum* artis noſtrae *laudant: eius autem*, *propter quod* debebat laudari, *ſi bene & ex arte ſe habet*, *non multam habent rationem; ſed exquiſitae circa opus ipſum artis laudem intercipit argumenti novitas.* Zeuxis igitur ita, iuſto ille forte iracundius. Antiocho autem, Soteri cognominato, ſimile quiddam uſu veniſſe dicitur in pugna adverſus Gallograecos. Si vultis, hoc quoque, ut factum ſit, enarrabo. Cum ſciret enim, hos viros fortes eſſe, & numero plurimos eſſe videret, & phalangem valide denſam, & in fronte quidem tegentes primam aciem

τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῶν, ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὴν ἵππον δισμυρίαν οὖσαν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἅρματα ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ δι' ὀλίγου τῆς στρατείας ἐκείνης παρασκευασθείσης, οὐ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμνῆτες δὲ, ὑπὲρ ἥμισυ τῆς στρατιᾶς ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ διάλυσιν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου.
9 Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἑκκαίδεκα ἐλέφαντες τῷ Ἀντιόχῳ· τούτους ἐκέλευ-

5 Δὶς τοσαύτας) Δισμυρίας. V.
10 Πελταστικὸν) Τοξικόν. V. Pelta ſcutum breve, ſi bene memini. G.
ibid. Ψιλικὸν) Πεζόν. V. Levis armaturae, puto. G.

loricatos aere, introrſus vero & in verſum ſtantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male ſane de rebus ſuis ſperavit, qui invicta iſta ſibi putaret. Ipſe enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltaſtas pleroſque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque iam videbatur illi paciſci, & honeſtam belli diſſolvendi rationem reperire. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adeſſet, non paſſus eſt animum abiicere. Erant enim etiam ſexdecim Antiocho elephanti. Hos iuſſit Theo-

σεν ὁ Θεοδότας, τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε κατακρύψαντας, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τοῦ στρατοῦ· ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνηται, καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἀπαντᾷν ἐφ᾽ ἑκάτερα τοῖς ἱππεῦσι, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἁρματηλάταις, καὶ συνωριασταῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο. Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥστε πόῤῥω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον τετριγότων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλβοντας ἐπισημότερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος τοῦ παντὸς σώματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἁρπαγὴν ὑπεραιω-

15 Τετριγόταν) Ποῖον ἦχον ἀποτελούντων. V.

dotas tum quidem, quantum eius fieri poſſet, occultos habere, ne manifeſti eſſent, ultra exercitum eminentes: ubi vero claſſicum ceciniſſet, & iam concurrendum eſſet, atque veniendum ad manus, invehereturque iam hoſtium equitatus, curruſque ſuos Gallograeci aperta phalange & diſcedentes emitterent; tum quaternos elephantes, ſingulis utrinque equitum alis occurrere, octo autem alios contra immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim ſi fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipſos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum. Cum enim nunquam elephantem neque ipſi Gallograeci, neque equi illorum vidiſſent: adeo ad inopinatum ſpectaculum perturbati ſunt, ut cum longe adhuc abeſſent belluae, audito ſolo illorum barritu, & dentibus conſpectis, tanto inſignitius, ut e nigro uſquequaque corpore, fulgentibus, & ro-

ρουμένας, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτοὺς, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὁμήρου,

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.

οἱ ἵπποι δ' ἐπείπερ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο, οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κείν' ὄχεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νὴ Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῳ τοσούτῳ κατεβάλλοντο, εἵποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, καὶ συναναῤῥιπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες, καὶ τέλος,

8 Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον) Αἰρόμενοι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, καὶ συντριβόμενοι ἦχον ἀπετέλουν. V.

ſtris tanquam ad rapinam ſublatis; ante teli iactum, inclinati ſine more modoque fugerent: ubi pedites quidem confixi mutuo ſuorum iaculis, & ab equitibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent; currus autem, relati & ipſi retro in ſuos, non ſine ſanguine inter ipſos differebantur, ſed ut eſt apud Homerum,

Dederunt ſonitumque ruinamque.

Equi vero ſemel recta regione viarum excuſſi, cum ferre elephantos non poſſent, deiectis aurigis, *currus cum ſtrepitu vacuos raptant*, ſecantes, per Iovem, & lacerantes falcibus, ſi quos amicorum deieciſſent; multi vero, ut in tanto tumultu, deiiciebantur. Inſequebantur vero elephanti etiam, qui conculcarent, & roſtris in altum iactarent *corpora*, & corriperent, & confoderent dentibus: & tandem hi ſuis vi-

οὗτοι κατὰ κράτος παραδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην.
Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεσαν, πολλοῦ τοῦ φό- 11
νου γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο, πλὴν πάνυ
ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν ἐς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μα-
κεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαιώνιζον· καὶ
προσιόντες ἄλλος ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα,
καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὥς φασιν,
Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν
ἑκκαίδεκα τούτοις θηρίοις ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν
τοῦ θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς
ἦμεν πρὸς αὐτούς; ἐπί τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο
μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι. Ὥρα τοίνυν με 12
σκοπεῖν, μὴ καὶ τοὐμὸν ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν
ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης, ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα
μορμολύκεια πρὸς τοὺς ὁρῶντας, καὶ θαυματοποιΐα,
ἄλλως ἐκεῖνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποί-

5 Ἐπαιώνιζον) Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. V. 6 Ἀνέδουν) Ἐστεφάνουν. V.

ribus tradunt Antiocho victoriam. Gallograeci autem partim in proelio ceciderunt, magna caede facta, partim vivi capti ſunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec ſine lacrimis, *pudeat nos*, inquit, *milites, quorum ſalus in ſexdecim his belluis poſita fuerit. Itaque niſi perculiſſet hoſtes ſpectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem iuſſit aliud nihil, quam ſolum elephantem, inſculpi. Iam mihi videndum eſt, ne, quod mihi contigit, Antiochi *proelio* ſit ſimile. Reliqua quidem proelii, indigna *viſa ſunt attentione*: elephanti autem quidam *ſunt*, & peregrina ſpectantibus terriculamenta, & praeſtigiae: temere quidem illa laudant omnes. Aſt quibus ego confiſus fueram, horum

θειν, οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ᾽ αὐτοῖς ἐστιν· ἀλλ᾽ ὅτι μὲν θήλεια Ἱπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται, καὶ ὥσπερ ἐστὶ, καινὸν, καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ᾽ ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηται; ἀλλ᾽ οὐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου δεικνύειν.

nulla apud illos habetur ratio: verum ad id ſolum obſtupeſcunt, pictam hic eſſe Centaurum feminam, idque, ut eſt, novum ac portentoſum illis videtur. Reliqua igitur fruſtra elaborata Zeuxidi? Minime vero fruſtra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inſpicitis omnia. Utinam modo digna ſint, theatro quae oſtendantur!

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ.

Ἁρμονίδης ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον 1
διδάσκαλον αὐτοῦ ὄντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιοῦντα, εἴσονταί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι, καὶ ἐμμελὲς, καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ Βακχικὸν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνὸν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμεμάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύ-

1 ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Ad eruditiſſimum quendam de ſuis ſermonibus ſcribit, cuius iudicium videtur plurimi facere. G.

3 Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε) Παρέλκει τὸ ἔφη, καὶ περιττόν ἐστιν Ἀθηναίων ἔθει. V.

HARMONIDES.

Harmonides tibicen interrogavit olim magiſtrum ſuum Timotheum: *Dic mihi*, inquit, *Timothee, quomodo celebris in arte fieri poſſum? & quo facto meo me Graeci omnes cognoſcent? Reliqua enim, agnoſco beneficium tuum! docuiſti me iam accurate tibiam temperare, & inſlare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, & admovere commode digitos ſublatione crebra ac poſitione, & incedere ad numeros, & ut cantus conſentiat choro, & modi uniuſcuiuſque proprietatem ſervare, Phrygii illum quaſi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honeſtam gravitatem Dorii, & Ionii denique venuſtatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxi-*

μησα τῆς αὐλητικῆς, οὐχ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἡ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ· καὶ ἤν που φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς ἐμὲ, καὶ λέγειν τοὔνομα, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἁρμονίδης ἐστὶν, ὁ ἄριστος αὐλητής· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τοῦ ὁμωνύμου σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τοὔνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν καὶ νῦν φανῇς, συνθέουσιν ἐπὶ σὲ πάντες, ὥσπερ ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ἐστι δι' ἅπερ ηὐξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνευ τοῦ ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὄλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λανθάνων. οὐδὲν γὰρ ὄφελος ἀποῤῥήτου, φασὶ, καὶ ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλ-

ma vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conſpicuus ſim in multitudine hominum, & monſtrer digito, & ut, ſicubi appaream, ſtatim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant, Hic eſt ille Harmonides, tibicen optimus! *quemadmodum cum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens ſuccinuiſti Pandionidi, viciſtique in Aiace furioſo, modulos faciente tuo illo cognomine; nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicunque nunc etiam conſpiciendum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec ſunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem illum multum ſuſcepi. Ipſam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis ſeparatam, non receperim, ſi inglorio & ignoto contingat, neque ſi Marſyas aut Olympus in illa obſcuritate futurus ſim.* Occultae *enim, aiunt,* nullus eſt reſpectus Muſicae.

λα σύ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρη-
στέον κἀμαυτῷ, καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσομαι
τὴν χάριν, καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ
τῇ δόξῃ αὐτῆς. Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', 2
ὦ Ἁρμονίδη, ἐρᾷς μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὐ μικροῦ πράγ-
ματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γι-
γνώσκεσθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δὲ, εἰ μὲν οὑτωσί
πως ἐς τὰ πλήθη παριὼν ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις πορί-
ζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ οὕτως ἅπαντες
εἴσονταί σε· ποῦ γὰρ ἂν εὑρεθείη ἢ θέατρον, ἢ στάδιον
οὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις τοῖς Ἕλλησιν; ὡς δὲ
ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς
εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τοῦθ' ὑποθήσομαί σοι· σὺ γὰρ αὔλει
μὲν καὶ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω
σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾴστα ἐπὶ τὴν δόξαν
ἄγουσα, ἥδέ ἐστιν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλ-
λάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι,

Verum tu, inquit, *& haec doce me, quomodo & me ipſo & arte utendum ſit: & duplicem tibi habebo gratiam, & de canendi facultate, &, quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget, ipſius nomine.* Reſpondet igitur illi Timotheus: *Tu vero*, inquit, *Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem & gloriam, & ut inſignis fias, & cognoſcaris a plurimis. Hoc vero ſi ſic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, praeſtare tibi velis; longum fuerit, & ne ſic quidem omnes te noverint. Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in quo tibia canas Graecis omnibus? Quo vero facto innoteſcas illis, & ad finem voti tui pervenias, id ipſum quoque ego tibi ſubiiciam. Cane tu quidem etiam theatris nonnunquam; ſed parum cura vulgus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via iſta eſt: ſi nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui*

καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοὶ, καὶ ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ, εἰ τούτοις (φημὶ) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν οὕτω βραχεῖ· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γὰρ οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἴσονταί σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἵ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρῖναι δυναμένοις; ὁ γάρ τοι πολὺς οὗτος λεὼς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάναυσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅντινα δ' ἂν οἱ προὔχοντες ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον· ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ οὖν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ ἴσασι κροτῆσαί ποτε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἁρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μεταξὺ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμ-

1 Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ) Πρὸς τὸ ψέγειν καὶ ἐπαινεῖν. G.

capita ſunt, & extra controverſiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur: [ſive vituperent ſive laudent] *his, inquam, ſi oſtenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuiſſe te putato. Vide, quomodo hoc demonſtrem. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint, te probatum tibicinem eſſe; quid vulgo tibi opus eſt, qui omnino ſequetur hos, qui melius iudicare poſſunt? Iſta enim multitudo, ipſi quidem ignorant meliora, ſellularii maiorem partem opifices: quem vero principes laudaverint, illum non ſine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipſi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem ſpectatores ſunt eatenus, ut plaudant aliquando vel ſibilent: iudicant vero aut ſeptem, aut quinque, aut quotcunque tandem.* Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen deſcenderet, contentius prae honoris

φυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀστεφάνωτος ἐν τῇ
σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐ-
λήσας ἐν Διονυσίοις. Ὁ μέντοι τοῦ Τιμοθέου λόγος, οὐκ 3
αὐληταῖς, οὐδ' Ἁρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλ-
λὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύ-
μενοι, τοῦ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ'
οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια περὶ τῶν ἐμαυ-
τοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείην πᾶσι,
τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἑπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος
εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ
ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. οὗτος δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες
ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον,
ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν
τῶν τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέ-
σειας αὐτὰ (εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι) καὶ δὴ ἐπὶ
πέρας ἥκειν με τῆς ἐλπίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας

13 Γνώμων) Γνώμων λέγεται ὁ συνετὸς καὶ κανονικόν τι μηχανικὸν, καὶ σχῆμα γεωμετρικόν. V.

cupiditate dum inflat, in ipſam quaſi tibiam exſpiravit, & ſine coronae honore in tabernaculo mortuus eſt. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi ſolum dicta mihi videtur, ſed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipſe cogitarem de mea ratione ſimiliter, & quomodo celerrime poſſem innoteſcere omnibus, quaererem: Timothei ſermonem ſecutus, diſpiciebam, quis in hac urbe eſſet praeſtantiſſimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus ſit inſtar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas iure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput eſt, norma, aiunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea oſtendiſſem, tuque ea laudaſſes, (atque utinam ita tibi videatur!) ſcilicet ad finem me ſpei venire *putabam*, in uno qui ſuffragio ferrem univerſa. Aut

λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἑλόμενος, οὐχὶ παραπαίειν ἂν εἰκότως νομισθείην; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τοὺς λόγους. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ σὺν ἅμα πάντων συνειλεγμένων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν ἦσθα. οἱ μέν γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἑκάστου μίαν ψῆφον φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν, δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόντων προσέτι, καὶ ὅλως ἁπάντων ὁ πολυψηφότατος ἐν παιδείᾳ. σύ γε καὶ μάλιστα ὅσῳ τὴν λευκὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαῤῥεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ, διά γε τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, καὶ πάνυ δικαίως ἂν φοβηθέντα. κἀκεῖνο δὲ, νὴ Δία, προσέτι καὶ αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί

4 Ἐπιδεικνύμην) Ἢ ἐπιδεικνύμην ὑπερσυντελικὸν, ἢ ἐπιδεικνυοίμην εὐκτικόν. V.

11 Τὴν λευκὴν) Δύο γὰρ ψῆφαι τοῖς νενικηκόσιν ἀνέκειντο, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη. V.

quis eſt; quem tibi ſi praeferam, non merito inſanire videar? Igitur verbo quidem in uno homine iaciemus aleam; re autem vera idem eſt, quaſi omnibus undecunque hominibus vim dicendi oſtenderem. Apertum enim eſt, te & ſingulis, & collectis in univerſum omnibus, eſſe praeſtantiorem. Lacedaemoniorum reges, calculos reliquis ſingulos habentibus, ſoli habebant binos. Tu vero & ephororum, & ſenum inſuper, *calculos;* & omnino omnium in doctrina ampliſſimum ſuffragandi ius habes, ea maxima de cauſa, quod candidum ſemper & ſalutarem fers calculum: quae res etiam mihi in praeſenti facit fiduciam, qui propter rei, quam conor, magnitudinem merito perterrear. Adhaec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non plane aliena tibi ſunt mea, qui tum ex ea urbe ſim, quam

σοι· ὃς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲν πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ παντὸς τοῦ ἔθνους· ὥστε ἤν που καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς προστιθεὶς, ἀναπλήρου τὸ ἐνδέον παρὰ σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκείτω. Καὶ 4
γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνείρατά, φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς, ἐν τῷ παρόντι δειχθήσεται. οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα, δόξαιμεν γὰρ, ὦ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βε-

9 Ὑπηνέμια) Ἀβέβαια. V.

ſaepe tu ornaſti, primo quidem privatim ipſam, iterum vero publice cum gente univerſā. Itaque ſi forte nunc etiam in ſequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioreſque ſint meliores, tu adiecto illo Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domeſticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere. Etenim neque illud mihi ſatis eſt, ſi multi ante me admirati ſunt, ſi nobilis iam ego, ſi laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *ſomnia*, quod aiunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem iam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis poſſit; ſed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, ſi quidem tibi ita videatur, aut omnium — Sed bene ominari fas eſt ad tantum certamen euntem. Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ra-

βαιώσαιτε ἡμῖν τὸν παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν θαῤῥοῦντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.

tio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procedere poſſimus. Stadium enim omne minus formidabile ei, magna qui Olympia vicerit.

ΣΚΥΘΗΣ Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

Οὐ πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήνα- 1
ζε, παιδείας ἐπιθυμίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τό-
ξαρις πρὸ αὐτοῦ, σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ
ἐπιτηδευμάτων φιλομαθὴς τῶν ἀρίστων· οἴκοι δὲ, οὐ τοῦ
βασιλείου γένους ὢν, οὐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυ-
θῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἷοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ
ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δέ ἐστι, δύο βοῶν δεσπό-
την εἶναι, καὶ ἁμάξης μιᾶς. οὗτος ὁ Τόξαρις, οὐδ'
ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν ἀπέθανε·
καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ
Ξένῳ Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τοὔνομα, ἥρως γε-
νόμενος, ἐπεκτήσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ
ἀνθ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας κατελέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπια-

11 Ἐντέμνουσιν) Ἐναγίζουσι. V.

SCYTHA SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NON primus e Scythia Athenas venit Anacharſis Graecae diſciplinae cauſa; ſed Toxaris etiam ante ipſum, ſapiens vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque inſtitutorum ſtudioſus. Domi vero non regii generis erat, neque pileatorum, ſed Scytharum de multis unus & plebeiorum, quales apud illos ſunt, qui Octipedes vocantur: hoc autem ſignificat boum duorum dominum eſſe, & unius plauſtri. Hic Toxaris neque rurſus ad Scythas rediit, ſed Athenis mortuus eſt. Neque ita multo poſt pro Heroë eſt habitus, ſacrificantque illi, ut *HOSPITI MEDICO* Athenienſes: hoc enim nomen, cum Heros eſſe iuberetur, accepit. Cauſam vero cognominis, & cur in Heroas relatus ſit, & pro

δῶν εἷς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὡς μάθητε οὐ Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον ὂν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι
2 θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ἐπιστάντα οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς στενωποὺς οἴνῳ πολλῷ ῥάνωσι. τοῦτο συχνάκις γενόμενον, οὐ γὰρ ἠμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμοὺς τινὰς πονηροὺς ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὀδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὢν, συνεβούλευσεν. ὁ δ᾽ οὖν μισθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καταθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δειμαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖνα τὰ περὶ

5 Ἀρχιτέλους γυνὴ) Ἡ Δειμαινέτη. G.

6 Ἐπιστάντα) Multo ante vita vita functum. G.

Aeſculapii poſterorum uno habitus, enarrare haud abs re forte fuerit, ut diſcatis, non Scythis modo patrium eſſe immortalitatem credere, & ablegare nuntios ad Zamolxin; ſed Athenienſibus etiam licere Deos facere in ipſa Graecia Scythas. In magna illa peſtilentia viſa ſibi per quietem eſt videre Architelis Areopagitae uxor, adſtantem ſibi Scytham, qui iuberet dicere Athenienſibus, *a peſtilentia ipſos vexari deſituros, ſi vicos urbis vino multo conſpergant.* Hoc ſaepius factum (neque enim neglexerunt, qui audierant, Athenienſes) finem peſtilentiae apud illos impoſuit, ſeu vapores quoſdam malos odore delente vino, ſeu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, conſuluit. Merces igitur curationis hodieque illi perſolvitur equus albus, in ipſius monumento immolatus, *illo ipſo loco*, unde oſtendit Dimaenete progreſſum ipſum, illa de

τοῦ οἴνου. καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε
ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι· καὶ
μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο,
τῇ λαιᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βι-
βλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἴδοις ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἥμισυ,
καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στή-
λης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι
δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδη-
μίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χα-
μαὶ, πλὴν ἀλλ' ἔστεπταί γε ἀεὶ, καὶ φασὶ, πυρεταί-
νοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν
Δί', οὐδὲν ἄπιστον, ὃς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν. Ἀλ- 3
λὰ γὰρ οὗπερ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τό-
ξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκὼς, ἀνῄει ἐκ
Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, οὐ μετρίως τε-

9 Χῶμα) Tumulus. G.

vino praecepiſſe: & inventus ibi fuerat ſepultus Toxaris,
tum inſcriptione agnitus, etſi ea non omnibus iam appare-
bat, & maxime, quod in columella inſculptus erat Scytha,
ſiniſtra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut
videbatur, librum. Videas iam adhuc ultra dimidiam eius
partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua ve-
ro columellae, & ipſam faciem, tempus olim iam abolevit.
Eſt autem non multum a Dipylo, *ſive Iano*, ad ſiniſtram in
Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi iacens
columella. Verumtamen coronata ſemper eſt, & aiunt, febri
laborantes quoſdam illius ope eſſe liberatos: neque profe-
cto incredibile, qui totam olim urbem ſanaverit. Verum
enimvero, cuius rei cauſa mentionem illius inieci, ſuper-
ſtes erat Toxaris, cum Anacharſis navigatione modo fini-
ta, a Piraeeo aſcendit, tanquam peregrinus & barbarus non

ταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, ψοφοδεὴς πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ συνίει καταγελώμενος παρὰ τῶν ὁρώντων ἐπὶ τῇ σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὕρισκε, καὶ ὅλως μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο, ἰδόντα μόνον τὰς Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν· καὶ πλοίου ἐπιβάντα, πλεῖν αὖθις ἐπὶ Βοσπόρου, ὅθεν οὐ πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἴκαδε ἐς Σκύθας. οὕτως ἔχοντι τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθὸς, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατριῶτις οὖσα· εἶτα μέντοι οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑπεξυρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη στωμύλον,

1 Ψοφοδεὴς) Τοὺς ψόφους φοβούμενος, τουτέστι δειλός. V.

10 Κεραμεικῷ) Τόπῳ. V.

11 Ἐπεσπάσατο) Allexit. G.

mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, ſtrepitum ſaepe quemvis exhorreſcens, de ſe quid faceret, neſcius: ſentiebat enim, derideri ſe ob habitum & arma; & linguae ſuae peritum inveniebat neminem: & in univerſum viae ipſum iam poenitentia ſubibat, decretumque ipſi erat, viſis modo Athenis, retro legere veſtigia, conſcenſoque navigio navigare rurſus in Boſporum, unde via ſibi non longa domum ad Scythas ſuos futura eſſet. Ita affecto Anacharſidi, obviam in ipſo Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius qui eſſet: deinde non difficulter debebat ipſum quoque noſſe Anacharſin, generis nobiliſſimi virum, & Scytharum e principibus. Anacharſis autem unde illum agnoſceret popularem ſuum eſſe, Graece veſtitum, raſum genas, non cinctum, ſine ferro, iam affabilem, indigenarum iam unum

αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐτοχθόνων; οὕτω μετεπε-
ποίητο ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσ- 4
ειπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὢν τυγχάνεις,
ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ
ὁμόφωνον εὑρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδότα ὅστις ἦν ἐν
Σκύθαις, καὶ ἤρετο, σὺ δὲ πόθεν οἶσθα ἡμᾶς, ὦ ξένε;
καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοὔνο-
μα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνῶσθαι ἂν σοι κατ'
αὐτό. μῶν, ἔφη, σὺ ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ οὗ ἐγὼ ἤκουσα ὡς
τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν καὶ γυναῖ-
κα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παιδία νεογνὰ, οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας,
καὶ νῦν διατρίβοι κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων;
ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις κἀμοῦ λόγος ἔτι παρ'
ὑμῖν. οὐκοῦν, ἦδ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι
με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης,
ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα· καὶ κατά γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην
ἀποδημήσας, ἥκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς διὰ μέσου

Atticorum? adeo ab ipſo iam tempore immutatus fuerat. Sed Scythice ipſum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anacharſis es, Dauceti filius?* Lacrimari prae gaudio Anacharſis, quod & linguae ſuae peritum inveniſſet aliquem, eumque gnarum, quis ipſe eſſet inter Scythas; atque rogare, *Tu vero, hoſpes, unde noſti nos? Et ipſe*, inquit, *inde ſum, e vobis: Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus ſim. Numquid*, inquit, *ille tu Toxaris es, de quo audivi ego, Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & parvis pueris, Athenas abiiſſe, & nunc ibi vivere, & in honore eſſe apud optimos quoſque? Ille ipſe*, inquit, *ego ſum, ſi quis de me adhuc ſermo apud vos eſt.* Tum, *Noris ergo*, inquit Anacharſis, *diſcipulum me tuum factum eſſe, & aemulum amoris, quo flagrabas, videndae Graeciae. Huius negotii ſtudio profectus venio tibi, ſexcenta perpeſſus mala ab interiectis gentibus. Ac niſi in*

ἔθνεσι. καὶ εἴγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον
δῦναι, ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, οὕτως ἐτεταράγ-
μην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀκι-
νάκου, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν, σύ
με, ὦ Τόξαρι, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ
κάλλιστα τῶν Ἀθήνησιν, εἶτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλ-
λάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς βελτί-
στους, καὶ ἤθη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, καὶ
πολιτείαν, δι' ἅπερ σύ τε, κἀγὼ μετὰ σὲ, τοσαύτην
ὁδὸν ἥκομεν, καὶ μὴ περιίδῃς ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέ-
5 ψοντα. Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴ-
ρηκας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἴχεσθαι ἀπιόν-
τα· πλὴν ἀλλὰ θάῤῥει· οὐ γὰρ ἂν, ὡς φῂς, ἀπέλθῃς,
οὐδ' ἂν ἀφίῃ σε ῥᾳδίως ἡ πόλις, οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ
θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλή-
ψεταί σου, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι

15 Θέλγητρα) Θέλγητρα, τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀπάτην. V.

te incidiſſem, decretum iam erat, ante ſolis occaſum retro rurſus deſcendere ad navim, adeo perturbatus ſum, cum peregrina & ignota mihi viderem omnia. Sed per ego te *acinacem, & Zamolxin, patria numina,* obſecro, *tu me, Toxari, aſſumtum tanquam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima ſunt, oſtendito, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros praeſtantiſſimos, mores, celebritates, vivendi rationem & adminiſtrandae reipublicae, propter quae & tu, & poſt te ego, tantum itineris fecimus; neque patere, me his non viſis domum redire. Illud quidem,* inquit Toxaris, *minime pro amatore dicebas, te, ad ipſas cum ianuas veniſſes, abitum paraſſe. Verum bono es animo: neque enim, ut aiebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimiſerit, neque pauca adeo habet pro hoſpitibus delinimenta: ſed valide te complectetur, adeo ut neque uxoris iam, neque liberorum,*

ἤδη εἰσὶ, μεμνῆσθαι· ὡς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν
πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ
τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. Ἔστι σοφὸς
ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα
πολλὰ ἔς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις
τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα, οὐ τῶν πλου-
σίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὄψει γέροντα οὕτω δημο-
τικῶς ἐσταλμένον· πλὴν διά γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν
ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτῃ
χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι κατὰ τὰ ἐκεί-
νου προστάγματα βιοῦν. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ
μάθοις οἷος ἀνήρ ἐστι, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐ-
τῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῶν τῇδε ἀγα-
θῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι καλὸν χαρίσασθαι
δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ. Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, 6
ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλά με λαβὼν, ἄγε
παρ' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδια, μὴ δυσπρόσοδον καὶ ἐν

7 Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Nota frugi hominem. G.

ſi qui tibi iam ſint, memoriam ſervaturus ſis. Quomodo vero celerrime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi ſubiiciam. Eſt hic vir ſapiens, indigena ille quidem, ſed multum per Aſiam & Aegyptum peregrinatus, & verſatus cum hominibus praeſtantiſſimis, ceterum non divitum unus, ſed oppido pauper; videbis ſenem ita, ut me, *plebeium in morem veſtitum. verum propter ſapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legiſlatore etiam illo ad conſtituendam civitatem utantur, & ſecundum illius praecepta vivere velint. Hunc ſi amicum tibi conciliaveris, & quantus vir ſit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & ſummam iam noſſe bonorum, quae hic ſunt. Itaque non eſt, quod maius tibi donare bonum poſſim, quam illi ſi te commendem. Ne igitur cunctemur, Toxari,* inquit Anacharſis, *ſed prehenſum me ad ipſum deduc. Verum illud timeo, ne difficiles acceſſus ha-*

παρέργῳ θῆταί σου τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ ἡμῶν. εὐφήμει, ἦδ᾽ ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρασχὼν τῆς ἐς ξένον ἄνδρα εὐποιΐας· ἕπου μόνον, εἴσῃ γὰρ ὅση περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσεισιν, ὁ ἐπὶ συννοίας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσειπὼν τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον
7 ἥκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, φιλίας δεόμενον. Σκύθης δέ ἐστι τῶν παρ᾽ ἡμῖν εὐπατριδῶν, καὶ ὅμως τἀκεῖ πάντα ἀφεὶς, ἥκει συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀψόμενος τῆς Ἑλλάδος, κἀγὼ ἐπίτομόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾷστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ᾽ ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτοῦ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανεῖς

11 Ταύτην ἐξεῦρον) Τὴν ὁδὸν, puta. *G.*
15 Καὶ προξενήσεις) Πρόξενος αὐτοῦ ἔσῃ. *V.* Ibid. ex altero MS. in fol. ad eadem verba legitur: Ἀντὶ τοῦ πρόξενος αὐτοῦ γένοιο. V.

beat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba! inquit, *quin maxime illum affecturus videor, ſubminiſtranda illi beneficentiae in hoſpitem occaſione. Sequere modo: ſcies enim, quantus ſit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipſe ad nos accedit, cogitabundus ille, ille ſecum ipſe loquens:* & ſimul Solonem allocutus, *Huc tibi*, inquit, *donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae. Scytha autem eſt, generoſus apud nos, & tamen relictis, quae ibi ſunt, omnibus, huc venit, ut vobiſcum verſetur, ut ea, quae pulcherrima ſunt in Graecia, videat: ego autem compendiariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipſe diſcat omnia, & innoteſcat praeſtantiſſimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publico illum hoſpitio accipies, & germanum Graeciae civem effi-*

τῆς Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἑώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἱ Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς· οὐκ ἔτι ξένος, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικοῦτόν ἐστι τὸ κατὰ τὸν πρεσβύτην τοῦτον· ἁπάντων ἐπιλήσῃ τῶν ἐν Σκυθίᾳ, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ ἆθλα, τοῦ ἔρωτος τὸ τέλος. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος ὢν, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ. Μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲν ἥσθη 8
ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μηδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἑκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γοῦν ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ

10 Ἥσθη) Laetatus eſt. *G.*

cies. Et, *Quod tibi paulo ante dicebam, Anacharſi, omnia vidiſti, viſo Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non iam hoſpes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum eſt in hoc ſene. Omnium, quae ſunt in Scythia, oblivionem capies, cum hoc ſi fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philoſophiae ſpecimen. Ita igitur iudica, te eſſe feliciſſimum, qui cum Solone futurus ſis, & amico illo ſis uſurus.* Longum fuerit iam commemorare, quam delectatus ſit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, inſtitueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharſin, & bonis eum Graecorum admoveret, omni ratione curans, uti quam ſuaviſſime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharſis, ſapientiam huius admiraretur, nec latum pedem ab illo ſua voluntate

Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκεῖνον. οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστοροῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν, οἶ-
9 μαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίη; ὥρα γοῦν εἰδέναι οὗ τινός μοι εἵνεκα, ὁ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις τανῦν ἐς Μακεδονίαν ἥκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα ἐπαγομένω Ἀθήνηθεν. Φημὶ δὴ ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι τῆς εἰκόνος,

6 Δημοποίητος) Δημοποίητος ἐστὶν ὁ ψήφῳ δήμου πολίτης γεγονώς. V.

diſcederet. Ut enim promiſerat illi Toxaris, ex uno viro Solone, breviſſimo tempore cognoſcebat omnia, & innoteſcebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Neque enim parvum quiddam erat laudans Solon; ſed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori, obſequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos eſſe credebant. Denique ad myſteria etiam admiſſus eſt Anacharſis, ſolus barbarorum, civitatis ante iure donatus, ſi fides habenda eſt Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, niſi Solon eſſet mortuus. Vultin' igitur iam inducam etiam finem *& coronidem* fabulae, ne ſine capite oberret? Iam enim ſciendum eſt, cuius mihi rei cauſa Anacharſis e Scythia inde Toxariſque nunc in Macedoniam venerint, adducentes inſuper Solonem, ſenem virum, Athenis. Aio nimirum, ſimile mihi quiddam Anacharſidi uſu veniſſe. Et, per *ego vos* Gratiarum *numen rogo*, nolite iraſci mihi ob iſtam imaginem, ſi regii

εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ κἀκεῖνος, καὶ οὐδέν τι φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ κατὰ τὸ βασιλικὸν εἰσποιῶ τἀμὰ ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ᾽ ἐκεῖνα δέ· ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥστε ἐπιπολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις. Οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν, πάλαι ἐδέδοκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παροδεύσας τη-

9 Νησιώτης) Τὸν Τηλέμαχόν φησι, ut in Odyſſea Homerus ait. *G.*

generis viro me aſſimilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores *temere* dixeris. Ego vero, non quantum ad regiam nobilitatem, ſimilitudinem illam affecto, ſed quantum ad illa *priora.* Cum enim primum peregrinus veſtram in urbem veni, ſtatim quidem perculſus ſum conſpecta magnitudine, & pulchritudine, & civium numero, & reliqua omni facultate ac ſplendore. Itaque diu ad iſta ſtupebam, nec par eram admirationi; quale quid illi de inſula adoleſcenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici, qui viderem urbem in eo culmine conſtitutam, &, ſecundum poëtam, bonis omnibus florentem, queis vigere urbes ſolent. Ita nempe habens, quid agendum eſſet, iam conſiderabam. Et facultatis quidem dicendi ſpecimen vobis praebere, decretum olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis, ſi ſilentio ta-

λικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ, (οὐδ᾽ ἀποκρύψομαι τἀληθὲς) οἵ τινες οἱ προὔχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἄν τις προσελθὼν, καὶ συγγραψάμενος προστάτας, συναγωνισταῖς χρῷτο πρὸς τὰ ὅλα. ἐνταῦθά μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὦ ξένε, πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι τοσούτους εὕροις ἄνδρας ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὸν ἡμῖν ἄνδρε ἀρίστω, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ προὔχοντες ἁπάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἄν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὔνοια, πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς· καὶ τουτὶ γίγνεται, ὅ, τι ἂν οὗτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ἐν μεγέθει τοσούτῳ

12 Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Τοὺς περὶ Δημοσθένην λέγει δέκα ῥήτορας Ὑπερίδην, Αἰσχίνην, καὶ τοὺς λοιπούς. V.

lem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui eſſent principes, & quibus quis applicans ſe, & patronis ſibi adſcitis, deinde auxiliatoribus uti ad univerſa poſſet? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharſidi, iſque barbarus, Toxaris, ſed multi, quin omnes eadem, tantum non iiſdem ſyllabis, dixere: *Multi quidem, hoſpes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec alias tot bonos viros invenias. Duo autem maxime ſunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum ſuperiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos decadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipſum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fitque, quidquid hi volunt: volunt enim, quidquid optimum eſt. Benignitatem enim, & in hoſpites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relin-*

ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾶον, καὶ τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγήσαιο, πειραθεὶς μικρὸν ὕστερον. Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς 11
καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς καὶ πατὴρ, ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς· ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεταί σε, οὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀῤῥενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἥ γέ τοι πόλις ἅπασα κεχηνότες ἀκούουσιν ὁπότ' ἂν δημηγορήσων παρέλθοι· ὁποῖόν φασι τοὺς τότε Ἀθηναίους, πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἡ πόλις οὐ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ὅλως, ἓν τοῦτο ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέ-

12 Κλεινίου) Ἀλκιβιάδην. V.

quunt, & quod in illa ſe benevolentia venerabiles tamen praeſtant, & quam ſint placidi, quam faciles acceſſus habeant, tute aliis enarrare poteris, periculo paulo poſt facto. Utque magis mireris, ex una eademque domo ſunt, filius & pater. Hic quidem, ſi Solonem aliquem aut Periclem, aut Ariſtidem cogitas: filius vero, ubi primum videris, ſtatim te amicum ſibi abducet, ita procerus eſt, & virili quadam formoſitate pulcher; ſi vero locutus ſolum fuerit, ilicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Venerem habet iuvenis. Urbs quidem univerſa hiantes audiunt, quoties in concionem prodierit, id quod aiunt Athenienſibus, qui tum erant, in Cliniae filio accidiſſe: niſi quod illos quidem non ita multo poſt amoris illius, quo proſecuti Alcibiadem fuerant, poenituit; hunc vero non amat modo civitas, ſed reverentia iam dignatur. Denique unum hoc publicum noſtrum bonum eſt, & maxima omnibus utilitas, hic vir. Si igitur & ipſe & ipſius pater recipiant te,

ξαιντό σε, καὶ φίλον ποιήσαιντο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νὴ τὸν Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι ἤδη πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν· οὐχ ἕδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος φησὶν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιντο· ἢν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξῃ, εὔδια πάντα, καὶ πλοῦς οὔριος, καὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

6 Ὁ Κεῖος) Ἀνακρέων. G. (fallitur; vid. notam noſtram. *Solan.*)

& amicum ſibi faciant, civitatem habes univerſam: & hoc ſolum opus eſt, ut manu ſignificationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec, ita me Iuppiter, (ſi iuſiurandum adiicere orationi fas eſt) dixerunt univerſi: & mihi iam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae inſunt, dixiſſe videntur. Non igitur deſidendi, aut differendi, ut Ceus poëta ait, iam tempus eſt, ſed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim ſi contigerit, ſerena omnia, & ſecunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

Ἀβδηρίταις, φασὶ, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὦ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο· πυρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐῤῥωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν. ἐς γελοῖον δέ τι πάθος περιίστη τὰς γνώμας αὐτῶν· ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν παρεκινοῦντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξῄεσαν· καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λεπτῶν, τῶν ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν, 1

2 Ἀβδηρίταις) Initium artificioſiſſimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. *G.*

11 Ἐμονῴδουν) Μονῳδεῖν τὸ θρηνεῖν, ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοί εἰσι. V.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

Abderitas dicitur Lyſimacho iam regnante morbus invaſiſſe, mi iucundiſſime Philo, talis. Febricitaſſe enim primum tota urbe omnes, a primo ſtatim die valide, & febri continua: circa diem vero ſeptimum, aliis ſanguis copioſus naribus fluens, aliis ſudor ſuperveniens largus & ipſe, febrim ſolvit. At illa *febris* in ridiculam quandam affectionem mentes illorum coniecit. Omnes ad tragoediam vitioſo motu impellebantur, & iambica proferebant, & clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam ſolitario cantu pronuntiabant, & illam Perſei orationem modulate perſequebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus & extenuatis ſeptiduanis illis tragoedis,

Σὺ δ', ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων, Ἔρως,

καὶ τἄλλα μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμὼν, καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον, ἔπαυσε ληροῦντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιούτου παρασχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδὸς, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ
2 Μεδούσῃ, τὴν ἑκάστου γνώμην περιπετομένου. Ὡς οὖν
ἕν, φασιν, ἑνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελήλυθεν· οὐχ ὥστε τραγῳδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παρέπαιον, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις, οὐ φαύλοις κατεσχημένοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὁ

Tuque, o Deorum hominumque ſaeve rex, Amor,

& reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diuque, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio illorum finem impoſuit. Cauſam mihi vero videtur huiuſmodi *eventus* praebuiſſe Archelaus, Tragoedus ea aetate favore hominum florens, qui media aeſtate, multo aeſtu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipſo theatro multi febricitarent, & ſurgentes deinde in tragoediam delaberentur, cum ſuavitate quadam obverſante memoriae ipſorum Andromeda, & Perſeo cum ſua Meduſa circa ſenſus uniuſcuiuſque adhuc volitante. Si igitur unum, quod aiunt, alteri comparare fas eſt, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem, uti tragoedias agant; minus enim ſic delirarent, ſi iambis alienis, nec malis occupati eſſent. Sed ex quo praeſens hic

πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νῖκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἆρ᾽ ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ. Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, 3
τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους παραφέρων, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους, ὁ δὲ, ἔπαλξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὴ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ

5 Πόλεμος ἁ. π.) Τὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους νεῖκος φησὶν, ἤτοι τῶν ἐναντίων τὴν μάχην. V.

motus exſtitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vulnus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo eſt, quin conſcribat hiſtoriam: potius vero Thucydides nobis, & Herodoti, & Xenophontes ſunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium eſſe patrem*, ſi una tot hiſtoricos plaga genuit. Haec igitur, amice, videntem me & audientem Sinopenſis illud ſubiit. Cum enim iam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes & trepidare, arma parare alius, alius afferre lapides, alius murorum *partem* ſubſtruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum, quae uſui eſſent, miniſtrare. Diogenes vero, videns iſta, cum quod ageret non haberet, neque enim quiſquam illo ad ullam rem utebatur, ſuccincto palliolo ſuo, ſtudioſe admodum & ipſe dolium, in quo degebat, volvere ſurſum deorſum in Cra-

κάτω τοῦ Κρανείου· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη, κἀγὼ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

4 Καὐτὸς οὖν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἴην ἐν οὕτω πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ᾽ ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ ὡς ἱστορίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ οὕτω μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν κυλίοι τις, καὶ μάλιστα, οἷον τοὐμὸν τοῦτο πιθάκνιον, οὐδὲ πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δεήσει γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι, καὶ πῶς ἀσφαλῶς μεθέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἑστὼς, ἐγώ σοι φράσω· τούτου μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντί-

1 Τοῦ Κρανίου) Ὄνομα τόπου. G.

5 Δορυφόρημα) Τὸ κενὸν προσωπεῖον. G.

nio: & familiarium interrogante uno, *quorſum haec facis, Diogenes?* reſpondere, *Volvo & ipſe dolium, ne otioſus ſolus inter tot occupatos videar.* Itaque ipſe ego quoque, Philon, ne mutus ſolus eſſem in vocali adeo tempore, neque comici ſatellitii inſtar hiante ore praeterveherer, decere arbitratus ſum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut hiſtoriam ſcriberem, neque ut ipſa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim, quantum ſit periculum, ſi per ſaxa volvat aliquis, inprimis doliolum, quale meum eſt, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim, ſi vel ad parvum lapillum offendam, teſtas colligere. Quid igitur decretum mihi ſit, & quomodo tutus in partem belli venturus ſim, extra teli iactum ipſe conſtitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis, quae ſcribendo adiunctae ſunt, abſtinebo

δων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. παραίνεσιν δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ προσαψάμενος. Καίτοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται σφίσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾷστον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἤν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται· τὸ δὲ, οἶσθά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, οὐδὲ ῥαθύμως συντεθῆναι δυναμένων τοῦτ᾽ ἐστὶν, ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγοις, καὶ ἄλλο πολλῆς τῆς φροντίδος δεόμενον, ἤν τις, ὡς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ἐς ἀεὶ κτῆμα συντιθείη. οἶδα μὲν οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ

5 Καίτοι οὐδὲ παραινέσεως -) Γραι. καί τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἷόν τε φασὶν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα. G.

me, ſapienti conſilio. Admonitionem autem parvam quandam, & pauca haec praecepta ſubiiciam ſcribentibus, ut in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inſcriptione nulla mei mentio futura ſit, qui extremo tantum digito lutum attigerim. Quamquam neque admonitione plerique opus ſibi eſſe putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: ſed facillimum omnino, & promtum, & uniuſcuiuſque eſſe, ſcribere hiſtoriam, modo quis eloqui, quae in mentem veniunt, poſſit. Hoc vero, noſti forte ipſe quoque, ſodalis, quam non ſit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi poſſint, ſed *hoc eſſe*, ſi quid eſt in ſtudiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; ſi quidem aliquis *tanquam* poſſeſſionem in perpetuum *obtinendam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odio-

πάνυ ἐπαχθὴς δόξων, καὶ μάλιστα ὁπόσοις ἀποτετέλεσται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ ἐπῄνηται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, ἥγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσί τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς ἀποκειμένων. ὅμως δὲ οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰρῆσθαι, ἵν' εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίη, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἄν τις ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων) ἔχωσιν ἄμεινον συντιθέναι, τὸν κανόνα τοῦτον προσάγοντες, ἥνπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πήχει, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρούντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, οὐ πάνυ ἀνιάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρῖται ἑκόντες Ἀνδρομέδαν τραγῳδῶσι.
6 Διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ

11 Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε) Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲν ἐπανορθώσεως τυγχανόντων, μένειν δὲ ἀναγωγῶν προαιρουμένων. V.

ſus etiam quibuſdam videar, illis praeſertim, quibus iam perfecta eſt, & oſtenſa in publico hiſtoria. Si vero etiam laudata ſit ab audientibus, inſania fuerit ſperare, retractaturos aliquid, aut aliter ſcripturos eorum, quae ſemel firmata auctoritatibus & quaſi in aulas regias repoſita ſunt. Verumtamen non peſſimum fuerit etiam ad illos ipſos dicta haec eſſe, ut, ſi quando bellum conſletur aliud, aut Celtarum adverſus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quiſquam auſit *tale quid*, perdomitis iam omnibus) habeant, quomodo componere melius poſſint, applicanda hac norma, ſi quidem recta iis videatur eſſe. Sin minus, ipſi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam, rem metiantur: medicus vero non valde angetur, ſi Abderitani omnes ſua voluntate agant Andromedam. Cum autem duplex conſilii opus ſit, quod alia eligere do-

αἱρεῖσθαι, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἅτινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχήν τε οἵαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἥν τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἤδη εἴπωμεν, ὁπόσαι τοῖς φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφην, ἁπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ. Ἃ δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὕροις ἐπιτηρῶν, οἷα κἀμοὶ 7

13 Τῆς παρούσης ὑποθέσεως) Praeſentis inſtituti. *G.*

cet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugienda ſint ſcribenti hiſtoriam, & a quibus purum eſſe oporteat; deinde, quibus rebus uſus non aberret a vera *via*, quaeque recto *itinere* ducat, quo initio illi ſit incipiendum, quis ordo ſit accommodandus rebus, quae uniuſcuiuſque menſura, quae praetereunda ſilentio, quibus immorandum ſit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia & inter ſe committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, & ſimilia his, deinde. Iam nunc vero vitia dicamus, quae malos ſcriptores comitantur. Quae quidem igitur in oratione omni communia inſunt vitia, in lingua, in compoſitione, & ſententia, in ruditate reliqua, longum fuerit perſequi, & huius argumenti minime proprium eſt. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia ſunt in lingua & compoſitione. Quae vero in hiſtoria peccant, ea, ſi obſervare velis, talia invenias, qua-

πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἢν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνημονεῦσαι ἔνια, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη οὕτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἡλίκον ἁμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, ἐς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου καταῤῥίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενῷ τῷ Ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα. εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἑνὸς μέλει, ὁπωσοῦν ἐπαινέσαι καὶ εὐφρᾶναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἄν τι ψεῦδος ἐμπεσὸν ἡ ἱστορία, οὐδ' ἀκαριαῖον

2 Καὶ ἀπομνημονεῦσαι ἔνια) Αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς. V.

lia mihi etiam, qui ſaepius audivi, videbantur, & maxime ſi omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempeſtivum, interea etiam ſpeciminis cauſa quaedam commemorare eorum, quae iam ita ſcripta ſunt. Et primum quidem illud, quantum ſit eorum peccatum, inſpiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta ſunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, ſuos quidem tollentes in ſummum, hoſtes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non anguſto intervallo diſterminata & ſeparata ſit ab encomio hiſtoria; ſed magnum hiſce murum eſſe interpoſitum; &, ut muſicorum voce utamur, octava duplici, *id eſt, eo, quod maximum eſt, intervallo* illa a ſe invicem diſtare: ſiquidem encomium ſcribenti illa ſola cura eſt, quomodocunque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, ſi per mendacia finem illum conſequi detur, parum curaverit; hiſtoria vero ne minimum quidem, quod

ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἰατρῶν παῖδές
φασι, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι ἄν τι ἐς αὐτὴν κα-
ταποθέν. Ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς 8
μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες
ἴδιοι· ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατὴς ἡ ἐλευ-
θερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ
κάτοχος ἐκ Μουσῶν, κᾂν ἵππων ὑποπτέρων ἅρμα ζεύ-
ξασθαι θέλῃ, κᾂν ἐφ' ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων
ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσηται, φθόνος οὐδεὶς, οὐδ'
ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας,
αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ ἀποῤῥα-
γείσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα κατενεχθέντα. ἀλ-
λὰ κᾂν Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κω-
λύσων, Διῒ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ
ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι,
τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἄρει· καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων

forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aſpe-
ram arteriam recipere quidquam in illam glutitione dela-
tum, narrant medicorum filii. Ignorare porro tales viden-
tur, poëticae artis & poëmatum aliud eſſe inſtitutum, &
ſua quaedam praecepta; alia vero hiſtoriae. Illic enim im-
moderata libertas, & lex una, quidquid viſum poëtae fue-
rit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Muſis obſeſſus
ſit, etiamſi alatos curru equos velit iungere, & ſi alios ſu-
per aquas, aut per ſummas ariſtas decurſuros imponat,
invidia nulla eſt: neque, cum illorum Iuppiter una catena
tractum tollit cum terra mare, metuunt, ne rupta illa,
conterantur delapſa illa omnia. Verum etiamſi laudare Aga-
memnonem velint, nemo eſt, qui intercedat, Iovi quidem
illum ſimilem caput & oculos, pectus vero fratri illius Ne-
ptuno, circa cingulum vero Marti, atque in univerſum

θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ᾽ ὁ Ποσειδῶν, οὐδ᾽ ὁ Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ, ἥν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ πεζή τις ποιητικὴ γίγνεται, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων, καὶ δι᾽ αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ᾽ ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων, ἁλουργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ φύκιον ἐντρίβοι, καὶ ψιμμύθιον τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰ-
9 σχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ. Καὶ οὐ τοῦτό φημι ὡς οὐχὶ

compoſitum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes filium. Neque enim par Iuppiter, neque Neptunus, neque Mars, qui ſolus per ſe pulchritudinem illius expleat. Hiſtoria vero, ſi quam id genus adulationem adſciſcat, quid aliud quam pedeſtris quaedam poëtica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, ſed portentoſa commenta reliqua, nudata numeris, & ob id ipſum magis conſpicua ob oculos ponens? Magnum igitur, quin pluſquam magnum illud vitium, ſi quis ſeparare, quae hiſtoriae ſunt, & quae poëticae, neſciat, ſed hiſtoriae fucum alterius artis inducat, fabulam *puto* & encomium, & qui ſunt in utroque exceſſus. Velut ſi quis athletam de robuſtorum horum numero unum, & plane ilicis inſtar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet ceruſſamque faciei: quam, Hercules, ridendum illum reddiderit, quam ipſo cultu turpem! Neque illud dico, quaſi non

καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ᾽ ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι, τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅπερ μικρὸν ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρήσιμον, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἀφ᾽ Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου, γεννάδαν ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν αἴσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ

14 Νικόστρατον) Ἔοικεν Νικόστρατος οὗτος ἀθλητὴς τῶν κατ᾽ ἐκείνους καιροὺς γενναῖος εἶναι, ἄλλως δὲ τὸ πρόσωπον πονηρὸς καὶ τὸν Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲν ἀνάλκιδα δὲ ἔχειν ἐρώμενον. M.

& laudandum ſit nonnunquam in hiſtoria: ſed tempore opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in quantum ea laus non moleſta ſit futuris lectoribus, & omnino ad futuri temporis regulam dirigenda ſunt talia, ut paulo poſt demonſtrabimus. Quotquot vero putant, bene ſe hiſtoriam in duo tribuere, ſuavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut iucundum quiddam, & lectores exhilarans, vides, quantum aberrent a vero: primo quidem diviſione quod utuntur fallaci; unum enim opus hiſtoriae & finis, utilitas, quae ex vero ſolo colligitur. Iucunditas vero, melius quidem eſt, ſi & ipſa conſequatur, ut athletam pulchritudo; ſin minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicoſtratus Iſidoti, generoſus vir & utroque colluctatorum ſuorum fortior, licet aſpectu eſſet foediſſimus; Alcaeus autem

καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὥς φασι, τοῦ Νικοστράτου ὤν. καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελὲς, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντιεῖ. Ἔτι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν· ἢν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσαις, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νὴ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἄν τι λάθοι παραδραμὸν, ὀξύτερον μὲν τοῦ Ἄργου ὁρῶντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν,

Mileſius, pulcher ille, cum ipſo certaret, amaſius idem, ut aiunt, Nicoſtrati. Hiſtoria igitur, ſi quidem iucunditatem corollarii cuiuſdam inſtar adiiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel ſolam illam ſuam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque iucundum in hiſtoria eſſe, quod ſit plane fabuloſum; & laudare rem maxime adverſam in utramque partem eſſe audientibus, ſi non faecem populi, & plebem cogites, ſed hos, qui iudicum more, quin calumniatorum inſuper, audituri ſunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione ſingula, quae dicuntur, explorantes, ut adulterina abiiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expreſſa, recipant: ad quos videlicet inter ſcribendum oportet reſpice-

τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν, κἂν διαῤῥαγῶσιν ἐπαινοῦντες. ἢν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνῃς πέρα τοῦ μετρίου τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιστ' ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἑωρακέναι γάρ που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ἐκείνην μὲν, τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν οὖσαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ σανδάλῳ· καὶ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες ἀσχημόνως καταθηλυνόμενον. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως 11
καὶ ταῦτά σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλητον τοῦ πράγματος. ἑκάστου γὰρ δὴ ἴδιόν τι, καλὸν

re, parum autem curare alios, ſi vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum hiſtoriam fabulis & laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam ſimilem reddideris Herculi in Lydia: veriſimile enim eſt, alicubi eum te vidiſſe pictum, ut ſervit Omphalae, habitu indutum plane alieno: illam quidem leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quaſi Hercules ſit; ipſum vero in crocoto, & purpura, carpentem lanas, & ſandalio Omphales percuſſum. Turpiſſimum illud eſt ſpectaculum, quod recedit a corpore veſtis, nec ſatis applicatur, & quidquid in Deo virile eſt, indecore effeminatur. Ac vulgus quidem haec ipſa fortaſſe in te laudaverit: at illi pauci, quos tu contemnis, ſuaviter ſane & ad ſatietatem ridebunt, videntes rem abſurdam, incongruam, & combinari neſciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo eſt. Horum

ἐστιν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀκαλλὲς τὸ αὐτὸ παρὰ
τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἐῶ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἑνὶ μὲν
ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ᾽ ἄλλοις, ἐπαχθεῖς·
καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἵους
αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὔνοιαν τὴν παρὰ
τῶν ἐπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι
τοῦ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ
γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾷν ἴσασιν, οὐδ᾽ ἐπισκιάζουσι
τὴν θωπείαν· ἀλλ᾽ ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα καὶ ἀπί-
12 θανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν. Ὥστε οὐδὲ τυγχάνουσιν οὗ
μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν,
μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ
ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν.
ὥσπερ Ἀριστοβούλου μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάν-
δρου, καὶ Πώρου, καὶ ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα
τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ᾤετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγι-

vero ſi vices permutes, deforme idem, quia extra uſum ſuum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte iucundas, illi nempe, qui laudatur, ceteris vero graves, inprimis ſi immodicos exceſſus habeant, quales vulgus *ſcribentium* facit, dum aucupantur eorum, quos laudant, benevolentiam, & in iis eo uſque morantur, donec manifeſtam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia & improbabilia, & nuda perſequuntur. Adeo ut neque aſſequantur id, quod maxime concupiſcunt. Qui enim ab ipſis laudantur, odio magis illos habent, & tanquam adulatores averſantur: bene illi quidem, maxime ſi virili *& magno* ſint animo. Quemadmodum, cum ſolitariam Alexandri cum Poro pugnam ſcripſiſſet Ariſtobulus, & illum maxime libri ſui locum ei praelegeret: putabat enim maximam ſe a rege gratiam initurum, quod men-

ντα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔῤῥιψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπών, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἑνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχομένου τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ μετακοσμήσειν τὸ ὄρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο. Ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τού- 13
τοις, ἐκτὸς εἰ μή τις κομιδῇ ἀνόητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος; ὧν παρὰ πόδας οἱ ἔλεγχοι· ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστά γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ

14 Παρὰ πόδας) Ἐγγὺς, πλησίον. G.

tiendo fortia quaedam facta illi adſtrueret, & opera fingeret vero maiora: arreptum ille librum, (commodum autem in Hydaſpe fluvio navigabant,) praecipitem in aquam abiecit, addens, *te quoque oportebat, Ariſtobule*, ita tractari, *qui iſtam pro me pugnam ſuſceperis, & iaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, ſe Athonem ſtatuam ipſius facturum, & in regis ſimulacrum transformaturum eſſe montem. Sed adulatorem ſtatim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia ſimiliter, *ut antea*, uſus eſt. Ubi igitur in hiſce iucunditas, niſi ſi quis plane ſit ſtupidus, ut ſe in talibus laudari gaudeat, quorum e veſtigio oſtendi vanitas poſſit? ut homines deformes, praeſertim mulierculae, quae pictoribus iniungunt, ſe ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim ſpecioſiores ſe futuras, ſi plus floridi

γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ
λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. τοιοῦτοι τῶν
συγγραφόντων οἱ πολλοί εἰσι τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον,
καὶ τὸ χρειῶδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι,
θεραπεύοντες. οὓς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ
παρὸν, κόλακας προδήλους, καὶ ἀτέχνους ὄντας· ἐς τοὔ-
πιον δὲ, ὕποπτον ταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν
ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται κα-
ταμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, πάσῃ τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀ-
ληθείᾳ τερπνά ἐστιν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου·
ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισ-
14 κυκλοῦσιν. Ἐγὼ δ᾽ οὖν καὶ διηγήσομαι ὁπόσα μέμνη-
μαι ἔναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νὴ Δία,
ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διη-
γουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς
λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθῆ ἐστι κἂν ἐπωμοσάμην,
εἰ ἀστεῖον ἦν ὅρκον ἐντιθέναι συγγράμματι· εἷς μέν τις

ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento admiſceat. Tale eſt vulgus hiſtoricorum, qui praeſenti tempori, & ſuae rei, & utilitati, quam ſperant ex hiſtoria, ſerviant: quos bonum erat odiſſe, qui in praeſens quidem adulatores manifeſti & inertes ſint, in futurum autem ſuis exceſſibus ſuſpectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino iucunditatem admixtam eſſe debere hiſtoriae, ille reliqua adſpergat, quae cum veritate iucunda ſunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex hiſtoricis quibuſdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per *ego vos* Gratias *obſecro*, nemo his, quae dicentur, fidem deneget: vera enim eſſe iurare etiam poſſim, ſi urbanum eſſet iusiurandum ſcripto interpo-

αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς συνεφάψασθαι τοῦ συγγράμματος. ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ, καὶ περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τῷ τοιούτῳ εἴδει τῶν λόγων πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑποβὰς, Ἀχιλλεῖ μὲν, τὸν ἡμέτερον ἄρχοντα εἴκαζε, Θερσίτῃ δὲ, τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἕκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθῄρει· καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλός τις, ἐδίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. εἶτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὑτοῦ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς ἄξιος εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς οὔσας. ἤδη δὲ κατιὼν, ἐπῄνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προστιθεὶς, ὡς ἄμεινον ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ὁμήρου, μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἶτ' ἐπὶ τέλει τοῦ φροιμίου ὑπισχνεῖτο διαῤῥήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ μεῖζον μὲν αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν

2 Εὐμελὴς) Εὔρυθμος. V. Συνετή. G. (Εὔριθμος male edit.)

nere. Unus quidem illorum aliquis a Muſis ſtatim initium fecerat, precatus Deas, ut manum ſcriptioni ſecum admoveant. Vides, quam concinnum principium, & conveniens hiſtoria, quaeque tale orationis genus deceret. Tum paulum ingreſſus Achilli quidem noſtrum principem comparabat, Therſitae autem regem Perſarum, ignarus, tanto ſibi praeſtantiorem futurum fuiſſe Achillem, ſi Hectorem potius, quam Therſitem, interemiſſet, & ſi ante quidem fugiſſet fortis aliquis, hunc autem egiſſet multum praeſtantior alter. Deinde ſubiunxit de ſe encomium quoddam, quamque dignus ſcriptor tam claris factis contigiſſet. Iam vero progreſſus Miletum laudabat patriam ſuam, ſubiiciens, melius hac in re facere ſe, quam Homerum, qui mentionem patriae nuſquam fecerit. Deinde in fine prooemii pollicebatur totidem verbis & dilucide, ſe elaturum in maius res noſtras, barbaros autem bello, quantum poſſet,

καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας οὕτως, αἴτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιών· ὁ γὰρ μιαρώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολούμενος Οὐολόγεσος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε. οὗτος μὲν, τοιαῦτα.

15 Ἕτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν· ὅρα γὰρ, Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς ξυνισταμένου· ὥστε μετά γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα παραστησάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρουμένοις, ἐπήγαγε, παρὰ Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνου τοῦ Πε-

8 Καὶ ἑσπέριος καρποῦ) Γραι. Κρεσπέριος. G.

& ipſum oppreſſurum: atque incipiebat hoc modo hiſtoriam, ſimul cauſas belli incepti perſequens, *Impuriſſimus enim, quique peſſime pereat! Vologeſus, bellare coepit propter cauſam eiuſmodi.* Hic quidem talia. Alius vero, ſummus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud ſuum compoſitus, etiam initium, ut ille, a ſuo nomine fecerat, ſuaviſſimum omnium exordium, & quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus, deſcripſit bellum Parthorum & Romanorum, ut inter ſe pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum eſt.* Ut poſt tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus ſit, in medium producto ipſo Corcyraeorum oratore? aut qualem Niſibenis, qui Romanas partes non eſſent ſecuti, peſtilentiam immiſerit, ſumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto ſolo *Pelaſgico*, &

λασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε λοιμώξαντες, ᾤκησαν; τὰ δ᾽ ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ᾽ οὖν θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντος ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις, μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, οὐ δι᾽ αὐτὴν, νὴ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καί μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττι-

7 Τὸ γὰρ ---) Οἷος πανταχοῦ τῷ γελοίῳ ἐνευδοκιμῶν ὁ κατάρατος οὗτος. M.

longis munitionibus, in quibus habitabant, qui tum laboraverant peſtilentia? Ceterum etiam *inceperat ab Aethiopia*, ita ut deinde *in Aegyptum deſcenderet*, *& in regis terras multas*; & bonum factum, quod in illis manſit. Equidem ſepelientem illum in Niſibi miſeros Athenienſes relinquens diſceſſi, cum accurate noſſem, quae etiam poſt meum diſceſſum dicturus erat. Nam rurſus hoc etiam valde frequens nunc eſt, uti putent, hoc eſſe Thucydideis ſimilia dicere, ſi quis paucis immutatis ipſa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipſe quoque dicas*, *Non propter eandem*, *profecto*, *Et illa parum aberat quin omitterem*. Idem enim hic ſcriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, & *foſſam*, ut illi, & *pontem*, & ſimilia *dixit*. Et cogita mihi, quae ſit hiſtoriae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica iſta

κῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ᾽ ἐγκεῖσθαι, ὥσ-
περ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ
16 πάντως συνᾴδοντα. Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν
γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζὸν,
καὶ χαμαιπετὲς, οἷον καὶ στρατιώτης ἄν τις τὰ καθ᾽
ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπη-
λός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώ-
τερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν,
οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν
μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον ᾐτιασά-
μην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώ-
τερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην· Καλλι-
μόρφου ἰατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν Παρ-
θικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστῃ ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νὴ
Δία, καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, οὕτω συν-
αγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε

interpoſita eſſe, quae purpurae inſtar ornatum addant, ac decentiam, omninoque conſentiant. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae geſta fuerant, nudum ſcripto congerens, pedeſtrem valde & humilem, compoſuit, qualem etiam miles *fecerit*, quae fiunt quotidie, deſcribens, aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enimvero tolerabilior ſane hic idiota erat, ipſe quidem ſtatim quis eſſet manifeſtus, ſed qui alii venuſto homini, & tractandae hiſtoriae perito, laborem praeceperit. Illud ſolum in eo reprehendi, quod ita inſcripſerat libros ſuos, ſtilo magis, quam pro fortuna librorum, tragico, *Callimorphi, medici ſextae contariorum, hiſtoriarum Parthicarum;* & ſubſcriptus erat uniuſcuiuſque *libri* numerus. Etiam, me Iuppiter, prooemium ſupra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiare eſſe medico ſcribere*

ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετῆλθεν, ἰητρείην μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου. Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν 17
ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια φορτικὰ, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ

hiſtoriam, ſiquidem Aeſculapius ipſe ſit Apollinis filius, Apollo autem muſageta & eruditionis omnis princeps: & quod, cum incepiſſet Ionica *conſuetudine* ſcribere, neſcio quo conſilio ad communem ſubito tranſiit, ἰατρείην dicens & πείρην, & ὁκόσα, & νοῦσοι· reliqua vero, quae in uſu multitudinis ſunt, & pleraque, qualia *petuntur* e trivio. Si vero me oportet ſapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obſcuro iaceat; dicam vero conſilium, & libros nuper Corinthi *editos*, ſpe omni praeſtantiores. In principio enim, ſtatim prima prooemii periodo, interrogatione aggreſſus eſt lectores ſuos, ſtuduitque ſapientiſſimam rationem oſtendere, *ſolum nempe ſapientem decere hiſtoriam ſcribere.* Deinde, paucis interiectis, ſyllogiſmus alius. Et in univerſum omni genere argumentandi per quaeſtiones compoſitum ipſi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad ſatietatem, laudes importunae, & plane paraſiticae; neque illae tamen ex-

ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. καὶ μὴν κἀκεῖνο Φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἥκιστα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἕξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὗγε τὰς πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν
18 ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν. Καὶ μὴν οὐδ᾽ ἐκείνου ὅσιον ἀμνημονεῦσαι, ὃς τοιάνδ᾽ ἀρχὴν ἤρξατο· Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕστερον· ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς· καὶ πάλιν· ἦν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμέουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ὁρᾷς, ὅμοιος οὗτος ἐκείνῳ, παρ᾽ ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, οὗτος δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μά-
19 λα ἐῴκει. Ἄλλος τις ἀοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμοὺς

6 Τὸ γὰρ τοιοῦτον) Γραι. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἔδει. G.

tra ſyllogiſmum, ſed interrogatae & collectae ipſae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & minime virum philoſophum, & barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum noſtrum principem, cuius actiones etiam philoſophi ſcribere iam dignentur.* Tale quid enim, ſi modo *omnino veri quid ſubeſt*, nobis exiſtimandum relinquere potius oportebat, quam ipſum dicere. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio: *Venio dicturus de Romanis & Perſis.* Et paulo poſt, *debebat enim Perſis male evenire.* Et rurſus, *erat Oſroës, quem Graeci Oxyroën appellant.* Et alia id genus multa. Vides, ſimilis hic illi alteri, niſi quod iſte quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat ſimilis. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem ſimilis ipſe quoque, aut paulum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios diſer-

ἑρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψειε· τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. ἡ γοῦν ἀσπὶς ἡ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη ἰριοειδὴς, καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γὰρ Οὐολογέσου ἀναξυρὶς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἵα ἦν ἡ Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυῤῥίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτό· σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς οὐκ ἄνευ αὐτῶν, ᾔδειμέν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων. Ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκ-

tiſſime elocutus fuerit, & vehementiſſimum, ut putabat, illud, *In hoſtium capita malorum depulſor vertat!* Tantum frigus inerat ſupra Caſpias nives & glaciem Gallicam. Clypeus igitur imperatoris toto vix libro ab illo deſcriptus eſt, & *Gorgo* in umbone, *& oculi illius ex caeruleo & albo ac nigro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in cincinnos plexi.* Vologeſi quidem braccae, aut frenum equi, Hercules, quot millia verſuum ſingula horum *occupant!* & qualis caeſaries Oſrois fuerit, cum Tigrin tranſnaret: & in quale antrum confugerit, hederae & myrti & lauri, ingenio ſibi ſuo implexarum, & umbroſum illud undique facientium. Vide, quam iſta ſint neceſſaria hiſtoriae, & quam ſine iſtis nihil intellexiſſemus eorum, quae ibi geſta ſunt! Prae imbecillitate enim in utilibus *recte verſandi*, aut ignorantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum deſcri-

φράσεις τρέπονται· καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς οὔτε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ᾽ ἐμπηδήσας πολλάκις, ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγωῶν προκειμένων, ὑπερεμπίπλαται ἔτνους τινὸς, ἢ ταρίχου, ἔστ᾽ ἂν διαῤῥαγῇ ἐσθίων. οὗτος δ᾽ οὖν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πάνυ ἀπίθανα, καὶ θανάτους ἀλλοκότους· ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν τρωθείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἐξέθανον. ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς ἐψεύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ, τῶν μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἓξ πρὸς διακοσίοις· Ῥωμαίων δὲ,

6 Ὑπερεμπίπλαται ἔτνους) Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν, Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἔφαγον, φασὶ, τοῦ ἄρτου, καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. Ἔτνος πᾶν ὄσπριον ἐρειχθέν. V.

ptiones confugiunt, & cum in multas magnaſque res incidunt, ſimiles ſunt ſervo divitiarum inſueto, creta nuper demum domini ſui hereditate, qui neque veſtis novit quemadmodum induenda ſit, neque ex more cibum capere; ſed irruens ſaepe, cum tamen aves, & ſuillae, & lepores appoſiti ſint, in pulmentum aliquod aut ſalſamentum, uſque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus ſit.* Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera deſcripſit omnino improbabilia, & mortes abſurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus ſtatim exſpiraverit; &, ut inclamante ſolum Priſco duce, ſeptem & viginti hoſtium mortui ſint. Inſuper etiam in caeſorum numero, idque etiam praeter ſcripta in principum epiſtolis, mentitus eſt. Ad Europum enim hoſtium quidem cecidiſſe trecenties & ſeptuagies mille ducentos & ſex:

μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα. ταῦτα οὐκ
οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο. Καὶ μὴν κἀκεῖνο 21
λεκτέον, οὐ μικρὸν ὄν. ὑπὸ γὰρ τοῦ κομιδῆ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικὸν, ὡς Κρόνιον μὲν, Σατουρνῖνον λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τιτιανὸν, καὶ τἄλλα πολλῷ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τῆς Σεβηριανοῦ τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀποθάνοι δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπότατον δόξαι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτοι δὲ, καὶ ἑπτὰ διαρκοῦσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης εἱστήκει περιμένων ἔστ' ἂν Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ

6 Σατουρνῖνον λέγειν) Σάτουρνον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. V.

Romanorum vero ſolos duos, ſaucios autem factos novem. Haec neſcio an ſanae mentis aliquis ferat. Verum illud quoque dicendum, quod non puſillum eſt. Prae nimio Atticiſmi ſtudio, & accuratiſſimae circa linguam puritatis, auſus eſt talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu ſcripſit, deceptos eſſe alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periiſſe autem virum inedia: hoc enim molliſſimum mortis genus illi viſum: ignorans, totum, quod ille paſſus eſt, trium, puto, dierum fuiſſe; qui vero cibo abſtinent, etiam ſeptem dies durare multos; niſi quis hoc putet, ſtetiſſe Oſroën exſpectantem, dum fame periret Severianus, & ob id ipſum per ſeptem dies non ſupervixiſ-

22 ἐπήγαγε διὰ τῆς ἑβδόμης. Τοὺς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὦ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, ποῦ ἄν τις θείη, τοὺς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν, μεγάλως ἐδούπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· Ἔδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις περιεσμαραγεῖτο, καὶ ὄττοβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ᾧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ, καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρῄζοντα, καὶ, ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο, καὶ τὰ τοιαῦτα· ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι τραγῳδῷ, τὸν ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ᾽ ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ
23 δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμα-

6 Ὄττοβος ἦν καὶ κόναβος) Ἤτοι κρότος καὶ θόρυβος, καὶ ψόφος. ὡσαύτως καὶ κόναβος. G.

ſe. Eos vero quo quis loco ponat, iucundiſſime Philo, qui poëticis in hiſtoria verbis utuntur, *deditque ſtridorem machina, procumbenſque murus tonuit vehementer?* Et rurſus in alio libro praeclarae hiſtoriae, *Edeſſa quidem igitur adeo quaſſis circumſonat armis, ſtrepituſque fuere & tumultus illa omnia.* Et, *Dux verſat ſub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia, & mendicorum propria, multa inculcata erant, *Epiſtolavit campiductor domino*, &, *Milites mercabantur illa, quibus indigebant*, &, *Iam loti ad illos aderant*, & ſimilia: ut ſimilis ea res eſſet tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem ſandalio devinctum gerat. Ac videas etiam alios, prooemia quidem ſplendida & tragica & ad exceſſum uſque longa ſcribentes, ut ſperes, te mira quanta

στὰ ἡλίκα τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο ἐοικέναι παιδίῳ, εἴ που Ἔρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος περικείμενον· εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὤδινεν ὄρος. χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνᾴδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἴη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθὲν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος, καὶ ἡ ἀσπὶς οἰσυΐνη, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ ἂν ἀφθόνους τοιούτους συγγραφέας, τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἳ καὶ προσεταιρίζονται

5 Ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς) Ἐπὶ τῶν μεγάλως ἀμαθαινόντων τὸ ἐπίφθεγμα. V. Parturient montes) Proverbium tritum. *G.*

6 Ὤδινεν) Ὤδινεν ὄρος, καὶ ἔτεκε μῦν. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα μὲν ὑπισχνουμένων, καὶ οὐδενὸς ἄξια τελούντων. V.

10 Οἰσυΐνη) Ἐκ λύγων πεπλεγμένη. V.

13 Νανώδει) Μικρῷ. G.

poſt iſthaec omnino auditurum: at ipſum corpus hiſtoriae puſillum quoddam & ignavum ſubiungentes, ut hoc etiam ſimile videatur puerulo, ſi qua Cupidinem vidiſti ſic ludentem, perſona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur, qui audiere, illud ſubiiciunt: *Parturiunt montes.* Oportet autem non ita eſſe, ſed ſimilia omnia, & eiuſdem velut coloris, conſentienſque capiti corpus reliquum, ne galea quidem ſit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis conſutus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias. Videas enim ſatis multos id genus ſcriptores, Rhodii Coloſſi caput imponentes nani corpuſculo: alios contra ea, trunca ſuo capite corpora inducentes, & ſtatim ad res ipſas *aggreſſos;* qui etiam ſuarum partium eſſe volunt Xenophon-

τὸν Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς
24 πολλοὺς, ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν. Καίτοι ταῦτα πάντα φορητά ἐστιν, ὅσα ἢ ἑρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἁμαρτήματά ἐστι· τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἷς γοῦν οὕτω ῥαθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρῳ τινὶ ἐντυχὼν, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐπὶ κουρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε περὶ Εὐρώπου λέγων, οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὔρωπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σαθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, ἀπῴκισαν δ᾽ αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ

7 Παρασάγγας) Εἶδος μέτρου Περσικοῦ ὅ ἐστι στάδια λʹ. V.

15 Τὰ Σαμόσατα) Σημειοῦ ὅτι Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. V.

tem, qui ita coeperit, *Darii & Paryſatidis filii naſcuntur duo*; & alios antiquorum. Ignorant nempe, eſſe quaedam, quae vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant, ut monſtrabimus alias. Verumtamen illa omnia tolerabilia ſunt, quaecunque aut elocutionis, aut conſtructionis reliquae ſunt vitia. Mentiri vero circa ipſa loca, non paraſangis modo, ſed integris manſionibus, cui rerum bonarum ſimile eſt? Unus quippe eorum adeo ſupine res congeſſit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod eſt in proverbio, in tonſtrinis talia fabulantes audiſſe, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero ſita eſt in Meſopotamia, manſiones duas ab Euphrate remota: condiderunt illam Edeſſeni.* Neque ſatis hoc illi fuit, verum etiam Samoſata, patriam meam, ipſe vir fortis eodem in li-

ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἑκατέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων, καὶ μονονουχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με Φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς ἀπῴκισε. Νὴ Δία, κἀκεῖνο κομιδῆ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἦ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ξίφει ἐθελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ἅψασθαι, ἀλλά τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικὸν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑαλᾶ, τῆς καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, κατάξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἑνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα

15 Σκύφων) Ὁ σκύφος ἀρσενικῶς. G.

bro ſublatam, ſua cum arce & munitionibus tranſtulit in Meſopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipſa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, ſi nunc cauſam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me eſſe, neque Interamnum hominem, quibus me correptum ſcriptor admirabilis novum colonum adſcripſit. Illud etiam, Mehercule, uſquequaque probabile de Severiano idem ille, interpoſito iureiurando, dixit, ſe profecto audiſſe quendam eorum, qui ex ipſo facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluiſſe mori, neque venenum bibere, neque laqueum ſibi innectere, ſed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipſo conſilio novam. Habuiſſe illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum eſſet, confregiſſe ſcyphorum maximum, & fragmentorum uno uſum ad caedem, inciſo vitri

τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. οὕτως οὐ ξιφίδιον, οὐ λογχάριον εὗρεν, ὡς ἀνδρεῖός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο.
26 Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἡ ἅμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιόν τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπεῤῥητόρευσεν αὐτῷ, ὥστε με νὴ τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρῦσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὁπότε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάν-

7 Θάψας) Παύου, ταλαίπωρε, ἱκανῶς σοι πέπαισται. μέχρι πόσου διαγελάσεις τοὺς καταράτους; M.

ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi & heroica mors contingeret. Deinde quando Thucydides funebrem quaſi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipſe quoque exiſtimavit, dicendum aliquid eſſe de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla cauſa eſt illorum in Armenia malorum, certamen eſt. Poſtquam ergo ſepeliit Severianum magnifice, ad ſepulcrum ſtatuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum ſane lacrimarum riſus mihi excuſſerit, & maxime, cum orator Afranius in peroratione, lacrimans cum eiulatione maximi affectus indice, mentionem facit ſumtuoſarum coenarum, atque propinationum, deinde ſumtam ab Aiacis fabula coronidem imponit. Stricto enim enſe generoſe ſane,

τῶν ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐῤῥητόρευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τἄλλα μὲν αὐτοῦ κατεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ᾐτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε.
27 Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεὶς, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλὴν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα

& ut decebat Afranium, in conſpectu omnium ad ſepulcrum ſe interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, ſi quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praeſentes, omnes admiratos eſſe, & ſupra modum laudaſſe Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non iuſculorum & patinarum meminiſſet, illacrimareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incuſabam, quod non interfecto antea ſcriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus eſt. Ceterum multos etiam alios ſimiles hiſce, cum enumerare tibi, ſodalis, poſſim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promiſſum meum iam tranſibo, ad conſilium, quomodo quis ſcribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut tranſcurrunt; prae inſcitia vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque

πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἑρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὂν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο· τοῦ ὑποποδίου δὲ, τό, τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὔξεστον θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπῖδος τὸ εὔρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς
28 φροντίδος διεξιών. Ἔγωγ' οὖν ἤκουσά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῳ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὡς Μαῦρός τις ἱππεὺς, Μαυσάκας τοὔνομα, ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκεῖνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἶτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἴη, κατεδέξαντο, καὶ εἱστιάσαντο· καὶ γάρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς τὴν Μαύρων, ἀδελφοῦ αὐτῷ ἐν τῇ γῇ στρατευομένου. μῦθοι

copioſe admodum ſtudioſeque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut ſi quis Olympii Iovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, ſcamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus ſit, admiretur, & baſeos proportionem; eaque multa cum cura perſequatur. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix ſeptem totis verſibus percurreret, viginti autem vel amplius menſuras aquae [*clepſydras*] impenderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus aliquis eques, Mauſacas nomine, prae ſiti per montes oberrans, Syros quoſdam ruſticos deprehenderit, qui prandium ſibi appoſuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum eſſe, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum & ipſum in Maurorum terra peregrinatum eſſe, quod ſuus*

τὸ μετὰ τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολλοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθείη, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἑσπέρας ἐφειστήκει ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε, τάχα καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἤδη τῶν σκάρων ἐσκευασμένων. ἅπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ εὗρε πιεῖν, ἀλλ' ἄδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γελοιότερα ἑκὼν ἐγὼ νῦν

10 Ἀξίους) Εὐώνους. G.

ſrater in ea regione militaret. Hinc fabulae longae, & narrationes, *quomodo ipſe in Mauritania venatus eſſet, & ut vidiſſet elephantas multos una paſcentes, & ut parum abſuerit, quin a leone devoratus eſſet, & quantos Caeſareae piſces emerit.* Et hiſtoricus admirabilis, omiſſis tantis caedibus, quae circa Europum factae ſunt, & invaſionibus, & induciis neceſſariis, & cuſtodibus, & his oppoſitis cuſtodibus aliis, ad ſeram uſque veſperam abſuit, dum videt Malchionem Syrum Caeſareae ſcaros ingentes vili pretio ementem: niſi vero nox oppreſſiſſet, forte etiam coenaturus cum illo erat, ſcaris iam paratis. Quae niſi cum cura ſcripta eſſent in hiſtoria, magna nos ignoraſſemus, & iactura Romanis intoleranda fuiſſet, ſi Mauſacas Maurus ſitiens, quod biberet, non inveniſſet, ſed incoenatus in caſtra rediiſſet. Quamvis quot alia longe magis ridicula prudens ego nunc praetermitto!

παρίημι; ὡς καὶ αὐλητρὶς ἧκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης
αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ Μαῦρος μὲν
τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκᾳ πόρπην, καὶ
ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῳ μάχης, αὐτὰ δὴ
τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι τοὺς τοι-
ούτους, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ
29 αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Ἄλλος,
ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα
ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκὼς, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν
ἀποδημήσας, οὔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὧδε
ἤρξατο· μέμνημαι γάρ· ὦτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα.
γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ οὕτως ἀκρι-
βῶς ἅπαντα ἑωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν
Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους
γὰρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παμμε-
γέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν
Ἰβηρίαν· τούτους δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκ-

ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mauſacae, multaque alia ex hoc genere, ipſa nempe proelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales roſam quidem ipſam non videre, ſpinas vero illius, radici proximas, accurate conſiderare. Alius, mi Philo, valde ipſe etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protuliſſet unquam, neque Cenchreas uſque diſceſſiſſet, certe neque Syriam vidiſſet, neque Armeniam, ita, memini enim, exorſus eſt, *Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audivi.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (eſt vero hoc illis numeri ſignum: mille enim, puto, *milites* draco ducit) *vivos eſſe ſerpentes ingenti magnitudine, qui naſcantur in Perſide paulo ſupra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celſoſque ferri,*

δεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόῤῥωθεν ἐπελαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιᾶσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους, περισπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεστὼς ὁρᾷν αὐτὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπήν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδότων ὅτι μηδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει. ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ᾔδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ κατα-

12 Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν) Ἀπόλοιο, μιαρὲ, αὐτῇ γελωτοποΐᾳ καὶ εἰρωνείᾳ. G.

ac e longinquo, dum invadant, terrorem iniicere. In ipſa autem pugna, inquit, *cum concurritur, ſolutos illos hoſtibus immittunt. Itaque multos noſtrorum ita devoratos, & alios, cum ſpiris illos ſuis complexi eſſent dracones, ſuffocatos eliſoſque. Haec vero ex propinquo ſe vidiſſe ipſum, in loco tuto de altiſſima arbore ſpeculantem.* Et bene ſane fecit, quod non ex propinquo congreſſus eſt beſtiis; alioqui enim tam admirabili nunc ſcriptore nobis carendum eſſet, qui manu etiam ſua magnifica quaedam & clariſſima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula ſubiit, & vulneratus eſt circa Suram, qui videlicet *longiſſimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque iſta Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate ſcirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidiſſe. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales ſint, neque acierum

λοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν μὲν τὴν ὀρθίαν φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ
30 μετώπου ἄγειν. Εἷς δέ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν Μηδίᾳ, πεντακοσίοις οὐδ᾽ ὅλοις ἔπεσι περιλαβὼν, συνέγραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκου (δόλιχον γάρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ νενικήκει) τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥω-
31 μαίοις νῦν πραχθέντων ἀφήγησις. Ἤδη δ᾽ ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς παραβληθήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπόθητον ἡμῖν θρίαμβον· οὕτω πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν

5 Ἐν Μηδίᾳ) Μεσοποταμίᾳ. V. 16 Θρίαμβ.) Θρίαμβος ἐπίδειξις νίκης. G.

aut ordinum ſtruendorum nomina. Etenim, quaſi hoc ageret, *directam aciem* vocat *obliquum agmen*: *in cornu vero ducere* dicit, quod eſt *ducere in frontem*. Unus autem aliquis praeclariſſimus, res ab initio inde ad finem uſque geſtas omnes, quaecunque in Armenia, quae in Syria, quae in Meſopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta ſunt*, quingentis non totis verſibus complexus deſcripſit. Idque ubi fecit, hiſtoriam ait ſcripſiſſe. Titulum tamen, parum abeſt quin maiorem libro, inſcripſit eiuſmodi, Antiochiani, in ſacro Apollinis certamine victoris, (curſu, credo, aliquando, puer vicerat) eorum, quae in Armenia, & Meſopotamia, & Media a Romanis modo geſta ſunt, enarratio. Iam vero audivi etiam, qui futurarum rerum hiſtoriam ſcripſerat, & captivitatem Vologeſi, & Oſrois caedem, ut leoni obiiciendus ſit, & ſuper omnia deſideratiſſimum nobis triumphum. Sic vaticinantis ſimul furore inſtinctus ad finem iam

ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ᾤκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράψειν, καὶ τὸν περίπλουν τῆς ἔξω θαλάσσης. καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὅ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀπὸ Μουζούριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιστελεῖ. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευ- 32

7 Κορύζης) Κόρυζα ἡ μεμαραμένη καὶ μυξῶσα. G.

ſcriptionis properavit. Verum etiam urbem iam in Meſopotamia condidit, *magnitudine maximam, & pulchritudine pulcherrimam:* illud vero adhuc conſiderat & conſulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas ſit, an *Concordiam*, an *Paciferam.* Et iſtud quidem nondum iudicatum eſt, & adhuc ſine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque muco hiſtorico oppleta. Ea vero, quae apud Indos aliquando gerentur, iam ſcripturum ſe recepit, externique maris circuitum. Neque iſta intra promiſſionem ſubſiſtunt, ſed prooemium Indicae iam compoſitum eſt: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Caſſio, omnes iam Indum flumen traiecerunt. Quid vero facturi ſint, aut elephantorum quomodo ſint impetum excepturi, ea non ita multo poſt nobis admirabilis ſcriptor Muzuride aut ab Oxydracis perſcribet. Talia multa prae

σίας ληροῦσι, τὰ μὲν ἀξιόρατα οὔθ' ὁρῶντες, οὔτ' εἰ βλέποιεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν, φασὶν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὖ καὶ αὗται, παγγέλοιοι· τοῦ δεῖνος Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε· καὶ αὖ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀστειότερον παραπολύ. ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως Παρθονικικά· οὐδ' ὡς ἐν γέλωτι ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας οὕτω καλὰς οὔσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα, ὡς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν οὗτος προσείληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντ-
33 εισάγει. Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς

15 Τῶν ἀμέσων) Ἄμεσον, εἰ μὴ θνητὸν πάντως ἀθάνατον. ἔμμεσον, εἰ μὴ λευκὸν, οὐ πάντως μέλαν, ἀλλ' ἢ φαιὸν, ἢ ἐρυθρὸν, ἢ πυῤῥὸν, ἤ τι τοιοῦτο. G.

inſcitia delirant, qui digna viſu neque viderint, neque ſi viderint, explicare pro dignitate queant; excogitent vero & confingant, quidquid *in linguam* illam *importunam*, aiunt, venerit. Etiam in numero librorum honeſtatem quandam affectant, maxime ipſis in inſcriptionibus: nam rurſus hae quoque perquam ridiculae. Alicuius *Parthicarum victoriarum* tot *libri*: & rurſus *Parthidis primus*, *ſecundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiám urbanius. Legi enim Demetrii Sagalaſſenſis *Parthonicica*. Neque vero *eo iſta commemoro*, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam hiſtorias ita pulchras, verum utilitatis cauſa: quandoquidem qui haec & horum ſimilia fugerit, ille bonam iam partem ad recte ſcribendum adeptus eſt, vel potius paucis adhuc indiget, ſi quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil eſt medium, alterius ſublationem contra inducere alterum.* Et ſane

ἀνακεκάθαρται, καὶ αἵ τε ἄκανθαι, ὁπόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια, ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖον ἐστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δείξῃς, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὢν, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ᾽
οὐδ᾽ ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναιτο. Φημὶ τοίνυν τὸν 34
ἄριστα ἱστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν· τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔστω· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβούλου δεόμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς μὴ παρὰ τῆς φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλοῦ ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον,

area tibi, dicat aliquis, accurate purgata eſt, atque ſpinae, quotquot erant, & rubi, exciſi ſunt: rudera aliorum iam elata, & ſi quid aſperum fuerat, iam laeve eſt. Itaque iam ut aliquid aedifices opus eſt, utque te ipſum oſtendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res poſſis, ſed aliquid ipſe etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipſe quidem Momus poſſit reprehendere. Aio igitur, eum, qui optime ſcripturus ſit hiſtoriam, duo quidem iſta maxime capitalia domo ad eam rem afferre debere, prudentiam civilem & vim eloquendi: alteram quidem ingenii munus, doceri neſcium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, & perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquiſita ſit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia conſilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere eos, qui a natura tales non ſunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis eſſet pretii, ſi refingere, &

εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμῆσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι. Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν· οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς, οὐχ ὑπόσχοιντο ἄν σοι τοῦτον Περδίκκαν παραλαβόντες, εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα κατεσκληκὼς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης, ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένει τῷ Θασίῳ,

3 Ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον) Τιτόρμῳ τῷ βουκόλῳ φασὶ περιτυχεῖν τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα μεγαλοφρονοῦντα διὰ τὴν ῥώμην τοῦ σώματος. θεασάμενος οὖν μέγαν τὸν Τίτορμον τὸ σῶμα, ἐβούλετο λαβεῖν αὐτοῦ ἰσχύος πεῖραν. ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε μηδὲν μέγα ἰσχύειν· καταβὰς δὲ εἰς τὴν Εὔηνον, καὶ θοιμάτιον ἀποδὺς, λαμβάνει μέγιστον λίθον, καὶ πρῶτον μὲν ἕλκει πρὸς αὐτὸν, εἶτα ἀπωθεῖ. καὶ δὶς καὶ τρὶς τοῦτο ἐποίησε. καὶ μετὰ ταῦτα αὐτὸν ἦρεν ἕως εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφερεν ὡς ἐπ' ὀργυιὰς πεντήκοντα, καὶ ἔῤῥιψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον ἐκίνησεν. εἶτα ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθεν ὁ Τίτορμος, καὶ τὸν μέγιστον ταῦρον ἄγριον ὄντα λαμβάνει τοῦ ποδός. καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν ἔσπευδεν, οὐ δὲ ἐδύνατο. παριόντα δὲ ἕτερον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ ποδὸς ὁμοίως εἶχε. Θεασάμενος ὁ Μίλων εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας τείνας ἔφατο· ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ τοῦτον Ἡρακλῆν ἕτερον ἔσπειρας; ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. V.

7 Καὶ Ἴκκος κ. Ἰρόδικος κ. Θ.) Γυμνασταὶ περιώνυμοι οὗτοι. M. Γυμναστὴς περιώνυμος οὗτος. ed. *Cl.*

inſtaurare talia poſſet, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de ſtanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere. Sed ubi artis & conſilii uſus eſt? non ad creanda, quae adeſſe debent, ſed ad uſum illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodicus, & Theon, & ſi quis alius exercitor, non promiſerint tibi aſſumtum hunc Perdiccam (ſi modo hic eſt ille, qui novercae ſuae amore cum correptus eſſet, ob id ipſum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thaſio

ἢ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουσσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς παραπολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης. ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην φαμὲν ἐφ' οὕτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ πράγματι ἐφευρηκέναι. οὐ γὰρ ὁντινοῦν παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμὲν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἠσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδούς τινας ὀρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος, θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν
σκοπόν. Καίτοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν 36
εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν, καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν, οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾷστά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μετα-

Theagene, aut Polydamante Scotuſſaeo comparari poſſit: verum *hoc promiſerit*, ſe datam ſibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope artis ſuae redditurum. Itaque abſit a nobis etiam invidenda illa promiſſio, ſi artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperiſſe. Neque enim hoc dicimus, nos quemcunque *de medio* arreptum reddituros hiſtoricum; ſed ei, qui natura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit, oſtenſuros vias quaſdam rectas: ſiquidem tales videantur eae, quas ingreſſus aliquis celerius faciliuſque perfecerit, quae oportet, atque ad ſcopum pervenerit. Neque enim hoc dixeris, qui prudens ſit, eum nihil indigere arte ac diſciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulſaret, & inflaret tibias, ac noſſet omnia. Iam vero ſine diſciplina nihil horum manibus effecerit. Verum ſi quis illi oſtendat; facileque diſcat, & bene *deinde*

37 χειρίσαιτο ἐφ᾽ αὑτοῦ. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ᾽ ὀξὺ δεδορκὼς, οἷος καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ, νὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονώς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἑωρακὼς, καὶ ὅπλα εἰδὼς, καὶ μηχανήματα ἔνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν· καὶ ὅλως, οὐ τῶν κατοικιδίων τις, οὐδ᾽ οἷος πιστεύειν μόνον
38 τοῖς ἀπαγγέλλουσι. Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπο-

ſuo ipſe Marte tractet. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur diſcipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; ſed acutum cernens, qui etiam negotia ipſa tractare, ſi praeficiatur, poſſit, militaremque animum, ſed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in caſtris aliquando fuerit, decurrenteſque aut ſtantes in acie milites viderit, armaque & machinas quaſdam norit, quidque ſit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid ſit *procurrere*, aut *circumducere?* verbo, *detur nobis* non aliquis, qui domi deſideat, quique credat ſolum narrantibus. Maxime vero & ante omnia, liber ſit animo, neque metuat quemquam, neque quidquam ſperet: alioqui malis iudicibus ſimilis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede ius dicentibus. Sed neque curae ipſi ſit Philippus oculo privatus ab Aſtere Am-

λίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δειχθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ, ὠμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένῃ, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἢν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δικαιότατον) ὑπ᾽ οὐδενὸς τῶν νοῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἕξειν τὴν αἰτίαν, ἢν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν· ὥστε κἂν καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ἐστὶ, κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον μή τι παρέλιπεν· ἐπεί τοί γε εἰ σιω-

phipolite ſagittario ad Olynthum; verum qualis eſt, talis oſtendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede crudeliter in convivio facta, ſi dilucide ſcribatur; neque Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & regnans in iudiciis, quo minus dicat pernicioſum furioſumque eſſe hominem; neque univerſa Athenienſium civitas, ſi Siculas clades enarret, & Demoſthenis captivitatem, & mortem Niciae, & ut ſitierint, & qualem aquam biberint, & ut inter bibendum caeſi ſint multi. Exiſtimabit enim, quod res eſt, a nemine ſano vitio ſibi datum iri, ſi, quae infeliciter aut parum prudenter facta ſunt, ea, quemadmodum contigere, enarret: neque enim ipſe auctor illorum eſt, ſed index. Itaque cum navali proelio vincuntur, non ille eſt, qui ſubmergit; &, ſi fugiant, non ille, qui tergis inſtat. Niſi forte, cum votis opus eſſet, ea praetermiſerit. Quandoquidem ſi tacendo illa, aut in contrarium narran-

πήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τοὐναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾷστον ἦν ἑνὶ καλάμῳ λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα, καταδῦσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν κατάρατον Γύλιπον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ᾽ Ἀθηναίους περιπλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ᾽, οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ᾽ Ἄτροπος μετατρέψειε.
39 Τοῦ δὴ συγγραφέως ἔργον ἕν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο δ᾽ οὐκ ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἢ φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτοῦ ὤν, ἢ ἐλπίζῃ κάνδυν πορφυροῦν, καὶ στρεπτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ᾽ οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ

13 Κάνδυν) Χιτὼν ὁ Περσικός. V.

do, corrigere potuiſſet; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis impoſitam, & Hermocratis triremem ſubmergere, & exſecrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias & foſſis intercludit; & tandem Syracuſanos quidem in Lautumias coniicere, Athenienſibus vero *hoc praeſtare*, ut Siciliam atque Italiam ſecundum primas ſpes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quae facta ſunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare poteſt, neque retractare Atropos. Hiſtorici autem unum opus, ut geſta ſunt ſingula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quamdiu Artaxerxen metuet, cuius ſit Medicus, aut purpuream togam ſperabit, & torquem auream, & equum Niſaeum accipere mercedem ſuarum in hiſtoria laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, iuſtus ſcriptor, neque Thucydides; ſed licet privatim

κἂν ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ
κοινὸν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς
ἔχθρας· κἂν φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἁμαρτάνοντος. ἓν
γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ
ἀληθείᾳ, εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἁ-
πάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυς εἷς, καὶ μέ-
τρον ἀκριβὲς, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας,
ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμ-
μασιν. Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κο- 40
λακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, οὓς πάλαι ἡ
ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, οὐ μεῖον ἢ κομμω-
τικὴν ἡ γυμναστική. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπο-
μνημονεύουσιν· ὡς ἡδέως ἂν, ἔφη, πρὸς ὀλίγον ἀνεβίουν,
ὦ Ὀνησίκριτε, ἀποθανὼν, ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ
ἄνθρωποι τότε ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσι,
καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς· οἴονται γὰρ οὐ μικρῷ

quoſdam oderit, multo *ſibi* magis neceſſariam iudicabit rempublicam, & veritatem pluris faciet, quam inimicitias: &, ſi quem amet, tamen non parcet peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc hiſtoriae proprium eſt, & ſoli litandum veritati, ſi quis ad ſcribendam hiſtoriam accedat; reliquorum vero omnium cura abiicienda. Atque in univerſum, norma una, & menſura exacta haec eſt, reſpicere non ad eos, qui nunc audiunt, ſed ad hos, qui poſt haec in ſcriptis noſtris verſabuntur. Si quis vero, quod praeſens eſt, modo obſervet, adulatorum merito partibus adſcribetur, quos olim hiſtoria ab initio inde non magis, quam exercitatrix ars comtricem illam *mangonum* averſata eſt. Alexandri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Oneſicrite, vel ad parvum temporis ſpatium poſt mortem meam reviviſcerem, audiendi cauſa, quomodo iſta lecturi ſint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea ſi laudant & amplectuntur, mi-*

τινι τῷ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ᾽ ἡμῶν εὔνοιαν. Ὁμήρῳ γοῦν, καί τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. οὐ γὰρ εὑρίσκουσιν οὗ τινος ἕνεκα ἐψεύδετ᾽ ἄν.
41 Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παῤῥησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος· ἴσος δικαστὴς εὔνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ θατέρῳ τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῷδε, ἢ τῷδε
42 δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων. Ὁ δ᾽ οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν

rari noli: putant enim, ea ſe non parva quadam eſca piſcaturos eſſe noſtram quiſque benevolentiam. Homero ſane, licet fabuloſe pleraque ſcripſerit de Achille, iam ad credendum quidam inducuntur, ſolum illud ad veritatis demonſtrationem magnum ſignum ponentes, quod non de vivo ſcripſit: neque enim, cuius rei cauſa mentiretur, inveniunt. Talis igitur mihi ſit hiſtoricus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciae & veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, ſcapham dicat ſcapham:* non odio, neque amicitia tribuens *cuiquam quidquam*, non parcens, non miſericordia, aut pudore vel verecundia tactus, iudex aequus; benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri iuſto plus tribuat, hoſpes in libris *ſuis*, nullius civitatis, ſuis ipſe legibus vivens, regem agnoſcens nullum, non quid hic vel ille exiſtimaturus ſit reputans, ſed dicens quid factum ſit. Non ſine cauſa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque &

ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυ-
μαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆ-
ναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· κτῆμά τε γάρ φησι μᾶλλον ἐς
ἀεὶ συγγράφειν, ἤπερ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ
τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γε-
γενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρή-
σιμον, καὶ ὃ τέλος ἄν τις εὖ φρονῶν ὑπόθοιτο ἱστορίας,
ὡς εἴ ποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, φησὶ,
πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι
τοῖς ἐν ποσί. Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγ- 43
γραφεὺς ἡκέτω μοι· τὴν δὲ φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἑρμηνείας
ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συν-
εχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ
τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῆ τεθηγμέ-
νος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακεί-
μενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνὸς, ἡ λέ-

12 Κάρχαρον) Τραχεῖαν. G.

vitium hiſtorici diſtinxit, cum maxima in admiratione videret eſſe Herodotum, adeo ut Muſarum etiam nominibus libri illius vocarentur. *Poſſeſſionem* enim *potius in perpetuum* ſcribere ſe ait, *quam commiſſionem, quae in praeſens tantum placeat: neque fabuloſitatem ſibi probari, ſed verum de factis poſteritati ſe relinquere:* ſubiungitque utilitatem, quemque finem, ſi quis recte ſapiat, conſtituat hiſtoriae: *ut ſi quando rurſus ſimilia ingruant, habeant*, inquit, *reſpicientes ad ea, quae olim ſcripta ſunt, quomodo recte utantur praeſentibus.* Ac talem quidem habens animum hiſtoricus mihi detur. Quantum vero ad linguam, & eloquendi facultatem *attinet*, vehementi quidem illa atque aſpera, & periodis continua, & argumentis contorta, ceteraque vi oratoria, non admodum acutus & *inhorreſcens*, ſed placide magis affectus, ad ſcribendum accedat. Ac ſententiae quidem ſint denſae & crebrae: dictio

ξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν
44 τὸ ὑποκείμενον. Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ συγγραφέως
σκοποὺς ὑπεθέμεθα, παῤῥησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ
καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ, εἷς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δη-
λῶσαι, καὶ φανώτατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε
ἀποῤῥήτοις, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις
τούτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὲν τοὺς πολλοὺς
συνιέναι, τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ
σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευ-
τον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν
45 ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοι-
νωνείτω, καὶ προσαπτέσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον
μεγαλήγορος, καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλισθ'
ὁπόταν παρατάξεσι, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις,
συμπλέκηται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου

5 Μήτε ἀποῤῥήτοις) Scripſit Caeſar, tanquam ſcopulum vitandum eſſe inauditum atque inſolens verbum. Hinc ſunt, qui ita verbis utendum putant, ut nummis publicaque moneta. Horatius ait, *ut ſilvae foliis* &c. G.

autem dilucida & civilis, quae quam clariſſime deſignet materiam. Quemadmodum enim animo ſcriptoris metas poſuimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius *ſeu dictioni*, ſcopus unus primus, dilucide explicare, & clariſſime rem declarare, neque ſecretis, & remotis ab uſu nominibus, neque hiſce de media turba vel de caupona *ſumtis*, ſed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata ſint non nimium turgidis, & quae minime videantur quaeſitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis ſimilem orationem faciunt. Ac mens quidem *hiſtorici* participet aliquid, adſciſcatque ſibi, poëtices, quatenus magnificis ipſa quoque verbis utitur atque elata eſt, & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus proeliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam ſpiritu,

ἐπουριάσοντος τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντος ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις, καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένῃ τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἑρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ
ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς φορᾶς. Καὶ μὴν καὶ 46
συνθήκῃ τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα, καὶ ἀπαρτῶντα, (τραχὺ γὰρ) οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν

qui ſecundo flatu vela impleat, celſamque per ſummos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum eius licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum eſt, fanatico quodam ſpiritu efferatur. Tum enim maximum periculum eſt, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae ſunt habenae, & ſobrietati ſtudendum, cogitantes, eſſe ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedeſtri curſu comitetur elocutio, prehenſo ephippio, ne ab impetu *equi* deſtituatur. Verum compoſitione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis diſtrahas & dimoveas, aſperum enim; neque rhythmo paene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitioſum eſt, illud

47 γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι. Τὰ δὲ πρά-
γματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ Φιλο-
πόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνα-
κρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ
δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ
οὓς εἰκάσειεν ἄν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν
ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. κἀνταῦθα ἤδη
καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου
48 ἔστω. Καὶ ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα,
πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ σῶ-
μα ποιείτω ἀκαλλὲς ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ἐπιθεὶς
τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωννύτω τῇ λέξει,
49 καὶ χρηματιζέτω, καὶ ῥυθμιζέτω. Καὶ ὅλως, ἐοικέτω
τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διῒ, ἄρτι μὲν τῶν ἱπποπόλων Θρη-
κῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταῦτα γὰρ

13 Χρηματιζέτω) Χρηματίζειν καὶ τὸ πράγματι χρῆσθαι σημαίνει, καὶ τὸ, πράγματι σχολάζειν, ὡς, τὸ χρηματίζει ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος. Χρηματίζεσθαι δὲ, τὸ χρήματα συλλέγειν. V.

vero inſuave audientibus. Res autem ipſas non temere connectere oportet, ſed cum labore & aerumnabili quadam diligentia, inſtituto ſaepius de iiſdem iudicio. Et maxime quidem, quae quis ipſe praeſens inſpexit, *ſcribet;* ſin vero minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, & quos coniiciat aliquis minime ad gratiam vel odii cauſa ſubtrahere quidquam rebus geſtis, vel adiicere. Et hic iam ad coniecturam acutus ſit, & qui argumentis elicere, quid ſit probabilius, queat. Et cum collegerit omnia aut pleraque, primo quidem commentarium quoddam illorum contexat, & corpus faciat informe adhuc, & artubus ſuis nondum diſtinctum. Tum ordine adiecto pulchritudinem inducat, & dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet, & compoſitioni ſtudeat. Et omnino tum Homerico illi Iovi ſimilis ſit, nunc quidem equeſtrium Thracum adſpicienti terram, nunc vero Myſorum. Eadem enim ratione ipſe

καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δηλούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἶτ' ἀμφότερα, εἰ μάχοιντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς ἕνα ἱππέα, ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν· ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κἀκεῖνο ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ᾗ τινι γνώμῃ, καὶ ἐπινοίᾳ ἔταξαν. ἐπειδὰν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω. Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω, μὴ ἐς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω· καὶ στήσας ἐνταῦθά που ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ· εἶτα ἐπανίτω λυθεὶς ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μετα-

quoque iam res Romanorum ſingulatim inſpiciat, &, quales ſibi viſae ſint ex alto contemplanti, enarret; iam vero Perſarum; tum utraſque, ſi pugnent: & in ipſa adeo acie non ad unam partem reſpiciat, neque ad unum equitem vel peditem, niſi forte Braſidas aliquis proſiliat, aut Demoſthenes exſcenſum prohibeat: ad duces quidem primum; &, ſi quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomodo, & qua mente, & conſilio iniunxerint. Poſtquam vero ad manus ventum, commune ſit ſpectaculum, & quaſi trutina ſuſpendat, quaecunque geruntur; & perſequentes comitetur, & fugientes. Et modus adſit hiſce omnibus, ne ad ſatietatem, neque imperite, neque iuveniliter *narret;* ſed cum facilitate ſe quadam expediat, & certo quodam loco his conſtitutis, ad illa, ſi urgeant, tranſeat: tum redeat exſolutus, ubi iſta vocaverint, feſtinetque ad omnia, &, quantum poteſt, eodem cum ipſis temporibus veſtigio procedat,

πετέσθω ἀπ᾽ Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήματι ἑνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο.
51 Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἐοικυῖαν παρασχέσθω τὴν γνώμην, ἀθόλῳ, καὶ στιλπνῷ, καὶ ἀκριβεῖ τὸ κέντρον· καὶ ὁποίας ἂν δέξηται τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάστροφον δὲ, ἢ παράχρουν, ἢ ἑτερόσχημον, μηδέν· οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά· ὥστε, οὐ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ᾽ ὅπως εἴπωσιν. ὅλως δὲ, νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγράφοντα, Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι ἐοικέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽ ἐκεῖνοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ᾽ ἡ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προϋποβέβλητο, Ἠλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον,

tranſvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero ſtridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus conſequatur. Maxime vero ſpeculo ſimilem praebeat animum, nihil turbido, & ſplendido, & centri exacti: qualeſque acceperit operum ſpecies, tales etiam illas oſtendat; perverſum vero, aut alieni coloris, aut figurae diverſae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magiſtris ſcribunt *hiſtorici*: ſed dicenda *praeſto* ſunt, & dicentur *omnino*; iam enim facta ſunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis eſt, ſed quomodo dicant. In univerſum vero putandum eſt, hiſtoriae ſcriptorem Phidiae aut Praxiteli ſimilem eſſe debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat, & ſubiecta illis erat, Elienſibus, aut Athenienſibus, aut Argivis ſuppeditantibus:

καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ
ἐῤῥύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέ-
χνη αὐτῶν, ἐς δέον οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δή
τοι καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθέσθαι
τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα ἐπιδεῖ-
ξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μετὰ ταῦτα
ὁρᾷν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τό-
τε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸν οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ
ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ. Πάντων δὲ ἤδη παρε- 52
σκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μέν ποτε ποιήσεται
τὴν ἀρχὴν, ὅταν μὴ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα, προ-
διοικήσασθαί τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε
φροιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων.
Ὁπόταν δὲ καὶ φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, 53

14 (Ὁπόταν) Ἔργα γὰρ τοῦ προοιμίου τρία ταῦτα. τὸ προσοχὴν καὶ εὐμάθειαν καὶ εὔνοιαν ἀπεργάσασθαι· ὧν τὰ δύο πρόδηλον ὅτι ἀπὸ τῶν ἀκροατῶν, εὐμάθεια καὶ εὔνοια. τὸ μὲν οὖν τὸν ῥήτορα ὠφελήσει ἡ εὔνοια, ἵν᾽ εὐμενῶς δέξοιντο [οἱ ἄνθρωποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ εὐμάθεια δὲ πρὸς τῶν ἀκροατῶν ἐστίν. ἐκείνους γὰρ ὀνίνησι τοῦτο ὥσπερ καὶ ἡ προσοχή· ὃ μάλιστα μεγαλονοίας δεήσεται ῥήτορος, εἰδότος καὶ τὰ σμικρὰ μεγάλα δεῖξαι, καὶ ὡσπερεὶ δελέατι τοὺς ἀκροατὰς ἑλεῖν. κατὰ δὲ δεύτερον λόγον καὶ ἡ εὐμάθεια τὴν τοῦ ῥήτορος

at ipſi formabant tantum, & ſecabant ebur, poliebantque, & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem inducebant: eaque ipſa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, diſponere. Tale igitur etiam opus hiſtorici, cum ornatu diſponere res geſtas, & quam poteſt lucidiſſime eas demonſtrare. Et ubi, qui audiit, poſtea putat ſe vidiſſe ea, quae dicuntur, & poſtea laudat, tunc ſane tunc elaboratum accurate, & propriam ſibi laudem conſecutum eſt opus hiſtorico noſtro Phidiae. Omnibus autem iam paratis, & ſine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipſa non valde poſtulabit praeſtrui quidquam in prooemio. Vim quidem ipſam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea, quae dicenda ſunt, declaret. Cum vero utetur prooemio, a duobus

οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας
παρεὶς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι.
προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ
ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθῆ δὲ καὶ
σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος,
54 καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων. Τοιού-
τοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο·
Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ
γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα,
νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικάς.
Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι,
καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων,
ἐκεῖνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ με-
55 γάλα ξυνέβη γενέσθαι. Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλο-
γον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον·

ἐντρέχειαν γεννήσεται. ἐπ' ὠφελίαν μέντοι καὶ αὐτὴ τῶν ἀκροατῶν. ὥστε τριῶν ὄντων, μόνη ἡ εὔνοια τὸν ῥήτορα ὠφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοὺς ἀκροατάς. διὸ καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥήτωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἐργάζεται. M.

tantum exordietur, non ut oratores a tribus, ſed omiſſo illo, quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem *in* auditoribus parabit. Attendent illi, ſi oſtenderit, ſe de magnis, aut neceſſariis, aut domeſticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, & ea, quae ſequuntur, dilucida reddet, exponendis ante cauſis, & praefiniendis rerum geſtarum *quibuſdam* capitibus. Talibus prooemiis optimi hiſtoricorum uſi ſunt: Herodotus quidem, *ne res geſtae ipſo tempore evaneſcant, magnae cum ſint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, & clades barbarorum;* Thucydides autem, *magnum & ipſe futurum ratus & memoria digniſſimum, & maius prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigiſſe.* Magnum vero prooemium, pro rerum ipſarum portione productum aut correptum. Concinnus

εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετά-
βασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστο-
ρίας, διήγησις μακρά ἐστιν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως
ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊ-
οῦσα, καὶ αὑτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοι-
λαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς
ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγ-
μάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ
πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐ-
τοῦ, καὶ ἁλύσεως τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακε-
κόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις πα-
ρακειμένας, ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γει-
τνιᾷν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκρᾶσθαι
κατὰ τὰ ἄκρα. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μά- 56
λιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο πορίζε-
σθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων,
ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραθέοις μὲν τὰ

porro & ſequax ſit tranſitus ad narrationem. Nam omne prorſus reliquum corpus hiſtoriae narratio longa eſt. Itaque virtutibus narrationis ornata ſit, mollique & aequabili veſtigio procedat, & undique ſibi ſimilis ſimiliter, ut neque emineat quidquam, neque recedat. Deinde perſpicuitas effloreſcat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi, rerum inter ſe complexu. Nempe abſoluta omnia & conſummata faciet, & primo perfecto ſecundum illi cohaerens inducet, & catenae inſtar coagmentatum, ut nuſquam intercidatur, neque multae ſint narrationes altera alteri adiectae, ſed ſemper prius poſteriori non vicinum modo ſit, ſed continuum, & extremis *ſuis* permixtum. Celeritas utilis in omnibus, & maxime ſi non ſit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipſis rebus: hoc autem dico, ſi percurras parva &

μικρὰ καὶ ἧττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλειπτέον πολλά. οὐδὲ γὰρ ἢν ἑστιᾷς τοὺς φίλους, καὶ πάντα ᾖ παρεσκευασμένα, διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωοῖς, καὶ ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδην ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, εἴ τι κἀκεῖνο παρεσκεύαστο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων.
57 Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ ποταμῶν ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾷν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τοῦ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὤν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τιτυὸν, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ

5 Λοπάσι) Λοπὰς τὸ βρῶμα καὶ ἡ περικειμένη ἔξωθεν τοῦ κρομύου λεπὶς, ὥς τινες φασί. Σὺ δὲ μέμνησο Ἀριστοφάνους λέγοντος, ὄξὺς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα χαλκῆ γέγονεν. V.

minus neceſſaria, ſatis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim ſi quando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & ſumina, ſaperdam quoque appones, & fabam, ſi qua etiam parata ſit; verum viliora negliges. Maxime vero ſobrie verſandum eſt in montium, aut moenium, aut fluminum deſcriptionibus, ne imperite ac perverſe vim dicendi oſtentare videaris, & omiſſa hiſtoria tuum negotium agere: ſed ubi leviter utilitatis perſpicuitatiſque cauſa attigeris, tranſito, viſcumque *veluti* illius rei, illaſque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipſe, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta ſit, tranſcurrit. Tantalum, & Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut

Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἴει ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ὂν, ἢ ἔτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἴσῃ γὰρ οὕτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὅμως ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα. Ἦν δέ ποτε καὶ λό- 58
γους ἐροῦντά τινα δεήσῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι οἰκεῖα λεγέσθω· ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖταί σοι τότε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ἐπιδεῖξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα. Ἔπαινοι μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισμένοι, 59

Euphorion, aut Callimachus dixiſſet, quot, putas, verſibus aquam ad labra uſque Tantali perduxiſſet? deinde quot *aliis* circumegiſſet Ixionem? Potius vero Thucydides ipſe, parce hac orationis forma uſus, vide, quam celeriter deſiſtat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obſidionis formam explicavit, neceſſariam licet & utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracuſiorum portum. Cum enim peſtilentiam deſcribit, & longus eſſe videtur, at tu res ipſas cogita: ſic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant. Si quando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem perſonae convenientia, & propria negotio dicantur, deinde quam dilucidiſſime haec quoque. Quin tum etiam permiſſum tibi eſt rhetoricari, & vim dicendi oſtendere. Laudes quidem aut vituperationes omni-

καὶ περιεσκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μετὰ ἀπο-
δείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δι-
καστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι. καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῳ αἰτίαν
ἕξεις, Φιλαπεχθημόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων,
καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν
60 μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Καὶ μὴν καὶ μῦθος
εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάν-
τως, ἀλλ᾽ ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰ-
κάσουσι περὶ αὐτοῦ. σὺ δ᾽ ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον
61 ἐπιῤῥεπέστερος. Τὸ δ᾽ ὅλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (πολ-
λάκις τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν
γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωνταί σε, καὶ τιμήσωσιν, ἀλ-
λὰ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπει-
τα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ᾽ ἐκείνων ἀπαίτει τὸν
μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγηται καὶ περὶ σοῦ, ἐκεῖνος
μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παῤῥησίας μεστὸς, οὐδὲν

no moderatae, & circumſpectae, & a calumnia remotae ſunto, & cum demonſtratione coniunctae, & celeres [*breves,*] nec intempeſtivae. Alioquin extra tribunal ſunt, idemque, quod Theopompus, crimen ſuſtinebis, qui inimicitiarum quodam ſtudio pleroſque accuſet, in eoque negotio diu moretur, ut accuſet potius, quam quae facta ſunt enarret. Si etiam fabula ex tranſverſo incidat, dicenda quidem, non tamen omnino aſſeveranda, ſed relinquenda in medio, ut, prout quiſque voluerit, de ea exiſtimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propenſus. In univerſum autem, illud mihi memento, (ſaepius idem dicam) & non ad praeſens modo ſpectans ſcribito, ut qui nunc ſunt homines te laudent, & in honore habeant, ſed ad omnis aevi memoriam *quaſi* collineans, his potius ſcribe, qui poſt erunt, & ab illis ſcriptionis mercedem repoſce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil ne-*

οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ
πᾶσι. τοῦτ' εἰ σωφρονοίη τις, ὑπὲρ πάσας τὰς νῦν ἐλπί-
δας θεῖτο ἂν, οὕτως ὀλιγοχρονίους οὔσας. Ὁρᾷς τὸν Κνί- 62
διον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ
τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔρ-
γων ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλο-
μένοις, ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιντο
εἰς τὴν Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὥς φασιν, οὖσαν,
καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρματα. οἰκοδομή-
σας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ
ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύ-
ψας, ἐπέγραψε τοὔνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς
ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα
μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ,
ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν
ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε

que adulatorium, neque ſervile, ſed veritas in omnibus. Hoc, ſi quis ſapiat, ſuper omnes huius vitae ſpes, quae parvi adeo temporis ſunt, poſuerit. Videſne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificaſſet illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde ſignum igne accenſo tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Paraetoniam deferrentur, difficillimam, ut aiunt, & unde effugere non poſſet, ſi quis incidiſſet in ſcopuloſa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipſis ſaxis ſuum nomen inſcripſit. Inducta vero calce cum texiſſet, *ipſi tectorio* inſcripſit nomen regis, qui tum erat; qui ſciret, quod etiam contigit, parvo admodum interiecto tempore futurum, ut cum tectorio exciderent literae, in conſpectum vero prodiret *Soſtratus Dexiphanis Cnidius, Diis ſervatoribus, pro his, qui fluctu iactantur.* Ita neque ille ad tem-

καιρὸν, οὐδὲ τὸν αὑτοῦ βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα, ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἀεὶ, ἄχρις ἂν ἑστήκῃ ὁ πύργος, καὶ
63. μένῃ αὐτοῦ ἡ τέχνη. Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἤπερ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν σταθμήσονταί τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται· εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθος ἐν Κρανείῳ.

pus quod tum erat, neque ad ſuam vitam, brevem illam oppido, reſpexit, ſed in hoc, quod nunc eſt, quodque futurum omni aevo, quamdiu turris ſteterit, ipſiuſque manſerit artificium. Oportet igitur hiſtoriam quoque eo modo ſcribi cum veri ſtudio potius ad ſpem futuram, quam cum adulatione, ad ſuavitatem ex praeſenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae hiſtoriae, quo ſi qui dirigi ſe patiantur, bene habuerit, & recte nobis proceſſerit ſcriptio: ſin minus, at dolium volutum eſt in Craneo.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

῞ΩΣΠΕΡ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων 1
ἐπιμέλειαν ἠσκημένοις, οὐ τῆς εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τῶν
γυμνασίων φροντίς ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν
γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγι-
στον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὴ καὶ τοῖς περὶ λό-
γους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολ-
λὴν τῶν σπουδαιοτέρων ἀνάγνωσιν, ἀνεῖναί τε τὴν διά-
νοιαν, καὶ πρὸς τὸν ἔπειτα κάματον ἀκμαιοτέραν παρα-
σκευάζειν. Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, 2
εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον
ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαρίεντος ψιλὴν παρέξει τὴν ψυχ-
αγωγίαν, ἀλλά τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμουσον ἐπι-

1 ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ. Inſcript. Scholiaſt.
9 Ἀνεῖναι) Γρ. ἀνιέναι. G.
11 Ἀνάγνωσις) Γρ. ἡ ἀνάπαυσις. G.

VERAE HISTORIAE
LIBER PRIMUS.

QUEMADMODUM athletis, & his, qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura eſt, ſed opportunae etiam remiſſionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui ſtudium in literis poſuerunt, convenire arbitror, ut poſt multam ſeveriorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant. Conveniens autem illis requies contingat, ſi in iis legendis verſentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venuſtate delectationem praebeant, ſed cognitionem, etiam non in-

δείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων φρο-
νήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέ-
σεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται
αὐτοῖς, οὐδ᾽ ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐν-
αλήθως ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ᾽ ὅτι καὶ τῶν ἱστορουμένων
ἕκαστον οὐκ ἀκωμῳδήτως πρὸς τινὰς ᾔνικται τῶν πα-
λαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων,
πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότων· οὓς καὶ
ὀνομαστὶ ἂν ἔγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώ-
3 σεως φαίνεσθαι ἔμελλε. Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνί-
διος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ᾽
αὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε ἄλλου εἰπόντος ἤκου-
σεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ
θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα· γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ
ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ᾽ ὅμως συνθεὶς τὴν
ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελό-

eruditam ſuppeditent, quale quid etiam de hiſce libellis ut ſentiant *lectores*, futurum exiſtimo. Neque enim ſola argumenti peregrinitas, neque quod in ipſo conſilio venuſtum eſt, ipſos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & veriſimili oratione protulimus, ſed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non ſine comica quadam hilaritate reſpectum occultum habent ad quoſdam veterum poëtarum, & hiſtoricorum, & philoſophorum, qui portentoſa multa & fabuloſa conſcripſerunt, quos nominatim ſcripſiſſem, niſi futurum eſſet, ut tibi ipſi inter legendum appareant. Scripſit Cteſias Cteſiochi filius Cnidius de Indorum regione, & his, quae ibi ſunt, quae neque vidit ipſe, neque alio dicente audivit. Scripſit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifeſtum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens argumentum. Multi vero alii etiam eodem inſtituto

μενοι, συνέγραψαν, ὡς δή τινας ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους· ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ φαρμάκων τῶν ἑταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἐτερατεύσατο. Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τοῦ ψεύσασθαι μὲν, 4
οὐ σφόδρα τοὺς ἄνδρας ἐμεμψάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὂν τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπισχνουμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ὦ τῆς

11 Ὁρῶν ἤδη) Ταῦτα εἰς Πλάτωνα ἀποτείνεται πολλαχοῦ μὲν καὶ ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μάλιστα δὲ ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς πολιτείας, τὰ περὶ τῶν ἐν ᾅδου διεξιόντα. V.

ſcripſere velut ſuos quoſdam errores, & peregrinationes, ubi beſtiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magiſter eius ſcurrilitatis, Homericus ille Ulyſſes, enarrans Alcinoo, ventorum ſervitia, & coclites, crudivoroſque, & ſilveſtres quoſdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & verſos *in animalia* medicamentis quibuſdam ſocios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigioſe enarravit. In hos igitur cum incidiſſem, omnes, mendaciorum cauſa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim ſolemne hoc eſſe his etiam, qui philoſophiam promitterent: at illud miratus ſum, ſi putarunt, fieri poſſe ut lateat, ſe non vera ſcripſiſſe. Quare & ego, cum gloriolae quodam ſtudio impulſus ipſe quoque relinquere aliquid vellem poſteris, ne ſolus expers eſſem illius fingendi

ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν
εἶχον, (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ἐπὶ τὸ ψεῦδος
ἐτραπόμην, πολλῷ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. κἂν ἓν
γὰρ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέγω, ὅτι ψεύδομαι, οὕτω δ' ἄν
μοι δοκῶ καὶ τὴν παρὰ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυ-
γεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοί-
νυν περὶ ὧν μήτ' εἶδον, μήτ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων
ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέ-
σθαι δυναμένων. διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς
5 πιστεύειν αὐτοῖς. Ὁρμηθεὶς γάρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων
στηλῶν, καὶ ἀφεὶς ἐς τὸν ἑσπέριον Ὠκεανὸν, οὐρίῳ ἀνέ-
μῳ τὸν πλοῦν ἐποιούμην. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας,
καὶ ὑπόθεσις, ἡ τῆς διανοίας περιεργία, καὶ πραγμά-
των καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ
τέλος ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικοῦν-
τες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα μὲν σιτία

libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu uſu venerit, ad mendacium converſus ſum, multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipſe veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus ſum, neque audivi ab aliis; ad haec, quae neque ſunt, neque fieri omnino poſſunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par eſt, ſi qui lectores mihi contigerint. Iam ſolvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, ſecundo vento navigabam. Cauſa mihi peregrinationis & inſtitutum mentis quaedam inanis ſedulitas, novarumque rerum cupido, & quod diſcere vellem, quis finis eſſet Oceani, quique in diverſo illius litore habitarent homines. Huius igitur rei cauſa, magnam vim ciborum, & aquae quod ſatis eſſet im-

ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεθέμην, πεντήκοντα δὲ τῶν ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολύ τι πλῆθος παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πείσας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. Ἡμέραν μὲν οὖν 6
καὶ νύκτα οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαινομένης, οὐ σφόδρα βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ ἐπιούσῃ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνίσχοντι, ὅ, τε ἄνεμος ἐπεδίδου, καὶ τὸ κῦμα ηὐξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ᾽ οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ παραδόντες αὑτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἑβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντος ἡλίου, καθορῶμεν οὐ πόῤῥω νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, οὐ τραχεῖ περιηχουμένην τῷ κύματι· καὶ

14 Καθορῶμεν -- νῆσον) Τὰ μὲν πρὸς ῥαστώνην καὶ εὐημερίαν τείνοντα εἴτε ἐγρηγορότων ἐνθύμια, εἴτε καὶ καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατεφήμισαν. ταυτὶ δὲ τἀναντία (leg. τὰ νῦν τί) καλέσομεν, Λουκιανὲ, πολλὰ καὶ μακρὰν ἐπερχόμενα ταλαιπωρίαν καὶ ψυχῆς ἄσιν; ἢ λοιπὸν δίκαιον καλεῖν αὐτὰ κενὴν κακοδαιμονίαν. G.

poſueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adiunxeram, qui conſilium idem haberent: ad haec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adſciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram. Igitur diem quidem unum ac noctem ſecundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti ſumus. Aſt poſtridie eius diei, cum ſole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus eſt, & caligo ingruit, & neque velum iam contrahi potuit. Vento igitur cum conceſſiſſemus, noſque tradidiſſemus, tempeſtate undeoctoginta dies iactati ſumus: octogeſimo vero ſubito cum ſol illuceſceret, videmus non procul inſulam eminentem atque ſilveſtrem, non aſpero fluctu cir-

γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης κατεπαύετο. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. διαναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν τριάκοντα μὲν Φύλακας τῆς νεὼς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ ἀνελθεῖν ἐπὶ κατα-
7 σκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην χαλκοῦ πεποιημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἄχρι τούτων Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἴχνη δύο πλησίον ἐπὶ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν· τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, προήειμεν. οὔπω δὲ πολὺ παρήειμεν, καὶ ἐφιστάμεθα ποταμῷ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἷός περ ὁ Χῖός ἐστιν. ἄφθονον δὲ ἦν τὸ ῥεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ

cumſonantem. Etenim maior tempeſtatis pars reſederat. Appulſi igitur & egreſſi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi iacuimus. Sed ſurgentes tamen, delegimus e nobis ipſis triginta, qui cuſtodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum inſulae ſtatum, peterent. Progreſſi vero per ſilvam ſtadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere factam Graecis inſcriptam literis, obſcuris autem & exeſis, in hanc ſententiam: *Huc uſque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem veſtigia duo prope in petra, alterum iugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progreſſi eramus, cum adſtamus fluvio, qui ſimillimus omnino eſſet vinum fluenti, maxime quale Chium eſt. Flumen erat copioſum & multum, ut quibuſdam locis etiam poſſet navigari. Subiit ergo

ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπῄει οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τῆς στήλης ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ ποταμὸς καταμαθεῖν, ἀνῄειν παρὰ τὸ ῥεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὗρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρύων, παρὰ δὲ τὴν ῥίζαν ἑκάστης, ἀνέῤῥει σταγὼν οἴνου διαυγοῦς, ἀφ' ὧν ἐγίνετο ὁ ποταμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἴνῳ μάλιστα καὶ τὴν χροιὰν καὶ τὴν γεῦσιν προσεοικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν· ἀμέλει καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὑρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ἐπινοήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, παραμιγνῦντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἰνοφαγίας. Τότε δὲ τὸν 8
ποταμὸν περάσαντες, ᾗ διαβατὸς ἦν, εὕρομεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐερνὴς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν,

tanto magis credere inſcriptioni columnae, cum ſigna praeſentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret diſcere, unde oriretur fluvius, adverſo itinere iuxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, ſed multas & magnas vites, uvarum plenas: Ad radicem vero uniuſcuiuſque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem piſces quoque in eo videre multos, vino, quantum ad colorem & guſtum, ſimiles. Nos enim captos eorum aliquot cum devoraſſemus, inebriati ſumus: quin & reſectos invenimus faece ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti ſumus, ut aliis de aqua piſcibus admixtis temperaremus, quod in vinoſo cibo nimium erat. Tum traiecto flumine, ubi vadoſum eſt, prodigioſum vitium genus invenimus. Quod enim terrae continens eſt, truncus ipſe viridis & craſſus: ſuperius autem

ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ᾽ ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ᾽ ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεστοὶ ἦσαν βοτρύων. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἕλιξί τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἠσπάζοντό τε καὶ ἐδεξιοῦντο, αἱ μὲν Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικὴν, αἱ πλεῖσται δὲ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ φιληθεὶς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παράφορος ἦν. δρέπεσθαι μέντοι οὐ παρεῖχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπωμένου· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τῶν ἑταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς, οὐκ ἔτ᾽ ἀπελύοντο, ἀλλ᾽ ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδεντο· συνεφύοντο γὰρ, καὶ συνερριζοῦντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἕλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρ-

12 Καὶ δύο τινὲς) Εἰς Ὅμηρον ἀποσκώπτει διὰ τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους ταῦτα μυθοποιήσαντος. V.

mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline iam iam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enaſcebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Ceterum accedentes nos ſalutabant & prenſabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam oſculabantur: at is, quem oſculo contigiſſent, inebriatus ſtatim incerto veſtigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu ſuo non praebebant, ſed prae dolore exclamabant, eo detracto. Quaedam etiam miſceri nobis cupiebant: ac duo quidam ſociorum congreſſi illis, diſſolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipſis radicibus permixti ſunt: iamque palmites, qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi,

ποφορήσειν ἔμελλον. Καταλιπόντες δ᾽ αὐτοὺς, ἐπὶ ναῦν 9
ἐφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόντες, τά τε ἄλλα, καὶ τῶν ἑταίρων τὴν συμπλοκὴν, καὶ τὴν ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ ὑδρευσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι, καὶ αὐτοῦ πλησίον αὐλισάμενοι, ἕωθεν ἀνήχθημεν οὐ σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δὲ, οὐκ ἔτι τῆς νήσου φαινομένης, ἄφνω τυφὼν ἐπιγενόμενος, καὶ περιδινήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, οἷον ἐπὶ σταδίους τρισχιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ᾽ ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις, ἔφερε κολπώσας τὴν ὀθόνην.
Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας 10
νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα μεγάλην ἐν τῷ ἀέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσενεχθέντες δ᾽ αὐτῇ, καὶ ὁρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισκο-

9 Σταδίους τρισχ.) Ἦσαν σταδίους τριακοσίους τρισχιλίους. G. (Referebatur in *Coll.* G. ad vocem ἐπεφύκεσαν, quam nullibi reperio. Nec quid ſibi voluerit, aſſequor. *Solan.*

iamiam fructum & ipſi laturi videbantur. Nos autem relictis illis ad navim fugere, & his, qui remanſerant, narrare tum reliqua, tum illam ſociorum complexionem & commixtionem cum vitibus. Tum ſumtis aliquot amphoris aquati cum eſſemus, vinumque petiiſſemus de fluvio, atque in ipſa illa vicinia pernoctaſſemus, mane vento non nimis vehementi ſolvimus. Circa meridiem, cum iam diſparuiſſet inſula, ſubito ingruens turbo circumactam vertigine navim ad tria millia ſtadiorum ſuſtulit, nec demiſit iterum in mare, ſed ſupra in aëre ſuſpenſam ventus in vela irruens, eaque ſinuans, abſtulit. Septem dies & noctes totidem per aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, inſulae inſtar, ſplendidam, globoſam, & multa luce illuſtratam. Delati ad illam, atque appulſi, exſcendimus; explora-

πούντες δὲ τὴν χώραν, εὑρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν οὖν, οὐδὲν αὐτόθεν καθεωρῶμεν· νυκτὸς δ᾽ ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τὴν χρόαν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ ποταμοὺς ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ᾽ ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκά-
21 ζομεν. Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πορρωτέρω προελθεῖν, ξυνελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις παρ᾽ αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ δ᾽ Ἱππόγυποι οὗτοί εἰσιν ἄνδρες ἐπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καὶ καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ἐπίπαν τρικέφαλοι. μάθοι δ᾽ ἄν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐντεῦθεν· νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἱστοῦ, ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν τοῖς Ἱππογύποις προστέτακται περιπετομένοις τὴν γῆν, εἴ τις εὑρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ

taque regione, habitari eam colique invenimus. Ac interdiu quidem nihil inde videmus: ſuperveniente vero nocte, aliae in conſpectum nobis veniunt in propinquo inſulae, maiores, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & urbes in ſe fluminaque habens, & maria, & ſilvas, & montes. Hanc igitur noſtram eſſe, coniecimus. Cum vero placuiſſet nobis ultra progredi, comprehenſi ſumus ab his, qui Hippogypi [*Equivultures*] apud illos vocantur, in quos incideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus vecti, iiſque avibus utentes velut equis. Magni enim illi vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum inde diſcat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae magnae navis malo maiorem craſſioremque habent. His igitur Hippogypis iniunctum eſt, uti circumvolantes terram, ſi quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos

ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν. ὁ δὲ θεασάμενος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἆρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι; συμφησάντων δὲ ἡμῶν, πῶς οὖν ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσοῦτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς ἀρξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν διεξῄει, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τοὔνομα Ἐνδυμίων, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπασθείη ποτὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαινομένην Σελήνην. ἀλλὰ θαῤῥεῖν τε παρεκελεύετο, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσεσθαι ὧν δεόμεθα.
Ἢν δὲ καὶ κατορθώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω 12
νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἁπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε. καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς· ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ κἀκεῖνος ὥσπερ καὶ ἡ Σε-

quoque comprehenſos ad eum deducunt. Ille vero, conſpectis nobis coniectura ex habitu ducta, *Graeci ergo,* inquit, *vos eſtis, hoſpites?* Fatentibus nobis, *Quomodo igitur,* inquit, *huc venitis, tanto ſuperato aëre?* Et nos, quidquid erat, illi narramus. Atque ille exorſus ſuas nobis res enarrat, *ut ipſe quoque, homo qui eſſet, Endymion nomine, de noſtra terra inter ipſum ſomnum ſurſum quondam abreptus eſſet, & huc delatus regioni imperitet. Eſſe autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis luna videatur. Sed bono nos animo eſſe iuſſit, & periculum ſuſpicari nullum: praeſto quippe nobis futura, quibus opus eſſet, omnia. Si vero,* inquit, *bellum feliciter confecero, quod iam Solis incolis infero, feliciſſimam apud me vitam vivetis.* Interrogantibus nobis, *quinam hoſtes eſſent, & quae diſſidiorum cauſa?* ille *Phaëthon,* inquit, *rex eorum, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus, quam Luna) diu iam bellum ad-*

λήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθην ἀποικίαν ἐς τὸν ἑωσφόρον στεῖλαι, ὄντα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κατοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον ὑπαντήσας ἐπὶ τῶν Ἱππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἢν οὖν ἐθέλητε, κοινωνήσατέ μοι τοῦ στόλου, γῦπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἕνα ἑκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὔριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. οὕτως, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδή σοι δοκεῖ.

13 Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἑστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἕωθεν δὲ διαναστάντες, ἐτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῆς στρατιᾶς, δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν

verſus nos gerit. Coepit autem ex cauſa tali. Collectis aliquando tenuiſſimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum ſtatui, deſertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media ſe via obiiciens nobis in Hippomyrmecibus [Equiformicis.] *Igitur tum quidem ſuperati diſceſſimus; neque enim apparatu pares eramus. Iam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quod ſi ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regiis ſingulos, & armaturam reliquam. Ceterum craſtino die egrediemur. Ita fiat*, inquam ego, *quandoquidem tibi ſic videtur.* Ac tum quidem in convivio ipſius manſimus. Poſtridie eius diei vero mane ſurgentes, in aciem proceſſimus, cum prope eſſe hoſtem ſignificarent ſpeculatores. Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones, & machinarios, & pedites,

ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντῃ λάσιον· τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα. ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχατο, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ Ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος δὲ τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μέν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς τοιόσδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελτασταί εἰσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν

& auxilia peregrina: nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia, qui Lachanopteris [*oleripennibus*] vehuntur. Eſt illa avis maxima, pro pennis undique hirſuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime ſimiles. Iuxta hos collocati in acie erant Cenchroboli [*iaculatores milii*] & Scorodomachi [*alliis pugnantes*]. Venerant etiam de ſeptemtrione auxiliares, trigeſies mille Pſyllotoxotae [*puliciſagittarii*], quinquagies mille autem Anemodromi [*venticurſores*]. Horum autem iſti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo *ſingulorum* pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, ſed ſine alis in aëre feruntur. Ratio progreſſionis talis. Togas talares ſubſtringunt, eaſque vento velorum inſtar ſinuandas cum permiſere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in proeliis peltaſtae ſunt. Dicebantur vero etiam de ſtel-

ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἥξειν, Στρουθοβάλανοι μὲν ἑπτακισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τεράστια γὰρ
14 καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο. Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτή· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ᾽ αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρτεροί· θώρακες δὲ φολιδωτοὶ πάντες θέρμινοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συῤῥάπτοντες, ποιοῦνται θώρακας· ἄῤῥηκτον δ᾽ ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.
15 Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυποι, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν· τὸ δ᾽ εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι· τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι· τὸ δὲ πεζὸν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριά-

lis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum [*paſſeriglandium*] ſeptuaginta millia, Hippogeranorumque [*equigruum*] millia quinque. Hos ego non vidi: neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum auſus ſum ſcribere: prodigioſa enim & incredibilia de illis dicebantur. Atque hae Endymionis copiae. Ceterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robuſtae. Loricae ſquamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis conſutis loricas ſibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi naſcitur lupini pellicula, cornu inſtar. Clypei & gladii Graecis ſimiles. Cum vero opportunum iam eſſet, aciem formabant eiuſmodi. Dextrum cornu Hippogypi tenebant, & ipſe rex, qui circa ſe habebat quoſque fortiſſimos; in his nos quoque: ſiniſtrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, ſuum ſibi agmen quique implentes. Peditum ad

δας· ἐτάχθησαν δὲ οὕτως. ἀράχναι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίγνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὸν μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου ἀέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξειργάσαντο, καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν, ἐπὶ τούτου παρέταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδιάνακτος, τρίτος αὐτός. Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον 16
εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων· θηρία δέ ἐστι μέγιστα, ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεικότα, πλὴν τοῦ μεγέθους· ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν, καὶ δίπλεθρος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγοντο δὲ οὗτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐπὶ δὲ τοῦ δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκώνωπες, ὄντες καὶ οὗτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ Ἀεροκόρα-

11 Καὶ δίπλεθρος ἦν) Τὸ πλέθρον ἔχει πόδας ρ΄. πήχεις ξστ΄. V.

ſexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos multae magnaeque naſcuntur, Cycladum inſularum ſingulis ſingulae multo maiores. His obtexere imperavit interiectum Lunam inter & Phoſphorum aëra. Hoc celeriter perfecto, paratoque ſic campo, in eo inſtruxit pedeſtrem aciem, quam ducebat Nycterion Eudianactis [*Nocturnus Sereni regis*] filius, cum tertio collega. At hoſtium ſiniſtrum cornu tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Animalia autem ſunt maxima, volucria, formicis noſtris ſimilia, a magnitudine ſi diſceſſeris: maximum enim illorum vel duorum iugerum erat. Pugnabant autem non ſeſſores modo, ſed & ipſa maxime, cornibus: dicebanturque eſſe quinquaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipſi, ſagittarii omnes magnis culicibus inequitantes. Poſt hos vero Aëro-

κες, ψιλοί τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόῤῥωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς οὐδ᾽ ἐπ᾽ ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, δυσοσμίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι ἐπιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῷ. ἐχόμενοι δ᾽ αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλῖται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνοις ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἔστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῷ οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πεντακισχίλιοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πτερωτῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ κἀκείνων ὑστερίζειν τῶν συμμάχων, οὕς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης

11 Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες) Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐτὸν, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσανος τῆς ἐπιτολῆς αὐτοῦ σεσειρέναι τοὺς ἀνθρώπους. V.

coraces, levis armaturae pedites, ſed pugnaces ipſi quoque . . . E longinquo enim fundis iaculabantur raphanos ſupra modum magnos, quibus percuſſus ne paulum quidem durare poterat, moriebaturque, foedo ſtatim odore ſuperveniente vulneri: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo poſt illos ſtare iuſſi Caulomycetes [*Caulifungi*], gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille: appellationem inde nacti, quod ſcutis quidem e fungis, haſtis autem uterentur e caulibus aſparagorum. Prope hos collocati Cynobalani [*Caniglandarii*], quos ſubmiſerant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abeſſe, tum quos de Lactea via arceſſiverat funditores, tum Nephelocentauri [*Nubicentauri*]. Verum illi acie iam inclinata venerunt, &

ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὡς μήποτε ὤφελον· οἱ σφενδονῆται δὲ, οὐδ᾽ ὅλως παρεγένοντο. διόπερ φασὶν αὐτοῖς ὕστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν. τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπῄει παρασκευῇ. Συμ- 17
μίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη, καὶ ὠγκήσαντο ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀντὶ σαλπιστῶν χρῶνται) ἐμάχοντο. καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιωτῶν αὐτίκα ἔφυγεν, οὐδ᾽ ἐς χεῖρας δεξάμενον τοὺς Ἱππογύπους, καὶ ἡμεῖς εἰπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ᾽ αὐτῶν ἐκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμου· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ Ἀεροκώνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζούς· ἐνταῦθα δὲ κἀκείνων ἐπιβοηθούντων, ἔφυγον ἐπικλίναντες, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ᾔσθοντο τοὺς ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν νενικημένους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἡλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνῃροῦντο, καὶ τὸ

6 Ἑκατέρων οἱ ὄνοι) Γόης, τερατολόγε· οἷς οὐ παρῆσαν ὄνοι, οὐ γὰρ ἐπισημήνω τοῦτο, πῶς σαλπιγκταῖς τοῖς οὐχ ὑπάρχουσιν ἐχρῶντο. V.

12 Ἔπαυσαν ἐγκλίναντες) Γραι. ἔφυγον ἐπικλίναντες. G.

utinam nunquam veniſſent! funditores autem plane non venerunt: propterea aiunt iratum deinde illis Phaëthontem, regionem illorum igni vaſtaſſe. Hoc quidem apparatu Phaëthon inibat proelium. Cum vero commiſſa eſſet pugna, ſublatis ſignis, ruditúque ab aſinis utrinque edito, (his enim utuntur loco tubicinum) certabant. Ac ſiniſtrum Heliotarum cornu ſtatim fugere, cum nec ad manus admiſiſſet Hippogypos, & nos inſequi caedibus: dextrum vero illorum cornu ſiniſtram noſtram aciem ſuperavit, impetuque facto perſecuti Aëroconopes ad pedites uſque pervenerunt. Hic vero & illis ſubſidio venientibus, inclinata acie fugerunt, & maxime cum ſentirent, ſuos in ſiniſtro cornu victos. Cum effuſe iam fugerent, multi quidem vivi capti ſunt, multi vero etiam interfecti, copioſuſque tum per nubes ſanguis

αἷμα ἔῤῥει πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ᾽ ἡμῖν δυομένου τοῦ ἡλίου φαίνονται· πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλαι ἄνω γενομένου, Ὅμηρος ὑπέλαβεν αἵματι ὗσαι τὸν
18 Δία ἐπὶ τῷ τοῦ Σαρπηδόνος θανάτῳ. Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας, ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλοντο ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνοντες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα παραδοξότατον, ἐξ ἵππων πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγεθος δὲ, τῶν μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω· τῶν δ᾽ ἵππων, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος. τὸ μέντοι πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα, μή τῳ καὶ ἄπιστον

5 Ὅμηρος) Τὸ σκῶμμα εἰς Ὅμηρον. G.

14 Ὅσον τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ) Τριάκοντα πηχέων, ἑξήκοντα γὰρ ἦν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πηχέων. V.

fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud nos occidente ſole apparent; tum ſtillavit in terram, adeo quidem ut coniicerem ego, numquid forte tale quid olim apud ſuperos factum cum eſſet, Homerus putaverit, ſanguine pluiſſe Iovem ob mortem Sarpedonis. A perſequendis hoſtibus reverſi tropaea duo ſtatuimus: alterum de pedeſtri proelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in aëre commiſſae, in nubibus. Commodum iſta gerebantur, cum nuntiantur a ſpeculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et ſane apparebat, cum accederent, admirabile inprimis ſpectaculum, ex alatis equis & hominibus compoſiti: hominum magnitudo, quanta eſt qua ſuperiorem partem dimidium Coloſſi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adſcripſi, ne cui incredibilis vide-

δόξῃ, τοσοῦτον ἦν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ᾔσθοντο τοὺς φίλους νενικημένους, ἐπὶ μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὖθις ἐπιέναι· αὐτοὶ δὲ διαταξάμενοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις περὶ τὴν δίωξιν, καὶ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἑταίρων, ἐζώγρησαν. ἤδη δὲ παρῆν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὖθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἵστατο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθημερὸν, τὼ χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίου ἀποκόμματι.
19 Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νεφε-

retur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos ſuos eſſe ſenſiſſent, Phaëthontem, miſſo nuntio, in proelium revocarunt: ipſi vero inſtructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in perſequendis hoſtibus praedaque legenda diſperſos. In fugam vertunt omnes, ipſumque regem ad urbem uſque perſequuntur, pleriſque volucrium ipſius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & ſociorum duos vivos capiunt. Iamque Phaëthon adeſt, & rurſus alia ab illis tropaea ſtatuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abſciſſo. Atque oppugnare quidem urbem non ſtatuunt, reverſi autem quod interiectum eſt aëris muro interpoſito abſciderunt, ut ſplendor a Sole non iam pervenire ad Lu-

λωτόν· ὥστε σαφὴς ἔκλειψις τῆς Σελήνης ἐγεγόνει, καὶ νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυμίων, πέμψας ἱκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ σφᾶς περιορᾷν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνεῖτο δὲ καὶ φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἔσεσθαι, καὶ μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι ἤθελεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δὶς ἐκκλησίας, τῇ προτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν παρέλυσαν τῆς ὀργῆς, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ τούτοις.

20 Κατὰ τάδε συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ἐπὶ τῷ καταλῦσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ διατείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σεληνίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τούς γε ἄλλους ἀστέρας, ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ

nam poſſet: iam murus ille duplex erat nubibus conſtans. Itaque aperta Lunae eclipſis efficiebatur, ut perpetua nocte univerſa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion, legatione miſſa ſupplicavit, ut demoliretur illam munitionem, nec reiiceret ſe degentes in tenebris: promiſitque tributa pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare, obſideſque harum rerum cauſa obtulit. Phaëthon autem cum ſuis concilio bis habito, priori quidem irarum nihil remiſere, ſed poſteriore ſententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus: *In has conditiones foedus fecere Heliotae ipſorumque ſocii, cum Selenitis ac ſociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitionem interpoſitam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter ſingulos convenerit. Selenitae autem uti liberas & ſui iuris eſſe patiantur ſtellas reliquas; neque bellum inferant Heliotis, ſed auxilia po-*

ἀλλήλων, ἤν τις ἐπίῃ· φόρον δὲ ὑποτελεῖν ἑκάστου ἔτους τὸν βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλιωτῶν, δρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους, τὴν δ᾽ ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν ἑωσφόρον, κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἠλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής. Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος 21
καθῃρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ ἠσπάζοντο μετὰ δακρύων, οἵ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἠξίου μεῖναί τε παρ᾽ αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὸν

10 Τὸ τεῖχος καθῃρεῖτο) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὤφειλε γὰρ οὕτως· εὐθὺς δὲ, τοῦ τείχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἱστορία τὸν προκείμενον φεύγει τὸν πλαγιασμὸν σαφηνείας χάριν. V.

tius mittant invicem, ſi quis illos invadat: tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies mille, eiuſque rei obſides det decies mille: coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem eius veniat aliorum etiam quiſquis voluerit: inſcribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque ſtatuant in medio aëre, ipſiſque in finibus. Iurarunt in hoc foedus Heliotarum Pyronides [Igneus] *& Therites* [Aeſtivus] *& Phlogius* [Flammeus]; *Selenitarum vero Nyctor* [Nocturnus] *& Menius* [Menſtruus] *& Polylampes* [Multilucius]. Haec talis igitur pax facta eſt. Statimque munitio deiecta, noſque captivos reddiderunt. Cum autem rediiſſemus in Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi ſunt tum ſocii, tum ipſe Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud ſe, & coloniae nos adſcribi pateremur, pollicitus, ſe nuptui daturum mihi puerum ſuum: mulieres enim

ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τὴν θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὂν πείθειν, ἀπο-
22 πέμπει ἡμᾶς, ἑστιάσας ἑπτὰ ἡμέρας. Ἃ δ' ἐν τῷ μεταξὺ διατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ παράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀῤῥένων· γάμοις γὰρ τοῖς ἄῤῥεσι χρῶνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναικὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν, γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτός· κύουσι δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδύϊ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὰν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐτὰ πρὸς τὸν ἄνεμον κεχηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖθεν ἥκειν τῆς γαστροκνημίας τοὔνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεῖ-

11 Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Τοῦτο αἰνιττόμενος τὰ περὶ τὸν Διόνυσον φησί. G.

apud illos non ſunt. At ego nullo modo perſuaderi mihi paſſus ſum, ſed demitti in mare petii. Cum vero videret, perſuaderi mihi non poſſe, poſt ſeptem nos dierum epulas dimittit. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus ſum, tempore nova atque admiranda animadverterim, ea dicere iam volo: ac primum illud, non naſci illos ex mulieribus, ſed e viris. Maſculis enim nuptiis utuntur, mulierisque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & viginti annos nubit eorum unuſquiſque: ab eo inde tempore alium ipſe ducit. Foetum gerunt non in utero, ſed in ſuris: cum enim conceptus eſt embryo, craſſeſcit ſura: atque aliquando poſt educunt mortuos, expoſitiſque hianti ore ad ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos deſcendiſſe ſurae nomen, quam *ſurae ventrem* appellant, quod ea apud illos pro ventre gravida eſt. Sed hoc maius etiam

ζον δὲ τούτου ἄλλο διηγήσομαι. Γένος ἐστὶ παρ᾽ αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι Δενδρῖται· γίγνεται δὲ τὸν τρόπον τοῦτον. ὄρχιν ἀνθρώπου τὸν δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ᾽ αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα· ὁ δὲ καρπός ἐστι βάλανοι πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὰν οὖν πεπανθῶσι, τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ διὰ τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι τοῖς γαμεταῖς αὐτῶν. Ἐπειδὰν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀπο- 23
θνήσκει, ἀλλ᾽ ὥσπερ ὁ καπνὸς διαλυόμενος, ἀὴρ γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὰν γὰρ πῦρ ἀνακαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων, πολλοὶ δὲ παρ᾽ αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι· ὀπτωμένων δὲ, περικαθεσθέντες, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι

1 Γένος ἐστὶ περὶ αὐτοῖς ἀνθρώπων) Σπαρτοὺς λεγομένους ἀποσκώπτει, τοὺς ἐκ δρακοντείων ὀδόντων ἐκφύντας. V.

16 Λάπτουσι τὸν ἀναθυμιώμενον καπνὸν) Ἡροδότου διασύρει τὸ περὶ Σκυθῶν αὐτῷ ἱστορούμενον περὶ τῆς βοτάνης, ἧς καιομένης τοῦ ἐκθυμιωμένου καπνοῦ σπῶντες οἱ περικαθήμενοι Σκύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὡς ἀπὸ οἴνου λέγονται. V. (C. κάπτουσι. Nihil aliud.)

aliud enarrabo. Genus eſt apud illos hominum Dendritae, [*Arborei*] quod hunc in modum naſcitur. Teſticulum hominis dextrum reſectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enaſcitur maxima, carnea, phalli inſtar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, homineſque inde excudunt. Pudenda habent adſciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iiſque coëunt, ſuoſque nuptos ſubigunt. Cum conſenuit homo, non moritur, ſed fumi inſtar in aërem diſſolvitur. Cibus omnibus unus eſt. Accenſo enim igne ranas in prunis aſſant: ſunt autem apud ipſos multae volantes in aëre. Aſſidentes vero circa eum, in quo aſſantur, focum,

τὸν ἀναθυμιώμενον καπνὸν, καὶ εὐωχοῦνται. σίτῳ μὲν δὴ τρέφονται τοιούτῳ· ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστιν ἀὴρ ἀποθλιβόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν ἀνιεὶς ὥσπερ δρόσον· οὐ μὴν ἀπουροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρηνται, ᾗπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν ταῖς πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γάρ εἰσι τετρημένοι. καλὸς δὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς, ἤν πού τις φαλακρὸς καὶ ἄκομος ᾖ, τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν ἀστέρων, τοὐναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν· ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἳ καὶ περὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἑκάστῳ αὐτῶν κράμβη ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς ἀεὶ, καὶ

6 Ἰγνύαις) Ὅτι οὐ μόνον ἰγνύα ἡ εὐθεῖα εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνύς· ἀφ' οὗ καὶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι· γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξόπισθεν τοῦ καλάμου τοῦ σκέλους. V.

ſurgentemque inde nidorem ore captantes, epulantur. Ac cibo quidem nutriuntur eiuſmodi. Potus vero illis eſt expreſſus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris inſtar dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque alterius rei cauſa ſecedunt: quin neque iiſdem, quibus nos, locis perforati ſunt. Sed neque praebent, quod pueri noſtri, amatoribus, ſed ſupra ſuram poplites: ibi enim perforati ſunt. Pulcher autem apud illos habetur, ſi quis calvus & ſine comis ſit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis [*ſtellis comatis*] comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen habent paulum ſupra genua. Ungues in pedibus non habent, ſed unum modo omnes *ibi* digitum. Supra podicem braſſica unicuique enata eſt magna, caudae inſtar, virens ſemper, quae nec frangitur, ſi quis

ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ κατακλωμένη. Ἀπομύττονται 24
δὲ μέλι δριμύτατον· κἄπειδὰν ἢ πονῶσιν, ἢ γυμνάζωνται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα ἱδροῦσιν, ὥστε καὶ τυροὺς ἀπ᾽ αὐτοῦ πήγνυσθαι, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιστάξαντες· ἔλαιον δὲ ποιοῦνται ἀπὸ τῶν κρομμύων πάνυ λιπαρόν τε, καὶ εὐῶδες, ὥσπερ μύρον. ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥᾶγες τῶν βοτρύων εἰσὶν ὥσπερ χάλαζα. καί μοι δοκεῖ, ἐπειδὰν ἐμπεσὼν ἄνεμος διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς καταπίπτει ἡ χάλαζα, διαῤῥαγέντων τῶν βοτρύων. τῇ μέντοι γαστρὶ, ὥσπερ πήρᾳ χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὔτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστιν· ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἧπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι δασεῖα ἔντοσθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ
νεογνὰ, ἐπειδὰν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην ὑποδύεται. Ἐσθὴς 25
δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακή· τοῖς πένησι δὲ, χαλκῆ ὑφαντή· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ

4 Πήγνυσθαι) Γρ. πήγνυνται. G.
12 Κλειστή ἐστιν) Εἰς τὸ ὑπὸ τινῶν περὶ τῶν θαλαττίων σελαχῶν ἱστορούμενον διαπαίζει. V.

ſupinus cadat. Emungunt mel acerrimum, & cum aut laborant, aut exercentur, lacte totum corpus diffluunt, adeo ut caſeos etiam inde, exiguo inſtillato melle, efficiant. Oleum ſibi parant de cepis pingue admodum & unguenti inſtar fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uvarum grandini ſimilibus: &, ut mihi videtur, cum ventus ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant, quibus opus eſt: aperiri enim ille poteſt, & rurſus claudi. Inteſtinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, niſi hoc ſolum, quod hirſutus intus & villoſus eſt, adeo ut etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant. Veſtis divitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris enim feraces illae regiones, tractantque illud, effuſa pau-

ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὕδατι ὑποβρέξαντες, ὥσπερ τὰ
ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἵους ἔχουσιν, ὀκνῶ
μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι διὰ τὸ ἄπιστον
τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περι-
αιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὑτοῦ,
φυλάττει ἔστ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν. οὕτω δὲ ἐνθέμενος, ὁρᾷ· καὶ
πολλοὶ τοὺς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρη-
σάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἳ καὶ πολλοὺς ἀποθέτους ἔχου-
σιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν
αὐτοῖς, πλήν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ
26 μόνοι ξύλινα ἔχουσι. Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς
βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ
φρέατος, οὐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρέαρ κατα-
βῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγο-
μένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν
πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστὼς ἑκάστοις·
τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν

cula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a ſide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, &, qui vult, exemtos ſuos ſervat, dum opus ſit videre aliquid, ubi impoſito ſibi oculo videt: ac multi, cum ſuos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repoſitos ſervent plures. Aures ipſis ſunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus naſci diximus: ligneas enim ſoli habent. Vidi etiam aliud in regia miraculum. Speculum impoſitum eſt maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur deſcendat in puteum, audit, quae in terra noſtra dicuntur, omnia: ſi vero in ſpeculum inſpiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam ſi adſtaret ſingulis. Tum familiares ego quoque vidi, univerſamque patriam. Utrum

πατρίδα· εἰ δὲ κἀκεῖνοί με ἑώρων, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν. ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἄν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω. Τότε δ' οὖν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς 27
ἀμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτώνων, πέντε δὲ χαλκοῦς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἱππογύπους χιλίους, παραπέμψοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων. Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας 28
παρημείψαμεν, προσέσχομεν δὲ καὶ τῷ ἑωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρῄειμεν τὸν ἥλιον, ἐν χρῷ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἑταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἐφῆκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ πίονα, καὶ εὔυδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες

vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quiſquis vero non credit ita rem habere, ſi quando & ipſe eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget. Tum igitur, ſalutato rege & ipſius amicis, conſcenſa navi ſolvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Miſit etiam nobiſcum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos ſtadia deducerent. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egreſſique aquatum ſumus. Invecti deinde in Zodiacum, ſiniſtrum ſolem praeterivimus, proxime terram *illam* praeternavigantes: neque enim exſcendimus, multum licet cupientibus ſociis; ſed non ſinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent

δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ Φαέθοντι, ἐπέπτησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐνσπόνδους, ἀπεχώρησαν.
29 Ἤδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυποι ἀπεληλύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα, καὶ ἡμέραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λυχνόπολιν καλουμένην, ἤδη τὸν κάτω πλοῦν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὕτη κεῖται μεταξὺ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων ἀέρος, ταπεινοτέρα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄνθρωπον μὲν οὐδένα εὕρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέοντας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα διατρίβοντας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν, πένητας· ὀλίγους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἑκάστῳ πεποίηντο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι, καὶ φωνὴν προϊεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενία ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ, ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ οὔτε δειπνῆσαι, οὔτε ὑπνῶσαί

nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem militant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos comprehendi, receſſerunt. Iamque Hippogypi etiam diſceſſerant. Navigaveramus noctem proximam & diem, curſum deorſum perſecuti, cum verſus veſperam delati ſumus in eam, quae Lychnopolis vocatur. Iacet urbs inter aërem, qui Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco. Exſcenſione facta, hominem vidimus neminem; lychnos vero multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum verſantes, parvos alios, &, ut ita loquar, pauperes, paucos vero de magnorum & potentium numero, claros omnino atque illuſtres. Habitationes illis & lucernaria ſuum unicuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Audivimus etiam voces emittere: neque ulla nos affecerunt iniuria, ſed ad hoſpitium nos invitarunt. Nos vero nihilo

τίς ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἀρχεῖα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποίηται, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σβεσθῆναι. παρεστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἑωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ προσειπὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην ὅπως ἔχοιεν, ὁ δέ μοι πάντα διηγήσατο. τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ἐπιούσῃ δὲ, ἄραντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν Νεφελοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, οὐ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῆς· οὐ γὰρ εἴα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάτην ἐφ' οἷς ἔγρα-

ſecius timere, neque cibum capere, neque ſomnum quiſquam noſtrûm audere. Principis aula in media urbe exſtructa eſt. Hic princeps illorum tota nocte ſedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut ſtationis ſuae deſertor. Mors autem eſt exſtingui. Adſtantes nos etiam ſimul audivimus cauſas lychnorum, quas tarditatis ſuae dicerent. Hic noſtrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi ſe res haberent, interrogavi: iſque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi manſimus; ſed poſtridie ſolventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia [*Nubicuculia*] urbe conſpecta admirati ſumus. Nec tamen in illam egreſſi ſumus, vento non permittente. Ceterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis filius [*Cornix Merulae*]. Ac recordatus ſum Ariſtophanis poëtae, viri ſapientis ac veracis, cuius

ψεν ἀπιστουμένου. τρίτῃ δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρᾳ, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἑωρῶμεν· γῆ δὲ οὐδαμοῦ, πλήν γε τῶν ἐν τῷ ἀέρι. καὶ αὐταὶ δὲ, πυρωείδεις ἤδη, καὶ ὑπεραυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος, ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν. Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύσαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπερηδόμεθα, καὶ ὑπερεχαίρομεν, καὶ δεῖπνον πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα, καὶ ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἡ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῆς τρίτης ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία καὶ κήτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἓν δὲ μέγιστον ἁπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπῄει δὲ κεχηνὸς, καὶ πρὸ πολ-

9 Καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα) Γραι. καὶ ἀποῤῥίψαντες ἐνηχ. G.

ſcriptis fidem fruſtra negant. Tertio inde die Oceanum ſatis iam clare videbamus. Terra vero nuſquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipſae quoque iam igneae & ſupra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, ſubſidenteque, in mare depoſiti ſumus. Cum vero tangeremus iam aquam, mirum quam ſupra modum delectati & gaviſi ſimus: coenamque omnibus pro praeſenti copia praebuimus, & *in mare* nos abiicientes natavimus; forte enim ſerenitas erat, & tranquillum mare. Videtur vero maiorum ſaepe malorum initium eſſe mutatio in melius. Etenim nos ſolos duo dies in mari cum navigaſſemus, illuceſcente tertio, ad orientem ſolem ſubito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum ſtadiorum magnitudine: contra nos autem veniebat hians &

λοῦ ταράττον τὴν θάλατταν, ἀφρῷ τε περικλυζόμενον,
καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν φαλ-
λῶν ὑψηλοτέρους, ὀξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας,
καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστα-
τον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ περιβάλλοντες, ἐμένο-
μεν· τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναῤῥοφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηῒ
κατέπιεν. οὐ μέντοι ἔφθη συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλ-
λὰ διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἴσω διεξέπεσεν.
Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐ- 31
δὲν ἑωρῶμεν· ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἴδομεν κύ-
τος μέγα, καὶ πάντῃ πλατὺ, καὶ ὑψηλὸν, ἱκανὸν μυ-
ριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ
ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεκομμένα, καὶ
πλοίων ἱστία, καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ
Φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ
δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλύος ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη γοῦν

2 Φαλλῶν) Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ λόγῳ μέμνηται τῶν φαλλῶν τούτων, ἐφ' ὧν καὶ ἀναβαίνουσι λόγῳ ἀσκήσεως. εἰσὶ δὲ οἱ φαλλοὶ οὗτοι τριακοσιῶν ὀργυιῶν τὸ ὕψος. V.

longe ante ſe mare perturbans, ſpuma undique alludente, dentes exſerens, multum phallis apud nos excelſiores, palorum inſtar omnes acutos, & eboris in modum candidos. Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, exſpectare: at ille iam adeſt, & reſorbens ipſa nos cum navi haurit. Neque tamen dentibus nos ſtatim comminuit, ſed per interſtitia eorum navis illapſa eſt. Cum vero intus iam eſſemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Poſtea illo hiante, videmus cetum magnum, [*ſpecum alvi*] & latum undique & altum, ſatis capacem, ut decies mille hominum in eo urbs habitaretur. Proiecti in medio & piſces minores, & animalia multa alia conciſa, & navigiorum vela atque ancorae, & hominum oſſa, & ſarcinae. In medio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo,

ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλαστήκει, καὶ ἐῴκει πάντα ἐξειργασμένοις· περίμετρος δὲ τῆς γῆς στάδιοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα. ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυό-
32 νας, ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύοντα. Τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ ἐδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὴν μὲν ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα. παρέκειτο δὲ ἄφθονα καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τοῦ ἑωσφόρου εἴχομεν. τῇ ἐπιούσῃ δὲ διαναστάντες εἴ ποτε ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἑωρῶμεν ἄλλοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανόν, πολλάκις δὲ καὶ νήσους. καὶ γὰρ ᾐσθανόμεθα, φερομένου αὐτοῦ ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐθάδες τῇ διατριβῇ ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδιζον ἐς τὴν ὕλην, περισκέψασθαι τὰ πάντα βουλόμενος.

7 Τὰ πυρεῖα συντρίψαντες) Τοὺς πυρεκβολίτας λίθους λέγει. V.

quem glutiebat, conſidentes. Igitur ſilva in illis & omnigenae arbores naſcebantur, & olera germinaverant, cultiſque omnia ſimilia. Ambitus terrae illius ſtadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyones, quae pullos in arboribus educerent. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me ſociis, navem firmavimus, atque igni ſilicibus excuſſo, coenam de his, quae ad manum eſſent, paravimus: iacebant autem copioſae & omnis generis carnes piſcium; aquam vero de Lucifera adhuc habebamus. Poſtridie cum ſurrexiſſemus, quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias coelum ſolum, ſaepe etiam inſulas; ſenſimuſque adeo, ferri illum celeriter in omnes maris partes. Cum iam huius commorationis conſuetudinem quandam contraxiſſemus, aſſumtis ſeptem ſociis, in ſilvam ingreſſus ſum, perſpectu-

οὔπω δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφὴ, καὶ μετ᾽ οὐ πολὺ, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ᾽ αὐτῶν, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος διαυγοῦς· ἔτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόῤῥωθεν, καί τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν. Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα 33
πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρασιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ᾽ αὐτὴν διοχετεύουσιν· ἡσθέντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν· κἀκεῖνοι δὲ ταυτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς παθόντες, ἄναυδοι παρεστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτης ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστὲ, ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἡμῖν παραπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συννηχόμεθα τῷ περιέχοντι τούτῳ θηρίῳ, οὐδ᾽ ὃ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν

rus omnia. Quinque nondum integra ſtadia progreſſus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inſcriptio: neque multo poſt ſepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Ad haec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam coniicere quandam potuimus. Diligenter igitur progreſſi, ſeniori cuidam & iuveni adſtitimus, ſtudioſe exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati ſimul & territi conſtitimus: & illi quoque eadem, qua nos, ratione, ut facile eſt ad exiſtimandum, affecti, voce interclusa ſtabant. Poſt moram aliquam ſenex, *Qui vos igitur eſtis*, inquit, *hoſpites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis ſimiles? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini iam facti ſumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, ſcientes: mortuos enim nos eſſe conii-*

γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ᾽ ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοι ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ πάτερ, ἐσμὲν, αὐτῷ σκάφει πρώην καταποθέντες. προήλθομεν δὲ νῦν, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις καὶ λάσιος ἐφαίνετο. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀψομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε καθείργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τύχην, ὅστις τε ὢν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες. ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν, οὐδὲ πεύσεσθαι παρ᾽ ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδοῦναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνῳκοδόμητο, καὶ τἄλλα ἐξήρτιστο· παραθεὶς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχέας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν· κἀγὼ πάντα ἑξῆς διηγησάμην, τόν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν ἐν τῷ ἀέρι πλοῦν,

cimus, vivere tamen credimus. Ad haec ego, *Et nos ſane*, inquam, *homines novi advenae ſumus, pater, ipſa cum navi nudius tertius hauſti. Modo vero progreſſi ſumus, exploraturi haec ſe ſilva quomodo habeat: multa enim & prolixa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, te ut videremus, diſceremuſque, non ſolos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui ſis, & qua ratione huc intraveris?* Ille vero negavit, ſe prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaeſiturum, quam hoſpitali nos munere, prout copia iam eſſet, impertiiſſet; aſſumtoſque nos in domum deduxit, quam ſibi fecerat uſibus ſatis commodam, & lectos in ea ſtruxerat, paraveratque reliqua. Hic cum appoſuiſſet nobis olera & arboreos fructus, & piſces, vinumque miniſtraſſet, ſatiatos interrogavit, quid nobis accidiſſet? Hic ego ordine enarravi omnia, tempeſtatem, & quae in inſula contigerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua

καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τἄλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος καταδύσεως. Ὁ δ᾽ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει 34 τὰ καθ᾽ αὐτὸν διεξῄει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὦ ξένοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ᾽ ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος μετὰ παιδὸς, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων ἐπὶ νεὼς μεγάλης, ἣν ἐπὶ στόματι τοῦ κήτους διαλελυμένην ἴσως ἑωράκατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἁρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι ἐς τὸν Ὠκεανὸν ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόντες, καὶ αὔτανδροι καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἑταίρους, καὶ ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τουτονὶ τὸν βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σιτούμενοι καὶ ἀκρόδρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὁρᾶτε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολλὰς, ἀφ᾽ ὧν ἥδιστος οἶνος γίγνεται· καὶ τὴν πηγὴν δὲ ἴσως εἴδετε καλλίστου καὶ ψυχροτάτου ὕδατος. εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον

ad deſcenſum uſque in piſcem. Ille vero admiratus ſupra modum, viciſſim ipſe ſuas res enarravit, ſic exorſus: *Genere, hoſpites, ſum Cyprius. Mercaturae cauſa patria egreſſus cum filio, quem videtis, & ſervis multis aliis, in Italiam navigavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti ſolutam forte vidiſtis. Ac ad Siciliam uſque feliciter navigavimus. Inde vero valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati ſumus. Hic incidentes in cetum, & viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis reliquis, ſervati ſumus. Sepultis vero ſociis, atque aede Neptuno aedificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo cibo piſcibus utentes & arborum fructibus. Silva autem, ut videtis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit ſuaviſſimum. Et fontem forte vidiſtis pulcherrimae aquae & frigidiſſimae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioſo, & aves*

καίομεν, καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία τοῦ θηρίου, ἔνθα καὶ λουόμεθα, ὁπόταν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ μὴν καὶ λίμνη οὐ πόῤῥω ἐστὶν ἁλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι τὴν περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ᾗ καὶ νηχόμεθα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστι τῆς καταπόσεως ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἦ γὰρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινές εἰσιν ἐν τῷ κήτει; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ ἄξενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἑσπέρια καὶ οὐραῖα τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ καραβοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς, κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομένδητες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλεώταις· ἧττον μέντοι ἄδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ

aucupio capimus involantes, & vivos piſcamur piſces, exeuntes in branchia belluae, ibi etiam, ubi volumus, lavamus: nam & lacus non porro eſt ſalſus, viginti ſtadiorum ambitu, piſces alens omnigenos, in quo natamus etiam, & in parva ſcapha navigamus, quam ego fabricatus ſum. Anni nobis proceſſerunt, a quo hauſti ſumus, ſeptem & viginti. Ac reliqua ferre forte poſſumus: aſt vicini noſtri, qui iuxta habitant, difficiles admodum & graves ſunt, inſociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, *alii quoque ſunt in ceto? Multi vero*, inquit, *iique inhoſpitales, & figura horribili. Occidentales enim partes ſilvae & verſus caudam ſitas, Tarichanes* [Salſamentarii] *habitant, gens anguillinis oculis, & vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, ſuperiori parte hominibus ſimiles, inferiore autem muſtelis. Minus tamen hi iniuſti*

δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν νέμονται Παγουράδαι, καὶ Ψιττόποδες, γένος μάχιμον, καὶ δρομικώτατον. τὰ ἑῶα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ στόματι, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, φόρον τοῖς Ψιττόποσιν ὑποτελῶν ἑκάστου ἔτους, ὄστρεα πεντακόσια. Τοιαύτη 36
μὲν ἡ χώρα ἐστίν· ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾷν ὅπως δυνησώμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν. πόσοι δ', ἔφην ἐγὼ, οὗτοι πάντες εἰσί; πλείους, ἔφη, τῶν χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδὲν, ἔφη, πλὴν ἐστᾶ τῶν ἰχθύων. οὐκοῦν, ἔφην ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι διὰ μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε οὖσιν ἀνόπλοις, αὐτούς γε ὡπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τολοιπὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσεσθαι, τοῦ φόρου ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ἤδη τῆς προθεσμίας

ſunt reliquis. Siniſtra vero Carcinochires [cancrimani] *& Thynnocephali* [canicipites], *qui belli ſocietatem atque amicitiam inter ſe fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Pſittopodes, bellicoſum genus & curſu valens maxime. Orientales vero & vicinae ori partes, deſertae ſunt maiorem partem, quod mari alluuntur. Tamen haec ego habeo, Pſittopodibus vectigal pendens quingenta quotannis oſtrea. Ac talis quidem eſt regio. Nobis vero videndum eſt, quomodo poſſimus tot contra gentes pugnare, & victum quomodo quaeramus. Quot vero,* inquam, *hi omnes ſunt? Mille,* inquit, *amplius. Quae ſunt illis arma? Nulla,* inquit, *praeter ſpinas piſcium. Igitur optimum,* inquam, *fuerit pugna cum illis congredi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim ſi vicerimus, ſine metu deinde vivemus.* Sic placuit: digreſſique ad navem, nos paravimus. Cauſa belli futuri erat, vectigal non ſolutum, cuius iam dies inſtaret. Atque illi quidem

ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸν δασμὸν ἀπαιτοῦντες· ὁ δὲ, ὑπεροπτικῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγγέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουράδαι, χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο)
37 μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπήεισαν. Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον ὑποπτεύοντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἴρητο δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὰν ἴδωσι παρεληλυθότας τοὺς πολεμίους, ἐπανίστασθαι· καὶ οὕτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατόπιν ἔκοπτον αὐτοὺς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ συμμίξαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ, τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς τοὺς φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἷς, καὶ ὁ κυβερνήτης τρί-
38 γλης πλευρᾷ διαπαρεὶς τὸ μετάφρενον. Ἐκείνην μὲν οὖν

6 Ἐξοπλισάμενοι) Γραι. ἐξαυλισάμενοι. G.

miſere tributum poſcentes. Ille vero ſuperbo cum reſponſo nuntios repulit. Primum ergo Pſittopodes & Paguradae irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu invaſerunt. Nos vero ſuſpicati invaſionem, egreſſi domo exſpectamus, agmine praemiſſo virorum quinque & viginti, quibus praeceptum erat, ex inſidiis, cum praetergreſſos viderent hoſtes, inſurgerent. Et ſic fecere. Inſurgentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque & viginti numero & ipſi, cum Scintharus ipſiuſque filius una pugnarent, occurrimus, animoſeque & fortiter confligentes non ſine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam verſos perſecuti ſumus ad foveas ſuas uſque. Ceciderunt hoſtium quidem centum & ſeptuaginta: de noſtris vero unus gubernator, coſta triglae traiectus a tergo. Illo igitur die

τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ,
καὶ τρόπαιον ἐστήσαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφῖνος ἀναπή-
ξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρῆ-
σαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο
δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ Θυννοκέφαλοι,
τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες
τὴν ἡσυχίαν ἦγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι.
ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον,
προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆ-
τος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυ-
μνῆτας, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τολοιπὸν ἐπε-
κρατοῦμεν τῆς γῆς. Καὶ μετ' οὐ πολὺ κήρυκας ἀποστεί- 39
λαντες, νεκρούς τε ἀνῃροῦντο, καὶ περὶ φιλίας διελέγον-
το. ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι· ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ
χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν
τῶν Τριτωνομενδήτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα,
διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν αὐτοὺς εἰς τὴν

ac nocte in pugnae loco manſimus, tropaeumque ſtatuimus, ſpina dorſi arida delphini erecta. Poſtridie vero etiam alii, cognita re, adſunt: dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, ſiniſtrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quieſcebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: reſonuit autem ſpeluncarum inſtar cetus. Illos autem in fugam verſos utpote nudos perſecuti in ſilvam, campum obtinuimus. Neque multo poſt, caduceatoribus miſſis, & mortuos tollunt, & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit foedus: quin poſtridie eius diei contra illos profecti confertim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim, quid fieret animadverſo, curſu petitis branchiis, in mare

θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατῳκοῦμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν ἐκ τῶν δένδρων· καὶ ὅλως, ἐῴκειμεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ καὶ ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐνιαυτὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.

40 Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἱσταμένου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἄνοιξιν, (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν ἑκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς ἀνοίξεις τεκμαίρεσθαι τὰς ὥρας) περὶ οὖν τὴν δευτέραν, ὡς ἔφην, ἄνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλὴ, καὶ θόρυβος ἠκούετο, ὥσπερ κελεύσματα, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες οὖν, ἀνειρπύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον θεαμάτων παραδοξότατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον

inde deſilierunt. Nos vero tota luſtrata regione, quae iam vacua eſſet hoſtibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineaſque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in univerſum ſimiles videbamur hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non eſt, delicate viventibus ac ſolutis. Annum igitur & menſes octo ad hunc modum vixeramus. Sed noni menſis die quinto decimo, circa ſecundam oris apertionem, (ſemel enim in ſingulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus ſignare horas poſſemus) circa ſecundum ergo, ut dicebam, hiatum multus ſubito clamor, tumultuſque exauditur, qualis celeuſmatum atque remorum. Perturbati ergo erepſimus in ipſum os beſtiae, ſtanteſque intra dentes ſpectamus omnia: ſpectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines

ἡμισταδιαίους τὰς ἡλικίας, ἐπὶ νήσων μεγάλων προσπλέοντας, ὥσπερ ἐπὶ τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις ἐοικότα ἱστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ἐπιμήκεις μὲν, οὐ πάνυ δὲ ὑψηλαὶ, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη τὴν περίμετρον. ἐπὶ δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς νήσου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὡσπερεὶ ἐρετμοῖς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἱστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον, σταδιαῖον τὸ μῆκος. ἐπὶ δὲ τῆς πρώρας, ὅσον τεσσαράκοντα ὡπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα ἐοικότες ἀνθρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο, ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἱστίων, ὁ ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνούσῃ ἐν ἑκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐτὴν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, ᾗ ἐθέλει ὁ κυβερνήτης. κελευ-

14 Κορύθων ἐδέοντο) Τὸ τοῦ Ὁμήρου διαγελᾷ περὶ Διομήδους, τὸ Δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

magnos quantum eſt dimidium ſtadium, magnis in inſulis tanquam triremibus adnavigantes. (Novi, me incredibilibus ſimilia referre; dicam tamen.) Inſulae erant longae illae quidem, ſed non vehementer altae, ſtadiorum circiter centum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duodetriginta. Horum porro alii ad utrumque inſulae latus deinceps aſſidentes, ut remos trahebant cupreſſos magnas ipſis cum ramis atque foliis. In poſteriori vero parte, in puppi, ut videbatur, gubernator excelſo in colle ſtabat, aeneum tractans gubernaculum ſtadii longitudine. In prora autem eorum quadraginta circiter armati pugnabant, ſimiles uſquequaque hominibus, praeterquam comis: pro his enim ignis erat, iſque ardens. Itaque galeis opus non habebant. Pro velis vero irruens in ſilvam, quae multa in unaquaque erat, ventus, ſinuabat illam, impellebatque, quo vel-

στῆς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως
41 ἐκινοῦντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων. Τὸ μὲν οὖν
πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἑωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον
ἑξακόσιοι. καὶ διαστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν.
πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις,
πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλε-
κόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥᾳδίως ἀπελύ-
οντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρώρας τεταγμένοι, πᾶσαν ἐπεδεί-
κνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώ-
γρει δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας με-
γάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπεῤῥίπτουν. οἱ δὲ περι-
πλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μέν-
τοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἁμαξοπληθέσι, καὶ σπόγ-
42 γοις πλεθριαίοις. Ἡγεῖτο δὲ τῶν μὲν, Αἰολοκένταυρος,
τῶν δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγεγένητο,

let gubernator, inſulam. Hortator autem illis ſtabat, atque inſulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur. Ac primo duas aut tres videbamus: deinde apparuere vel ſexcentae, quae intervallo capto proelium committerent, & pugnarent claſſibus. Multae igitur adverſis proris concurrebant, multae ab impulſu vehementi ſubmergebantur: aliae ſibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exſolvebantur. Conſtituti enim in prora alacritatem oſtendebant maximam, tranſilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes: captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos ſibi invicem iniiciebant, qui ſilvam complexi retinerent inſulam. Iactabant vero oſtrea, quae ſingula plauſtrum implerent, & iugeri magnitudine ſpongias, iiſque ſe invicem vulnerabant. Dux erat alterius claſſis Aeolocentaurus, alterius Thalaſſopotes [*Maris potor*]. Pugna inter illos exorta, ut videtur,

ὡς ἐδόκει, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλακέναι, ὡς ἦν ἀκούειν ἐπικαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβοωμένων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τῶν πολεμίων καταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ, πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διώξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια, τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγδοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀνασταυρώσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ηὐλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια, καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν πλησίον ὁρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο μεγάλαις, ὑαλίναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαν-

fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalaſſopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegiſſe, quantum audire dabatur, cum inclamarent ſibi invicem, & regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque inſulas hoſtium demergunt centum circiter & quinquaginta, tres alias cum ipſis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt. Hi vero aliquo uſque eos perſecuti, ſub veſperam converſi ad naufragia, pleraque in ſuam poteſtatem redegerunt, & receperunt ſua: nam ipſorum quoque inſulae octoginta non minus ſubmerſae fuerant. Statuerunt vero tropaeum pugnae inſularis, una inſularum hoſtilium in capite ceti ſuſpenſa. Illam igitur noctem circa belluam, revinctis ab ea retinaculis, & iactis circa ancoris, tranſegere: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis.

τες ἐπὶ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ᾽ αὐτοῦ, ἀπέπλεον ἡδόμενοι, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν γιγνόμενα.

Poſtridie vero re ſacra in ceto peracta, ſepultiſque in eo ſuis, ſolverunt laeti, & velut paeanas canentes. Iſta ſunt circa inſularem pugnam geſta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΤΟ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὴν ἐν τῷ κήτει 1
δίαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδράναι· καὶ ἀρξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τοῦ ὀρύγματος ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος ἀποθανεῖν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ῥαδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἡ ἔξοδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τῶν οὐραίων, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναισθήτως εἶχε τοῦ καύματος· ὀγδόῃ δὲ καὶ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτοῦ νοσοῦντος· ἀργότερον γοῦν ἀνέχασκε· καὶ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ καὶ ἑνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκροῦτο, καὶ

VERAE HISTORIAE
LIBER SECUNDUS.

AB hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfoſſo aufugere: iamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque ſtadia progreſſi nihil efficeremus, fodiendi conſilio abiecto, incendere ſilvam ſtatuimus: ita quippe morituram belluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac ſeptem dies totidemque noctes non ſenſit ardorem, octavo autem nonoque aegrotare eum intelleximus: hiabat enim tardius, &, ſi hiaret, ſtatim os claudebat. Decimo undecimoque plane iam ad mor-

δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὡς, εἰ μή τις χανόντος αὐτοῦ ὑποστηρίξειε τοὺς γομφίους, ὥστε μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύσομεν κατακλεισθέντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· οὕτω δὴ τὸ στόμα μεγάλαις δοκοῖς διερείσαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τἄλλα ἐπιτήδεια. κυβερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ἐπιούσῃ, τὸ μὲν ἤδη τεθνήκει.
2 Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, καὶ ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες, ἠρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπιβάντες δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ παρὰ τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (νηνεμία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν. καὶ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ ἡμέρας μέν τινας ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἐπει-

tem ſpectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem animadvertimus, niſi quis illo hiante diſcunearet maxillares, quo minus claudere illos poſſet, periculum eſſe, ne incluſi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis trabibus diſcuneato, navem paravimus, & aqua quam plurima impoſita, & neceſſariis reliquis: gubernaturus autem erat Scintharus. Proxima luce cetus quidem iam erat mortuus. Nos vero extractum navigium, & per dentium interſtitia traductum, ſuſpenſumque e dentibus placide in mare demiſimus. Tum tergo conſcenſo, ſacraque re Neptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo; quod malacia eſſet, quarto ſolvimus. Hic in multos de navali illo proelio mortuos incidimus, offendimuſque, ac dimenſi corpora cum admiratione ſumus. Ac dies quidem aliquot navigavimus aëre temperato uſi: deinde borea flan-

τα βορέου σφοδροῦ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυίας· ὥστε καὶ ἀποβάντας διαθέειν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπιμένοντος οὖν τοῦ πνεύματος φέρειν οὐ δυνάμενοι, τοιόνδε τι ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος.) σκάψαντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀνακαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθῦς· εὑρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνασπάσαντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὀθόνην, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ἐπὶ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες. ἡμέρᾳ δὲ πέμπτῃ ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο. Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους 3
σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ'

8 Πῦρ ἀνακαίοντες) Εἶτα βωμολόχε, οὐκ ἔμελλεν ὁ πάγος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεταποιεῖσθαι, καὶ πῶς οὐχὶ κατακλυσθέντες τέλεον ἀπωλώλειται; ὥστε ἀπίθανος ἡ πλάσις παρὰ τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορον. V.

te vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, ſed in profundum etiam ad trecentos circiter paſſus, ita ut egreſſi per glaciem diſcurreremus. Durante autem vento, cum ferre non poſſemus, tale quid excogitamus, conſilii auctore Scintharo. Effoſſo intra aquam ſpecu maximo, triginta in hoc dies manſimus, accenſo igni, in cibo utentes piſcibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero iam neceſſariis, aggreſſi navem gelu firmatam extrahimus, paſſoque velo, vehimur quaſi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aeſtus ſit, ſolvitur glacies, in aquam redeunt omnia. Trecenta ferme ſtadia navigaveramus, cum delati ſumus ad inſulam parvam ac de-

ῆς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύρους ἀγρίους κατατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἠξίου. μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπεπηγὼς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἄμπελοι, βοτρύων πλήρεις· οὐ μέντοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν· ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνῳκοδόμητο, Γαλατείας τῆς Νηρηΐδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον οὖν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὄψον μὲν ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ παρεῖχε, ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρύων γάλα. βασιλεύειν δὲ τούτων τῶν χωρίων ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα
4 τὴν τιμήν. Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ

ſertam. Hic aqua hauſta, iam enim defecerat, confectiſque ſagittarum ope ſilveſtribus duobus bubus, rurſum navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, ſed, quod Momus cenſebat, ſub oculis. Non ita multo poſt in pelagus intramus non aquae illud, ſed lactis. Inſula in eo conſpiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec inſula, caſeus maximus plane compactus, uti poſtea edendo experti ſumus, ſtadiorum quinque & viginti magnitudine: vites porro uvis indutae. Verum non vinum inde, ſed lac expreſſimus. Aedes in media inſula exſtructa erat Galateae [*Lacteae*] Nereidis, quod indicabat inſcriptio. Quamdiu igitur ibi manſimus, cibum pariter atque opſonia terra nobis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare his regionibus dicebatur Tyro [*Caſea*] Salmonei filia, hunc ſibi honorem, poſtquam hinc diſceſſit, nacta. Morati in inſula dies

ἕκτῃ ἐξωρμίσαμεν, αὔρας μέν τινος παραπεμπούσης, λεισκύμονος δὲ οὔσης τῆς θαλάττης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκ ἔτι διὰ τοῦ γάλακτος, ἀλλ᾽ ἤδη ἐν ἁλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ἐπὶ τοῦ πελάγους διαθέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεοικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τῶν ποδῶν· ταῦτα γὰρ φέλλινα εἶχον· ἀφ᾽ οὗ δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ᾽ ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσῄεσαν, καὶ ἠσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλὼ τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δή τινος συνωδοιπόρουν ἡμῖν παραθέοντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ, ἐβάδιζον, εὔπλοιαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ᾽ ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλὼ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ἐπὶ μεγάλου καὶ

quinque, ſexto ſolvimus, aura quidem nos quadam proſequente, non niſi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non iam lacteo navigantes, ſed ſalſo mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis ſimiles, corporibus & ſtatura, pedibus ſolum exceptis: hos enim habent ex ſubere, a quo nempe etiam appellantur, puto, Phellopodes [*ſuberipedes.*] Miramur igitur, cum videmus, illos non mergi, ſed eminentes ſuper fluctus, ac ſine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam, & Graeca lingua ſalutant, dicuntque, in ſuam ſe patriam Phello [*ſuberiam*] contendere. Et aliquouſque iuxta currentes nobiſcum iter faciunt: deinde diverſi abeunt, felicem nobis navigationem precati. Poſt paulo inſulae apparent multae: in proximo ad ſiniſtram Phello, in quam illi feſtinabant, urbs in magno & rotun-

στρογγύλου Φελλοῦ κατοικουμένη. πόῤῥωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγισται καὶ ὑψηλόταται, καὶ πῦρ πολὺ ἀπ᾽ αὐτῶν ἀνεκαίετο. Κατὰ δὲ τὴν πρῴραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυμαστή τις αὔρα περιέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης, οἵαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόζειν τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν· ἡσθέντες δὲ τῇ ὀδμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ᾽ ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγιγνόμεθα. ἔνθα δὴ καὶ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διαυγεῖς ἐξιόντας ἠρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἠϊόνων ᾄδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. ἀὴρ δὲ κοῦφος καὶ

do ſubere aedificata: at e longinquo & dextrorſum magis quinque maximae atque altiſſimae, in quibus ignis ardebat multus. Verſus proram lata una & humilis, ſtadiis diſtans non minus quingentis. Iam vero prope eramus, & aura circa nos ſpirabat admirabilis, ſuavis, & odora, qualem Herodotus hiſtoricus ſpirare ait a felici Arabia. Quale enim a roſa, & narciſſo, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto praeterea & lauro, atque vitis flore, tam ſuave quiddam *ad nares* nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque poſt longos labores dum ſperamus, breviſſimo iam intervallo abſumus ab inſula. Hic & portus videmus multos circum circa tutos a fluctibus & ſpatioſos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad haec prata, & ſilvas, & cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër por-

εὔπνους περιεκέχυτο τὴν χώραν· καὶ αὖραι δέ τινες ἡδεῖαι διαπνέουσαι, ἠρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀπεσυρίζετο, ἐοικότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, οὐ θορυβώδης, ἀλλ' οἵα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων
πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν. Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατ- 6
ήχθημεν· ὁρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἑταίρων ἀπολιπόντες. προϊόντες δὲ διὰ λειμῶνος εὐανθοῦντος, ἐντυγχάνομεν τοῖς φρουροῖς καὶ περιπόλοις· οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὡς τὸν ἄρχοντα· παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν

1 Περιεκέχυτο) Ἀντὶ τοῦ περιεῖχεν, ὑπείληφε, περιέβαλλεν, περιελίχμαζεν. V. (περιλίμναζεν. V.)

11 Εὐανθοῦς) Γράφεται εὐάνθητος. (leg. εὐαιθοῦντος, ut in C. exſtat.)

ro levis & molliter ſpirans circumfuſus regioni erat, atque aurae quaedam ſuaves leni flatu ſilvam motabant. Itaque & a ramis motis, iucunda perpetuaque cantica ſibilabant, ſimilia cantibus, qui ab obliquis fiſtulis in loco deſerto redduntur. Sed clamor etiam mixtus exaudiebatur, non ille tumultuoſus; ſed qualis oriatur in convivio, inflantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis. Hiſce omnibus dum demulcemur, allabimur, firmataque in portu navi, exſcendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus ſociis. Progreſſi per pratum floridum, in praeſidiarios litoriſque cuſtodes incidimus, qui roſeis nos coronis vinctos (duriſſimum hoc apud illos vinculum eſt) ad principem abduxere: a quibus in via audivimus, hanc eſſe Beatorum, qui vocantur, inſulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Iam deducti ad illum, quarti ſtetimus

7 τάξει τῶν δικαζομένων ἔστημεν τέταρτοι. Ἦν δὲ ἡ μὲν
πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐ-
τὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε καὶ μή· κατηγορεῖτο δὲ αὐ-
τοῦ, ὅτι μεμήνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολ-
λῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθυς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐ-
τὸν πιόμενον τοῦ ἐλλεβόρου, παραδοθῆναι Ἱπποκράτει
τῷ Κῴῳ ἰατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ
8 συμποσίου. Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικὴ, Θησέως καὶ
Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐ-
τὴν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐδίκασε Μενελάῳ
συνεῖναι αὐτὴν, ἅτε καὶ τοσαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυ-
νεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ
ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τήν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ
9 Μίνωος θυγατέρας. Τρίτη δ᾽ ἐδικάσθη περὶ προεδρίας,
Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχη-
δονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐ-
10 τῷ ἐτέθη παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον. Τέταρ-

in ſerie eorum, qui iudicandi erant. Primum iudicium erat de Telamonio Aiace, utrum par ſit, eum verſari cum Heroibus, necne? Accuſabatur autem hoc nomine, quod furioſus fuiſſet, atque ipſe manus ſibi intuliſſet. Tandem cum multa *utrinque* dicta eſſent, pronuntiavit Rhadamanthus, *Iam quidem helleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico, in poſterum ubi reſipuiſſet, convivio adhiberetur.* Alterum erat amatorium iudicium, Theſeo & Menelao de Helena contendentibus, cum utro ea habitare deberet? iudicavitque Rhadamanthus, *Illam eſſe cum Menelao, qui nuptiarum illius cauſa tot labores, pericula tot, ſubiiſſet. Etenim Theſeo alias eſſe mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.* Tertia cauſa iudicata eſt de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginienſem, & primas deberi, viſum eſt, Alexandro, ac ſella ei poſita iuxta Cyrum maiorem Per-

τοι δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόν-
τες, ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα
ἑξῆς διηγησάμεθα. οὕτω δὲ μεταστησάμενος ἡμᾶς, ἐπὶ
πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ
ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης
ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφήνατο,
τῆς μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τῆς ἀποδημίας, ἐπειδὰν
ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον
μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν,
ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐπιδημίας,
μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτά. Τοὐντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν 11
στεφάνων περιῤῥυέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν
ἠγόμεθα, εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν
ἡ πόλις πᾶσα χρυσῆ, τὸ δὲ τεῖχος περίκειται σμαράγ-
δινον. πύλαι δέ εἰσιν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμι-

13 Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις) Εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ὁ γόης ἔοικεν ἁγίους προφήτας διαπαίζειν, ἐφ' οἷς οὗτοι περὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐν ἐσχάταις ἡμέραις συνενεχθῆναι ἀλληγορικῶς διεξῆλθον. V.

ſam. Quarti nos admoti ſumus. Atque ille quidem interrogat, *Qua re impulſi, vivi adhuc ſacram regionem ingreſſi eſſemus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero nobis ſecedere aliquantum iuſſis, diu conſiderat, ſuiſquè cum aſſeſſoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in conſilio tum alii plures, tum Ariſtides iuſtus Athenienſis. Cum vero viſum ipſi eſſet, pronuntiavit, *Curioſitatis quidem & profectionis poenas nos, ubi mortui fuiſſemus, daturos: iam vero dicto tempore in inſula morati, & convictu Heroum uſi, abiremus.* Conſtituit autem etiam diem commorationis, ne plus ſeptem menſibus *maneremus*. Hinc ſua ſponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti ſumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumpoſita ſmaragdina: portae ſeptem ex uno ſingulae trunco

νοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τεί-
χους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λί-
θου ᾠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονό-
λιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ᾽ ὧν ποιοῦσι τὰς ἑκατόμβας. περὶ
δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ
πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν
εὐμαρῶς. λουτρὰ δέ ἐστιν αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑάλι-
νοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος,
12 ἐν ταῖς πυέλοις δρόσος θερμή ἐστιν. Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται,
ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφυροῖς. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ
ἔχουσιν, ἀλλ᾽ ἀναφεῖς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ
ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως οὖν
ἑστᾶσι, καὶ κινοῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιᾶσι.
καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν
τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό
τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ

11 Ἀναφεῖς) Γραι. ἀφανεῖς. G.

elaboratae cinnamominae: ſolum urbis, quodque intra muros terrae eſt, eburneum: templa omnium Deorum e beryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una gemma amethyſtina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cuius latitudo centum cubitorum regiorum; profunditas ea, ut facile ſit natare. Balnea ſunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in ſoliis ros calidus. In veſtitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipſi non habent, ſed tactum effugiunt, carnis expertes, figuram ſolam & ſpeciem oſtendunt, ac licet corpora non habeant, tamen ſtant, moventur, ſapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obverſari, ſimilitudinem quandam induta corporis. Niſi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non eſſe

ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαὶ, οὐ μέλαιναι. γηράσκει δὲ οὐδεὶς,
ἀλλ᾽ ἐφ᾽ ἧς ἂν ἡλικίας ἔλθῃ, παραμένει. οὐ μὴν οὐδὲ νὺξ
παρ᾽ αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ᾽ ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ
καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἕω, μηδέπω ἀνατείλαν-
τος ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ
ὡρῶν μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ᾽ αὐτοῖς ἔαρ
ἐστὶ, καὶ εἷς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος. Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι 13
μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθη-
λεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ
μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ῥοιὰς, καὶ τὰς μη-
λέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαι-
δεκάφορον· ἑνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ᾽ αὐτοῖς Μινώου, δὶς
καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες ἄρτους ἑτοίμους
ἐπ᾽ ἄκρου φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν
πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιοι,
μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μι-

2 Οὐδὲ νὺξ) Εἰς τὰ ὑπὲρ Θουλὴν τερατολογούμενα ἐπισκώπτει. V.

13 Ἄρτον ἕτοιμον) Τὸ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς διακωμῳδεῖ. V.

id, quod videt: ſunt enim quaſi umbrae erectae, non nigrae. Seneſcit nemo, ſed qua aetate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos eſt, neque dies plane clara: ſed quale eſt mane diluculum, ſole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempeſtatem norunt. Semper enim apud illos ver eſt, & unus flat ventus, Zephyrus. Regio floribus omnibus, plantiſque tum manſuetis tum umbroſis viret. Vites quidem duodecies feraces, menſibus ſingulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, & malos, & reliquas auctumni copias, dicebant etiam ter & decies ferre: bis nempe uno menſe, qui Minous apud illos eſt. Pro tritico ſpicae panes iam paratos in ſummo producunt, velut ſungos. Fontes circa urbem aquae quinque & ſexaginta ſupra trecentos, mellis totidem alii, un-

κρότεραι μέντοι αὗται· καὶ ποταμοὶ γάλακτος ἑπτὰ,
14 καὶ οἴνου ὀκτώ. Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πεποίηται, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμὼν δέ ἐστι κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνὴ, ἐπισκιάζουσα τοὺς κατακειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. διακονοῦνται δὲ καὶ διαφέρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλήν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τούτου γὰρ οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἔστι δένδρα περὶ τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, τῆς διαυγεστάτης ὑάλου· ὁ καρπὸς δ' ἔστι τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς κατασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὰν οὖν παρίῃ τις εἰς τὸ συμπόσιον, τρυγήσας ἓν ἢ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων παρατίθεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη γίγνεται· οὕτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ τἄλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμώνων τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, κατανίφει αὐτοὺς μετ'

6 Διακονοῦνται) Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων θερατολογούμενα τῶν Ἀσσυρίων διασύρει. V. (Vid. *Philoſtr.*)

guenti autem quingenti, hi tamen minores: fluvii lactis ſeptem, & octo vini. Coenatio extra urbem ſtructa eſt, in eo qui vocatur campus Elyſius. Eſt autem pratum pulcherrimum, & circa illud ſilva varia, denſa, accumbentibus umbram faciens: ſtragula de floribus ſubiecta habent: miniſtrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam quod vinum non infundunt: hoc enim nihil opus eſt; ſed ſunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidiſſimo. Porro fructus harum arborum ſunt pocula varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, decerptum unum alterumque poculum ſibi apponit: at illa ſtatim vini plena fiunt, & ſic bibunt. Pro coronis, luſciniae, & aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores roſtris lectos inſtar nivis in eos ſpargunt cum

ᾠδῆς ὑπερπετόμενα. καὶ μὴν καὶ μυρίζονται ὡδί· νεφέ-
λαι πυκναὶ ἀνασπάσασαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ
τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπιστᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἠρέμα
τῶν ἀνέμων ἀποθλιβόντων, ὕουσι λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.
Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν· 15
ᾄδεται δὲ αὐτοῖς τὰ τοῦ Ὁμήρου ἔπη μάλιστα· καὶ αὐ-
τὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσ-
σέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ
παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συνᾴδουσιν, Εὔνομός τε ὁ
Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ
Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ᾽ αὐτοῖς ἐθεασάμην,
ἤδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὰν δὲ οὗτοι
παύσωνται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύ-
κνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὰν δὲ καὶ οὗτοι
ᾄσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων κατ-
αρχόντων. Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχου- 16
σι· πηγαί εἰσι δύο παρὰ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος,

cantu ſupervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in modum. Denſae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguentum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ventis, tanquam tenuem rorem demittunt. In coena muſicae vacant & cantibus. Canuntur ipſis Homeri maxime carmina. Et adeſt ipſe quoque, & cum illis epulatur, accumbens ſupra Ulyſſem. Chori puerorum ſunt & virginum. Ducunt cum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbius Arion, & Anacreon, & Steſichorus. Etenim hunc quoque apud illos vidi, iam reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere deſierunt, alter chorus procedit cycnorum, hirundinum, ac luſciniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum ſane ſilva tota fiſtulis quaſi ſuccinit, ventis ducibus. Maximum & illud ad hilaritatem *adiumentum* habent, *quod* fontes ſunt duo circa coenationem, riſus alter, alter vero

ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες διάγουσι.
17 Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων οὕς τινας παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος· ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρῳ κολάζεσθαι. βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους, καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θρᾷκα Ζάμολξιν, καὶ Νουμᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου. εἶδον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχοῦντα μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν Ὑάκινθός τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρκισσος, καὶ Ὕλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καί μοι ἐδόκει ἐρᾷν τοῦ Ὑακίνθου· τὰ πολλὰ δ' οὖν ἐκεῖνον διήλεγχεν. ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθυς, καὶ ἠπει-

4 Ἐθεασάμην) Κατὰ κοινοῦ τὸ ἐθεασάμην. V.

voluptatis, e quorum altero in ipſo convivii principio bibunt, & quod ſupereſt iucunde & cum riſu agunt. Dicere iam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Semideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, praeter Locrum Aiacem: illum ſolum dicebant in loco impiorum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, & Scytham Anacharſin, & Zamolxin Thracem, & Numam Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Phocionem ac Tellum Athenienſes, & Sapientes, Periandro excepto. Vidi etiam Socratem Sophroniſci filium ſermones caedentem cum Neſtore & Palamede. Circa illum erant Hyacinthus Lacedaemonius, & Theſpienſis Narciſſus, & Hylas, & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: multa ſane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi

ληκέναι πολλάκις ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἢν Φλυαρῇ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφεὶς τὴν εἰρωνείαν, εὐωχεῖσθαι. Πλάτων δὲ μόνος οὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθείσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεσθαι.
Οἱ μέντοι ἀμφ' Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶ- 18
τα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἴσωπος ὁ Φρύξ. τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελωτοποιῷ χρῶνται. Διογένης μέν γε ὁ Σινωπεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τοῦ τρόπου, ὥστε γῆμαι Λαΐδα τὴν ἑταίραν, ὀρχεῖσθαί τε ὑπὸ μέθης πολλάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐδεὶς παρῆν· ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ πρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆς νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς ἔλεγον

12 Τῶν δὲ Στωϊκῶν --) Οἷα φῂς περὶ Στωϊκῶν, ἄνθρωπε; G.
16 Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς) Οὐκ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοῖς Ἐφεκτικοῖς συνάπτει Λουκιανός. V. (συνάπτεις, Λουκιανέ. *Coll.*).

Rhadamanthus, & ſaepe minatus eſſe, de inſula ſe illum eiecturum, ſi nugas agere pergeret, & nollet diſſimulatione omiſſa convivari. Plato ſolus non aderat, ſed dicebatur ipſe quoque civitatem habitare a ſe confictam, eaque forma reipublicae, eiſque, quas ſcripſiſſet, legibus uti. Ariſtippus quidem & Epicurus primas hic ferebant, ſuaves homines, & gratioſi, & convivae commodi. Aderat etiam Aeſopus Phryx, quo ut ſcurra ridiculario utuntur. Verum Sinopenſis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriuſque ſaepe ad ſaltandum conſurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc aſcendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chryſippo, non prius illi fas eſſe inſulam ingredi, quam elleboro quartum uſus eſſet. Aca-

ἐθέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι· μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἐστίν. ἄλλως τε, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀνῃρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὁρμηθέντας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, ὑπὸ νωθείας δὲ ἀπολείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν

19 ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν ἀξιολογώτατοι τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων οὕτω φρονοῦσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδὸν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναιξὶ, καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰσχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἦ μὴν καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντές αὐτοῦ ἐπιορκεῖν κατεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὡμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἠρνεῖτο. αἱ

13 Ἦ μὴν) Ἀντὶ τοῦ ὄντως. V.

demicos vero dicebant velle quidem venire, ſed ſuſtinere ſe adhuc, & conſiderare: neque enim hoc ipſum illos percipere, an inſula talis ſit. Alioquin etiam Rhadamanthi, puto, iudicium metuunt, qui ipſum iudicandi inſtrumentum ſuſtulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu capto ſequi eos, qui veniant *in inſulam*, ſed ignavia quadam deficere, ante quam aſſequantur, & de media via reverti. Hi quidem igitur eorum, qui aderant, maxime commemorabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & poſt hunc, Theſeum. De coitu & rebus venereis ita ſentiunt. Miſcent corpora publice, & in conſpectu omnium, cum mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum hoc illis videtur. Solus Socrates deierabat, ſe caſte accedere ad iuvenes: ſed omnes peierare illum iudicabant. Saepe enim Hyacinthus aut Narciſſus fatebantur: at ipſe ne-

δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναὶ, καὶ οὐδεὶς φθονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες. Οὔπω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διεληλύθεισαν, καὶ προσελθὼν ἐγὼ Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὔσης ἀμφοῖν, τάτε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἴη, λέγων τοῦτο μάλιστα παρ' ἡμῖν εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι. οὐδὲ αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν ὡς οἱ μὲν Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε Βαβυλώνιος, καὶ παρά γε τοῖς πολίταις, οὐχ Ὅμηρος, ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ περὶ τῶν ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶ γεγραμμένοι· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. κατ-

6 Λέγων τ. μ.) Γραι. λέγων τοῦτο μάλιστα. G.

10 Τοῖς πλείστοις) Γραι. τοῖς πολίταις, οὐχ Ὅμηρος. G.

14 Κατεγίνωσκον) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, τὸ γὰρ γινώσκω γενικῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκω σου τῆς φλυαρίας. ὁ δὲ καὶ αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν. κατεγίνωσκον τὴν ψυχρολογίαν. ἤτοι οὖν Ἀττικῶς οὐ συνέταξαν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ κοινῇ ἐναντιούμενοι συνηθείᾳ. ἢ τὸ καταγινώσκω ἀντὶ τοῦ γελᾶν ἢ διασύρειν εἴληπται. V.

gabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet quiſquam viro alteri, ſed hac in re maxime ſunt Platonici. Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes. Duo nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Homerum poëtam cum ambobus eſſet otium, tum reliqua ex eo quaeſivi, tum unde eſſet? dicens, illud maxime apud nos in hunc diem diſputari. At ille aiebat, *illos ignorare, cum hi Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: ſe vero*, dicebat, *Babylonium eſſe, & apud cives non Homerum vocari, ſed Tigranem: deinde cum obſes* [Homerus] *apud Graecos eſſet, nomen mutaſſe*. Ad haec de verſibus illius reiectis interrogabam, num ſcripti ab ipſo eſſent? atque ille ſuos eſſe

ἐγίνωσκον σὺν τῷ ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦθ᾽ ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μήνιδος τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο· καὶ εἶπεν ὃς, οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν κἀκεῖνο ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν τῆς Ἰλιάδος, ὡς πολλοί φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο. ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσιὼν γὰρ ἄν τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὃς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γάρ τις γραφὴ κατ᾽ αὐτοῦ ἐπενηνεγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ᾽ οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἔσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὅμηρος, Ὀδυσσέως συνηγοροῦντος. 21 Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους

7 Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Ἱστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ὁμήρου βίῳ. V.

omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Ariſtarchi Grammaticorum frigidas diſputationes. Ad haec cum ſatis reſpondiſſet, rurſus interrogavi, *cur tandem ab ira* Achillis *initium* carminis *feciſſet?* Et ille, *ita ſibi temere in mentem veniſſe.* Etiam illud ſcire volebam, prioremne ſcripſiſſet Ulyſſeam Iliade, ut multi referunt? Negabat. Caecum enim non fuiſſe, quod ipſum quoque de illo narrant, ſtatim ſciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus eſſet. Saepe etiam alias hoc faciebam, ſi quando otioſum illum viderem, ut accedens ipſum interrogarem aliquid: atque ipſe promte ad omnia reſpondebat, inprimis ſecundum iudicium cum viciſſet. Erat enim dica illi ſcripta iniuriae, a Therſite, quod contumelioſe in ipſum luſiſſet in carmine: vicitque Homerus, cauſam illius una agente Ulyſſe. Iiſdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit,

τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἑπτάκις
ἀλλαγεὶς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ ἐκτε-
λέσας τῆς ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ
δεξιὸν ἡμίτομον, καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς,
ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὔφορβον χρὴ
αὐτὸν ὀνομάζειν. ὁ μέντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ
οὗτος περίεφθος, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπτημένος· οὐ μὴν
παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων. Προϊόντος δὲ τοῦ 22
χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια.
ἠγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ
ἕβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ
κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλην μὲν ἐνί-
κησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσέα περὶ τοῦ στε-
φάνου καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου
τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθαπται, καὶ Ἐπειοῦ,
ἀλλήλοις συνελθόντων. παγκρατίου δὲ οὐ τίθεται ἆθλα

16 Παγκρατίου) Τάχα διὰ τὸ πληγαῖς βάλλεσθαι τοὺς πυγμάχους, ὃ ἐκεῖσε ἀγρὸν παρ' ὅσον ἀπαθὴς ὁ ἐν ᾅδου βίος; ἅτε σωμάτων ἀπηλλαγμένων. V.

ſepties mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectiſque tot animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem iudicatum eſt, eum verſari ſecum: hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare, an Euphorbum, oporteret. Venit & Empedocles, circum uſtulatus, & toto aſſatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis ſupplicaret, receptus eſt. Procedente tempore certamen inſtabat, quae Thanatuſia [*Mortualia*] apud illos vocantur. Praeſidebant Achilles quintum, Theſeus ſeptimum. Reliqua longum fuerit dicere: ſumma capita rerum enarrabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulyſſe. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegyptii, qui Corinthi ſepultus eſt, & Epei, inter ſe congreſſorum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cur-

παρ᾽ αὐτοῖς. τὸν μέντοι δρόμον, οὐκ ἔτι μέμνημαι ὅστις ἐνίκησε. ποιητῶν δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παραπολὺ ἐκράτει Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ᾽ ἆθλα ἦν ἅπα-
23 σι στέφανος, πλακεὶς ἐκ πτερῶν ταωνίων. Ἄρτι δὲ τοῦ ἀγῶνος συντετελεσμένου ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, ἀπορρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τῆς φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν νῆσον· ἡγεῖσθαι δὲ αὐτῶν, Φάλαρίν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θρᾷκα, καὶ τοὺς περὶ Σκείρωνα, καὶ Πιτυοκάμπτην. ὡς δὲ ταῦτ᾽ ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἠϊόνος· ἡγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἤδη σωφρονῶν. καὶ συμμίξαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα κατορθώσαν-

8 Φάλαριν) Οὗτος χαλεποτάτας ἐπενόει κολάσεις. (Hoc Scholium ſede ſua in V. motum, & in II Vol. ed. *Amſt.* ad *Iov. Trag.* inſertum, huic loco, ut & duo ſequentia, reſtituimus. *Solan.*)

ibid. Βούσιριν) Οὗτος ὠμὸς ἦν ὡς καὶ ἀνθρώπους ἐσθίειν. V.

9 Διομήδην) Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους· καὶ οὓς ἐκράτει ἔβαλλεν αὐταῖς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἔχετος τῆς Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. Sed *Echetus* ille neque hic neque uſquam apud Lucianum conſpicitur. *Solan.*)

ſu quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praeſtabat, vincebat tamen Heſiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona. Iam conſummato autem certamine nuntiantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, ſuperataque cuſtodia, pergere ad inſulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegyptio Buſiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pityocampte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theſeus & Achilles, &, qui iam reſipuerat, Aiax Telamonius. Hi commiſſo proelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praeſertim Achillis opera. Multo

τος. ἠρίστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ἐπὶ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Δηλίῳ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ᾽ οἷς καὶ ὕστερον ἐξῃρέθη αὐτῷ ἀριστεῖον, καλός τε καὶ μέγας παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς ἑταίρους, διελέγετο, Νεκρακαδημίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας. Συλλαβόντες οὖν τοὺς νενικη- 24
μένους, καὶ δήσαντες, αὖθις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολασθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὅμηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζειν τοῖς παρ᾽ ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ᾽ ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη, Νῦν δέ μοι ἔννεπε Μοῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ᾽ οὖν κυάμους ἑψήσαντες, ὥσπερ παρ᾽ αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὰν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἱστιῶντό τε ἐπινίκια, καὶ

1 Καὶ Σωκράτης) Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορούμενα διασύρει. V.

5 Παράδεισος) Τῶν ἄκρως βουλομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ νόθον τῆς Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποπέμπουσι τὸ παράδεισος ὄνομα. V.

etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hoſtibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipſi praemium eximium decretum eſt, pulcher magnuſque hortus ſuburbanus. Hic *poſtea* convocatis ſodalibus diſputabat, Mortuorumque Academiae loco nomen faciebat. Victos itaque comprehenſos vinctoſque iterum remiſerunt, magis iam puniendos. Scripſit hanc quoque pugnam Homerus, ac diſcedenti mihi dedit libros noſtratibus hominibus afferendos. Verum poſtea hos non minus, quam alia, perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat: *Muſa, mihi Heroum dic proelia defunctorum.* Tum fabis coctis, qui apud illos mos eſt, bello feliciter adminiſtrato, epulas victoriae cauſa inſtituunt, celebritatemque agunt ma-

ἑορτὴν μεγίστην ἦγον· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ᾽ ἄσιτος πόῤῥω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν. Ἤδη δὲ μηνῶν ἓξ διεληλυθότων, περὶ μεσοῦντα τὸν ἕβδομον, νεώτερα συνίστατο πράγματα. Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλὸς, ἤρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν, ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολλάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ προὔπινον, καὶ μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ δὴ ὑπ᾽ ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος ἁρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ κἀκείνῃ ταῦτα, οἴχεσθαι ἀπιόντας ἔς τινα τῶν ἐπικειμένων νήσων, ἤτοι ἐς τὴν Φελλὼ, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πάλαι προσειλήφεσαν τρεῖς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς θρασυτάτους· τῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσε ταῦτα· ἠπίστατο γὰρ ὑπ᾽ αὐτοῦ κωλυθησόμενος. ὡς δ᾽ ἐδόκει αὐ-

7 Ἐπινῶς) Δεῖ γράφειν ἐπινῶς, ἀλλ᾽ οὐκ ἐπιμανῶς, σημειοῦ δὲ τὸ ἐπινῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφελκυστικῶς. ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφέλκεται σημαίνει. V.

ximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, ſed cibo abſtinens procul ſedit, abominatus illam fabas edendi conſuetudinem. Iam ſex menſes peracti fuerant, cum circa medium ſeptimum, novi quid actum eſt. Cinyrus Scinthari filius, magnus & pulcher qui eſſet, diu iam amabat Helenam, & ipſum iuvenem apparebat ad furorem ab illa amari: ſaepe enim & innuebant ſibi invicem in convivio, & propinabant, & ſoli ſurgentes oberrabant per ſilvam. Atque adeo prae amore & conſilii alterius inopia conſilia agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulieri quoque aufugere in quandam adiacentium inſularum, ſive in Phello, ſive in Tyroëſſam. Coniuratos autem olim aſſumſerant tres ſociorum meorum audaciſſimos. Patri tamen haec non indicaverat, qui noſſet ab eo ſe prohibitum

τοῖς, ἐτέλουν τὴν ἐπιβουλήν. καὶ ἐπεὶ νὺξ ἐγένετο, (ἐγὼ
μὲν οὐ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμη-
μένος·) οἱ δὲ λαθόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν
Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον 26
ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κενὴν τῆς
γυναικὸς, βοήν τε ἵστη, καὶ τὸν ἀδελφὸν παραλα-
βὼν, ᾔει πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ἡμέρας
δ' ὑποφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾷν τὴν ναῦν πο-
λὺ ἀπέχουσαν· οὕτω δὴ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθυς πεν-
τήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην,
παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἐλαύνοντες
περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι ἐς τὸν
γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυ-
ροέσσης, παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι· καὶ ἀναδησά-
μενοι τὴν ναῦν ἁλύσει ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλέ-
νη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ᾐσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τοὺς δ'

2 Οὐ παρήμεν) Οὐ παρῆν, ὡς ἐν ἄλλοις κεῖται, καὶ ἡ τέχνη ζητεῖ. V.

11 Διώκοντες) Γραι. ἐλαύνοντες. G.

iri. Cum vero viſum eſſet, cogitata perfecerunt: obortaque nocte, me non praeſente, (forte enim in coenatione obdormiveram) clam reliquos, aſſumta Helena, feſtinanter avecti ſunt. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum ſenſiſſet, clamorem ſuſtulit, aſſumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexit. Die exorto, videre ſe navim dicebant ſpeculatores, quae multum iam abeſſet. Itaque impoſitos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, aſphodelinam, iuſſit *fugitivos* perſequi. Hi ſtudioſe navigantes circa medium illos diem aſſequuntur, iam intrantes in lactens mare prope Tyroëſſam; tantillum aberat, quin aufugiſſent! revinctaque navi catena roſacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrimari, pudorem prae ſe ferre, caput obvolvere. Ciny-

ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθυς, εἴ
τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς οὐδένα εἶπον; ἐκ
τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶ-
27 ρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας. Ἐψηφίσαντο δὲ
καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν
ἐπιοῦσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ ἠνιώ-
μην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὖ-
θις πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμυθοῦντο λέγον-
τες, οὐ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς·
καί μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τοὐπιὸν παρεδείκνυ-
σαν, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥα-
δαμάνθυϊ, πολλὰ ἱκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑπο-
δεῖξαί μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς
τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κιν-
δυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι τῆς ἐπανόδου προσθεῖ-
ναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους

6 Ἐποτνιώμην) Γράφεται ἠνιώμην τε καὶ ἐδάκρυον. C.

rum vero cum ſociis, cum interrogaſſet ante Rhadamanthus, ſi qui alii quoque illorum eſſent conſcii? negantes, in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & malva verberatos antea. Decreverunt autem etiam nos intra diem ſtatutum inſula emittere, ſolo die proximo manendi facultate conceſſa. Ibi ego quidem moleſte ferre & lacrimari, quibus relictis bonis iterum oberraturus eſſem. Ipſi tamen conſolari me, ac dicere, poſt annos non ita multos fore, ut ad ſe redeam, iamque mihi ſellam, & accubitum in poſterum *aſſignandum* oſtendebant, propter optimos. Ego vero ad Rhadamanthum adiens ſuppliciter petii, ut futura mihi diceret, & navigationem praemonſtraret. Reſpondit, venturum me poſt errores multos atque pericula in patriam. Tempus autem reditus non iam volebat adiicere: ſed oſtenſis inſulis propinquis, apparebant autem numero

(ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόῤῥωθεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ πῦρ καιόμενον. ἕκτη δὲ ἐκείνη τῶν ὀνείρων ἡ πόλις· μετ' αὐτὴν δὲ, ἡ τῆς Καλυψοῦς νῆσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὰν δὲ ταύτας παραπλεύσῃς, τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἤπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' ὑμῶν κατοικουμένῃ. ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἥξεις εἰς τὴν ἑτέραν ἤπειρον. τοσαῦτ' εἶπε. Καὶ ἀνασπάσας ἀπὸ τῆς 28
γῆς μαλάχης ῥίζαν, ὤρεξέ μοι, ταύτῃ κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις προσεύχεσθαι· παρῄνεσε δὲ καὶ εἴ ποτε ἀφικοίμην ἐς τήνδε τὴν γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρᾳ σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδὶ ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον, ἐλπίδας ἔχειν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ περὶ τὸν πλοῦν παρεσκευαζόμην· καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν,

quinque, & ſexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat eſſe impiorum, *e quibus*, inquit, *ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa ſomniorum civitas: poſt illam Calypſûs inſula, ſed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppoſitam. Ibi vero multa paſſus, gentibus peragratis multis, inter homines verſatus inſociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies.* Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit, iubens, in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, ſi quando in hanc terram veniſſem, *ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginti annis maiore fruerer. Horum memor ſi eſſem, ſpem haberem reditus in hanc inſulam.* Tum igitur ad navigationem neceſſaria paravi, &, cum tempus eſſet, cum

συνειστιώμην αὐτοῖς. τῇ δ' ἐπιούσῃ ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τὸν ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοιόνδε·

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν
Εἶδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

29 Μείνας δ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τῆς ἐπιούσης ἀνηγόμην, τῶν ἡρώων παραπεμπόντων· ἔνθα μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάθρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, ἵν' εἰ καταχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη ἀέρα

8 Μείνας δὲ) Ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν· τὸ μέντοι ταύτης κατὰ τὴν κοινὴν χρησάμενος, τὸ δὲ καὶ Ἀττικίσας. κοινὸν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῆς ἐπιούσης· ἦν δὲ καὶ τὸ πρῶτον Ἀττικὸν, εἰ οὕτως εἶπεν μείνας ἐκείνης τῆς ἡμέρας. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί. V.

ibid. Τῇ ἐπιούσῃ) Γραι. τῆς ἐπιούσης, καὶ δοκεῖ Ἀττικώτερον εἶναι. G.

illis epulatus ſum. Poſtridie eius diei accedens ad Homerum poëtam rogavi, ut duorum mihi verſiculorum inſcriptionem faceret; &, cum feciſſet, columellae de beryllo gemma erectae ad ipſum portum, inſcripſi. Erat autem epigramma hoc:

Lucianus Divis carus felicibus iſthaec
Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

Moratus hunc diem, proximo ſolvi, deducentibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulyſſes clam Penelopen dat mihi epiſtolam in Ogygiam inſulam ferendam Calypſo. Miſerat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, ſi deferremur in inſulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii cauſa navigaremus. Cum vero bene olentem

προϊόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὀδμή τε δεινὴ διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσσης, ἅμα καιομένων. καὶ κνίσσα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητος, ὥσπερ ἀπ' ἀνθρώπων ὀπτωμένων· καὶ ὁ ἀὴρ ζοφερὸς, καὶ ὁμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν ἐξ αὐτοῦ δρόσος πιττίνη. καὶ μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀνθρώπων πολλῶν. Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν· ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης, καὶ ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι κατεσκληκυῖα, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως κατὰ τοὺς κρημνοὺς, προῒμεν διά τινος ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας διελθόντες. ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὴν εἱρκτὴν, καὶ τὸ κολαστήριον, πρῶτα μὲν τὴν φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ἔδαφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοψι πάντῃ ἐξηνθηκός

9 Πέτραις τραχέσι) Γράφεται πέτραις καὶ τράχωσι. V.

15 Σκόλοψι) Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον ὅπερ ἐπηγάγετο τῷ τείχει. παρὰ τὸ κολάπτω, κόλοψ. ἢ παρὰ τὸ σχίζω σχόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ διεσχισμένον καὶ ἀπεξυμένον ξύλον. G. (Hoc Scholium in ed. priori cum IV aliis reperiebatur inter Scholia ad Ῥητ. Δ. Quae omnia cum ad hunc libellum pertinerent, ſuis ſedibus ſingula reddidimus. *Solan.*)

illum aërem provecti exiiſſemus, ſtatim cum taeter odor nos excepit, tanquam aſphalti & ſulfuris piciſque una ardentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab uſtulatis hominibus: aërque obſcurus & caliginoſus, a quo ſtillaret ros quidam piceus. Verum & verberum ſonus exaudiri, & ploratus hominum multorum. Ad reliquas non acceſſimus: in quam vero exſcendimus, ea erat eiuſmodi. Tota in circuitu praeceps & ſqualida, ſaxis & aſperis locis rigida: neque arbor, neque aqua ineſt. Enixi tamen rependo per praecipitia, progredimur per tramitem ſpinis & aculeis obſitum, ſuperataque regione deformi admodum, ad carcerem delati ac ſuppliciorum locum, primo admiramur regionis ingenium. Solum enim ipſum gladiis & acu-

θήκει, κύκλῳ δὲ ποταμοὶ περιέῤῥεον, ὁ μὲν βορβόρου, ὁ δεύτερος δὲ αἵματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας οὗτος καὶ ἀπέρατος· καὶ ἔῤῥει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς, τοὺς μὲν δαλοῖς προσεοικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἄνθραξι
31 πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους. Εἴσοδος δὲ μία, στενὴ διὰ πάντων· καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τοῦ Ναυπλίου καθηγουμένου, ἑωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασιλέας, πολλοὺς δὲ καὶ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν· εἴδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀπηρτημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ περιηγηταὶ καὶ τοὺς ἑκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ᾽ αἷς κολάζονται· καὶ μεγίστας ἁπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευσάμενοί τι παρὰ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τἀληθῆ συγγεγραφότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος,

14 Καὶ μεγίστας) Εἶτά σοι, βωμολόχε γόης, τί ἐποφείλεται τούτων ἕνεκα. V.

leis undique effloruit: in circuitu amnes *tres* fluunt, coeni unus, alter ſanguinis, intimus autem ignis: ingens hic & inſuperabilis: fluit enim inſtar aquae, fluctus ut mare agit; piſceſque habet multos, torribus quoſdam ſimiles, minores vero prunis, lychniſcos appellabant. Ingreſſus unus per univerſos *tres amnes*, iſque anguſtus, cui ianitor adſtat Timon Athenienſis. Ultra progreſſi tamen duce Nauplio, vidimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam privatos: quorum quoſdam etiam agnovimus. Vidimus etiam Cinyrum pudendis ſuſpenſum fumigari. Adiiciebant monſtratores noſtri vitas ſingulorum, & cauſas, propter quas punirentur: maximas omnium poenas ſuſtinebant, qui in vita mentiti eſſent aliquid, & qui vera non ſcripſiſſent; in quibus Cteſias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi

καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους οὖν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον εἰς τοὐπιὸν τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ ψεῦδος εἰπόντι συνηπιστάμην. Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ἐπὶ ναῦν, 32
οὐ γὰρ ἐδυνάμην φέρειν τὴν ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα· καὶ μετ᾽ ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρὰ, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπασχε δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τὶ παραπλήσιον· ὑπεχώρει γὰρ προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ πορρωτέρω ὑπέβαινε. καταλαβόντες δέ ποτε αὐτὴν, καὶ ἐσπλεύσαντες ἐς τὸν Ὕπνον λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ᾗ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι, περὶ δείλην ὀψίαν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ᾽ ἐς τὴν πύλην, πολλοὺς ὀνείρους καὶ ποικίλους ἑωρῶμεν. πρῶτον δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ᾽ ἄλλῳ τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς· ὃς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη Ὅμηρος, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε. Κύκλῳ μὲν περὶ 33

4 Τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) Γραι. ἀπέπλευσα. G.

alii. Hos cum viderem, optimam de futuro ſpem concepi, qui nullius mihi mendacii eſſem conſcius. Celeriter igitur ad navim reverſus, neque enim ferre ſpectaculum poteram, ſalutatum Nauplium dimiſi. Neque ita multo poſt Somniorum ex propinquo inſula apparebat, obſcura, & vix diſtinguenda viſu. Accidebat quiddam & ipſi *inſulae*, ſomniis ſimile. Recedebat enim accedentibus nobis, & ſubterfugiebat, ſubducebatque ſe longius. Tandem vero cum illam teneremus, invecti in portum, qui Hypnus [*Somnus*] dicitur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis [*Galli Gallinacei*] ſacrum eſt, ſero crepuſculo deſcendimus, progreſſique intra portam ſomnia multa variaque vidimus. Primo autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea ſcripſerit; qui autem ſolus mentionem illius fecit, Homerus, non ſatis ſcripſerit accurate. In ambitu totius inſulae ſtat ſilva:

πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαὶ, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πολύ τι πλῆθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. ποταμὸς δὲ παραῤῥέει πλησίον, ὑπ' αὐτῶν καλούμενος Νυκτιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις· ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Παννυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἴριδι τὴν χροιὰν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, οὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς Βλακείας πεδίον ἀποβλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀπο-

1 Μήκωνες) Καταλλήλως ταῦτα ἐπλάσατο, περὶ τὴν τῶν ὀνείρων πόλιν καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα καὶ ναρκωτικά. V.

9 Δύο μὲν) Ἄγαν ἐμφρόνως πρὸς τὸ τῆς βλακείας πεδίον ἀποκλίνειν πεπραγμάτευται, τὰς δύο τῆς ὀνείρων πόλεως πύλας· καὶ τούτων, τὴν μὲν σιδηρὰν εἶναι καὶ καρτερὰν, τὴν δὲ κεραμίνην καὶ πολὺ τὸ εὔθρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεί τοι καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς καὶ βλακώδεσι καὶ ῥαθύμοις αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερὸν καὶ ἀμετακίνητον ἐντίκτονται. καὶ οὔποτ' ἂν μεταβάλλεσθαι πεφυκέναι ὅσοις περιουσία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνίδρυται, τοῖς δὲ καὶ μετακινηθείη ἂν τὸ τῶν ἐλπίδων ἀστάθμητον, ὅσοις τῷ περιλείπῳ τῆς ἔμφρονος γνώμης ὀψέ ποτε τοῦ κάρου ἀνενεγκεῖν περιγίνεται, καὶ τῶν τοιούτων ἀπαλλαγῆναι ματαίων φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν καταλλήλου τῶν φροντίδων καὶ τὰ ἐνύπνια παρακολουθεῖν. ἄλλως τε καὶ κεραμίνην τὴν πύλην ἐκείνην ἀνέπλασεν, δι' ἧς τὰ φοβερὰ τῶν ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ καὶ αὐτὰ οἴχεται. εἰ δὲ καὶ πλοῦτος καὶ δόξα, τοιαῦτα καὶ τὰ καθ' ὕπνους, ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερῆ τῷ ἀνιῶντι καὶ εἰς ἀμνηστίαν εὔκολα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐράσμια, τῷ ἥδοντι καὶ εὐφραίνοντι ἐμμενετικά τε καὶ ἀναπόβλητα. V.

arbores in ea ſunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis veſpertilionum: ſola haec in inſula avis naſcitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus [*Noctivagus*] ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos [*Inexperrectus*] & Pannychia [*Pernox*]. Vallum urbis altum atque diverſicolor, Iridi ſimillimum. Portae eius ſunt non duae, ut Homerus dixit, ſed quatuor: quarum duae ſtuporis campum reſpiciunt, ferrea altera, altera lateritia, quibus commeare dicuntur *ſomnia*

δημεῖν αὐτῶν οἵ τε Φοβεροὶ, καὶ Φονικοὶ, καὶ ἀπηνεῖς· δύο δὲ πρὸς τὸν λιμένα, καὶ τὴν θάλατταν· αἱ μὲν κεράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι. εἰσιόντων δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μέν ἐστι τὸ Νυκτῶον· σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα· ἐκείνῳ δὲ πλησίον τοῦ λιμένος τὸ ἱερὸν πεποίηται. ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ Ὕπνου βασίλεια. οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πεποιημένος, Ταραξίωνά τε τὸν Ματαιογένους, καὶ Πλουτοκλέα τὸν Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγή ἐστιν, ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν· καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης καὶ Ἀληθείας· ἔνθα καὶ τὸ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ μαντεῖον, οὗ προειστήκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ὑποκριτὴς, ταύτης παρὰ τοῦ Ὕπνου λαχὼν τῆς τιμῆς. Αὐτῶν μέντοι τῶν ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε ἰδέα 34
ἡ αὐτή. ἀλλ' οἱ μὲν μακροί τε ἦσαν, καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς,

11 Καρεῶτιν) Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγινομένου τοῖς ὑπνοῦσι τὴν πηγὴν καταλλήλως ὠνόμασεν. V.

terribilia, cruenta, crudelia; duae verſus portum & mare, cornea altera, altera, qua nos tranſivimus, eburnea. Ingredientibus in urbem ad dextram eſt Noctis templum; hanc enim Deorum maxime colunt, & Alectryonem; illi vero prope portum aedes collocata eſt: ad ſiniſtram Somni regia. Hic ſcilicet apud illos imperat, facitque ſibi Satrapas & imperii ſui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis filium [*Terriculum Vqnipori*], & Plutoclen Phantaſionis [*Divitiglorium Imaginarii.*] In medio foro fons eſt, Careotin [*Graviſomnem*] appellant, & templa prope duo, Deceptionis ac Veritatis. Ibi adytum quoque illis eſt & oraculum, cuius antiſtes propheta Antiphon [*Contradictor*], ſomniorum coniector, hunc a Somno honorem nactus. Ipſorum autem ſomniorum neque natura eadem, neque ſpecies, ſed alia procera, & formoſa, atque iucunda, parva alia & infor-

οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι, καὶ οἱ μὲν χρύσεοι, ὡς ἐδόκουν· οἱ δὲ ταπεινοί τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ πτερωτοί τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς θεοὺς, οἱδ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἑωρακότες. οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἠσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις ὑπάρχοντες· καὶ παραλαβόντες ἡμᾶς, καὶ κατακοιμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τήν τε ἄλλην ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες, καὶ ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους ἐπεδείκνυον, καὶ αὐθημερὸν ἐπανῆγον. Ἡμέρας μὲν οὖν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθεύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγάλης καταῤῥαγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναθορόντες, ἀνήχθη-

9 Τήν τε) Γραι. τήν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες καὶ ὑπισχνούμενοι. G.

mia, & alia quidem aurea, ut videbantur, humilia alia viliaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigioſae figurae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos, *inquam*, inque alia eiuſdem modi ornata. Quaedam agnoſcebamus olim domi noſtrae viſa. Quaedam adibant nos, & ſalutabant, tanquam familiaria: prehenſoſque nos & ſopitos, ſplendide admodum & dextre accipiebant, tum reliquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapaſque ſe factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam quemque ſuam abducebant, & familiares nobis noſtros oſtendebant, eodemque die reducebant. Dies igitur triginta noctesque totidem apud illa manſimus, dormientes, coenantes. Deinde vero, tonitru ſubito erumpente maximo excitati & exſilientes, cibariis navi impoſitis, ſolvimus.

μὲν ἐπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ Ὠγυγίᾳ νήσῳ προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιάδε· ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με, ὡς τὰ πρῶτα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν κατασκευασάμενος, ναυαγίᾳ χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὑφ' ὧν ἐς τὴν οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς, κατέλαβον πολλοὺς τῆς γυναικὸς μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ' ἅπαντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γενομένου, ἀνῃρέθην. καὶ νῦν εἰμι ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ, πάνυ μετανοῶν ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν τὴν παρὰ σοὶ δίαιταν, καὶ τὴν ὑπὸ σοῦ προτεινομένην ἀθανασίαν. ἢν οὖν καιροῦ λάβωμαι, ἀποδρὰς ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολὴ, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθείημεν. Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ 36
σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλα-

Tertio inde die ad Ogygiam inſulam appulſi exſcendimus. Prius autem ego ſoluta epiſtola, quae ſcripta in ea fuerant, legi. Erant iſta: *ULYSSES CALYPSO S. Noveris, me, cum primum abs te navicula conſtructa avectus eſſem, facto naufragio, vix ſervatum a Leucothea in Phaeacum regionem: a quibus domum dimiſſus, procos uxoris multos deprehendi, luxurioſe noſtris rebus fruentes: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui ex Circe mihi natus fuerat, interemtus ſum, & nunc in Beatorum verſor inſula. Valde autem me poenitet reliquiſſe illam apud te commorationem, promiſſamque a te immortalitatem. Si igitur opportunitatem nactus fuero, fugam capeſſam, atque ad te veniam.* Haec ſignificabat epiſtola, praetereaque de nobis *aliquid*, ut hoſpitaliter tractaremur. Ego vero aliquantum progreſſus a mari, ſpeluncam inveni, qualem Homerus dixe-

σιουργοῦσαν. ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ἐπελέξατο, πρῶτα μὲν ἐπιπολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἱστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὁποία τε εἴη τὴν ὄψιν, καὶ εἰ σωφρονοίη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἠϊόνος ἐκοιμήθημεν.

37 Ἕωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον κατιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δέ εἰσιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίον νήσων λῃστεύοντες τοὺς παραπλέοντας. πλοῖα δ᾽ ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἕξ. ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτὴν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριώνην, ἐμπλέουσιν· ἱστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀθόνης, τῷ φύλ-

5 Καὶ εἰ σωφρονοίη) Γραι. καὶ εἰ σωφρονοῖεν καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. G.

rat, ipſamque intentam lanificio. Cum vero ſumtam epiſtolam in ſinum repoſuiſſet, primo quidem multum lacrimarum fudit; deinde in hoſpitium nos invitavit, accepitque ſplendide, ac de Ulyſſe interrogavit, & de Penelope, *qualis eſſet facie, adeone caſta eſſet, prout Ulyſſes olim de illa ſit gloriatus?* Nos reſpondere ea, quibus delectari illam coniiceremus. Tum reverſi in navim, prope litus dormivimus. Mane vero, vehementiori exorto vento, ſolvimus. Biduo inde tempeſtatibus iactati, die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi ſunt homines feri, de propinquis inſulis latrocinia exercentes contra hos, qui praeternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum ſex. Cum enim ſiccatae ſunt, *colocynthides* excavatas, demtis medullis, inſtruunt, malis utentes arundineis, pro velo

λῳ τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πλη-
ρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατετραυμάτιζον,
βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τῷ σπέρματι τῶν κολοκυνθῶν.
ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχοῦντες περὶ μεσημ-
βρίαν, εἴδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρατῶν, προσ-
πλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλή-
λοις, ὡς ἔδειξαν. ἐπειδὴ γὰρ κἀκεῖνοι ᾔσθοντο αὐτοὺς
ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν ὠλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκεί-
νους ἐναυμάχουν. Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν 38
ὀθόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους·
καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσοντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ
πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα) καὶ ἀπὸ ἰσχυ-
ροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς κελύ-
φη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἑκάστου
ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπε-
κρύψαμεν αὐτοὺς, ἰώμεθα τε τοὺς τραυματίας, καὶ το-

13 Κελύφη, καρύων) Κελύφανα (leg. κελύφινα) κέλυφος τὸ τοῦ ὠοῦ λέπος. G. (At non *ovi* hic, ſed *nucis*, putamen. *Solan.*)

autem foliis colocynthidis. Hi igitur, impetu in nos facto, duarum navium ſociis pugnant, multoſque vulnerant iaculantes lapidum loco cucurbitarum ſeminibus. Cum diu aequo Marte pugnaſſemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas [*nucinautas*]: erant autem, ut demonſtrarunt, inimici. Nam illi etiam, cum adventare hos ſentirent, omiſſis nobis, converſi ad ipſos pugnarunt de navibus. Nos interim velo ſublato fugimus, pugnanteſque eos reliquimus. Et apparebat, victores futuros Caryonautas, ut plures: plenas enim ſociis quinque naves habebant, pugnabantque de robuſtioribus navigiis. Nempe naves ipſis erant de putaminibus, dimidiatae nuces & excavatae. Magnitudo uniuſcuiuſque nucis dimidiae in longum paſſus quindecim. E conſpectu horum cum veniſſemus, curavimus ſaucios, atque ab eo tem-

λοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπίπαν ἦμεν, ἀεί τινας ἐπιβου-
39 λὰς προσδεχόμενοι, οὐ μάτην. Οὔπω γοῦν δεδύκει ὁ ἥ-
λιος, καὶ ἀπὸ τινὸς ἐρήμης νήσου προσήλαυνον ἡμῖν ὅσον
εἴκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λη-
σταὶ καὶ οὗτοι· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφα-
λῶς, καὶ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ
δὲ πλησίον ἦσαν, διαστάντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν
ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκί-
νων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέ-
μειναν, ἀλλὰ τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆ-
40 σον κατέφυγον. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὔσης,
ἐλάθομεν προσωκείλαντες Ἁλκυόνος καλιᾷ παμμεγέ-
θει. σταδίων που ἑξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέ-
πλει δὲ ἡ Ἁλκυὼν, τὰ ὠὰ θάλπουσα, οὐ πολὺ μείων
τῆς καλιᾶς· καὶ δὴ ἀναπταμένη, μικροῦ μὲν κατέδυσε
τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ᾤχετο γοῦν φεύγουσα,
γοεράν τινα φωνὴν προϊεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέ-

12 Ἐλάθομεν) Ἀντὶ τοῦ ἀνεπαισθήτως. V.

pore in armis plerumque fuimus, ſemper aliquas ſuſpicati inſidias. Neque fruſtra. Nondum enim ſol occiderat, cum a deſerta quadam inſula verſus nos perrexere viri circiter viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos delphini ſui tuto ferebant, exſultanteſque equorum inſtar hinniebant. Cum vero prope eſſent, ex intervallo hinc illinc conſiſtentes iaculati in nos ſunt ſepias ſiccatas & oculos cancrorum. Nobis vero ſagittas & iacula mittentibus, non durarunt, ſed vulnerati plerique confugerunt ad inſulam. Circa mediam noctem, tranquillo mari, imprudentes offendimus ad Halcyonis nidum maximum: ſtadiorum circiter ſexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Halcyon ova incubans, non multo minor nido ſuo. Atque illa evolans parum aberat, quin mergeret navim noſtram vento alarum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Deſcendi-

ρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδίᾳ μεγάλῃ προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπῆν δὲ καὶ ὠὰ πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου περιπληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γοῦν διακόψαντες ἓν τῶν ὠῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν ἁδρότερον.
Ἐπεὶ δὲ πλέοντες ἀπέσχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίους 41
διακοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια ἐπεσήμαινεν· ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτερύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος φαλακρὸς ἤδη ὢν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη παραδοξότατον, ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς ἐξεβλάστησε, καὶ κλάδους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρπὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὔπω πέπειροι. ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐταράχθημεν, καὶ ηὐχόμεθα τοῖς θεοῖς ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος.

7 Ἀπείχομεν) Γρ. ἀπέσχομεν. G.
12 Ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς) Εἰς τὴν Ἀαρὼν ῥάβδον ὁ παιγνίμων διαπαίζει. V.
16 Τὸ ἀλλόκοτον) Γράφεται, ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοτον. V.

mus, cum iam illuceſceret, nidumque inſpeximus, magnae rati ſimilem, conſtructae ex arboribus: inerant vero ova quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Iam quidem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur ovo uno reſciſſo, pullum implumem excudimus, vulturibus viginti ampliorem. Cum vero navigando diſceſſiſſemus a nido ad ducenta ſtadia, portenta nobis magna & mirifica evenere. Nam cheniſcus [*anſerculus*] in prora ſubito concuſſis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redire coeperunt comae; quodque omnium iam admirabiliſſimum, malus navis germinavit, & emiſit ramos, & in ſummo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, nondum maturae. Haec videntes perturbati ſumus, ut facile eſt ad exiſtimandum, & Deos rogavimus, ut averterent,

42 Οὔπω δὲ πεντακοσίους σταδίους διελθόντες, εἴδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἤπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, ἀῤῥίζοις δένδροις καταφυτευόμενον· εἱστήκει δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' οὖν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾷν. οὔτε γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνατὸν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῆ ὑπῆρχεν, οὔτ' ἀναστρέφειν ῥᾴδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ ἑώρων ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, τὴν ὕλην οὖσαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑπερβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ οὕτως ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δέν-

3 Ἄβυσσον) Ἀντὶ τοῦ ἄπειρον ἔχον βυθόν. V.

ſi quid mali viſum hoc portenderet. Nondum quingenta ſtadia provecti eramus, cum ſilvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypreſſorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam eſſe: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus conſitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quaſi innatantes. Appropinquantes igitur, univerſa re conſiderata, in dubio eramus, quid agendum eſſet. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae denſae eſſent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conſcenſa arbore maxima, proſpexi, quomodo ulteriora ſe haberent, ac vidi ad ſtadia quinquaginta, aut paulo plura, eſſe ſilvam: tum mare rurſus excipere aliud. Itaque placuit, navem in comas arborum, denſae enim erant, impoſitam traducere, ſi poſſemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conſcenſis, magno labore eo per-

ὅρα, μόλις ἀνιμησάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντές τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τοῦ ἀνέμου προωθοῦντος ἐπισυρόμενοι· ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμάχου τοῦ ποιητοῦ ἔπος εἰσῆλθε. Φησὶ γάρ που κἀκεῖνος·

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὅμως τὴν ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, 43
καὶ πάλιν ὁμοίως καταθέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος, ἄχρι δὴ ἐπέστημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατος διεστῶτος γεγενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡ μὲν οὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, ῥᾳδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἑωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ παράδοξον· εἱστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ κατὰ δε-

7 Διελθόντες) Γρ. διελθοῦσι. V.

9 Χάσματι μεγάλῳ) Τάχα ὁ κενολόγος εἰς Μωσέα, καὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν διαστᾶσιν κρειττόνων ἐπιπνοίᾳ, ἐπισκώπτων αἰνίττεται. V.

traximus, ramiſque eam ſuperimpoſuimus, ubi velis paſſis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic mihi Antimachi poëtae verſus in mentem venit, qui ait alicubi:

Per ſilveſtre illis navi venientibus aequor.

Superata tamen ſilva, ad aquam pervenimus, ubi ſimiliter demiſſa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum conſiſteremus magnum ex aqua diſcedente ortum, ut in terra ſaepe videramus a motu illius factas diſceſſiones. Navis quidem noſtra vela nobis contrahentibus facile ſtetit, cum parum abfuiſſet, quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis deſpicientes, profundum videbamus vel mille ſtadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut diviſa aqua. Circumſpicien-

ξιὰ, ὁρῶμεν πόῤῥωθεν γέφυραν ἐπεζευγμένην ὕδατος συν-
άπτοντος τὰ πελάγη κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ τῆς
ἑτέρας θαλάττης ἐς τὴν ἑτέραν διαῤῥέοντος. προσελάσαν-
τες οὖν ταῖς κώπαις, κατ' ἐκεῖνο παρεδράμομεν, καὶ
μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, οὔποτε προσδοκή-
44 σαντες. Τοὐντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε προση-
νὲς, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπροσίτως συνοικουμένη· ἐνέ-
μοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα
ἔχοντες, οἷον παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν.
ἀποβάντες δὲ, προσῄειμεν ὑδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σι-
τίου ληψόμενοι, εἴποθεν δυνηθείημεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἴχο-
μεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὕρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν
ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς οὐ πόῤῥωθεν ἠκούετο·
δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦν-
τες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίω-
κον, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἑταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοι-

tes ad dextram videmus e longinquo pontem iniunctum ex aqua, quae iungeret utriuſque pelagi ſummas oras, & ex uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes *navim* remis curſum fleximus, multoque labore traiecimus, quod nunquam ſperaveramus. Hinc excepit nos mare placidum & inſula non magna, acceſſu facilis, habitata. Habebant illam homines feri, Bucephali [*Tauricipites*], cornua habentes, qualem apud nos fingunt Minotaurum. Cum exſcendiſſemus, aquatum perreximus, etiam ciborum aliquid, ſi poſſemus, ablaturi: nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem eſſe putaremus, paulum progreſſi, ſtamus apud homines. At illi conſpectos nos perſequuntur, ac tres quidem ſociorum noſtrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare con-

ποὶ, πρὸς τὴν θάλατταν κατεφεύγομεν. εἶτα μέντοι πάντες ὁπλισάμενοι (οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιϊδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνηρημένων διαιρουμένοις· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες· σιτίον μέντοι οὐδὲν εὕρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρῄνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν Βουκεφάλων πρέσβεις, ἀπαιτοῦντες ἐπὶ λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν διανευόντων, καὶ γοερόν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἱκετευόντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἑκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὄπισθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἕνα συμπεφύκεσαν. ἐπὶ τούτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπιμεί-

fugimus. Deinde univerſi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes; atque in terrorem coniectos univerſos perſequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duoſque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus: ego vero hoc non probavi, ſed vinctos aſſervavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehenſos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, ſuppliciter rogantium inſtar, mugire. Pretium vero redemtionis erant caſei multi, & ſicci piſces, & cepae, & cervi quatuor, trium ſinguli pedum, cum binos quidem poſteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidiſſemus captivos, & diem unum morati eſſemus, ſolvimus. Iam-

45 ναντες, ἀνήχθημεν. Ἤδη δὲ ἰχθύές τε ἡμῖν ἐφαίνοντο,
καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὁπόσα γῆς πλησίον
οὔσης σημεῖα προὐφαίνετο. μετ᾽ ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἴ-
δομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ
ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τοῦ πλοῦ τὸν τρόπον· ὕ-
πτιοι κείμενοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα,
μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὀθόνην πετάσαντες, καὶ
ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες, ἐμπίπτοντος τοῦ
ἀνέμου, ἔπλεον. ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν
καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιό-
χευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς. οὗτοι ἡ-
μᾶς οὔτε ἠδίκουν, οὔτε ἔφευγον; ἀλλ᾽ ἤλαυνον ἀδεῶς τε,
καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες,
46 καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες. Ἑσπέρας δὲ ἤδη προσήχθη-
μεν νήσῳ οὐ μεγάλῃ· κατῴκειτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν

8 Ποδεῶνας) Ὡς ἐπὶ κωδίῳ τὰ ἄκρα τῆς ὀθόνης ποδεῶνας εἴρηκε παίζων κἀνταῦθα. V.

9 Φελλῶν) Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνονται πεῦκαι ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων τῶν δένδρων γίνεσθαι τοὺς φελλοὺς πρὸς κουφισμὸν τῶν σωμάτων. V.

que piſces in conſpectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot ſunt terrae propinquae ſigna, apparere. Paulo poſt videmus viros novo navigandi genere utentes. Iidem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua iacentes pudenda erigunt: habent autem luculenta. Ex his porro velum pandentes, manibuſque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii poſt hos inſidentes in ſuberibus, duos delphinos iunctos agebant regebantque habenis, qui progreſſi traherent poſt ſe ſubera. Hi neque iniuria nos afficiebant, neque fugiebant, ſed ſine metu & pacate iuxta nos inequitabant, ſpeciem navigii noſtri admirati, & perſpicientes undique. Veſpera iam ingruebat, cum appulimus ad inſulam non magnam. Habitatur ea a mulieribus, ut pu-

ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνὴν προϊεμένων· προσῄεσαν γὰρ, καὶ ἐδεξιοῦντο, καὶ ἠσπάζοντο πάνυ ἑταιρικῶς κεκοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδήρεις τοὺς χιτῶνας ἐπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκαλεῖτο Καβαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὐτη, Ὑδαμαρδία. λαβοῦσαι δ' οὖν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς, οὐ γὰρ χρηστὰ ἐμαντευόμην, ἀκριβέστερόν τε περιβλέπων, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὀστᾶ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοὴν ἱστάναι, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλάχην, πολλὰ ηὐχόμην αὐτῇ διαφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης διακονουμένης, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὁπλάς· καὶ δὴ σπασάμενος τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτὴν, καὶ δήσας, περὶ τῶν ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε

4 Ἐκβαλοῦσα) Γραι. Καβαλοῦσα. G. 5. Αὕτη Ὑδαμ.) Γραι. Ὑδαμαρδία. G.

tabamus, Graece loquentibus. Accedentes enim nos prenſabant & complectebantur, ornatae more meretricio, formoſae omnes & iuvenculae, talaria veſtimenta trahentes. Inſula vocabatur Cabaluſa [*Deiiciens*], urbs autem Hydamardia [*Aqueſcentia*]. Aſſumtos igitur nos mulieres ſuam quaeque domum deducere, ſuumque ſibi facere hoſpitem. Ego autem cunctatus paulum, cui nihil boni praeſagiret animus, & circumſpiciens accuratius, video multorum hominum oſſa iacere & crania. Et clamorem quidem tollere, & convocare ſocios, atque ad arma ire, non placuit. Malvam autem depromtam multis verbis obſecravi, ut effugere liceret ex malis praeſentibus. Non ita multo poſt autem miniſtrante hoſpita, video illius non mulieris crura, ſed ungulas aſini. Hic ſtricto enſe illam comprehendo, vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem,

δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλασσίους γυναῖκας, Ὀνοσκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὰν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐτοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἑταίρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνυον αὐτοῖς, καὶ τά τε ὀστᾶ ἐδείκνυον, καὶ ἦγον εἴσω πρὸς τὴν δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν. ὅμως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος· τὸ δὲ αἷμα ἐγένετο.
47 Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν κατελθόντες, ἀπεπλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπηύγαζε, τήν τε ἤπειρον ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ᾽ ἡμῶν οἰκουμένῃ κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει ἐπιβᾶσι μόνον, αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφειν· τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν, ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν

ſed dicit tamen, ſe marinas eſſe mulieres, Onoſceleas [*Aſinicruras*] vocari: cibum ſibi parare ex advenientibus hoſpitibus: *inebriatos enim*, inquit, *ſopitoſque in lectum adſcitae invadimus.* His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo: conſcenſo autem tecto, clamore convoco ſocios: congregatis indico omnia, oſſa oſtendo, intra eos deduco ad vinctam. At illa ſtatim in aquam diffluens, conſpectum noſtrum effugit. Tamen experimenti cauſa in ipſam aquam demitto gladium: hic aqua in ſanguinem abiit. Celeriter itaque ad navem digreſſi ſolvimus. Cum illuceſceret, continentem conſpicimus, quam coniicimus eam eſſe, quae ex adverſum noſtro orbi trans *Oceanum* iacet. Adoratione hic votiſque peractis, quid deinde facto opus eſſet, deliberamus. Atque aliis videbatur, poſt brevem deſcenſum, iterum nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere ver-

Μεσόγαιαν πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμὼν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ προσαράξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα, τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἁρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ παρὰ τὸν πλοῦν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, παρά τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις, καὶ τὰ τελευταῖα, παρὰ τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις· τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἑξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

5 Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς) Καὶ τὸ τέλος ψευδέστατον, μετὰ τῆς ἀνυποστάτου ἐπαγγελίας. V.

ſus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum iſta diſputamus, tempeſtas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud diſſolvit. Nos vix, arma quiſque ſua, & ſi quid forte aliud quis poſſet, eripientes, enatamus. Haec ſunt, quae uſque ad *adventum in* alteram illam tellurem contigere mihi in mari, & per navigationem, in inſulis, & in aëre, & poſt haec in ceto, & cum inde exiiſſemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extrema illa apud Bucephalos & Onoſceleas: quae vero in *illa altera* tellure *geſta ſint*, ea proximis libris perſequar.

ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀνῆλθέ τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὡς ἀποκτενῶν τὸν τύραννον· καὶ αὐτὸν μὲν οὐχ εὗρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελὼν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

Aſcendit aliquis in arcem, tyrannum interfecturus. Et ipſum quidem non invenit. Sed in filii ipſius a ſe occiſi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conſpecto filio iam mortuo, eodem ſe gladio ipſe interemit. Petit ille, qui aſcenderat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

1 ΔΥΟ τυράννους ἀποκτείνας, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μιᾶς ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηβηκότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς διαδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἑτοιμότερον, ἥκω μίαν ὅμως ἐπ᾽ ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεὰν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ᾽ ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπιδὼν προανῃρημένον παρὰ τὴν τελευ-

TYRANNICIDA.

QUI duos eodem die tyrannos interfeci, iudices, alterum vigoris annos iam egreſſum, florentem alterum aetate, & ad iniuriarum ſucceſſionem paratiorem, venio, unum tamen duorum cauſa petiturus praemium: unus *ego* omnium, qui unquam fuere, tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis ſuis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa *ſuae vitae* finem, filium

τὴν, τελευταῖον δὲ ἠναγκασμένος τὸ παραδοξότατον αὐτὸς αὐτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ᾽ ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Τὴν μὲν οὖν 2
τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εἴργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνήλλαξα τῶν φόνων, καὶ τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῆς τῶν πονηρῶν τελευτῆς· τὸν μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνελὼν· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ παραχωρήσας τῷ ξίφει. Ἐγὼ 3
μὲν οὖν καὶ περιττότερόν τι ἐπὶ τούτοις ᾤμην γενήσεσθαί μοι παρ᾽ ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαρίθμους τοῖς ἀνῃρημένοις, ὡς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρασχὼν, οὐδενὸς παραλελειμένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μεταξὺ δὲ κινδυνεύω,

ſuum ante ſe interemtum viderit, tandemque, quod maxime admirabile eſt, ſuus ipſe fieri tyrannicida coactus ſit: filius autem illius mea quidem manu periit, ſed mortuus tamen alterius mihi caedis fuit miniſter; qui vivus quidem iniuriarum patris ſocius, poſt mortem autem ſuam parentis interfector, quatenus licuit, fuerit. Tyrannidi ergo finem impoſui ego, gladius perfector omnium meus eſt. Ordinem vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum excogitavi novam: robuſtiorem, qui propugnare poterat, ipſe confeci; ſenem ſoli delegavi gladio. Ergo pro hiſce *factis* etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri putabam, ac totidem me praemia accepturum, quot interfecti eſſent, quippe qui non praeſentibus modo vos liberaverim, ſed imminentium etiam ſpe malorum, libertatemque firmam praeſtiterim, nullo relicto iniuriarum herede. Interim in periculum venio, ne poſt rem praeclare

τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέραστος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν· καὶ μόνος στέρεσθαι τῆς παρὰ τῶν νόμων ἀμοιβῆς, οὓς διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων οὑτοσὶ, δοκεῖ μοι οὐ κηδόμενος, ὥς φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνοις
4 τοῦ θανάτου αἴτιον γεγενημένον. Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθέ μου, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καίπερ εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγουμένου· καὶ γὰρ τὸ μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. οὐ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἁπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἑνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνθ' ἑνὸς τυράννους εἴχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διῃρούμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτης ἦν παραπολὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἠπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς

adeo geſtam diſcedam a vobis ſine praemio, ſoluſque legum, quas *ab oppreſſione* ſervavi, compenſatione caream. Ac videtur meus iſte adverſarius non publicae rei cura, ut videri vult, hoc facere, ſed quod dolet interfectis, & ulciſci cupit eum, qui cauſa illis mortis fuit. Vos autem, iudices, ferte me quaeſo paululum, dum vobis, accurate licet ſcientibus, ea, quae ſunt in tyrannide, enarro: ſic enim & magnitudinem beneficii mei cognoſcetis, & ipſi magis gaudebitis, cogitantes, quibus *malis* liberati ſitis. Neque enim, ut aliis ſaepe contigit, ſimplicem nos quoque tyrannidem, & ſervitutem unam ſuſtinuimus, nec unius cupiditatem domini toleravimus, ſed ſoli omnium, qui unquam in ſimili calamitate vixere, duos pro uno habuimus tyrannos, inter duplices miſeri iniurias diſtracti fuimus. Moderatior autem multo erat ſenex, placidiorque ad iras,

κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης· καὶ πρός γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, οὐ πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὤν, ἀλλ᾽ εἴκων ἐκείνῳ· φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἠδίκει ὅσα κελεύοι, καὶ ἐκόλαζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρέτει, καὶ ὅλως ἐτυραννεῖτο ὑπ᾽ αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπιθυμιῶν ἦν. Ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν τιμῆς παρεχώρει καθ᾽ ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνου ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόματος· τὸ δ᾽ ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλὲς, ἀπ᾽ αὐτοῦ παρεῖχε τῇ δυναστείᾳ· τὴν δ᾽ ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρποῦτο τῶν ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὴν φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ

& ad ſupplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vehementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia iniuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulſus, qui non tyrannico ipſe ingenio eſſet, ſed illi concederet, vir ſupra modum amans liberorum, quod *ſuo exitu* comprobavit. Omnia ipſi filius, illi obſequi: quidquid ille imperaret, iniuſte agere: quos iuberet ille, ſupplicio afficere: omnia illi miniſtrare. Tandem ſub illius erat tyrannide, ſatelles erat cupiditatum filii. At iuvenis aetatis reſpectu honore iſti ceſſit, ſoloque imperii nomine abſtinuit: res quidem ipſa tyrannidis & caput ipſe fuit: ut fida eſſet & ſecura potentia, a ſe praeſtitit. Fructum autem iniuriarum ſolus ille percepit. Ille erat, qui ſatellites contineret, qui firmaret praeſidia, qui ſubie-

τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ᾽ ἐκεῖνος ἠκολούθει, καὶ συνηδίκει, καὶ ἐπῄνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθειστήκει· ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδι-
6 κημάτων. Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ ἀΐδιον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τὸν δῆμον, ὡς τοῖς γε ἄλλοις οὐ μικρά τις ἐλπὶς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ᾽ ἤδη παύσεται, ἀλλ᾽ ἤδη τεθνήξεται, καὶ μετ᾽ ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ᾽ ἐκεί-

ctos tyrannidi excideret, qui inſidiantes terreret, qui ſpadones faceret adoleſcentulos, qui contumelia nuptias afficeret: ad hunc deducebantur virgines: & ſi quae caedes, ſi qua exſilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & contumeliae, omnia haec auſa erant iuvenilia. Senex autem ille obſequi, iniuriae ſocius eſſe, laudare ſolum filii ſui iniuſta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem eſſe, *inter omnes* conſtabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanciſcuntur inſuper potentiam, modum nullum iniuriarum faciunt. Maxime vero illud nos angebat, quod ſciremus, longam, potius vero aeternam, futuram ſervitutem, & ſucceſſione quadam traditum iri urbem; alii poſt alium domino, eique malefico, obventurum hereditate populum. Itaque ceteris quidem non parva illa ſpes, cum ſic ducunt rationem, & apud animum ſuum dicunt: *Verumtamen iam deſinet, verumtamen iam mortuus erit, & paulo poſt liberi nos*

νων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἑωρῶμεν ἤδη ἕτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρουμένων, ἀλλ' ἀπέγνωστο παντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερὲς 7
τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκνησα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς οὕτως ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα, μᾶλλον δὲ οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ξίφους ἀνήειν τοῦ συμμεμαχημένου, καὶ τὸ μέρος συντετυραννοκτονηκότος, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν, τὴν τελευτὴν ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος οὐ ῥᾳδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὸν ἐντυγχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθείρων, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἵεμην, ἐπὶ τὴν

erimus. In illis vero tale nihil quidquam ſperabatur, ſed paratum iam videbamus imperii ſucceſſorem. Igitur nec manum admovere operi quiſquam auſus eſt generoſorum *alioquin hominum*, qui eadem, quae ego, cogitabant: ſed ſpes omnis libertatis abiecta, invicta videbatur tyrannis, cum adverſus ita multos conandum eſſet. Me vero iſta non terruerunt, neque difficultate operis perpenſa conatum abieci, neque ad periculi conſpectum metu reſilii: ſed ſolus, ſolus, *inquam*, ad validam adeo & multiplicem tyrannidem, quin non ſolus, ſed gladio meo comitatus eſcendi, qui auxilio mihi fuit, & pro ſua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redemturus. Cum autem in primum praeſidium incidiſſem, nec ſine difficultate in fugam vertiſſem ſatellites, interfecto ſi quis occurreret, & quidquid obſtaret trucidato, ad ipſum caput operum ivi, ad ſolum ro-

μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον,
8 πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα. Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθῄρητο, καὶ πέρας εἶχέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ᾽ ἐκείνου, πάντες ἦμεν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ᾽ ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀποβεβληκὼς τοὺς φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸν μέγαν ἐκεῖνον αὐτοῦ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ᾽ ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθωται, τίνα ἂν ὁ περίλοιπος κολασθείη τρόπον; ἐμοῦ μὲν γὰρ ἀνάξιός ἐστι, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ᾽ ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀνῃρημένος, καταισχύνων κἀκείνην τὴν σφαγήν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δήμιον, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐ-

bur tyrannidis, ad calamitatum noſtrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipſius praeſidio, videns illum fortiter pro ſe propugnantem & reſiſtentem, multis vulneribus, interfeci tamen. Atque ipſa quidem tyrannis iam deſtructa erat, finem *ſuum* habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes eramus liberi: ſupererat ſenex ſolus, inermis, amiſſis cuſtodibus, amiſſo magno illo ſuo ſatellite, deſertus, forti manu iam non amplius dignus. Hic igitur talia, iudices, apud me agitabam. Bene iam habent mihi omnia: perfecta ſunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta ſunt. Quemadmodum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus eſt, maxime ſi poſt facinus ita clarum, & iuvenile, & generoſum interficiatur, & illam quoque caedem dehoneſtet. Quaerendus autem eſt dignus illo carnifex: neque poſt calamitatem aequum eſt,

τὴν κερδαίνειν· ἰδέτω, κολασθήτω, παρακείμενον ἐχέτω τὸ ξίφος· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι. ταῦτα βουλευσάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμην· ὁ δὲ, ὅπερ ἐγὼ προὐμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Πάρειμι οὖν 9
κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θαῤῥεῖν ἤδη προκηρύττων ἅπασι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὁρᾶτε πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ἐπιτάττει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ τιμᾷν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νόμους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ διὰ τὴν τόλμαν τὴν ἐμήν· κἀκ τοῦ ἑνὸς ἐκείνου φόνου, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ζῇν πατὴρ ἐδύνατο. ἀξιῶ δ' οὖν ἐπὶ τούτοις, τὴν ὀφειλομένην δοθῆναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεὰν, οὐ φιλοκερδὴς, οὐδὲ μικρολόγος τὶς ὢν, οὐδ' ἐπὶ μισθῷ τὴν πατρίδα εὐεργετεῖν προῃρημένος, ἀλλὰ βεβαιωθῆναί μοι βουλόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ διαβληθῆ-

eam iſtum lucrifacere. Videat: puniatur: adiacentem habeat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto conſilio, ipſe e veſtigio diſceſſi. At ille, quod divinaveram, perfecit, occidit tyrannum, finem meae actioni impoſuit. Adſum igitur, portans vobis populi imperium, & bono animo eſſe iubens univerſos, & laetum de libertate nuntium afferens. Iam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut videtis, malis arx eſt: imperat nemo; ſed honore afficere licet, & in ius ire, & contra dicere ſecundum leges. Atque haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque meam audaciam, & ex una illa caede, poſt quam vivere pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut ſordidus, qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; ſed quod firmari mihi volo praemio iſto rem bene geſtam, nec

ναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν τὴν ἐμὴν, ὡς ἀτελῆ καὶ γέρως ἀναξίαν κεκριμένην. Οὑτοσὶ δὲ ἀντιλέγει, καὶ φησὶν, οὐκ εὔλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλοντα, καὶ δωρεὰν λαμβάνειν. οὐ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον, οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τὶ κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τῆς δωρεᾶς. πυνθάνομαι τοίνυν αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ; οὐκ ἐβουλήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή τις ἐπιτάττει; μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης; μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλλὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ ἐλευθερία σαφὴς, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδεεῖς, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς, καὶ ἑορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ τούτων ἁπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε παρεσχημένος; εἰ γάρ τις ἐστὶ τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι

detrahi de illa, aut ingloriam reddi ſuſceptam a me actionem, velut imperfectam indignamque iudicatam praemio. At iſte contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui honorari poſtulem, & accipere praemium: neque enim eſſe me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam ſecundum legem; ſed deeſſe aliquid operi meo ad id, ut poſtulare praemium poſſim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poſcis? non volui? non eſcendi? non interfeci? non liberavi? numquis imperat? numquis iubet? numquis dominus minatur? numquis me maleficorum effugit? Non ſane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges *valent* omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, & matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus expertes, & virgines ſecurae, & communis felicitatis cauſa feſtos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium? quis eſt, qui iſtis omnibus finem impoſuit, haec praeſtitit?

δίκαιος, παραχωρῶ τοῦ γέρως, ἐξίσταμαι τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιὼν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου διαβάλλεις τὰ κατορθώματα; τί δὲ ἀχάριστον πρός με τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι; Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας 11
τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δὲ, εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδὲν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγήν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅπερ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσα δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς εἴργασμαι τὴν σφαγήν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶρ ἐκείνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ'

Si quis enim eſt prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin ſolus ego perfeci omnia, audendo, periculum ſubeundo, aſcendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciſcendo, quid calumniaris res praeclare a me geſtas? quid populum, ut ingratus adverſum me ſit, inducis? *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipſum intereміſti: at lex tyrannicidae decernit praemium.* Intereſtne autem, dic mihi, utrum quis ipſum interfecerit, an cauſam illi mortis praebuerit? Equidem nihil puto; ſed hoc ſolum legislator ſpectavit, libertatem, poteſtatem populi, liberationem ab iniuriis. Hoc honoravit, hoc dignum iudicavit praemio, quod ſane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iſte vivere *iam* non potuit, caedem ipſe patravi. Caedes mea eſt, illius manus. Noli igitur tenuiter porro diſputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? ſed utrum

εἰ μηκέτ᾽ ἐστίν; εἰ δι᾽ ἐμὲ τὸ μηκέτ᾽ εἶναι ἔχει; ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τοὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον, τὴν ἀνάγκην τῆς τελευτῆς παρέχων, ἀπῄτεις ἂν καὶ τότε παρ᾽ ἐμοῦ αὐτόχειρα τὴν σφαγήν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώτερον τοῦ κακούργου πεφονευμένου; ἓν μόνον ἐξέταζε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονηρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπὶς τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικὰ, συκοφαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρωμένου, ἀποστερεῖν ἐθέλειν τὴν ἐπὶ τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.

12 Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτὸς εἰ μὴ διὰ τὴν πολλὴν δουλείαν ἐπιλέλησμαι τῶν ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττὰς, εἴ τις

eſſe deſierit? utrum a me illud habeat, quod deſierit? Alioquin illud etiam quaeſiturus videris, & calumniaturus bene meritos, ſi quis non ferro, ſed lapide, aut fuſte, aut alio modo interfecerit. Quid vero ſi fame expugnaſſem tyrannum, obiecta illi neceſſitate moriendi, numquid tum etiam a me repoſceres caedem manu mea factam, aut deeſſe aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori mortis genere interfectus ſit maleficus? Quin tu unum ſolum exquire; illud repoſce; circa illud curioſus eſto: quis impiorum relictus ſit? aut quae metus ſuſpicio? aut quod calamitatum monumentum? Si vero pura omnia, & pacata; calumniatoris eſt, modo & ratione facinoris ad hoc uti velle, ut intercipias praemium laboribus propoſitum. Quin ego hoc etiam diſerte dictum in legibus memini, niſi per longam ſervitutem eorum, quae ibi dicuntur, oblitus ſum, cauſas mortis eſſe duplices, ſi quis ipſe interfecit;

αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἧσσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἶτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δικαιοῖς; καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι θέλεις; τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις; Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν 13
ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἁπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἠκολούθησε δέ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος. τί γὰρ ἔτι ἐδεδίειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὡς οὐ τύραννος ὁ τεθνεὼς ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγο-

aut ſi ipſe quidem non interfecit, neque manu perpetravit opus; coëgit autem, & cauſam caedis praebuit: aequaliter hunc etiam ipſum lex cenſet viciſſim debere puniri: iuſte ſane. Non enim voluit ipſo facto minorem eſſe *ſuppeditatam plenam faciendi* facultatem. Ceterum ſupervacuum eſt quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita interfecit, punire ut homicidam iuſtum arbitraris, & nullo modo vis dimitti; eum vero, qui eadem plane, qua hic, ratione beneficio urbem affecit, non iiſdem, quibus *alios* bene meritos *praemiis* dignum cenſes? Neque enim illud poſſis dicere, me ſimpliciter illud *ac temere* feciſſe, conſecutum autem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid vero gladium in iugulo reliqui, niſi omnino, quod futurum erat, divinavi? Niſi forte hoc dicis, tyrannum non fuiſſe, qui periit, neque illam habuiſſe appellationem, ne-

ρίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως ἂν ὑμεῖς ἐδώκατε. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἶτα τοῦ τυράννου πεφονευμένου, τῷ τὴν αἰτίαν παρασχόντι τῆς σφαγῆς, οὐκ ἀποδώσεις τὴν δωρεάν; ὢ τῆς πολυπραγμοσύνης. μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας, ἢ τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι προσαπαιτεῖς; καίτοι ὅ γε νόμος, ὡς φὴς, τὸ κεφάλαιον ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ δὲ διὰ μέσου πάντα ἐᾷ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; καὶ οὐχὶ ἐξελάσας τὶς τύραννον, ἤδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου; καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ κᾀκεῖνος ἀντὶ δουλείας παρέσχηται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, οὐ φυγὴ, οὐδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπὶς, ἀλλὰ παντελὴς καθαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ
14 ῥιζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον. Καί μοι πρὸς θεῶν ἤδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι τῶν πρὸς τὸν νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τι τῶν

que vos de ipſo, ſi moreretur, praemia plura libenter fuiſſe daturos. Tum tu, caeſo tyranno, ei, qui cauſam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curioſitatem! Curas autem, quomodo mortuus ſit, cum libertate fruaris? an ab eo, qui populo reſtituit imperium, amplius quid poſtulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirit; quae vero in medio ſunt, relinquit omnia, nec amplius curioſa eſt. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, iam praemium tyrannicidae accepit? Et iuſte quidem. Libertatem enim & ipſe pro ſervitute praeſtitit. At meum factum non exſilium, non novae metus invaſionis; ſed perfecta undique deſtructio, & plenus univerſi generis interitus, radicituſque malum omne exſtirpatum. Et iam mihi, obſecro, ab initio inde uſque ad finem, exquirite, ſi videtur, omnia, ſi quid eorum, quae ad legem *im-*

προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώμην προϋπάρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸ τῶν κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην. ἆρ' οὖν πρὸς τοῦτο ἐνεδέησα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τῶν διὰ μέσου κινδύνων ἀπώκνησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ἐπὶ τούτου ἔτι μόνου, καὶ νόμιζέ τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ βουλεύσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει ἔκ γε τῆς γνώμης αὐτῆς καταστάντα με, γέρας ἀξιοῦν, ὡς εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν οὐ δυνηθέντος, ἄλλου δὲ μετ' ἐμὲ τετυραννοκτονηκότος, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄγνωμον ἦν παρασχεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε; Νῦν δὲ, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύ-

plendam pertinent, praetermiſſum ſit: & ſi quid deſit eorum, quae ineſſe in tyrannicida debent. Primo ſane animum ante adeſſe oportet generoſum, & amantem civitatis, & pro publica re periclitari volentem, & ſua morte ſalutem multitudinis emturum. Numquid igitur ad hoc defeci, emollitus ſum, aut praeviſo aliquo eorum, quae intervenire ſolent, periculorum, conatum abieci? Non dixeris. Mane vero in hoc iam ſolo, & puta me voluntatis ſolius & conſilii huius, etſi utile *patriae* non evenerit, & de *ſolo* ipſo animo conſiſtentem, poſtulare praemium, ut bene meritum, accipere. Si igitur non potuiſſem, alius autem poſt me interfeciſſet tyrannum, abſurdum, dic mihi, aut irrationabile fuerit praeſtari *mihi praemium?* inprimis ſi dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus ſum, experimentum animi dedi: ſolus honore dignus ſum: quid tum mihi reſpondeas? Iam vero non hoc dico, ſed etiam eſcendi, pe-

νευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾶστον, μηδ᾽ εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἔργων, τοῦτό ἐστιν. οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα· ἅ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατώρθωσε, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τῶν τυράννων προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ οὐχὶ τῶν περὶ αὐτοὺς φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἁπάντων κεκρατηκότι, κἀκείνους ἅπαντας προνενικηκότι. οὐδὲν ἔτι προστίθημι, ἀλλ᾽ ἐπὶ τούτων αὖθις μένω· φυλακῆς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸν τύραννον, ἀφύλακτον, ἄνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιος ἐπὶ τούτοις εἶναί σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ᾽ ἐμοῦ τὸν φόνον;

16 Ἀλλ᾽ εἰ καὶ φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ᾽ ἀναίμα-

riclitatus ſum, & ſexcenta ante caedem iuvenis feci. Nolite enim putare, facillimum adeo, & proclive eſſe negotium, praeſidia ſuperare, ſatellites vincere, tot homines in fugam coniicere unum: ſed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc eſt. Neque enim ſane tyrannus ipſe magnum quiddam eſt, captuque & confectu adeo difficile; ſed ea, quae cuſtodiunt, continentque tyrannidem, quae ſi quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam eſt, quod ſupereſt. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, niſi ſuperatis devictiſque prius, quos circa ſe habebant, cuſtodibus, ſatellitibuſque univerſis. Nihil iam adiicio; ſed in hoc rurſus maneo. Praeſidium ſuperavi, vici ſatellites: tyrannum cuſtodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an inſuper caedem a me poſcis? Verum ſi caedem quoque

κτός εἰμι, ἀλλ' εἴργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφαγήν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι φοβεροῦ, δι' ὃν ἀνεπιβούλευτος κἀκεῖνος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάῤῥει, ὃς ἀντὶ πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἆρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ὦ οὗτος, δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ἐπὶ τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ εἰ δορυφόρον ἕνα, τί δὲ εἰ ὑπηρέτην τινὰ τοῦ τυράννου ἀπέκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; οὐ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὅπλοις, φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου φίλων; νῦν δὲ καὶ τὸν πεφονευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπότης ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβριστὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων, καὶ διάδοχος, καὶ ἐπιπολὺ παρατεῖναι τὰς ἡμετέρας συμφορὰς δυνάμενος. Βούλει τοῦτο μόνον πεπρᾶχθαι 17

poſcis, neque haec deeſt: neque incruentus ſum, ſed caedem feci magnam & fortem, iuvenis in ipſo vigore conſtituti, & omnibus formidabilis, propter quem iſte quoque ſuperior erat inſidiis, in quo ſolo habebat fiduciam, qui pro multis ſufficiebat ſatellitibus. Numquid igitur, mi homo, non dignus praemio, ſed inhonoratus poſt tot ac tanta ero? Quid enim ſi ſatellitem unum, quid ſi miniſtrum tyranni unum, interfeciſſem? quid vero ſi ſervum *illi* carum? nonne magnum videatur hoc quoque, aſcendere aliquem, & in media arce, inter media arma, caedem facere alicuius amicorum tyranni? Iam vero interfectum vide ipſum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus aſperior, & implacabilis dominus, & ſuppliciorum exactor crudelior, & in facienda iniuria violentior: quod vero maximum, heres univerſorum & ſucceſſor, quique multum extendere calamitates noſtras poſſet. Vis hoc ſolum a me per-

μοι; ζῆν δ' ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ἐπὶ τούτοις αἰτῶ· τί φατέ; οὐ δώσετε; οὐχὶ κἀκεῖνον ὑφεωρᾶσθε; οὐ δεσπότης; οὐ βαρύς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐννοήσατε· ὃ γὰρ οὗτος ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν τύραννον ἀπέκτεινα ἑτέρῳ φόνῳ, οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ πληγῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκταιότατον ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τηλικούτοις ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπῃ προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' οὖν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λύθρου ἐμπεπλησμένον. ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφη δικαίων τυραννοκτόνων, οὗτος θάνατος ἄξιος ὠμῶν τυράννων, αὕτη τιμωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο
18 θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον. Οὐ

fectum? vivere autem & effugiſſe tyrannum? Praemium equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? nonne illum quoque ſuſpectum habebatis? non dominus? non gravis? non intolerabilis erat? Iam vero caput ipſum rei cogitate. Quod enim iſte a me poſcit, hoc ipſum, quam poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede interemi, non ſimpliciter, nec una plaga, quod optabile illi quam maxime fuerat, in tot tantiſque maleficiis: ſed poſtquam illum dolore multo ante excruciavi, & ante oculos ei oſtendi, quod cariſſimum habebat, miſere proiectum, filium adultum, etſi malum, at in ipſo conſtitutum vigore, & patri ſimilem, ſanguine & tabo oppletum. Haec ſunt patrum vulnera, hi gladii iuſtorum tyrannicidarum, haec mors digna crudeliſſimis tyrannis, hoc conveniens tot iniuriis ſupplicium. Statim mori, ſtatim *ſenſu & cognitione* privari, nullum tale ſpectaculum videre, nihil habet tyran-

γὰρ ἠγνόουν, ὦ οὗτος, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδεὶς, ὅσην ἐκεῖνος εὔνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἠξίωσεν ἐπιβιῶναι οὐδ᾽ ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι. ὁ δὲ, καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κηδεμόνα, καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον προκινδυνεύοντα τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἀρχῇ παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὔνοιαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἠπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν, καὶ λογιούμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος τῆς ἐκ τοῦ παιδὸς ἀσφαλείας καθῃρημένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων ἐπ᾽ αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὑμῖν ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθη-

ni vindicta dignum. Neque enim ignorabam, mi homo, non ignorabam, neque aliorum quiſquam, quantam ille adverſus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel pauxillo ei tempore ſuperſtes eſſe. Nam omnes quidem patres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quiddam praeter ceteros habuit merito, videns ſolum illum ſtudioſum & cuſtodem tyrannidis, ſolum pericula pro patre ſubeuntem, ſolum ſecuritatem praeſtare imperio. Itaque ſciebam, etſi minus propter benevolentiam, at certe propter deſperationem mox illum periturum eſſe, cum ita rationes ſubducturus eſſet, nihil ſibi prodeſſe vitam, ſublata, quam a filio habuiſſet, ſecuritate. Omnia igitur illi confertim obieci, naturam, dolorem, deſperationem, terrorem, futuri metum temporis. *His* contra illum auxiliis uſus ſum, & ad ultimam illam deliberationem eum adegi. Interiit vobis orbus, plorans, lacrimans, luctum lugens brevem il-

κῶς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί· καὶ τὸ δεινότατον, αὐτὸς ὑφ' αὑτοῦ, ὅσπερ θανάτων οἴκτιστος, καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.

19 Ποῦ μοι τὸ ξίφος; μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; μή τινος ἄλλου ὅπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκόμισε; πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεῖνον ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων, μετὰ τοσούτους κινδύνους, μετὰ τοσούτους φόνους ἀμελούμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκοῦμεν δωρεᾶς. εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνου τούτου τὴν τιμὴν ᾔτουν παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐθελήσαντι τῷ τυράννῳ, καὶ ἀνόπλῳ ἐπὶ τοῦ καιροῦ κατειλημμένῳ, ξίφος τοῦτο ἐμὸν ὑπηρέτησε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήργησε παντὶ, τοῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον νομίσατε, δεσπότην οὕτω δημοτικοῦ κτήματος οὐκ ἂν ἠμείψασθε; οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψατε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος

lum quidem, ſed patri *conficiendo* qui ſufficeret: &, quod graviſſimum eſt, *interiit* ſua ipſius manu, quae miſerrima omnium mors eſt, multumque, quam ſi ab alio inferretur, difficilior. Ubi eſt gladius meus? Num eum agnoſcit alius? numquid alterius cuiuſquam telum illud fuit? quis illum in arcem detulit? ante tyrannum quis eo uſus eſt? quis eum iſti immiſit? O gladie, particeps & ſucceſſor praeclare a me factorum, poſt tot pericula, poſt tot caedes negligimur, & indigni videmur praemio! Si enim pro hoc ſolo honorem a vobis peterem; ſi enim dicerem, Viri, tyranno mori volenti, cum inermis a tempore deprehenſus eſſet, gladius hic meus miniſtravit, & ad finem libertatis *reſtituendae* unicuique adiutor fuit; hunc honore & praemio dignum iudicate! dominum rei ita popularis nonne remuneraremini? non in bene meritis illum ſcriberetis? non ipſum

ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκατε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν θεῶν ἐκεῖνο
προσεκυνήσατε; Νῦν μοι ἐννοήσατε, οἷα πεποιηκέναι εἰ- 20
κὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ
γὰρ ὑπ᾽ ἐμοῦ φονευόμενος, καὶ τιτρωσκόμενος πολλοῖς
τραύμασιν ἐς τὰ φανερὰ τοῦ σώματος, ὡς ἂν μάλιστα
λυπήσειν ἔμελλον τὸν γεγεννηκότα, ὡς ἂν ἐκ τῆς πρώ-
της θέας διαταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπιβοώ-
μενος τὸν γεγεννηκότα, οὐ βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, ᾔδει
γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰ-
κείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς
ὅλης τραγῳδίας γεγενημένος, καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκρι-
τῇ τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοι-
πὰ τοῦ δράματος· ἐπιστὰς δ᾽ ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν
εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ᾑμαγμένον, ἐμπεπλη-
σμένον τοῦ φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολ-
λὰ, καὶ καίρια, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀνῃρήμεθα,

enſem in templi donariis reponeretis? non cum Diis illum adoraretis? Iam mihi animum advortite, quid tyrannum feciſſe probabile fuerat, & quid dixiſſe ante obitum? Cum enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in apertas partes corporis *inflictis*, (ut nempe maximum dolorem patri obiicerem, ut primo illum ſpectaculo perturbarem) ipſe quidem miſerabile quiddam exclamaret, parentem advocans, non adiutorem neque auxiliarium, (norat enim ſenem eſſe & imbecillum) ſed ſpectatorem malorum demeſticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius tragoediae, ſed reliqueram huic actori mortuum, ſcenam, gladium, & reliqua fabulae *peragenda*: ſuperveniens autem ille, videnſque filium, quem ſolum habebat, vix ſpirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque eius continua, & multa, & letalia, haec exclamavit, *Fili, periimus, truci-*

πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεύς; τίνι με τηρεῖ; τίνι με φυλάττει, διὰ σοῦ, τέκνον, προανηρημένον; ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βραδύτητι κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν φόνον, καὶ
21 μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ; Καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, διὰ τὸ πάντα τῷ παιδὶ θαῤῥεῖν. ἀλλ᾽ οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέησε, πάλαι δ᾽ ἦν ὑπ᾽ ἐμοῦ καὶ τοῦτο προπαρεσκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ μέλλον τόλμημα καταλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, φησὶ, Πρὸ μικροῦ μέν με ἀπέκτεινας, νῦν δ᾽ ἀνάπαυσον ξίφος, πατρὶ πενθοῦντι παραμύθιον ἐλθὲ, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ δυστυχούσῃ συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνησον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἴθε πρώτως σοι ἐνέτυχον, εἴθε τὴν τάξιν προὔλαβον τοῦ φόνου. ἀπέθανον ἂν, ἀλλ᾽ ἢ ὡς τύραννος μόνον, ἀλλ᾽ ἔτι νομίζων ἕξειν ἔκδικον. νῦν δ᾽ ὡς ἄτεκνος, νῦν δ᾽ ὡς οὐδὲ φονέως εὐπορῶν. καὶ ταῦθ᾽ ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, οὐ δυ-

dati ſumus, pro tyrannis caeſi ſumus. Ubi eſt interfector? cui rei me ſervat? cui me cuſtodit, per te, fili, iam ante caeſum? aut numquid ſenem contemnit? & ipſa tarditate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit? Et haec dicens quaerit enſem, inermis ipſe, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, *Paulo ante*, inquit, *me interfeciſti: nunc vero recrea, gladie; veni lugenti patri ſolatium, & infelicem manum ſenilem adiuva: macta, tyrannum interfice, luctu libera! utinam prius in te incidiſſem! utinam ordinem caedis praeccepiſſem! mortuus eſſem, ſed ſolum ut tyrannus, ſed putans, habiturum me vindicem: nunc vero ut orbus, nunc ut is, cui ne interfectoris quidem ſit copia.* Dum haec dicit, urget cae-

νάμενος, ἐπιθυμῶν μὲν, ἀσθενῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν
τοῦ τολμήματος. Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύ- 22
ματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δω-
ρεαί; καὶ τέλος, ἑωράκατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προ-
κείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ᾽ εὐκαταγώνιστον ἔργον· τὸν
πρεσβύτην δὲ αὐτῷ περικεχυμένον καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν
ἀνακεκραμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην καὶ ἐπινίκιον σπον-
δὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος
ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γε-
γένηται τοῦ δεσπότου, καὶ μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς
διηκονήσατο. τοῦτο ὑπ᾽ ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν.
νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθε-
λὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγώ· μεμέρισται δ᾽ ἐς
πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα
ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ
τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρέτησεν.

dem, tremens, *perficere* nequiens, cum cuperet ille quidem, ſed viribus ad miniſterium conatus deficeretur. Quot hae ſunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyrannicidia? quot praemia? Denique vidiſtis omnes iuvenem quidem iacentem in conſpectu, opus neque parvum, neque ſuperatu ita facile; ſenem autem illi circumfuſum; permixtum utriuſque ſanguinem, libationem Liberatori *Iovi* ſacram pro victoria; eaque gladii mei opera: ipſumque adeo gladium in medio utriuſque oſtentantem ſe, quam non indignus fuerit domino, teſtantemque, fideliter ſe mihi miniſtraſſe. Hoc *univerſum* mea manu factum, minus futurum erat. Iam ipſa novitate clarius eſt. Ac deſtructor totius tyrannidis ego ſum: opus autem ipſum in plures deſcriptum, ut in fabula: primarum partium actor ego, ſecundarum filius, tertiarum ipſe tyrannus, gladius miniſtravit univerſis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. *l.* 3. ΛΥΚΙΝΟΣ) Ab hac perſona recte incipiunt *I. H.* & *A.* 1. Deeſt in *P.* & Fl. & M. in quibus nunquam in capite ſcribuntur perſonarum nomina. Sed *B.* 2. Λυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου. Vid. infra c. 48, 49. Ceterum in perſonis per totum dialogum diſtinguendis Flor. plerumque integre exprimit ΗΡΜΟΤΙΜΟΣ & ΛΥΚΙΝΟΣ. *l.* 4. Τεκμήρασθαι) Lege τεκμαίρεσθαι ex Marc. *Solan.* Sed nihil mutat M. nec edd. *l.* 7. Σεαυτοῦ) ἑαυτοῦ W. at prius ſervant edd. *Pag.* 2. *l.* 10. Παραπολλόμ.) παραπολλόμ. *Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur. *Pag.* 3. *l.* 5. Ὅλος) ὅλος *B.* 2. & W. Ὅλως edd. reliquae omnes. Sed ὅλον L. *l.* 12. Οὐχ) οὐκ male *I.* Οὐχ recte *P. A.* 1. *S.* &c. *l.* 13. Ὡδοιπόρηται) Sic recte *B.* 1. & 2. ac W. Ceterae edd. male ὁδοιπόρηται prima brevi. *l.* 15. Ἀρχόμεθα) Ita bene *B.* 2. & W. Nam ἀρχόμεσθα minus convenienter *H.* Fl. *S. P. A.* 1. *Pag.* 4. *l.* 11. Ἱκανὸς) ἱκανῶς W. male. Prius ſervant edd. ant. & rec. omnes. *l.* 14. Σε) δὲ M. Σε edd. omnes. *ead.* Ἀνακουφίζει) Sic edd. omnes bene, item M. Sola *I.* ἀνακουφίζοι male. *l.* 15. Ἀναβεβηκὼς) ἐναβεβ. rurſus male *I.* Ceterae vulgatam tuentur cum M. *Pag.* 5. *l.* 5. Συμπροθ.) Ξυμπροθ. W *l.* 6. Ὑποφαίνει) Sic edd. recte. Ὑποφαίνειν W. male. *l.* 7. Μετὰ) Sic edd. & M. *Pag.* 6. *l.* 1. Εὐθεῖαν) Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ. *l.* 3. Ὑμῖν) Sic edd. octo vett. & Mſ. M. Sola *I.* ἡμῖν. *Pag.* 7. *l.* 4. Παπαὶ) Βαβαὶ L. Nihil vulgatam movent *H.* Fl. *I. P.* &c. *l.* 5. Χαμαιπετεῖς) Sic Mſ. G. P. L. χαμαὶ tantum edd. omnes & M. *l.* 6. Παντάπασιν) πάντα παθεῖν W. male. *l.* 8. Ἐρχόμενοι) ἑρπόμ. Gron. male. *Solan.* *l.* 11. Ει) Sic recte ſine accentu Fl. *P.* Nam εἰ male *I. H.* *l.* 13. Περιβαλεῖν) Sic W. P. L. Παραβαλεῖν edd. *l.* 17. Καὶ) Deeſt in W. Agnoſcunt edd. *Pag.* 8. *l.* 4. Πότερον) Ita recte edd. & M. Πρότερον male *Fl.* *Pag.* 9. *l.* 12. ΛΥΚ.) Male deerat haec perſona in *I. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *A.* 1. M. duo puncta, quibus perſonae ſolent deſignari. *l.* 14. Ἀνδρίαν) ἀνδρείαν W. *Pag.* 10. *l.* 2. Ὅσα) ὅσαι W. Ὅσα *I.* male. *l.* 7. Διευκρινηθὲν) Conſtans edd.

lectio & M. *l.* 13. Ταῦτα) τὶ ταῦτα *Heinſ.* *Pag.* 11. *l.* 5. Ἂν λυπ.) εἰ λ. W. *l.* 8. Μηδ') μὴ δ' *I.* *ead.* Εἶναι) Sic *H. P. B.* 2. Fr. & P. Εἰ *I.* ἢ vero *A.* 1. Fl. & W. *Pag.* 12. *l.* 2. Πλούτου) Sic *I. H.* Fl. Fr. *S. A.* 1. Πλούτων *P.* ſola. *l.* 4. Ἐπέστην) ἔπεστιν W. Sed prius edd. conſtanter ſervant. *l.* 16. Παρὰ) Sic recte Codd. M. P. L. Περὶ vulgo edd. *Pag.* 13. *l.* 7. Διατέθεικεν) Sic Fl. *H. P.* & M. Διατέθηκεν *I.* *l.* 9. Δὲ) δαὶ W. prius vero edd. *l.* 16. Αὐτῷ) αὐτοῦ W. male. *ead.* Καταφρονοῦντα) καταφρονοῦντες W. *Pag.* 14. *l.* 15. Οὖν) Sic P. & L. Αὖ edd. *Pag.* 15. *l.* 2. Ἐπεπώκει) Sic edd. Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε P. L. *l.* 5. Ἀριθμῷ) ἀριθμὸν Fl. male. Ἀριθμῷ reliquae, item M. & P. *l.* 6. Παραδεδώκει) παρεδώκει *B.* 2. Alterum tuentur edd. rel. & M. *l.* 16. Ἀναιμωτὶ) ἀναιμωτεὶ W. *Pag.* 16. *l.* 14. Ἔτι συνοδ.) Ita dedi ex G. P. W. L. & marg. *A.* 1. Edd. enim male ἐπισυνοδοιπορoίην. *Pag.* 17. *l.* 9. Γὰρ) γοῦν Marc. *l.* 15. Μάθῃς) Nihil hic variare Fl. neque in ſeqq. capitibus quidquam variationis eſſe, Solanus quinquies repetit, ad verba δίδοτε, ἐφίετε &c. quae ſubiicere nihil attinet. *Pag.* 19. *l.* 5. Δὲ) δὴ *H.* (add. *Baſ.* 4 & *S.*) *l.* 12. Ὑμετέρων) ἡμετέρων male Vorſt. *l.* 17. *col.* 2. Δὲ) Omiſſam hanc in edit. Cler. particulam inſeruit Solanus. *Pag.* 20. *l.* 2. Προειπὼν) Sic edd. omnes & M. Προσειπὼν legendum coniiciunt. vid. nott. *l.* 9. Τοῦ) τῶν male *B.* 2. Τοῦ ceterae & M. *Pag.* 22. *l.* 5. Οὗτοι δὲ &c.) Vid. notas. *l.* 11. Ἀνὴρ) Deeſt in W. Adeſt in edd. *l.* 14. Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν) Haec & ſeqq. ad ἀξιῶν, ſic, ut edidimus, legi in edd. & M. notat Solanus. *l.* 16. Ἀλλ' οἶσθα) Et haec duo verba ſic legi in iiſdem, notavit idem. *Pag.* 23. *l.* 3. Ὑπερεκπίπτον) Sic *I.* Fl. *P. H. S.* & M. *Pag.* 24. *l.* 10. Ἂν) ὢν W. Sed edd. omnes ἄν. *l.* 13. Δυνάμενος) δυναμένῳ W. Sed nihil a vulgata abeunt *H.* Fl. *P.* *Pag.* 26. *l.* 3. Πέρι) Sic recte *I.* Aliae περί. *l.* 9. Ἐπέπληξε) Sic *I. H. A.* 1. *P.* Item M. & P. Ἐξέπληξε male Fl. & *P.* *l.* 12. Ἢ) εἰ *B.* 2. Ἢ reliqq. & M. *Pag.* 27. *l.* 7. Παραπολούμενον) παραπολλύμενον Fl. Sed pro vulgata ſtant *H. P. S.* &c. & P. Παραπολόμενον W. *l.* 8. Ἄν σοι) Rectius abeſt ἂν in W. *l.* 9. Ἐθέλεις) ἐθέλῃς *I.* male. Ἐθέλεις quinque edd. priſcae, & M. *Pag.* 28. *l.* 15. Ὁρῶσιν) Nihil hic variare *H. I.* & Fl. notat Solanus. *Pag.* 29. *l.* 13. Ἐπικατεχόντων) Sic edd. *I. H.* Fl. *P.* &c. *l.* 14. Κλαυθμυριζομένων) Sic recte *P. A.* & M. Edd. reliqq. male κλαθμυριζ. *l.* 16. Ἀποσεισάμενον) Sic edd. ant. Ἀποσεισαμένους Mſ. P. Ἀποσεισάμενος Angl. *Pag.* 30. *l.* 1. Ἀποῤῥίψαντα) Sic P. Ἀποῤῥίψαντας edd. & M. male. *l.* 3. Καὶ γυμνὸν) καὶ deeſt in B. & Angl. C. Adeſt in edd. & M. *l.* 7.

Φρατρίας) Sic recte *B.* 2. *S.* & Schol. Φατρίας corrupte *I. H. A.* 1. Fl. *F. P.* & M. *l.* 9. Οὐ πιθόμην) Sic *H.* Fl. *P. A.* 1. Οὐκ ἐπιθόμην *B.* 2. & *S.* *l.* 12. Εἴ γε) Sic *I. H. A.* 1. *P. S.* Ὡς εἴγε Fl. & W. Sed εὔγε ſupra ſcriptum erat; vid. nott. *l.* 13. Καὶ ἤδη καὶ τάδε) Sic eſſe in Fl. *H.* & M. notat Solanus. Sed & *B.* 2. *A.* 1. *P.* & *S.* ita habent. *l.* 17. *col.* 1. Ἐσσύμενον) ἐστύμενον & ὁρμόμενον male in ed. Cler. *Reitz.* *Pag.* 31. *l.* 3. Οὐδὲ) καὶ οὕτω Fl. Οὐ τῶν M. Vulgatam ſervant ceterae & Cod. P. *l.* 7. Λιπαρὲς) Sic optime G. P. Eraſum etiam α in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρές. *l.* 9. Ἐπιδείξηται) Ita *I. H. B.* 2. Fl. *P.* & M. *l.* 10. Ὄντα) εἶναι Angl. & P. Ὄντα edd. omnes & M. *Pag.* 32. *l.* 11. Σοὶ μὲν ἐπὶ) Sic *I. H.* Fl. *P.* Σὸν μὲν ἔτι P. *Pag.* 33. *l.* 1. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους) ἐπὶ τῆς W. *l.* 2. Εὔυδρος) Sic edd. praeter *I.* omnes: haec enim ἔνυδρος, cui adſtipulantur P. L. Et ſic olim in M. fuerat. *l.* 6. Ἐναντιώματα) ἐναντιώτατα Ienſ. Nil mutant edd. nec W. *l.* 7. Καὶ ἡ. π. ἀ. ἐ.) Nihil hic mutant edd. nec M. *l.* 9. Ἕκαστος) ἑκάστης Ienſ. Sed nihil mutant edd. nec M. *l.* 13. Ἄλλοις) ἀλλήλοις W. Ἄλλους *B.* 2. male. *ead.* Δυναμένοις) Sic *I.* Fl. *A.* 1. &c. & M. Δυναμένους *P.* & *B.* 2. *l.* 15. Αὐτοῦ) Nihil mutant edd. Αὐτῆς Vorſt. male. *l.* 16. Παρ᾽ αὐτῷ) παρ᾽ αὐτὸν W. P. L. *ead.* Τὸ πλῆθος) Abeſt articul. a *B.* 2. & M. adeſt in omnibus edd. reliqq. *Pag.* 34. *l.* 2. Ὑπερδιατεινόμενοι) Sic W. Ὑπ . . . ταινάμενοι edd. *l.* 11. Μετεληλυθόσι) μετεληλυθὸς W. male. *l.* 15. Καὶ) Abeſt a W. adeſt in edd. *l.* 16. Οὕτω) Sic *H. I. P. S. A.* 1. Οὕτως Fl. & M. *Pag.* 35. *l.* 10. Ἢ δέον) ἡδέως edd. omnes male, praeter *S.* quae ὡς δέον. Ἢ δέον recte margo *A.* 1 *W.* Et ſic correxerat Anonym. in *H.* Ἴσως ὡς εἰδὼν L. Εἰ δέον Heinſ. Aliter Marcil. quem vid. *l.* 16. *col.* 1. Ὁ τινὰ) Male ἃ τινὰ editum erat. *Pag.* 36. *l.* 2. Παραπαίοι) παραπαίῃ Fl. & M. a recentiore manu. Vulgatam ſervant reliqq. *Pag.* 37. *l.* 1. Δεῖν) Sic edd. Δεῖ P. *l.* 3. Ἰόνιον) Recte edd. Ἰώνιον Cod. M. prave, vid. nott. *l.* 6. Τοῦ) τῆς W. Nihil mutant edd. vett. *l.* 7. Ὃς) Sic *I.* Fl. *A.* 1. *S.* & M. Ὡς *P. H.* Fr. *B.* 2. male. *l.* 8. Ἔτεμεν) ἐνέτεμεν W. *l.* 10. Τρωθήσεσθαι) τιτροθήσεσθαι Pell. *Pag.* 38. *l.* 5. Εἰς Κόρινθον) Κόρινθόν δε W. P. Nihil mutant Fl. *I. H. P.* &c. *l.* 12. Πρὸς) εἰς τὴν W. P. Vulgatam retinent edd. omnes. *Pag.* 39. *l.* 3. Γὰρ) Nihil hic variare edd. notat Solanus. *ead.* Τὸ τοιοῦτον) Sic edd. *I.* Fl. *H. P. A.* 1. Τὸ τοιοῦτο M. *Pag.* 40. *l.* 11. Ἀντεξετάζοντες) Ita recte *I. B.* 2. & W. Ἀντεξετάζοντας male *A.* 1. *H.* Fl. *P. S.* habebant. *l.* 15. Μὴ δὲ πώποτε) Sic *I. A.* 1. & *S.* Μηδὲ πώπ. ceterae & M. Μηδεπώποτε *B.* 2.

Pag. 41. *l.* 4. Ἢ) Sic *I.* Fl. *P. H.* & M. *l.* 7. Τοῖς ἄλλοις) Ita edd. *I.* Fl. *H.* &c. Τῶν ἄλλων P. *ead.* Οἶδας) Deeſt in W. & Ex. Fl. Adeſt in edd. & P. *l.* 10. Ἐπιπλῆξαι) Ita dedi ex G. W. & P. Codd. & ſic voluit Marcil. Ἐκπλῆξαι male edd. *Pag.* 42. *l.* 2. Μὴ δὲ) Sic *I. H.* Fl. Μηδὲ *P.* aliaeque & M. quod hic non improbem. Μηδεπώποτε iterum *B.* 2. iunctim. *l.* 3. Μηδὲ) Aliae edd. hic rurſus μὴ δέ. Sed nil refert. *l.* 5. Πολλοῖς) ἄλλοις *Vo.* Vulgatam ſervant. edd. & M. *l.* 10. ΕΡΜ.) Omiſſa *Hermotimi* perſona in edd. reſtituta ex Marcil. & punctis W. *l.* 15. Προσθεὶς) προθεὶς *Vo.* Sed nil mutant edd. nec M. *l.* 16. ΛΥΚ.) Deerat in edd. *Pag.* 43. *l.* 4. Ἡμέτερα) Ita recte *I. S.* & L. Ὑμέτερα male *Ald.* Fl. *H. P. F.* *l.* 7. Ὡς) Sic *I.* Abeſt in ceteris edd. & M. *l.* 13. Μὴ δὲ) Ita disiunctim *I. H.* Fl. & M. Reliquae fere μηδέ. *l.* 17. Τὸ τοιοῦτον) Sic *I.* Fl. *H. P.* &c. *Pag.* 45. *l.* 8. Οὐ γὰρ) ὅτι οὐ γὰρ W. Abeſt ὅτι ab edd. *ead.* Λεύσουσι) λεύσσουσι apud Homer. legitur; ſed nihil mutant edd. Luciani. *l.* 10. Δοκεῖ) Sic L. & marg. *A.* 1 *W.* Δοκῇ edd. *l.* 14. Συνενεχθεῖσαν) Ita habere *I. H.* Fl. *S.* & M. notat Solanus. *l.* 15. Παρὰ) περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P. cum edd. *Pag.* 46. *l.* 2. Μὴ δὲ) Sic *I. H.* Fl. & M. Μηδὲ ceterae edd. *l.* 12. Τὸ τοιοῦτον) Sic edd. conſtanter legere notat Solanus. *l.* 16. *col.* 1. Καὶ) Hanc coniunct. in edit. omiſſam ſupplevit Solanus. *ead. col.* 2. Αἰτιᾶται) Ex M. ſupplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται ad ἀποφαίνεται, reliquaque vitioſa reſtituit Solanus. *l.* 17. *col.* 1. Προυσιαέως) Sic C. & M. In V. Προυσιέως erat. *Solan. ibid. l.* 18. Ἐπωνόμασαν) ὠνόμασαν edit. Clerici, quam correxit Solanus. *ead. col.* 2. Αὐτὴ) αὐτῆς prave edit. Cler. Emendata ex M. *l.* 20. *col.* 2. Προμηθουμένη) προμύθουμένη editio eadem, emendata ab eodem. *l.* 21. *col.* 1. Ἐξορκοῖ) ἐξαρκοῖ prave edit. Cler. Sed correxit Solanus. *Pag.* 47. *l.* 4. Δὲ) γε W. *Pag.* 48. *l.* 5. Ὡς) Ex Cod. W. Male enim abeſt ὡς ab omnibus edd. ὅτι coniecerat Ienſ. ex *B.* 2. *ead.* Γένοιντο) Sic *A.* 1. *H.* Fl. *F. B.* 2. *S.* & M. Γένοιτο *I.* & *P.* *l.* 6. Λέγωσιν) Ita edd. optimae & M. Λέγουσι male Fl. *l.* 8. Πάμπολυ αὐτῶν διαφέρ.) Ita Codd. W. & L. Πάνυ διαφέροντα αὐτῶν edd. *Pag.* 49. *l.* 6. Ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει) Sic edd. & M. *l.* 8. Ὑμᾶς) Sic W. L. & *B.* 2. Reliqq. edd. male ἡμᾶς. *l.* 10. Ἐπικούρειοι) Ita conſtanter edd. Ἐπικούριοι W. ſemper. *l.* 11. Ὑμεῖς) Recte ſic *H.* Fl. *P.* & M. Ἡμεῖς male *I.* *l.* 15. Αὐτὸ) Nihil variant edd. Αὐτοῖς Marc. Αὐτὰ W. *l.* 16. Ἔνθα δὴ κρ. μ. ο. δ.) Edd. hic cum Cod. M. conſpirare notat Solanus. *Pag.* 50. *l.* 2. Στωϊκῶν) Στωϊκόν ἐστι μόνον W. Στωϊκῶν ἐστι μόνον *I.*

Στωϊκῶν ἐστι μόνων *H.* Fl. *A.* 1. *P. B.* 2. & *S.* *l.* 9. Τοιοῦτον) Sic *I. H.* Fl. *P.* &c. & M. *l.* 11. Ἀσκληπεῖον) Sic edd. omnes & M. Sed Ἀσκληπιεῖον M. Reg. 3011. *Pag.* 51. *l.* 4. Πρόδηλον) Πρόδηλον γὰρ W. Sed abeſt alterum hoc γὰρ ab edd. *l.* 13. Εἰ) Abeſt εἰ in P. Adeſt in edd. *Pag.* 53. *l.* 6. Αὖ τὸ) Ita habent *I. H.* Fl. &c. & M. Αὐτὸ male *P. S.* & *G.* *l.* 7. Ἀποδυθησομένων) Ita dedi ex Codd. G. W. P. & L. Ἀποδυσομένων edd. omnes male. *Pag.* 54. *l.* 7. Παρὰ) Sic W. Περὶ edd. *l.* 10. Ἠλείου) Ἠλείου *I.* *Pag.* 55. *l.* 3. Τὰ πάλαι) Sic edd. & M. *l.* 5. Ἀργυρᾶ) Edd. vulgo male ἀργυρά. *l.* 10. Γράμμα) γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt edd. *l.* 14. Ἀνέχει) ἀντέχει edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codices quinque, A. G. W. P. L. *Pag.* 56. *l.* 5. Γὰρ) Abeſt haec particula a W. *l.* 6. Οἷον) ὅλον Fl. & W. Ceterae edd. & P. vulgatam tuentur. *l.* 7. Γράμματι) γράμματι una voce *H.* Γράμμα τί. Fl. Γράμμά τι *S.* & M. Γράμμα τὶ *P.* Sola *Ald.* recte γράμμα τι. *l.* 16. Ἐπισκόπησον) Sic edd. omnes. Ἐπισκοπεῖς Codd. A. G. P. Ἐπισκοπῆς W. *Pag.* 57. *l.* 11. Ἐπὶ πάντων) Ita habere edd. & M. notat Solanus. *Pag.* 59. *l.* 1. Μέν τοι) Sic edd. & M. Sola *B.* 2. μέν τι, male. *l.* 7. Ἐξελόντες) Ita bene edd. Ἐξελθόντες male W. *l.* 9. Μὲν γὰρ) γὰρ abeſt in M. Comparet in edd. omnibus. *l.* 10. Γράφωμεν) Sic *B.* 2. & M. Ceterae edd. γράφομεν. *Pag.* 60. *l.* 7. Δύο ἀνθρώπους) δύο inſertum ex Cod. Pell. quod aberat ab edd. *l.* 9. Τὸ ἐπίσημον) τοὐπίσημον W. quod magis Atticum. At nil mutant edd. *Pag.* 61. *l.* 2. Περιθεωροῦντες) Sic *I.* Fl. *P. H.* &c. Παραθεωροῦντες W. *l.* 6. Πασῶν) W. recte. Πάντων edd. *ead.* Αὐτῶν) Sic *I. H.* Fl. *B.* 2. *P. A.* 1. & Cod. M. Αὐτῷ male *S.* & hanc ſecuta *A.* *l.* 14. Αὐτὸ) Ita edd. Αὐτοῦ L. bene. *l.* 15. Οὐδὲν ἡμῖν πλ. πεπρ. ἡγ.) Ita, ut dedi, habent *I.* Fl. *H. P. S.* & Cod. M. *Pag.* 62. *l.* 8. Ὁδὸν) Ita edd. Ὁδῶν W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem. *Pag.* 63. *l.* 11. Ἐξιέναι) Ita marg. *A.* 1 *W.* Vulg. ἐξεῖναι. *Pag.* 64. *l.* 10. Μὴ) Sic L. Μοι vulgo edd. *l.* 11. Πέντε ἔτη) Sic W. Πέντε abeſt ab edd. *l.* 14. ΛΥΚ.) Deeſt haec perſona in edd. Reſtituta ex *I.* & P. *l.* 16. Νῆφε) ἦφε ridicule edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta. *Pag.* 65. *l.* 1. ΕΡΜ.) ΛΥΚ. male habebant M. & edd. omnes; recte ΕΡΜ. *I.* & L. ex quibus etiam deinceps ter eaedem reſtitutae. *Pag.* 66. *l.* 4. Ἀφαιροῦμεν) ἀφαιρῶμεν marg. *A.* 1 *W.* bene. *ead.* Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν) Ita Codd. A. G. P. L. & marg. *A.* 1 *W.* Πεντεκαίδεκα edd. & M. *l.* 5. Ὅλον) An ὅλως; Pell. *Pag.* 68. *l.* 4. Ἤ τις) εἴ τις W. male, ait Solanus. *l.* 17. Παρευδοκιμεῖται) παρευδοκιμεῖ pra-

ve edit. ſaepe notata, etſi & ſic Cod. V. Sed recte C. *ead.* Εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται) Pro εἰς editum legebatur ὑπέρ. Et pro ὑπερφαίνεται, erat ὑποφαίνεται. Emendaverat vero ſic, ut dedi, Solanus, non addens unde; ſed cum id frequentiſſime addat, non dubito, quin & hoc ex Mſ. hauſerit. *Reitz.* *Pag.* 69. *l.* 14. Αὐτοὺς) Sic recte *P.* Ceterae pleraeque male αὐτούς. *Pag.* 70. *l.* 1. Γὰρ) Abeſt haec particula in *S.* Adeſt in W. Item in edd. *I. P. H.* Fl. *l.* 2. Ἑκάστη) ἑκάστην male Cod. P. Vulgatam ſervant edd. optimae omnes. *l.* 3. Καὶ) Sic recte edd. Fl. *H. I. P.* & M. Ἐπ᾽ male *B.* 2. *l.* 4. Διαίρεσιν) Sic edd. & M. *l.* 15. Πεπειραμένους) πεπειραμάνους ridicule *I.* *l.* 17. *col.* 2. Τὸ) τὸν prave edit. Cler. *Pag.* 71. *l.* 2. Δεήσῃ) Sic *I. P.* Fl. *H.* & M. *l.* 3. Αὐτῶν) αὐτῷ *S.* & *A.* male. *l.* 4. Ἢ μηδὲν) ἢ delet Gronov. Adeſt in edd. *I.* Fl. *H. P.* &c. *l.* 6. Δὲ) δὴ Pell. ironice. *Pag.* 72. *l.* 7. Ἀναλελογίσθαι) ἀναλελογῆσθαι Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur *I. P. H.* & Cod. P. Ἀναλλογίσθαι marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 73. *l.* 5. Οὕτω) οὗτος Fl. & L. Οὕτως M. Edd. οὕτω ſervant. *l.* 6. Ἰδὼν) εἰδὼς P. Sed nihil mutant edd. *l.* 8. Ἔσχες) Sic habere *I. H.* Fl. notat Solanus. Sed & reliquae ſic recte habent. *l.* 12. *col.* 2. Καὶ) Hoc deficiens καὶ ſupplevit Solanus. *ibid. l.* 13. Τοῦ καθόλου λεγομένου) Pro his & quae ſequuntur, uſque ad ὑφισταμένη, in V. & M. legebatur ſic: Τὸ καθόλου ὑφίστησιν ἐπεὶ μηδέ τις φύσις. Ex Solani annotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλου. *Reitz.* *l.* 14. *col.* 1. Χρησίμῳ) χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit Solanus. *l.* 15. *col.* 2. Ὑμῶν) Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν ſit. *Solan.* *ibid. l.* 16. Τῶν) Aberat in edit. Sed addidit Solanus. *l.* 18. *col.* 1. Ὁ τέσσαρα) Illud ὁ omiſſum fuerat in ed. Cler. pro τέσσαρα autem lege ἕξ. Quamquam haec omnia perturbatiora ſunt, quae de numeris affert, ut & reliqua abſurda & inepta. *Solan.* *l.* 19. *col.* 2. Τῷ φιδίᾳ) τῶν φιδίᾳ erat in edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt? *ibid. l.* 23. Ἀναιρήσεις) ἀναιρήσῃς M. *l.* 28. *col.* 1. Τὸ καθόλου) Ita pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρος pro τὸν, quod in edit. erat, exhibeo, iubente Solano. *l.* 29. *col.* 2. Ὄντι) Legendum coniicio ὀνόματι. *Reitz.* *Pag.* 74. *l.* 3. Ὦ παῖ) ὦπται margo *H.* & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. *ead.* Λέγων) γέλων P. Nihil mutant edd. *l.* 7. Ἴδοις) Sic Fl. *H. I. P. S.* & M. *Pag.* 75. *l.* 7. Καὶ) Sic edd. & M. Καθ᾽ *B.* 2. *l.* 10. Ἑκάστοις) ἑκάστης W. Nihil mutant edd. *l.* 14. Καταθύῃς) Sic *B.* 2. & M. Reliquae edd. male καταθύεις. In *B.* 2. tantum deeſt iota ſubſcriptum. Καταθύειν Vorſt. *l.* 15. Παρακαλῇς)

Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν edd. *l.* 16. Γραμματεῖα) γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae noſtrae ſuffragantur *I. P. H.* &c. Item Codd. M. P. *Pag.* 77. *l.* 13. Εἰ) Ex Cod. W. inſerui; nam deeſt in omnibus edd. *Pag.* 78. *l.* 1. Αὐθομολογούμενον) Sic edd. conſtanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat Solanus. *l.* 5. Ἄρα) εἰ μὴ ἄρα legendum notat Solanus. *ead.* Κατὰ) καὶ *B.* 2. male. Κατὰ ſervant reliqq. & M. *l.* 13. Ἀντείπω) ἀντεῖπον W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. *l.* 15. Ταὐτὰ) Ut Ienſius correxerat, ſic eſt in L. Ταῦτα habebant edd. omnes & M. male. *l.* 17. Εἰκὸς ἔτι) Edd. & M. Εἴκοσιν ἔτη melius Solan. *Pag.* 79. *l.* 5. Ἀεὶ) Deeſt in M. *l.* 7. Ὥστε, ὦ ἑταῖρε &c.) Vorſt. emend. ὥστε μηδὲν ὦ . . . κἂν ἄλλως . . . . At in vulgatam conſpirant edd. & M. *l.* 12. Διψῆν) Sic *I.* Fl. *H. P. S.* Sola vero *P.* iota ſubſcriptum addit. *l.* 13. Σπάσαιο) σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. *Pag.* 80. *l.* 1. Σύγ') Ita Cod. L. edd. *I. P.* & *S.* Σίγ' male Ald. *H.* Fl. *l.* 3. Τῷδε) Sic edd. optimae & M. Τῷ γε *P.* *l.* 5. Ὑπεράνω) ὑπὲρ ἄνω edd. *l.* 7. Εἰ δὴ — ἀφελὼν) Nihil in toto hoc verſu variare edd. nec M. notat Solanus. *l.* 14. Ὧν) ὃν Vorſt. Sed nihil mutant *I.* Fl. *H. P.* &c. *Pag.* 81. *l.* 4. Ὡς καὶ αὐτὸς) Ita edd. Sed abeſt ὡς in P. *l.* 9. Οὐδὲν ἐλάττων) οὐδέν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant edd. priſcae. *l.* 14. Εἰπεῖν) Ita M. *B.* 2. Fl. *P.* &c. Ἐπεῖν *H.* & *I.* male. *l.* 18. *col.* 1. Μὲν) μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ Solanus. Credo ex Collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum coniunguntur. vid. textum cap. 43 huius Dial. & cap. 17 de Merc. cond. *Reitz.* *ead.* Ἐξαντλοῦμεν) ἐξηντλοῦμεν perperam edit. Clerici. *ibid. l.* 19. Ἐπιῤῥέει) ἐπεισρέει erat in edito, ἐπειῤῥέει inde fecerat Solanus. Ego in ἐπιῤῥέει mutavi, quia id voluiſſe Solanum ſuſpicor; alioqui nihil ab edito receſſiſſem. *Reitz.* *Pag.* 82. *l.* 1. Κωνείῳ) Κωνίῳ ἢ ἀκωνίῳ (ſed poſterius a recentiore manu depravatum eſt) W. *l.* 2. Ἀποκτείνοι ἂν) Sic *I. P. H.* &c. Ἀποκτείνῃ Fl. Ἀποκτείνει M. *l.* 5. Ἀποθάνοιο) Ita *I.* Fl. *H. P.* & M. &c. *Pag.* 83. *l.* 3. Ἑαυτοῦ) Sic *I.* Fl. *H. P.* &c. & M. *l.* 12. Αὐτὸν) Nihil mutant edd. Αὕτως Marcil. M. in litura ν. Sic notat Solanus. *Pag.* 84. *l.* 3. Τὸ) Sic *I. H. S.* Τὰ *P.* *l.* 5. Ἐνδεῖν) ἐνδεῖς Fl. At vulgatam ſervant ceterae, item Codd. M. P. *l.* 15. Ποιοῦντα) Sic etiam *I.* Fl. & *H.* habere notat Solan. *Pag.* 85. *l.* 2. Ἑλομένῳ) Ita recte Fl. *P. H. B.* 2. & M. Ἑλωμένῳ *I.* *l.* 4. Πάντα) Ex M. & L. dedimus. Πάντων edd. male. *l.* 5. Ἐπιδεῖν) ἐπὶ δεῖν diſcretim ſola Ald. male. *l.* 6. Γὰρ) Sic L. P. M. & marg.

A. 1 *W.* Καὶ edd. omnes male. *l.* 15. Ψάμμῳ) ψάμμον P. Vulgatam ſervant ceteri, & edd. *Pag.* 86. *l.* 2. Γάρ με) με γὰρ M. *l.* 3. Διεκδῦναι) Sic bene Fl. *P. H. B.* 2. Διεδῦναι *I.* male. Διαδῦναι legendum adſcripſerat *Iuntinae* Solanus, fruſtra, ut poſtea ipſe vidit. *Pag.* 87. *l.* 1. Ὁ δὲ πέντε) Haec addita ex M. Deſunt in omnibus edd. *l.* 3. Ἢ γὰρ) ἢ P. At vulgatam lectionem tuentur merito edd. *Pag.* 88. *l.* 1. Δ', οἶμαι) δέ μοι male W. nihil mutant *I.* Fl. *H. P. l.* 13. Τοῦτο) ΛΥΚ. τοῦτο M. & edd. praeter *I.* quae ſola recte omittit perſon. ΛΥΚ. *ead.* Ἐξ ὧν) Deeſt ἐξ in *S. I.* Fl. *H.* & M. Adeſt in *P.* & *B.* 2. *l.* 16. *col.* 1. Ὧν) Lege οὖν. Num autem illud ὧν error Codicis, an Solani ſit, neſcio. *Reitz.* *Pag.* 89. *l.* 7. Γίγνεσθαι) Sic recte *I.* Ceterae, & M. γίνεσθαι. *Solan.* *l.* 10. Πάλαι) Sic edd. & M. habere, notat Solanus. Neſcio quare. *l.* 11. ΛΥΚ.) Deeſt in edd. Adeſt in *I.* W. & P. *l.* 13. ΕΡΜ.) Deeſt in edd. Adeſt in M. i. e. deſignatur ſolitis punctis. *l.* 14. ΛΥΚ.) Deeſt in edd. *Pag.* 90. *l.* 16. Ὃν) οὗ P. Vulgatam ſervant edd. priſcae. *Pag.* 91. *l.* 5. Καὶ ὑπάρχ.) καὶ deeſt in W. Adeſt in *I.* Fl. *H. P.* &c. *l.* 9. Ἥιεις) ἄγεις P. *l.* 10. Κωλύσει) κωλύσῃ W. *l.* 11. Θαλλῷ) Sic Fl. *H. P.* Θαλῷ *I.* *l.* 13. Ὅ,τι) ὅτῳ W. Nihil mutant Fl. *I. H. P.* *l.* 17. *col.* 2. Τῷ) Pro τῷ, quod in Cod. Voſſ. erat, ὃ iubet legere Solanus. fruſtra, ut attente perlegere dignanti patebit. *Reitz.* *ibid. l.* 19. Ὑπάρχον) Sic recte correxit Solanus pro ὑπάρχων, quod in Cler. ed. erat. *Reitz.* *ibid. l.* 20. Πεφυκὸς) Et hoc recte mutavit idem; nam prave in ed. eadem legebatur πεφύκοτι. *Reitz.* *Pag.* 92. *l.* 15. Οἶδα) Sic recte Fl. *P. B.* 2. *S. A.* & M. Εἶδα Ald. *H.* Fr. *I.* *Pag.* 93. *l.* 4. Παροιμιαζ.) προοίμιαζ. Ex. Fl. At vulgatam tuentur *I. P. H.* & Cod. P. *l.* 6. Γὰρ) γάρ τι *I. P. H.* Fl. *B.* 2. *S.* At ignorat illud τι Cod. M. & ſic Vorſt. voluit, quare id delevimus. *Pag.* 94. *l.* 4. Αὐτῶν) Sic edd. Vorſt. αὐτῷ. *l.* 6. Τοῖς) ταῖς edd. *I. P. H.* Fl. Τοῖς *S.* & Codd. P. L. *l.* 7. Ὅμως) Ex W. Deeſt in edd. *l.* 12. Εἰργάσω) Sic recte Codd. L. & W. Ἐργάσω edd. omnes male. Veſtigia verae lect. retinuit *B.* 2. εἰγάσω exhibens. *Pag.* 95. *l.* 2. Ἤ τίς) εἴ τις W. & Fl. Nihil mutant ceterae. *l.* 16. Κενὴν μακαρίαν) κενὴν καὶ μακαρίαν male W. Sed recte abeſt καὶ ab edd. *I.* Fl. *H. P.* &c. *l.* 18. *col.* 2. Τὰ) Deerat in V. inſeruit ex M. Solanus. *Pag.* 96. *l.* 15. *col.* 2. Καὶ) κατὰ erat in edito, ſed mutavit Solanus. *ead.* Εὐημερίαν) Sic etiam eſt in C. *Solan.* *l.* 18. *col.* 1. Μηδὲν ἔστος) μηδ' ὅλως M. Non agnoſcit Bourd. *Solan.* *Pag.* 97. *l.* 14. Εἶναι) Sic edd. & M. Οἶμαι L. Ἐκείνην Pell. & Marc. Καὶ Solanus. *Pag.* 98. *l.* 12.

Ἐξήταζεν) Ita bene *I.* Fl. *H. P.* & W. Ἐξήταξεν male *S. l.* 14. Αὐτῶν) Sic *I. H. P.* P. & M. Deeſt in Fl. *l.* 15. Εὐθὺς) αὐτὴν marg. *A.* 1 *W. l.* 16. Εἰσιτητέον) Ita Fl. *I. P. S.* &c. *Pag.* 99. *l.* 9. Ταῖς) Ex W. Abeſt ab edd. *Pag.* 100. *l.* 6. Εἰ πη) Sic edd. & P. Εἴ τι W. & Ex. Fl. *ead.* Αὐτῷ) Ita habet Cod. M. & edd. *Ald.* Fl. *I. H. B.* 2. Αὐτῶν *P. S. A. l.* 7. Λέγοι) Sic M. Λέγει edd. *l.* 10. Ὅτου) Ita ſola *I.* Ceterae ad unam omnes cum M. ὅτε. Sed P. Cod. ὅτι. *Pag.* 101. *l.* 5. Ἰδεῖν) ἰδὴ male P. Vulgatam tuentur priſcae edd. *l.* 13. Ἔχωσι) Sic *I. H. P.* Ἔχουσι Fl. M. & Coll. *Pag.* 102. *l.* 5. Πειρωμένους) Nihil hic mutare *I.* Fl. *P.* notat Solanus. Non invenit ergo variationem. At marg. *A.* 1. πειρωμένοις habet. *l.* 8. Μόνῳ) Deeſt in Fl. Adeſt in reliqq. item in M. ac P. *l.* 9. Ἢ οὐδὲν) οἱ οὐδὲν W. Nihil a vulgat. abeunt *I.* Fl. *H. P. ead.* Εἰδότες) Ex P. L. & Angl. Ἰδόντες edd. *Pag.* 103. *l.* 4. Ἡνίκα) Sic edd. *I.* Fl. *H. P.* Ἡλίκα Gr. *l.* 5. Πάντα) πάντας W. male. *l.* 6. Εἰδείης) Sic edd. Εἰδοίης W. *l.* 7. Καὶ) ἐς W. *ead.* Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ) ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον P. A. Sed vulgat. ſervant *I.* Fl. *P. l.* 8. Ὑφ') Sic recte Fl. *S. A.* & M. Ἐφ' *I. H. P.* Fr. *B.* 2. & *Ald.* male; vid. nott. *Pag.* 104. *l.* 6. Ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι) ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐσμὲν edd. Sed ἐστι Codd. M. & L. *l.* 10. Πλησίον) πλέον *P.* ſola, male. *l.* 15. Ἢ) εἰ *B.* 2. Nil mutat *I. H.* Fl. *P.* ἢ M. *Pag.* 105. *l.* 8. Τῇ σορῷ) Sic *I.* Fl. *H. P.* &c. Τῷ M. Sed ſupra ſcriptum eſt τῇ. *l.* 9. Προγυμνάζεις) προγυμνάζῃς M. *ead.* Σεαυτὸν) Sic edd. priſcae. Ἑαυτὸν W. *Pag.* 106. *l.* 9. Ἄφυκτα) ἄφικτα edd. omnes male. Ἄφυκτα recte M. Mſ. B. & Angl. *Pag.* 107. *l.* 2. Πτίττοι — πτίττων) Ex Schol. Πλήττοι & πλήττων edd. omnes. Πτήττοι & πτήττων M. unde veſtigia verae lect. tamen apparent. *l.* 9. Δοκεῖ) δοκῇ W. Nil mutant edd. antiquae. *l.* 10. Τίσι γε;) Sic M. & edd. Τισί γε Fl. Τί σιγᾷς; Graev. *l.* 18. *col.* 2. Πλέον) Sequebatur ἐπανηρημένον, quod merito delevit Solanus, quia ex paulo poſt ſequenti Scholio huc irrepſerat, neque agnoſcere C. annotat idem. *l.* 19. *col.* 1. Ὁλκὸς) ἀλκὸς prave editum fuerat, quod correxit Solanus. *ibid. l.* 20. Κοινῶς) Exc. G. idem habent. *Solan. ead. col.* 2. Τοῦ) Inſeruit articulum Solanus, qui in edito aberat; nec dubito, quin ex Cod. V. *Reitz. ead.* Ὁ περὶ τῆς ἄχνης) Exc. G. & V. ὅπερ ἐπὶ τοῦ ἄτου (leg. ἄρτου). *Solan. ibid. l.* 22. Τῆς ἄχνης) Exc. G. & V. τοῦ ἄτου (leg. ἄρτου). Cur a ſcriptura codicis V. tantopere receſſerit Clericus ſaltem monere debuerat, & unde haec deſumſerit, quae reiectis aliis obtrudit. *Solan. Pag.* 108. *l.* 1. Ἐκπρόθεσμον) ἐκπρόθετον W. Sed in marg. notata eſt vulgata lectio.

l. 3. Ἐπὶ ταῦτα) Sic Ald. *H. S. P.* & M. Ἐπιτ. Fl. Ἐπεὶ ταῦτα *I.* & L. *l.* 5. Καὶ) Omiſſum in *I.* habent Fl. *H. P. B.* 2. & M. In *Iunt.* ἄνθρωπος per compendium ſcriptum ſic: ἄνος. *ead.* Ὑμέτερα) ἡμέτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit P. *l.* 12. Συναρπάσας) Nihil hic variationis notat Solanus. Sed cum *P.* haberet συναρσάσας, id ex *l.* correxi. *l.* 13. Ἔφυγε) ἔφυγον habebant edd. & W. Ἔφυγεν ſola *S.* recte. *Pag.* 109. *l.* 1. Τὸν κάδον) τὸν κάδην vitioſe omnes, praeter *I.* & Fl. & W. qui κάδον quoque exhibet. Marg. *A.* 1 *W.* ſic quoque corrigit. *ead.* Ἔχοι) Ex *S.* & *A.* vid. nott. *l.* 8. Ἀποδώσειν) Sic recte *I. P.* &c. & M. Ἀποδόσειν male Fl. *ead.* Ἀποκρίνηται) Ita bene *B.* 2. Fl. *H. P.* & M. Ἀποκρίνεται male *I.* *l.* 19. *col.* 1. Σολέων) Exc. G. σολίων. Non agnoſcunt C. poſteriorem hanc Scholii partem. *Solan.* *Pag.* 110. *l.* 3. Κωλύσει) κωλύσῃ Ex. Fl. Sed pro vulgata ſtant *I. H. P.* & P. *l.* 15. Ὧν) ὃν male W. Ὧν Fl. *I. H. P.* *Pag.* 112. *l.* 2. Δὲ) δαὶ W. Nihil mutant vulgatam Fl. *I. H. P. Ald.* 1. *l.* 3. Μου) με W. ſolus. *l.* 4. Ἀνάλωκα) Sic recte edd. & M. Ἀνήλωκα *B.* 2. *l.* 11. Κυματωγὴν) Ita Codd. G. L. M. P. & marg. *A.* 1 *W.* Κυματώδη male edd. omnes. *Pag.* 113. *l.* 3. Μεταμαθήσῃ) Sic dedi ex W. & L. Edd. enim male μεταθήσῃ. *l.* 8. Ἢ) καὶ male P. Nihil in vulg. mutant edd. *l.* 9. Ἤρησο) Edd. ἤρησο *B.* 2. ἤρησο cum puncto ſubſcripto. *Pag.* 114. *l.* 6. Ἐννοήσαιμι) νοήσαιμι W. ἐνοήσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. *l.* 7. Παραφερόμενον) περιφερόμενον edd. Sed prius habent L. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Δοκῶ) δωκῶ *I.* ſola male. *l.* 13. Ἄξων) ἄξειν Fl. & M. Ἄξων ceterae & Cod. P. *l.* 14. *col.* 2. Οὐκ ἐπ' αὐτῆς) ἐπ' αὐτοῖς edit. Clerici, quam correxit Solanus. *l.* 16. *col.* 1. Γὰρ) Aberat in ed. Inſeruit Solanus. *ibid. l.* 17. Ἡ τόλμα) ἢ τολμᾶν C. Sed excidiſſe alia quaedam vox videtur. *Solan.* *l.* 18. *col.* 2. Ὁ φοβούμενος) Mire ſane haec corrupta. Ego malim οὐ φοβ. Et καταστολήν. *Solan.* *ibid. l.* 20. Στολὸν) στολὴν, εἶναι C.

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. *l.* 6. Ἰωνίᾳ) Ἰονίᾳ male *H.* & *B.* 2. Ceterae recte Ἰωνίᾳ. *l.* 9. Γνώριμος) Deerat in edd. Aderat in L. & *I.* Item in marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 117. *l.* 6. Ἀγείρων καὶ συλλέγων) Graev. ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *I. Ald.* Fl. *F. H. B.* 2. *P. S. A.* *l.* 12. Ὀπισθόδομον) *I.* dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ὀπισθ. *Pag.* 118. *l.* 3. Ἐκ) Gr. ἀπό. Nihil mutant edd.

ſed ἐκ τῶν habent pro τῶν ἐκ. *l.* 10. Ὑφ' ἑνὸς) ἀφ' ἑνὸς male Fl. *Pag.* 119. *l.* 8. Ἤρετο) Sic *I.* Fl. *B.* 2. *H. S.* *Pag.* 120. *l.* 17. *col.* 1. Ἢ) Vocem ἢ, quae deerat, ſupplevi. *Solan.* *Pag.* 121. *l.* 13. Νίκας) Deeſt in edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat. *Pag.* 122. *l.* 9. Ὅ, τι) ὅτι edd. Sed correxi ex conjectura. *l.* 14. Δὲ) Abeſt a Fl. Adeſt in *I. H. P.* &c. *Pag.* 123. *l.* 1. Ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη) ὡς οὐ μ. δέος Pell. Sed vulg. ſervant *I.* Fl. *P.* Vid. Dial. ſeq. c. 3. *l.* 3. Παραθεωρῆτε) π . . . εῖτε Th. M. Παραθεωρῇτε *B.* 2. cum iota ſubſcripto. Ceterae vulgatum tuentur. *l.* 5. Ἐπ' ἐμαυτοῦ) Sic L. Ἐφ' αὑτοῦ *I.* Fl. *H.* Ἐφ' αὑτοῦ male *P. S. A.* Ἐπ' αὑτοῦ nota Gronov. *l.* 9. Συγκρίνετε) συγκρίνατε edit. Cler. Συγκρίνατε V. Exc. & Coll. Ego συγκρίναιτε, ἐξετάζοιτε, legendum cenſeo. *Solan.*

IN ZEUXIN AUT ANTIOCHUM.

Pag. 125. *l.* 8. Βαδίζοι) Sic *I.* Fl. *H. P.* Βαδίζει *B.* 2. *l.* 15. Αὐτὸ τοῦτο) αὐτῷ τούτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent *I. H. P.* & Cod. P. *Pag.* 126. *l.* 3. Νέμειν) Sic recte edd. octo. Sola *I.* male νέμην. *Pag.* 127. *l.* 3. Αὐτὸς) Sic habere *I. H.* Fl. notat Solanus. Quid tum? Habent ſic & aliae. *Pag.* 128. *l.* 5. Ὧν) Sic edd. plurimae, & P. Cod. Sed ὁ Fl. ſola. *ead.* Καμπύλος) καμπόλος credo fuiſſe in *I.* Sed ex aliis edd. correxerat Solanus. *l.* 6. Ἐπανίσταται) ἐμπανίστ. *P.* male. *l.* 7. Οἷόν εἰσιν) οἷ—όν εἰσιν *I.* Fl. Sed ſaepe hae eiuſmodi voces ſic dividunt, quod ubique annotare non eſt operae; nam mox iterum ſic occurrit. *l.* 11. Σκοπῆς) Nihil variare edd. optimas hic notat Solanus. *l.* 13. Ὅλος) Sic edd. octo. Sola *I.* ὅλως. *l.* 15. Ἀνέχων) ἀνέχον *I.* *ead.* Δεδίξαιτο) δειδίξαιτο Vorſt. Nihil mutant edd. *Pag.* 129. *l.* 6. Μερῶν) μέρων ſola *I.* Ceterae μέτρων, male. Μέρων Mſ. Gr. P. & L. *l.* 13. Αὐτοῦ) Sic edd. *I.* Fl. *P. H.* &c. Αὐτῷ P. L. & marg. *A.* 1 *IV.* *l.* 15. Τὴν) Abeſt a Fl. Adeſt in *I. H. P.* *l.* 16. Θετταλαὶ) Nil mutare Fl. notat Solanus. Quare? quia a ϑ. minuſcula inchoabatur. Sed hoc ſexcenties fieri in edd. priſcis ſciebat, in nonnullis ſemper. *Pag.* 130. *l.* 7. Τῶν νεογνῶν) Sic Codd. P. & L. Τὸ νεογνὸν edd. *ead.* Ἐν τῶν νηπίων) ἐν τῷ νηπίῳ Gronovius. Sed nihil mutant edd. *Pag.* 131. *l.* 1. Ἠγνοημένην) Sic habere *I. H.* Fl. *B.* 2. notat Solanus. Sed & habent ita aliae. *l.* 7. Τῶν δ') ἴσως τοῦ L. *ead.* Ἐφ' ὅτῳ, εἰ) ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς Graev. Sed nihil mutant edd. *Pag.* 132. *l.* 3. Δισμυρίαν) δυσμυρίαν male *I. H. B.* 2. Fl. *P.* Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla ed. praeeunte corrigen-

dum fuiſſet. *l.* 4. Ἐκπηδήσεσθαι) ἐπιβήσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. ſervat Cod. Fl. Et Mſ. B. Item ed. Fl. *I. H. P.* &c. *l.* 7. Αὐτῷ) Sic P. Cod. Αὐτῶν edd. *I. H. B.* 2. Fl. *P.* &c. *ead.* Δι' ὀλίγου) Ita recte P. & marg. *A.* 1 *W.* Δι' ὀλίγον edd. *l.* 10. Γυμνῆτες) Nihil variare edd. annotat Solanus. *Pag.* 133. *l.* 1. Κατακρύψαντας) κατακρύψαντα P. *l.* 7. Ἑκάτερα) ἑκατέροις P. *l.* 15. Τετριγότων) Delrio τραχυτήτων. Sed nihil mutant edd. *I.* Fl. *H. P.* &c. *l.* 18. Τετριγότων) Edit. male τετρεγότων. *Pag.* 134. *l.* 1 Πρὶν ἢ) Sic habere *I.* Fl. *H.* & *B.* 2. notat Solanus. *l.* 9. Ἐς) Sola *S.* omiſit ἐς. *l.* 11. Ἀποβαλόντες) Sic dedi ex Fl. & *B.* 2. Ἀποβάλλοντες *P.* Ἀποβαλλόντες male *I. H. Ald. Fr. S.* *l.* 13. Κατεβάλλοντο) κατελαμβάνοντο Mſ. B. Nihil mutant edd. *l.* 17. *col.* 1. Ἀνεκυμβαλίαζον) ἀνεκυμβάλιζον edit. Cler. quam mutavit Solanus. *Pag.* 135. *l.* 4. Ὀλίγοι) ὀλίγου ſola marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Ἐπαιώνιζον) Sic *I. P. S. H.* Fl. Ἐπαιάνιζον Scholiaſt. & P. *l.* 9. Ἐγένετο) Ald. ἐγένεσο. Sed marg. eius ἐγένετο, quod iam habebant recte cett. edd. *l.* 16. Ἄλλως) Nihil hic abire a vulgata, *I.* Fl. *H. S.* notat Solanus. *ead.* Ἐπεποίθειν) ἐπεπόνθειν L. male.

IN HARMONIDEM.

Pag. 137. *l.* 8. Ὑποβάλλειν) Sic M. *I. S. H.* Fl. *P.* &c. *l.* 13. Ἐκμεμάθηκα) καὶ μεμάθηκα W. *Pag.* 138. *l.* 8. Ἐνίκησας) νικήσας edd. & M. *ead.* Ὁμωνύμου) ὁμώνυμόν σοι edd. omnes & M. Ὁμωνύμου σοῦ Marc. Ὁμωνύμού σοι Pell. *l.* 11. Τὰ ὄρνεα — πεπόνηκα) Tredecim illa verba deſunt in *I.* Adſunt in ceteris ad unam omnibus. Adſunt etiam in W. niſi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα, habeat τὸ ὄρνεον. *Pag.* 139. *l.* 13. Τοῦθ') Sic edd. Τοῦτο W. *Pag.* 140. *l.* 1. Καὶ ἐπ') καὶ deeſt in edd. Adeſt in W. *l.* 3. Ἐπαινέσονται) Sic M. recte & edd. excepta *B.* 2. quae vitioſe ἐπαιναίσονται· quod Vorſt. tamen mutaverat in ἐπαινήσονται. Sed —έσομαι in proſa uſitatius. *l.* 5. Οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν) Quatuor verba ab οὓς ad οὓς omiſit Fl. quae adſunt in cett. *l.* 13. Ἴσασι) Sic dedi ex L. Εἰσὶ edd. Quid M. habeat, neſcio: abſciſſa enim haec ſunt. *Solan.* *l.* 14. Δὴ) δεῖ L. Δὴ Fl. *I. P.* &c. *Pag.* 141. *l.* 3. Οὐκ) Deeſt haec particula in ed. Fl. Adeſt in cett. & in P. *l.* 11. Οὗτος) οὕτω edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte L. *l.* 17. Κανονικὸν) κανόνιον C. *Pag.* 142. *l.* 14. Αὐτὸ) Sic recte L. Αὐτῷ male edd. Αὐτὸν Pell. *l.* 15. Ἀλλότριον) Ita edd. *I.* Fl. *H. P.* &c. niſi quod ἀλλότριαν *B.* 2. male. Ἀλλότρια Ienſ. & Pell.

quod cur non admiſerim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito, quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον ſervent. *Pag.* 143. *l.* 10. Ἐπῶν) Sic edd. omnes. Ἐπαίνων Angl. P. & L. item marg. *A.* 1 *IV.*

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. *l.* 1. ΣΚΥΘΗΣ) ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte edd. Σκύθης. conf. c. 7 pr. *l.* 2. Πρῶτος) Sic *B.* 2. *P. S. A.* Πρῶτον *Ald.* Fl. Fr. *H.* Obliterata eſt vox in M. vitio temporis. *l.* 6. Ὧν) Sic recte edd. vett. Ὂν male recentiores. *l.* 10. Ἀπέθανε) ἀπέθανεν W. Prius vero ſervant edd. *l.* 12. Ἰατρῷ) Ἰατροῦ male W. *Pag.* 146. *l.* 3. Παρὰ) Sic recte Fl. *S. A.* Item Codd. M. & L. Περὶ male *I. H.* &c. *l.* 9. Ἔπαυσε) ἢ ἐποίησε L. *l.* 14. Ἔδειξεν) Pell. an ἔδοξεν ut ante? *l.* 15. Περὶ) Sic edd. & M. Sola *I.* male παρά. *Pag.* 147. *l.* 2. Εἰ) Eraſa priore ſcriptura haec ſuperinducta eſt in M. quam etiam agnoſcunt edd. *ead.* Ἔτι) Punctum poſt ἔτι eſt in W. Idem aderat in *P.* quare id ſervavi, etſi abeſſet a *I.* & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. *l.* 3. Ἐγκεκόλαπτο) ἐκεκόλαπτο W. male. *Pag.* 148. *l.* 3. Παρὰ) Sic *I. H.* Fl. *P. S.* Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. *l.* 6. Πλοίου) Sic edd. *I. H.* Fl. *P.* Πλοίῳ W. *l.* 7. Ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ) Inverſo ordine W. ἐμ. αὐτ. ὁδ. *l.* 13. Τοῦ δοκιμωτάτου) τῶν δοκιμωτάτων Anglic. P. & L. At vulgatum tuentur edd. omnes & M. *l.* 15. Ὑπεξυρημένον) Sic edd. vett. & recentt. Ἐν χρῷ κεκαρμένον W. *Pag.* 149. *l.* 5. Εἰδότα) ἰδόντα W. Nihil mutant edd. *l.* 12. Διατρίβοι) Sic W. Διατρίβει edd. *Pag.* 150. *l.* 1. Ἔθνεσι) Sic edd. Ἔθνεσιν W. *l.* 10. Ἀναστρέψοντα) Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρέφοντα enim edd. omnes. *l.* 13. Ἀπέλθῃς) ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant *I.* Fl. *H. P.* *l.* 17. Τὰ) Articulum in edit. omiſſum ſupplevit Solanus. *Pag.* 151. *l.* 17. Δυσπρόσοδος) Nihil variare edd. notat Solanus; recte, niſi quod nonnullae δυς πρόσοδος ſeiungunt. *Reitz.* Rectius Mſ. Reg. 2954 δυσπρόσοδον. *Pag.* 152. *l.* 1. Ἡμῶν) Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris edd. M. *l.* 4. Περὶ τοὺς ξένους) πρὸς τὸν ξένιον W. & L. Sed nil mutant edd. *Pag.* 153. *l.* 15. Διατρίψῃ) Sic L. Item Vorſt. ac Gr. In W. videtur fuiſſe διατρέψῃ. Sed alia manus διαπρέψῃ fecit. Διαπρέψῃ corrupte etiam edd. omnes. *Pag.* 154. *l.* 3. Καὶ τοῦτο) τούτῳ ſolum, ſine καὶ *B.* 2. Sed vulgatam tuentur *I.* Fl. *H. P.* & M. Καὶ τούτῳ L. *l.* 4. Ἐφίλουν) καὶ ἐφίλουν *B.* 2. Sed abeſt καὶ a reliquis & M. *l.* 5. Εἶναι) Punctum poſt εἶναι eſt in W. quod abeſt ab edd. Comma

eſt in Fl. *l.* 8. Οὐδὲ) οὐδὲν *l.* male. *l.* 10. Ἐπαγάγω) Sic edd. *I.* Fl. *H. P.* &c. Ἀπάγω W. *l.* 13. Ἐπαγομένω) Sic recte *I. H.* Fl. Ἐπαγομένῳ male *Ald.* & *P.* *Pag.* 155. *l.* 15. Τῶν λόγων) Ita recte edd. Τὸν λόγον male L. ait Solan. *ead.* Ὑμῖν) Et ſic recte edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. *Pag.* 156. *l.* 3. Συγγραψάμενος) Sic edd. & M. Ἐπιγραψάμενος L. *l.* 9. Τοσούτους) Sic W. recte. Τοιούτους edd. *l.* 12. Δεκάδι) Sic edd. Δεκαδία W. *l.* 14. Οὗτοι ἐθέλωσ. ἐθ. γ. ο. τ. α.) Haec ſeptem verba in edd. omiſſa, ex Cod. W. reſtituta. *Pag.* 157. *l.* 6. Ἀπάξεται) Sic edd. vett. & M. Ἀπάξηται male *S.* & *A.* *l.* 8. Οἰχήσεται) Sic edd. & W. Niſi quod in eo abeſt σε. *l.* 10. Ἀκούουσιν) αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abeſt pronomen ab edd. Fl. *I. H. P.* &c. *l.* 11. Παρέλθοι) παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant *I.* Fl. *H. P.* *Pag.* 158. *l.* 1. Φίλον ποιήσαιντο) φιλοποιήσαντο W. *l.* 2. Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα) ἐπισεῖσαι χρηστὴν χεῖρα W. *l.* 3. Δί') Δία Fl. & M. Ceterae edd. ſic, ut dedimus. *l.* 4. Ἤδη) ἤδε *S.* & *A.* male. Ἤδη recte edd. vett. & W. *l.* 5. Ἔδοξαν) ἔδοξα edd. & M. *l.* 6. Φησὶν) φασὶν male Fl. Recte cett. *l.* 10. Θάλασσα) θάλαττα W.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. *l.* 3. Πυρέττειν) Ita Codd. quatuor Angl. P. W. L. Πυρεταίνειν edd. *l.* 7. Οὗτος) οὕτως P. Sed prius recte ſervant edd. *l.* 9. Παρεκινοῦντο) παρεκίνουν W. Sed prius edd. ſervant. *l.* 12. Μέλει) Sic M. & edd. omnes. Μέρει P. L. & Angl. & margo *A.* 1 *W.* *l.* 15. *col.* 2. Πᾶσαι) Deerat in editis. *Pag.* 160. *l.* 8. Ἀναστάντας) Sic edd. & M. *l.* 14. Τοῦτο) οὕτω marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 161. *l.* 1. Ἀρμενίᾳ) Sic *H. Fl. B.* 2. *P.* Ἀρμενείᾳ *I.* *l.* 6. Ὁρμῇ) W. P. L. & Anglic. & marg. *A.* 1 *W.* Πληγῇ edd. omnes. *l.* 17. Νεῖκος) In V. prave κεῖνος eſt, lege νεῖκος (vid. Diog. Laërt.) & ſic C. *Solan.* *Pag.* 162. *l.* 1. Κρανείου) W. recte. Et marg. *A.* 1 *W.* Κρανίου edd. *l.* 7. Ὡς ἱστ.) ὡς deeſt in M. *H. Fl. P. S. Ald.* 1. *B.* 1. & 2. & *Fr.* Adeſt in ſola *I.* *l.* 8. Οὕτω) Sic edd. Οὕτως W. *l.* 10. Κυλίει) Sic edd. Κυλίοι W. *Reitz.* Cum W. conſentit Mſ. Reg. 2956, & ita reſcripſimus. *l.* 14. Πῶς) Ita P. L. & marg. *A.* 1 *W.* Ὅπως edd. *l.* 16. Τούτου) Sic W. Τουτοῦ M. Τοῦ edd. *l.* 17. *col.* 1. Κρανίου) Sic exhibeo, ut Scholiaſt. ſcripſit; ſed Κρανείου ſcribendum, vid. nott. *Reitz.* *Pag.* 163. *l.* 1. Συγγράφειν) συγγραφεῖ W. & Mſ. Gr. Vulgatam tuentur edd. *l.* 6. Παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται) παραινέσαι οἱ π. δεινοὶ ὄντες W. *ead.* Οἴονται σφί-

σιν) οἷόν τε φασὶν Coll. Οἵοντε σφίσιν male *H.* Ceterae ut edidimus. *l.* 12. Ἀλλὰ εἴ τι) ἀλλ' εἴ τι M. *l.* 14. Ἐς ἀεὶ) Sic recte L. & marg. *A.* 1 *W.* Ὡς ἀεὶ male edd. M. etiam, ſed in litura, fuitque haud dubie ἐς ἀεί. *Pag.* 164. *l.* 3. Μανία, εἴγε ἐλπὶς) Liturae ſunt hic in W. & vulgata lectio repoſita. *l.* 4. Μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσι) μ.. σωσιν ἢ ... ψωσι W. *l.* 7. Ἰν') ἦν W. *Pag.* 165. *l.* 1. Αἱρεῖσθαι) Sic *Fl. H. P.* & *Ald.* Αἰρεῖσθαι *I.* *l.* 11. Ἐν) τὰ ἐν marg. *A.* 1 *W.* ſola. Non male. *l.* 12. Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ) τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν Pell. *Pag.* 166. *l.* 7. Ἐνδιατρίβουσι) Marg. *A.* 1 *W.* Et W. Διατρίβουσι edd. *l.* 9. Καταῤῥίπτοντες) Sic recte edd. Καταρίπτοντες W. *l.* 13. Εἴ γε) Nihil hic mutare M. *Fl. S.* & *H.* notat Solanus. Sed & ſic *I.* *P.* & *Ald.* habent. *l.* 14. Εἰ) Deeſt in W. at ibi punct. poſt ψευσ. *l.* 16. Ἀκαριαῖον) Sic edd. omnes. Ἄκαιρον Angl. & P. *Pag.* 167. *l.* 5. Ἀκρατὴς) Sic *B.* 2. *I. P. Ald. S. Fl.* &c. *l.* 8. Θέλῃ) ἐθέλῃ M. *l.* 10. Ἀπὸ) Sic Angl. item W. P. & L. Ὑπὸ edd. *Pag.* 168. *l.* 2. Οὐδ' Ἄρης) οὐδὲ ὁ Ἄρης W. *l.* 3. Ἥν τινα) *Ald.* male ἥντινα. Sed correctum in marg. *l.* 8. Χωρίζειν) χορίζειν male *I.* *l.* 9. Ἐπεισάγοι) Sic W. & *I.* Novem reliquae edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπεισάγει. *l.* 10. Ἑτέρας) Sic edd. omnes. Ἑταίρας Mſ. Angl. P. & W. Sed recentior manus ἑτέρας fecit. *ead.* Κομμώματα) σκώμματα male W. Vulgatam exhibent edd. *Fl. I. Ald. P. H.* *l.* 13. Ἁλουργίσι) Sic recte marg. *A.* 1 *W.* Ἁλουργέσι edd. Ἁλουργές τι Angl. & P. A. εἰ W. *l.* 14. Ψιμμύθιον) ψιμύθιον M. *S.* & *H.* Ceterae conſonam duplicant. In *Ald.* excidit μ. *l.* 16. Τοῦτο) Deeſt in W. *Pag.* 169. *l.* 4. Τὰ ἔπειτα) τοῖς ἔπ. L. At vulgatam tuentur *I.* *Fl. H.* &c. Τοὺς marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Καὶ διὰ τ. ε.) κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμεναι hic legit G. Mſ. *l.* 8. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) τοῦτον ἐντυγχάνειν G. Τοῦτο *B.* 2. Vulgatum ſervant M. & edd. ceterae. *l.* 9. Κιβδήλῳ) ὡς εἴρηται ante hoc verbum inſerit idem Cod. G. *l.* 12. Αὐτὸ) Nihil mutat M. nec edd. Forſ. αὐτῷ. *Solan.* *l.* 14. Γεννάδαν) γεννάδα W. ſed additum ν. *Pag.* 170. *l.* 4. Ἐραστὰς) Sic marg. *A.* 1 *W.* A. G. P. Ἐργάτας edd. & M. *l.* 8. Πρόσαντες) Sic M. cum edd. omnibus. An πρόσανθες; Ἐπάχθες Pell. *ead.* Ἀκούουσιν· ἦν) Sic *I.* & P. G. Ἀκούουσιν ἦν edd. & M. *l.* 9. Ἐπινοήσαις) ἐπινοεῖ Mſ. Gr. Ἐπινοῆσαι edd. & M. Ἐπινοήσαις marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Ἀκροασαμένους) Sic edd. omnes. Ἀκροασομένους W. *ead.* Παραδραμὸν) παρὰ δρόμον W. *l.* 16. Καὶ) Abeſt a W. *Pag.* 171. *l.* 1. Φροντίζειν) Sic W. & edd. omnes, excepta *S.* & *A.* quae male φροντίζει. *l.* 5. Πού σε) σέ που W. *l.* 10. Σανδάλῳ) σανδαλίῳ

W. *l.* 14. Σου) σοι M. P. & marg. *A.* 1 *W.* Σου ſervant edd. &
Ex. *l.* 16. Ἀσύμφυλον) Sic dedi ex Codd. L. P. W. & Anglic.
Ἀσύφηλον enim habebant edd. omn. praeter *Fl.* quae ἀσύμ-
φηλον. Et praeter *I.* quae ἀσύμφιλον. *Pag.* 172. *l.* 7. Ἐξεργά-
σασθαι) ἐξεργάσεσθαι W. *l.* 14. Ἀριστοβούλου) Ἀριστόβουλος
μ. γράψας Angl. M. & marg. *Fl.* Prius vero ſervant edd. & P.
l. 15. Ἀναγνόντος) Sic edd. & M. *Pag.* 173. *l.* 2. Ἐκεῖνος) De-
eſt in W. *l.* 6. Ἐν ἀκοντίῳ) ἐνὶ ἀκ. G. L. recte. Prius autem
edd. & M. *l.* 8. Ὅς γε) Sic etiam M. Sed a recentiore manu.
Pag. 174. *l.* 1. Ἐπανθήσῃ) ἐπανθίσῃ P. & marg. *A.* 1 *W.* Ἐπάνθι-
σε Angl. *l.* 2. Τοιοῦτοι) τοιοῦτοι πολλοὶ W. *l.* 3. Καὶ) Abeſt a
Fl. Adeſt in *I. H. P.* & M. *l.* 4. Χρειῶδες) Sic edd. &c. Χρεῶ-
δες W. *l.* 5. Θεραπεύοντες) θεραπεύεσθαι Angl. P. L. W. in
raſura. Prius autem edd. recte tuentur. *l.* 8. Καταμεμίχθαι)
καὶ τὸ μ. W. *l.* 9. Πάσῃ) Deeſt in W. & *Fl.* Adeſt in P. & cett.
edd. *ead.* Τὰ) Abeſt articulus a P. & L. Adeſt in edd. *Pag.* 175:
l. 2. Ἐμμελὴς) εὐμελὴς Schol. male. Nihil mutant edd. Coll.
& M. *l.* 3. Περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ) παρὰ πόδα ἡ ἱστορία edd.
Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῇ ἱστορίᾳ vero Pell. Ca-
ſaub. & Vorſt. *l.* 12. Ποιοῖ) ποιοῖτο P. Ποιεῖ *Fl.* Vulgatam ſer-
vant ceterae. *l.* 13. Φροιμίου) Sic edd. vett. & *S.* Προοιμίου *P.*
& *A.* *Pag.* 176. *l.* 3. Οὐολόγεσος) Nihil mutant edd. & M.
l. 8. Θύμου) Sic ed. *P.* & marg. *A.* 1 *W.* Θυμοῦ ceterae male
& M. *ead.* Κρεπέριος) Sic edd. *I. Ald. P. S.* &c. Ἑσπέριος καρ-
ποῦ. γραι. Κρεσπέριος C. male. Κρεπέρκος M. *l.* 9. Συνέγραψε)
Sic edd. Ἀνέγραψε P. *l.* 11. Ξυνισταμένου) Sic *Fl. I. P.* aliae-
que. Καθισταμένου Thucyd. *l.* 17. Καρπου) Sic pro Καλπουρ-
νιανὸς quoque editum invenio. Sed error eſt manifeſtus. *Reitz.*
Pag. 177. *l.* 1. Οἱ τότε) Probat *Fl. I. P.* Ὁπότε W. male. *l.* 4.
Γῆν) τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν W. *l.* 6. Νισίβει) Νισίβι W. Sed fuit
Νισίβει. *l.* 8. Τοῦτο) τοῦτ' W. *l.* 10. Κἀκεῖνα) κακία *Fl.* Vulg.
ſerv. cett. Κακεῖνο M. ſed a recent. manu. *ead.* Ὡς) ὅπως L.
Nihil mutat *Fl. I. H. P.* *l.* 11. Νὴ) ἢ M. Ἰδία marg. *A.* 1 *W.* &
P. Vulgatum tuentur *I. Fl. H.* &c. *ead.* Παρέλιπον) παρέλει-
πον W. *l.* 14. Ἀνέγραψε) ἂν ἔγραψε W. male. *Pag.* 178.
l. 10. Προπεπονηκὼς) Sic Mſ. Gr. Item W. & P. Πεπονηκὼς
edd. omnes. *ead.* Ἠτιασάμην) *Fl.* Ἠιτιασάμην iota ſubſcri-
pto ad latus poſito. *Pag.* 179. *l.* 3. Ὅ, τι) Sic W. Ὅτι edd.
l. 4. Ἰητρείην) ἰατρείην edd. omnes. M. in litura. *l.* 6. Τριόδου)
περιόδου W. & *Fl.* male. Ceterae recte τριόδου. *l.* 11. Ἀναγι-
γνώσκοντας) ἀναγινώσκοντας M. & *Fl.* Sed vulgatam exhi-
bent *Ald. I. P. H.* &c. *l.* 12. Πρέποι) πρέπει *Fl.* Ceterae & M.

πρέποι. *Pag.* 180. *l.* 6. Τὸ γὰρ τοιοῦτον) τῷ γὰρ τοιούτῳ ἔδει Coll. Nil mutant edd. & M. niſi quod *Fl.* τοιοῦτο. *l.* 7. Ἔδει) ἔδειπερ P. *ead.* Ἢ) μᾶλλον ἢ Pell. *l.* 8. Ἀμνημονεῦσαι) ἀμνημονῆσαι W. *l.* 10. Κακῶς) κακὼς *I.* *l.* 12. Ὁρᾷς, ὅμοιος) Sic edd. Ὁρᾷς οὐχ' ὅμοιος Angl. & P. *Pag.* 181. *l.* 7. Ἰριοειδὴς) Ita recte inveni in *P. S. H. Ald. Fl. F. B.* 2. Ἡροειδὴς male *I.* & marg. *A.* 1 *W.* & L. Ἐροειδὴς Angl. & G. Ἱεροειδὴς P. Vulgatae vero aſſentitur M. *l.* 9. Οὐολογέσου) Sic legere *I. Fl. H. B.* 2. & M. notat Solan. *l.* 11. Τίγρητα) Nihil mutant *I. Fl. P. H.* & M. *l.* 14. Ὡς οὐκ) ὧν οὐκ P. *l.* 15. Αὐτῶν) Deeſt in W. *l.* 16. Γὰρ) Nihil mutant *I. H. B.* 2. *P. Fl.* & M. *Pag.* 182. *l.* 2. Ἄρτι τοῦ δεσπ. κλ.) Sic *Fl. H. P. S.* Ἄρτι κληρ. τοῦ δ. inverſo ordine *I.* & W. *l.* 5. Ἐμπηδήσας) ἐκπηδήσας L. *ead.* Ὀρνίθων) ὀρνιθίων marg. *A.* 1 *W.* & mox λαγώων. *l.* 6. Ὑπερεμπίπλαται) Sic *B.* 2. *Fl. I. H. P.* &c. Ὑπερεμπίμπλαται W. *l.* 7. Ταρίχου) ταρίχους marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Εἴκοσι) Sic edo ex Codd. M. P. L. A. G. Ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ edd. omnes abſurde. *l.* 12. Ἐξέθανον) Ita G. & W. Ἀπέθανον edd. *l.* 19. *col.* 1. Λέγειν) λέγεται edit. Cler. quam correxit Solan. *Pag.* 183. *l.* 1. Ἐννέα) οε Angl. & P. Vulgatam ſervant edd. & M. *l.* 3. Ὑπὸ) M. P. L. & *Fl.* Edd. cett. ὑπέρ. *l.* 6. Κρόνιον) Κρόνον edd. omnes, praeter *I.* quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L. Κρονεῖον W. *l.* 8. Τάλλα) ἄλλα W. Τἆλλα *I. H. S.* Τάλλα *Fl. P.* recte. *l.* 9. Σεβηριανοῦ) Edd. fere omnes male Σεβεριανοῦ, praeter *S.* & *B.* 2. Aldina eodem vitio laborat, quae paulo poſt tamen recte Σεβηριανὸς habet. Σεουηρ— W. ubique. *l.* 14. Ἑπτὰ) ἐς ἑβδόμην W. Vulgatam tuentur *Fl. I. H. P.* *l.* 15. Ὀσρόης) Ὀσρόης τις W. *l.* 16. Σεβηριανὸς) Hic rurſus quaedam male Σεβερ— praeter *Ald. Fl. S. H.* & *B.* 2. *ead.* Διὰ τοῦτο) διατοῦτο *I.* uno verbo. *Pag.* 184. *l.* 1. Ἐπήγαγε) Sic *Fl. I. H. P.* Ἐπηγε W. L. & marg. *A.* 1 *W.* *ead.* Τῆς ἑβδόμης) τῆς ζ. *Fl.* *l.* 5. Ἔδεσσα) Αἴδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl. I. H. P.* *l.* 6. Ὄττοβος) ὄτοβος W. *l.* 9. Δημοτικὰ) Edd. male δημωτικὰ ſecunda longa, excepta *S.* & *B.* 2. quae ο habent cum Cod. M. *l.* 11. Ἐγχρήζοντα) Sic *I. Ald. Fl. H. P. S.* Ἐγχρήζοντα ſine puncto ſubſcripto M. Quin immo *Fl.* ι plane exprimit, ἐγχρηίζοντα exhibens. *Pag.* 185. *l.* 1. Μετὰ ταῦτα) μεταταῦτα iunctim *I. H. Ald.* & *Fl.* *ead.* Ἀκούσεσθαι) ἀκούσεσθε W. male. *l.* 2. Ἐπάγοντας) ἐπαγάγοντας M. Vulg. habet *Fl. I. H. P.* &c. *l.* 6. Χρὴ δὲ) χρὴ δὲ οἶμαι W. At illud οἶμαι in nulla ed. invenio, alioqui facile admiſiſſem. *l.* 12. Ῥοδίων) Ῥοδίου L. *l.* 16. *col.* 2. Ὑπισχνουμ.) In ed. Cler. male ἐπισχνου-

μένων. *Pag.* 186. *l.* 4. Δείξομεν) δείξωμεν W. Nihil mutant edd. priſcae. *l.* 6. Περὶ) παρὰ W. & *Fl.* male. Ceterae recte περί. *l.* 10. Ἐπὶ κουρείων) Sic recte marg. *A.* 1 *W.* item *Fl. S.* & *A.* Ceterae peſſime Ἐπικουρείων *Epicureorum.* Τῷ ἐπικουρίῳ W. *l.* 14. Ἀπῴκισαν) ἀπῴκησαν W. *ead.* Ἐδεσσαῖοι) Αἰδισσαῖοι W. *Pag.* 187. *l.* 7. Ἀπῴκισε) ἀπῴκησεν M. *l.* 8. Σεβηριανοῦ) Sic iam bene edd. Σεουηριανοῦ W. ubique. *l.* 15. Κατάξαντα) κατάξοντα W. Nihil mutant *Fl. I. H. P.* *l.* 16. Εἰς σφαγὴν) εἰς τὴν σφαγὴν W. *Pag.* 188. *l.* 1. Ξιφίδιον) ξιφείδιον W. *l.* 4. Ἐκείνου) Ex W. & L. Ἐκείνοις enim habebant edd. *l.* 6. Οὐδὲν) οὐδενὸς marg. *A.* 1 *W.* *l.* 12. Ὁ ῥήτ.) Deeſt articulus in W. Adeſt in edd. *Pag.* 189. *l.* 1. Ἀπέσφαξεν) Sic habere *I. Fl. H.* & M. notat Solanus. Sed & habent ceterae. *l.* 5. Τἄλλα) τἄλλα *I. Ald.* ubique. *ead.* Κατεγίγνωσκον) καταγιγνώσκων W. *l.* 6. Λοπάδων) λοπαδίων *Fl.* Cum vulgata faciunt cett. & M. *l.* 10. Ὁμοίους) ὁμοίως W. *l.* 15. Ἰδιωτείας) ἰδιωτίας W. Vulgatam retinent *I. Fl. H. P.* &c. *Pag.* 190. *l.* 3. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed poſtremae voci manus recentior ν addidit. *l.* 4. Μηδὲ) μὴ δὲ *I.* *ead.* Ἐξηγοῖτο) Ita reſtitui ex W. L. Ἐξηγεῖτο edd. *l.* 7. Διεξιὼν) Sic edd. & M. in quo tamen videtur fuiſſe διεξίοι· ſed mutatum eſt. *l.* 9. Ἀναλωκότος) ἀναλωκότα *Fl.* Ἀναλωκότας W. P. Ἀνηλωκότος edd. omnes. *l.* 15. Εἱστιάσαντο) εἱστιασ. L. & *Fl.* *l.* 16. Τὴν Μαύρων) Sic recte edd. Τὸν Μαύρον Anglic. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & *Fl.* *Pag.* 191. *l.* 6. Ἐν) Nihil variare edd. & M. notat Solan. *ead.* Ἐπελάσεις) Sic reſtitui ex marg. *A.* 1 *W.* & Codd. G. W. P. L. Ἐπελεύσεις enim edd. male. *l.* 8. Ἐφειστήκει) Ex W. *P.* & *Fl.* Cett. male ἀφειστήκει. *l.* 10. Ἀξίους) Ita recte edd. Ἀξίου M. eraſa, quae prius fuerat, litera Σ. Πολλοῦ ἀξ. Marc. prave. *l.* 11. Ἤδη) δὲ M. Sed notatum ut ſpurium. *l.* 16. Γελοιότερα) Ita dedi ex marg. *A.* 1 *W.* Ἀναγκαιότερα edd. abſurde. *Pag.* 192. *l.* 3. Πόρπην) πόρκην male W. L. & marg. *A.* 1 *W.* In vulgata probe conſpirant edd. *l.* 9. Κεγχρεῶν) Κεγχριέων Angl. & P. Κεγχριειῶν W. Vulg. ſervant omnes edd. & Thom. M. *Pag.* 193. *l.* 5. Περισπειραθέντων) Ita reſtitui ex W. & L. Περιπειρ. edd. male. *l.* 12. Σοῦραν) Sic edd. & M. *ead.* Κρανείου) Sic W. Κρανίου edd. *Pag.* 194. *l.* 1. Ἔμελεν) Sic edd. & M. Ἔμελλεν *I.* *l.* 2. Ὀρθίαν) Deerat in omnibus edd. excepta *I.* Deerat etiam in M. *l.* 5. Τίγρητι) Sic L. M. *B.* 2. *P. S.* Τίγριτι *I.* & reliqq. conf. ſupra cap. 19. *l.* 6. Μηδία) Μηδείᾳ W. male. Nil mutant edd. priſcae. *l.* 10. Νενικήκει) Hoc habent *Fl. Ald. H. P. S.* Νενίκηκεν *I.* & W. *l.* 11.

Μηδίᾳ) Sic edd. omn. Μηδείᾳ M. *l.* 13. Συγγεγραφότος) Sic reſtitutum ex W. quod vel ſine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφηκότος habebant, ne *I.* & *Fl.* quidem ab hac labe immunibus. *l.* 14. Οὐολογ.) τὴν Οὐλογ. W. *l.* 15. Τριπόθητον) Deeſt in W. *Pag.* 195. *l.* 2. Ὤκισε) ᾤκησε W. *l.* 15. Μουζούριδος) Μουζίριδος W. Nihil mutant *Fl. H. I. P. Pag.* 196. *l.* 1. Οὔτ' εἰ βλέποιεν) οὔτε βλέπειν ἢ W. *l.* 3. Ὅττι κεν) Sic dedit Solan. Edd. enim ὅ, τι κεν. *ead.* Ἐπ' ἀκαιρίμαν) ἐπὶ καὶ ῥῆμα P. & Cod. Fl. Ἐπίκερ— *Fl.* Ἐπί κε ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliqq. vulgatam ſervant. *ead.* Γλῶτταν) γλῶσσαν M. *l.* 9. Σαγαλασέως) Σαγαλασσέως emend. Spanh. Sed vulgatum tuentur edd. omnes. *Pag.* 197. *l.* 3. Καὶ εἴτι τρ.) καὶ εἴτι καὶ τραχύδη P. *ead.* Δὴ) ἤδη *Fl.* Δὴ ceterae. In M. eſt δὴ, ſed ἢ ſupra ſcriptum eſt a recentiore manu. *l.* 4. Αὐτὸν) Sic *I. H. Fl. P. Ald.* Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant ſcripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & aberat δεῖ. *l.* 8. Συγγράφοντα) συγγράψοντα marg. *A.* 1 *W.* non male. *l.* 16. Ἂν) Deeſt in M. & *Fl.* adeſt in cett. *Pag.* 198. *l.* 2. Ἐκ κασσ.) Sic L. M. & *Fl.* Ἀπὸ cett. edd. *l.* 4. Ἀλλὰ ποῦ) Sic P. Ἀλλάπου iunctim *I. H. Fl. B.* 2. *S.* Ἀλλά που *P.* ſed interrogandi ſign. ego addidi. *l.* 7. Ἡρόδικος) Ex marg. *A.* 1. Angl. & P. Ἰρόδικος Schol. Ἡροδίζης male edd. & M. *l.* 8. Οὐχ) Deeſt in M. & omnibus edd. Adeſt in ſola *I.* Et ſic emendarant Marc. & Vorſt. *ead.* Ὑπόσχοιντο) ὑπόσχοιτο M. male. *l.* 10. Διὰ ταῦτα) Sic *I. Fl. H. P.* &c. Δι' αὐτὰ M. *l.* 14. *col.* 2. Ἐκίνησεν) Eſt apud Aelian. ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. *Solan.* *l.* 17. *col.* 1. Τὸν) Deerat in edit. addidit Solanus, & ἰδεῖν, quod poſt σῶμα legebatur, delevit idem. *ead. col.* 2. Ἔσπευδεν) Sic ex C. reſtitutum, cum in editis legeretur ἔσπουδεν. Sed & ex Aeliano poterat reſtitui, ex cuius collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Σῶμα) σῶμα ἰδεῖν Aelian. *Reitz.* *ead. col.* 2. Οὐ δὲ) Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat οὐκ ἐδύνατο, & Solanus ου μὲν inde fecerat, ſine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in eiiciendo uno μὲν ex tribus, cum iam bis μὲν plus quam ſatis ſit. In Aeliano eſt ὁ μὲν ἀποδρ. ἔσπευδεν, οὐ μὴν ἐδύν. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 1. Πρῶτον) Ita pro edito πρῶτος reſtituit Solan. ex C. *ibid.* Αὐτὸν) αὐτὸν ed. Ἑαυτὸν Ael. *Reitz.* *ibid.* *l.* 24. Καὶ δὶς) Coniunctionem in edito exemplari deficientem implerat Solan. *ibid.* *l.* 28. Ὡς ἐπ') ὡς ἔπος editum erat ex V. ad quae I. Cler. ait: Aelianus habet ὅσον ἐπ' ὀργυιὰς ὀκτὼ, in edi-

tionibus, ſed in MS. eſt πεντήκοντα, ut hic habet noſter. Haec ille. Ὡς ἔπος γυίας C. etiam prave; ſed Excerpta G. recte ἐπ' ... ut edidimus. *Reitz.* *Pag.* 199. *l.* 2. Ὑπόθεσιν) Sic W. & edd. vett. Ἀπόθεσιν *S.* male. *l.* 6. Ἐφευρηκέναι) εὑρηκέναι W. Nihil movent vulg. edd. vett. *l.* 9. Τοιαῦται) τοιαῦτα W. ſolus. *l.* 11. Καίτοι) Sic edd. vett. & M. *Pag.* 200. *l.* 1. Ἐφ' αὐτοῦ) αὐτοῦ *I.* Sed noſtram lect. habent *Fl. B.* 2. *H. P. Ald.* & M. *ead.* Ὁ μαθητὴς) ἐστιν ὃς μαθ. M. male. *l.* 6. Ἔχειν) Sic edd. omnes praeter *S.* & hanc ſecutam *A.* quae ἔχων. Sed ἔχειν etiam Cod. W. *l.* 12. Ἀπαγγέλλουσι) Sic *Fl. B.* 2. *P. H.* & M. Ἀπαγγέλουσι *I.* *Pag.* 201. *l.* 1. Ἐν Ὀλύνθῳ) Nihil hic a vulgata abire *I. Fl. H.* notat Solan. *l.* 3. Ὁμῶς) Et hic nil variare edd. nec M. notat idem. *l.* 6. Μανικὸς) μαντικὸς M. ſolus. *l.* 16. Μὴ εὔξ.) μὴ aberat ab M. Sed ſupraſcriptum eſt. Adeſt autem in *Fl. I. H. P.* *ead.* Παρέλιπεν) παρέλειπεν W. *Pag.* 202. *l.* 5. Γύλιπον) Sic *I. Fl. H. P.* &c. Γύλιππον W. *l.* 8. Πρώτων) Ita quoque in edd. optimis legi notat Solan. *l.* 10. Ἂν) Deeſt in W. & *Fl.* Adeſt in P. Cod. & edd. *I. H. P.* *l.* 13. Ἐλπίζῃ) Ita dedi ex marg. *A.* 1 *W.* & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. *l.* 14. Νισαίων) Νησαίων male W. Vulgatam non movent *Fl. I. H. P.* *l.* 15. Αὐτὸ) Sic edd. & M. *l.* 17. Χιτὼν) Forſ. χιτῶνα Περσικόν. *Solan.* *Pag.* 203. *l.* 2. Ποιήσεται) ποιήσηται W. male. *l.* 3. Ἔχθρας) τέχνης *Fl.* Vulgatam ſervant *Ald. I. H. P.* & Codd. M. P. *l.* 4. Καὶ μ. θ. τ. ἀ.) Sic edd. Coll. & M. ut edidimus. *l.* 5. Εἴ τις) εἴ τι *S.* ſola cum *A. Ald.* vero *Fl. I. H.* &c. cum W. recte εἰ τις. *l.* 11. Ἐξ ἀρχῆς) καὶ ἐξ ἀρχῆς M. *l.* 13. Ὡς) Sic ſola *B.* 2. recte. Ὅς male reliquae. In M. ὃς ſupraſcriptum eſt. *l.* 14. Ὀνησίκριτε) Θνησίκρατες *P.* miſere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. *ead.* Ὡς) ὅπως W. *l.* 15. Ἀναγινώσκουσιν) ἀναγιγνώσκουσιν M. Nil mutant *I. Fl. H. P.* *Pag.* 204. *l.* 4. Ἐπάγονται) Sic dedi ex *I.* licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. *l.* 10. Ὀνομάζων) Ex Ienſ. emendatione, ὀνομάσων enim edd. *Pag.* 205. *l.* 3. Κτῆμά τε) Ex Thucydid. Κτήματα edd. Luciani. *l.* 4. Ἧπερ) εἴπερ male *Fl.* ἥπερ cett. item M. & P. *l.* 10. Ποσὶ) Sic L. & MS. Golm. Πόλεσι male edd. item M. & P. *l.* 14. Ῥητορείας) ῥητορίας W. *Pag.* 206. *l.* 2. Συγγραφέως) Sic W. & edd. vett. Συγγραφέος male *S.* *l.* 5. Φανώτατα) Ex W. dedi. Φανότατα edd. *l.* 8. Συνιέναι) Sic Cod. P. & edd. *I. P. H.* Συνεῖναι W. & *Fl.* *Pag.* 207. *l.* 1. Ἐπουριάσοντος) ἐπουριάσαντος male W. *l.* 6. Κίνδυνος — μέγιστος) Sic L. Κίνδυνος — μέγιστον *P. Ald. Fl. H. B.* 2. *S.* Κ—ον μ—ον *I.* & M. *ead.* Τότε) Sic *I.* aliae τό, τε.

l. 8. Πειστέον) ποιστέον male W. *l.* 9. Λόγοις) λόφοις prave M. *l.* 14. Ἀφιστάντα) Stephan. ἀφιστῶντα. *Pag.* 208. *l.* 2. Συνακτέον) Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συντακτέον edd. omnes male. *l.* 10. Πρῶτα) πρῶτον *S.* Sed πρῶτα *Fl. I. P. H.* & W. *ead.* Αὐτῶν) αὐτὸν male *S.* & M. Αὐτῶν *Fl. I. H. P.* & W. nam ſic ſcriptum fuit. *l.* 13. Καὶ χρ.) Abſunt haec duo verba a *Fl.* *ead.* Ὅλως) ὅλος *I.* *l.* 14. Μὲν τῶν) τῶν μὲν *S.* *Pag.* 209. *l.* 1. Καὶ αὐτὸς) καὶ abeſt ab *S.* *ead.* Τὰ) Abeſt in W. *l.* 8. Ἀκουέτω) ἠκήκουστω *Fl.* Ἀκηκούστο M. Ἀκηκούσθω P. Vulgatam noſtram obtinent edd. cett. *l.* 12. Ἐπέστω) Sic L. G. P. & marg. *A.* 1 *W.* Ἑπέσθω edd. male. *Pag.* 210. *l.* 1. Μηδίαν) Nihil hic variant M. *I. Fl. H.* Cum Cod. iſte alias Μηδείαν ſcribere ſoleat. Vid. c. 30. *l.* 4. Ἀθόλῳ) ἀδόλῳ P. *l.* 5. Τὸ κέντρον) Ex W. & P. eſt. Τῷ κέντρῳ edd. Sed κέντρον quoque marg. *A.* 1. *l.* 10. Αὐτὰ) αὐτῷ *Fl.* Sed vulgatam lectionem firmant M. P. *l.* 12. Φειδία ἢ Πρ. χρ.) Φειδ. χρ. ἢ Πρ. *Fl.* W. & M. *l.* 13. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') οὐ γὰρ οὐδ' M. & *Fl.* *Pag.* 211. *l.* 3. Αὐτῶν) αὐτῷ M. Αὐτοὺς peius L. *ead.* Οἰκονομήσασθαι) Ita dedi ex *Fl.* & W. Οἰκοδομήσασθαι enim edd. *l.* 4. Τοι) τι M. *l.* 7. Μετὰ) Sic legere *I. Fl. H.* notat Solan. neſcio quare. *l.* 11. Ὅταν) ὁπότ' ἂν W. L. & *Fl.* Vulgat. ſervant cet. edd. *ead.* Προδιοικήσασθαι) διοικήσασθαι *Fl.* ſola. *l.* 13. Λεκτέων) λεκτῶν W. *Pag.* 212. *l.* 2. Ἢ) M. facere cum edd. notat Solan. *ead.* Εὐπορίσει) Sic *I. H. P. Ald.* Εὐπορήσει *Fl.* quod etiam in M. fuit, ſed vulgata reſcripta eſt. *l.* 14. Μέγα) μετὰ male L. Cum vulg. faciunt *I. Fl. H.* &c. *Pag.* 213. *l.* 5. Αὐτῇ) Ex emend. Solani; edd. enim omnes male αὐτή. *l.* 7. Ἔφην) ἔχην male ſola *A.* *l.* 10. Τρόπῳ) τρόπον L. Vulgatae adſtipulantur *I. Fl. H. P.* *Pag.* 214. *l.* 5. Λαγωοῖς) λαγωοῖς cum puncto ſubſcripto W. Sine puncto edd. *I. Fl. H. P.* &c. *l.* 6. Ὑπογαστρίοις) ὑπογαστρίων L. *ead.* Ἐνθήσεις) ἐνθήσει W. Nihil mutant edd. vett. *ead.* Εἴ τι) Sic edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius fuerat, id quod in *I.* quoque legitur. *l.* 14. Μεγαλόφρων) μεγαλοφρόνρ marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 215. *l.* 6. Χρῆμα) Sic marg. *A.* 1. *I.* & Mſ. Gr. Σχῆμα edd. ceterae omnes. *l.* 7. Χρειῶδες) Sic edd. praeter *I.* quae χρυῶδες. *ead.* Ἢ ἔτι) ἦν ἔτι M. male. *l.* 8. Λοιμὸν) μὸν tantum M. *l.* 10. Αὐτοῦ) Deeſt in *Fl.* *Pag.* 216. *l.* 6. Καὶ μὴν καὶ) Ridicule *S.* δὲ μὴν καί. Ceteras vulgatam ſervare cum M. notat Solanus. *l.* 7. Παρεμπέσοι) παραπέσοι W. Vulgatam tenent *I. Fl. H.* &c. *l.* 9. Σὺ) Sic *I.* & marg. *A.* 1 *W.* Σοὶ M. & edd. praeter *I.* omnes. *l.* 11. Τὸ αὐτὸ) τοῦτο *I.* Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent *Fl. H.*

B. 2. *P. Ald.* &c. *l.* 12. Ἐπαινέσωνταί σ. κ. τιμήσωσιν) ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσι *Fl.* & W. *l.* 16. Μεστὸς) μισθὸς male W. *ead.* Οὐδὲν) Deeſt in *S.* adeſt in *Fl. I. H.* &c. & W. *Pag.* 217. *l.* 1. Δουλοπρεπὲς) Ita recte *Fl. Fr. S. A.* & W. Item marg. *A.* 1 *W.* Δολοπρεπὲς male reliq. edd. *l.* 2. Σωφρονοίη) Sic P. *P. Ald. I. H.* Σωφρονοῖ W. Σωφρονεῖ Ex. *Fl. ead.* Πάσας τὰς) τὰς πάσας W. *l.* 5. Ἔργων) ἔργον W. Vulgatam non movent *I. Fl. H.* &c. *l.* 8. Παραιτονίαν) Παρατονίαν W. Nil mutant edd. priſcae. *l.* 9. Ἄφυκτον) ἄφευκτον male edd. & M. *l.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. *l.* 16. Πλωϊζ.) Ita recte *I. Fl. S.* & *Ald.* Πλοϊζ. prima correpta aliae & W. *Pag.* 218. *l.* 1. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. *ead.* Εἰς τὸν νῦν) καὶ τὸν ἔπειτα addit Marc. Sed nulla ed. id habet. *l.* 2. Ἑστήκῃ) Sic *I. Ald. H. P.* & P. &c. Ἑστήκει *Fl.* *l.* 8. Ὁ πίθος) Sic recte M. *Fl.* marg. *A.* 1 *W. P. S. A.* λίθος male *I. Ald. H. B.* 2. & L. *l.* 9. Κρανείῳ) Sic fuerat in W. Sed mutatum in Κρανίῳ.

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

Pag. 219. *l.* 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡ.) Ἀληθινῶν διηγημάτων Schol. & Coll. Vulgatum tit. ſervant *Fl. Ald. I. P.* &c. *l.* 9. Ἀνεῖναι) ἀνιέναι C. Nihil vulg. mutat *Fl. I. H. P.* *l.* 11. Ἀνάπαυσις) *Alii* ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. edd. vett. *l.* 12. Τοῖς τοιούτοις) τῶν τοιούτων *Fl.* male. Vulgatam cett. editionum firmat Cod. P. *l.* 13. Παρέξει) Ita bene *Ald. Fl. H. P.* Παρέξῃ *I.* male. *ead.* Ψυχαγ.) ψηχαγ. *I.* male. *l.* 15. *col.* 1. ΑΛΗΘ. ΔΙΗΓ.) Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Recte eodem redit. *Cler.* (ſic etiam legitur in C.) *Pag.* 220. *l.* 6. Τινὰς) Sic *Fl. B.* 2. & L. Τινὰ cett. omnes. *l.* 12. Εἰπόντος) ἀληθεύοντος *Fl.* Vulgatam ſervant reliquae. *Pag.* 221. *l.* 14. Κενοδοξίας) Vorſt. & ed. *S.* Καινοδοξίας cett. *l.* 16. *col.* 1. Ταῦτα) τάχα erat editum; ſed ex C. correxit Solan. mox μὲν inſeruit ac δὲ, item δεκάτῳ, quae omnia aberant ab edit. Clerici. *Pag.* 223. *l.* 5. Ἄκατος) ἀκάτας *Fl.* Nil mut. *I. H. P.* & P. *l.* 7. Οὐρίῳ) Sic *Fl. I. H. Ald. P.* Εὔρῳ P. & L. *l.* 8. Βιαίως) βιαίος *I.* male. *l.* 9. Ἐπεδίδου) Sic recte edd. praeter *I.* quae ἐπεγίνετο. *l.* 10. Ἐπεγίγνετο) ἐπεγίνετο Mſ. Gr. Ἐνεγίγνετο edd. male. *l.* 12. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. *l.* 14. Καθορῶμεν) Hinc uſque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. *H.* & *Fl.* notat Solan. *l.* 15. Κύματι) Conſt. in Lex. πνεύματι, male. Nihil mutant edd. *Pag.* 224. *l.* 4. Αὐτῶν) Sic legere omnes

edd. notat Solan. *l.* 5. Ἀνελθεῖν) Ex Cod. P. Ἐπανελθεῖν edd. omnes. *l.* 10. Ἡρακλῆς) Ἡρακλεῖς *l.* ſola male. *l.* 13. Προήειμεν) Sic recte edd. & P. Προΐμεν male *Fl.* *l.* 14. Παρήειμεν) παρῆμεν *Fl.* *Pag.* 226. *l.* 7. Λύδιον) Nihil a vulgata abire *I. Fl. H.* & *B.* 2. notat Solan. *l.* 17. *col.* 2. Ταῦτὰ) Ita correxit idem ex C. ταῦτα enim vulgatum erat, addiditque conferendum Homer. Od. I, 94. *Pag.* 227. *l.* 3. Συμπλοκὴν) Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *l.* 9. Οἷον) Quidam ὅσον. *Bourd.* Οἷον *I. H. P. Ald. Fl. Fr. S.* *Pag.* 230. *l.* 6. Μέσον) Sic *I.* & *Fl.* Μέσσον reliquae male. *ead.* Ὑπαντήσας) ἀπαντήσας *Fl.* ſola. *l.* 17. Δέκα) ἴ *Fl.* quae & reliquos numeros ſaepe literis tantum deſignat. *Pag.* 232. *l.* 15. Ὡς ἕκαστοι) ὡς ἑκάστοις ἐδόκει A. P. L. Nihil mutant edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστος ἐδόκει marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 233. *l.* 6. Εὐδιάν. . .) L. Εὐδιάν. . . *Solan.* At vulgat. ſervant edd. *l.* 16. Ἀεροκόρακες) Sic P. A. & *I.* Ἀεροκόρδακες edd. cett. *Pag.* 234. *l.* 3. Καὶ) Male deeſt in *S.* & *A.* Adeſt in *P.* &c. *l.* 4. Δυσοσμίας) Sic edd. Δυσωδίας P. & A. & marg. *A.* 1. *W.* *l.* 9. Ἀσπαράγων) ἀσπαράγγων male edd. *l.* 13. Κᾀκείνων) Nihil mutant *I. Fl. H. Ald. P.* Κᾀκεῖνοι Vorſt. *l.* 17. *col.* 2. Ἐπιτολῆς) ἐπιπολῆς C. prave. *ibid.* Αὐτοῦ) αὐτῆς editum erat, & ſic V. habet. Sed αὐτοῦ recte C. & Exc. G. *Pag.* 235. *l.* 12. Ἔφυγον ἐπικλίναντες) Alii ἔπαυσαν ἐγκλίναντες Coll. Nihil a vulg. recedunt *I. H. Fl. P.* *l.* 16. *col.* 2. Ὑπάρχ.) ὑποῦσιν editum eſt; ſed ex coniectura monuit Solan. ὑπάρχουσιν legendum, in quo me facile obſecundantem habuit. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Ἐπισημήνω) Ita Solan. correxit, pro vulgato ἐπισημαίνει· idem σαλπιγκταῖς fecit ex vulg. σαλπιγκτοῖς. *Pag.* 236. *l.* 1. Πολὺ) πολλοὶ male *Fl.* *l.* 14. Ῥοδίου) Sic *I.* item A. & P. Ῥοδίων edd. reliquae. *Pag.* 238. *l.* 14. Ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων) ῥητοῦ ἑκάστου χρήματος *Fl.* Sed vulgatam ſervant cett. & P. *Pag.* 239. *l.* 1. Ἀλλήλων) Sic edd. Ἀλλήλοις P. *l.* 16. *col.* 2. Ἀπέδοσαν) Sic ſcribendum pro edito ἀπέδησαν, bene monuit Solan. *ead.* Τὸν προκείμενον) N. L. Scripturam V. Cod. expreſſimus. Impr. habet τοῦ προκειμένου. *Solan.* *l.* 18. *col.* 2. Σαφηνείας) σαφηνίας edit. Cler. Sed mutavit eadem manus, quae Scholion praecedens. *Pag.* 241. *l.* 2. Δενδρῖται) Δενδρῆται *H.* ſola. *l.* 6. Πηχυαῖοι) Sic edd. Πηχυαῖαι aliquem legere Solan. addidit, non indicans quis ille ſit. *l.* 10. Ταῖς) Sic etiam cum reliqq. *I. Fl. Ald. P. H.* Sed vid. nott. *l.* 16. Περικαθεσθέντες) περικαθεζόμενοι A. P. Παρακαθεζόμενοι L. Nulla ed. a vulgata recedit. *l.* 17. *col.* 2. Αὐτῷ) τοῦτο legebatur; ſed mutavit Solan. *l.* 19. *col.* 1. Δρακοντείων) δρακοντίων

ediderat Cler. correxit Solan. *Pag.* 242. *l.* 2. Ποτὸν) Sic cum cett. etiam *l. Fl. H. P.* *l.* 6. Πυγαῖς) ἕδραις A. & *Fl.* Πυγαῖς P. cum edd. ceteris. *ead.* Ἰγνύσιν) *Ald.* ἰγνύαις Coll. Schol. *l.* 16. *col.* 1. Ἰγνύα) C. ἰγνύη. *ibid. l.* 17. Εἴρηται) C. Εὕρηται. *ibid. l.* 18. Γράφεται) Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in Exc. G. ſcriptum eſt Γρ', quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in V. etiam. *Solan.* *Pag.* 243. *l.* 2. Πονῶσιν) Sic edd. Ὑπνῶσιν Mſ. B. quem alibi litera R. deſignat Solan. *ead.* Γυμνάζωνται) γυμνάζονται male *l.* *l.* 3. Ἱδροῦσιν) Sic A. R. P. Ἀλείφουσιν habent edd. omnes. *l.* 4. Πήγνυσθαι) *Alii* πήγνυνται Coll. Nihil mutant *l. Fl. H. P.* *Pag.* 245. *l.* 5. Αὐτὸν) αὐτῶν male *Fl.* Vulgatae aſſentiuntur *l. H. P.* & P. *l.* 17. Εὔυδρον) Sic edd. omnes & P. quin vel *Fl.* εὔυδρον, quaſi velit cavere, ne ἔνυδρον legas. *Pag.* 246. *l.* 7. Ἀέρος) Pell. an ἄστερος; *Pag.* 247. *l.* 9. Ὅπως) πῶς marg. *A.* 1. & P. Nil mutant edd. *l.* 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Sic *P. B.* 2. *S.* Et ſic Solanus in *l.* correxit: haec enim Νεφελοκκοκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H.* *Pag.* 248. *l.* 3. Πυρωείδεις) Sic dedi ex Codd. A. P. & marg. *A.* 1 *IV.* Πυρόδεις *l.* Πυρώδης *Fl.* Πυρώδεις *Ald. Fr. P. S. B.* 2. & *H.* *l.* 8. Πᾶσιν) Deeſt in *Fl.* *l.* 9. Ἀποῤῥίψαντες) *Alii* ἀποβάντες Coll. Vulgatam ſervant edd. omnes. *l.* 14. Κήτη) κύτη L. *Pag.* 249. *l.* 5. Περιβάλλοντες) Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. *l.* 7. Συναῤῥάξαι) συναράξαι *Fl.* *l.* 10. Κῦτος) Sic *Fl.* Κῆτος cett. *l.* 18. *col.* 1. Μέμνηται) μίγνυται V. male. Et poſt φαλλῶν legebatur τινῶν pro τούτων· ac mox iterum τινὲς ante ἀναβαίνουσι, quod monente Solano delevi, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργειῶν dedi. *Reitz.* *Pag.* 250. *l.* 14. Ὀξέως) ὀξέος *Fl.* male. *Pag.* 252. *l.* 2. Πάτερ) πάτερ σοι aliquem coniicere legendum notat Solanus. Sed nulla ed. id habet. *Fl.* vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι, ita ut ἄνθρωποι bis legatur. *l.* 7. Καθείργμεθα) καθειργόμεθα *Fl.* Sed vulgatam ſervant *l. H. P.* &c. & Cod. P. *Pag.* 253. *l.* 10. Ἀπήχθημεν) Nihil a vulgata abire *Fl. l. H.* notat Solan. *Pag.* 254. *l.* 7. Ταῦτα) Et hic *Fl. l.* & *H.* cum vulg. facere notat Solan. *Pag.* 255. *l.* 1. Θυννοκέφαλοι) Sic editum ex correctione Solani. Θυνοκέφαλοι *l. Ald. B.* 2. *H. Fl.* Κυνοκέφ. *P.* & *S.* *l.* 3. Ψιττόποδες) Sic edd. omnes. Ψηττόποδες Graev. Ψυττόποδες Solan. *l.* 8. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *Fl.* ſola. *ead.* Δυνησώμεθα) Ita habere *l. Fl. H. B.* 2. *S.* & *P.* notat Solanus. *l.* 9. Βιοτεύσομεν) Eſſe conſtantem lect. notat idem. Sed Ienſio monente ego correxi. *Pag.* 256. *l.* 6. Ἐξαυλισάμενοι) ἐξοπλισάμενοι alios legere dicunt Coll. Et ſic habent marg. *A.* 1. P. & L. Ἐξαυλισάμενοι vero eſt in Coll. ipſis aeque ac in edd. *Ald. l. Fl. H. P. B.* 2.

& *S.* *l.* 16. τρίγλης) Sic recte *P. B.* 2. & *S.* Τρίγλης maiore litera τ male *I. Ald. Fl. Fr. H.* *Pag.* 257. *l.* 5. Θυννοκέφαλοι) Θυνοκέφαλοι *B.* 2. Κυνοκεφ. reliquae. *l.* 17. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. *Pag.* 258. *l.* 6. Ἀφύκτῳ) Sic iam recte edd. Conf. ſupra Dial. Deor. XVII, & Quom. Hiſt. c. 62. *l.* 15. Ἁπάντων ὦν) Sic dedi monente Solan. Nam edd. abſurde ἅπαντα ὦν. *Pag.* 259. *l.* 1. Τὰς ἡλικίας) τὴν ἡλικίαν P. & marg. *A.* 1 *IV.* Vulgatae aſſentiuntur *I. Fl. H. Ald. P.* *l.* 11. Σταδιαῖον) Sic recte *I. H. P.* & *B.* 1. Σταδιαιῶν male *B.* 2. Πέντε σταδιαῖον *Fl.* *l.* 16. Ἡ) Sic *I.* item Codd. P. L. Οἱ *Fl. P. Ald. H.* &c. *l.* 18. *col.* 1. Διομήδους) Pro vulgato Διομήδην, reliquaque ex Hom. in nott. indicato reſtituta: deerat enim vocabulum πῦρ, & δαὶ ἐσὶ, miſere ſcriptum erat. *Reitz.* *Pag.* 260. *l.* 11. Ἐπεῤῥίπτουν) ἐπεῤῥίτουν male *I.* *l.* 13. Σπόγγοις) Sic etiam eſſe in *I. Fl.* & *H.* notat Solan. *Pag.* 262. *l.* 3. Γιγνόμενα) γινόμενα *Fl.* Prius vero eſt in *I. H. Ald. P. Fr. S.* &c.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. *l.* 9. Ἀποθανεῖν) ἀποθανεῖν ἔμελλε Vorſt. fruſtra. *Pag.* 264. *l.* 4. Μεγάλαις) μεγάλοις Th. Magiſt. male. Femin. gen. recte Luciani edd. *Pag.* 265. *l.* 2. Ὑπ') ἐπ' *Fl.* Nihil mutant *I. H. P. Ald.* *l.* 20. *col.* 1. Κατακλ.) καταλυσθέντες male in ed. correxit Solanus, non tamen addens unde. *Pag.* 266. *l.* 13. Παρεῖχε) ὑπῆρχε *Fl.* *Pag.* 268. *l.* 16. Τὰ) ὅτε Ex Fl. male. Nihil a vulg. abit P. *Pag.* 269. *l.* 10. Ἑταίρων) ἑτέρων male Ex. Fl. Nihil mutat P. H. *I. P.* &c. *l.* 12. Περιπόλοις) Sic A. L. P. *S. A.* & *Ald.* Περιπλόοις edd. cett. *l.* 16. Ὁ Κρὴς) Ὁκρῆς male *Fl.* *Pag.* 270. *l.* 3. Κατηγορεῖτο) Sic edd. omnes. Ἐκατηγορεῖτο vult Graev. male. *l.* 14. Μίνωος) Sic *Fl.* aliaeque recte. Μίνωως *I.* & *H.* *Pag.* 271. *l.* 3. Οὕτω) Edd. omnes. Οὗτος melius Solan. coniicit. *l.* 13. Εἰς) καὶ εἰς *Fl.* ſola. *l.* 15. Κινναμ.) κυναμ. *I.* & *Fl.* Κιναμ. *B.* 2. & *P.* Κινναμ. *S. H.* & *Ald.* Eadem varietas mox iterum occurrit. *l.* 18. *col.* 1. Οὗτοι) οὗτος edit. Cler. Sed οὗτοι recte in V. *Pag.* 272. *l.* 11. Ἀναφεῖς) Al. male ἀφανεῖς. Coll. Noſtrae edd. tamen recte in vulgatam conſpirant. *l.* 15. Ὁμοιότητα) ὡραιότητα A. P. & marg. *A* 1 *IV.* Nil mutant edd. *Pag.* 273. *l.* 13. Ἄρτους ἑτ.) ἄρτον ἕτοιμον Schol. *l.* 15. Ἑξήκοντα) ζ' *Fl.* male, pro ξ'. Cum vulgata noſtra facit *H.* & P. &c. *l.* 17. *col.* 2. Ἄρτον ἕτοιμον) Sic pro ἄρτους ἑτοίμους, quod in noſtris libris eſt, V. Codex. *Solan.* *Pag.* 274.

l. 12. Τρυγήσας) τρυγίσας *I.* Τρυγήσας recte aliae. *l.* 13. Γίγνεται) γίνεται *Fl.* *Pag.* 275. *l.* 17. Παρὰ) Sic A. & P. Περὶ edd. priores. *Pag.* 276. *l.* 9. Νουμᾶν) Ex Solani emendat. Νομᾶν enim edd. *l.* 15. Ὕλλας) Sic *Fl. H. I. P. Ald.* &c. *l.* 16. Ἐκεῖνον διήλ.) ἐκείνῳ διελεγετο Vorſt. emendat, ut infra cap. 23 f. Edd. noſtrae nihil mutant. *Pag.* 277. *l.* 9. Τούτῳ) τούτων male *Fl.* Τούτῳ reliqq. & P. *l.* 16. Ἀκαδημαϊκοὺς) Sic *I. H. Fl. P.* &c Ἀκαδημιακοὺς Coll. *Pag.* 278. *l.* 8. Ἀξιολογ.) λογικώτατοι Cod. *Fl.* Nihil mutant edd. praeter *Fl.* quae ἀξιολογικώτατοι. *Pag.* 279. *l.* 6. Λέγων τοῦτο) Nihil mutant Coll. & edd. *l.* 7. Εἰσέτι) εἰσέ—τι *I. H. Fl.* Ceterae recte, ut edidi. *ead.* Αὐτοὺς) Sic Pell. Αὐτὸς edd. abſurde, οὐκ, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. (vid. nott.) *l.* 9. Κολοφώνιον) Sic Anon. ap. Pell. Κολωφώνιον enim edd. *l.* 10. Πολίταις) *Alii* πλείστοις Coll. Prius habent *I. Fl H. P.* *l.* 14. Κατεγίνωσκον) Sic *Fl.* & *P.* Κατεγίγνωσκον *I.* & *H.* *l.* 19. *col.* 2. Ἐναντιούμενοι) ἐναντιούμενον male ed. Cler. *Pag.* 280. *l.* 15. Ἔσκωψε) ἔσκοψε male edd. plurimae. Ἔσκωψε recte L. *B.* 2. & *S.* *l.* 17. Περὶ) Aberat in edit. Nec magno opere requirerem; ſed quia adeſt in Cod. V. inſerere non dubitavi. *Reitz.* *Pag.* 281. *l.* 13. Κᾶρος) Sic *B.* 2. *I. H.* & *P.* cum *A.* Ceterae Κάρος. Κάπρος Palm. Κάρανος Gronov. *l.* 19. *col.* 1. Ἀργὸν) ἀναιρετὸν habet ed. Cler. Sed ex C. correxit Solanus. Qui poſtremam huius Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀπηλλαγμένος. *Pag.* 282. *l.* 4. Πλακεὶς) πλακὴς *I.* ſola male. *l.* 8. Βούσιριν) Βούσυριν edd. male. *Pag.* 283. *l.* 6. Ἑταίρους) Ex Cod. L. Ἑτέρους edd. priores omnes. *l.* 10. Κομίζειν) Deeſt in *Fl.* Adeſt in aliis, & in P. *Pag.* 284. *l.* 3. Περὶ μεσοῦντα) περιμεσοῦντα uno verbo *I. H. Fl.* Ceterae rectius disiungunt. *l.* 7. Ἐπιμανῶς) ἐπινῶς Schol. & *Fl.* Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. *l.* 11. Ἁρπάσαι) Sic recte Ienſ. Ἁρπάσας edd. *l.* 14. Ἑταίρων) ἑτέρων male *Fl.* ſola. *l.* 16. Κωλυθησ.) κολασθησόμενος edd. plurimae, κολυθησόμενος *I.* & *Fl.* unde κωλ. prima producta feci. *l.* 17. *col.* 1. Δεῖ) οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Gronovio. Sed quo referam, non video. Niſi forſan a naſutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adſcriptum ſit. *Solan.* *Pag.* 285. *l.* 8. Πολὺ) οὐ πολὺ *I.* *l.* 11. Ἐλαύνοντες) Al. διώκοντες Coll. Nil mut. edd. *Pag.* 286. *l.* 6. Ἠνιώμην) ἐποτνιώμην Schol. *l.* 17. Τε καὶ ἐδάκρ.) Tria illa poſteriora verba ex C. addita in *V.* deerant. *Pag.* 287. *l.* 7. Ὑμῶν) Ex emend. Solan. Ἡμῶν edd. *l.* 15. Ἔτη) ἔτι *Fl.* male. Recte cett. *Pag.* 288. *l.* 8. Τῆς ἐπιούσης) τῇ ἐπιούσῃ alios legere Coll. aiunt. At noſtrae

edd. nihil mutant. *l.* 12. Ἵν' εἰ) ἐὰν Th. Mag. voc. Εἰ. Ἐν *I.* Ἵν' *Fl.* &c. recte. *l.* 15. *col.* 2. Ἐκείνης τῆς) Duo iſta verba in edit. deficientia ſupplevit Solan. *l.* 16. *col.* 1. Μέντοι) μὲν ed. Cler. *Pag.* 289. *l.* 4. Ὀπτωμ.) Sic *I. B.* 2. *Fr. P.* &c. Confer ſupr. § 21. *l.* 5. Ἐξ αὐτοῦ) Sic *Fl.* Ἑαυτοῦ male cett. *l.* 9. Ἀπόξυρος) Ita dedi ex *Fl.* Ἀπόξηρος edd. reliqq. *l.* 15. Πάντη) παντὶ *Fl.* Sed cum vulg. facit P. *Pag.* 290. *l.* 3. Ἀπέρατος) Sic *I. Fl.* &c. Ἀπέραστος *P.* ſola. *l.* 13. Κολάζονται) Ita *Fl. H. P.* &c. Κολάζοντο male *I.* *l.* 15. Παρὰ) Sic P. & edd. praeter *I.* quae περί. *l.* 17. Τούτων) Antea in impr. legebatur τοῦτο, nullo ſenſu. Ex V. eſt illud τούτων. *Solan.* *Pag.* 291. *l.* 5. Ἀπέπεμψα) Al. ἀπέπλευσα Coll. Prius tuentur *Fl. I. H. P.* *l.* 9. Ἐσπλεύσ.) ἐπλ. *I.* Prius vero *Fl. H. P.* *l.* 10. Ὕπνον) Ὕπνου Vorſt. *l.* 13. Πύλην) Ita edd. quas vidi, omnes. *l.* 15. Ὃς) An ἧς; Pell. *Pag.* 292. *l.* 5. Παρὰ) Sic *Fl. I.* Reliqq. περί. *l.* 14. *col.* 2. Τοῦ κάρου) Ita ex V. pro vulgato τῶν καίρου, & mox καταλλήλου pro edito καταλλήλων dedit Solanus. *l.* 16. *col.* 1. Ἐμφρόνως πρὸς) Ita correxit Solanus noſter: in edito enim erat ἐμφρόνων καί. *ibid. l.* 17. Ἀποκλίνειν) ἐκκλίνειν C. *ibid. l.* 21. Κεραμίνην) Ed. Cler. male κεραμίαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum. *l.* 26. *col.* 2. Εἰς) πρὸς habet C. *l.* 27. *col.* 1. Πεφυκέναι) πέφυκε tantum legebatur in edito; ſed mutavit Solan. *Pag.* 293. *l.* 1. Φονικοὶ) φοινικοὶ male *I.* ſola. *l.* 14. Παρὰ) Sic recte *Fl.* & *P.* Ceterae περὶ, ne *I.* & *Ald.* quidem excepta. *l.* 17. Καρεῶτιν) Hoc Scholium inter Voſſiana Vol. 2, p. 34, No. 8, erat; ubi ὕπνοις legitur. Sed Coll. G. melius ὑπνοῦσι. *Solan.* *Pag.* 294. *l.* 10. Ὑποδοχὴν) Al. παρασκευὴν Coll. Vulgatae favent *I. Fl. H. P.* *Pag.* 295. *l.* 1. Ὠγυγία) *Ald. I.* &c. Ὀζυγία *P.* male. Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. *l.* 6. Χρησάμενον) Sic recte *B.* 2. *P. S.* Χρησάμενος male *I. Fl. H.* *Pag.* 296. *l.* 1. Ὑπεδέξατο) Conſt. edd. lectio. At ἐπελέξατο duo Mſſ. Regg. vid. nott. *l.* 5. Εἴη) εἴει *I. Ald. H.* 2. Prius cett. *ead.* Σωφρονοίη) σωφρονοῖεν al. aiunt Coll. *l.* 12. Περιπλέοντας) Leg. παραπλ. *Solanus.* Vulg. ſerv. edd. omnes. (Sed emendationi Solani favet Mſ. Reg. 3011. quare ita reſcripſimus.) *Pag.* 297. *l.* 8. Ὠλιγώρησαν) ὀλιγόρησαν ſine augm. edd. *I. Fl. H. P. Ald. B.* 2. Sed *S.* ὠλιγ. *l.* 11. Κρατήσοντες) Ita duo Mſſ. Regg. cum ed. *S.* Vulg. κρατήσαντες, minus bene. *l.* 13. Κελύφη) Sic L. & *Fl.* Κελύφινα edd. ceterae. *Pag.* 298. *l.* 4. Εἴκοσιν) εἰκάσαι P. Εἴκοσι *Fl.* Εἴκοσιν reliquae. *Pag.* 299. *l.* 6. Ἀδρότερον) Adſpirate *Fl. Ald. P. B.* 2. *S. H.* ἀδρ. *I.* male. *l.* 7. Ἀπέσχομεν) Alii ἀπείχομεν Coll. Nihil

mutant edd. *l.* 8. Ἐπεσήμαινεν) ἐπεσήμενεν male *Fl.* Ceterae vulg. ſerv. quibus adſtipulatur P. Cod. *l.* 12. Ἐξεβλάστησε) ἐξεβλάστα *Fl.* Ἐβλάστησε P. Vulg. ſerv. edd. cett. *l.* 16. Ἀποτρέψαι) ἀποστρέψαι Scholiaſt. & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam conſentiente Cod. P. *l.* 19. *col.* 1. Παιγνίμων) παιγνήμων V. *Pag.* 300. *l.* 10. Ἐπέκεινα) ἐπ' ἐκεῖνα *P.* *Pag.* 301. *l.* 11. Ὁρῶμεν) Sic *Fl.* Ἑωρῶμεν ceterae. *Pag.* 302. *l.* 4. Κατ' ἐκεῖνο) Nihil hic variare edd. notat Solan. *l.* 7. Εὐπρυσίτως) Ita eſſe in *I. Fl. B.* 2. *H. P.* & *S.* notat idem. Etiam *Ald.* 1. ſic habet, & *Fr.* *Pag.* 305. *l.* 4. Καβαλοῦσα) Alii Ἐκβαλοῦσα, Coll. *l.* 5. Ὑδαμαρδία) Alii Ὑδαμὴ, Coll. Nihil mutant edd. *ead.* Λαβοῦσαι) Sic edd. omnes. Διαλαχοῦσαι marg. *A.* 1 *W.* & P. Διαλακοῦσι Angl. *Pag.* 307. *l.* 2. Προσαράξας) προσαρράξας edd. Sed conf. I Ver. Hiſt. c. 30 f.

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. *l.* 4. Ὡς) Deeſt in *Fl.* *ead.* Καὶ) Deeſt in C. *l.* 6. Ἰδὼν) εὑρὼν C. Nihil mutant *I. Fl. H. P.* *Pag.* 309. *l.* 4. Ζῶν ἔτι) ζῶντι edd. omnes. Nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. Vorſt. ζῶν coniecerat. *Pag.* 311. *l.* 8. Κελεύοι) Sic recte *B.* 2. & *S.* Κελεύει male *I. Fl. Ald. H.* & *P.* *Pag.* 313. *l.* 13. Σφαγῆς τῆς ἐμῆς) Sic *I. Fl. H. P.* &c. Σφαγαῖς ταῖς ἐμαῖς Marc. *Pag.* 316. *l.* 7. Παρ' ἐμοῦ) παρ' ἡμῶν *Fl.* *l.* 9. Ἐπιτάττει) ἐπιτάττη *Fl.* *l.* 16. Ἐστὶ) ἐστι ſine accentu *I.* *Pag.* 317. *l.* 9. Οἶδε) Ex L. Εἶδε edd. *l.* 15. Ὅπως) ὅπερ male *S.* & *Ald.* Ὅπως recte *I. H. B. P.* &c. *Pag.* 319. *l.* 4. Μάλα) καὶ μάλα L. & Marcil. Deeſt καὶ in edd. *ead.* Οὐ γὰρ) καὶ γὰρ marg. *A.* 1 *W.* ut coniecit Marcil. *l.* 5. Ἧσσον) Ita reſtituimus ex L. & P. Ἴσον enim edd. *l.* 9. Τούτῳ) τοῦτον Marc. & Vorſt. male. Τούτῳ ſervant *I. Fl. B.* 2. *H. P.* &c. *Pag.* 320. *l.* 2. Ὑμεῖς) Sic recte *I. B.* 2. & *S.* cum Cod. L. & margine *A.* 1 *W.* Ἡμεῖς male *Fl. P.* & *H.* *Pag.* 321. *l.* 9. Ἔκ γε) Ex L. Ἔκ τε edd. *Pag.* 322. *l.* 17. Ἀναίμακτος) Sic *I. Ald. Fl. Fr. B.* 2. *S.* Ἀναίματος *P. H.* 1. & 2. in qua ἀναίμωτος correxerat Geſn. Hanc variat. Solan. omiſit. *Pag.* 324. *l.* 8. Προβασανίσας) προβασανίας male *I.* *l.* 14. Τὸ δ' εὐθ. ἀπ.) Haec deſunt in *Fl.* Adſunt in *I. Ald. P. H.* &c. Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 325. *l.* 8. Παρεχόμενον) Nil mutant edd. priſcae. An παρεσχόμενον; *Solan.* *l.* 9. Ἀπόγνωσιν) Sic recte edd. & P. Ἐπίγνωσιν ſola *Fl.* male. *l.* 13. Ἐλ-

πίδας χρόνων) Deſunt haec verba in *Fl.* ſed lacuna relicta. Adſunt in cett. & Cod. P. *l.* 14. Ἐπ' αὐτὸν) τούτοις ἐπ' αὐτὸν Pell. *ead.* Πρὸς) Sic Pell. Περὶ *I.* & P. & marg. *A.* 1. Παρὰ *Fl. Ald. P. H. S. Fr.* *Pag.* 326. *l.* 2. Ὅσπερ) Ita bene edd. plurimae. Sed ὥσπερ male *I.* *l.* 14. Παντὶ) Conſtans lectio. *ead.* Νομίσατε) Sic habent edd. omn. *Pag.* 327. *l.* 2. Νῦν μοι) Nil varietatis notat Solan. Sed video Hagen. utramque male habere νῦν μὴ, reliquas νῦν μοι. *l.* 6. Γεγεννηκότα) Ita hic & mox iterum dedi, monente Solano, cum edd. γεγενηκ. uno ν, excepta *S.* *l.* 7. Διαταράξειν) διασπαράξειν P. & marg. *A.* 1 *W.* Nil mutant edd. priſcae. *Pag.* 328. *l.* 8. Προπαρεσκευασμένον) προπαρασκ. male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi. *l.* 14. Πρώτως) Forſan πρῶτος. *l.* 16. Ἀλλ' ἢ) Hanc eſſe conſtantem lect. notat Solan. *Pag.* 329. *l.* 10. Μαρτυρόμενον) Sic *I. Fl. B.* 2. *H. P. S.* Immo & *Ald.* & *Fr.* Forſan tamen μαρτυρούμενον legend. *l.* 11. Διηκονήσατο) διηκονήσαιτο *Fl.*

ANNOTATIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 1. *l.* 1. ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ) Menecratis hic filius dicitur cap. 50, vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obſcurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. Μυία. c. 7. SOLAN.

ead. l. 3. Ἑρμότιμε) In *H.* & *P.* nomina propria ſpiritibus non ſunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Iunt.* vero aliiſque Ἑρμοτ. & ſimilia ſemper cum ſuo ſpiritu, quem retinuimus, quoties non eſt perſona loquens. In perſonis autem, a quibus ſermo inchoatur, omiſimus, quod ita ab initio inſtitutum videmus, & ſic decet, quia tum omnes literae ſunt quadratae. REITZ.

ead l. 4. Ὅσον τεκμήρασθαι) Guyet. ait: an τὸ ἐστὶν deſideratur, an ſubintelligendum? Poſterius verum eſt, & ἐστὶ recte omittitur: vid. Aelian. V. H. XIII, 1, Ὅσον τε ἀψαμένῳ τεκμήρασθαι. Unde ſimul confirmatur, τεκμήρασθαι recte ſe habere, & male Solanum illud mutatum velle. Uſitatius tamen praeſens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19, & alibi. Plura autem exempla ellipſ. τοῦ ἐστὶ poſt ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. Quod cum & aliis frequens ſit, miror quid Guyetus dubitet. REITZ.

ibid. Τεκμήρασθαι) *Coniicere licet.* BROD.

ead. l. 5. Μεταξὺ προϊὼν) Ne credas male cohaerere μεταξὺ προϊὼν, καὶ διεσάλευες, memineris μεταξὺ eleganter cum participio iungi, ut μεταξὺ πίνων, *inter bibendum;* adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio poſitum nihil commune habere cum ſeq. verbo. Confer ſupra Somn. § 17, Μεταξὺ δὲ λέγοντος. Char. vel Contempl. § 6. Infra, de Domo 21. Et ſaepe alibi. Item Xenoph. p. 977, μεταξὺ θέουσαι. Dionyſ. Halic. XI, pag. 720, 23, μεταξὺ δειπνοῦντες. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 8. Ἀγκύλων) Intellige σοφισμάτων. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ) *Et quod utile ſit.* BROD. Cum Vincentius Obſopoeus vertiſſet in editione Baſil. *adeo ut itineris quoque laborem ad diſciplinarum exercitium referre ſoleas,* adſcri-

pſit pater, *quodque proceſſui, incremento eſſe poſſit.* Id videtur intellexiſſe Benedictus, vertens *quodque ad praecepta tibi conferat,* etſi non capiam, cur μαθήματα reddat *praecepta*, quod facit ubique. Eadem locutio in principio Galli, ἣν μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα. Et hinc in Abdicato, πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει. GRON.

Pag. 2. *l.* 1. Ἃ εἶπε) Ὁ διδάσκαλος ſcilicet. GUYET.

ead. l. 3. Ὑπὸ τοῦ Κῴου) Ab Hippocrate Coo. BROD.

ead. l. 4. Βραχὺς μὲν ὁ βίος) Primus Aphoriſmorum Hippocratis, in quem multa Gal. Sic p. 311 ed. Pariſ. BOURD.

ead. l. 7. Ἐγρηγόρως) *Vigilans.* BROD. An ἐγρηγορώς; F. Guyetus, recte credo, coniicit; niſi ἐγρηγορότως malis: nam adverbium ἐγρηγόρως non iam legere me alibi memini; participium vero praeteritum quaſi pro praeſenti ſatis eſt uſitatum. Sic Hom. Il. E, 591, Κεκληγὼς, *vociferans,* vel poſtquam vociferatus erat; ſed potius, *cum clamore.* Idem Il. A, 37, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, *qui Chryſen undique tueris,* i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoriſtorum. Addo Il. Δ, 107, δεδεγμένος excipiens, (licet ibi paſſivum active exponendum, qualia multa dedit Ienſ. Lectt. Lucian. p. 246 — 7.) Conf. Iliad. Δ, 434, μυρίαι ἑστήκασιν, *innumerae ſtant.* Et adi omnino notam S. Clarckii ad Il. A, 34, qui illud tempus praeſens praeteritum egregie illuſtrat ex Virg. Aen. 2, 12, *Quamquam animus meminiſſe horret, luctuque refugit.* Et ex Ovid. Met. V, 677, de Pieridum in picas metamorphoſi: *Nunc quoque in alitibus facundia priſca remanſit.* Ubi monet, nuperum interpretem fruſtra *tunc* velle, pro *nunc*, legi, quia, ſi retineres *nunc*, dicendum eſſet *remanet*, non *remanſit* &c. quae lectu digna de huiuſmodi temporis poteſtate apud Clarckium vide. REITZ. Dubitavi, num ἐγρηγόρως probum; ſed habet Alciphr. III, Ep. 38, pag. 356. IDEM *in Add. & Corrig.*

ead. l. 10. Παραπολόμενον) Caſtigo παραπολεύμενον. BROD. Mſſ. Regg. 2954 & 3011 παραπολούμενον, probante B. de Ball.

ead. l. 11. Θαυμάσια ἡλίκα) Vid. ſupra Somn. c. 5, vel 6, & nott. ad cap. 76 huius Hermot. SOLAN.

ead. l. 15. Σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη) Confer infra huius Dial. cap. 59 f. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲν ἄλλῳ) Legendum ἄλλο. BROD. Sed illud ἄλλο iam inveni in pleriſque edd. REITZ.

Pag. 3. *l.* 2. Ὑπομνήματα) Cicero filius Tironi ſub 16, 21 extr. *Peto a te, ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime*

quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exſcribendis hypomnematis. GESN.

ead. l. 4. Οὐδὲ ὄναρ &c.) Tantae intentionis exemplum ipſe vidi. Iuvenis optimus, qui Graevium audiebat, cum ſerius ad ſtudia literarum animum applicuiſſet, tam vehementer iiſdem tum dabat operam, ut noctu dormiens, quaecunque interdiu legiſſet, recitaret: donec ab amicis mediciſque monitus remiſit aliquid de nimio illo ſtudio, ut valetudini detrimentum inde capturae conſuleret. SOLAN. Non cepit haec verba interpres prior, vertens, *adeo ut ſomni quoque parciſſimus mihi viſus ſis;* cum ſignificent, *ne per ſomnum quidem unquam relaxaſti te ab labore:* fraudi illi fuit ὄναρ ſine praepoſitione, ideoque ſenſum non inveniens, *ſomnum ſibi indulgere*, ſignificari credidit; ſed ὄναρ idem eſſe, quod κατ' ὄναρ, quis Graece ſciens ignorare poteſt? Noſter de Merc. cond. c. 17, & Pſeud. c. 49, ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων· Tim. c. 20 f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν· & Ael. V. H. XII, 63, ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο — *per ſomnium cum illa rem habuit.* Plura Bos de ellipſi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. REITZ.

ead. l. 5. Οὕτως ὅλος) Dialogus, quem Lucianus Hermotimum, ſive de Sectis, inſcripſit, eſt haud dubie non modo circumſpectiſſimi, verum etiam acutiſſimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorſus ſeorſum iudicet P. Petitus IV Miſcellan. Obſerv. cap. 1. At haec diſquiſitio ab inſtituto noſtro eſt aliena. In hoc libello cum Hermotimo Stoicae diſciplinae ſectatore rem ſe habere fingit auctor; cumque eo cum de variis ſectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτῳ, certo inveniendi veriſſimae philoſophiae diſciplinam optimam, diſputat. Itaque ubi Luciano profeſſus eſſet Hermotimus, ſe philoſophiae animum ſuum applicuiſſe iam dudum, omnemque ei diſciplinae vitam porro dicaturum, ut tandem bonorum ex ea profluentium compos fieret; reſpondet Lucianus, ſibi ſatis, ex multis, quae affert, argumentis perſuaſum eſſe, eum ſerio philoſophiae a multo tempore fuiſſe deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σεαυτὸν, οὕτως ὅλως εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Poſſet quis ſuſpicari, Lucianum ſcripſiſſe ὅλος. Οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι, *adeo totus in negotio eſſe*, ſcilicet *videris.* Ut in Deor. Dial. XII Veneris & Cupid. fin. dicitur Rhea ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ, & ſimiliter alibi. Sed ſatis probum eſt vulgatum: ſic de Saltatione c. 3, Σὺ δὲ, καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλως δεδουλῶσθαι, *Tu vero totus quantus es, videris in ſervitutem redactus.* Sic in Deor. Dial. XIX f.

Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil niſi venatum curare*; ſe totam venatui tradidiſſe. Ibid. Dial. XX, § 15, Καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾷν. In his manifeſtiſſime ὅλως idem, quod ὅλος, valet. Nec aliter in Dial. Meretr. X, § 13, ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adiectivis utuntur nonnunquam adverbiis, ut iam ex allatis exemplis patet. Minus id perſpexiſſe videtur Cuperus III Obſerv. cap. 12, ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III, c. 9, δέδοικε δὲ τὸν ἕτερον, ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα, legendum cenſet κάτοχον. Commodiſſime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi poteſt ex uſu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut iam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Kuhnium, iſtius Aelianei loci vindicem. Ad hoc idem adhaeſit quoque Iac. Tollius, (pag. 75) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. § 14, in verbis, καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδῶς, καὶ ὅλως ἐρωτικὴ, legit pag. 416 ed. Amſt. ἀηδὴς pro ἀηδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his eiuſdem Luciani, in Phalar. c. ſive § 5, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων· quia nempe ſicut hic ἀφυλάκτως ληφθεὶς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12 legitur quis ἀφύλακτος ληφθείς· quemadmodum apud Xenophont. I Κυροπ. οἱ δ᾽ ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δύνανται καὶ θαρσῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud Demoſth. quoque I contra Philipp. ἀφύλακτος ληφθῇ, in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiſcue itaque locuti ſunt Graeci. Iterum Noſter adverbio ita utitur in de Aſtrologia § 18, vel 19, Φαέθων δὲ, τοῦ ἠελίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μέν γε ἀτρεκέως, ἀλλ᾽ ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανε. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, ſive ad δρόμον, ſive λόγον referas. Clare quoque Iſocr. in Panath. p. 262 E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἑώρων τούς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, οὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς· *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propoſitas viderunt; non his, quas nunc habemus, ſimiles, neque confuſionis plenas, & inter ſeſe pugnantes.* Patet, ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους poſitum: ſequitur quoque μεστούς. IENS.

ibid. Ὅλον) Ὅλος in W. & *B.* 2. Nos ὅλον ex L. reſtituimus pro vulgato ὅλως. SOLAN. Ὅλον ait Solanus ſe reſtituiſſe; ſed quis reſtitui deſiderat, ubi priſtina ſunt ſana? quare ei non obſecundavi: adverbium enim ſe recte habere, ſatis docuit Ienſius. Et ſi quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam οὕτως ὅλως, potius iam amplector ὅλος duobus teſtibus & fre-

quenti uſu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim, quod quiſque voluerit: ſingula enim ſuos patronos invenient. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἐς μακρὰν) Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. BROD.

ead. l. 9. Ἡσίοδον οἰκεῖ) Lin. 1 Oper. Haec tota diſſertatio Heſiodum de via illa virtutis interpretatur. BOURD. Heſiod. Ἐργ. 288. SOLAN.

ead. l. 13. Ὠδοιπόρηται) Lucianus ex numero annorum, quos iam philoſophiae ſtudio dederat Hermotimus, colligens, eum non longe ab ipſa Virtute, quam pro ſummo bono petebant philoſophi illi, abeſſe, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ οὖν ἵδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὁδοιπόρηται; Et hic ſcilicet locus argumento eſt, quam immunis ſit ab inquinatiſſimis maculis exquiſitae hic elegantiae ſcriptor. Emenda ὡδοιπόρηται. Melius Grammaticae leges in hoc verbo ſervatae ſunt infra cap. 27, τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας &c. & in Vera Hiſt. c. 4, συνωδοιπόρουν ἡμῖν παραθέοντες. Eadem tamen ſpurcities ſimili in voce occurrit in Lexiphane c. 22 pr. προοδοποίηται pro προωδοποίηται. Ibid. § 24 pari labe maculatus eſt ille libellus ab ſequioribus editoribus, qui pro προπαρεσκευασμένος dederunt προπαρασκευασμένος. IENS.

Pag. 4. *l.* 1. Ἀρχὴν — Ἡσίοδος) Heſiodeum cur non videatur, dixi ad Ἐνυπν. c. 3. SOLAN. Etiam in marg. ed. Iunt. notaverat Solanus, falſam hanc eſſe citationem. Sed & Seidelius in Portula L. Gr. aurea p. 8 Heſiodo adſcribit, non indicato tamen loco. Eraſmus in adag. *principium dimidium totius*, Lucianum in Hermot. id hemiſtichium ex Heſiodo afferre ait; ſed & Ariſtoteli & Platoni uſurpatum indicat. Sed forſan Lucianum fefellerit hoc Heſiodi Ἐργ. 40, — ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Sed v. nott. ad Somn. § 3. REITZ.

ead. l. 4. Πανύπολυ) Placet πάμπολυ. BROD. Sed & hoc iam habent edd. REITZ.

ead. l. 12. Ὁμήρου Ζεὺς) Iliad. Δ. BROD. Il. Θ, 18. Conf. ſupra Deor. Dial. XXI pr. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅσῳ) Lege ὅσον, invitis omnibus noſtris libris. SOLAN. Ὅσον Mſ. Reg. 2954.

Pag. 5. *l.* 8. Παναθήναια) De quibus, & aliis ſacris caerimoniis dico copioſe σὺν θεῷ alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀρετῆς ἄσκησιν) Hoc illud eſt, quod philoſophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo ſeq. εὐδαιμονίας κτῆσιν. BOURD.

in Schol. Εἰς) Parvi eſt, quod εἰς citatum relinquo, cum in auctore ipſo tamen legatur ἐς, id quod Luciano longe frequentius, quam εἰς· & licet hic perinde ſit, tamen interdum praeſtat ἐς, interdum εἰς, ad pleniorem ſonum. Sed εἰς νέωτα dicitur in proverbiali locutione apud Theocritum, qui ait, Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος, *Semper agricola in novum annum dives*. REITZ.

ibid. Μέλλων) Deeſt ἐνιαυτός. In Exc. G. legitur μέλλον. SOLAN.

Pag. 6. *l.* 1. Εὐθεῖαν) Etſi εὐθὺ defendi poſſit, merito tamen hic auſcultamus quatuor Mſſ. & ſtilum Noſtro uſitatum ſequimur. Vid. infra c. 15. Plura exempla in indice forſan apparebunt. Εὐθεῖαν, τραχεῖαν &c. autem, omiſſo ὁδὸν, & aliis frequens eſſe, vid. Bos de Ellipſ. pag. 107. Niſi hoc nimis vulgare. REITZ.

ead. l. 3. Ἡμῖν) Sic optime ed. *I.* Reliquae ὑμῖν, quod ſcio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. SOLAN. Ὑμῖν) Quantumvis blandiatur Iuntinae lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere auſim; quin perlectis praemiſſis, iam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum Lucini perſona ſupra inducatur, quaſi ignara, quam longum & arduum ſit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere, *petram, ubi vobis philoſophis & heroibus virtus habitare creditur*. Conf. omnino p. 3, a verſ. 8 ad fin. REITZ.

ead. l. 4. Τῆς Ἀόρνου ἐκείνης) Diodor. L. ιζ. & Arrian. γ. BROD. De hoc loco id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. BOURD.

ead. l. 10. Προσέρχονται) Verti, ac ſi legatur προέρχονται; quod verum puto. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου) *Ac deinceps*. BROD.

Pag. 7. *l.* 2. Οἷον μύρμηκας) Atque indignos, qui hominum appellatione nominentur. BROD.

ead. l. 3. Τινὰς τοὺς ἄλλους) Subduxerat Solanus pronom. τινὰς aſteriſcoque & numero notaverat, variantem lectionem quaeſiturus atque additurus: at non invenit, nec opus eſt; etſi vel τινὰς vel articulus τοὺς abeſſe queat. Sed eſt pleonaſmus uſitatus, ut ſupra Dial. omnium primo, ſ. Somn. haud longe ab init. ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν, ubi conf. not. Hemſterh. Adde, ſi lubet, Budaei Comment. p. 593 f. qui ex Ariſtotele affert, Οὐ γάρ ἐστι γένος ἄνθρωπος τῶν τινῶν ἀνθρώπων· & nos alios eiuſmodi articulorum pleonaſmos indicantes, ad cap. 26 huius Dial. REITZ.

ead. l. 4. Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς) Interpres: *Papae, Hermotime, quantulos nos facis, neque cum Pygmaeis nos comparas, ſed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ ἐν χρῷ τῆς γῆς num ſunt humi repentia animalia? non ſic Graeci loquuntur, ſed dicendum fuiſſet τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥέποντας· ſicut ſtatim, ὅσοι χαμαὶ ἑρπόμενοι ἐσμέν· ſed veram ſcripturam nobis oſtendit Mſ. ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς. In praec. p. 6 non fruſtra idem Codex, εἰ καὶ μὴ εὐθεῖαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζει τις. Sane ἀττικώτερον hoc eſt, quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentiſſime omitti. Sic apud Xenoph. εὐθείας ἐξεστηκέναι, *a recta via aberrare.* Exempla paſſim obvia, nec tironibus ignota. GRAEV.

ead. l. 5. Χαμαὶ &c.) Homeri & Heſiodi loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor: — ἐπεὶ οὔ ποτε φῦλον ὁμοῖον Ἀθανατῶν τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων. At nemo, qui contulerit, dubitabit. Χαμαιπετεῖς de tardis avibus uſurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anſeres domeſtici &c. Vid. Ἰκαρ. c. 10. Uſurpat etiam Pindarus Ol. IX. Genuina & vere Lucianea ea eſt ſcriptura, quam ſecutus ſum. Vid. Ἰκαρ. c. 6. Reperitur etiam in M. SOLAN. Quid ſi legendum eſt χαμαὶ πατεῖς, *humi conculcas*: quale quid in interpretando iam ſpectabam, cum nondum de lectione χαμαιπετεῖς mihi innotuiſſet. GESN.

ead. l. 6. Ἐν χρῷ τῆς γῆς) *In ſuperficie terrae.* BROD.

ead. l. 7. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι) Cum Obſopoeus verterit *& quotquot per humum repentes ſumus*, Benedictus *& quotquot per humum repimus*, videntur legiſſe, quod pater margini adſcripſit, ἑρπόμενοι. Sed praeterea, cum Baſileenſes ediderint μετὰ καὶ τῶν θεῶν ὑμᾶς, exiſtimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt Bourdelotius & Benedictus, putavit reponendum ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς καὶ ὡσεὶ χαμαὶ ἑρπόμενοι ἐσμὲν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non ſtatuendum contra ſcriptos libros. GRON. Hom. Il. E, 442, & Heſiod. Θεογ. 272. Repetit in Ἰκαρ. cap. 6. Videtur tamen Graevius legiſſe in ſuo Cod. M. ἑρπόμενοι, uti etiam legendum coniecerat Gronovius. SOLAN.

ead. l. 13. Περιβαλεῖν) W. P. & L. In vulg. παραβαλεῖν. SOLAN. Etſi non ſatis affirmare queam, quae vera ſit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperaſſe, increpa-

bit nemo. Verum Anonymus quidam margini ed. Hagen. in qua aeque ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, alleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem coniicio, fuiſſe I. Bellagrium, qui nomen fronti huius libri inſcripſerat. Reitz. Παραβαλεῖν retinendum puto & propter auctoritatem vulgatae lectionis, & quod ſenſum parit commodiſſimum. *Multum* & *parum* quid ſit, non poteſt commodius declarari, quam comparatione temporis. Gesn. Repoſuimus lectionem edd. vett. Sic Dial. Mort. XIV fin. ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτόν· infr. Hermot. c. 58, καὶ παραβάλλων καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους· Quom. Hiſt. cap. 2, ὡς οὖν ἕν, φασὶν, ἑνὶ παραβαλεῖν· & ſaepius alibi. Vid. Ind.

Pag. 8. *l.* 2. Περὶ μεγίστων) Ἀγαθῶν. Brod.

ead. l. 6. Χαλδαίων μεθόδους) Vide Gell. XIV, 2. Vorst.

ead. l. 11. Τὸ χρεὼν ἐπιστὰν) *Fatum imminens.* Brod.

Pag. 9. *l.* 1. Ἀκαριαῖον) Vid. rurſ. infr. c. 62. Solan.

ead. l. 11. Τῇ ἀρετῇ βίον) Poſt verba haec ſcribe ΛΥ. Brod. Excidit perſona Λυκίνου. Scilicet fuiſſe: πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ΛΥ. ἀλλὰ τίνα. Marcil.

Pag. 10. *l.* 1. Πλούτους) Conf. ſupr. Μεν. c. 12. Solan. Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. Reitz.

ead. l. 3. Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα) Quod ſupra narravit in Deor. D. *Iovis*, *Aeſculapii* & *Herculis*. Vulgo autem credi ſolitum homines igne purgari, defunctoſque igne, quo cremabantur, expurgari, atque ad Deos tranſire, vide pluribus probantem Iac. Elſner. ad I Ep. ad Corinth. III, 15. Reitz.

ead. l. 7. Διευκρινηθὲν) Munkerus ad Hyg. XXXVI emendare iubet, ac legere εὐκρινηθείς· ſed nulla medicina eget locus ſaniſſimus. Solan.

Pag. 11. *l.* 5. Ἂν δουλεύῃ) Lege δουλεύοι. Guyet. Non male quidem Guyetus coniicit; & ſic rurſum infra cap. 13 f. μάθῃς in μάθοις mutat; item cap. 22 ἂν εἴδῃς in εἴδοις, ac non ſemel alibi: verum quo frequentius id fit, eo iam minus neceſſarium arbitror, quia ſubiunctivus ſeſe tot exemplis tueri poteſt. Reitz.

ead. l. 6. Πάθος) Stoici, teſte Ariſtot. II Eth. ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας τὰς ἀρετὰς definiebant. Vorst.

ead. l. 8. Ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ) *Bona verba.* Sunt verba ſolemnis huius formulae σίγα πᾶς ἔστω λεὼς, εὐφημεῖν χρή· de qua copioſe Scal. ad Varr. pag. 94. Leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. Dico alibi. Bourd.

ibid. Μηδ' ὅσιον οἶμαι) In P. & edd. multis eſt, οἶμαι, μηδ'

ὅσιον εἶναι. In W. etiam, niſi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ἦ. Ed. I. εἰ. Omnes prave. Ego itaque levi hac tranſpoſitione locum ſanaſſe mihi videor. Nihil enim iam relictum eſt, quod negotium faceſſat, facileque illud εἶναι pro οἶμαι ſcriptum fuerit, quod neceſſarium cum eſſet, alibi inſertum eſt, & pro εἶναι quidvis ab imperitis poſitum. SOLAN.

Pag. 12. *l.* 1. Ἐκκλούμην πρὸς τὸν λόγον) Sic in Nigrino & ſaepe alibi: pagina 281 & ſeq. Repetit in Lapith. BOURD.

ead. l. 2. Πλούτου) Cum ad Pariſinum exemplar deſcribatur haec editio, idque hic habeat πλούτων ἐφησθα καταφρονεῖν, hoc ipſum editum fuiſſet, niſi prius reliquas edd. conſuluiſſem, ex quibus nihil variationis notaverat Solanus. Evolvi itaque alias editt. ſex, eaſque πλούτου habere deprehendi, non πλούτων, & ſic ſupra cap. 8 πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipſa etiam habet Pariſina. Alioqui non male πλούτων huc quadraret; ſed quia utrumque rectum, non auſus ſum uni editioni prae omnibus auſcultare. Nec tamen pluralem πλοῦτοι pro *divitiis* uſquam alibi invenio, ne in Eccleſiaſticis quidem ſcriptoribus, ex quibus centena ſingularis exempla habet Suicerus in Theſ. Et ſic etiam plurali χρημάτων tamen ſingul. πλούτου addit Ariſtot. Pol. I, c. 6, ſcribens, ποιητικὴ γὰρ εἶναι τοῦ πλούτου καὶ χρημάτων· ibid. paulo poſt, πλοῦτος καὶ χρημάτων κτῆσις. Mox rurſus, παντὸς πλούτου &c. ubi commode pluralem potuiſſet adhibere, ſi is fuiſſet uſitatus. Tum vero plurali recte utaris, ſi quaeras, num duo ſint *Pluti?* vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui rex eſſet inferorum, alter praeſes divitiarum, vel ipſae opes, ut videtur Noſter diſtinguere in Timon. c. 21, ubi *PLUTUS* ait, *ſe non ſuis ingredi pedibus, ſed a PLUTONE mitti*, de quo diſputat Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 727. Sed vel per iocum ibi ſic loquitur Lucianus, vel verum, quod Barlaeus ibi notat, etſi *Plutus* a *Plutone* diverſus ſit apud poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum Barlaei notas Hemſterh. ibi non addidit, nec nos iam de *Pluto* re nimis nota plura diſputabimus. Quiſque enim facile intelligit, ſi πλουτοδότης vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes deſignat, recte dici Plutum a Plutone mitti. Etſi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias ſignificet, *Plutonis* appellatio tamen non ita promiſcua eſt, quin ea Deum fere tantum ſignificet, (& licet ſemel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non ſequitur, omnem differentiam ſublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi poſſe credo, quia Lycinus ait, tu, Hermotime, mihi narrabas modo, *divitiarum con-*

temtores eſſe philoſophos; cumque ipſe Hermotimus, ad cuius verba reſpicitur, ſupra c. 7 etiam plurali uſus ſit, & hic commode eodem numero repetentur πλοῦτοι, veluti & in Necyom. cap. 12, πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς· iterum ibid. πλούτους λέγω, καὶ γένη. Philoſophicum enim eſſe videtur, ſimilia plurali num. uſurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi oſtendimus. Sed & Xenoph. Epheſ. II, pag. 32, πλούτων καὶ ἐπιμελείας. Adde Diodor. Sic. I, 71 f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον, & Noſtrum Tox. c. 45. REITZ.

ead. l. 9. Ἐς τὸ ὕστατον) *Valde*. BROD.

ead. l. 14. Δίων) Fuit & illius nominis inſignis Sophiſta; ſed is diu ante hunc vixit. Conf. haec potius cum Λεξ. ubi de profligatiſſimo illius nominis homine etiam mentio fit. Hunc ego ſuſpicor Sophiſtam etiam fuiſſe. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπεδίδου) Qui neſcit, hoc verbum proprium eſſe mercedi ſolvendae, & ſaepiſſime cum ſubſtant. μισθὸς iungi, adeat Iac. Elſner. ad Evang. Matth. XX, 8; ubi ἀπόδος αὐτοῖς τὸν μισθὸν ex Achill. Tat. Ariſtoph. Aelian. & hoc Lucianeo teſtimonio probatur. REITZ.

ibid. Παρὰ) In impreſſis legitur περὶ, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte παρά. SOLAN.

Pag. 13. *l.* 5. ΕΡΜ. Πονηρὸς) Omiſſum *non mirum*, aut ſimile quid, qua ratione & Romanos uti ſuo *nam* vel *enim*, oſtendimus ad Quintil. 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox ſequitur, οἴει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, *Non mirum te ita interrogare*, vel *ſentio cur ita interroges* &c. Nempe cum frequens admodum ſit id genus ellipſis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ ſignificationes tribuere. Hoc ſemel obſervatum ad plures interpretationis noſtrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. GESN.

ead. l. 8. Ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. ΛΥΚ. τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν) An non videtur mutanda perſona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit luſus; quaſi, cum Hermotimus excuſaret eum, quod nihil adverſus alios ſaevum ſtatueret, reſpondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non eſſe, quia illi obeant in foenore ſolvendo conſtitutum tempus: tum pergit in eadem perſona. Quid autem? an ſic futurus eſſet, ſi non darent? GRON.

ibid. Κατὰ καιρὸν) Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit ſtatuto, opportuno tempore, quo nec ſerius, nec citius fieri debebat. Laërt. Platone: Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πόλιδι

Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν διὰ πρεσβείαν ἀφιγμένῳ· Tradidit ipſum (Platonem) *Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad ſe venerat.* Etiam εἰς καιρὸν dicunt. Alexis, *εἰς καιρὸν ἥκεις.* Ariſtoph. in Pluto pro eo ὡρικῶς dixit, quod Scholiaſtes interpretatur *κατὰ καιρόν.* Haec L. Bos in Epiſt. ad Rom. c. 5, 6, (p. 105.) ubi & *κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε·* quem adeundum eſſe, in marg. Graev. edit. notaverat Hemſterhuſius.

ead. l. 11. Ἐν τῇ Οἴτῃ) Vid. ſupra cap. 7 med. REITZ.

Pag. 14. *l.* 4. Ἐκεχ.) Ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τῶν ἔργων. Copioſe hac de re Schol. Ariſtoph. ad pac. Heſych. BOURD.

ead. l. 5. Ὥστε ἐγὼ ἀφίημι) Verba iſta, *ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ,* miſere converſa erant ab Obſopoeo: reddiderat enim, *itaque quod reliquum eſt itineris tecum una conficiam;* ſed correxit Benedictus, vertens, *quare ego tibi quod viae reliquum eſt, remitto.* REITZ.

ead. l. 9. Μεγάλοις γράμμασι) Theod. Marcilius ad Perſ. Dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Οὐ συμφιλοσοφεῖν) Infinitivus quidem loco imperativi frequentiſſime uſurpatur; vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciſſ. pag. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, ſed publicandi; alioqui potius μὴ praemiſiſſet, quam οὐ. Varia autem verba poſt eiuſmodi infinitivos poſſe ſuppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προσήκει, vid. ibid. Ego hic ἐστὶ ſupplendum arbitror, ut ſit, *hodie non eſt philoſophari,* i. e. *non poſſum:* tumque punctum minus pono poſt λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut verſio vult, comma ſufficiet. REITZ.

ibid. Εὐκράτει) Male antea εὐκρέσει. BOURD. De quo etiam multa in Φιλοψ. Forſan etiam de eodem in Gallo. Sed is mihi alius *Eucrates* videtur. Si tamen idem ſtatuendus ſit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: Theſmopolis enim illic memoratur depontanus ſenex, Micyllo odioſe virtutem & dialecticas ſubtilitates obganniens, de quo diſerte in Μισθ. c. 33 & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. Plut. & Merc. ſeu N. Δ. V. SOLAN.

ead. l. 15. Οὖν) P. & L. pro αὖ, quod in reliquis eſt. SOLAN.

Pag. 15. *l.* 3. Φιλοτησίας) Confer ſupra de Merc. cond. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀριθμῷ παραλ. τὰ κρέα) Hic adhuc mos uſurpatur a Theologis Pariſienſibus in ſolemnibus initiandorum conviviis. Longolius in Excerpt. Apud Theophr. de Eth. Char. Περὶ ἀναισχυντίας. Προσκαλεσάμενος τὸν ἀκόλουθον, δοῦναι ἀπὸ

τῆς τραπέζης. Athen. init. IV. Vid. Caſaub. ad Theophr. pag. 219. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἀναιμωτὶ) Ut in Tim. & paſſim alibi. BOURD.

Pag. 16. *l.* 4. Σκ. Νεστόρειόν τινα) *Capaciſſimum.* Il. Λ. BROD. Talis rixa in Lapith. & apud Heſiod. lib. 5 de ſcypho Neſtoreo. Interp. Martialis ex Iliad. 11. BOURD. Δέπας ἀμφικύπελλον, de quo Homerus & Ariſtoteles de apibus. Martialis VIII, 6, apud nos: *Hic duo longaevo cenſentur Neſtore fundi, Pollice de Pylio trita columna nitet.* (vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Neſtoris deſcribit Homerus Il. Λ, 635. Reſpicit autem Noſter hos praecipue duos verſus: Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης Πλεῖον ἐόν. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα) Satis vulgaria erant, quae ſupra § 10 ad v. καιρὸν ex L. Bos attulimus. Melius merentur addi, quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epiſt. ad Rom. p. 97 ſ. ad cap. 2, 8, ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργή. Θυμὸς *eſt fervor ſanguinis, qui circa cor movetur: ira naſcens.* Schol. Ariſtoph. ad Ran. p. 252, Θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, δι' ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως κινουμένου, ἢ ὀργὴ ἐναρχομένη. Sic fere etiam Laërtius in Zenone. Unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice inſinuabant per focum ardentem corde deſuper impendente. Non male Euſtath. ad Iliad. Α, θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ὁρμᾶν, *ſubito commoveri*, vel *furere.* Cic. θυμὸν vertit *excandeſcentiam.* Tuſc. IV, *Excandeſcentia*, inquit, *eſt ira naſcens.* Ὀργὴ vero *eſt libido ulciſcendi & puniendi eum, qui laeſiſſe videtur iniuria.* Ὀργή ἐστιν ἐπιθυμία τιμωρίας τῶν ἠδικηκέναι δοκούντων, ut idem Schol. & Laërt. locis dictis. Unde Euſtathius ὀργὴν ἀπὸ τοῦ ὀρέγειν, i. e. *concupiſcere*, dictam putat, quia nihil aliud eſt ira, quam appetitus vindictae. Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ καὶ θυμὸς iunguntur in oratione, reddenda ſunt, *ira & excandeſcentia*: non *iracundia* & *animus*, quemadmodum eſt apud interpretem Luciani in Hermot. h. l. quod is reddit, *Virum ſenem exaſperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorem.* (Pariſ. *animoque longe praeſtantiorem.*) Rectius poſuiſſet — *ſenem ab omni ira atque excandeſcentia plane alienum*, i. e. ſenem, qui non tantum irae, verum etiam ipſi excandeſcentiae, irae naſcenti reſiſtere poteſt, ab ea ſe vinci non ſinit. Alia phraſi diceretur, Οὐ μηδ' ὀργὴ μηδὲ θυμὸς καθίκεται. Sic fere Lucian. in Reviviſcent. c. 8 pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο ἄν, i. e. *iram poſſe tangere Platonem vel Chryſip.* vel *nunquam*

putaveram, philoſophum iratum poſſe fieri. q. d. Credidi ſemper philoſophos hoc affectu eſſe liberos. Non intellexit vim phraſeos interpres, vertens, *Ego vero me nunquam in Platonis, vel Chryſippi — iram incidere exiſtimaſſem.* Similiter Lucian. Bacch. c. 2, ἄνθρωπον ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentiſſime ſignif. eum, qui vincit, ſuperior eſt; veluti ἥττων, qui vincitur: & quidem vel primitiva haec eſt ſignificatio, cum a κράτος *robur* derivetur, & ſic κρατεῖν *vincere, in poteſtate habere.* Sic inquam Noſter ſupra, de Merc. cond. § 19 f. κρείττονας χρημάτων eruditos vocat, *pecunia ſuperiores.* Nec non Thucyd. II, 60, χρημάτων κρείσσων, *pecunia invictus.* Ita fere κρείττων λόγος, de quo ſupra egimus. Et ſic Noſter paulo ſupra pr. cap. 12, ἐκράτησε δὲ πότερος; *Uter vero diſceſſit ſuperior?* REITZ.

ead. l. 12. Τί οὖ δ' ἰηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἐπισυνοδοιποροίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀρξάμενος) Monſtroſum verbum ἐπισυνοδοιποροίην potueruntne tam diu tolerare editores? In poſterum ex Mſ. ſcribe & diſtingue: ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατὸν ἔτι, συνοδοιποροίην ὑμῖν τοαποτοῦδε ἀρξάμενος, ut *& ipſe, ſi etiam nunc fieri poſſit, vobiſcum iter capiam, inde initium faciens,* unde ſcilicet vos coepiſtis. GRAEV. Inſolita quidem vulgata ἐπισυνοδοιποροίην, & eo forſan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur ſignificare, *longo quamvis intervallo ſequi,* & ſic, *quaſi una iter facere,* retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mſſ. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἔτι συνοδ. SOLAN.

Pag. 17. *l.* 1. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε) Obſopoeus, *ſi modo haec res tibi cordi eſſet.* Benedictus, *ſi modo velis, Luciane.* Immo, *utinam velles, Luciane!* Nam & paulo ante, Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. GRON.

ead. l. 2. Παῖδας) *Rudes atque imperitos.* BROD.

ead. l. 3. Ὡς πρὸς σὲ) *Si tecum conferantur.* BROD.

ibid. Αὐτὸς) Nihil hic variare edd. notaverat Solanus. Forſan quia αὐτοὺς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus eſt; nam vel efficacior hic nominativus, ut ſignificetur: *tantum prae illis ſapies ipſe,* i. e. ipſe tibi videbere. REITZ.

ead. l. 7. Τετταρακοντούτης) Si iſtud de aetate Luciani dictum, cum iis, quae initio huius libelli de tempore dicta ſunt, quo Hermotimum itare ad philoſophos viderat, conferatur, conſtabit iam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigeſimo. At vero parum

illud iuvabit, niſi in hoc etiam opuſculo criterium aliquod temporis, quo ſcriptum eſt, inveniatur; quale nondum perſpicere valeo. SOLAN.

ead. l. 9. Τοσαῦτα γὰρ) Τοσαῦτα γοῦν, ὦ Ἑρμ. MARCIL.

ead. l. 15. Οὕτω μάθῃς) Μάθοις Guyetus vult legi, bene quidem; ſed nihil ego in vulgata muto: vide, quae paucis dixi ſupra ad cap. 8 huius Dial. v. δουλεύῃ. REITZ.

Pag. 18. *l.* 14. Τῷ πότε πιστεύσας) *Cuinam habita fide.* BROD.

ead. l. 15. Τὸ πρῶτον σὺ) Mihi non fit probabile, caſtigatum & diligentem, ſi quis alius, ſcriptorem bis poſuiſſe τὸ πρῶτον σὺ, ac ſtatim παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, poſterius praeſertim, quod proinde omittendum. GESN.

Pag. 19. *l.* 3. Τῶν δ᾽ ἄλλων) Intellige ὁδῶν. BROD.

ead. l. 5. Δὴ) Ita edidimus, auctoritatem Mſ. Reg. 3011 ſecuti, quocum faciunt edd. *H. B.* 4. & *S.* Vulg. male δέ.

ead. l. 6. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς) *Supra vulgus.* BROD.

ead. l. 8. Καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμὲ) *Et is atque nunc ſum.* BROD.

ead. l. 12. Ὑμετέρων προγόνων) Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. BROD. *Noſtri maiores* tamen Obſopoei verſio in ed. Pariſ. habebat, etſi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In Benedict. autem, *veſtrorum maiorum.* REITZ.

ead. l. 15. Ἅπερ προῄρησαι) *Quae delegiſti.* BROD.

ead. l. 16. Ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα) Conſule Platonem in Socratis Apolog. BROD.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ὅτι Στ.) Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuiſſe iudicet.

Pag. 20. *l.* 2. Προσειπὼν) Sic lego, non ut in omnibus, & in ipſo M. προειπών. Qui Graece ſciunt, probabunt, ſat ſcio, emendationem noſtram. SOLAN. Emendationem Solani confirmat Mſ. Reg. 3011.

ead. l. 3. Τὴν ἁρμόττουσαν) ὁδόν. BROD.

Pag. 21. *l.* 14. Μόνος βασιλεὺς) *Ad ſummam, ſapiens uno minor eſt Iove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.* Hor. (Ep. I, 1, 107.) VORST.

Pag. 22. *l.* 2. Αὐτῶν) Reſcripſimus pro vulg. αὐτῶν, iubente cl. B. de Ball. Item p. 30, l. 8. αὑτοῦ pro αὐτοῦ.

ead. l. 4. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι) Omnes priſcae edd. *A.* 1. *I. H. B.* 2. Fl. *F. P. S.* quas hic dedita opera conſului, haec ita habent: Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, teſtatur Solanus, qui tamen poſteriora illa, οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τ.

α. φ. in *Iunt.* deleverat; nimirum olfaciens gloſſam eſſe: idem & mihi videtur; nam quid aliud ſunt, quam explicatio verbi ἀντίδοξοι; Interim, quia non affertur Codex, in quo deſint, ea ita contextu addere tutius duxi; ſed ut ſuſpecta uncis incluſi. REITZ.

ibid. Εἰκός. Ἑρμ.) In omnibus impreſſis & ipſo Codice M. verba ſequentia hic inſerta legebantur: οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες, inſulſe prorſus, ſi Dialogi perſonae tribuantur: exſulare itaque ego iuſſi, cum palam ſit, Scholion merum eſſe, quid per ἀντίδοξοι Lucianus voluerit, enarrans. SOLAN.

ead. l. 10. Μαργίτῃ) Eraſmi Chiliades: ibi Μαργίτης. BROD. *Cum Margita*, inerte & nullius pretii ſtolidoque homine. *Margitis* enim meminit ex Homero Ariſtot. atque Clem. Alex. Demoſth. apud Plut. Alexandrum puerum & Margitem nominabat. COGN. Ἄφρονι, μωρῷ. De hoc Suid. ex Heſych. Interp. Ariſt. ad aves. BOURD. Scripſiſſe Homerum poëmatium, cui hoc nomen fecerat, Ariſtoteles haud dubie auctor eſt, de Poët. cap. 4. Sed Homeri foetum eſſe dubitat Baſilius, Lib. de legg. Gr. (Grot. ed. 990 C.) Iunioris & vires tentantis Homeri eſſe exiſtimat Dion Chryſoſt. p. CXXIV ed. Barneſ. Iliados praemiſſorum. Iterum infra Φιλοψ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα) Caſtigo ὑπ' ἐκείνων. BROD.

ead. l. 14. Αἵρεσιν) Φιλοσοφίαν. BROD.

ead. l. 15. Ἀξιῶν) Forte ἀξίαν, *aeſtimationem, pretium.* GUYET.

ibid. Τοιαῦτα λέγοντι) Non λέγοντο. BROD.

ead. l. 16. Οἶσθα) Stare hoc verbum hic non poteſt. Credo ſcriptum fuiſſe ἴσθι, vel potius εὖ ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5, & alibi paſſim. SOLAN.

Pag. 23. *l.* 2. Ἐν χρῷ κουρίας) *Ad cutem tonſos.* BROD. *Strictim attonſus.* Plaut. Capt. cuius ἀντίθετον, *per pectinem attonſus.* Ἐγκυτὶ κεκαρμένους Archilocho. Hoc genus tonſurae σκαφίον dicebant, cui κῆπος, vel κηπίον opponebatur. De quibus vide Ariſtoph. Schol. in Avibus, & H. Iunium de coma c. 6. Vide & Λεξ. c. 5. VORST. Vide not. ad Vit. auct. c. 20. SOLAN. Ἐνχρωκουρίας una voce Guyet. ſcribit. Aſſentirer, ſi probaret; nec enim ridiculum adeo eſt, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, ſtudio affectatum ab Luciano videri poſſit. Interim, quia non neceſſarium, & viri eruditi hic & alibi iam ſatis expoſuere, quid ſit ἐν χρῷ κουρίας, nihil amplius dicam. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδὲν ἁβρὸν) *Nihil in his molle.* BROD.

ibid. Ἐς τὸ ἀδιάφορον) Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil curae eſt, quid

de ſe iudicent alii, nudi an veſtiti, hoc an illo modo veſtiti incedant, ſoli ſint an in foro? qui *ſuſque deque habent omnia*, quam ipſam formulam ex Graecorum ἀδιαφορίᾳ interpretatur Gellius XVI, 9. Igitur extrema ſunt hinc Ariſtippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia, & cultus omnis, atque alieni adeo iudicii contemtus. GESN.

ead. l. 13. Ἐν χρῷ ἢ κουρᾷ) Ut antea ἐν χρῷ κουρίας. Quid legerit in his locis interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῷ κουρίαι, *tonſi, cute tenus.* Ipſe vero *longa coma venerandos, prolixa in capite caeſaries, capillus prolixior*, ubique vertit. De his Iuvenal. Sat. 2, *atque ſupercilio brevior comae.* Haec monebat Senator Godofred. Maluynus. Dixi hac de re antea. BOURD.

Pag. 24. *l.* 3. Παίζεις πρὸς μὲ) Et haec ita legi in *I. H.* & *Fl.* annotaverat Solanus; quaſi variationem invenire optaret. Sed & ſic leguntur in *A.* 1. *P.* & *S.* Niſi quod aliter in omnibus ſcripti ſint accentus, legunt enim πρός με, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverſetur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutiis608 monituri: licet ſtudio reliquerimus idem c. 1 de Merc. cond. ἐξηγόρευον πρός με; nam praepoſitio non aſſumit accentum ieticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum editt. (etſi, atona particula ſequente, accentum invertere fas ſit, ut, ἀπό τε, ἐπί τε.) Sed aliud noſter quaeſiſſe videtur, phraſis nempe illi inſolita videbatur: at non eſt, vid. Ariſtoph. Plut. 1056, ſupra l. c. iam adductum. Et Noſtrum infra Soloec. c. 6 pr. REITZ.

ibid. Συνίημι) *Mihi fucum fieri non ſentio.* BROD.

ead. l. 10. Τί ἂν πάθοι τις) *Quid agendum ſtatuat aliquis.* BROD.

ibid. Εἰ τυφλὸς ἂν) Ubi Hermotimus dixiſſet, poſſe etiam ex externo habitu iudicari de optimo philoſophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; Non gravor particulam ἂν ita continuo iteratam: perſuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures ſuas, & perpetuam Graecorum, Luciani potiſſimum, loquendi conſuetudinem conſulenti, haec lectio cenſeatur veriſſima. IENS. Εἰ τυφλὸς ὢν) Quia Codex W. Ienſianae ac Guyetianae (nam & Guyetus ἂν in ὢν mutandum monuerat) coniecturae aſſentitur, non dubitavi ὢν recipere: nam illud editionum ἂν πάθοι ... ἂν ἐπιθυμοίη minus commodum. REITZ.

Pag. 25. *l.* 6. Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοῖόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἐρωτῇ προσήεις αὐτοῖς) Immodice Obſo-

poeus, *niſi enim me fallit animus, tale quiddam eſt, quod dicturus ſum, nimirum te parandae & colligendae ſapientiae cupidine cum iſtiuſmodi viris converſari.* Abſurde Benedictus & praeter Graeca, *iſtiuſmodi autem eſt, quod volo dicere, non ſolum ſapientiae virorum illorum amore captus ipſos adiviſti, ſed in ſap.* At particula οὐχ eſt hic accipienda per interrogationem; cuius notam cum ſubiecerint huic periodo Baſileenſes, quî potuit eiſdem placere Obſopoeus? Adſcripſit vere pater, *Quod enim dicere volo, ſic ſe habet: Nonne ſcientiae virorum eorum cauſa ad illos accedis, & —?* Gron.

ead. l. 7. Οὐχ ὅτι) In huiuſmodi voculis ut venuſtas linguae, ita etiam difficultas conſiſtit. Saepiſſime ſic apud Noſtrum collocatur illud οὐκ. Solan.

ead. l. 8. Καὶ ἠξίους) Lege forſan: Ἀλλὰ καὶ ἠξίους. Sic interpres. Guyet.

ead. l. 16. Ὁ γοῦν Μῶμος) Fabula de Momi iudicio. Guyet. Conf. Ἱστ. β, c. 3. Solan.

Pag. 26. *l.* 2. Ὁ μῦθος ἐρίσαι) Huius fabulae mentionem facit Plato. Cogn.

ibid. Ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα) Conf. infr. Ὀρχ. cap. 39, 40. Solan.

ead. l. 3. Εὐτεχνίας πέρι) Propter anaſtrophen accentus praepoſitionis mutandus erat. Sic infra c. 45 φιλοσοφίας πέρι conſtanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic Hom. Il. B, 91, — νεῶν ἄπο. Et Odyſſ. H, 104, — μύλης ἔπι, ac ſaepe alibi. Exempla plura ex proſae ſcriptt. affert Ienſ. ad Iov. Trag. c. 33. Reitz.

ead. l. 4. Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν &c.) Alleverat orae edit. Graev. T. Hemſterh. Vid. Ariſtid. T. I, p. 21 C. ubi Iebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non ſit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non poſſum. Reitz.

ead. l. 9. Ἐπέπληξε) Ita pro vulgato ἐξέπληξε dare non haeſitavi; idem verbum ex tribus Codd. ſimiliter reſtitui infra cap. 31. Reitz.

ead. l. 12. Εἰ ψεύδεται) Prave hic omnes ἢ, quod *B.* 2. ſola ita emendavit. Solan. Ἢ) Εἰ *B.* 2. ſolam recte legere, reliquas cum Cod. M. male ἢ habere, notaverat Solanus. Non, credo, quod ignoraret ἢ—ἢ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἢ πίθι, ἢ ἄπιθι notiſſimum, ſed quod hic εἰ convenientius duceret. Poteſt autem ſtare vulgata, etſi propter proxime praecedens καὶ, forſan melius foret εἰ pro ἢ. Sed ſi καὶ plane abeſſet, ac tum ἢ—ἢ legeres, nihil deſiderarem: at Noſter nimis amat

illud καὶ, quod vel ad nauſeam infarcit in Somn. cap. 1, 2, 3. Reitz.

ead. l. 14. Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα) *Lynceo perſpicacior.* Perſpicaces, intelligentes & acute ſubtiliterque videntes *Lyncei* dicuntur, non a Lynce animali, ſed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre; Hieron. contra Ioa, Originiſtam. Val. Flacc. L. I: — *cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit ſolus, tranſibat ſidera Lynceus.* Plin. L. IV, c. 10. Cic. de eo. Lucian. Icaromenip. & Dial. Menip. & Tireſiae. Cogn. Ut in Contempl. Bourd. Vid. Ariſtophan. Schol. in Pluto. Vorst. Ita corrupte, ut exhibui, verſus Val. Flacci exſtat ap. Cogn. quem Graev. edit. eodem modo ex Pariſina deſcripſit. Sed vid. edit. Burmanni L. I, 466, ubi leges — *cumque aethera Juppiter umbra Perdiderit, ſolus tranſibit nubila Lynceus.* Reitz.

Pag. 27. *l.* 3. Κατὰ θεὸν) *Dei auſpicio, divinitus.* Brod. Confer huius Dial. c. 15. Solan. Adducit haec Luciani verba Iac. Elſner. ad 2 Corinth. VII, 10, & interpretatur κατὰ θεὸν εἱλόμην, *ego divino beneficio elegi*, firmatque ex Iamblich. Vit. Pythag. c. 26, p. 97: Ἄσμενος δὴ ὡς κατὰ θεὸν ἀνυομένης αὐτῷ τῆς προθέσεως, *laetus itaque, quod propoſitum ſibi non ſine divina ope ſuccederet.* Licet ἡ κατὰ θεὸν λύπη in Nov. Foed. potius ſit *triſtitia ſecundum Deum*, quam *a Deo immiſſa*, quod recte ex locis N.T. ſimilibus probat idem. Quodque etiam ſimilibus poſſet probari, ex profanis ſcriptoribus, ſi quid opus foret. Reitz.

ead. l. 6. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Vid. ſupr. Prometh. c. 3. Solan.

ead. l. 7. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ) Sic ſupra c. 1 f. huius Dial. ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ. Reitz.

ead. l. 8. Γάρ σοι) Ἄν, quod hic inſerebatur in omnibus, duce W. delevimus. Solan.

ead. l. 10. Ἄν με ἀρέσειεν) Modo dixerat, ἄν σοι ἀρέσκει, iam vero accuſandi caſum adiungit eidem verbo: utrumque vero uſitatum eſſe non monerem, niſi ſuſpicatus eſſem, Solanum noſtrum dubitare de hoc caſu. Dativus tamen vulgo notior. Accuſativ. vid. ap. Ariſtoph. Plut. 353. Adde eund. Ran. 103, Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura Spanh. ad Plut. l. c. affert, ut Veſp. 769, Acharn. 188, Eurip. Oreſt. 210, Thucyd. I, c. 128 &c. tamen leviter aberravit in proferendis Thucydidis verbis, ſcribens, οὔτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. Thucydid. legatur, εἰ οὖν τι σὲ τούτων ἀρέσκει. Confer ibi Scholiaſt. qui Atticiſmum eſſe ait, accuſativum pro dativo. Reitz.

ibid. Μοι ἀρέσ.) Sic edi ex coniectura curavimus, quamvis in omnibus edd. & ipſo M. ſcriptum ſit με. Vid. Eur. pag. 195

B. 198 A. SOLAN. Quia ſcilicet paulo ante praeceſſit οὐδ᾽ ἔν σοι ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσειεν cum dativo conſtructum voluit Solanus; ſed hoc non ſatis eſt cauſae priſtinam eamque conſtantem lectionem mutandi ex mera coniectura: vix autem mihi perſuadeo, eum ignoraſſe, hoc verbum etiam frequenter accuſativum perſonae, aeque ac rei, adſciſcere, id quod ſatis multis iam probavit Stephanus in Theſ. Adde nos nota proxima. REITZ.

Pag. 28. *l.* 3. Ἄμεινον) Repone, ἀμείνων ἢ χείρων. BROD.

ead. l. 10. Ἂν εἰδῇς) Εἰδοῖς Guyet. Sed vid. quae ſupra notamus ad c. 8 huius Dial. REITZ. Ἴδοις Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 29. *l.* 14. Κλαυθμυριζομένων) M. *P.* & *A.* In aliis mendoſe κλαθμυριζομένων. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀποσεισάμενον) Anglic. ἀποσεισάμενος, mend. BOURD.

Pag. 30. *l.* 1. Ἀπορρίψαντα) Cum finxiſſet Hermotimus, Virtutem eſſe beatiſſimam civitatem, inque eam rogaſſet num aequum eſſet, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri geſtirent, *Maxime vero*, reſpondet Lucianus, *eo adſpirandum eſt, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, ſi cui ſint, revocantibus eiulantibuſque, flecti & verti; ſed & eos maxime ad eandem viam hortari: ſin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos* (ſive *amotis illis*) *recta ad undique beatam illam urbem contendere; quin & ipſum abiicientem pallium* (ſive *ipſo abiecto pallio*) *ſi eo apprehenſo detinerent, illuc feſtinare.* Hic quidem auctoris ſenſus eſt: ſed in Graecis aliquid eſt, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντας τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκεῖσε &c. Si ſequentium iuxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀπορρίψαντα. IENS. Omnes libri impreſſi, & ipſe M. ἀπορρίψαντας, mendoſe. Diſplicet etiam duplex illud ἐκεῖσε. SOLAN.

ibid. Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκεῖσε) Sic Benedictus & Bourdelotius. Baſileenſes εἰ τούτου κατειλημμένοι, κατερύκοιεν ἐσσύμενον ἐκεῖσε. Pater notat ſumtum ex Ὀδυσσ. ὁ, ἐσσύμενον κατερύκει, & Obſopoei verſio eſt fatua. GRON. Hom. Il. Ζ, 518. Π, 9. Odyſſ. Ο. Homericum eſſe, recte monuit Vorſt. nos locum, qui ei haec ſcribenti non ſuccurrebat, addidimus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀποκλείσῃ) Ut in Dial. Meret. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ γυμνὸν) Καὶ deeſt in Mſ. & Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 7. Φρατρίας) *Curiae.* Φρατρία δέ ἐστι τὸ τρίτον μέρος

τῆς φυλῆς. VORST. Plerique libri & ipſe M. prave hic φατρίας habent, omiſſa litera ρ. In Scholiis, *B*. 2. & *S*. recte ſcribitur. Vide ſupra Τιμ. c. 25, & infra Ἐκκλ. c. 4, ubi iterum peccant libri plerique. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς ταῖς πύλαις) Conf. cap. 1 med. de Merced. cond. bis. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς εὖγε) Ex Cod. W. pro εἴγε vulgato. SOLAN. Εἴ γε μέμνημαι) Εἴγε quaedam edd. coniunctim; ſed hoc eodem redit. Ὡς εἴγε *Flor.* ed. habere, recte notaverat Solanus; ſed non ſatis diſtincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εὖγε ſupra εἴγε collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit: ſed ſi iam in iſto Cod. εὖγε legitur, non tamen illico ſic ederem, ſed εὖγε ſaltem ſcriberem; tumque illam lectionem ego ſane non ſpernerem, cum ex ſeqq. pateat, Lucianum non dubitanter loqui, (quod per εἴγε tamen fieret) ſed ea, quae probe meminerit, narrare. REITZ.

Pag. 31. *l.* 7. Καὶ τὸ ἀλιπαρὲς) Αὐχμηρόν. Suid. *Guyet.* Sed quia aliam iam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus eſt. REITZ.

ibid. Λιπαρὲς) Dicit Lucianus, ſi quis in illam beatorum civitatem velit adſciſci, ei ſufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι. Vertitur: *intelligentia polleat, cupiditate rerum honeſtarum teneatur, laborem & macritatem non detrectet, non det tergum.* Primo *macritas* barbarum eſt: Latini dixiſſent *macies*, ſeu *macritudo*. Dein licet Latinum eſſet, quid hic macies facit ad ius civitatis conſequendum? Mſ. pro ἀλιπαρὲς ſcribit λιπαρὲς, & ſic ſine controverſia ſcripſit Lucianus. Λιπαρὲς eſt aſſiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non ſemel iunxit. Vertendum autem, *ſufficit ingenium, cupiditas rerum honeſtarum, labor, aſſiduitas, non tergum dare*, ſc. ad civitatem conſequendam, hoc eſt, non viam, cui te dederis, deſerere. GRAEV. Graevio aſſentiens mutavi. P. etiam λιπαρὲς, & in M. quod primo fuerat α, eraſum eſt. SOLAN. Cum λιπαρὸς ſit *curata bene pelle nitidus*, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea ſit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, ſed etiam, ubi copia ſit, eas contemnat, ſicca virtus & ſobria, auſtera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis ſtudioſa &c. Verum facilius longe eſt τὸ λιπαρὲς, a Graevio prolatum, i. e. *aſſiduitas, conſtantia.* GESN.

ibid. Ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι) Ἐνδιδόναι retroceden-

tium eſt in proelio; vid. interprett. ad Ariſtoph. Plut. 488, — μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. Quod olim male verterant, *nihil admiſcete iocoſum.* Noſter ſupra Apol. pro Merc. cond. c. 4, ἐνδιδόντων φυγεῖν, & ſaepe alibi: vid. Ienſ. ad Dial. Toxar. ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria ſignificatio eſt ap. Hippocr. Sect. 2, aph. 28, ubi ἐνδιδόναι dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari,* vel ut nos, *inslaan,* i. e. quando expanſa retro cedunt, cui oppoſitum ἐπιδιδόναι, augeri, creſcere, ib. aph. 31 & 32, quod Lucian. de vento quoque uſurpat. Reitz.

ead. l. 9. Ἐπιδείξηται) Non immerito edd. lectionem hic contulit Solanus, quia inſolitum videbatur diverſos modos coniunctione καὶ coniungi, nimirum ἐπιδείξηται καὶ διεξέλθοι. Sed quia ἂν utrique modo iungi poteſt, licebit conſtruere ἂν ἐπιδείξηται & ἂν διεξέλθοι, ante optativum ſimiliter ἂν intelligendo. Plura ſimilia deinde occurrent. Sic infra cap. 57 pro καταθύεις καὶ θυσιάζῃ Guyet. legi iubet καταθύοις καὶ θυσιάζῃ, quod non improbarem, niſi καταθύῃς iam ex Mſ. reſtitutum. Interim alibi forſan dabitur occaſio pluribus oſtendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & ſubiunct. interveniente καὶ coniungere. Reitz.

ibid. Διεξέλθοι) Sic legendum pro διεξέλθει Guyet. monuerat; verum ego optativum iam in edd. inveni. Salmurienſ. autem ambigue διεξέλθη, i. e. male quidem expreſſa ſyllaba poſteriore, ex cuius tamen veſtigiis pateat, eam διεξέλθῃ dare voluiſſe: & hanc iam veram lect. credo. Reitz. Faventibus Mſſ. Regg. 2954 & 3011 repoſuimus διεξέλθῃ.

ead. l. 10. Πολίτην ὄντα) Angl. εἶναι. Bourd.

ead. l. 11. Ὅστις ἂν ᾖ) *Quicunque fuerit.* Brod.

Pag. 32. *l.* 4. Αὐτὸς ᾔειν ἐς αὐτ.) *Ad eam profectus eſſem.* Brod.

ead. l. 6. Καὶ Ἡσίοδος) Μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν. Brod. Vid. Heſiod. Ἐργ. 288. Solan.

ead. l. 11. Σοὶ μὲν ἐπὶ) Mend. Bourd.

Pag. 33. *l.* 1. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους) Ne quis credat melius legi ἐπὶ τῆς ἄρκτου, quia una tantum ſeptemtrionis eſt plaga, meminerit, Graecos potiſſimum hic plurali num. uti, quia duae ſunt ἄρκτοι, urſa maior, & minor, quamvis & ſingulari Strabo ſaepe utatur, pro ſeptemtrione, ut L. I, p. 109, (al. 63) ἐξ ἡμερῶν πλοῦν ἀπέχειν πρὸς ἄρκτον, & alibi. Plurali autem Dionyſ. Al. Perieg. de ſitu Orbis. v. 130, Φράζεο δ' ἐκ κείνου τετραμμένος αὖθις ἐπ' ἄρκτους. Et ſic alii paſſim, quod in vulgus notum pluribus non probo. Reitz.

ead. l. 2. Εὔυδρος) P. L. ed. *I.* & *B.* 2. ἔνυδρος, & ſic olim

fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. Hiſt. α', cap. 28, Rhet. c. 7, & Herod. IV, 105. Uſurpat tamen etiam ἔνυδρος in Εὐχ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐναντιώματα) Variae viae ad beatiſſimam illam civitatem ducentes, dicuntur ἐς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tandem aliquando ἐναντιώτατα. IENS. Neſcio, quare vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιώτατα, cum vox ſit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. Pollux Onom. L. V, c. 29, ἐναντία & ἐναντιώματα ut ſynonyma ponit. L. BOS.

ead. l. 9. Ἕκαστος) In his verbis itidem non nihil vitii ineſt. Ait Lucianus: Ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν (ὁδῶν) ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκαστος ἐφεστὼς, ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὀρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus ſcripſit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἑκάστης ἐφεστώς· paulo poſt inverſo ſpiritu αὑτοῦ ſcribendum. Locum itaque integrum ſic reddo: *Ad quamcunque enim earum* (viarum ſcilicet, quae diverſae pro diverſitate philoſophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) *venerim, homo in initio cuiuſque ſemitae ſtans, in ipſo ingreſſu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & ſuam ut inſiſtam hortatur, quiſque eorum ſe ſolum rectam viam ſcire praedicans.* IENS. Recte Ienſius vitioſam lectionem detexit; ſed quia aeque liceret divinare ἑκάστοτε legendum, quam ἑκάστης, nulla quippe ed. aut Mſ. aliquid variationis oſtendente, vitium in textu relinquo, cuique pro arbitrio corrigendum; cum liquido ſtatuere nequeam, quid auctor ipſe dederit. REITZ.

ead. l. 13. Δυναμένοις) Sic M. ed. *I.* & aliae quaedam recte. *B.* 2. & *P.* δυναμένους. SOLAN.

ead. l. 15. Αὑτοῦ) Dedi pro αὐτοῦ, quod in edd. erat: nam reciprocum eſt. Paulo autem ſupra parum refert, ſcribaſne αὐτοῦ cum vulgata, an αὑτοῦ, quia ad ἀπιέναι referri poteſt; immo ſi refertur, αὑτοῦ ſervandum eſt. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' αὐτῷ) In W. P. & L. αὐτόν. Sed praeſtat vulgata. SOLAN.

ibid. Τοίνυν — πλῆθος) Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoſcit M. neque admiſſum eſt in *B.* 2. SOLAN. Non aſſentior Solano artic. τὸ delendum, quia iam praeceſſit τό. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibuſdam librariis dedita opera omiſſum credo; nam repetitio

illa articuli non eſt inuſitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe eſt ſuavior, ſi addatur articulus, quam ſi dematur. Immo & emphaſin habet; & Lucianus alibi non ſemel ſic repetit. Vid. nos ſupra ad c. 5 Hermotimi; quod miror fugiſſe noſtrum, qui hunc auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, ſ. Somn. c. 15, Τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipſe, & eleganter ſic ſaepe poni, fatetur. Addo Theodoret. Dial. I, cap. 11 pr. Εἴτε Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν πρόῤῥησιν νενοήκασιν. Ariſtoph. Plut. 524, Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ (etſi hoc poſterius paulo aliter ſe habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat iunctum, cuiuſmodi repetitionem nimis eſſe frequentem ac pueris notam dicet lector, qualis eſt illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec Hippocratis S. I. aphor. 16, καὶ τοῖσιν ἄλλοισιν, τοῖσιν οὕτως εἰθισμένοισι διαιτᾶσθαι.) Quid igitur dicas de loco iſto Galeni ad Hippocr. art. quem Foeſius adducit ex ſua Galeni edit. p. 624, 34, καὶ οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, anne ibi ex proxime praegreſſa ſyllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rurſum Herodian. L. 2, 2, 16, ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Eiuſdem, & alius generis pleonaſmos articuli & pronominum vid. in nott. Ienſii, Solani, & Hemſterhuſii ad Dial. Marin. III, (p. huius edit. 355 ſq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 34. *l.* 5. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας) Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & paſſim. BOURD.

ead. l. 8. Ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων) Brod. Miſcell. IX, c. 16, in ſuo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, reſtitui volebat τίσι, non immerito: ſed cum iam τίνι inveniam in edd. nihil opus eſt coniectura τίσι. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτω) Parvi refert, quam ſcripturam hic eligas, οὕτω, an οὕτως· nam ſi ad ſequentem vocalem perſonae Ἑρμότ. reſpicias, οὕτως rectius erit; ſi vero dicas perſonarum nomina non pertinere ad filum orationis, ſed ad ſequens πῶς in legendo tranſitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum conſonans ſtatim poſt οὕτω ſequitur. REITZ.

Pag. 35. *l.* 8. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν &c.) Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώτε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἡδέως εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι. ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως &c. Locum totum adſcripſi, quia librariorum culpa diſtortiſſimus eſt, verbis ultro citroque peſſime traiectis. In ſeriem vero ſuam redigi & recorrigi ſic poteſt: Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυ-

μοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηλον. Ἡδέως εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἔχω, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοι γ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως. MARCIL.

ead. l. 10. Ἢ δέον) In omnibus ante *Salm.* ἡδέως legebatur, corrupte. L. ἴσως — ὡς εἰδὼν, ex quo nihil boni elicias. Benedictus ex coniectura, ut videtur, ὡς δέον, quod ad verum propius accedit. Haud dubie ſcribendum ἢ δέον, quod & ad ſcripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatiſſimum eſt; uti ex textu & verſione noſtra ſatis patebit. (Hanc emendationem inter inſigniores in Specimine, quod anno 1708 a me Cantabrigiae editum eſt, locum ſuum tueri volui.) SOLAN. Interpretatus ſum, ac ſi legeretur pro illo ἡδέως, quod ab Aldo inde obſedit libros, tenui mutatione, ἢ δέον κ. τ. λ. Simillima conſtructione mox utitur de Homerico ſagittario. Ceterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut ſimul nos admoneret illius οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς, vel, *non cuivis homini contingit adire Corinthum.* GESN. Ἢ δέον dare ex veſtigiis veteris ſcripturae, & monente Solano, non dubitavi, qui in marg. *Iunt.* notat, δέον ſimiliter poni ſupra hoc Dial. c. 10 f. item c. 28 f. nec non c. 73 f. Quin potius vid. de Merc. cond. c. 11, & 31 med. ubi καὶ πολλάκις κατακεῖσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. REITZ.

Pag. 36. *l.* 9. Ἔνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν) Eraſm. in proverb. *quocunque pedes ferunt.* BROD.

Pag. 37. *l.* 1. Δεῖν) Recipiendam credes ſcripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ, ſi conferas mox c. 36 f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ ſine variatione legitur; ſi vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praeferes. REITZ.

ibid. Παραβόλως ἀναῤῥιπτεῖν) Fieri quidem poſſe ait Lucianus, ut quis optimo philoſophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥιπτεῖν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὥς ἡ παροιμία φησὶν, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abiiciamus, aut in anguſtum coactam concludamus, virgultea ſcapha, quod aiunt, Aegaeum aut Ionium mare tranſmittere volentes.* Sed profecto, cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥιπτεῖν, non id vult, quod finxit interpres, *nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abiiciamus*, verum longe aliud quid. Nimirum diſputa-

verat in antecedentibus de tot diverſis philoſophorum ſectis; qui tamen ſinguli ſe iactarent veros eſſe ad ipſam Virtutem (ſive ſummum bonum) ὁδηγούς. At fieri non poſſe contendit Noſter, ut omnes, ſinguli diverſam ab aliis inſiſtentes viam, ad petitum terminum ducant: quare in ſummo verſetur is errandi & nunquam ad optatum finem perveniundi diſcrimine, qui ut quaeque ſe prima ipſi obtulerit, illi ſe ſectae tradat; nam unam tantum veram eſſe poſſe viam. Atque adeo *nos quidem*, pergit, *oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam iacere*, & rem fortunae permittere, (ut praeceſſit) *neque ſpem noſtram in anguſtiam quandam* (quae facile ſcilicet nos poſſit fallere & perdere) *redigere, virgultea ſcapha Aegaeum Ioniumve mare tranſmittere volentes.* Ἀναῤῥιπτεῖν hoc in loco per ellipſin τοῦ κύβον, eſt *aleam iacere.* Integram locutionem habes in Harmonide c. 3 med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον, & in Pro Imag. c. 16, Τολμήσω ἀναῤῥίψαι τὸν κύβον. De ἀναρίπτειν per ellipſin τοῦ κύβον, vide plura apud Iſ. Caſaubonum ad Suetonii Iulium cap. 32. IENS.

ead. l. 2. Ἐπὶ ῥιπὸς) Eraſm. in prov. *Aegaeum ſcaphula tranſmittere.* BROD. Paroemiogr. Hoc autem proverbium εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀπόρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένου. BOURD. *Crate viminea.* GUYET. Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, inquit poëta ἄδηλος. Similiter Ariſtoph. in Pace, Κέρδους ἕκατι, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. MENAG. Meminit huius proverbii Ariſtoph. in Εἰρήνῃ, quem vide, & eius Schol. VORST. Plut. 720, Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, ait Solanus. Et quia Vorſtius modo Ariſtophanis mentionem fecit, crederes Plutum Ariſtophanis indicari; ſed Plutarchum innuit, qui id ut Pindari, ſed addubitans tamen, adducit. Illa autem ſcribendi ratio moleſta eſt, & quoties Herod. ſcribit noſter, haereas, num Herodotus an Herodianus intelligendus. Vel Ariſt. ſitne Ariſtoteles, Ariſtides, an Ariſtophanes. Ariſtoph. vero Εἰρην. v. 698 idem prov. habet, ſed de avaro uſurpat. Inter Menandri ſententt. rectius videtur relatum ab Hemſterhuſio No. 22, p. 161 textus Graeci. REITZ.

ead. l. 3. Ἰόνιον) Recte vulgata, nam ſic ſcribitur, ſecunda brevi; vid. Strab. L. 2, p. 185, (al. 123, 124.) bis, & non ſemel alibi. Dion. Alex. de Sit. Orb. 94, Ἥν τε καὶ Ἰονίην περιναίεται ἠνδάξαντο. Etſi Ἰώνων natio ſecunda producta exaratur. Vid. eund. Strab. L. VIII, p. 588, (al. 383.) & ſeqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notiſſima omittam. Effertur autem maſc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. REITZ.

ead. l. 6. Ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις) Hoc fert caſus ſaepe, ut qui verbi cauſa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcunque clavum de tam multis feriat, eiiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipſo centro, aut in ſumma apſide ſit fixus, excutere, artis eſt, aut caſus rariſſimi. GESN.

ead. l. 7. Ὁμηρικῷ τοξότῃ) Hom. ad finem Iliad. Ψ. BROD. Hom. Il. Ψ, 865. SOLAN.

ibid. Ὃς δέον) Similem caſum expreſſit etiam Virg. Aen. V. SOLAN.

ead. l. 8. Ἔτεμεν) Non opus eſt lectione Cod. W. ἐνέτεμεν. Sed ſi quid mutatione indigeret locus, ἀπέτεμεν, vel ἀπέταμεν ex ipſo potius Hom. reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός. Verum nulla mutandi neceſſitas: nam alioqui etiam μὲν ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δὲ refertur. Sed & hoc ſaepe omittitur; vid. ſupr. de Merc. cond. c. 4. Plura addere temporis anguſtia prohibet. REITZ.

ead. l. 9. Τῶν πολλῶν) *Unum e multis, quae ferire deſtinamus.* BROD. An τῶν πολλῶν τι; GUYET.

ead. l. 12. Ἀγούσης) Intellige τῆς ὁδοῦ. BROD.

ead. l. 16. Τῇ πλεούσῃ) Quid hoc ſit, neſcire me fateor. Forſan πνεούσῃ. Sed neque ſic ſatis, unde habeat, aſſequor. SOLAN. Interpretatus ſum non τῇ πλεούσῃ ſcil. νηῒ, *navi eunti*, quod inſolens mihi videbatur, ſed quaſi legeretur tenuiſſima mutatione πνεούσῃ, *ſpiranti*, nimirum αὔρᾳ *aurae. Vela ventis dare*, *navem auſtro permittere*, ſolemnia ſunt, & ſexcenties tali in re uſurpata. GESN. Omnino aſſentior Iac. Elſnero, ad Act. Apoſt. XXVII, 15, p. m. 483, monenti πνεούσῃ legendum, intellecto αὔρᾳ, veluti eod. cap. v. 40, ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus aſſertum vid. ibidem. Etſi enim πλεούσῃ, intellecto νηῒ, aliquem ſenſum habere videtur, alterum tamen longe melius: nam ſi ad λυσάμενος, quocum connectendus eſt ſenſus, reſpicias, videbis rectius procedere, ſi vento te credere dicaris, poſtquam iam ſoluta ſit navis, quam navi, cui te commiſiſſe dici potius deberes ante, quam ſolveretur. REITZ.

ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος) *Qui iam oras reſolverit.* BROD.

in Schol. l. 2. Πλέοι) Πλέοις editum fuerat; ſed πλέοι in V. & M. legi notaverat Solanus: itaque illi quidem obſecundavi, etſi πλέοις verum credam; nam & ſic edidit Hemſt. in fragm. Menandr. & ſecunda perſona proverbiis propria. REITZ.

Pag. 38. *l.* 8. Παραπολὺ) Brodaeus inveniens παιπόλο, mo-

nuerat legendum, ὦ Λυκῖνε, παράπολυ. Sed ſic iam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut neſciam, unde tot vitioſas lectiones hauſerit. REITZ.

Pag. 39. *l.* 3. Τὸ τοιοῦτον) Recte; vid. quae ſupra dixi ad Dial. pro Lapſ. c. 17, & Vit. auct. 15. Immo ſic ubique Noſter, ut fere credam, quoties uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum; ſemper enim una alterave priſca editio ſic habet: ſed quia & alterum probum, leve fuerit, ſi forte hic illic a nobis neglectum ſit. REITZ.

Pag. 40. *l.* 1. Ἐξαρκέσει) Quo Lucianus convincat Hermotimum, ſedulum eſſe omnium ſectarum inſtituendum examen ante, quam quis ſe huic illive committat; nec ullius ſequendam eſſe auctoritatem; hoc utitur argumento: *Quid ſi ego ignarus, quis ex omnibus philoſophis veram teneat viam, vos ſequerer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae ſunt Stoicorum, ſcienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis exſiſtere faceret Platonem, Pythagoran, Ariſtotelem, alios; illi vero circumſtantes me rogarent, & profecto in ius rapientes me, ſinguli contumeliae accuſarent, dicentes,* Luciane, bone vir, qua re motus, vel cui tandem fide habita, Chryſippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetuliſti nobis multo maioribus, neque nobiſcum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos cenſemus? *Talia ſi dicerent, quid tandem reſponderem illis? Num ſufficeret, ſi dicerem, me obſecutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent, Nobis, o Luciane, ignotus eſt Hermotimus ille* &c. Totum locum propoſui, ut ex ipſius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitioſe legi (εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί;) & reponendum ἢ ἐξαρκέσειέ μοι. Loquendi haec ratio Noſtro eſt frequentatiſſima. In eodem hoc Hermotimo c. 64, Οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν, *nullius hominis vita ſufficeret.* In Harmonide cap. 3, ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἂν, *qui unus eſſet inſtar omnium.* Et alibi ſimiliter plus millies. Sic apud Aelianum XI Ποικιλ. IX, ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicuius ditatum, ait, ἐμοὶ μὲν ἀπόδος τὴν ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρίω καπηλεῖον ἐν ᾧ καταζήσεις· non dubium mihi eſt, quin legendum ſit καταζήσειας. IENS.

ead. l. 11. Ὡς ῥᾷον) Ὃς ῥᾷον inveniens I. Brodaeus, ὡς ῥαοῦ corrigere iubet, Miſc. IX, cap. 16. Sed non dubito, quin ὡς ῥᾷον voluerit, ac per typothetarum incuriam ῥαοῦ inde fa-

ctum ſit; verum & ego non aliter, quam edi curavi, uſquam inveni. REITZ.

Pag. 41. *l.* 2. Διϊσχυρίζοιτο) Benedictus vertit, *affirmaret*: Obſopoeus accuratius, *pertinaciter affirmaret*. Elſnerus ad Evang. Luc. XXII, 59, vulgatum reprehendit, qui *affirmabat* reddiderit, & Bezam rectius *aſſeverabat* dediſſe, ac teſtimoniorum ſatis affert, unde huius verbi vis pateat. REITZ.

ead. l. 4. Ἢ εἴποι τις) Qui bene totam orationis ſeriem conſideraverit, illum animadverſurum puto, requiri ad ſententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam interpretando certe expreſſam nemo indignabitur; etſi forte, dum liber aliquis ſuccurrat, contexto ipſi eam ſine nota inſeri modeſtiores nolint. Concurſus ille & hiatus, ἢ εἰ εἴποι, fecit, ut interiectum εἰ tanto facilius elideretur. GESN.

ead. l. 10. Δικαιότατα γὰρ ἐκπλῆξαι) Δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι. MARCIL. Recte Marcilius coniecit δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι, legendum eſſe pro ἐκπλῆξαι, Mſ. hanc coniecturam ſtabiliente, & vertendum *iuſtiſſime videtur illum increpaſſe*, non ut vulgo, *conſternaſſe*. GRAEV. Secutus ſum Mſſ. Gr. W. & P. Impreſſi mendoſe ἐκπλ. SOLAN. Idem verbum pro vulgato ἐκπλῆξαι repoſui ſupra c. 20. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν) Ineptiſſime Obſopoeus, *Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus, Ergo abſurde propoſitus eſt nobis quiſpiam*; quaſi vocem ἀνάλογον ad ſuperiora ligari voluerit; ne dicam illud *abſurde* non apparere in Graecis, aut ſic quoque peſſime Graecam vocem reddidiſſe. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille & ſic dicet, Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis*. Pater ad haec Graeca adſcripſit recte, *viciſſim nobis proponatur*. GRON. Ἀνάλογον) *Analogiam*, ſive proportionem Geometricam, cogita, ut ſe habet α Aethiops ille domo nunquam egreſſus ad β iudicium ferendum de colore exterarum gentium; ſic ſe habet γ Hermotimus ignarus reliquarum ſectarum ad δ arbitrium de ſectis. Iſta annotare ſuppuderet, niſi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus oſtenderent, negligi ſaepe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem diſcendi antiquum truncari etiam ſeculo noſtro, ſubinde obſervarem. GESN.

Pag. 42. *l.* 5. Πολλοῖς) Pro πολλοῖς nimis mallem ἄλλοις, & ita tranſtuli. Qui novit, quomodo in MSS. ſeculi IX & X diſtrahatur interdum α litera, non improbabilem coniecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione noſtra facile *aliis* ſubſtituet *multos*. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ πώποτε) Conf. infr. Συγγρ. c. 29 pr. SOLAN.

ibid. Τί βούλει ἀποκρ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.) Excidit notatio perſonae Ἑρμοτίμου, ſcilicet fuiſſe, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. MARCIL.

ead. l. 10. ΕΡΜ. τὸ ἀληθ.) W. recte, uti ex punctis colligere eſt: aliter enim non ſolet ille Codex. In reliquis Luciano abſurde tribuuntur. SOLAN. Non ipſam hic Hermotimi perſonam appoſuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: ſed ipſe Lycinus, quid reſponderi poſſit pro Hermotimo ocucpat. Hermotimus ipſe ſtupet hic, & poſt longum demum Lycini ſermonem ſatis breviter, nec minus male reſpondet. GESN. Recte quidem Hermotimi perſonam inſeri voluit Solanus; ſed in marg. *l.* notaverat, id factum ex punctis, quae in Cod. W. i. e. Wittiano, exſtare ad deſignandas perſonas ſolent. In marg. *Hag.* vero ſcripſit, ſe id ex Cod. M. habere. REITZ.

ead. l. 15. Προσθεὶς αὐτός. ἢ νομίζεις) Excidit notatio perſonae Λυκίνου. Προσθεὶς αὐτός. ΛΥΚ. ἢ νομίζεις. MARCIL. Leg. προθείς. VORST.

ead. l. 16. ΛΥΚ. ἦ) Novam hanc perſonam, quamvis repugnent Codices, poſtulat ſententia. Niſi forſan malis incipere eius partes a καὶ ἀνατρέπει γε· ac tum quidem προσθεὶς ſtare aliquatenus poteſt. Mutavi etiam ἢ in ἦ. SOLAN.

Pag. 43. *l.* 4. Ἡμέτερα) Pariſina quidem edit. habebat ὑμέτερα aeque ac *H.* aliaeque duae; ſed ſphalma tantum typographicum eſſe, ex verſione patet, quae *noſtratia* exhibebat. REITZ.

ead. l. 6. Λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα) Sic in Epiſt. I ad Corinth. IX, 27, ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Ad quem plura L. Bos p. 137—38; quem conſulendum etiam monuerat T. Hemſt. in marg. ed. Graev. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν) Deerat ὡς in reliquis, ſola *I.* habet. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνταιρομένου) Ἀνταιρουμένους pro ἀνταιρομένους eod. hoc ſenſu legitur ap. Thucydid. III, 32. Sed Dukerus in notis (ad quem me rurſus remiſit T. Hemſt.) multis exemplis probat, non ἀνταιρούμενος, ſed ἀνταιρόμενος hic Graece dici: quod certum eſt; nam eſt ab αἴρω & αἴρομαι *tollo*, non ab αἱρέω *eligo*. Cum vero & in nonnullis ſcriptis, plurimiſque editis Thucydidis recte legi ἀνταιρομένους affirmet, haud ſcio an nimis religioſus fuerit, quod tamen in contextum recipere non ſit auſus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπαγορεύσῃ) Quod digito erecto ſignificabant. SOLAN.

ead. l. 17. Τὸ τοιοῦτον) Conſtantem editionum lectionem eſſe, Solanus annotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidiſſet. Quid igitur ſibi vult illa ſupervacua annotatio? An ſperavit, ſe inventurum, ubi articulus ille abundans ante pronomen deſit? Vix credo; nam & Noſter alibi non ſemel ita ſolet, ut mox indicabo: quanto autem magis abundaret articulus in illo Ariſtotelis de Gen. anim. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲν τρόχον αὐτὸν αὐτὸν ὀχεύειν. Noſter ſupr. c. 10, ἥτις ἡ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο ſcribi notandum duxit. Verum & hoc Noſtro cum Atticis familiare eſſe, iam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel ſupr. c. 29; iterum fin. § 34, & pr. § 35, huius Dial. ubi itidem artic. additur. REITZ.

ibid. Οἰκοδομήμασιν) Eadem Iulian. Imperator in Epiſt. ἴσα τοῖς Ὁμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς θῖνας ὅτι ἂν ἐκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφιᾶσιν αἰγιαλῷ κλύζεσθαι. Locus autem Homeri, quem imitandum ſibi proponit Iulian. eſt iliad. 5. Tangit Piſid. Ὦ συλλογισμῶν εὐόλισθα κύματα, Καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυρμάτων, Τὰ λεπτὰ κάρφη συλλεγόντων εἰς στέγην. Habet ſequens illud ἀσπίδα ὠμοβοίνην ex Homero. BOURD.

Pag. 45. *l.* 1. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ) *Nuntia igitur noſtro nomine Hermotimo.* BROD.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ ἐμ.) Hom. Il. Π. BROD. Hom. Il. Π, 70. SOLAN. Mſ. W. praemittere ὅτι, probo Graeciſmo, Ienſ. in Fercul. liter. p. 144 notat, & remittit ad Lectt. ſuas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad Dear. iudic. § 1 pertinens cum ibi non ſit inſerta, alibi breviter ea utemur, etſi haec ſatis nota. REITZ.

ead. l. 9. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος) Obſopoeus, *haec quidem uno ore dicturi ſunt omnes, ſingulatim autem alius alia.* Omnino nimium large & vage. Benedictus, *haec ſimul omnes, ſingulatim unuſquiſque dixerit*, unde neſcio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione, ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι καὶ παίσαντες ἀλλήλους καὶ παισθέντες ἐν τῷ μέρει παύσωνται. Ubi reddit *mutuo*, non *ſingulatim.* Sed Lucianus innuit, talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, ſi per circulum dicendi vices irent, ſua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronuntiat, ut de Alexandro in Pſeudomanti, λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνέργους, ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De Saltatione, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν· quod non ſatis lucide in

Latinis efferunt. Et infra, οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν. GRON.

ead. l. 10. Ἐκ Σικελίας) *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi aliquando peregrinatus eſt. BROD.

Pag. 46. *in Schol. col.* 1. *l.* 6. Πρὸς τῆς Ἑστ.) Non nova formula. Vid. Athen. L. IV, p. 166 D. SOLAN.

Pag. 48. *l.* 4. Εἰδότα οὐκ ἄν ποτε) Placet εἰδότα ὡς οὐκ ἄν ποτε. BROD. Luciano, contendenti non poſſe optimam & veriſſimam ſectam eligi, niſi quis omnes perluſtrarit, & examinarit, obiecerat Hermotimus, utrum, ſi unus aliquis affirmaret bis duo efficere quatuor, opus eſſet, omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipſe per ſe ſatis poſſet ſcire, id ita eſſe. Omnino, reſpondet Lucianus, eum id per ſe ſatis ſcire poſſe. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα οὐκ ἄν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legendumque, εἰδότα ὅτ' οὐκ ἄν ποτε &c. Id namque ait Hermotimus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non poſſe, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos ſequatur, neque deſideret unquam alios; ut qui noverit, nunquam quatuor fieri poſſe quinque, licet vel ſexcenti Platones vel Pythagorae id affirment?* ultimae ſyllabae in praecedenti voce εἰδότα affinitas videtur erroris in deſcribendo dediſſe cauſam. IENS. Ienſius in vulgatis recte vidit aliquid deeſſe. W. Codex, quem ipſe poſtea contulit, habet ὡς. Ὅτι *B.* 2. SOLAN. Recte Ienſ. coniunctionem ſupplendam cenſuit, quae in edd. deerat, verum cum ὡς iam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admiſiſſe prae ὅτι, quod ex edit. eſt, ut in variantt. indicavimus. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Eraſmus in proverbio, *Nihil ad verſum.* Hoc alibi explicuimus. BROD.

ead. l. 12. Ὁ μὴ τέτταρα) Rogat Lucianus, an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere ſeptem vel undecim, reſpondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. Quae verba interpres ſine ullo ſenſu vertit: *Inſaniret, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi ſenſus eſt: *Inſaniret, qui non diceret, ea facere quatuor,* vel, *qui negaret, ea eſſe quatuor.* Ita τὸ συμβαίνειν apud Arrian. Exped. Alex. L. V, cap. 19, Τό, τε μέγεθος ἐθαύμαζεν ὑπὲρ πέντε πήχεις μάλιστα συμβαῖνον, *ſtaturamque mirabatur, quae erat ſupra quinque admodum cubitos.* L. BOS.

ead. l. 16. Ἢ τέλους) Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. Brod.

Pag. 49. *l.* 7. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά) Obſopoeus apud Baſileenſes & Bourdelotius: *fortaſſe enim dicerent Epicurei aut Platonici, veſtram hanc eſſe compoſitionem; nos autem quinque aut ſeptem illa eſſe dicimus.* Benedictus: *Etenim Epicurei vel Platonici dicere poſſent, ſe quidem ita componere, nos vero quinque aut ſeptem illa eſſe dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculae σφᾶς, quae non notat *vos* aut *veſtram*, ut fecit Obſopoeus, ſed *ipſos* vel *ſe.* Ceterum male peccavit, cum Baſileenſium ὑμᾶς mutavit, praecedente Bourdelotio in ἡμᾶς. Et porro, quid eſt illud vel Benedicti *componere*, vel Obſopoei *compoſitionem?* Ita adſcripſit pater, *ipſos quidem ita computare, vos vero.* Sic infra, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν. εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα. εἶτα ἑξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' οὖν ταῦτα συντεθέντα ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν &c. Gron.

ead. l. 8. Ὑμᾶς) Non ſola *P.* habet ἡμᾶς. *Ald. I.* & *Fr.* eodem vitio laborant. Sed W. L. & *B.* 2. recte ὑμᾶς. Solan.

ead. l. 11. Σώματα εἶναι ἅπαντα) *Omnia corporea eſſe Stoici dicunt.* Baſilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem exiſtimabat. Guyet.

ead. l. 14. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὰ ἔχειν) Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. Marcil.

Pag. 50. *l.* 3. Ὥρα σιωπᾷν) Confer infra Εἰκ. c. 13. Solan. Punctum ſubſcriptum ſub ultima exhibent Fl. *Par.* & *S.* Reliquae ignorant (licet *Iunt.* punctum ſub media ſyllaba habeat, ſcribens σιῳπᾶν, quod tamen ſuſpicor calamo errante additum ab Solano, qui id literae α ſubiicere voluit.) Non putaſſem operae haec inquirere, niſi meminerim Vigerium de Idiotiſm. p. 158 edit. Argor. an. 1708 ex Etymologo docere, infinitivos in ᾶν non recipere iota ſubſcriptum; quod cum parum obſervari ab editoribus videam, non pigebit ex Vigerio quaedam huc transſcribere: Ἀγαπᾶν, (ait) ſcribendum ſine ι ſubſcripto, non ἀγαπᾷν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis huiuſmodi traditur regula: Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸς τοῦ ν τὶ ἀνεκφώνητον, i. e. *Infinita in ᾶν exeuntia non habent iota ſubſcriptum: quia verba in ν finita nunquam habent ante ν quidquam non prolatum.* Quidquid enim in verbis praecedit ν, plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτύπτην — ἐποίεον, ἐποίουν &c. Sic

Etymologus, eumque ſecutus Urbanus, aliique Grammatici: quod etiam in correctiſſimis librorum exemplaribus accuratiſſime obſervatur. Προσγεγραμμένον autem idem eſſe apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus ſcribebant ΤΩΪ ΛόΓΩι, recentiores ſic: τῷ λόγῳ. Verum edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam ſaepe addunt illud iota his infinitivis, ut, quoties non invenias, incuria magis quam ſtudio omiſſum credas. Etymologus tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν &c. Ita ut aſſenſum ei praebere cogar: ſed cum in hac Luciani edit. ubique iam additum iota videam, ante quam ei manum admoverim, neſcio an ab conſuetudine a Hemſt. aliiſque in alior. auctorum editt. inducta recedere fas ſit. Ita enim ἀγαπᾷν paſſi ſumus edi in de Merced. cond. Ita ἐρᾷν dedit Hemſterh. Contempl. § 13 f. Ὁρᾷν Timon. § 56 f. ἐπιπεδᾷν ibid. § 48. ἐπιγελᾷν in Prometh. § 8 fin. &c. Περιορᾷν Thucydid. I, 69. Δρᾷν idem I, 5. Τελευτᾷν Herodot. Steph. I, p. 51 f. Ὁρᾷν ibid. p. 50 pr. Δρᾷν etiam Ariſtoph. Kuſteri Plut. 4. Γελᾷν idem Ran. 42. Et ſic recentiores edd. Aeliani aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excuſſa, decrevi rectius illud punctum in his infin. omitti, quod ſcilicet deinde faciam. Ut enim recens Ariſtophanis edit. habeat iota ſubſcriptum, vetus Baſileenſis id ignorat. At *Flor.* & *B.* 2. edd. Luciani id habent ubique; ſed *Iunt.* id non habet, nec *Hag.* nec *Ald.* 1. ſed ubique ſcribunt ὁρᾶν, διορᾶν, μελαγχολᾶν. Quod ex collatione non huius, ſed multorum aliorum locorum didici, quae adſcribere nihil attinet. Ubi autem Iuntina id punctum ſub eiuſmodi infinitivis habet, ibi manu Solani ſuppoſitum eſt; quod tandem etiam accurate perluſtrando detexi. Obſervemus ergo poſthaec canonem Grammaticum & ſequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum nunquam dixerint βοάειν, γελάειν, etiam iota non potuere ſubſcribere. Etſi iam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελάειν contractum eſſe, adeoque & iota recte ſubſcribi aeque ac in βοάεις βοᾷς, velitque conſuetudinem ſequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem eſſe, & Etymologum recte dixiſſe, liceat mihi hunc ſequi. Idemque placuit Bengelio, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν ſine iota ſubſcripto ubique expreſſit. Ex monumentis vett. plura deinde. REITZ.

ead. l. 11. Ἀσκληπεῖον) Sic hic quidem libri omnes, & Ἰκαρ.

cap. 16. At Δημων. cap. 27 Ἀσκληπιεῖον iidem habent. Vid. & Ἀναβ. c. 42, & utroque modo ſcribitur. SOLAN. Ἀσκληπιεῖον Mſ. Reg. 3011, & ita ubique ſcribendum monet cl. B. de Ballu; ab Ἀσκληπιός.

ead. l. 14. Ὑπὸ κόλπου) Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. SOLAN.

Pag. 51. *l.* 3. Γὰρ — γὰρ) Sic W. Sed forſan pro poſteriori γὰρ melius legeretur γε. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνάθημα) De differentia inter ἀνάθημα *ſuſpenſum donarium*, & ἀνάθεμα, quod ſacris Scriptoribus *devotionem* ſ. hominem *diris devotum* ſignificat, cum tamen eiuſdem thematis ſit utrumque, vid. Periz. contra Sanctium diſputantem, ad Sanct. Minerv. L. IV, cap. 14, p. m. 762. Diſtinguit etiam Heſych. Sed illa diſtinctio non videtur antiquior aevo Chriſtiano; & vel poſtea tamen ab nonnullis Eccleſiaſt. Scriptt. promiſcue uſurpata: exempla exhibet Suicerus in theſaur. Eccleſ. h. v. Ubi etiam ex Zonar. ad Canon. 3, p. 263: Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ Θεῷ, χαρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων· οὕτω καὶ ὁ ἀνάθεμα γενόμενος, ἐκκόπτεται καὶ ἀποδιαιρεῖται ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως, τῶν ἀνατεθειμένων καὶ ἀφωσιωμένων τῷ Θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληροῦται τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀνατίθησιν αὐτὸς ἑαυτόν. *Quemadmodum donaria Deo oblata ſeparantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus exſcinditur & ſegregatur a coetu fidelium conſecratorum Deo, & ab ipſo Deo, atque deſtinatur diabolo, ſeque ipſum ei conſecrat.* Plura non addam in re nota, niſi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθεμα ne quidem ſcriptum invenerim, ſed ſemper ἀνάθημα. REITZ.

Pag. 53. *l.* 3. Ἐπὶ πάντας ἴεν) Sincera lectio ἰέναι. BROD.

ead. l. 6. Αὖ τὸ) Sic M. & plerique impreſſi. P. & Mſ. Gr. αὐτὸ minus commode. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀποδυθησομένων) Scribendum ex Mſ. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τὶ πάντως· *hoc magnam dubitationem affert, quod eorum, qui exuentur, unuſquiſque omnino aliquid habet.* In editis legitur ἀποδυσομένων, hoc eſt, *qui exuent.* GRAEV. Ἀποδυθησομένων W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. SOLAN.

Pag. 54. *l.* 7. Παρὰ) Ex W. Impr. enim corrupte περί. SOLAN.

ead. l. 10. Εὐανδρίδου) Idem haud dubie, qui de iis, qui Olympiis ludis vicerant, librum ſcripſerat, quem laudat Pauſanias L. II, pag. 185, 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδας ſcribitur eius nomen. SOLAN.

Pag. 55. *l.* 2. Φύλλα δάφνης) Senſus abruptus, interpellante Luciano; nec facile, quae verba ſecutura fuiſſent, patet. Rationem tamen comparandorum athletarum ediſſerere volebat, quae olim obtinuerat. SOLAN. Poſt δάφνης .... quatuor puncta in *Iunt.* fecerat (niſi fallor) Solanus, aliquid deeſſe indicans; nam ſpatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non eſt certum indicium: ſolet enim inter perſonas & in hac ed. & in *Ald.* ſemper eiuſmodi ſpatium relinqui. Deeſt quidem aliquid ad plenam orationem, ſed nihil tamen addendum: nam interpellatur ſermo dedita opera a perſona ſequente. REITZ.

ead. l. 5. Κάλπις ἀργυρὰ πρόκειται) Sic c. 57. In calpidem, ſive capidem, ſive capedinem, ſive capidulam, ſive capedunculam, (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) ſolebant iniicere ſortes luctantium, & currentium, ut patet lineis ſeq. unde recte in Gl. Phil. *urna* κληρωτὶς, κάλπις. ὑδρία. nec male doctus Grammatic. Heſych. apud quem κάλπις ἵππος βαδιστὴς καὶ εἶδος δρόμου, tangit enim rem, quae ſortes ſequitur, ſc. equorum agitationem. De Latinis nominibus ſuperius allatis dico alibi, ut & de ſortibus. BOURD. Κάλπις, *Sortes Olympicae.* GUYET.

ibid. Ἀργυρᾶ) Cum *Iunt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρὰ, Solanus adſcripſerat: an ἀργυρᾶ; Recte; nec dubitarem recipere invitis edd. quae ſaepe peccant in accentibus. Sola autem *B.* 2. hic bene legit ἀργυρᾶ, quam ſequor. REITZ.

ead. l. 14. Ἀντέχει) Anglic. ἀνέχει. BOURD. Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, *manu elata*; ut ap. Hom. ἀνασχῶν τὴν χεῖρα. Male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. GRAEV.

ead. l. 16. Ἀλυτάρχης) *Pete Varinum.* BROD. Vid. Marm. Oxon. p. 109, & quos iſthic laudat cl. vir H. Prideaux (Cod. Theod. XV, 9, Cuiac. Obſ. II, 13, Gothofr. ad Cod. l. c. Phavor. & Etym.) Praeerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos ἄλυτας Elei vocabant. SOLAN. *Varinum* ait Brod. id eſt *Phavorinum*, qui olim *Guarinus*: ſed ipſe maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior, quam altero. REITZ.

Pag. 56. *l.* 3. Παγκρατιάζειν) Pancratium quid, tradit Lucianus de Gymnaſ. Philoſtratus de athletis refert, *pancratium* palaeſtram ſimul & pugillatum vocari. COGN.

ead. l. 7. Γράμματι) Miſere in re facili fluctuant edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in ſyllabis contiguis unius vocis ſcribi, eiuſmo-

ſci minutias corrigimus, quamvis millies λόγός τις, & ſimilia in editionibus & ſcholiaſtis reperias, & viri etiam eruditi hodie ſibi in his apicibus collocandis non conſtent. REITZ.

ead. l. 12. Συμπεσεῖσθαι) Conf. infra Z. Τραγ. c. 40 med. Et Γυμν. 38. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισκόπησον) Anglic. ἐπισκοπεῖς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confuſa erant. BOURD. Rectius iidem libri ἐπισκοπεῖς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπησον, *circumiens inſpicis literas.* GRAEV. Angl. & Gr. adſtipulatur Mſ. Reg. 3011.

Pag. 57. *l.* 6. Ἐκεῖνός ἐστι) Lego εἰ ἐκεῖνό ἐστι· refertur enim haud dubie ad γράμμα. Nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes ſervent ἐκεῖνος. GESN. Si vulgatam ſervamus, ἐκεῖνος referendum ad praecedens ἔφεδρος; ut ſenſus ſit, *etſi inveneris literam, tamen neſcias, num ille praeſes ſit, penes quem invenitur illa litera,* ſ. *qui indicatur litera illa inventa.* REITZ.

Pag. 59. *l.* 6. Ὀλυμπιάσιν) Olympicum certamen quinto quoque anno fieri ſolebat in honorem Iovis Olympici, cuius auctorem Herculem fuiſſe putant. COGN.

ead. l. 9. Μὲν γὰρ) Hae particulae & alibi coniungi amant, ut ſupr. de Merced. Cond. c. 17 verſus fin. Ibid. c. 26 med. & 29 pr. ac frequenter alibi apud Noſtrum; quare nil curo omiſſionem Mſ. M. REITZ.

ead. l. 10. Γράφωμεν) Ita quoque in Cod. M. ſed a recentiore manu eſſe, teſtatur Solanus: quare coniicit, an forſan γράφοιμεν ſcriptum fuerit, uti paulo poſt. REITZ.

ibid. Τὸ δὲ Z.) Procedet Luciani ratio, modo ſic intelligatur, ut *inſcio iudice* Z unicum ſit iniectum: alias claudicat argumentatio. Niſi autem adhaeſiſſet illi conſuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuiſſe longe clarius exiſtimo, quinque literarum paria immiſſa, quarum novem ab athletis, una in fundo relicta, educantur. Sic enim nemo, niſi omnibus viſis, quas athletae ſortiti ſunt, cognoſcere queat, cuinam antagoniſtae ſolitaria illa obtigerit. SOLAN.

Pag. 60. *l.* 3. Κυνοκέφ.) Horum figuras ſi videre lubet, adi Menſam Iſiacam Pignorii, & Kircherum. SOLAN.

Pag. 61. *l.* 5. Φιλοσοφίας πέρι) Iam recte & conſtanter ſic praepoſitionis accentu propter anaſtrophen mutato exhibent edd. Conf. ſupra c. 20, ibique adductum Ienſium. REITZ.

ead. l. 6. Πασῶν) Notat Solanus in W. reperiri πασῶν, additque id verum; editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum Ienſ. in Ferculo liter. pag. 245, ubi lectt. huius

Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiſerit. Re vero examinata, cum Solano credo πασῶν legendum, quia intelligitur ὁδῶν, de quibus ſupra egit, & mox agere perget; nam ſtatim ſequitur *μιᾶς ἀπείρατοι*, & — *ἀρίστη ἐκείνη*. Et pr. § ſeq. *μίαν ἐξ ἁπασῶν ὁδόν*. Iam quoque illud αὐτῷ, quod vulgatae αὐτῶν praeſtare putares, ſponte concidit. Quod enim *S.* αὐτῷ legat, & ex ea *Amſt.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in verſione eiuſd. Latina, aeque ac in *Pariſ.* tamen legitur *ab illis*. Interim, ſi quis πάντων ad viae duces, de quibus ſupra, referre velit, quod λεγόμενα ὑπὸ τῶν ὁδῶν inſolentius videatur, & viae ſ. ſectae hic non ut perſonae loquentes inducantur, non iam nimis repugnem; ſed qui πασῶν praeferet, pro ὑπὸ legat ὑπὲρ, & ſic omnia plana erunt. REITZ.

ibid. Αὐτῶν) Reſtituenda eſt poſtliminio ſincera lectio ex antiquis editionibus, Ὁ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς. Poſteriores perperam dederunt αὐτῷ· quod idem fecerunt c. 53 fin. Ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος αὐτῷ προσάξεταί με πιστεύειν, cum recte in prioribus αὐτῶν. *Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet, ut credam*. IENS.

ead. l. 7. Ἀτελεῖς) Pendebam animi, ἀτελῆ ne hic putarem, quem interpretatione expreſſi, quem Romae dicebant *capite cenſum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad ſuffragia admittitur, neque honorem ſperare poteſt; an *non initiatum?* Sed cum huius intellectus nulla dum allata ſit auctoritas, iſque potius videatur eſſe ἀτέλεστος, manſi in ſolemni vocis uſu, quique optime huc faciat. GESN.

ead. l. 14. Αὐτὸ μόνον) Libri, quos inſpeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc poſſit, nondum equidem video, niſi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cuius tamen rei exemplum adhuc nullum obſervavi. Interpretatus ſum, ac ſi legatur αὐτοῦ. GESN.

Pag. 62. *l.* 8. Τελευτῶν) Τελευτῶν, *denique, poſtremo* interpretatur I. Brod. Miſc. IX, c. 16, circumflectens ultimam, & ſic Lexicographi cum eo: edd. vero *I. H. P. S.* conſtanter ultimam accentu gravi ſignant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriorem credo, quia participium eſt, etſi quaſi adverbialiter ſumendum. REITZ.

ibid. Ὁδὸν) Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in Act. Apoſt. IX, 2, Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti ibid. c. XXIV, 14, diſerte dicitur, ὁδὸς ἣν λέ-

γουσιν αἵρεσιν. Ac paulo ſupra apud Noſtrum, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειράμενος ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit, *omnes philoſophiae ſectas expertus.* Recte quidem; verum quia hic ſequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur, *via, quae ducit;* viam interim quamcunque agendi methodum ſignificare in omnibus linguis, ſatis notum eſt. REITZ.

ead. l. 9. Ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας) Sic etiam cum accuſandi caſu ἄγειν ſine praepoſitione, pro *agere, ducere ad aliquid,* Budaeus in Comment. ex Xenoph. de Venat. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις. Niſi hic malis conſtruere, ἄγει εὐθὺ, *ducit recta,* τῆς εὐδαιμονίας *uſque ad felicitatem,* ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον· de qua ellipſi vid. Bos de Ellipſ. qui ex Noſtro in Bis Accuſat. Εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia ſimilia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & Noſter etiam alibi non ſemel ſic loqui amat, ut Dial. Mort. XXXVII pr. Ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντες, *recta ad Averni deſcenſum ambulaturi,* ubi Hemſterhuſius iam plura. REITZ.

Pag. 63. *l.* 11. Ἐξιέναι) Reſcripſimus ex margg. Mſ. Reg. 2954, & ed. *A.*1 *IV.* monente cl. B. de Ball. Vulg. ἐξεῖναι.

Pag. 64. *l.* 1. Τινὸς τῶν σοφῶν) Epicharmi. Vertit Cicero: *nervi atque artus ſunt ſapientiae, non temere credere.* (Vid. Suid. v. νῆφε) Νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενᾶν. Laudat etiam Polybius. SOLAN.

ibid. Τῶν σοφῶν) Septem ſapientium. BROD.

ead. l. 2. Νῆφε) *Epicharmi* eſſe, adſcripſerat Solanus. Idem iam fecerat Guyetus. REITZ. *Vafri illius Siculi Epicharmi,* qui Ciceroni, quod teſtatur ad Att. 1, 19, *crebro inſuſurrabat cantilenam illam ſuam:* Νῆφε, καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. GESN.

ead. l. 4. Τοῖς ἑξῆς λόγου) *Aliis loquendi copiam.* BROD.

ead. l. 10. Μὴ) Non reveritus ſum optimarum editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia ſequentia evincunt ſic ſcribendum; nam cum ſtatim ſubiiciat, *cum his igitur quinque,* quae adeo annumerari voluit, i. e. *non excipi.* Abſurdum autem foret, ſi dixiſſet, *excipe, aufer illos annos,* quos tamen illico addit. Sed iam alterum illud καὶ deletum velim. REITZ

ead. l. 11. Πέντε ἔτη) Confer ſupra Vit. Auct. c. 3. REITZ.

ibid. Τὰ τῆς σιωπῆς) Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum diſcipuli. BROD.

ead. l. 14. ΛΥΚ. — ΕΡΜ.) Omittitur hic Luciani nomen in pleriſque edd. Nos ex ed. *I.* & ex ipſo Cod. M. & P. repoſuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *I.* & L. reſtituimus. Quae Marcilio neſcio quomodo iam innotuerant. SOLAN.

ibid. ΛΥΚ. εἶτα &c.) Ἑρμό. ϑῶμεν οὕτως, εἶτα ἑξῆς &c. Excidit notatio perſonae Luciani, nempe: Ἑρμο. ϑῶμεν οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς. MARCIL. Idem iam monuit Brod. Miſc. IX, cap. 16. REITZ.

ibid. ΛΥΚ. εἶτα) Quinquies hic in ſeqq. perſonarum nominibus errarant omnes edd. praeter *Iunt.* quas recte ex ea ac Mſſ. P. & L. reſtitui iuſſit Solanus. Non tamen cum eo miror, unde Marcilio id iam ſuboluerit; nam vel ſine Mſſ. error detegi poterat: primo enim, abſurdum erat Hermotimum hic dicere, (quod edd. faciebant) ſe ex Luciano audiſſe, quot anni philoſophiae forent impendendi, cum is Lucianus c. 6 rogaverat, quanto temporis ſpatio ad id opus ſit? & ab Hermot. reſponſum tulerat, forſan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent perſonarum nomina, verſus finem huius cap. ſ. § 48 bis poſita erat Hermotimi perſona, nempe: ΕΡΜ. ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε in fin. recte, ſed ante rurſus ΕΡΜ. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Cum alternatim ſaltem deberent loqui. Hac igitur inquiſitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis poſſent? REITZ.

Pag. 65. *l.* 1. Οὐ γὰρ) ΛΥΚ. Οὐ γάρ. ΕΡΜ. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male traiecta nomina perſonarum. Eſſe debet, ΕΡΜ. οὐ γάρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. MARCIL.

ead. l. 5. Οὕτως) ΛΥΚ. οὕτως. Ἑρμο. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Rurſus vitioſa perſonarum traiectio. Lucianus enim voluit: Ἑρμο. οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Patet fine eiuſdem paginae. MARCIL. Et hoc & praecedens quoque monuit I. Brod. in Miſcell. modo adductis ſcribens: Οὐκ ἐλάττω. ΛΥΚ. Emenda Ἑρμο. Et οὐ γὰρ Ἑρμο. corrige ΛΥΚ. Μόγις ἱκανά. Λυκ. repone Ἑρμο. οὕτως. ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀλλὰ μηδ᾽ ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον) Εἰδέναι τὶ ἢ τοῦτο μόνον. MARCIL.

Pag. 66. *l.* 1. Ἐν κεφαλαίῳ) *In ſumma.* BROD.

ead. l. 4. Ὡς πεντεκαίδεκα) Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, mend. BOURD. Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, iuxta calculum Luciani, impendendos eſſe omnium ſectarum placitis diſcendis, reſpondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὡς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ

ὅλον. Πεντεκαίδεκα ἔτη, non poſſunt eſſe tres partes ducentorum annorum. Quis non videt, Lucianum reliquiſſe, ut Anglicanus & meus prae ſe fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, *centum & quinquaginta*: & ſi dimidium detraxeris, *centum* ſufficient. Quamvis corrupte ſcribatur πεντήκοντον in Mſſ. GRAEV. Sive πεντεκαίδεκα, aut cum Angl. Mſ. Gr. P. & L. legas, res eodem redit; ſed rectius hoc vulgatarum edd. & M. viſum eſt, ut ad tempus ediſcendae diſciplinae cuique ſufficiens referatur: quo quarta ſui parte mulctato, ſumma itidem quarta ſui parte minor evaſura eſt. SOLAN. Ego quinque Codicum conſenſum potiorem, quam editionum, exiſtimavi, maxime cum pleniorem calculum ponant: nam cum proxime Herm. dixerit, *ducenti*, & hinc ſtatim dicat alter quartam auferendam, nonne reſtant 150? Si vero rationem Solani ſequaris, cum vulg. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paulo altius memoratur, cuius pars quarta eſt *quinque*, quam ſi detraxeris a *viginti*, reſtabunt *quindecim*. Sed quid opus eſt ad remotiorem numerum recurrere, cum propiorem habeas, cui recte reſpondeant ſequentia? Praeterea numerus maior placet, ut eo magis ridere videatur philoſophorum deriſor. Verum ſi iam πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἔτη ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi ſonum, ingratam repetitionem facit: ſi ἔτη autem retinendum, πεντήκοντα ſimpliciter, ſublato ἑκατὸν ſcriberem. REITZ.

Pag. 67. *l.* 13. Οὐδὲν δέον) *Cum minime oporteat.* BROD.

ead. l. 14. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ) *Haud auſpicato, malo omine.* BROD. Ut Brodaeus iuſſit, ita recte habet Pariſ. ed. verſio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τινι, eſt bono conſilio, ſ. ad boni aliquid faciendum. Ariſtoph. Pl. 889, Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν οὐδενί. REITZ.

Pag. 68. *l.* 6. Κατὰ τὸν Τιθωνὸν) Eraſm. in proverbio, *Tithoni ſenecta.* BROD.

ead. l. 9. Σκεπτόμενος) Confer infra Δημ. § 57, Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων &c. SOLAN.

Pag. 69. *l.* 9. Ἀδυνάτων ἐρᾷς) Vid. idem ſupra Deor. Dial. VIII Vulcani & Iovis, verſ. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, ibique nott. Brodaei, Solani, & Hemſterhuſii. REITZ.

ead. l. 15. Ἰδιώτας) *Omnium ignaros.* BROD.

Pag. 70. *l.* 4. Διαίρεσιν) Sic Dial. ſeq. cap. 1 med. Conf. & Συγγρ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅτῳ ἂν πρώτῳ) Ita Mſſ. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὅτῳ πρώτῳ ἄν.

ead. l. 9. Κἀκεῖνος Ἕρμαιον ποιήσεταί σε) Imperite in Baſileenſi & Bourdelotiana vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod ſecundae vocis primam literam maiore charactere efferant. Itaque adſcripſit pater, *atque ille lucrifaciet te.* Sed & correxit Benedictus. GRON.

ibid. Ἕρμαιον) Vid. ſupr. Somn. cap. 9, *καὶ τοῦ κρείττονος ἕρμαιον ὤν.* SOLAN.

ead. l. 11. Φοίνικος) Hinc adagium, *Phoenice vivacior.* BROD.

Pag. 71. *l.* 2. Δεήσῃ) Mallem *δεήσει.* SOLAN. Emendationi Solani ſuffragantur Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 3. Προσάξεταί με) Sic habere *I.* & Fl. notaverat Solanus. Quid tum? Habent & ſic reliquae, ut *Par. Hag.* plures enim iam conſulere nolo, quia non dubito, quin rectum ſit; vid. Ζευξ. c. 2, *προσάγεσθαι αὐτούς.* Et Phalar. I, c. 3, *ἐς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους.* Forſan maluerit *προάξεται* alicubi invenire, vel potius activam formam *προσάξει.* Sed mediam & ſic recte conſtrui, vel ex Iſocr. loco, quem Lexica proferunt, patet. Adde tamen Wollium de Verb. med. p. 184, § 17. Ubi quidem differentia oſtenditur inter *ἄγεσθαι γυναῖκα*, & *ἄγειν γυναῖκα*, quod prius ſignificet, *ducere uxorem in matrimonium*; alterum vero, *ducere mulierem quamcunque in aliquem locum*: tamen utrumque habet accuſativum patientem, & in ſenſu metaphorico active uſurpatur. Sic eod. ſignificatu, quo Noſter, etiam Herodian. I, 3, 12, *Ἀλλὰ τοὺς μὲν πειθοῖ ... προσηγάγετο.* Ibid. 12, 9, *ἤλπιζε προσάξεσθαι τόν τε δῆμον — ἐπιδόσεσι λαμπραῖς.* Ne plura ad rem nimis facilem demonſtrandam congeram. REITZ.

ead. l. 4. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται) Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Obſopoeus, *donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem ſibi paraverint.* Benedictus, *donec aut nihil aut unum ſcire de omnibus oſtendant.* Quando alterutrum horum erit? Et quid ſi vel paraverint cum illo, vel cum altero oſtenderint illud, quod praedicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene tunc, cum nihil ſcire oſtendant? Ridiculum prorſus. Itaque tentavit iuſte haec mollire pater, adſcripſitque ſe legere vocula ἢ omiſſa, *ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες π. ἁ. ἀποφ.* cum verſione Latina, *quamdiu non niſi unius gnari de omnibus pronuntiabunt.* GRON. Nihil hic intellexerant interpretes. Sed ſola interpretatione noſtra ſatis conſultum puto ſententiae horum verborum. Nota eſt enim illa verbi *ἀποφαίνωμαι* ſignificatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil, aut u-*

nam diſciplinam ſinguli ſcientes de omnibus pronuntiabunt. SOLAN.

Pag. 72. *l.* 6. Φειδίαν) Plut. in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcaeum referre, οὐ κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. COGN.

ibid. Ὄνυχα μόνον λέοντος) Unde ortam paroemiam, ἐκ τῶν ὀνύχων λέοντα, ferunt nonnulli. *Brod.* V. Plut. Π. Χρησ. 730, 1, Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφονται. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναλελογίσθαι) Praeteritum paſſivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in uſu non eſt, tum quia huiuſmodi tempora paſſivae terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. Ienſium infra ad Tyrannicid. cap. 12. REITZ.

Pag. 73. *l.* 5. Οὕτω, καί μοι &c.) Verba καί μοι τόδε ἀπόκριναι, Solanus in *Iunt.* parentheſi incluſerat, recte quod ad ſenſum, ſed ſufficit eum commatibus diſtinxiſſe: ſi quid tamen mutandum, pro οὕτως, legerem ὅπως *quomodo*, id enim ſenſum facit planiorem; etſi formulas interrogandi etiam ſine particulis huiuſmodi poni ſcio, ideoque mutationem haud adeo neceſſariam puto. REITZ.

Pag. 74. *l.* 2. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον) Eraſm. in adagio, *nihil ad Bacchum.* BROD. *Nihil iſta ad Bacchum.* Haec clauſula in proverbium abiit, quo ſignificatur, illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem eſſe comparationem. Alcaeus in Baccho. Vid. Eraſm. Chiliad. COGN.

ead. l. 3. Ὦ παῖ) *O puer, o imperite.* BROD. Ὦ παῖ λέγων) Ita M. P. L. & impr. plerique. Sed quid haec ſibi velint, nemo, credo, intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὦπται. Vide num reſpexerit ad ὁ πᾶς λέων, quod ſupra uſurpaverat Hermotimus c. 54. Niſi malis ὁ πᾶς λόγος, ut Μισθ. c. 4, & Ζ. Τρ. c. 16. Pro λέγων in Exc. Periz. eſt γέλων. Vid. Plut. 892 B. Clem. Alex. p. 19 A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἀρκέσῃ χρόνος. Sic ἅπας ὁ οἶνος, c. 58. ἅπας ὁ πίθος, c. 59. ἅπασα φιλοσοφία, cap. 61, & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianeum eſſe, non dubito. Similem errorem vide admiſſum a multis Εὐχ. c. 26. SOLAN. Adſcripſerat vir quidam doctus margini edit. Hagen. ὦπται, neſcio num Simon Servetus, an Io. Bellagrius, utriuſque enim nomen, ut poſſeſſoris, in fronte huius libri ſcriptum invenio. At illud ὦπται certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον eſt. Sic enim dicit Lucianus: *nihil appoſitum viſus eſt dicere Phidias.* Nam etſi dicas, a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod iunioris inſtar diſcipuli quotidie ſcholam philoſophicam fre-

quentet, ut initio huius Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. Solanus adiecerat, legendum ὁ πᾶς, non male, & conferendum Εὐχ. cap. 26. Ubi in quibuſdam edd. quoque ὁ παῖς legitur, cum aliae ibidem recte ὁ πᾶς habeant; nimirum ὁ πᾶς πλοῦτων, *totus theſaurus, totae divitiae.* Praeterea & pro λέγων, legit λέων, quod ſcil. licebat, quia alii γέλων exhibent: ita ut totum ſic conſtituat, οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὁ πᾶς λέων, *nihil enim ad rem facit totus leo.* Eligat igitur, quod quis volet. REITZ. Suidam in οὐδὲν laudat, nihilque opus eſſe emendatione h. l. bene annotat cl. B. de Ball.

ead. l. 4. Φειδία) Ad Phidiam igitur proverbii huius originem refert Lucianus? quaſi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid ſane verba ſibi volunt, ſi ita dedit Lucianus, de quo vix eſt ut dubitemus, licet aliis alii ap. Eraſm. tribuant. GESN.

Pag. 75. *l.* 5. Εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν διατριβὴν) Obſopoeus, *niſi exercitii impigro ſtudio illud conſecutus fueris.* Benedictus, *niſi recipias diſquiſitionem illam.* Immo ſimpliciter, *niſi hanc moram ſuſtineas*, tantum temporis colloces: nam reſpicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ ἡμέρας. GRON.

ead. l. 6. Ὡς ἀκριβῶς) An ὥστ'; *F. Guyet.* Non, mi Guyete, ὡς ἀκριβῶς enim eſt *quam accurate:* auget enim interdum illud ὡς, ut ὡς ἀληθῶς Aelian. V. H. III, 24. Sic ὡς σφόδρα *per quam, maxime*; de quo vide Bud. Comment. p. 588. Alibi ὡς dicitur πλεονάζειν· vid. eundem, & Maittaire de Dialectt. pag. 76 f. REITZ.

ead. l. 10. Ἑκάστοις) W. ἑκάστης, quod forſan melius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἅ τινά σοι αἱρ.) *Quam philoſophorum ſectam.* BROD.

ead. l. 14. Καταθύεις) Lege καταθύῃ. BROD. Καταθύοις. Ordo: καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδὲ παρακαλεῖν, i. e. διὰ τοῦ, ne advocato quidem ſacerdote. GUYET. Καταθύῃς M. In impreſſis καταθύεις & παρακαλεῖν. Coniecturam Marcilii quod attinet, ingenioſa eſt; ſed ſi recipias, lege, meo periculo, non δέον cum illo, ſed δέων. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia reſtituit; quamvis in illo quidem a prima manu non ſit. SOLAN. Vide, ſi lubet, quae ſupra de ſimili modorum differentia, ad cap. 24 huius Dial. notavi, ubi διεξέλθοι καὶ ἐπιδείξεται legitur. REITZ.

ibid. Καὶ θυσιάζῃ) Καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν, *Et ſacrifices eo ipſo, quod non advoces ſacrificum aliquem pretioſum* &c. Sed fortean fuit, καὶ θυσιάζῃ θεῷ

μηδ' ἱερέα δέον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. Et ſacrifices Deo; neque opus ſit arceſſere ſacrificum aliquem pretioſum. Marcil.

ibid. Μηδ' ἱερέα) Poſſis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum eſſe per ellipſin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano compoſita, *ſubiiciam tibi aliud:* quid igitur? τὸ μηδὲ παρακαλεῖν, & hoc ſecutus ſum in interpretando, neque piaculum puto, ſi quis in ipſum contextum orationis, annotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Ceterum hinc apparet, quo ex fonte hauſerit ille, qui circa decimum huius ſeculi annum idem remedium ſtabiliendae inter Chriſtianorum ſectas concordiae propoſuit, caſtigatus, ut decebat, a Io. Conr. Schrammio inaugurali oratione de remediis quibuſdam ante doctrinae ſanae conciliationem ad concordiam eccleſiaſticam neceſſariis, Helmſtadii dicto anno habita. Gesn.

ead. l. 15. Ἐς κάλπιν) Mirari ſubit, cum hunc Luciani iocum lego, virorum quorundam, quos graviſſimos eſſe decebat, ſtuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici, religionem eadem ratione ſimiae divinatrici ſubiicientis, & Chriſtianam veram illam eſſe, quam, ſerione an ioco haud facile dixeris, quaerebat, mira ſane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* ſerio narratam invenies ab Angelino Gazaea Ieſuita, p. 94, qui ſe eam ex literis Indicis Antonii Figueredo ex eadem ſocietate anni 1611 hauſiſſe ait. Solan.

Pag. 76. *l.* 1. Ἀμφιθαλῆ) Patrimum, ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλοντα, καὶ μηθενὸς ὠρφανισμένον. Sic hanc vocem, ex interprete Ariſtophan. ad Aves, interpretantur Scal. ad Catull. Marcil. ad Horat. Morem tangunt interpretes Theocriti, Euſtath. ad Homer. Bourd.

ead. l. 5. Καὶ οὐ κατὰ σὲ) *Ac te indigna.* Brod.

ead. l. 12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι) Obſopoeus, *cui ſub initium bono & digno incideris.* Benedictus, *in quod bonum & dignum incideris*, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter oſtendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adſcripſit εὐώνῳ. Sed & mox perperam iidem κοτύλην verterunt *ſextarium* vel *ſeſtarium*, cum deberent *heminam*, ut annotavit idem. Gron.

Pag. 77. *l.* 13. Εἶ) Cod. W. recte εἶ, quod in reliquis omiſſum, ſenſum perturbat. Solan.

ead. l. 14. Ὤνησάς γε) *Gratum mihi feciſti.* Brod.

Pag. 78. *l.* 5. Εἰ μὴ ἄρα) Duas illas voces ex coniectura ſup-

plevimus, quas & ſenſus poſtulat, & vox εἶν, ut omitteret, librario oſcitanti anſam dedit. SOLAN.

ead. l. 6. Ὥσπερ οἱ κάπηλοι) Conf. L. Bos (bene monente cl. Hemſterh.) ad Ep. 2 ad Corinth. p. 154, ubi καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ explicat ex Aeſchyl. 7 Theb. καπηλεύειν μάχην, quod Ennius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis, quam ferro ac virtute. Peculiariter de philoſophis veteribus dicunt Graeci ſcriptores καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα, de malis & Sophiſtis, qui ſapientiam & diſciplinas quaeſtui habebant, & falſa pro veris docebant, bonis mala miſcebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui doloſe metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καπηλικὸς pro fraudulento apud Ariſtophan. alioſque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin ſignificaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priſcae mercium permutationi: quare καπηλικὴ τέχνη & καπηλικὸν recte vertitur *nummularia* ap. Ariſtot. I Polit. c. 9, ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capitt. ſeqq. videri poteſt. REITZ.

ead. l. 7. Κερασάμενοί γε) *Aquam immiſcentes*. BROD. In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falſa menſura vendant. Caſaub. ad Theophr. Char. p. 244. SOLAN.

ead. l. 15. Ἆρα ταὐτὰ) Ἆρα ταῦτα edd. Lege ταὐτά. GUYET. Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι. πρόδηλον, ὦ ἑταῖρε. ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ᾽ ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Praeceptor tuus num haec quotidie dicit vobis, & de iiſdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim ſunt, ut patet, amice. An non vero etiamnum, ut par eſt, apud ipſum, inſtar Ulyſſis circumeundo, & oberrando perduras, ſi eadem loquitur, vel tibi ſatis eſt aliquid ſemel inaudiviſſe?* Sed nihil certius iuxta & manifeſtius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, legendum ταὐτὰ π. ὑ. λ. ὁ. Patet ex re ipſa, & ſequentibus. Duo rogat, utrum magiſter eadem ſemper, an identidem alia proponat. Reſpondebat ipſe, illud eſſe πρόδηλον· ſcilicet alia identidem proponi, cum multa ſint excutienda, & diſcipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam ſi eadem ſemper proponerentur, ſuffi-

ceret vel ſemel audiviſſe. Res per ſe plana eſt. Immo iam video non aliter haberi in editione Flor. IENS. Secuti ſumus L. & Cod. Fl. quem Ienſius inſpexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca Bodleiana aſſervatur. In Oxonienſi enim illo manifeſte ταῦτα, ut & in reliqq. edd. legitur. SOLAN.

ead. l. 17. Εἰκοσιν ἔτη) In omnibus antea legebatur εἰκὸς ἔτι, nec quiſquam praeter Vorſtium exſtitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini ſui Codicis pro εἰκὸς adſcripſerat εἰκῆ. Sed ne ſic quidem ſanabatur. Ego vero, qui meminiſſem Hermotimum XX annos perpetuos magiſtro Stoico operam dediſſe, (c. 2 & 77) eundem etiam numerum annorum ex Ulyſſis, cui comparatur, *militia & erroribus* colligi non ignorans, meam emendationem in textum recipere minime dubitavi; praeſertim cum leviſſima interpolatione Codicum ſcripturam repraeſentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta ſic liquido reſtituere daretur! Verum non ſemper ſic patet ad emendationem via. Cui enim hic in mentem XX illi anni veniſſent, niſi alibi in eodem libello de iis legiſſet? Non ſemper itaque inertiae enarratorum, editorumve imputandum eſt, quod corrupta apud veteres ſcriptores verba edantur. Sunt enim abſque Codicum ope quaedam inſanabilia. Tum demum merito culpandi ſunt, cum prava & corrupta pro ſanis & tradunt & enarrant. SOLAN. Εἰκὸς ἔτι) Εἴκοσιν ἔτη Solanus iuſſit reponi, pro abſurda ſcilicet vulgata; ex cap. 2 & 77 huius Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio eſt adeo manifeſta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque editione eſt ſuffulta, & Geſneri verſio ſenſum ex vulgata elicit ſatis planum, non auſim ipſum contextum mutare, etſi Solani emendationem valde probo. REITZ.

Pag. 79. *l.* 1. Περινοστῶν) Vid. Demon. p. 598, 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος) Pro ἐκ τοῦ πρ. γ. quod fruſtra negaſſe alios in verbis Epiſt. ad Rom. I, 20, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi ἐκ dicendum fuiſſe volunt, ſatis multis probat Iac. Elſn. ad Novi foederis libros T. 2, pag. 6, quem ideo ſaepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. REITZ.

ead. l. 7. Ὥστε) Scribo ὥστε μηδὲν, ὦ — κᾆν ἄλλως. VORST. Et hic locus corruptus; ſed medicinam ei ego facere non poſſum. Alii viderint. SOLAN.

ead. l. 8. Μεθύων περιήεις) Acute. Alias ebrii fiunt, qui to-

tum ebibunt; tu niſi totam ad fundum philoſophiam exhauſeris, ut ebrius oberrabis. Gesn.

ibid. Ἐν τῷ πυθμένι) Ex Heſiod. Bourd.

ead. l. 14. Ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς) Dico ad Pauſ. Bourd.

ead. l. 15. Ἐν Δελφοῖς) Delphos tellus a principio vaticinari ſolita fuit, quae paulo poſt Daphnem conſtituit, a qua Themis eandem facultatem adepta eſt, a Themide autem Apollo dono accepit: qua de re Pauſan. in Phocicis. Cogn.

ibid. Τοῦ ἱεροῦ νάματος) *Fontis Creſphontis.* Brod.

Pag. 80. *l.* 3. Τῷδε) N. L. Solan.

ead. l. 7. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων &c.) καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσει δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* Marcil. Hermotimus, quo probaret, ſufficere, ſi quis unam ſectam experiretur, ad iudicandum de ceteris omnibus, uſus fuerat ſimilitudine ementis vinum, qui ſi unum pocillum biberit, iudicare poſſit de toto illo dolio, unde hauſtus ille pocilli eſſet depromtus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita ſeſe habere, cum non ſicut in uno dolio vinum ſibi per totum dolium ſimile eſt, ita omnes ſectae inter ſe ſint eiuſdem generis. Quo autem clarius id oſtendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἶτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὗπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς &c. *Dolium quidem & caupo retineantur, atque inſit non vinum, ſed ſeminum omnis generis mixtio; triticum deſuper, poſtea fabae, dein hordeum, & ſub his lentes, mox cicer, praeter varia alia ſemina. Iam ſi tu ſemina emere velis, & inſtitor, accepto tritico, tibi ſpecimen inſpiciendum in manus indiderit: poſſiſne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles* &c. Marcilius hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluiſſe πρόσει. *Tu vero adeas, accedas, emere volens.* Sed nulla emendatione opus. Satis ſana eſt & ſtructura, & ſententia; praeſertim ſi ſequentia conſideres. Quod autem Noſter ait, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς, id recte interpres, *praeterea varia alia*, ſemina ſcilicet. Ita enim πρὸς ſimpliciter pro *inſuper* in extremo periodi fine ponitur. Demoſthenes I contra Philippum, Τάλαντα ἐννενήκοντα καὶ μικρόν τι πρός. Aeſchylus in Prometheo v. 73: Η μὴν κελεύσω, κἀπιθωΰξω γε

πρός. Perſequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, philoſophiam quoque non poſſe ab uno, quod quis primum dixerit, cognoſci, quemadmodum univerſa ſit. Neque enim eam unum quid eſſe, ſicuti vinum, quocum eam comparararat Hermotimus, eandem ſpecimini ſimilem eſſe ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἑτεροῖόν τι ὤφθη, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobſcura haec: neque enim oratio illa infinita (αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι) pendet ab ſequentibus, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, cum haec verba ſeorſum ſint conſideranda, & ſeparatum ſenſum habeant: nimium tamen illa ſeparavit interpres; quippe qui ea plane omiſit. At ſi bene attendatur, apparet, omnem orationem pendere ab ὤφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc vero alius eſſe naturae apparuit, neque perfunctoriam diſquiſitionem exigere: nam vinum quidem emiſſe vitioſum, duorum obolorum eſſe iacturam,* (κονδύλην tantum intelligit, ut patet ex ſeqq.) *aliquem vero ipſum in faece plebis perire, ut tute ipſe initio dixiſti,* (p. 530 E. adde pag. 549.) *non parvum eſſe malum*, ſcilicet ὤφθη. Quin & verba illa οὐ μικρὸν εἶναι κακὸν ſunt tanquam nominativus poſita, referenda itidem ad ὤφθη· ut ſit, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ ἀπολεῖσθαι, οὐ μικρὸν εἶναι κακὸν ὤφθη, *aliquem vero ipſum in faece plebis perire, non exiguum malum viſum eſt.* IENS. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς) Ita Noſter ſupra Catapl. cap. 8. Ubi etiam duo alia ſimilia dedit Solanus. REITZ.

ibid. Πρὸς) Sic Graeci ſolent. Demoſth. 116 C. & Noſter Catapl. cap. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφελὼν) Ὁ κάπηλος. GUYET.

ead. l. 11. Εὐτακεῖς) *Facile macerantur.* Οὐ διάκενοι, *inanes non ſunt.* BROD.

ead. l. 14. Ἀφ' ἑνὸς) Vid. ſupra Ἀπολ. μισθ. cap. 11, ubi id illuſtravimus. Sic quoque infra occurrit Συμπ. c. vel § 32, ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ πρώτου) Intellige γεύματος. BROD.

ibid. Μάθοι) Legendum μάθοις, & ita interpretati iam ſunt viri docti. GESN. Μάθοι ἂν etiam legi in Flor. edit. notat Solanus. Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quiſquam dubitet, quin μάθοιο vel μάθοις invenire optaverit. Quod ſi alicubi inveniſſem, ſine haeſitatione recepiſſem. REITZ.

ibid. Ὁποῖά ἐστιν) Indicativus ille, pro quo Latini aliique

populi amant ſubiunctivum, adeo eſt frequens & uſitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, niſi ſcirem, eundem nonnullis tamen interdum ſuſpectum fuiſſe. Quare, ſi cui exempla non ſuccurrunt, videat Ienſii Lectt. Lucian. a pag. 27 ad 35, & quos frater G. O. Reitzius adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo Ael. V. H. 2, 36, ἠρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile ſuſpiceris, ἔχοι legendum, quia cap. proximo dixerat, ἤρετο, τί πράττοι. Sed nihil opus eſt. Conf. mox cap. 63, οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; & Noſtrum infra cap. 81 f. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ. Et ſexcenties alibi. REITZ.

Pag. 81. *l.* 3. Ἐν δυοῖν) Dubitavi aliquamdiu, num ſic, aut ἑνὸς ἢ δ. legendum eſſet; ſed video & Iſocratem ſic ferme locutum, p. m. 85, 1, ὀλίγοι πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν· & Demoſth. 148, 1, ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουν ἄν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς καὶ αὐτὸς — ἔφησθα) Vel ita dediſſe videtur Lucianus, σὺ καὶ αὐτὸς ἔφησθα οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· vel ita, ὡς κ. α. ἔ. οὐ μ. ἐστι κακόν. Illud enim ὤφθη huc revocare, cum alia iam conſtructio interceſſerit, videbatur duriuſculum. GESN. Non dubitavi, cum Solano illud ὡς, quod edd. habebant, praeeunte Cod. P. eiicere; nam ſic ſenſus fit planus: ſi enim ὡς retineas, illud ſequens εἶναι in ἔσται vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι οὐ μικρὸν κακὸν, habuimus etiam ſupra cap. 2. REITZ.

ibid. Ἐν ἀρχῇ) *In huius Dialogi initio.* BROD.

ead. l. 10. Κατὰ τὴν παροιμίαν) Sic illa, ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἡ δὲ ἐπιῤῥέει· conſule paroemiographos. In Anglic. Cod. dramata paginae 315 omnino corrupta. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ τῶν Δαναΐδῶν πίθος) Eraſmus in proverbio, *Danaïdum dolium.* BROD. Δαναΐδῶν) Apud alios ſcribitur alio accentu, Δαναΐδων. In *Par.* erat vitioſe Δαναΐδῶν duplici accentu. At nos ſcripturam edd. *l. Ald. B.* 2. & *S.* &c. expreſſimus, quae circumflexum agnoſcunt, recte quidem, ſi ab recto Δαναΐδης formetur; quod tum communis generis credendum: id quod tamen vix mihi perſuadeo; ſed rectius cum Suida Δαναΐδων ſcribendum exiſtimo a nominativo Δαναΐς, ut ἐλπὶς, ἐλπίδων, λαμπὰς, λαμπάδων. Interim conſtantem vett. edd. lectionem expreſſiſſe mihi fraudi non erit. REITZ.

Pag. 82. *l.* 3. Ἀκαριαῖον) Confer ſupra cap. 6 fin. Et infra Σύγγρ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἀποξύσας) Vid. Dial. omnium primum c. 2, ait Solanus. At cum ibi legatur ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀποξέω & ἀποξύω utrovis modo dici. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποθάνοιο) Ferri ſic poteſt; ſed Lucianus, ni fallor, ſcripſerat, ἀποθάνοι ὁ προσενεγκάμενος. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀρχῇ) Vid. ſupra hoc Dial. c. 1. SOLAN.

ibid. Ὁ μὲν βίος βραχὺς) Virgil. X Aen.

— breve & irreparabile tempus
Omnibus eſt vitae. —

Horat. Od. 4, L. I. Iuvenal. Sat. 9. COGN.

Pag. 83. *l.* 4. Οἶσθ᾽ οὖν ὃ δράσεις;) Doct. Abreſch. legit δράσον, in animadv. ad Aeſchyl. T. I, p. 510, ut ſit per hyperbaton, pro δράσον οὖν, ὃ οἶσθα, ut in Tox. c. 62, ἀλλ᾽ οἶσθα ὃ δράσομεν. Et ex Eurip. Iph. Taur. 1203, οἶσθα νῦν ἅ μοι γενέσθω, aliiſque id probat; nec diſplicet, quia interrogatio hic in Luciano minus apta. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴ εὖ εἰδέναι) Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. MARCIL. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ &c.) Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis ſectis omnibus diſſerentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem, quantos iam in diſciplinis philoſophicis progreſſus fecerit Hermotimus. *At tu*, reſpondet, *nil morare me, tanquam inſanientem, tuque iter tuum confice, &, quod videatur, agito.* Ἀλλ᾽ οὐκ ἐᾷς, ſubiicit Hermotimus, σὺ βίαιος ὢν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων, *At tu, violente, non ſinis me quidpiam eligere, niſi cum per omnia iverim.* Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄν ποτε ἄλλο εἴποιμι. Culpatur Benedictus, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me nunquam aliud dicturum, probe ſcias oportet.* Quidni bene Benedictus verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non ſinis quidpiam arripere, niſi ubi omnia perquiſierim.* Reſpondet ille: *Atqui probe ſcias oportet, me nunquam aliud dicturum*, me nunquam aliam de hac re ſententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri poſſint, *Ia gy moet weten, dat ik noit anders ſou ſeggen.* Sic c. 75, Οὐκ ἂν ἑκόντες εἴποιεν &c. *Non ultro id dicerent.* c. 77, Οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, *Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris.* Sed ſtatim non bene Benedictus haec tractavit (ἔστ᾽ ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληταί τῆς βίας, ἤδη ἀγόμενον) vertens, *Niſi dum altera pro te faciens oratio, quod iam illa-*

tum eſt, auferat a violentia; cum debuerit, *Donec nulla alia oratio tibi ſuccurrens, ex vi te, qui iam raperis,* duceris, *eripiat,* vindicet. IENS.

ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι) Obſopoeus, *ut ne quid interim dicam aliud.* Benedictus, *me nunquam aliud dicturum.* Immo, ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alienum.* GRON.

ead. l. 11. Ἀναίτιον — αἰτιᾶσθαι) Homer. Il. N. BROD. Homer. Il. Λ, 653. SOLAN.

ibid. Δοκεῖς μοι — αὐτὸν — ἀγόμενον) An ſic ſcribendum & diſtinguendum? δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἔστ' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἤδη ἀγόμενος. Nam violentiae certe crimini ipſe, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. GUYET.

ead. l. 12. Αὐτὸν) Salebroſus hic locus; nec, quid decernam, in promtu eſt. Aut dormitabat, cum haec ſcriberet Lucianus, aut oſcitabant, qui deſcripſerunt, librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν nemo, credo, ſenſum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano ſcriptum fuiſſe, tum ex abſurditate verborum conſtat, tum etiam ex litura, quae in M. apparet, cuique hodierna ſcriptura a recentiore manu inſcripta eſt. SOLAN. Αἰτιᾶσθαι αὔτως corrigit *Th. M.* Et marg. *E.* 2. REITZ. Spero, qui interpretationem noſtram hic cum Graecis contulerit, illum nihil abſurdi amplius in iis deprehenſurum. Sed clariora erunt Graeca, ſi primo obſerves, αὐτὸν iungendum cum ἀγόμενον, deinde, ſi poſt αἰτιᾶσθαι incidas: Latina autem illuſtriora erunt, ſi in verbis, *a vi ME liberet,* ME illud vel omittas ſimpliciter, vel in *illum* mutes. Nam de ſe quidem loquitur, quo reſpectu *me* mihi in mentem venit, ſed loquitur in tertia perſona. GESN.

Pag. 84. *l.* 2. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ ſc. GUYET.

ead. l. 11. Τῷ τοιούτῳ) Τῷ κριτικῷ. GUYET.

ibid. Καὶ προθέμενον) Supplendum τὸ δεῖ. GUYET. Fatue Benedictus & inde haec editio, *omnibuſque in medio poſitis eligendum eum, qui differt & cunctatur.* Recte Obſopoeus, *omnibus in medium propoſitis eligere oportere cunctantem & tardantem* &c. GRON. Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: *omnibuſque in medio poſitis eligendum eum, qui differt & cunctatur, ſaepe contemplando.* Sed Lucianum non aſſecutus eſt. Illud, ut puto, voluit Lucianus: *Omnibus in medio poſitis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, ſaepe conſiderantem.* Vult enim, non

temerariam & inconſideratam debere fieri iſtiuſmodi *αἵρεσιν*. VITRING.

ead. l. 15. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας) Areopagitae in tenebris iudicabant. GUYET.

Pag. 85. *l.* 4. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν) Ubi Lucianus dixiſſet, Hermotimum ſuum tum denique certo & liquido philoſophari poſſe, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aetatis, neque ſpeciei, neque exiſtimationis dicentis ratione habita; reſpondet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φής· ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίνειν, καὶ κρίναντα ἑλέσθαι, καὶ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. *Poſt vitam dicis. Ex his enim ſequitur, nullius hominis vitam ſatis longam eſſe, ut omnia perluſtret, & accurate ſingula perſpiciat, perſpectaque iudicet, iudicata eligat, delectuque habito philoſophetur.* Saepe ſupra & infra in hoc libello utitur auctor formula illa loquendi, *per omnes ire*, ſectas ſcilicet, perquirere, perluſtrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν· in hoc tamen loco mirifice mutat, ſi modo ipſe mutationis ſit auctor. Certe pag. ſeq. κἂν ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, *etiamſi per omnes iverimus, experimentum capientes.* Cap. 68, δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, *oportebit igitur te, ſi Stoicorum optimum cogniturus ſis, ſi non per omnes, per plurimos ſaltem iſtorum ire.* Supra c. 45, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα· c. 42, δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν· c. 41, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς: IENS. Πάντα) Emendationem Ienſii ſecutus eſſem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impreſſis legitur, niſi in M. & L. πάντα inveniſſem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41, ubi itidem ἐπὶ πάντων ſine ἐλθεῖν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖν) Reſtituo ἐπιδεῖν. BROD.

ead. l. 6. Γὰρ) Ita, uti conieceram, M. P. & L. pro καὶ, quod in aliis omnibus erat. SOLAN.

ead. l. 9. Ἔτι μοι δοκοῦμεν) Παρέλκον illud μοι. GUYET.

ead. l. 11. Οἱ ἁλιεύοντες) Videtur ad fabul. Aeſop. alludere. VORST.

Pag. 86. *l.* 3. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι) Hoc Obſopoeus verterat, *proinde ego te rurſum extricare conabor.* Longe aliter Benedictus: *Ergo da operam, ut effugias.* Utrumque verba haec ſignificare poſſunt, ſi ſola ſpectentur; verum nexus ſequentium ſatis oſtendit, poſteriore modo accipienda eſſe. REITZ.

ibid. Σὺν θεῷ) Verba haec σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα νεῖν, Obſo-

poeus reddiderat, *neque enim mihi dubium eſt, peritia natandi te praecellere.* Melius Benedict. *iuvante enim Deo natare ſcis.* Poſterius verum eſſe, ſi probatione indiget, adi Ariſtophan. Plut. 114. Et Kuſterum, idem ex Eurip. adſtruentem. REITZ.

Pag. 87. *l.* 1. Ὁ δὲ πέντε) M. & *Fl.* ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 88. *l.* 12. Ἰδιώτην τινὰ βίον) Ienſ. aliud agens in Lect. Luc. p. 90, fatetur quidem, Benedictum non plane aberraſſe, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexiſſe veram vim, cum ſignificet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam:* aliaque exempla affert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἄμουσος. Et appoſitionem illam duorum ſubſtantivorum pluribus illuſtrat, ut στρατιώτης βίος, τέχνη βάναυσος &c. Confer infra cap. 81. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ φιλοσοφεῖν ΛΥΚ.) Expunge ΛΥΚ. quod quidem poſt verba haec εἴτη καὶ μὴ ſubſtituendum eſt hoc pacto: εἴτε καὶ μή. ΛΥΚ. BROD. Delenda nota perſonae ΛΥΚ. MARC.

ibid. Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι) Obſopoeus, *illud quidem accidit, quod dicis, philoſophari promtum non eſſe.* At Benedictus, *illud quidem accidit, quod dicis, non eſſe promtum philoſophiae incumbere,* & huius naſuta commutatione vocum, & utriuſque interpretatione non ſatis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre, *illud quidem colligitur ex iis, quae tu dicis, non poſſe philoſophari.* Nam ξυμβαίνειν hic ponitur, ut ſupra, μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων, nempe ἐκ δυοῖν δυάδων συντεθεισῶν. GRON. Interpres, *Illud quidem accidit, quod dicis, philoſophari promtum non eſſe.* At non videtur intellexiſſe verbum ξυμβαίνειν, quod ſaepe uſurpant Graeci, cum ſignificare volunt, ex dictis aliquid conſequi, effici, vel colligi. Deſumtum ab arithmeticis, atque ita etiam h. l. Vertas igitur verba: *Hoc quidem ſequitur ex iis, quae dicis.* VITRING. Haec verba perperam in vulg. & M. Luciano tribuuntur: quod & Marcil. viderat, & ed. *I.* confirmat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὧν φὴς ἀδύνατον) An ἐξ ὧν; GUYET.

Pag. 89. *l.* 7. Ὑπερήμερον) Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud Longini ſ. 14, ubi ὑπερήμερόν τι τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγξασθαι recte interpretatus eſt ex Cicerone Tollius, *dicere aliquid, quod non iiſdem regionibus terminetur, quibus vitae noſtrae ſpatium circumſcriptum eſt.* GESN.

ead. l. 8. Τελευτῶν) Sic ſupra c. 46. Hic rurſus edd. *I. A.* 1. *H. P. S.* quas conſului, τελευτῶν adverbii more, non τελευτῶν, ut Bud. in Comment. REITZ.

ead. l. 10. Εἴτε καὶ μή. σὺ δὲ πῶς) Excidit nota perſonae, Εἴτε καὶ μή. ΛΥΚ. σὺ δὲ πῶς. Marcil. W. P. & ed. *I.* agnoſcunt Luciani perſonam, quae in reliquis non notatur. Solan.

ead. l. 12. Ὅ, τι εὑρ.) Lege ὅτι. Guyet. Hoc ita verum eſt, ut lectores rogem, habeant pro eodem, ac ſi ita edi curaſſem; licet priſtinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. Reitz.

ibid. Τί εὕρηται) Τι εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι, καί τοι πόσα ἄλλα &c. Excidere nomina perſonarum, videlicet: τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ. Καί τοι πόσα ἄλλα. Marcil. Coniectura Marcilii ita mihi vera viſa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in edd. perſonas, maxime, cum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem perſona interrogaret ac reſponderet. Cum vero Marcilii coniecturae reſponderet Cod. M. ſolitis ſuis punctis deſignans Hermotimi perſonam, eamque ſequi lectionem decreviſſem, neceſſario & proximum ΛΥΚ. ex Marcilio recipiendum erat, etſi Codex ibi non addiceret; nam ſi hanc omiſiſſem, nova confuſio orta foret. Reitz.

ead. l. 13. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ.) Ἑρμ. agnoſcit M. quem ſuis punctis, pro more deſignat. Sed ΛΥΚ. idem Cod. non habet; ſententiae tamen id neceſſario poſtulanti reddimus. Solan.

Pag. 91. *l.* 2. Ἐν τοῦτό ἐστιν) Intellige ὁ χρόνος. Guyet.

ead. l. 5. Καὶ ὑπάρχειν) Non poterat hic abeſſe coniunctio; alioqui lubens cum W. eam omiſiſſem, quia καὶ iam nimis frequenter eſt repetitum: nam qui paulo ſupra, a verbis καὶ διαγνῶναι incipiens numerare velit uſque ad καὶ τέχνην, inveniet vicies poſitum καὶ, intra viginti verſus. De quo ſupra iam queſtus ſum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare poſſunt per *&*, *ac*, *que*, *atque*, *nec non*, *etiam*, *quoque*, *tum*, *cum* &c. dum Graeci καὶ & τε ſolis fere contenti ſunt, etſi ἢ μὲν, ἢ δὲ interdum pro iis adhibeant. Reitz.

ead. l. 9. Ἥεις) Retinui vulgatam, etſi ἄγεις, quod Cod. P. habet, non malum. Interdum enim ἄγω ita abſolute uſurpatur, pro *venio*, i. e. quaſi ἄγω με, *adduco me*, quod Lexicogr. iam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν ſine accuſativo Arrian. Exp. Alex. I, 1, ὥστε Ἀλέξανδρον—ἐπάγοντα οὐκέτι ἐδέξαντο. Ib. c. 2, p. 6 f. ed. Gron. προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ἐκ πολλοῦ συμπεφευγότες ἦσαν. Id. L. 2, c. 3, p. 63, προσάγοντα δὲ κώμῃ τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένῃ. Reitz.

ead. l. 10. Τῆς ῥινὸς ἕλκεσθαι) Eraſmus in proverbio, *naribus trahere.* BROD.

ead. l. 11. Θαλλῷ) Vid. Athen. 25 A. B. & Caſaub. qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & Philoſtr. pag. 587, τούτῳ ἀμφορέα μὲν οἴνου προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστῳ ἐχρήσατο, καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῷ αγοντες. SOLAN. *Iunt.* non hic modo θαλῷ, uno λ, ſed & ſupra Reviv. c. 46: quod quidem eodem redit; verum plurium edd. conſenſum ſequimur. REITZ.

ead. l. 12. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ) Hoc eſt, τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ ὕδατι, ὃ διὰ τὴν ἰσοῤῥοπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστηκὸς τῷ δακτύλῳ ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. Cetera uſque ad pag. 317, crebrae ſunt repetitiones comparationum, quae paſſim alibi. BOURD.

ibid. Ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι) *Aquae ſuper menſam iniectae vel effuſae.* BROD.

ead. l. 14. Καλάμῳ τινὶ) Homo inconſtans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII, 24, ubi Elſner. & hoc Luciani adducit. REITZ.

Pag. 93. *l.* 6. Γάρ τι λυπ.) An γάρ τοι; GUYET. Inter γὰρ & λυπηρὸν inſerebatur τι, quod duce M. delevimus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιγνώμων) Huius vocis vim hic locus oſtendit Lexicographis non ſatis perſpectam. Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 94. *l.* 5. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.) Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι. GUYET.

ead. l. 6. Τοῖς) Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅμως) Solus W. Codex hanc vocem agnoſcit. SOLAN. At Obſopoei verſio exprimebat illud *tamen.* REITZ.

ead. l. 12. Εἰργάσω) Hermotimus, ubi plane convictus ab Luciano erroneae ſuae opinionis eſſet, exclamat, Οἷά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianeae lectionis ſordes; cui ſimilem labem addas licet ex Aſtrolog. cap. 23, ἐργάζοντο. Corrige tandem hic εἰργάζοντο, illic εἰργάσω. In poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in huiuſmodi ſcriptoribus talia ſunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum eſt in Fugitivis c. 6, ubi εἰργάσασθαι ſcribitur pro ἐργάσασθαι. IENS. Ienſii emendationem auctoritate ſua firmant Codd. W. & L. SOLAN.

ibid. Ἀνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν) Eraſmus in prov. *Theſaurus carbones erant.* BROD. Infra rurſus Ζεύξ. c. 2 f. SOLAN.

Pag. 95. *l.* 1. Περὶ ὄνου σκιᾶς) Eraſm. in paroemia, *De aſini umbra.* BROD. Proverbii huius hiſtoriam habes ap. Plut. 1558. Demoſthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter aſinum alterius conduxerat. Fervente aeſtu de umbra aſini diſcidii cauſa orta eſt, utroque ſibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locaſſe aiebat: ille vero & id operae eſſe partem contendebat. Hoc dicto, ſilet Demoſthenes: inſtat populus, poſtulatque, ut litis finem narret: ad quos ille, vos vero, inquit, de aſini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recuſatis. Vid. etiam Ariſtoph. Sch. Σφηξὶ, v. 191, & Plat. Phaedr. ed. Baſ. p. 208 A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum diſceptatur, quod etiam apud Menandrum exſtitiſſe ait Zenob. VI, 28. Et Schol. Ariſtoph. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰς Ἰνδ. τελ.) Thucyd. ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharſalum pervenit.* Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν, pro τελεῖν τὴν ὁδόν. GUYET.

ead. l. 13. Ἐκθορεῖν) Vox poëtica, quam alibi tamen iterum uſurpat. V. Πρ. λ. c. 6, & Ἱστ. β, c. 35; niſi quod in iis locis ἀναθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. SOLAN.

ead. l. 16. Κενὴν μακαρίαν) Sic p. 934 ed. Pariſ. Talis autem illa eſt, qualis felicitas Micylli in Gallo, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυφὴν καὶ εὐετηρίαν, κενὴ, ὅτι μηδὲν ἑστὸς ἔχει καὶ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur Gregor. Nazianzen. qui (ut alibi dixi) totus eſt in Luciano. BOURD.

Pag. 96. *l.* 10. Ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου) *Ut ab eo, qui hoc percontatur.* BROD.

Pag. 97. *l.* 4. Παραπέμψει) Conf. infra Δικ. c. 1, Εὐχ. c. 1, Ἐπ. Κρον. c. 17, & Ἑταιρ. διαλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ κοινὰ) Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. BROD.

ead. l. 7. Ἱπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν) Virgil. VI Aen. facit Centauros & Scyllas in infernûm veſtibulo ſtabulare, cum ſomniis. Centauros & Chimaeram fuiſſe negat Lucret. L. IV & V. COGN.

ead. l. 14. Ἡ τὴν Οὐρανίαν εἶναι) Ἡ τὴν Οὐρανίαν ἐκείνην &c. nempe Ἀφροδίτην. MARCIL. De ſtatua intellige, quae Athenis celebratiſſima. V. Meurſ. AG. IV, 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855.

Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo ſcriptum fuiſſe καί. SOLAN.

Pag. 98. *l.* 12. Εἰ ἀληθής ἐστι) Brod. IX Miſc. 16 ait: εἰ ἀληθῆς, emenda εἰ ἀληθής ἐστι. Sed quod is emendat, id noſtrae edd. iam recte habebant. REITZ.

Pag. 99. *l.* 3. Ποτε τρικέφαλος) Geryon. Vid. Apollod. II, pag. 51 B. SOLAN.

ead. l. 10. Πέλτην, ἢ γέῤῥον, ἢ ἀσπίδα) Uterque interpres medium vertit *parmam Perſicam.* An credimus utique Lucianum voluiſſe ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in uſu? GRON.

ead. l. 14. Εὐθὺ σκοπεῖν) Weſſel. ad Diod. Sic. II, c. 12, n. 31, legit εὐθὺς, me non contra nitente, quia ab ſequente σ facile abſorptum ſit alterum. Multa tamen annotavi, ubi differentia illa inter εὐθὺ & εὐθὺς, de qua Ammon. non obſervatur. Sed quia longe frequentiſſime tamen obſervatur, praeſtat eam tenere; &, quae collegi, iam non addere licet. REITZ. Εὐθὺς Mſ. Reg. 2954, teſte cl. B. de Ball.

Pag. 100. *l.* 5. Οὐκ ἐννοοῦντες) Iſta verba, οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτο ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὄν, peſſime interpretantur, *nec in mentem veniat, ni falſum etiam ſit, quod priori eſt conſentaneum;* cum haec ſit ſententia: *non conſiderantes, ſicubi quid ſe invicem conſequatur,* (vel *ſibi congruat*) *quamvis falſum ſit:* ut ſi quis credat, bis quinque eſſe ſeptem, *credat etiam* quater quinque eſſe quatuordecim. Paulo poſt δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, non eſt, ut Latinus, *datis uniuſcuiuſque ſectae principiis,* ſed *admittentes, concedentes principia uniuſcuiuſque ſectae.* Statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη, *cumque a falſo principio exordiatur, vera tamen ad falſam demonſtrationem vult dicere.* Haec ex Graecis verbis ne fidiculis extorqueas, quae ſic interpretanda: *& poſtulat pro demonſtratione vera dicere, ex falſo principio progrediens,* hoc eſt, pro demonſtratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, ſeu hoc ipſum verum dicere, quod iactat, vult pro demonſtratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, ſit falſum. GRAEV.

ead. l. 6. Εἴ πῃ) Forſ. εἴπερ. Certe ſenſus eſt, *numquid antecedentibus ſatis conſonum, falſum tamen ſit.* In M. & Fl. εἴ τι. SOLAN.

ibid. Ἀκόλουθόν τι αὐτῷ) Sic Plato p. 2 B. τὸ ὅσιον ταὐτὸν αὐτῷ αὐτῷ & αὐτὸ αὐτῷ ὅμοιον. Mutarunt *P. S.* & *A.* ac fecerunt prave αὐτῶν. SOLAN.

ibid. Καὶ ψεῦδος) Καὶ cum Graevio hic vertit *quamvis*, Elſnerus ad Evang. Ioan. XVII, 25, ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων· quod eod. modo reddit, *etſi mundus te non cognoſcat, ego tamen te cognoſco*, adducitque Thucydid. VI, 16, Τῶν ἔπειτα ἀνθρώπων προσποίησιν ξυγγενείας τισὶ, καὶ μὴ οὖσαν, καταλιπόντες, ubi καὶ μὴ οὖσαν quoque ſignif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat*. Sed cum Geſnerus paulo aliter vertat, ego me non interponam: quid enim voluerit Lucianus, ex praemiſſis ſatis apparet. REITZ.

ead. l. 7. Λέγοι) Ita, uti conieceram, M. Reliqui λέγει. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅτου) Ex ed. *I.* eſt. Reliquae ὅτε, & ipſi Codd. M. & P. niſi quod hic ὅτι praefert. SOLAN. Ὅποι reſtitutum cupit B. de Ball.

ead. l. 13. Σημεῖά τινα) Sic enim ea definit Euclides: Σημεῖον ἐστὶν, οὗ μέρος οὐδέν· γραμμὴ δὲ μῆκος ἀπλατές· quae nullo pacto conſiſtere poſſe credunt Epicurei. BROD. Eſt in primis illis Geometriae definitionibus, quod iure quis carpat: dicendum enim fuit, *ſuperficiem* eſſe extrema corporis, in quo corpore craſſities quidem, ſed cuius in ſuperficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema ſuperficiei, quando non tota iam, ſed diviſa in partes contiguas conſideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin ſuperficiei ineſt, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, ſive id, in quo lineae diviſae partes ſe mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcuſſa maneant: neu ſi quid in eo ediſſerendo aut definiendo a Geometris peccatum, arti certiſſimae & praeſtantiſſimae fraudi ſit. Quod ſi in rebus huiuſmodi, cuiuſquam auctoritas valeret, Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui ſe Mathematicarum diſciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeſo, ſi non memineris, quam imperite Pythagoreorum ſymbolicam figuram in Πται. deſcripſerit c. 5. Vide etiam, quam iniquus ſit in viros illos ſummos, qui Matheſin excoluerunt, Ἱππ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 14. Τὰ τοιαῦτα) Ubi legitur, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum, ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum eſt ab dormitantibus deſcriptoribus. IENS.

Pag. 101. *l.* 9. Ἐξομολογήσασθαι) Ienſ. in ferculo liter. p. 9 & 10 exiſtimat hoc verbum ſolis fere ſacris ſcriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; ſed non aegre feret, ſcio,

ſi ei hunc Luciani locum oppoſuero, alioſque ex Plutarch. Num. p. 71, 76, Coriolan. 215, & p. 943. Nec non Heliod. L. IX, p. 427, quos affert Iac. Elſn. ad Evang. Matth. III, 6, ut probet, verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis ſcriptoribus non inuſitatum eſſe. Reitz.

ibid. Πράγματα παίδων ἔχοντες) *Puerilibus quibuſdam nugis vacare.* Brod.

ead. l. 13. Παραμυθίαν) Confer ſupra Νεκρ. Διαλ. XV, § 3. Solan. Illa Solani citatio nihil aliud vult, quam Iuntinam ed. ibi male habuiſſe παρὰ μυθίαν· quod vitium *H.* quoque cum obſideret, ex aliis & collatione huius Lucianei loci id ſuſtulerat Solanus. At id in variantibus lećt. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omiſſum, quia edit. *Iunt.* in qua editionum varietates notaverat noſter, non poſſidebat Hemſterh. Etſi forſan, ſi poſſediſſet, eiuſmodi minutias non annotaſſet. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. Reitz.

Pag. 102. *l.* 9. Ἢ ἰδόντες) Angl. εἰδότες. Bourd. Εἰδότες A. P. & L. Melius, quam quod in cett. & ipſo M. ἰδόντες. Solan.

ead. l. 12. Καὶ λήθη — πρὸ Εὐκλείδου) Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina ſuperſunt. Primus anno 2 Olympiadis 88, quinto anno belli Peloponneſiaci, de quo non eſt hic ſermo. Alter anno 2 Olympiadis 94, quem intelligit hoc loco Lucianus: eo enim praeturam obtinente facta eſt amneſtia, ut narrat Xenophon Lib. 2 Hellenic. Ideo ſaepe apud auctores hiſtoriae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminiſſe, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienſium reſpublica inſtaurata fuit, facta inter cives pace. Palm. Apud Montfaucon in Biblioth. Coslei. p. 490, in Excerptis inſcriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζοντα. Παροιμία. Ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα κακῶς ἐκέχρηντο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γινομένου μετ' αὐτοῖς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum ſuperiore Scholio conferri, & videri queat, idem eſſe, ſed nonnulla aliter legi. Adde, ſi lubet, Schol. & Commentatores ad Ariſtoph. Plut. v. 1147. Reitz.

ead. l. 13. Πρὸ Εὐκλείδου) Ἀμνηστία. Guyet. Vide Scholia, & Καταπλ. c. 5. Solan.

in Schol. Ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλ. &c.) Hoc iam ſupra habuimus totidem verbis; nec ſemel in huiuſmodi repetitiones delapſus eſt Scholiaſtes noſter. CLER. Tam imperite autem deſcripſit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52, (v. c. 5 eius Dial.) ut ultima illius eo ſpectantia, huc etiam retulerit; quae ego delevi. SOLAN.

Pag. 103. *l.* 3. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις) Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: *Etenim promiſſiones admirandas audio, quando qui ſummum faſtigium attigerint, felicitate potientur.* Ἡνίκα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus eſt ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν, *ad quantam felicitatem perventuri ſint.* Superius in Somnio c. 9, ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ πορίῃ λιθοξόος γενόμενος, *quanta bona conſequeris, ſi evadas ſtatuarius.* Sic alibi apud Noſtrum ἡλίκα θαυμάσια, *quam admiranda.* Nihil tritius. GRAEV.

ead. l. 4. Ἡνίκα) Demoſth. 210 C. θαυμάσια ἡλίκα. Noſter ipſe c. 2, ἆθλα θαυμάσια ἡλίκα εἴρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἡνίκα neceſſario retinendum eſt, ut ſententiae conſulatur, niſi aliter ſuperiora ſcribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἡλίκας, ἃς εὐδ— quod minus elegans foret. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ) *Quae haud dubie ſunt bona.* BROD. Vid. idem ſupra Ἀλκ. ſub init. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ) Melius, quam in Anglic. ἐς Στοϊκὸν τὸ ἄκρον. BOURD.

ead. l. 8. Ὑφ' ἡδονῆς) M. Fl. *S. A.* recte. In reliqq. mendoſe ἐφ', niſi quod in *I.* excidit litera ε, vel υ. SOLAN. Male Solanus Aldinam ed. incuſat, aut ſaltem non ſatis expreſſit, quid illa habeat. Video enim, illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ', neque ὑφ' habere, ſed ſic: μήθ' φ' ἡδονῆς· unde tam ὑφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in Iuntina ſe habuiſſe, recte obſervarat idem. REITZ.

ead. l. 9. Φθόνου δὲ κρείττονι) Vid. ſupra ad c. 12 huius Dial. vel c. 19 de Merc. cond. ubi de hac phraſi, perfacili, ſed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur ſignificari. Nam *invidia maior,* eſt quidem, *qui non perturbatur invidia, qui ſpernit invidiam,* vel cui ea nocere non poteſt, ut Horat. 2 Od. XX — *Invidiaque maior urbes relinquam.* Sed & poteſt invidia tam activa, quam paſſiva, ſimul intelligi, id eſt, qui neque invidet alteri, neque curat, ſi alter illi invideat, utrumque enim philoſophum decet. REITZ.

ead. l. 12. Κᾂν πάντα πλείω ἔχῃ) Vorſt. legit κᾂν κατὰ πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. SOLAN. Non opus erit emendatione Vorſtii, ſi cum Mſ. Reg. 3011 legas, κᾂν τὰ πλείω ἔχῃ.

Pag. 104. *l.* 6. Ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι) Τῆς ὁδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: abſurde. Quis enim *extra viam ſtare eum* dici ferat, *qui foribus adſtat?* Audacter itaque repono τοῦ οὐδοῦ, ut *extra limen,* quod rei accommodatiſſimum, *ſtare* iam dicatur. Poëtica quidem eſt vox οὐδὸς, ſed Luciano familiaris. Sic Μισϑ. c. 23. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καταλείψων ἴσϑι &c. Adde Ἀπ. μισϑ. c. 5, Οἰκ. c. 18, & Δημοσϑ. c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata eſſe aequalia, apud Diog. Laërt. pag. 192 F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἕνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ. Quod & Suidas affert in v. Κανωβ. Emendationem hanc reperies in notis Io. Clerici, ad fragm. Menandr. pag. 250, editis menſe Septembr. anni 1709, cum ego iam in ſpecimine meo, quod prodiit menſe Februar. anni 1708, publici iuris feceram. SOLAN. Veritate victus recepi Solani emendationem, & mutavi Geſneri verſionem, pro *viam*, *limen* reponens. In edd. variationem non aliam reperi, quam quod *Ald.* & *Hag.* habeant ὁδοῦ ἐσμεν, enclitice. Aliae ἐσμὲν cum accentu. Et quamvis ἐστι hic quoque accentum amittere debeat, expreſſi tamen Mſſ. ſcripturam. REITZ.

ead. l. 7. Ἔστιν) Sic M. & L. Melius, quam ut in reliquis eſt, ἐσμέν. SOLAN.

ead. l. 10. Πλησίον) Haec vox in *P.* neſcio an conſulto, certe prave, mutata eſt; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν ἀκηδίᾳ) Pierſonius ad Moer. Atticiſt. emendabat ἐν ἀηδίᾳ, aſſentiente B. de Ball.

ead. l. 14. Εἴκοσιν ἔτη) Vid. ſupr. c. 59 fin. SOLAN.

ead. l. 15. Ἢ τίς ἐγγυητὴς) Mira ſunt haec. *B.* 2. εἰ· nihilo melius M. ἤ. Quid ſcripſerit Lucianus, neſcio; certe nihil horum. SOLAN.

Pag. 105. *l.* 2. Διώκοντες οὐ κατέλαβον) Sic fere in Novo Foedere, epiſt. ad Rom. IX, 30, Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba L. Bos pag. 114 ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem perſequitur: καταλαβεῖν vero, qui eum, quem perſequitur celeri curſu, comprehendit. Duo haec verba iuncta, uti hic, reperiuntur apud Comicum in Theſmophor. Ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώ-

κεις ταύτῃ; *Adhuc ipſum comprehenderes, ſi inſequereris hac?* Apud Dion. Halic. L. V, p. 313, ἢ οἱ διώκοντες κατελάμβανον. Et Artemid. L. I, p. 295, οὐδὲ δραπέτην διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *perſequi*, pro, hoſtili animo fugientem perſequi, & aliquid ſequi, donec acquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* noſtra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque iam dare poſſemus, niſi haec ſatis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiſſ. conſobrini Abreſchii Obſervatt. ad Heſych. petenda indicavimus; quaeque videantur in Obſervatt. Miſcellan. ab eruditis Britannis inchoatis, Vol. V, T. III, anni 1735, p. 92, ubi docemur, διώκειν generaliter ſignificare *celeriter currere;* adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut Heſych. διώκειν etiam interpretatur, μεθ' ὁρμῆς φεύγειν, ac Thucyd. VIII, c. 102, Τὴν δίωξιν εὐθὺς ποιούμενοι· quod aliis exemplis probat idem Abreſchius ibidem. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε) Satis abſurde Obſopoeus verterat, *ſed eſto, ſi videtur te comprehendiſſe*, quaſi κατέλαβε legeretur; quod tamen non poſſe fieri, ſequens ἔχε ſatis docere poterat: at forſan voluit, *ſi videtur, te comprehendiſſe*, pro *ſi videris comprehendiſſe*, tumque nimis ambigue. REITZ.

ead. l. 8. Τῇ σορῷ) Id verum eſſe, iam dixi ſupra in Apolog. c. 13. Brod. Miſc. IX, 16 f. ait: Hoc enucleat Eraſm. in proverbio, *alterum pedem in cymba Charontis habere.* Sed pro τῇ σορῷ ſcribit τῇ σοφῷ, non ſua, ſed operarum culpa. Interim genus recte ibi expreſſit. REITZ.

ibid. Ἄλλον — βίον) Hoc vero eſt, quod nos Chriſtiani, firmiſſimis ducti rationibus, auctore ipſo Deo, ſperamus: quos adeo nihil eorum, quae hic a Luciano adducuntur, ab inſtituto retrahere aequum eſt, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam eius rationibus ineſſe vim, rem recte reputans invenies, ut vel a philoſophiae ſtudio homines Ethnicos deterrere prorſus valeant. Etſi enim perfectionem illam omnibus ſuis numeris abſolutam aſſequi non dabatur, ope tamen philoſophiae & meliores ſeſe & beatiores iis, quos ſapientiae nulla cura tenet, evaſuros in hac vita, ad virtutis ſapientiaeque ſtudium ſatis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a ſapientiae ſtudio retraheret, ſed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliiſque philoſophiae ſui temporis vitiis ad vitam recte atque honeſte inſtituendam, ut in ſequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Iſocrati operam dantes irridet apud Plu-

tarchum M. Cato, in eius ſchola ſeneſcentes, *apud inferos, ſi Diis placet, arte uſuros*, p. 641. Confer autem Noſtrum Δικ. c. 21; ad quem locum eadem dicta putes. SOLAN.

Pag. 106. *l.* 4. Διατρίβετε) Conf. infr. Συγγρ. c. 7. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄφικτα) Angl. & Mſ. ἄφυκτα. BOURD. Lege ἄφυκτα. GUYET. Ἄφυκτα B. A. & M. Reliqui corrupte ἄφικτα. SOLAN.

Pag. 107. *l.* 1. Ὁλκοῦ) Ὁλκὸν de corpore ſerpentis dici, idoneus auctor Nicander Θηριακ. p. 162, & praeſertim 166, Ὁλκῷ δὲ τροχόωσαν ἅλων' εἱλίξατο γαίῃ. Ceterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus, quam *volumen*. Germanicus in Arateis 424 de hydro, *tractu ſubit ille leonem.* Add. Nemeſ. ecl. 4, 40, *torto non ſquamea tractu Signat humum ſerpens*; ubi Burman. & Germanicum laudat, & Ovid. Met. 15, 725. Itaque non male ὁλκὸν, qui ἀπὸ τοῦ ἕλκειν ſit, ut a *trahendo tractus*, ſic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. GESN.

ead. l. 2. Ἐκχέας) Vid. ſupra Ἀναβ. c. 24. SOLAN. Praeterea ad hoc verb. notabat idem Solanus, ἐκχέας in *I. H.* & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. & *S.* An igitur dubitavit, num ἐγχέας praeſtaret? quia *infuſam in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus: nam aqua prius aliunde effunditur, ante quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi eſt, praepoſitionem ſequi contrariam illi, cum qua verbum eſt compoſitum. Sic enim ſupra Dial. omnium primo § 15, πρὸς μὲ ἀπιδοῦσα, ubi πρὸς & ἀπὸ *ad* & *ab* tamen iunguntur, vel potius ſeſe excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in ſe *avertit* & *advertit* eod. ſenſu dicitur, (quod iam diximus in libello noſtro de Ambiguis.) Ita fere de Domo c. 3 f. λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν. Arrian. de Exped. Alex. 2, 1, ἐς Μακεδονίαν ἀποστρέψων τὸν πόλεμον. Ubi εἰς & ἀπὸ quoque ſunt oppoſita; ſed pro ἀποστρέφων etiam ἐπιστρέφων dici poſſet, exiguo quidem diſcrimine. Ita ἐκφέρειν εἰς δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. REITZ.

ibid. Πτίττοι—πτίττων) Scholia, πτίσσων vel πτίττων. M. autem hic πτήττων, & ſupra πτήττοι. Quod emendationem Kuſteri apud Suidam in ἀνάπολης &c. egregie confirmat. Vid. Plut. 799, 2. Impreſſi omnes πλήττ—. SOLAN.

ead. l. 7. Οὕτω μὲν ὀργίλος) Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori ſuo ſimilis eſſe, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνεικος ὤν, καὶ φιλήδονος, νὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. ΕΡΜ. τίσι γε; ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαι. Primo male μι-

κρολόγος vertitur *ita minutus*, cum ſit *ſordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίσι γε ſibi velit, non video. Nam cum dixiſſet Lucianus, velisne praeceptori tuo praeter doctrinam ſimilis eſſe, cum ſit tam iracundus, tam ſordidus, tam rixoſus, & voluptatis per Iovem amans, licet multis non videatur talis eſſe? ſubdit Hermotimus: *Quibuſnam?* Sed Lucianus ſubiicit narrationem de ſordibus & iracundia alterius philoſophi ſenioris, quae quaeſtioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum oſtendendum fuiſſet, quibuſnam videretur eſſe φιλήδονος; nec quidquam ſoleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendiſſem, perſuaſi mihi, levi mutatione locum hunc foede inquinatum ſic poſſe purgari: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς, ὦ Ἑρμότιμε. *Quid taces, Hermotime.* Maxime hanc meam emendationem firmat antiquiſſima editio Luciani *Flor.* anni 1496, quam primam eſſe puto, in qua legitur quidem τισί γε, ſed ſine diſtinctione perſonarum. Sic enim illa habet: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τισί γε ὦ Ἑρμότιμε. Aequis lectoribus non difficulter, ſpero, me probaturum, hic me non fefelliſſe divam Criticen. GRAEV.

ead. l. 10. Τί σιγᾷς) Emend. Graevii in textum recipere non dubitavi. Fl. τισί γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83. SOLAN. Τισί γε) Magnum ingenium Graevii, magna optimis artibus parta gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non ſecutus ſim ipſius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero, quod habent conſtanter libri, optimam habet ſententiam. Iam diu vacillat Hermotimus, iam diffidere ſuo doctori didicit, iam crapulam viri & rixas ſupra commemoratas aliis, quam ante, oculis intuetur. Igitur cum dicit Lycinus, An illius velit eſſe ſimilis? & in fine ponit ea verba, quibus docet, profecto vitioſum eſſe hominem, quantumvis vulgo talis eſſe non videatur: modeſte Hermotimus, & velut immurmurans, τισί γε, inquit, h. e. *at quibuſdam tamen*, mihi inprimis, poſtquam opera tua viſum recepi, talis videtur, cuius proinde ſimilis eſſe equidem iam nolim. GESN. Solani & Graevii periculo lectionem priſtinam movere poſſem, ſed mea auctoritate non auderem, etſi eorum coniectura perplacet. Solanus quoque perſonam ΕΡΜ. ante τί & ΛΥΚ. poſt σιγᾷς deleverat: quod neceſſarium erat, ſi cum illo σιγᾷς legat. At cum Geſnerus commodum ſenſum ex vulgata eliciat, eam ſine Codicis ullius auctoritate immutare fas non eſt; alioqui

ſateor, etiamnum mihi arridere Graevianam emendationem, tum quia illud τί σιγᾷς Noſtro uſitatum, tum quia non ſic ſolet illud τισί γε uſurpare. Immo quo plus conſidero, eo magis perſpicio, nexum orationis id poſtulare: languet enim alioqui nova illa interrogatio θέλεις διηγήσομαι; Si vero praemiſerit, *quid taces?* concinnius ſequitur, *vin' igitur pergam?* id eſt, *quia taces, ego porro narrabo.* Iam vero ſignum interrogandi, quod poſt τισί γε aderat in edd. etiam omiſi, quia Geſn. ſic velle video. REITZ. Vulgatae lectioni, quam tuendam & interpretandam ſuſcepi, illud etiam favet, quod ea, quam reſtitutam cupiunt Graevius & Solanus, ſi inventa eſſet in antiquis exemplaribus, nemini in mentem venire potuiſſet vel perſonam adſcribere, vel τί σιγᾷς; lectionem planiſſimam, in τισί γε mutare. Si quid in hac arte firmum eſt, illud profecto eſt, non mutatam eſſe lectionem planam, facilem, quae nihil dubitationis haberet, in diverſam. Neque ſic errant deſcriptores, neque ſic emendant. GESN. *in Addend.*

ead. l. 12. Τινὸς λέγ. ἀνδρὸς) Non poſſum hic cum viro eximio & de me optime merito ſentire, qui haec de alio philoſopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magiſtro, ſive is Theſmopolus fuerit, ut ſuperius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non ſolitam moderationem, qua hominis ſordidiſſimi nomen reticere ſuſtinuit. Unde colligo, omnia eius opuſcula, in quibus nominatim in ſui temporis homines invehitur, ab eo poſt XL aetatis annum ſcripta. SOLAN.

Pag. 108. *l.* 3. Ἔνη καὶ νέα) Vid. Ariſtophan. Schol. ad Nub. Act. IV, Sc. 1, 1, ubi fuſe enarrat, qua ratione id nomen ultimo menſis diei inditum ſit, quia eodem die luna & deſinit & incipit. Adde & Plut. in Solone, p. 168, 1. SOLAN.

ead. l. 5. Ἰδιώτης) Non ſimpliciter *hominem privatum* ſignificare, ſed ἄμουσον, *rudem* & *incultum*, ex addito ἄγροικος apparet, & ex aliis, quos adduxit Ienſ. Vid. ſupra ad c. 67. Adde, ſi lubet, Elſner. ad Act. Apoſt. IV, 13. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκτετίκαμεν διάφορον) Recte ibi interpres. Eſt enim διάφορον ex Suid. τὸ τίμιον, *merces.* Cetera huius Dialogi antea ſum interpretatus. BOURD. Conf. infr. Amor. c. 8. SOLAN.

ead. l. 13. Δίκην ἔφυγον) Scribo ἔφυγεν. BROD. Sed quia *S.* hoc iam habet, ego ἔφυγε propter euphoniam ſcribere non dubitavi. REITZ.

ibid. Ἔφυγεν) W. Cod. & plerique impreſſi ἔφυγον. *S.* recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοῦ ἐλάβετο) *Quod eum manu prehendiſſet.* BROD.

Pag. 109. *l.* 1. Τὸν κάδην) *Cadum, ut ſymbolum daret ac deponeret.* BROD. Sed vide, quam parum recte κάδην ſcribat, pro κάδον. REITZ.

ibid. Τὸν κάδον) Mirum eſt, in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδην. Quid eſt κάδης, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc eſt, *vini cadum in ſinu efferentis.* Quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyllogiſmis Stoicorum, quos ſic nominabant. Vide ſuperius in βίων πράσει. Pagina ſeq. ὁ φιλόσοφος ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικήν. Vertitur: *vide, mi Hermotime, cuiuſmodi reſponſum, quam ſene dignum philoſophus ille reddiderit.* Atqui πρεσβυτικὸν reſponſum eſt *anile reſponſum*, ut patet ex ſequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου· καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες· *ſiquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magiſtrum illis eundum, nam licet boni nihil poſſint diſcere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt.* GRAEV. Mirum eſt, in omnibus impreſſis, ſi a Fl. & *I.* abeas, κάδην hic legi. W. recte κάδον. SOLAN.

ibid. Ἔχοι) Antiquiores edd. & ipſe M. ἔχει. *B.* 2. & *P.* ἔχῃ melius. *S.* & *A.* rectius ἔχοι. SOLAN. Vix obſequerer Salmurienſi ſoli, niſi res ita manifeſta foret, ut paulo ſupra in ἔφυγε pro ἔφυγον. Sed eo ipſo, quod M. non ἔχῃ, ſed ἔχει habet, apparet, eum ἔχοι dare voluiſſe; ideo vulgatum ἔχῃ ſecurus eieci. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ Κροκόδειλος) Hoc ante explicatum eſt, atque etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. BROD. Vid. ſupra, Dial. Mort. I, non ita longe ab initio, & Vit. Auct. c. 22. SOLAN. Studio expreſſi Brodaeanum ὁ pro ὡς, etſi feſtinantis aberrationem credo. REITZ.

ead. l. 10. Κέρατα) Vid. iterum ſupra Dial. mort. I. SOLAN. Immo & ſaepe alibi de hoc ſyllogiſmi fraudulenti cognominatione dictum eſt, ut in Vit. auct. &c. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα) *Ne quid audiat, quod eum, haec apud ſe meditantem, turbet atque interpellet.* BROD.

ead. l. 13. Αὐτὸν) Malim αὑτὸν, adſpirate. REITZ.

Pag. 110. *l.* 2. Ληρεῖ) Variationis notam appoſuerat Solanus, nec tamen addiderat, qualis ea eſſet, fors rurſus ληροῖ quaeſivit; ſed Indicativus ſeſe recte habet. Vid. nos ſupra ad cap. 61. REITZ.

ead. l. 4. Μόνον βασιλέα) Haec ſunt nunquam ſatis deriſa Stoicorum ſomnia. BROD.

ead. l. 6. Ὁ φιλόσοφος) *Filii praeceptor*. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς) Perperam reddunt, *philoſophia, & praeter hanc verecundia*: ſenſus enim eſt, *philoſophia & reverentia erga eam.* Ita πρὸς ſaepe ſumitur, ut in Tyrannicida, Τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. In Abdicato, Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro Imagin. Pſeudomant. Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι. Sed ipſiſſimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς, eſt in L. de Saltatione, Οἵου με ἔφη θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν. VITRING. Quod Horat. Vitringa in priſtina verſione reprehendit, ex Benedictina eſt; id nec Obſopoeus melius reddiderat, *philoſophia iuxta ac verecundia.* Recte Geſnerus iam dedit, etiam non viſa Vitringae correctione, quam ego ex eius nott. Mſſ. quae quidem numero admodum ſunt paucae, inſerui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuiſſe priſcos interpretes: nam πρὸς cum accuſativo ſignificare *affectum eſſe erga*, vel *adverſus* aliquem, ex omnibus auct. conſtat; ſic Herodian. I, 4, 6, Ἐκ γὰρ ὧν διάκειμαι πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9, 15, ἀπεχθῶς πρὸς τὸν Περέννιον διακείμενοι. Sed plane Lucianeae dictioni ſimilis haec apud eund. Herodian. I, 8, 5, Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς· quod non opus eſt pluribus adſtruere. Interim excuſabilis eſt error, quia alibi tamen recte per *iuxta* vel *cum* redditur, ut ap. eund. Herodian. I, 5, 5, Κοινὴν εἶναί μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγηδόνα, καὶ μηδέν τι ἧττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν, *communem eſſe mihi vobiſcum ſuper his calamitatibus moerorem, & vos non minus, quam me, graviter ferre.* Et III, 6, 5, τοῦτο πρὸς ἐκεῖνον ἐνειμάμην, *hoc cum illo diviſi*, (*communicavi*) ac non ſemel alibi. REITZ.

Pag. 111. *l.* 2. Ἀπιτέον) Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπιτητέον & εἰσιτητέον, ut hoc Dial. c. 73 f. &c. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς διδασκάλου) Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellipſ. not. Ienſii ſupra ad libell. de Sacrif. c. 1, & infra ad Paraſit. ſive Lectt. Lucian. p. 351. Adde Hom. Il. Ζ, 47, ἐν ἀφνειοῦ πατρός. Ariſtoph. Plut. 84, & Nub. 961. Plura Kuſter. ad Plut. Ariſtoph. 237 & 242. Et Maittaire de Dialect. p. 73, & Solan. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποπλῆσαι) Conf. infra Ἀποκηρ. c. 9 & 19. Item Τόξ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν εἰδότων) Τῶν εἰδόντων legerat in ſuo exemplari Brod. Vid. Miſc. IX, c. 16. Sed ſibi placere ait εἰδότων.

Quod iam in edd. inveni, nec quidquam variationis ab Solano notatum eſt. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνέγνωκε βιβλία) Stoicorum libros. GUYET. Chryſippi liber erat περὶ ἀξιωμάτων. Diog. Laërt. 210 C. & περὶ καταλήψεως, idem 213 A. Alterius Stoici reliquos eſſe ſtatuendum eſt. Apud Arrianum etiam, οὗτός φησιν ἤδη καὶ δι' αὑτοῦ δύναται Χρύσιππον ἀναγινώσκειν. I, c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Περὶ καθηκόντων) Περὶ καθήκοντος, ſingulari numero, libros inſcripſere Zeno, Cleanthes, Chryſippus, Panaetius. *Officia*, numero multitudinis, maluit Cicero. *Quod de inſcriptione generis, non dubito, quin* καθῆκον officium *ſit: niſi quid tu aliud. Sed inſcriptio plenior* de Officiis, inquit ille lib. 13 epiſt. ad Atticum, epiſt. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere eſt apud Suidam in καθήκοντα, & apud Laërtium in Zenone Cittico. MENAG.

Pag. 112. *l.* 4. Ἀνάλωκα) Tironi dico, cave hic quidquam mutes: ſic enim docent Grammatici ſaepius efferri, & omnino ſic Demoſthenes aliique; quod ideo moneo, quia *B.* 2. mutavit. SOLAN.

ead. l. 9. Αἴσωπος) Periit haec, cum multis aliis, Aeſopi fabula: neque enim in Aeſopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis ſcriptoribus invenitur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν κυματώδη) Cum Hermotimus deploraret iacturam temporis, quam impenderat philoſopho, reſpondet Lucianus, nihil lacrimis profici, prudentius facturum, ſi Aeſopo in fabulis monenti obſequatur: ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Ubi dicit*, inquit interpres, *quendam in litore maris conſediſſe, ut numeraret undas*. Vides, ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendoſum eſſe non animadvertiſſe interpretes vix credi poſſet, niſi res ipſa loqueretur. Ipſi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuiſſe ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον τῇ κυματώδει. Mſ. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη ſcribit ἐπὶ τὴν κυματωγήν· quod argumento eſt, ἐπὶ τῇ ἠϊόνι eſſe gloſſam, & interpretationem magiſtri, quae in contextum irrepſit. Indubie ſcripſit Lucianus: ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τὴν κυματωγὴν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα, *dixit enim, quendam in crepidine litoris conſediſſe, ut numeraret fluctus*. Κυματωγὴ eſt ἠϊὼν κυματώδης, litus, quod fluctibus pulſatur. Heſych. Κυματωγὴ, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπεραγωγή. Uſus etiam hac voce Lucianus eſt in Cataplo: Ἀπόξηροι δέ εἰσι πέτραι καὶ ὀξεῖαι παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,

καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν. *erant rupes nudae & aſperae, quas fluctus pulſabant, & valde horribilis erat illa crepido & magnus ſtrepitus.* Exſtat etiam apud Herodotum in Calliope, ut dudum Budaeus obſervavit, apud quem tamen male ſcribitur *κυματώγη*, & in Mſ. Luciani *κυματογή.* Euſtath. ad Odyſſ. ε', *ἐπιωχαὶ, ἐξοχαὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τόποι σκέπην ἔχοντες. ἔνθα καὶ ἰωὴ τουτέστι, πνοὴ ἄγνυται μὴ δυναμένη δηλαδὴ προϊέναι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματωγὴ παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυνται.* GRAEV. Vid. *Τιμ.* ſub finem: *μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ 'γαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς.* Ubi itidem in Mſ. legitur *κυματώγης* pro duobus poſtremis verbis. Pronuntiat ex Euſtathio Tan. Faber, vulgatam eſſe gloſſema. Mihi, cui Euſtathius ad manum nunc non eſt, nondum liquet. Locus a Graevio laudatus non in Cataplo reperitur, ſed in Navigio: verum in eo nihil video, quod de litore intelligi *κυματωγὴν* cogat. Aliunde habere hanc fabulam Aelianus videtur, qui XIII, 15, Var. Hiſt. nomen iſti fatuo facit *Κοικυλίων.* G. M. P. & L. *κυματωγὴν* habent; ſed in M. quem ſolum ipſe inſpexi, prius fuerat *κυματωδῆ.* Polyaen. *παρὰ τὴν ἠϊόνα παίζειν*, Strat. I, p. 28. SOLAN. *Κυματωγὴν*) Etſi Solanus editionum lectionem *κυματώδη* ſervari maluerit, ego hic Graevio & quinque Mſſ. potius auſcultavi, licet alterutrum pro gloſſemate poſſit haberi, ut *ἐπὶ τῇ ἠιόνι*, aut *ἐπὶ τὴν κυματωγὴν* ſuperfluum ſit. REITZ.

Pag. 113. *l.* 3. *Μεταμαθήσῃ*) *Ald. Iunt. Hag. P.* Fl. nec dubito, quin & reliquae, habebant *μεταθήσῃ*. Quod mutavi, quia *μεταμαθήσῃ* hic longe aptius: ſignificat enim, *alia vel meliora diſcere*, ac *priſtina dediſcere*, quod notum. Sed & *mutare animum* recte vertitur ap. Ariſtoph. in Plut. 925: *Οὐδ' ἂν μεταμάθοις;* ΣΥ. *Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι τὸν Πλοῦτον αὐτόν.* REITZ.

ead. l. 7. *Ἐπὶ πάντας*) Scil. *φιλοσόφους.* BROD.

ead. l. 9. *Ἥρησο*) Dicit, ſe haec diſputaſſe contra Stoicos, non quod ſingulari quodam odio illos prae ceteris philoſophorum ſectis proſequatur, ſed quod Hermotimus huic ſe mancipaſſet, idem dicturus, ſi aut Platonem aut Ariſtotelem ſectaretur. Sed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: *τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἥρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς·* ſed quid eſt *ἥρησο*; legendum omnino *ἥρησω·* ſi aut Platonem aut Ariſtotelem praetuliſſes, ſectatus eſſes. *Αἱρεσθαί τινος* eſt aliquem ſectari.

Hinc αἱρέσεις ſunt ſectae philoſophorum. Infra κεκολασμένη δίαιτα eſt adſtricta ſevera vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philoſophi, cui opponuntur ἄνετα πάντα καὶ ἐλεύθερα, *libera omnia & ſoluta*, ut Cicero loquitur. Sic & Plutarch. in Lycurgo duram illam diſciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coërcebantur, vocat δίαιταν κεκολασμένην. GRAEV. Tenui ſpiritu omnes antea ſcribebant. SOLAN. Monente Solano ſpiritum aſperum aſſumſi; etſi Brod. quoque ſcribit ᾕρησο, *delegiſſes*. Sed ex *B*. 2. punctum ſubſcriptum addidi: eſt enim ab αἱρέομαι, *eligo*, non ab ἔρομαι interrogo, & pluſquamperfect. paſſivae formae in hoc verbo active valet, veluti τεθέαμαι, *vidi*, Evang. Ioan. I, 32; δέδεκται, *accepit*, Act. VIII, 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic Herodian. I, 13, 15, ἐδεδουλῶντο active ponit. REITZ.

ead. l. 16. Οὔτε δίαιταν κεκολασμένην) Id eſt, *neque caſtigatam* (h. e. *ſtrictiorem*) *vivendi rationem*. Sic Aelian. V. H. XI, 3, κεκολασμένῃ τροφῇ διαβιῶναι. L. BOS.

ibid. Δίαιταν) Vid. ſupra Nigrin. c. 7, ex diviſione Solani; ſed quia alia ibi facta capitum diviſio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod iam inquirere non vacat. REITZ.

Pag. 114. *l.* 5. Ἐλλέβορον πιεῖν &c.) Alii multi bonique hoc de Carneade. Ediſſertavi hoc ἀμφίλογον ad A. Perſii S. V. MARCIL. Conf. infra (Ver. Hiſt. 2, c. 18.) GUYET. Ipſe Lucianus infra, verae Hiſtoriae lib. 2, ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου &c. Diximus pluribus ad Laërtium. MENAG.

ibid. Ἐς τὸ ἔμπαλιν) *Ut eorum omnium oblivíſcerer*. BROD.

ibid. Ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρ.) Chryſippum enim helleboro cerebrum purgaſſe, ut ad meditandum aptior eſſet, memoria proditum eſt. Vid Menagii not. ad Diog. Laërt. & Noſtrum in B. πρ. c. 23, & Ἱστ. β, c. 18. SOLAN.

ibid. Ἢ ὁ Χρύσιππος) Qui adverſus Carneadem diſputaturus helleboro caput purgaſſe fertur. Parum abfuit, quin praeterirem, verba haec, ὕδωρ ὑπέρῳ πλήττειν in adagio, *Aquam in mortario tundere*, & illa, ὁ γνώμων φασὶ, in proverbio *Gnomon & regula*, explicari. BROD. Vid. infra Ἱστ. β, cap. 18, & ſupra B. πρ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 7. Παραφερόμ.) Ex L. haec ſcriptura; in quo tamen mendoſe παραφυρ— legebatur. In reliquis περιφερ— minus apte. Vid. Τιμ. cap. 25. SOLAN. Etſi primo intuitu admodum blanditur vulgatum περιφερόμ. quia *agitatum*, *circumerrantem* ſignif. tamen id non vult Noſter, ſed *abreptum*, *delatum* eo, quo tempeſtas fluctuſque volunt, i. e. *vulgarem opinionem ſequebar*,

non utens libero ratiocinio, quod ipſe mox per συῤῥέοντα τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. Reitz.

ead. l. 10. Θεὸς ἐκ μηχανῆς) Miror Brodaeum, qui hic more ſolito non dixerit, vid. Eraſm. in proverb. Reitz.

ead. l. 12. Ξυρήσ.) Vid. ſupr. de Merc. cond. c. 1. Solan.

ead. l. 13. Ἐλεύθεροι) Conf. infr. Εὐχ. c. 2. Solan.

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 116. *l.* 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ) Eſt λαλιὰ, ſive προσλαλιὰ, cuiuſmodi etiam ſupra *Inſomnium*, & infra περὶ τοῦ οἴκου. Et Ἱππίας ἢ βαλανεῖον. Et περὶ τῶν διψάδων. Marcil.

ead. l. 3. Μεῖζον γὰρ εὐχῆς) Conf. ſupr. Μισθ. c. 12. Solan.

ead. l. 5. Ἁρμονίαν) i. e. compoſitionem, numeros, quod in Herodoto agnoſcit & praedicat Dionyſius Halic. περὶ συνθέσ. ſ. 3, p. 22, Uptoni, ſeq. ubi etiam illud alterum de Ionica ſuavitate illuſtratur, ἵνα μή τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique itaque concludit, ἐξ ὧν ἄν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἡ πειθὼ τῆς ἑρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil. IX, 4, 19: *In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipſa* διάλεκτος *habet eam iucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur.* Paulo ante ſ. 16, *Neque mihi*, inquit, *quamlibet magnus auctor Cicero perſuaſerit, Lyſiam*, Herodotum, *Thucydidem parum ſtudioſos* compoſitionis *fuiſſe* &c. Gesn.

ead. l. 8. Πέρα τῆς — ἐλπίδος) Confer ſupra Μισθ. cap. 7 fin. Solan.

ead. l. 9. Συγγράμμασι) Συγγράμματα Herodoti eſſe *libros* ipſius *hiſtoricos*, ſatis ex iis conſtat, quae de vi huius verbi ad Thucydidis principia diſputantur ab H. Stephano. Gesn.

ibid. Γνώριμος) Vox haec, ſine qua manca prorſus ſententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & ed. *l.* reſtituimus. Solan.

ead. l. 10. Ἐν βραχεῖ κατ.) Hic aliquid deſideratur. An γνώριμος; Sic infra: γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγένοντο, p. 118. Guyet. Vide, ut rem acu tetigerit Guyetus. Id ipſum enim, quod omiſſum coniecit, in L. & *l.* inventum reſtituimus. Reitz.

ead. l. 11. Πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας) Cum Plinio non concordat Lucianus, nec Suidas cum Luciano. Nam Plinius L. 12, c. 4, de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis noſtrae CCCX anno. Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *hi-*

ſtoriam eam condidit in Thuriis in Italia. Non igitur e Caria ſolvens adiit Graecos & conventum Olympiacum, ut hiſtoriam ſuam in ea celebritate recitaret, (ut hoc loco ſcribit Lucianus) ſi eam tum demum ſcripſit, cum patria relicta factus eſt Thurius civis. At Suidas cum Plinio & Luciano pugnat. Sic enim ſcribit in voce Ἡρόδοτος· μετέστη δὲ ἐν Σάμῳ διὰ Λύγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρτημισίας τρίτον τύραννον Ἁλικαρνάσσου. ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἠσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις θ', id eſt, *ſeceſſit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemiſia tyrannum Halicarnaſſi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & hiſtoriam ſcripſit in libris novem.* Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, ſi quis alius, callens. Suidas ſua omnia ex antiquis auctoribus, qui ſuo tempore exſtabant, habet. Coniecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemiſiam, videtur ea ſcripſiſſe, dum ſub tyrannide Lygdamidis eius feminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, ſuadet, eum non amplius Halicarnaſſum habitaſſe, quando hiſtoriam ſcripſit: nam Dorica dialectus ibi erat in uſu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praeiudicio te onerabo, lector, & integrum hoc σκέμμα tibi relinquam examinandum. Palm. Confirmat hic locus, quod Scaliger ὁ πάνυ in notis ad Euſ. Chron. p. 104 aſſeruit, ſcilicet ante ſcriptam ab Herodoto hiſtoriam, quam Thurios traiiceret. Vid. etiam Fabricii Biblioth. Gr. 661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam editionem, ut ita dicam, Hiſtoriae ſuae, locupletarit & ornarit: quae etiam nobiliſſimi ſcriptoris nuperi Humphredi Prideaux ſententia eſt; quem vide P. I, L. VI; Gallicae autem a me factae verſionis T. II, p. 206. Solan.

in Schol. col. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ &c.) Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. ſe correxiſſe monet Solanus. Nam pro ὑπέδειξεν in ed. Cler. legebatur ἐξηφήνεν, pro ἐπιδείξεως, ἐπιδεῖξαν ὡς. Pro κίττων, ἀττικίζων editum quidem erat, cum in ipſo Cod. V. tamen legeretur κιττῶν. Pro περιειργάζετο denique, περιεργάσατο. Merito igitur hunc ſecutus ſum. Reitz.

Pag. 117. *l.* 1. Συγγραμμάτια) Diminutivum iſtud quis ferat de Herodoti hiſtoria uſurpatum? Eam autem, quam habemus, non alia ſcripta, intelligi, ſequentia demonſtrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, συγγράμματα. Solan.

ead. l. 6. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων) V. ſupr. Catapl. c. 17. REITZ.

ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων) Haec verba, οὔκουν ἠξίου διασπᾷν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν, videntur, ratione locutionis emendatae poſtulante, ſic eſſe reſcribenda, οὔκουν ἠξίου διασπᾷν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνῶσιν· *noluit igitur ita rem diſcerpere, neque partitione tali minutatim colligere & comparare ſibi famam.* Nam quamvis participia ſaepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent: pendent enim ab ἠξίου καὶ οὐδέ. Nec dubito, quin pag. 118 ſit ſcribendum, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυθανόμενοι. In editionibus ἀπὸ non habetur, cum tamen ſententia loci vocem eam requirat. GRAEV.

ead. l. 12. Ὀπισθόδομον) De gradibus templi habitas has orationes docet Philoſtr. ep. XIII, p. 919, ἀπὸ τῆς τοῦ νεὼ βαλβίδος· & vit. Apollon. lib. II, c. 2, p. 141; c. 31, p. 170, ἀπὸ τῆς κρηπῖδος τοῦ νεώ. AG. X, 95. Vid. Philoſtr. Gorgia pag. 493, ubi τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤχησεν. Et mox: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De ὀπισθοδόμῳ vid. notas ad Περ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 15. Μούσας) Non ergo Herodotus ipſe ea ſuis libris nomina fecit; quamvis non deſint, qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. SOLAN.

Pag. 118. *l.* 1. Ὀλυμπιονίκας) Caſaub. ad Theocr. Scal. ad Catull. ex Suid. innominato. De Hippia, ipſe poſtea, Cic. Apul. De Prodico, Xenophon, & nos ad Somnium Luciani: de Anaximene & Polo, id. p. 208, Ariſtot. Diog. Laërt. De Aëtione, Theocrit. Epitaph. Aeſcul. De nuptiis Alexandri & Roxanes, Arrian. Curt. BOURD.

ead. l. 3. Οἱ δὲ τῶν ἐκ) In omnibus libris erat ἐκ τῶν. Mutavi ego, & feci, οἱ δὲ τῶν ἐκ τῆς &c. ſaepe enim ſic uſurpatur & apud Noſtrum & apud alios ſcriptores. SOLAN.

ead. l. 8. Τῶν ἱστοριῶν) Intellige ἕνεκα τῶν ἱστ. ellipſi nimis frequenti, quam ut exemplis firmetur. Ut Hom. Il. A, 65, Εἴ τ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης· *Sive is nos ob vota non reddita incuſat, ſive ob hecatomben.* REITZ.

ead. l. 12. Ἱππίας) *Hippias Eleus*, ut ex Platone etiam conſtat, quem vide in eo Dialogo, cui *Hippias maior* titulus eſt, ſtatim ab initio pag. 95. Olympiam ibi dicitur acceſſiſſe inſtructus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς καὶ παντοδαποῖς. Adde & Cic. de Orat. III, (IV) 32. Philoſtratus in eius

vita p. 496, ἔθελγε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροντισμένοις εὖ. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀναξιμ.) Anaximenes hic etiam ſtatuae honorem conſecutus eſt Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque Pauſan. Eliac. 2, p. 376. GESN.

ead. l. 15. Καὶ ἄλλοι) Sic Gorgias apud Philoſtratum p. 493. Et Lyſias ap. Plut. in X Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus, vide notas ad Philoſtr. p. 169, & Creſſol. Theatr. Rhet. III, 6. SOLAN.

ibid. Λόγους ἔλεγον) Exempla eiuſmodi locutionum bene multa vid. ap. Ienſ. ad Iov. Trag. c. 22. REITZ.

Pag. 119. *l.* 2. Ὅπου) Etſi vulgo locum ſignificat, tamen & pro *cum*, *quando*, *quandoquidem* uſurpatur, veluti Latini ſolent, obſervante eod. Ienſ. p. 276. Sic ſupra in Hermot. cap. 39, ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον &c. In Abdicato c. 23, Ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομείας διδόασι. Addo Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ σώματα χρὴ, ὅπου ἄν τις βούλεται καθαίρειν, εὔροα ποιέειν, *corpora quando quis purgare vult, fluida faciat oportet.* Ibid. rurſ. aph. 2. Et S. I, aph. 7. Poteſt & verti *ubi*, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. REITZ.

ead. l. 3. Συγγράψαντα) De pictore uſurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζεύξ. c. 3 pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἤρετο) Commodius legeretur ἤροιτο. SOLAN. Ἤρετό τις ἄν, vult B. de Ball.

ead. l. 10. Ἐν Ἰταλίᾳ) An aliquis eius meminerit, neſcio. SOLAN.

ead. l. 13. Χρῆμα παρθένου) Et haec locutio, ſive pleonaſmus non infrequens. Ariſtoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Et Nub. 2, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν. Alia ſimilia Spanhem. ibid. Plura frater cariſſ. G. O. Reitz. in Belg. Graeciſſ. pag. 537—6. REITZ.

ead. l. 15. Τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν) Dixi ad Petron. De taedis Hymenaei notum, & multa Scal. ad Catull. BOURD.

ead. l. 16. Καλύπτραν) Ad vittam nuptialem reſpicit & ἀνακαλυπτήρια, de quibus Langbaen. ad Longin. 4, 10, pag. 34 Toll. Itaque καλύπτραν *flammeum* reddidi. GESN.

Pag. 120. *l.* 9. Ἐν τοῖς ὅπλοις) Poterat abeſſe ἐν. Sed hic pleonaſmus ſatis frequens nonnullis fraudi fuit, ut fruſtra praepoſitionem deletam voluerint in Dial. Mort. XXIII Plutonis & Proteſilai, verſus fin. καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. At non

meminerant verbor. in Evang. Luc. XXII, 49, Εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ; vel forſan hebraiſmi ſuſpecta habuere. Sed omnis aetatis ſcriptores ſic locuti. Homer. Odyſſ. Κ, 385, Πρὶν λύσασθ' ἑτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Hippocr. S. 2, Aph. 36, Οἱ — ἐν τῇσι φαρμακείῃσι — καθαιρόμενοι. Ariſtoph. Plut. 487, Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ibid. 765, ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ, *volo te circumdare, coronare* (in) *catena panum.* Noſter infra Zeux. c. 6, ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, *colore matrem referentes*, & Philopſ. § 33, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά. Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Lucian. iterum de Gymnaſ. c. 19 m. περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. Maittaire de Dialect. p. 300 f. ex Tzetz. ἐν ἄορι καὶ ξίφει τέμνων. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: Ariſtophan. Plut. 628, (ζῆν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorſus ut Ev. Luc. IV, ἄνθρωπος οὐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia ſimilia iam dedit Hemſterh. ad Dial. Mort. loco ſupra indicato, pag. huius edit. 522 ſeq. Vol. II. Item Solanus ibid. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ αὐτὸν) Abeſſe ſine diſpendio videri poſſunt, ſed eleganter ſic paſſim uſurpant. Ad Alexandrum nempe reſpicit. SOLAN. Ad Alexandrum reſpici, quis dubitet? & αὐτὸν ſic uſurpari pleonaſtικῶς, quis neſcit? vide modo paulo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. REITZ.

ead. l. 13. Ὀχάνων) Ὄχανον ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. Heſych. & interp. Ariſtoph. ad Equit. BOURD.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Πάροχος) Ad verbum φέροντες male relatum hoc Scholion in ſedem ſuam retraxi. REITZ.

ibid. col. 2. *l.* 2. Λώρων) Hic pro *loris, habenis*, de qua & aliis vocabuli λῶρος ſignificatt. meretur videri du Cange in Gloſſar. Graeco-Barbaro. REITZ.

Pag. 121. *l.* 4. Τῶν ὅπλων) Quin illud indicat pictura, eam eſſe vim amoris, ut ex armatis etiam ludos ſibi faciat &c. GESN.

ead. l. 7. Πάρεργον) Qui ſuavitatem huius loci ſentire velit, illum quae ſint πάρεργα pictorum cogitare oportet, deſcripta ſatis a Iunio 3, 7, 12; ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid inſtar corollarii. Rex conciliator & deductor ſponſae ſeu veteri verbo *domiducus* eſt pictus Alexander. GESN.

ead. l. 11. Ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι) Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem*

Graecis faciendam admiratione dignum eſſe ſcriptorem: ab aliis, *ſatis ſuperque ſufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Graecis, eum ſcriptorem eſſe admiratione non indignum.* At quid de illa fide in Graecis? utrum ea reſidet in ἱκανὸς, an in δεῖξαι; Immo *celebritatem Olympiacam ſufficere*, & valere *etiam ad ſcriptorem admirabilem oſtendendum Graecis*, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic ſolita erant δείκνυσθαι, non hiſtoriarum ſcriptio. GRON.

ead. l. 12. Δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα) Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. MARCIL.

ibid. Τὰς Ἑλλην.) Τὸ πράξεις hic deſiderari videtur. GUYET.

ead. l. 13. Νίκας) Ex Marcilii coniectura, quam firmat locus Luc. Συγγρ. c. 54. SOLAN. Potius cum Marcil. & Solano νίκας addendum credo, ut Noſtrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo ſtatim in contextum, ut ille iubet, inſero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis ſecluſi. REITZ.

in Schol. Περιγίνεται) Corrupta haec. Ego novum Scholium eſſe puto: Λοχῶντι) Κατασκόπῳ· ubi pro λοχῶντι, γένοιντο, mox eam vocem ſequens, ſcripſerit. SOLAN.

Pag. 122. *l.* 9. Ὅτι περ ὄφελος) Recte ibi Obſop. nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι, οἱ μέγιστοι, καὶ ἀξιολογώτατοι. BOURD. Illuſtrat hanc formulam Kuſter. ad Ariſtoph. Ἐκκλησ. 53. GESN.

ead. l. 11. Ἡ ἀρίστη) Comma poſt ἀρίστη, quod in edd. erat, ſuſtuli, quia ſenſus id poſtulat, ut quilibet facile videt. REITZ.

ead. l. 13. Σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνῖγος) Voces interpretatus ſum alibi. Rem tangit Suet. Iul. c. 39: *Ad quae omnia ſpectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advenae aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis poſitis manerent, ac ſaepe prae turba, eliſi exanimatique ſint plurimi, & in his duo Senatores.* BOURD. Itaque ἀνὴρ Χῖος apud Aelian. V. H. 14, 18, ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγώ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλην ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. GESN.

ead. l. 16. Ἀλλὰ ῥητόρων &c.) Graeca laborant prava diſtinctione. Sic enim haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη μὴ τοὐμὸν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνηται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legiſſe videtur Obſopoeus, qui hunc locum bene vertit. GRAEV. Ut Graevius interpungit, ſic ed. *Par.* iam habebat. REITZ.

in Schol. Ἀξιωφελιμώτατοι) Monſtrum hoc vocabuli; retinendum tamen, donec aliud ſcripſiſſe ex Cod. pateat. Exſtat

etiam in C. Solan. Veram lectionem exhibet Mſ. Reg. 2954, ἀξιολογώτατοι ſcribens, quam in textum admittere non dubitavimus.

Pag. 123. *l.* 1. Ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη) Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo reſtitui poſſint, adhuc liquet. Dicere debuit, *Parum ergo abeſt, quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec.* Solan. Ad verbum, *tantum non parvum iam* eſt, hoc eſt, parum abeſt, quin parvi iam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea, quae adhuc dixi, bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipſis Olympiis verſari. Ut hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem ſententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inſerendum fuit. Gesn. Ὅσον οὐ μικρὸν δέος coniiciebat B. de Ball.

ead. l. 3. Πολυδάμαντι) Perſ. Sat. 1, & ibi interp. Bourd. Vide Σύγγρ. c. 35, & ὑ. Εἰκ. c. 19. Scotuſſaeus. Cuius ſtatua febri laborantibus mederi credebatur. Ἐκκλ. c. 12. Bourdelotius hic nos ad longe alium Perſii Polydamanta amandat. Vicit hic παγκρατίῳ Ol. XCIII. Vid. Pauſ. El. II. Meminit Plato Πολ. A, pag. ed. Ald. 7 A. & Baſilius de Leg. Gr. lib. (Grot. ed. 96 C.) Et Dion Chryſoſt. pag. m. 441 C. ubi Theſſalum vocat. Solan.

ibid. Γλαύκῳ) Vid. ὑ. Εἰκ. c. 19. Caryſtius, qui XXV Olympiade coronatus, *Pycta* per excellentiam denominatus dicitur. De eo Demoſth. περὶ στεφ. ſub fin. cap. 99, p. m. 199 B. ubi prave ſcribitur Καριστίου· & Aeſchin. c. 63. Pind. etiam, ſed ode illa periit. Adde etiam Dion. Chryſoſt. p. 441 C. ubi idem *Caryſtius.* Solan.

ibid. Παραθεωρῆτε) Παραθεωρεῖν ea fere forma percuſſum verbum, ac παριδεῖν apud Herodotum I, 37 & 38. Quemadmodum enim ibi παριδών μοι δειλίαν τινὰ vertendum eſt, *obſervans* in me *timiditatem*, ſeparata a verbo praepoſitione: ita hic etiam παραθεωρεῖν idem eſt, ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. Gesn. Παραθεωρεῖτε Th. M. legere, Solanus notaverat; ſed quia dubites, ſitne Theod. Marcilius an Thomas Magiſter intelligendus, moneo Th. Magiſtrum ſignificari, (quem adeundum in verbo παραβάλλω, extrema tandem pagina docet idem). Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, ὃ καὶ παραθεωρῶ παρὰ Λουκιανῷ εὕρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων· ἀλλ' ἢν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρεῖτε. Sed parvi refert, quomodo apud Lucianum legas: ideo

vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum ſupra Nigrin. c. 10 ex diviſione Solani. Item Hermot. 74. Et infra de Imag. cap. 7. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε) Sic edunt, quod intelligi non poteſt; & ipſos tamen recte intellexiſſe patet ex verſione *per ſe ſolum exutum videatis*: quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. GRON. Ἐπ' ἐμαυτοῦ) Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. SOLAN. Quia Solanus ἐπ' ἐμαυτοῦ vult, & Codicem optimae notae ſuffragantem habet, ſic edi magis paſſus ſum, quam iuſſi; melius enim eſt, quam vulgatum ἐφ' αὑτοῦ· nam etſi αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἐμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Confer ſupra de Merced. cond. c. 19, Εἰ — τὴν ψυχήν σοι τὴν ἐμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἐμοῦ mallem, quia dubito, liceatne reciprocum ἐμαυτοῦ alii, quam primae perſonae verbi, adiungere. Ut enim proprie dicitur πέπεικα ἐμαυτὸν, Herodian. I, 55, Σύνοιδα ἐμαυτῷ· & παρὰ πάντα τὸν ἐμαυτοῦ βίον εἶδόν τε καὶ ἤκουσα, idem Herodian. I, 2, 10; ita abſurdum videtur dicere ἴδητε ἐπ' ἐμαυτοῦ, quia ſic perſona verbi contradicit perſonae pronominis. Ego ſaltem ſi dici nondum obſervavi. Nec tamen opus cum Gronov. ἀποδύσαντος legere, ſi *exutum* velis ſignificari, ſed ἀποδύσαντες ἴδητε coniungendum; & parvi intereſt, hoc tum vertas, vos *me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertiorem ſenſum habet. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποδύσαντες) Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσοντος. Quin ἀποδύσαντες retinendum, ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui iubent, ut inſpicere totum poſſint, athletam ἀγωνοθέται. Ἀποδύσοντος activa voce vix dici de eo, qui veſtes ipſe ponit, poteſt. GESN.

ibid. Μαστιγώσιμος) Dixit antea & ſaepe repetit al. BOURD.

IN ZEUXIN VEL ANTIOCHUM.

Pag. 124. *l.* 1. ΖΕΥΞΙΣ) Huic diſſertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. BOURD. Προσλαλιὰ, ut ſupra. Habita vero iſta etiam in theatro: patet fine huiuſce Laliae. MARCIL.

ead. l. 5. Προσιόντες οὖν) Epanalepſi inſervit illud οὖν, veluti infra Quom. conſcr. Hiſt. c. 62, Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας οὖν. Et Pſeudom. cap. 19, τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν — ἐκεῖθεν

σῦν τὸ ἐνδόσιμον λαβών. Bene obſervante Dukero ad Thucyd. III, c. 95. Ubi & Scholiaſten vide, & ad partes vocatum Raphel. ad Evang. Marc. III, 31. REITZ.

Pag. 125. *l.* 14. Ὤμην τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσάγεσθαι αὐτοὺς) Benedictus, *ſtatim quidem id ipſum etiam addituros putabam.* Ineptiſſime. Nam quî id in laudando additurí erant, cum ipſe Lucianus ante dixit, ſe ſuſpicatum eſſe omnes meliores laudatae orationis cauſas ab ſcriptis ſuis abeſſe? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Obſopoeus, *hoc ipſo eos potiſſimum adductum iri;* niſi quod congrua oratio poſcat *adduci:* non enim agitur de futuro. GRON.

ead. l. 15. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.) *Et hoc nonnihil captos plaudere*, vel, *hoc etiam fortaſſe attractum iri.* Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui ſcripturae favet locus Φαλ. α', c. 3. Codex autem P. cum impreſſis facit, quos tuentur verba cap. 53 Ἑρμ. Parum ergo refert, utram ſcripturam ſequamur. SOLAN.

Pag. 126. *l.* 1. Τὸ τοῦ Ὁμήρου) In Zeuxide, τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyſſ. A, v. 351. GRAEV.

ead. l. 10. Ἄνθρακες &c.) *Carbonem*, ut aiunt, *pro theſauro invenimus.* Phaedr. V, 87. VORST.

ead. l. 15. Καινοποιεῖν) Vide idem ferme de eo Ariſtotelis iudicium de Poët. c. 26 f. SOLAN.

Pag. 127. *l.* 7. Σύλλας) Periit itaque theſaurus antiquitatum Graecarum immenſus; ſed ſtatuarum tantum, aut tabularum pictarum: nam quae longe maior iactura orbi erudito futura erat librorum, quos ſumma cum cura ab eo collectos fuiſſe in Graecia idem Lucianus docet Ἀπαιδ. c. 4, non eſt facta. Plutarchus enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. Plut. Syll. 856 A. SOLAN.

ead. l. 17. Ἡ Κένταυρος) Petiitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων ſuarum imaginem Philoſtrat. Icon. 2, 3? Lectori certe non iniucundum erit utramque picturam contuliſſe. GESN.

Pag. 128. *l.* 7. Οἷόν εἰσιν ἵπποι) Vide nos infra ad Harmon. c. 3, ἀλλότριον τὰ μά. Ubi plura eiuſmodi ſingularis cum plurali exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον) Benedictus, *equarum in morem.* Et cur non aeque bene Obſopoeus? *quemadmodum pulli a matribus lactari ſolent.* GRON.

Pag. 129. *l.* 1. Ἐφ' ὅσα) Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen cenſeo, meliuſque tum habiturum hunc locum. SOLAN.

ead. l. 5. Σκιάσαι) At, ſi Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. Philoſtr. p. 71, & Iun. de Pict. vet. III, 3. SOLAN.

ibid. Καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον) Cum Lucianus deſcripſiſſet Centaurum feminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice deſcriptam, cuius tabulae exemplum viſebatur Athenis, cum ipſum Zeuxidis προτότυπον a Sulla miſſum Romam ad Maleam naufragio intercidiſſet, plurima alia fuiſſe in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem ſpectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παῖδες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum tranſtulerunt hunc locum: *At magnitudinis proportionem, & menſurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendent, quorum muneris eſt talia ſcire.* Τῷ ὅλῳ inepte & inſulſe opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα, ſeu menſuras in pictura, de quibus Philoſtratus iunior in prooemio Iconum, & Plinius. Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία ſimpliciter eſt ſymmetria, neque μέτρων ἰσότης quidquam aliud eſſe poteſt, quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cuius rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet reſpondere toti. Legendum igitur eſt, τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, *partium cum toto congruentiam & aequalitatem.* Dionyſio Longino περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ καλὸν τοῦ σώματός ἐστι συμμετρία τῶν μελῶν καθεστώτων αὐτῷ πρὸς ἄλληλά τε καὶ πρὸς ὅλον. *Pulchritudo corporis eſt conformitas membrorum recte conſtitutorum ad ſe invicem, & ad totum.* Aliis eſt ἀναλογία. Ciceroni I de off. *partium convenientia, & apta membrorum compoſitio.* Plinio in epiſtolis *congruentia & aequalitas membrorum*, lib. II, ep. 5: *Si avulſum ſtatuae caput, aut membrum aliquod inſpiceres, non tu quidem poſſes ex illo congruentiam aequalitatemque deprehendere, poſſes tamen iudicare, an id ipſum ſatis elegans eſſet.* Sic *aequalis* & *congruens* iungit quoque Suetonius de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris uſque ad imos pedes aequalis & congruens*: hoc eſt, verbis Luciani ἡ τῶν πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, noſſe partium συμμετρίαν & ἀναλογίαν cum toto: huius maiorem habebant rationem, quam

ſimilitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & iudicio artificis. Vitruvius id ipſum requirit in architectis lib. III, 1: *Sacrarum aedium membra, ad univerſam totius magnitudinis ſummam, ex partibus ſingulis convenientiſſimum debent habere commenſum reſponſum.* Hunc Luciani locum ſic puer fere emendavi, cum cum aequali Io. Schiltero, neceſſario meo, qui nunc illuſtriſſimo Duci Saxoniae eſt a conſiliis, & inter Iuriſconſultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc ſcriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidiſſe, excerpta Mſ. quae tredecim abhinc annis nactus ſum, oſtendunt, in quibus μερῶν legitur, quamvis ſine iis ipſa ratio ſic ſcribendum eſſe iubeat. GRAEV.

ead. l. 6. Μέρων) Sic recte praeter Mſ. Gr. P. L. & ed. *I.* Reliquae omnes μέτρων. SOLAN. Ego μερῶν ſcribo. REITZ. Nondum damnare poſſum τῶν μέτρων ἰσότητα πρὸς τὸ ὅλον, i. e. verbo uno συμμετρίαν, quae ſine dubio in partibus eſt, licet expreſſa partium mentio non fiat. Etiam qui μέρων habent libri, ipſo accentu produnt, fuiſſe in archetypo μέτρων. GESN.

ibid. Γραφέων παῖδες ἐπαινούντων) Γραφέων παῖδες ſunt diſcipuli pictorum, immo pictores ipſi, ut φιλοσόφων παῖδες Noſter alibi dicere amat. Ceterum ne mirere ſtructuram horum verborum, nec quaeras, quo participium illud pertineat, neque in ἐπαινοῖεν mutandum ſuſpicere. Eſt enim genuinus Atticiſmus participii *, pro imperativo ἐπαινείτωσαν, quem recte illuſtrat Th. Magiſt. v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Weſſeling. Obſerv. pag. 51, ubi ex Sophocl. Aiac. Maſtig. 981 affert: Οἱ δ' οὖν γελώντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς, i. e. *rideant illi & gaudeant malis.* Alia huius generis participia pro aliis modis, vid. ap. Maittaire de Dial. p. 79. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπῄνεσα) Abſurde Obſopoeus, *laude extollebam*, cum aoriſt. indicativi hic vertendus ſubiunctive. Exempla ſimil. vid. ap. Ienſ. in Lectt. Lucian. p. 28—30. Sed credo, id me iam notaſſe ad Hermot. cap. 61 & 81. Confer Ael. V. H. 2, 31. REITZ.

Pag. 130. *l.* 7. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἓν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν) Interpretantur, *porro infantum alter, non ſecus ac pater agreſtis eſt, & in tenera aetate iam terribilis.* Satis fideliter, niſi quod quatuor voces, quae ſequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo ſimilis eſt patri, non etiam alter pul-

* Immo terminatio imperativi. Adde Homer. Iliad. Θ, 517 & 521, aliaque, quae deinde dedi. REITZ. *in Addend. & Corrig.*

lus? An vero ſcribunt, hanc fuiſſe naturam Centaurorum & diverſitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quaſi vero in lactantibus etiamnum beſtiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus eſt *ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος*; Profecto merae abſurditates, & miſere depravatus eſt hic locus. Nam ne Graeca quidem bona ſunt. Quis enim dicit *τὸ νεογνὸν τὸ ἓν τῶν νηπίων*; quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo *τὸ ἓν τῶν νηπίων*, vel *τὸ ἓν τῶν νεογνῶν*; Quin etiam cur non addit manifeſtius differentiam, ut appareat, quam hic ſit ex patre *ἄγριος*, alter ſit inſtar matris aut *καλλίων*, aut mitior? En igitur neceſſariam & egregiam reſtitutionem, *τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερόν·* nec de altero infantum, ſed utroque accipe, *Foetus autem adhuc in tenerrima aetate tamen ferus & in molli iam terribilis.* Deinde verte: *Et hoc mihi viſum eſt admiratione dignum*, (ut referatur ad praecedens, quod perperam Benedictus refert ad ſequens) *& quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur attendiſſe Obſopoeus. GRON. *Τῶν νεογνῶν* P. & L. In reliquis prave legitur *τὸ νεογνόν*. SOLAN.

ead. l. 11. *Ἐν χρῷ — προσιστάμενοι*) Etſi praepoſitio *ἐν* hic vix abeſſe queat, accedit tamen ad pleonaſmum, de quo Dial. praeced. Herodot. cap. 5, ad verba *παίζουσιν ἐν ὅπλοις*, diximus. REITZ.

in Schol. Χορευτικὰ) Ride. SOLAN.

Pag. 131. *l.* 5. Περίβαλε — *καὶ ἀράμενοι*) Unum alloquitur diſcipulum, tamen ſingulari & plurali numero ſimul utitur, dicens: *ἄγε Μικκίων, περίβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε.* Hoccine *ἀσύστατον·* *involve hoc & auferte.* De Graecis ſecurus Obſopoeus utrumque ſingulari numero reddidit, *age, puer, involutam picturam aufer.* Sed an poſteriora in ſingularem erunt mutanda, vel pronomen *ὑμεῖς* ante *ἀράμενοι* excidiſſe dicendum? quia, poſtquam unum puerum involvere picturam iuſſerat, dein converſus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae maior erat, quam ut ab uno commode portari poſſet. At poteſt *ὑμεῖς* ſic per ſe ſatis intelligi, ideo nihil muto; quin vel ſine tranſitu ſic poteſt accipi, ut unum nomine vocans ei ſimul mandet, quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma, quod in *Pariſ.* poſt *εἰκόνα* erat, ſervavi, quod *Salm.* in punctum mutavit: id vero ſi quis praetulerit, ut novum a *καὶ ἀράμενοι* mandatum incipiat, poteſt recipere. Eſt tamen locutio rarior, nec

permittit tempus eam exemplis adſtruere. Alia enim enallage eſt haec Ariſtophanis Plut. 527: — οὐχ ἕξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται· *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt,* (ſcil. lecti). Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε ἐς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν. Et Aelian. Var. Hiſt. I, 4. Ceterum hic quoque obſervemus, non ſemper in tabulis pinxiſſe veteres, ſed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuiſſe tempore Plinii, vid. ap. ipſum lib. XXXV, c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis, ſe multo antiquioribus, iam fecerit mentionem Livius. Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus uſos, ait eruditiſſ. Alkemade, in Praefat. ad Melis Stoke Rym-Kronyk, methodumque oleo pingendi anno demum Chriſti 1410 ab Iſaaco van Eik inventam docet. At quomodo aqueae iſtae picturae aëris, aquae ſalſae, & imbrium iniurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuiſſe naves, ianuas, clypeos, currus & ſimilia, teſtatur Plin. eodem c. 7 & ſeq. eiuſd. libr. 35; quod & alii auctores teſtantur. Et quomodo ad plura ſecula perdurabant etiam ſub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc diſtingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. Holſtenii Commentar. in Theſ. Graev. T, IV, pag. 1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vid. Vitruv.) & incruſtabantur pellucido ex gummi ac reſinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. Plin. c. XI libri dicti pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encauſtice pingere,* cuius duo fuerint genera, *cera, & in ebore, ceſtro:* ac tertium acceſſiſſe, *reſolutis igni ceris penicillo utendi; quae pictura in navibus nec ſole, nec ſale ventiſque corrumpitur.* Verum cum λήκυθος oleariam ampullam proprie ſignificans, etiam pro vaſe pigmentario inveniatur uſurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praeſtare ligna & ebur ſciverint veteres, idque eos in uſus adhibuerint, mirum, cur in mentem iis non venerit, ipſos colores oleo temperare, & magis miror, Fr. Iunium nihil de hac inventione prodere. Ego ſaltem illum pervolvens invenire non potui. Quare manum de tabula, ne mihi exprobretur, quod Protogeni, cuius unicum in arte vitium reprehendit Apelles, *quod manum de tabula tollere* neſciret, memorabili praecepto, nocere ſaepe nimiam diligentiam. Reitz.

ead. l. 7. Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ) Non puto recte cohaerere vulgatam lectionem τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ· ſed reſpondere ſibi debere τοῦ δ' ἐφ' ὅτῳ. Graevianae emendationis ſententiam ſecutus ſum;

ſed eam locum habere poſſe putabam, & ſi illud δεῖ non inſeramus, ſed intelligamus. Decet iratum & ſtomachantem abrupta oratio. GESN. Illud ἴσως τοῦ, quod Cod. L. prae ſe fert, gloſſam olet, quam quis coniectans forſan τοῦ pro τῶν legendum, (quod ſane verum foret) margini appoſuerat, quaeque deinde, quod ſaepe fieri notum eſt, in textum ab imperito eſt admiſſa. REITZ.

ibid. Ἐφ' ὅτῳ) Zeuxis iubet hanc tabulam propoſitam pueros domum ferre, quia ſpectatores non artificium laudabant, ſed novitatem & inſolens argumentum, dicens: οὗτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmurienſis: *Hi namque noſtrae lutum artis laudant, ſed mentis & ſcopi, num recte & ex arte factum ſit opus, nullam habent rationem.* Mirum, τὰ ἐφ' ὅτῳ eſſe *mentem & ſcopum.* Obſopoeus plane omiſit. Ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis eſt, *qua de cauſa, qua in re.* Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *ſciſcitati, qua de cauſa veniſſent.* Sed in Luciano deeſt verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidiſſe τὸ δεῖ, idque abſorptum eſſe a ſequente vocula εἰ, quo nullum in priſcis membranis frequentius eſt erratum. Sic igitur ſcribas: τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. *Illorum vero, propter quae oportet*, ſc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, *num recte & ſecundum artem ſit facta, nullam habent rationem.* GRAEV.

ead. l. 11. Σωτὴρ) Antiochus hic omnium primus. In nummis nuſquam reperiri hunc titulum, teſtis eſt Spanh. 415. Sed idem aliunde ſatis confirmat. Ob hanc ipſam pugnam ei datum tradit Appianus in Syriacis. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ μετώπου) Obſopoeus verterat, *a tergo*, pro, *in fronte*, ſatis imperite profecto. REITZ.

Pag. 132. *l.* 1. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας) Cum toties haec ſint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari Benedictus, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet, eum non intellexiſſe. Obſopoeus & ſimplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum.* Livius ſolet dicere, *introrſus porrectos ordines, introrſus patere aciem*, & *latitudinem aciei.* GRON. Sic *profundum* de denſo ex Herodian. ſupra oſtendimus, ad Piſcat. c. 12 & 41. De Merced. c. 25 & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimenſione horizontali, ut *profundae ſilvae* apud Lucret. V, 42, & Curt. VII, 7, 4, quod iam dixi in libro *de Ambiguis.* Quae de altitu-

dine arborum interpretari abſurdum foret. Addo hic Thucyd. L. V, c. 68, Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὲν οὐ πάντες ὁμοίως. Et Xenoph. II Hiſt. Gr. p. 472, citante Dukero ad Thucyd. VII, 78. Item Diodor. Sic. p. 575, βαθείᾳ φαλάγγι, adductum in Indice. Ἐπὶ τεττάρων autem firmat idem Dukerus ibidem loco Xenophontis modo deſcripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαττον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιβήσεσθαι) In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Flor. repoſuimus ἐκπηδήσεσθαι. BOURD.

ead. l. 7. Αὐτῷ) P. melius, quam quod in reliquis αὐτῶν. SOLAN.

ibid. Δι' ὀλίγου) Ita, uti coniecerat Vorſtius, P. Codex. In impreſſis δι' ὀλίγον. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Δισμυρίας) Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἤτοι δυάδας, etiam prave. SOLAN.

ibid. col. 2. *l.* 2. Πεζὸν) Imperite admodum haec enarrat Scholiaſtes Graecus: Latinus melius. SOLAN.

Pag. 133. *l.* 6. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾷν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἱππεῦσι) Cum vertit Benedictus, *tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus*, imitatur Obſopoeum, *tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus eſſe occurrendum*, qui uterque debuerat addidiſſe, qui cum elephantis occurſuri eſſent: certe ſecurius poterant, *tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus* Galatarum. GRON.

ead. l. 13. Ἐταράχθησαν) Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. Flor. I, 18. VORST.

ead. l. 15. Τετριγότων) Mart. Delrio ad Senec. leg. putat τραχυτήτων. BOURD. Polyaenus κραξάντων de elephantis uſurpat. Strateg. IV, p. 385 A. Sed Philoſtratus 61 utitur hac, niſi quod ibi perperam legitur τετρυγὼς pro τετριγός. SOLAN.

Pag. 134. *l.* 1. Πρὶν ἢ) Non ſolum quatuor illae, quas Solanus contulit, ſic habent edd. ſed & *P.* & *S.* nec dubito, quin & ceterae. An vero credidit, poſſe abeſſe illud ἢ; poteſt quidem: ſed & recte adeſt, ut ſupra Dial. Mort. XIV Alex. & Philip. ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Aelian. V. H. I, 21, νόμος ἐστὶν — μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. Et non ſemel alibi. Herodian. I, c. XI, 11, Οὐ πρότερον ἡ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερείαν ἀνεχθῆναι τῆς Θεοῦ. Ne plura addam. REITZ.

ead. l. 2. Περιπειρόμενοι) Sic quoque in *I.* erat, ſed α ſupra poſuit Solanus, ut qui περιπειράμενοι legi velit, additque

conferendum Noſtrum p. 254 ed. *Iunt.* & Tom. altero, pag. 172, id eſt, in Catapl. c. 51, ubi περιεπάρη τις μάλα καρτερὸς legitur. Alter locus eſt in Gallo c. 2, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες. Unde quidem uſus huius verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπειράμενοι mutandum: quin paſſivum hic praeferrem; nam ſi medium adhibere voluiſſet, quidni dixiſſet περιπειράμενοι ἀλλήλους. Plura ad ſignificationem huius verbi probandam adduxit Iac. Elſner. ad I Ep. ad Timoth. VI, 10, Καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς. Ubi & haec Luciani, & Heliodor. L. IX, pag. 438, & Plut. Gracch. p. 842 profert. REITZ.

ead. l. 4. Τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέψαντα) Uterque interpres hoc loco ſomniat ſubverſos currus, tanto ineptius, quod tamen eoſdem mox ferri denuo in ſuos dicant; quae quemadmodum fieri poſſunt? Praeterea didici, cum de ſubverſione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, ſed ἀνατρέπειν. Sic in hiſtoria conſcrib. ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων, & in Demonacte ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ubi vertitur *ſubmerſa nave*, forſan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *ſubverſa*. Et noſtrum ipſum in Ariſtophanis Pace, ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reverſi*, ut in Scytha, οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας Anacharſis, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam diſtinctio ponenda eſt poſt verbum ἀναστρέψαντα, ſed hoc modo, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο. Mox male in Salmurienſi editum τῆς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ, quod in hac ed. repeti video, cum recte Baſileenſes τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. GRON.

ead. l. 8. Δίφροι δ' ἀνεκυμβιλίαζον) Ex Homeri Iliad. Π, v. 389. Mox κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, ex eiuſdem poëtae Iliad. Λ, 160, petita ſunt. GRAEV. Homer. Il. Π, 379. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποβαλόντες) Etſi parvi eſt, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex *Fl.* & *B.* 2. praetuliſſe, quia ex ipſa prava ſcriptura reliquarum ſuſpicor, eas aoriſtum dare voluiſſe; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etſi duplex λλ habent. Et mirum eſt, ut ſaepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum, propagetur per reliquas. Sola *P.* ἀποβάλλοντες. Cui ſi plures vett. conſenſiſſent, non mutaſſem quidem; ſed aor. hic tamen magis placet, etſi mox τέμνοντες ſequitur, & ſequentia etiam

participia omnia in praeſenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τέμνοντες non ita arcte cohaeret: nam quod Κείν' in *Iunt.* a maiore litera inchoatur, quia verba Homeri ſunt, nihili eſt, cum novus ſenſus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κείν' tollere non dubitavi, quo ſenſum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κειν' mutavi, cum edd. nonnullae Luciani haberent κεῖν'. Eſt enim hic κείν' pro κεινὰ, i. e. κενὰ ὄχεα, *vacui currus;* ſed κεῖν' ſ. κεῖνα ab ἐκεῖνος foret. Sic ſaltem κείν' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri editt. quas contuli, exaratum eſt; alioqui potius ſine accentu ſcriberem, quia is in ultimam incidit: ſed quia uſus obtinuit, ut declinabilia accentum retrahant ante apoſtrophum, bene κείν' ſcribitur. Verumtamen adhuc aliquid ad ſenſum deeſſe videtur, nempe καὶ vel τε· mallem itaque legere, τούς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κείν' ὄχεα κροτάλιζον, *ſeſſoribuſque excuſſis vacuos currus cum ſtrepitu rapiebant.* Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëtice abiecto, ſervandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicuius verba non reſpicitur, id omiſſum recte reſtituerint eruditi. Vid. mox Harm. c. 1, ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. pluſq. perf. ſaepe in proſa etiam abiicitur, ut dicam deinde. REITZ.

ibid. Κείν' ὄχεα) Homer. Il. Λ, 160. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεβάλλοντο) MS. Regius κατελαμβάνοντο. BOURD.

ead. l. 16. Περιπείροντες) Vid. paulo ſupra ad caput praecedens. SOLAN.

Pag. 135. *l.* 5. 'Επαιώνιζον) P. & Schol. ἐπαιάνιζον. Utroque modo vulgo apud ſcriptores reperitur. SOLAN.

ead. l. 12. 'Ελέφαντα) Vide eius nummum, quem exhibet Spanh. 406. SOLAN.

IN HARMONIDEM.

Pag. 137. *l.* 1. ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Non eſt προσλαλιὰ, ſed Σύστασις, ſive commendatio. MARCIL.

ead. l. 2. 'Αρμονίδης) Philippo Maced. regnante vixit. Marm. Oxon. 173, ep. 77. V. Plut. 957 i. SOLAN.

ibid. Τιμόθεον) Hic nobiliſſimus ſub Alexandro magno floruit, de cuius Muſica, qua Alexandrum ad bellum accendere ſolebat, meminit Dio in lib. de Regno. COGN. *Timotheus* lyricus clarus eſt apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidiſſet, Lacedaemone exſulare iuſſus eſt, Plut. 209.

Hiſtoriam ex Boëthio & decretum ipſum emendatius exhibet Caſaub. ad Athen. pag. 613. Sed *Mileſius* ille, uti ex decreto conſtat; noſter autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite obſervatum lucem loco mox ſequenti a viris doctis ſollicitato foenerabit. De noſtro vid. Ἀπαιδ. cap. 5. De Mileſio Leop. 160. Hic eſt, qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma ſubito excitatum mox remiſſo cantu a furore ad quietem revocavit. Hiſtoriam narrat Baſilius de leg. Gr. lib. (Grot. ed. 99.) SOLAN.

ead. l. 11. Τῆς Φρυγίου) Modorum, ſeu nomorum, ratio circumſcribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον, Bacchanalem licentiam, Dorico ſeveritatem, Ionico iucunditatem, Apul. lib. 1 Florid. Plut. & Boëth. in Muſica. COGN. Sunt Harmonidae quatuor ſolum muſicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen, qui de muſica ſcripſerunt, quinque conſtituant, addentes his quatuor *Aeolium*, ut Plato 3 de Rep. Athen. lib. 14, Caſſiodor. Epiſt. 40, lib. 2, & libr. de Muſic. Niſi ſub Dorio Aeolium involvat: haec enim duo ſaepe confunduntur, ut in Pindaro, qui cum Dorice ſcriberet, vocavit muſam ſuam Αἰολίδα μολπήν. Aſſignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον· ubi male interpres Obſop. *attonitum*: voluit enim Harmonides *religioſum*, ut patet locis citat. & apud Apuleium libr. 1 Florid. Sed de tonorum iſtorum qualitate omnes iſti fere inter ſe diſſentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρόν. Interpres *ſuavitatem*: vertendum erat *varium*, ut apud Apuleium loc. cit. Sic ſaepe apud Homer. γλαφυρὸν, pro eo, quod multos receſſus multaſque latebras habet. BOURD. Qui pleniorem de modis muſicis ideam deſiderat, adeat Claud. Ptolemaei Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Io. Wallis Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam comparatam. REITZ.

Pag. 138. *l.* 8. Νικήσας — ὁμωνυμῶν σοι) Harmonides, cuius nomine hunc libellum inſignivit Lucianus, petit a Timotheo magiſtro ſuo, qui ſe tibias inflare docuerat, ut ſe quoque, quemadmodum gloriam ſibi compareт, doceat, quo & ipſe digito monſtretur praetereuntium: ὥσπερ, inquit, ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τοῦ ὁμώνυμόν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν, ὃς ἠγνόει τοὔνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inſpiciantur, patet, niſi fallor, ſcribendum ἐνίκησας. *Sicut cum etiam tu, Timothee, primum ex pa-*

tria Bocotia egreſſus, tibiis ceciniſti Pandionide, *& ſuperior fuiſti in Aiace furente* &c. Ceterum in verbis ſequentibus, quod Marcilius pro ὁμώνυμόν σοι legit ὁμωνύμου σου, certiſſima quidem videtur emendatio; (id namque voluit auctor, *ſuperior fuiſti eo*, *qui tibi cognominis cecinerat*) ſed quod σοι in σου mutat, eius vero cauſam perſpicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι & τινος. IENS. Poſtea in marg. Lectt. Lucian. Ienſius haec addidit: Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, & σοὶ, ita & Latini extulere *cognominis tui & tibi*. Serv. ad VI Aeneid. v. 383: facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum eſt, cum una de Bacchidibus diceret, *illa mei cognominis fuit*. Hinc apud Plin. III, c. 2, legendum coniectabam, *appoſita eſt cognomini ſui fluvio*: ubi Harduinus mallet, *cognomini ſibi*, vel, *nominis ſui*. Vulgo circumfertur, *cognominis ſui*. Niſi Plinius *cognominis ſui* dixerit, hoc eſt, nominis ſui, quo pacto Tacit. XII Ann. 55, *cognomentum*, hoc eſt, nomen. Et Iuſtin. IV, c. 2, & VII, 1, & XV, 2, cognominare ἀντὶ τοῦ nominare. ORTWIN. Ἐνίκησας Ienſius emendat, quem vel invitis Codicibus, & ipſo M. hic recte monentem ſequimur. SOLAN.

ibid. Τοῦ ὁμώνυμόν σου) Leg. τοῦ ὁμωνύμου σου. MARCIL. Hoc erat, quod ſupra monebam, duos fuiſſe *Timotheos* Muſicos. Thebanus ergo hic iunior Mileſii melos canebat. Aliter tamen hic, quam edidi, in edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σοι· ſed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a Marcilio viſam eſſe, nota eius indicat. SOLAN. Veriſſimam puto Marcilii coniecturam correctam a Ienſio τοῦ ὁμωνύμου σοι, eamque interpretatione expreſſi. Diſtinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Mileſium alterum, poëtam, & eundem quoque Muſicum. Addendus hic locus theſauris Fabricianis Bibl. Gr. 2, 19, p. 694. Ceterum *Pandionidem* fabulam intelligo * de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occaſionem praebent. *Aiax furioſus* nobile argumentum Tragicorum &c. GESN. In re tam manifeſta uni Pell. obſecundaſſe ſatis habui; nam etſi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem ſenſum faciat; non tamen eum exhibet, quem auctor voluit. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα) Noctua noctu videt, canit & volat ſola, odioſa ceteris avibus, in quas aſtuta utitur dimicatione: nam avicularum multitudine circumdata reſupina

* Cl. Weſſeling. me admonet: vid. an potius Attica tribus ſit, & conf. Demoſth. in Midiana. Sed quia hic agitur de cantu theatrali, & illico additur Aiax furens, cum Geſnero facerem. REITZ.

pedibus pugnat, collectaque in arcum, roſtro & unguibus tota tegitur: ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit Plin. Laërtius ſcribit, Timonem Philiaſium hoc nomine maxime reprehendiſſe Arceſilaum, quod is populares plauſus non aliter conſectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi conſuevit. *Haec ait, & turbam dextra laevaque frequentem Ingreditur, volucres ululas mirantur ineptae, Illa ſtupet ſolidum; ſed tu vaniſſime, plebis Captator, quid ob haec tam non praeclara ſuperbis?* Sic Apologum Ang. Politian. in ſua Lamia exponit. COGN. *Aves circa noctuam.* Cetera enim ſunt interpretis, non Luciani. De hoc prov. Ariſtot. Laërt. Dio Chryſoſtomus, alii. BOURD. Vid. Aelian. de Anim. I, 29. SOLAN. Conf. Dion. Chryſoſt. laudatum a cl. B. de Ball. Orat. XII, p. 370 ed. Reisk.

ibid. Τὰ ὄρνεα) Saltus, quem typotheta in *Iunt.* fecit, videtur natus a ſimilitudine terminationis in κα. Hinc reliqua a γλαῦκα uſque ad πεπόνηκα omiſit. REITZ.

ead. l. 12. Ταῦτ' ἐστι δ' ἅπερ ηὐξάμην) Lege δι' ἅπερ ηὐξ. MARCIL. At illud δι' ego iam in edd. antiqq. reperi. REITZ.

ead. l. 15. Μαρσύας) Vid. infra adverſ. indoct. c. 5. REITZ.

ibid. Ὄλυμπος) Hunc iterum nominat Ἀπαιδ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲν γὰρ) Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδεὶς λόγος. Vid. interpr. Perſii ad Sat. 1. BOURD.

ead. l. 17. Φασὶ) Meminit huius proverbii Gellius XIII, 30. VORST. Adde & Eurip. Med. 542. Item Suetonium. SOLAN.

ibid. Ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς) Huius adagii ſenſus eſt, quaſvis egregias dotes ingenii, ſi non proferas, perinde eſſe, quaſi non habeas. Suet. in Ner. Gell. cap. ult. L. 13. Ovid. (immo III Art. am. 399.) *Tu licet & Thamyram ſuperes atque Orphea cantu, Non erit ignotae gratia magna lyrae.* COGN.

Pag. 140. *l.* 1. Καὶ) W. ſolus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. SOLAN.

ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ) Benedictus, *ſpectatae utrinque fidei.* Quid intellexerit, ipſe viderit: certe nequaquam ad Graeca. Obſopoeus, *quorum fides in utraque fortuna ſpectata ſit.* Abſurdiſſime: nec enim huc adverſa vel ſecunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque*, vel *in utroque*, nempe & reprehendendo & approbando. GRON.

ead. l. 3. Ἐπαινέσονται) Ubi legimus, εἰ τούτοις φημὶ ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος, non dubito, quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem ſuum amiſerit, le-

Ff 2

gendumque ſit ἐπαινέσωνται. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monſtraturus, qua per compendium poſſet fieri clarus inter omnes Graecos, iubet eum ſeligere ex omnibus Graecis optimos, eoſque paucos & principes, quibus artem ſuam probet. *His*, ait, *ſi artem tibiis canendi oſtenderis, iique te laudarint, iam te omnibus Graecis cognitum eſſe factum exiſtima.* IENS. Wopkens in Lectt. Tull. p. 306 refutat ſenſium; at non ſatis ſimilibus exemplis, ſaltem non ubi καὶ adſit. Quare adhuc Ienſio aſſentior, quia καὶ hic non coniungit, ſed disiungit. REITZ.

ead. l. 7. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν) Ut mima illa: ſatis eſt, equitem mihi plaudere. BOURD.

ead. l. 13. Ἴσασι) Aliquid excidiſſe mihi videbatur, antequam ex L. hanc ſcripturam, pro εἰσὶ, quod in aliis eſt, vidiſſem. SOLAN.

Pag. 141. *l.* 11. Οὕτω — ἔμελλες) Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmurienſis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut aiunt, gnomon & recta regula.* Alii peius. Laborat locus prava diſtinctione, quae ſic eſt emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis eſſe exiſtimaris*, nimirum princeps civitatis, *quodque ſane praecipuum eſt, omnis virtutis norma, ut aiunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepte copulari cum ἀρετῆς, & omiſſa copula, & inepta ſententia oſtendit. Μέλλω eleganter hic eſt δοκιμάζομαι, exiſtimor, ita me comparo, ut pro tali habear & exiſtimer; ut apud Homerum, quem Lucianus ubique ſequitur: Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι. *Ego quoque olim iudicabar inter homines beatus eſſe.* Ubi Scholiaſtes: ἔμελλον, ἐῴκειν, ἐνομιζόμην. GRAEV. Lucianus ad amicum quendam ſuum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἁπάσης γνώμων φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet reſcribendum οὗτος pro οὕτω. Lucianus ſcilicet ipſe quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei conſilium ſecutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium eſſet optimus, & cuius conſilium ſequerentur reliqui, quique mihi futurus eſſet inſtar omnium,*

Is vero tu iure merito mihi videri debebas; quodque ſane praecipuum eſt, omnis virtutis norma, ut aiunt, ac recta talium regula. In ultimis ſecutus ſum interpretationem Graevii, quam vir ille cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δέ σοι δείξαιμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ, εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι, καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἥκειν με τῆς ἐλπίδος ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror, ſublato poſt φανήσεσθαι puncto, quod in vulgato conſpicitur. Verto: *Si autem tibi oſtendiſſem mea, tuque ea laudaſſes, foret ut ita viderer iam ſpei meae terminum tetigiſſe, in unius ſuffragio ſuffragia omnium complexus.* IENS. Οὗτος L. uti emendari iuſſerat Ienſius. SOLAN.

ibid. Ἔμελλες) Verbi μέλλειν vis apud Noſtrum interdum haec eſt, ut veriſimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet, oportet*, & ſimilia. Luculentum praeſertim exemplum eſt in Scytha pag. m. 593, οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι. Et p. 597 extr. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι. GESN. Huc quadrant, quae Ienſ. in Lectt. Lucian. p. 20 contra Th. Magiſtr. affert, dicens: Ἤμελλον, ait Th. Mag. Ἀττικοὶ, οὐκ Ἔμελλον. Atqui paſſim Lucianus, ſcriptor Ἀττικώτατος, Ἔμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. In Harmonide (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι &c. In Scytha, Πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In Hermotimo, Ὁ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον. Iterum in Scytha, καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην. Et in ipſo Thucydidis loco, quem poſt in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipſe Thomas, ὡς ἔμελλον τὸν Ἑλλήσποντον περαιώσειν. Haec Ienſius. Cum Th. Magiſtro tamen etiam facit Moeris Atticiſta. Et verum quidem eſt, Atticos plurimum dicere ἤμελλον. Sed & ἔμελλον Thucyd. iterum VII, cap. 20. Igitur prudentius Phavorin. ἠβουλόμην ait, eſſe ὡς Ἀττικώτερον, & ſic Suid. Vid. Maittaire de Dialectt. pag. 58; nec amat Noſter ὑπεραττικίζειν. Vid. eius Lexiphan. & Rhet. Praec. REITZ.

ead. l. 15. Φανήσεσθαι) Punctum poſt hoc verb. quod erat in *Salm.* Ienſ. deletum voluit: ſed in *Par.* haec parentheſi includebantur; quare ea ſic reliquimus. REITZ.

in Schol. l. 2. Γεωμετρικὸν) Vid. Schol. in Lexiphanem, & 2 Lib. Euclid. SOLAN.

Pag. 142. *l.* 2. Ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς) *Itaque iuxta proverbium in uno viro aleam iaciemus, ac revera perinde fuerit.* At λόγῳ non ſignificat *iuxta proverbium*, ſed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, *re ipſa.* Verte igitur locum: *Itaque verbo quidem ſuper uno viro aleam iacie-*

mus ; ſed re ipſa &c. Sic in Reviviſc. c. 6, *Λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς.* Ubi rurſus male interpres : *meque oratione ob hoc florilegium commendant, immo vero vos ipſos.* Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium ; re vera vos.* In Timone c. 8 dixit pro eo Lucian. *Οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν,* & *ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ.* L. Bos. Hunc Luciani locum laudat etiam Duker. ad Thucyd. VIII, c. 92, & ex aliis Thucydid. locis quoque docet, *τὸ ἀληθὲς* & *τὴν ἀλήθειαν* ſaepe opponi ſimulationi, *προφάσει* — & *λόγῳ*, ut VI, 33, & II, 41. Addo Iſocrat. Nicocl. p. 76, *Τοῦ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διηλλαγμένου, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος.* Plura vid. ap. Iac. Elſner. ad Ep. ad Coloſſ. c. 2, 23. REITZ.

ead. l. 3. *Ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον*) Vid. Paroemiogr. Sic pag. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) BOURD.

ead. l. 11. *Τὴν λευκὴν*) De his calculis res nota. BOURD.

ead. l. 14. *Αὐτὸ θαῤῥεῖν*) Non facile puto ex his verbis (*κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι καὶ αὐτῷ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι*) concinnum erui poſſe ſenſum. Sed videor mihi veriſſimam aſſecutus ſcripturam, ubi legerim, *κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τἀμὰ εἶναί σοι.* Dixerat Lucianus, virum illum principem, cui uni ſe probare geſtiebat, quemque unum ſibi inſtar omnium fore dixerat, ſemper album & ſervantem ſecum ferre calculum, atque adeo ſe magno, qui ſe ceteroquin in negotio tanti momenti ſuſcepto gravaret, timore levari. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipſum me amplius confirmat, quod res meae non ſunt a te prorſus alienae.* IENS. *Αὐτὸ*) Vorſtii & Ienſii emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgatarum *αὐτῷ* legitur, ut hic, *αὐτό.* SOLAN.

ead. l. 15. *Ἀλλότριον*) Vorſtius & Ienſius *ἀλλότρια* mallent. Ego nihil muto. SOLAN. Recte fecit Solanus, qui nihil hic mutaverit: nam, etſi mirum nonnullis videbitur, ſingularem ita adiungi plurali, tamen eſt Graeciſmus verus, qui exponi poteſt per ellipſin *χρῆμα*, vel *τὶ*, ut ſignificet, *meas res tibi eſſe alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus poſſem dare haud pauca, ſed ſufficiant ſequentia. Noſter ſupra. Zeux. c. 4, *οἷόν εἰσιν ἵπποι.* Aelian. V. H. III, 1, p. m. 167, *Λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι.* Hippocr. Sect. I, Aph. 15, *Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀθληταί.* Thucyd. I, 6, *Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος.* Nam quia neutrum plurale amat verbum ſingulare, ideo iam indifferens erit, num propter *ἐστὶ* addas

ſubſtantiv. ſingulare σημεῖον, an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quoque adiectiva gerundiva ſingulari num. ſolent addi pluralibus, eadem analogia: ut Epict. § 37 ed. Reland. p. 68, Ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον. Hippocr. S. I, Aph. 15, Τὰ προσάρματα δοτέον, *danda ſunt alimenta*, i. e. alimenta ſunt aliquid, quod dandum eſt. (Etſi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum eſt.) Sic, inquam, ille canon de neutris plur. cum verbo ſing. cuius tam varias rationes reddunt Grammatici, ſimpliciſſime omnium exponitur per ellipſ. χρῆμα vel τὶ, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie ſit, *animalia*, ſive *pecus eſt aliquid currens*. Omnia enim verba originem vel ſaltem terminationem ſuam debere priſco ἔω *ſum*, recte coniicit S. Clarke ad Homer. Alius autem ſingularis & plur. concurſus viciſſim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etſi refertur ad ſingularem, vel collective ad totam orationem praemiſſam, ut apud Noſtrum de Salt. c. 1, Ἀνὴρ δέ τις — καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, & Ariſtoph. Plut. 17. Sed melius convenit hoc Ariſtoph. Plut. 887, Ταῦτα οὐχ ὕβρις πολλή ἐστι; alibi τάδε ὕβρις· vid. Ind. Kuſteri. Reitz.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Τὴν λευκὴν) Hoc Scholium in edit. Cler. relatum erat ad verbum paulo praecedens, πολυψηφότατος. Id vero mutavit Solanus; ſed parvi eſt, & iam ſupra non ſemel de eadem re dictum. Reitz.

Pag. 143. *l.* 5. Τῆς Ἀθηνᾶς) Alludit ad hiſtoriam Oreſtis, quem ſuffragiis in Areopago damnandum ſuo calculo ſervavit Minerva. Vid. Eurip. Iphig. in Taur. 1469. Conſule etiam, ſi lubet, Schol. Ariſtoph. 244 D. & Noſtrum in Ἀναβ. c. 21, ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam Philoſtr. p. 568 ed. Lipſ. proverbio *Minervae calculus*. Solan.

ead. l. 6. Ἐπανόρθωμα) Hoc puto velle Sophiſtam: cum ſoleas, ut praeſes, & *rector* provinciae, quaecunque depravata ſunt *corrigere* & reſtituere; tui muneris partem eſſe putato, peccata etiam mea emendare. Gesn.

ead. l. 10. Ἐπῶν σκιαὶ) Sic legunt interpretes & Paroemiographi. In Anglic. Cod. rectius ἐπαίνων σκιαὶ, ut σκιᾶς ὄναρ ap. Pindarum. Bourd. Λόγος ἔργου σκιὰ, proverbium a Democrito profectum, apud Diogen. Laërt. Democr. 246 D. & Plut. π. παιδ. ἀγωγ. 16, 2, λόγος γὰρ ἔργου σκιὰ κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίνων. Philemon Caſaubono laudatur ad Theophr. 282, ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιά. De amicis in adverſis. Vid. Eur. p. 295 B. Solan. Ἐπαίνων σκιαὶ ſunt

etiam apud Michaëlem Apoſtolium Prov. Cent. 19, 99, ubi hic ipſe Luciani locus videtur reſpici. Sed recte, ut puto equidem, ἐπῶν ex Luciano reſtitui iubet D. W. Trillerus obſervatt. Critt. p. 52, operis elegantiſſimi, & auctorem ſuum ex aſſe referentis. GESN.

ead. l. 11. Οὗτος ἀκριβὴς — ἢ πάντων) Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ᾽ ὥς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ᾽ ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοίγε δόξαν ἢ πάντων. Salmurienſis ſic tranſtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius eſt dubium, nec quiſquam ambiget, quin id omnium optimum iuxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* ἢ πάντων omiſit in verſione. Cetera ſatis inſcite. Verte: *Hic certus meorum ſcriptorum ſcopus eſt. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in poſterum quiſquam dubitaturus ſit, ſitne hoc omni eruditione refertiſſimum, quod tuum fert ſuffragium, an omnium.* Nimirum tuum ſuffragium mihi eſt, & aliis etiam erit, inſtar omnium. GRAEV.

ibid. Ὅρος) Ὅρος ſive *finis*, hic eſt *definitio*. Iudicio viri, cui blanditur, vult conſtitui ac definiri, quid de ſe ſentire debeant reliqui. Σοίγε δόξαν abſolute poſitum, ut ſexcenties. GESN.

ead. l. 12. Ἀλλ᾽ ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι σοίγε δόξαν ἢ πάντων) Obſopoeus apud Baſileenſes & Bourdelotium, *ſed aut optimum iuxta diſciplinas aeſtimandum eſt, quod tibi apportet* (ſic Bourdelotius: at in Baſileenſi *oportet*) *gloriam, aut omnium.* Benedictus, *quin id omnium optimum iuxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* Unde apparet, illas voces σοίγε δόξαν verius fuiſſe intellectas ab Benedicto, cum certe Lucianus de iudicio agat, non de gloria; & editioni Baſileenſi adſcripſit pater, *tuo iudicio*. Sed cum is ipſe Benedictus non perciperet, quo poſtrema iſta ἢ πάντων referenda eſſent, omiſſis duabus adverſativis ἢ ineptiſſima licentia vocem πάντων ſuperioribus immiſcuit, cum tamen ſimpliciter verti deberet, ac clariſſima ſit apoſiopeſis, verentis aliquid arrogantius vel invidioſius proferre, quod poſt vocem πάντων tamen promittebat ſermonis curſus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit, vel omnium.* GRON.

ead. l. 13. Ἢ πάντων — εὐφημεῖν δὲ) Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Gronovium. Nimirum ubi dixiſſet, ſibi non ſufficere, quod vulgus ipſum admiratum fuerit, quodque ſermones ſui laudentur ab auditoribus: ea omnia eſſe vana: at nunc, ſi verus ille rerum exiſtimator iu-

dicarit, id, quod verum ſit, demonſtratum iri; idque ut fiat, ſe unice petere: οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, perſequitur, οὐδ' ὥς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. *Nihil amplius, quod ſit ambiguum, nec de quo quiſquam dubitare poſſit, ſed vel optimum eruditione oportebit cenſeri, ſi tibi quidem ita viſum fuerit, vel omnium. Aſt bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur.* Manifeſtum eſt, voluiſſe Lucianum, *oportebit iudicari vel optimum eruditione, ſi tibi, unice arbiter, ita viſum fuerit, vel omnium peſſimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus eſt, dum alii ſcilicet aliter iudicent, & ſic de univerſa exiſtimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum iudicium ſecuturis omnibus, qualis habendus ſim, conſtabit.* At ne verbo male ſibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repreſſit loquendi curſum; cum debuiſſet ſequi χείριστον, vel ſimile. IENS. Ἢ πάντων ... εὐφ. δὲ χ.) Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις deſignaretur; quo facto liquida iam omnia. Senſus autem adeo perſpicuus eſt, ut mirer, qua ratione factum ſit, ut viros doctiſſimos fugerit, praeſertim cum poſterior interpres recte apoſiopeſin obſervarit. Nota autem veterum ſuperſtitio in rebus agendis inchoandis, cuius exempla paſſim apud auctores occurrunt; de qua Caſaubon. ad Theophr. Char. p. 322. Hanc nunc ſilentio huic praetexit. SOLAN.

Pag. 144. *l.* 2. Πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι) Hoc loco τὸ μεγάλα non παρέλκει, ſed eo, quod in pluribus locis Graeciae certamina ſacra celebrabantur ſub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum, quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Piſae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquiſſima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non ſolum in tota Hellade, ſed etiam Italia, Sicilia, Aſia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad ſpectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus. Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege inſtituta, quod nos docet Demoſthenis Scholiaſtes ad orationem περὶ παραπρεσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἤγετο δὲ ἐπ' ἐννέα, ὥς φησιν, ἡμέρας ἰσαρίθμους ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet Pindari Schol. ad Olymp. 7 ad haec verba, κρανααῖς ἐν Ἀθάναις. Sic enim commentatur: εἴη δὲ ἂν ἤτοι Παναθήναια ἢ τὰ

Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inſcriptio Romana, de qua Ioſ. Scaliger lib. de emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam poſt Panathenaea recenſet Heſychius, Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνησιν ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia, quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis aſſerit idem Scaliger. Reſpectu igitur horum omnium certaminum, quae ſub nomine Olympiorum diverſis locis celebrabantur, dicta ſunt Olympia magna ea, quae Piſae committebantur. PALM. Cf. ſupra Herodot. c. 1. SOLAN.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 145. *l.* 1. ΣΚΥΘΗΣ) Προσλαλιά. Habita vero in Macedonia, & quidem, ut coniecturam feceris, Theſſalonicae. Pateſcet legenti p. 540 & ſeq. MARCIL. Quam Marcilius paginam indicat, ea eſt Pariſinae editionis, i. e. Aſtrolog. a cap. 4 ad 10. Sed vereor, ut numerus recte ſit expreſſus. REITZ.

ead. l. 2. Πρῶτος Ἀνάχαρσις) Vid. huius vitam & Epitaphium apud Laërtium. COGN. Πρῶτος) Sic recte, & patet hac narratione. Mendoſe in aliis πρῶτον. BOURD. Πρῶτος emendatum in *B.* 2 *P. S.* & *A.* In antiquioribus prave legebatur πρῶτον. SOLAN.

ibid. Ἀνάχαρσις) Meminit huius Galenus in προτρ. ad Artes. VORST. Quae de Anacharſide hic habet, narrantur etiam apud Plut. p. 26 F. & Diog. Laërt. Sed aliter. Item ap. Herod. IV, 46, p. 155. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐ τοῦ βασ. γένους) Hoc a Luciano obſervatum, quia, quem nominavit, Anacharſis e regia ſtirpe erat oriundus. Vid. Herod. p. 155 f. SOLAN.

ead. l. 6. Ὢν) Turparunt editores novitii ſinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, οὐ τοῦ βασιλικοῦ γένους ὄν, nempe ὂν pro ὤν. IENS.

ibid. Πιλοφορικῶν) Quis hoc memoraverit, me latet. SOLAN.

ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν) Sic infr. Τοξ. c. 45 med. Πένητα — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀκτάποδες) Scythico proverbio dicebantur, quibus ruſticanae tantum opes erant, quique duos poſſiderent boves, & currum unum: inter opes enim ruſticanas praecipue recenſet Heſiod. bovem aratorem. COGN.

ead. l. 11. Μετ' οὐ πολὺ) Immo poſt CXXX minimum annos: tot enim inter Solonem & peſtem, de qua mox, interceſſerunt. SOLAN.

ibid. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ) Ξένος ἰατρός. GUYET. (Ita in nott. eius Mſſ. invenio. An igitur voluit ξένος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quaſi Numinis eſt, ideo maiori litera diſtinxit: quod quia Solanus quoque voluit, facile admiſimus. REITZ.) Male interpres: *Et ipſi, quamquam peregrino Medico, Athenienſes hoſtias immolant.* Ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ, hoc eſt, *ipſi hoſtias immolant, ſub nomine peregrini Medici.* MENAG. Monuerat in marg. ed. Graev. clar. Hemſterh. adeundum Duker. ad Thucyd. V, p. 325, n. 84, ubi is haec Luciani verba affert. Verba autem Thucyd. c. 12 his conſona, haec ſunt: ὡς ἥρωϊ δὲ ἐντέμνουσι. Spanh. Diſſert. IX de praeſt. & uſ. Num. pag. 565 laudatur ibid. REITZ. Loquitur, ut de Braſida Thucyd. V, 11, Οἱ Ἀμφιπολῖται περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωΐ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. *Heroas* Graecorum cum *Divis* ſ. *conſecratis* Romanorum conferendos eſſe, etiam Spanhemius docuit de uſu & praeſt. num. diſſ. 9, p. 329. Ἐντέμνουσι verbum interpretatur Scholiaſtes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. Ἐναγίζειν etiam de ſacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, Herodotus II, 44. GESN.

ead. l. 12. Ξένῳ Ἰατρῷ) AG. IV, 883. SOLAN.

Pag. 146. *l.* 2. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν) Conf. infra Ἐκκλ. c. 9: Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται — αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. SOLAN.

ibid. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν) Morem hunc mittendi ad Zamolxin ſcribit Herod. in 4. Strab. in 7. Suid. in dictione Ζάμολξις. COGN. Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. MARCIL. Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. BOURD. Παρὰ M. L. & edd. Fl. *S.* & *A.* recte; & ſic Herodotus ipſe, qui hunc morem deſcribit in IV, p. 159, 2. In reliquis edd. peſſime legitur περί. De Zamolxide vid. Menag. ad Diog. Laërt. p. 205. SOLAN. Puto ego totum hoc ſumtum ab Herodot. IV, 94, atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interiectis, ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· οὔτε ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, ἰέναι τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα. Deinde narrat, quam ridicula crudelitate ſingulis quinquenniis interiectis ſorte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπέμπουσι παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμεναι τῶν ἂν ἑκάτοτε δέωνται. Hoc itaque in verſione ſecutus ſum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedenti-

bus iungo. Quid enim? diſcerene debebant homines, Areopagum & Athenas eſſe in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? GESN. Abit a Geſneri ſententia Weſſel. ad Diod. Sic. I, p. 105, n. 32, & *ἀπαθανατίζειν* probat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλὰ — ἔδοξεν) Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic diſtinguit Bourdelotiana, & interpretatio Obſopoei eſt, *ſed Athenienſibus quoque licitum eſt in Graecia Scythas Deos facere. Quo tempore ſaeva peſtilentia populus Athenienſis infeſtabatur.* Benedictus ita mutavit diſtinctionem, τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen, *Scythas in Graecia Deos facere. Quo tempore ſaeva peſtilentia graſſabatur Athenis.* Unde apparet, quantum ſibi permiſerit uterque interpres, cum & de populo Athenienſi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem graſſatam nemo ita caecus eſt, qui non ſatis ex ſerie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit graſſari extra urbem illam per Graeciam? & cum graſſaretur ita per univerſam non minus Graeciam, quam Athenas, an non potuit ſingulare monſtrari remedium urbi Athenarum, aeque ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorſus tale factum memoratur ab Harpocratione in Ἄβαρις. Iam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad ſequentia, quibus rectiſſime conveniunt, cum praecedentibus adhaereant prorſus quod ad ſyntaxin κακοζήλως, (& quis dicet θεοποιεῖν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;) quod ad rem ipſam, nugaciter; cum Athenienſes nequeant θεοποιεῖν, niſi in territorio ſuo: neque Luciano contrarietas in his quaeſita eſt, ſed in Scythis & Athenienſibus. GRON.

ead. l. 4. Λοιμὸν τὸν μ.) Tempore belli Peloponneſiaci, de qua peſte Thucyd. videndus. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν Σκύθην) Τὸν Τόξαριν. MENAG. Idem iam notaverat Guyetus. REITZ.

ead. l. 9. Ἔπαυσε) In L. ἦ ἐποίησε. Et ſane cum παύω uſurpant, participia ſolent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide ſententiam praecedentem. SOLAN. Ἔπαυσε) Etſi tantum non ſemper cum participio conſtrui amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens eſſet. Et cum παύω quoque conſtruatur cum genitivo ſubſtantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τοῦ πονεῖν, aeque ac παύειν τοῦ πόνου. Nec deſunt tamen exempla infinitivi, ut Galen. ad Hippocr. Prognoſt. p. 151, v. 29, (monente Foeſio in Oecon.

Hippocr.) ubi ſcribit Galenus: τὸ ἀφανισθῆναί τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπεῖν, οὐ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι. Nec tamen ἐποίησε improbem. REITZ. Negat Solan. παύω infinitivo iungi, ſed participio utendum. Immo & infin. uſitatus. Long. Paſt. 2, pag. 43 ed. Wech. νέμειν ἐπαυσάμην. Menand. fragm. 184, p. 254, παύεται — δυσφορεῖν. Diod. Sic. III, c. 33 med. παύονται τοῦ τοξεύειν. Phalar. Ep. 35, πεπαύσομαι τοῦ γράφειν. IDEM *in Addend.*

ead. l. 13. Λευκὸς ἵππος) Dico alibi. BOURD.

Pag. 147. *l.* 2. Ἐφαίνετο ἔτι) In Scytha: Καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα, & quae ſequuntur. Diſtingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα, *quamquam non integra nunc exſtet, & maxime.* GRAEV. Meurſ. AG. IV, 1010. In W. poſt ἔτι punctum eſt. In reliquis cum ſequentibus iungitur. SOLAN. Diſtinctio, quam Graev. poſt ἔτι fieri voluit, iam aderat in Pariſina, niſi quod pro commate punctum minus exſtabat, quod itaque intactum reliqui. REITZ.

ead. l. 10. Πυρεταίνοντας) Infra tamen πυρέττειν pro πυρεταίνειν quatuor Codd. habent; vid. Quom. hiſtor. c. 1. Hic vero nihil variationis invenio: quare, cum utrumque rectum ſit, nihil quoque hic immuto. REITZ.

ead. l. 11. Τινὰς ἤδη) Ubi dicitur de Toxaride, καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας, ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita diſtinguendum, καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη, πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, *& aiunt, quoſdam, febri iam correptos, ab eo liberatos eſſe.* Certe puriſſima illa Florentina editio caret diſtinctione poſt τινάς. Non ſemel hic libellus prava diſtinctione corruptus eſt ſive a librariis, ſive editoribus. Sic paulo ſupra pulchre vidit Graevius legendum, καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι· καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο. *Ac inventus illic eſt ſepultus Toxaris, cum ex inſcriptione, licet ea non amplius exſtaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento VIR SCYTHA inciſum erat.* ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα &c. Sic c. 11 a prava interpunctione male ſe habent haec, Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς, καὶ πατήρ. ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς. ὁ δὲ, υἱός. καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξηταί σε. οὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος. Sed legendum, ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς

μὲν, αὐτίκα ἀπάξηταί σε. *Atque ut impenſius mireris, unius eiuſdemque ſunt familiae, filius & pater: hic quidem ſi Solonem, aut Periclem, aut Ariſtidem animo verſas* (h. e. pater talis cenſendus eſt, qualis fuit vel Solon, vel Pericles &c.) *Filius vero, ſimulac videris eum, te abripiet; adeo magnus eſt, & maſcula quadam forma decorus: qui ſi tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. Iens. Male *Salm.* punctum poſt ἤδη collocaverat. In *Par.* comma erat, rectius nihil diſtinctionis habet Fl. & Obſopoeus quoque continuo filo verterat, *aiuntque, nonnullos febre laborantes iam ab illo ſublevatos eſſe.* Quod cum recte ſe habeat, Ienſium quidem ſecutus ſum in tollenda poſt τινὰς diſtinctione; nec tamen novam poſt ἤδη addidi, quia non opus eſt. Reitz.

Pag. 148. *l.* 3. Παρὰ) Ex ſolo Cod. L. Solanus ὑπὸ legi voluit, ut in marg. *Iunt.* innuit. Sed id non adeo neceſſarium puto, quin παρὰ, etſi alibi non idem ſit, quod ὑπὸ, hic tamen non ſit ineptum. Παρὰ τινὸς enim ſaepe ſignificare *a parte illius*, ſive quod proficiſcitur ab aliquo, non ſolum Periz. ad Aelian. aliique oſtenderunt; verum & paſſivis adiungitur, ut in Ev. Lucae I, 45, τοῖς λελαλημένοις παρὰ κυρίου, ubi & ὑπὸ locum habuiſſet. Reitz.

ead. l. 6. Ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν) Gallice ſimiliter dicimus, *retourner ſur ſes pas.* Menag. Eandem Gallicam phraſin quoque ad hunc locum in F. Guyet. notis reperio. Et ſaepe alibi hi duo notant eadem. An igitur Menagius hunc compilavit? Hoc loco non arbitror: nam facile eiuſmodi cogitatio utrumque potuit ſubire. Interdum tamen non abeſt ſuſpicio. Reitz.

ead. l. 10. Κεραμεικῷ) Conf. ſupra Ἀναβ. c. 13. Solan.

ead. l. 13. Τοῦ δοκιμωτάτου) Angl. Cod. τῶν δοκιμωτάτων. Bourd. Non moveo vulgatam: interim credo, lectionem Codd. numerum plural. exprimentium eſſe potiorem: quam ſi receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένος, ut ſit γένος τῶν δοκιμωτάτων, i. e. *quantum ad genus, erat ex probatiſſimis*, i. e. *dignitate conſpicuis*, formula loquendi in eiuſmodi narratione uſitatiſſima. Reitz.

ead. l. 14. Ὁ Ἀνάχαρσις) Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verte: *Anacharſis autem unde cognoviſſet, Toxarin popularem ſuum eſſe, qui Graeco more veſtitus incedebat.* Deinde, ἀσίδηρον, ἤδη στωμύλον, verte, *ſine ferro, & iam lepidum*, ſeu *elegantem, in alloquio blandum*, quales erant Attici; non *facundum*, ut interpres. Conſuetudine

Graecorum depoſuerat Toxaris illam auſteritatem & triſtitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. Ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuiſſe, quia Scythae ſemper ferro ſuccincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, ſine acinace. GRAEV.

ead. l. 15. Ἔγνω) Plura eiuſmodi, in quibus interpretes lapſi ſunt, indicativum retinentes in verſione, cum ſubiunctivum expreſſiſſe oportuiſſet, dedit Ienſ. in Lectt. Luc. p. 30. REITZ.

ibid. Ἐσταλμένον) De habitu, ornatu, etiam Dion. Hal. Antiq. V, p. ed. Lipſ. 309, v. 8: ἐξιέναι αὐτοὺς — κούφῃ ἐσταλμένους ὁπλίσει, i. e. *levi armatura inſtructos*. Et L. XI, p. 707, 18, ἀνδρῶν — ἐσταλμένων ὁπλίσει. Noſter iterum c. 5 huius Dialogi, οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον. REITZ.

ibid. Ὑπεξυρημένον) Id verbum recte ſe habere, vid. ſupra Tim. cap. 14 ex diviſione Solani, quod iam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item Dial. Mort. IX Simyl. & Polyſtr. f. ubi ὑπεξυρημένος τὸ γενεῖον· quae loca, monente eodem, contuli. REITZ.

Pag. 149. *l.* 4. Ὁ Δαυκέτου) Unde habeat, incertum: certe Gnuri filium faciunt Herod. IV, p. 155, Diog. Laërt. I, p. 26, & Suidas. SOLAN.

ead. l. 8. Κατ' αὐτὸ) Καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοὔνομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνῶσθαι ἄν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis verſionibus praeteritur κατ' αὐτό; Videtur ſignificare *pariter. Non ſum ex illuſtribus natus, ut ego tibi notus ſim pariter*, ſicut tu mihi. Εἰς αὐτὸ & κατ' αὐτὸ ſaepe eſt *pariter, ſimul*. GRAEV. Notaverat Hemſterh. in marg. videndum L. Bos ad L. E. I, 18. Is igitur ad Evang. Lucae l. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (ait Evangeliſta) Reperitur haec locutio apud LXX Intt. Geneſ. XV, 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημεῖον, ut ſit, *ex quo ſigno?* Apud Lucianum ſimili ellipſi occurrit ἐγνῶσθαι κατ' αὐτὸ in Scytha h. l. In Latinis verſionibus praeteritum eſſe illud κατ' αὐτὸ, notavit Graevius, reddens id *pariter*. Si mihi vel tantillum a tanti iudicii viro diſcedere liceret, verterem, *ex eo*, ut ſenſus ſit: *Non ſum ex illuſtribus natus, ut ex eo tibi notus eſſem*. Haec ille. Sic fere Dionyſ. Hal. περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 168, v. 4 ed. Lipſ. Κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν ἐοικέναι τῇ Θουκυδίδου; καθ' ὃ κἀκείνην πείθομαι μάλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Et ita parvi interdum refert, vertaſne *ex*, *ſecundum*, an *propter*, ut e. c. ap. eund. Dion. Hal. antiq. Rom. I, pag. 63, 30, κατὰ τίνα γίνεται μάλιστ' αἰτίαν· ubi, *ex* qua cauſa, *ob*, *per*, *ſe-*

cundum quam cauſam verteris, non multum intererit. REITZ.

ead. l. 9. Σὺ) Omiſſum in edd. ſupplevimus ex Mſ. Reg. 2954.

ead. l. 12. Διατριβοι) Sic ſolus noſtrorum Codicum W. melius, quam quod in aliis eſt, διατριβεῖ. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκοῦν, ἦ δ') Οὐκοῦν, ἦ δ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. *Proinde, inquit Anacharſis, ſcias factum me diſcipulum tuum, tuique amoris aemulum.* Hic etiam in interpretatione ὃς omiſſum, nec poterat verti, niſi diſtinctio apponatur. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου. *Ergo, infit ille, Anarcharſis ſcilicet, ſcito me tuum diſcipulum eſſe, & aemulatorem tui amoris.* Sic paulo poſt, p. 152, Εὐφήμει, ἦ δ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ. *Bona verba quaeſo, inquit ille, rem gratiſſimam me ei facturum puto.* Nihil apud Platonem crebrius, quam ἦ δ' ὅς, *inquit ille.* Paulo poſt κατὰ δαίμονα male vertitur *forte quadam*, cum ſit *bona fortuna*, *bonis avibus.* GRAEV.

Pag. 150. *l.* 3. Ἀκινάκου) Vide Τοξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀναστρέψοντα) Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρέφοντα. SOLAN.

Pag. 151. *l.* 3. Σοφὸς) Solonem intelligit, cuius aetate tradunt hiſtorici Athenas appuliſſe Anacharſidem. Vid. Plut. in Solone. SOLAN.

ead. l. 7. Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Vid. ſupr. c. 4. REITZ.

ead. l. 17. Δυσπρόσοδον) Ita Mſ. Reg. 2954. Vulg. δυσπρόσοδος.

Pag. 152. *l.* 4. Περὶ τοὺς ξένους) Etſi αἰδὼς πρὸς τινὰ frequentius occurrit, quam περὶ, ut ſupra indicavimus, tamen non reiicio vulgatam. Sic fere infra, in Quom. hiſt. c. 4, μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ poſſes ſubſtituere; ſed non eſt opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & ſimilia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video ſatis cauſae, ut cum Solano παρὰ recipiam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπίτομόν τινα ταύτην) Supple ὁδόν. MENAG. Idem & Guyetus dixit. Et quilibet eiuſmodi obſervationes facere poteſt; quare compilationis ſuſpicio hic nulla: ὁδὸν enim alibi addit Noſter, ut ſupra Herodot. c. 3. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ προξενήσεις) Sic Demoſth. Προὐξενεῖς αὐτῶν. GUYET.

ibid. Προξενήσεις αὐτοῦ) Προξενήσεις αὐτὸν, non ſimpliciter eſt, *ſuſcipies illum*, ut vult interpres, ſed *hoſpitio publico ſuſcipies illum, eris publicus eius hoſpes, loca lautia praebebis*, ut Romani loquebantur. GRAEV. Non credo, Graevium dedita opera ſcri-

pſiſſe αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte edd. habent. Licet enim accuſandi caſus recte quoque huic verbo poſſit adiungi, genitivum tamen in huiuſmodi compoſitis amant Graeci, ratione propoſitionis, quae in compoſito ineſt. Quare ſufficiat exemplum genitivi ab Guyeto iam adductum: num tamen eodem indicare voluerit, προὐξ. in priore ſyllaba Attice ſcribendum, neſcio, neque magnopere curo, Noſtrum non ſolere ὑπεραττικίζειν ſciens, ut non longo hinc intervallo, ad verbum ἔμελλε pro ἤμελλε dico. Reitz.

Pag. 153. *l.* 15. Ἥδιστα διατρίψῃ) Eadem pagina vitioſe legitur, &, ut vara ſequitur vibiam, vertitur inſulſiſſime hoc, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διαπρέψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *tum omne ſtudium adhibens, ut quam iucundiſſime in Graecia vivens renideret.* Quid eſt, *iucundiſſime renidere in Graecia?* Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus impoſuiſſe. Lege, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *ut ſuaviſſime in Graecia aetatem ageret, ex animi ſententia viveret in Graecia.* Paulo ante c. 4, οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβει κεῖθι, *ivit Athenas, & nunc ibi habitat.* Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic ſuperius pro εὐπρεπῆ oſtendimus reſcribendum eſſe εὐτρεπῆ. Graev. In W. videtur olim fuiſſe διατρέψῃ, ſed alia manus διαπρέψῃ fecit. In ferculo literario refert Ienſius. Ego vero emendationem Graevii ſecutus ſum, quam etiam in Excerptis Longolii invenio, non tamen ut ſcripturam ipſius Codicis, ſed tantum ut coniecturam. Solan.

ead. l. 16. Τεθηπὼς) Hoc verbum a Scapula omiſſum vid. ap. Steph. in Theſaur. qui ſatis de eo egit. Occurrit rurſum c. ſeq. Reitz.

ead. l. 17. Εἶναι) Legendum puto ἐκείνου, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confundatur, ſupra iam obſervatum eſt in Hermot. Certe ita interpretatus ſum. Gesn.

Pag. 154. *l.* 3. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν) Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes: alter, *neque enim mediocri laude Anacharſis virtutes ſolebat extollere Solon;* alter, *non enim Solon parum eum laudabat:* cum debuiſſent, *neque enim parvum momentum erat Solon laudans,* non exigua res aut pretium erat, ſi quis ab Solone laudaretur. Gron.

ibid. Καὶ τοῦτο) Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν, οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. Cur in verſione praetermittunt καὶ τοῦτο; Sic enim Salmurienſis: *Verum homines, ut legislatori parebant, ſic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum*

hominibus & hoc moris erat, ut legislatori parebant, ſic amabant, quos ille probaret. Scribae cum in diſtinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic diſtingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, & verte, *homines autem, & in hac re tanquam legislatori ſuo obſequebantur, amabant, quos ille probabat.* GRAEV.

ead. l. 5. Καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις) Sane ſic etiam attente interpretes: alter, *ac prorſus eoſdem in reliquum viros optimos eſſe credebant. Solus vero ex barbaris Anacharſis initiatus eſt*; alter, *eoſque viros optimos denique eſſe credebant. Solus vero ex barbaris initiatus eſt Anacharſis.* Atqui turbant illa vel *in reliquum*, vel *denique*; & ſi vis vel Graeciſmum, vel ſenſum congruum, diſtingue, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη. GRON.

ead. l. 6. Ἐμυήθη μόνος) De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos ſub Barbarorum nomine non includi ſtatuendum. Conſtat enim initiatos fuiſſe Syllam, Pomponium Atticum, Auguſtum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem; (vid. Xiphil. Capitol. 27, & Dionem.) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut ſtatuere videar, factum hoc ante hunc libellum a Luciano ſcriptum: nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; niſi forte in reditu malis habitam, vid. c. ſeq. Cic. I de Nat. Deor. *Omitto Eleuſinam ſanctam illam & auguſtam, Ubi initiantur gentes orarum ultimae.* Adde etiam Potterum 46, 1, ubi plures recenſet. SOLAN.

ibid. Δημοποίητος γενόμενος) Anacharſis ab Athenienſibus civitate donatus. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἂν) Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandam prorſus. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ) Sic legendum, non οὐδέν· vid. ex Παρασ. c. 45, δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγομένω) Delevi iota ſubſcriptum, quod in Pariſina ed. ſenſum turbabat: non enim eſt dativus, ſed nominativus dualis. REITZ.

Pag. 155. *l.* 9. Νησιώτης ἐκεῖνος) Telemachus ſcilicet ex inſula Ithaca, Homer. Od. Δ, Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum ſtupore quodam miratur. COGN. Vid. Homer. Odyſſ. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 13. Ποιητὴν) Quem innuat, nondum reperi. SOLAN.

ead. l. 15. Δεῖξαι) Καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν, eſt, *& ſpecimen dare mearum orationum.* Sic ἀπόδειξις eſt ſpecimen. Uſus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde,* hoc eſt, ede leve aliquod ſpecimen, ut recte exponit Io. Fr. Gronovius lib. IV Obſerv. cap. 13. GRAEV. Malim δεῖξαι τὸν λόγον, ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare auſim δεῖξαι (δεῖγμα) τῶν λόγων, vel δεῖξαι (τι) τῶν λόγων. GESN.

Pag. 156. *l.* 3. Ἐπιγραψάμενος) Ex L. haec ſcriptura. Sic Δικ. c. 29, & Περ. c. 11. SOLAN. Etſi non improbo ſcripturam Cod. L. ἐπιγραψάμενος, non tamen ideo cum Solano illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. cum nihil abſurdi habeat vulgata: ſic ſaltem apud Gregor. Nyſſen. Orat. funebr. in Baſilium T. III, p. 480, συγγράφεσθαί τινι, *operis ſocium adſcribi*, inveniri, teſtis eſt Suicerus in Theſaur. Eccleſ. Vide etiam P. Weſſeling. Obſ. II, 6, pag. 162, (quem conſulendum Hemſterh. in marg monuerat) ubi is interpretem in vertendis his verbis offendiſſe animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggreſſus, praeſides conſcripta de illis hiſtoria,* (*praeſules* eſt ap Benedict.) cum debuiſſet, *quibuſque adſcitis patronis*; id enim ſignificare προστάτην νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι & συγγράφεσθαι, ibidem docet Weſſelingus. Cum vero ex Luciani Bis accuſat. c. 29 ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτιν ἑαυτῶν afferat, nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. uſitatius ſit, non repugnaverim, ſi quis & hic illud recipere malit. REITZ.

ead. l. 12. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Vinc. Obſopoeus interpres ſic vertit (*Atticae Muſae*): quomodo legerit, neſcio: videtur tamen legiſſe Ἀττικῇ δεκάτῃ, & ſibi intellexiſſe μούσῃ, quaſi fuerit quaedam decima Muſa Athenis. Sed ea δέκας non ad Muſas referri debet, ſed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas ſcripſit Plutarchus, quod (credo) ſatis manifeſtum videbitur noſtro lectori. PALM. Vide apud Philoſtratum p. 564: βοώσῃ δὲ ἐπ' αὐτὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ καλούσης αὐτὸν ἕνα τῶν δέκα &c. De Herode ſermo eſt, qui reſpondet id ſolum, *ſe Andocide meliorem.* In notis ad eum locum de *ſecunda* etiam *decade* monemur. Certe & hic in Cod. W. eſt δεκάδι α. Quod an Lucianeum ſit, viderint alii: mihi nunc de eo diſpicere non vacat. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅ τι ἂν οὗτοι) Haec verba, ὅ τι ἂν οὗτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ, in W. ſolo reperiuntur. SOLAN. Scripſit ad me cl. Geſner. ſuper hoc loco his verbis: *Hunc locum ita interpre-*

tatum eſſe video Solano: Fitque in civitate, quidquid hi volunt; volunt enim, quidquid optimum eſt. *Legit igitur,* καὶ τουτὶ γίγνεται ἐν τῇ πόλει, ὅ, τι ἂν βούλονται· βούλονται γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. *Si ex libro aliquo, plane accedo: ſin ex ingenio, laudo coniecturam, tanto credibiliorem, quod repetitio* τῆς ὅ, τι *omiſſioni locum dare potuerit: recipere tamen non auſim.* Sic ille. Ego itaque verba illa in edd. deficientia recepi, quia ex Codice ſunt deſumta, & verſionem Solani retinui. Coeperat enim & is priſtinam verſionem plurimis in locis corrigere. Et quia Geſnerus ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, ſi ipſiſſima Graeca, quae Solanum legere ait, proferre non potuerit, ſed ſimilia illis attulerit. Reitz.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Δεμοσθένην)' Δεμοσθένους erat in editis exemplaribus, ſed mutavit Solanus, ſine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit: nam περὶ non hic *de*, ſed *circa* ſignificat. Ne quem autem offendat terminatio in ην, cum Δημοσθένεα Δημοσθένη ſcribere iubeant Grammatici, videat Noſtrum in Demoſth. Encom. cap. 3, & alibi, ubi Δημοσθένην ſcribere ſolet; velut alii Ἀριστοφάνεα, alii Ἀριστοφάνην amant. Reitz.

Pag. 157. *l.* 5. Ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα) Male Salm. ὁ δὲ, υἱός. καὶ &c. quam diſtinct. merito improbat Ienſ. Sed *Par.* rectius habebat ὁ δὲ υἱός. Paulo poſt vero, eadem prava diſpunctione laborabat, ſcribens καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. Quam itaque, monente Ienſio, correxi. Reitz.

ead. l. 8. Οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος) Lege, ἑλκύσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, & ita videtur legiſſe interpres. Palm. Violentiſſime profecto Palmerius pro οἰχήσεται legi iubet ἑλκύσεται. Non ſanum quidem, quantum ego video, eſt vulgatum οἰχήσεται, cum οἴχομαι ſit *fugio, abeo, diſcedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi poteſt medicina; nempe una extrita literula legendum ὀχήσεται, *vehet, raptabit.* Iens. Nihil mutandum. Reſpicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore ſuo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum ſtanti ſibi habet, ſed abducit, trahit, rapit, quocunque ipſi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται· hanc nos verbis *ilicet* & *abibit* exprimere ſtuduimus. Gesn.

ibid. Ἀπὸ τῶν ὤτων) Vide hiſtoriam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exſtat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noſter, & apud A. Gell. XVI, 3. Solan.

ead. l. 12. Πρὸς τὸν τοῦ Κλ.) Legend. Plut. in Alcib. Bourd.

ead. l. 13. Ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.) Hoc abunde ſcribit Plut. in Alcibiad. Ariſtoph. in Ran. Valer. Max. lib. 7. Cogn.

Pag. 158. *l.* 2. Ἐπισεῖσαι) Quid hoc ſit, clarius ex ὑ. Εἰκ. c. 4 diſces, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans, quod dabatur, encomium. Adde Δικ. c. 28, ubi τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, inter modeſtas laudandi & probandi rationes ponitur. Paſſim uſurpat Noſter. Vid. Ῥητ. c. 22, & Οἰκ. c. 2. Solan.

ibid. Τὴν χεῖρα) Diſtinguendum: καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά· *Manus protendenda eſt, hoc ſolum* ſcil. ſi fecerit, *res tuae non amplius fluctuabunt.* Graev.

ead. l. 4. Ἤδη) Καί μοι ἤδε. Lege ἤδη. Guyet.

ead. l. 5. Ἔδοξα) Καί μοι ἤδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. Sic leges. Vulgo male ἔδοξα, ſententia refragante. *Et mihi, iam experto vix milleſimam partem, quae illis inſunt, dixiſſe viſi ſunt*, ſc. πάντες, vel οἱ πολλοὶ, qui veſtras virtutes praedicabant. Graev. Graevii emendationem invitis omnibus impreſſis & ipſo M. Codice in textum recepimus. Solan.

ead. l. 6. Ἀμβολᾶς ἔργον) Tangit hunc verſum Heliod. L. 2 Ἐργ. Αἰεὶ δ' ἀμβωλίεργος ἀνὴρ ἄταισι παλαίει. Bourd. Pro Heliod. lege in nota Bourd. Heſiod. & vid. illum in Ἐργ. καὶ ἡμ. v. 413. Ubi quoque cognoſces, ἀμβολίεργος, ſecunda correpta, ſcribendum; niſi id ex verſu iam ſponte vidiſti. Reitz.

ibid. Κεῖος &c.) Locus a Bourdelotio indicatus, eſt v. 411 Ἐργ. Heſiodi. Sed alium certe reſpicit Lucianus; aut quomodo ex Aſcraeo Ceus factus Heſiodus? Deinde ubi ἕδρα &c. Cuius itaque, inquies, verba haec? Bacchylidis, cui tribuuntur ab Athenaeo XIV, p. 631 C. & a Dionyſ. Hal. de Struct. orat. pag. 234 edit. Uptonianae. Verba ipſa Bacchylidis habes apud Steph. Lyr. p. 570: οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαιγίδος Ἰτωνίας χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἁβρόν τι δεῖξαι. Fuiſſe autem Ceum inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδοῦς, qui haud dubie Ceus. Vid. Μακροβ. c. 26; &, ut id obiter moneam, emendandus Index auctorum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, ſed in voce *Ceus* comparet. Teſtatur autem diſerte Strabo Lib. X, ubi de Ceo inſula agit. Plutarchus etiam, Aelianus, Stephanus Byzant. & alii. Ne ergo credas Lil. Gyraldo Boeotum facienti, praeſertim cum apud Lutatium ſive Lactantium ad Statium, quo auctore id aſſeruit, nihil tale, teſte Fabricio, inveniatur, cu-

ius vid. Biblioth. Gr. 551. In Collectaneis Galaei, Anacreonti, ſed falſo, tribuuntur haec verba. SOLAN. Non Simonidem hic laudari, quod F. Urſino viſum erat, ſed Ceum alterum, Bacchylidem, ex Colomeſio ad Gyraldum pag. 463 obſervat Fabricius Bibl. Gr. 2, 15, p. 594. GESN.

IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

Pag. 159. *l.* 2. Λυσιμάχου ἤδη) Lyſimacho poſt Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua ſita haec urbs. Eadem prorſus ratione uſurpat ἤδη, Ῥητ. 2, c. 5. SOLAN.

ead. l. 3. Φίλων) Cui etiam Sympoſium dedicat. V. not. ad perſonas Συμπ. Verum nomen fuiſſe videtur; ſed quis fuerit ille Philo, non conſtat. Eſt & Philonis ap. hunc mentio Καλλ. c. 4, qui Diniae filius dicitur: ſed cum dialogus ille genuinus non ſit, eius auctoritatem non moror. Nobilis eius nominis medicus memoratur apud Plut. (Probl. 8, 9.) Sed idem ut ſit, per aetatem non licet. SOLAN.

ibid. Πυρεταίνειν) Angl. πυρέττειν. Sic pag. ſeq. ὡς πυρέξαι. BOURD. Πυρέττειν A. W. P. L. In reliquis πυρεταίνειν. SOLAN. Etſi πυρεταίνειν, quod in edd. erat, quoque dicatur, ut ſupra in Scyth. c. 2 f. tamen πυρέττειν ex 4 Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc Hippocrates amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV, p. 71, v. 34. Et crebro alibi. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπὸ τῆς πρώτης) Scil. ἡμέρας. Sic Demoſth. pag. m. 37. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ) Sic apud Hippocr. & Galen. BOURD. Vellem ipſa loca indicaſſet B. in Lexico enim medico non notantur. SOLAN. Sic infra in Ἀποκηρ. cap. 4 pr. προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος. At Hippocrati febris continua audit ξυνεχὴς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2, § 143, Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλέως ἐν πυρετῷ ξυνεχεῖ, & alibi; nec tamen λιπαρὴς de febri apud eum me legere memini, nec Foeſius notavit. REITZ.

ibid. Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην) In libello, quomodo ſit conſcribenda hiſtoria, non longe a principio, ſcribendum: Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς, καὶ οὕτως ἔλυσε τὸν πυρετόν. Vulgo male πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε, ſine ullo ſenſu. GRAEV. Non aſſentior Graevianae diſtinctioni, ſed vulgatam ſervo, & miror, qui eam *ſine ullo ſenſu* eſſe, dicere queat: nam ſi cum Graevio diſtinguendum, tunc illud καὶ οὗτος potius delendum foret, ac

ſcribendum continuo filo, ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσε τὸν πυρετόν. At, at, minime delenda verba καὶ οὗτος, quae vim notabilem habent, ut Micyllus in verſione ed. Pariſ. recte oſtendit, vertens, *ſudor, etiam ipſe immodicus*; ſive malis, *iſque immodicus*; quod Latinis quoque perfamiliare eſſe, quis neſcit? Addidiſſe autem Noſter illa videtur, ut eo magis ſentiretur neceſſitas adiectivorum πολὺς & πολύ; quia, ſi parva tantum copia excerneretur ſanguis vel ſudor, non eſſet *criſis ſalutaris*, ut Medici aiunt, qui vere praedicant, *Nullum criticum paucum*, i. e. ſolutio morbi critica per excretiones largas fieri amat. Paucae enim ſanguinis guttae e naribus ſponte prorumpentes non faciunt *criſin perfectam*, i. e. non portendunt ſalutem, ſed irritum tantum produnt naturae conatum. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς γελοῖον) Mira phraſis: nuſquam enim, quod quidem ſciam, additur accuſativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide Ὀρχ. c. 4, & Εὐν. c. 5. Adde etiam Ἑρμ. finem. SOLAN. Neſcio, quid miretur Solanus phraſin inſolitam. Significat enim hic περιΐστημι *redigo*; eodemque ſignificatu & conſtructione utitur Herodian. VII, 3, 12, ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἴκων ἐς πενίαν περιστήσας. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, eſt τὸ νόσημα. Nec tantum abludit alter locus Luciani, quem ipſe Solan. indicat, Eunuch. c. 5, τὸ δὲ οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· quamvis ibi *reflexive*, ut Grammatici aiunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redegit ſe*, ſive *redactus eſt*. Veluti Diod. Sic. XIX, pag. 297 ed. Baſ. εἰς τηλικούτους περιέστη κινδύνους, *in tanta pericula redactus eſt, incidit*. REITZ.

ibid. Περιΐστη) Conf. ſupra Hermot. c. ult. f. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμονῴδουν) Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27, & locum hunc Philoſtrati in Ariſtide pag. 582, οὕτω ὠλοφύρατο πρὸς τὸν Μάρκον, ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μονῳδίᾳ θαμὰ ἐπιστενάξαι τὸν βασιλέα &c. Vide & not. ad eundem Philoſtr. p. 158, & textum ipſum p. 607, ubi μονῳδίαν & θρῆνον coniungit. De ſenſu tragico vide eundem 244, παραιτησάμενος τὸ τῶν μονῳδιῶν μῆκος. SOLAN.

ibid. Ῥῆσιν &c.) Locum ex aliquo poëta hac voce deſignari docuit Caſaub. ad Theophr. Char. p. 286, ubi etiam obiter Euripidis μακρὰς ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέλει δ. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ἐν μέρει δ. ut Συμπ. cap. 17, quod fateor me non intelligere. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐν μέλει) Angl. ἐν μέρει. BOURD.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Μονῳδεῖν) Hoc & omnia fere ſequentia Scholia in edit. Clerici ad finem libelli erant reiecta, (propter confuſionem Codicis, ut ipſe ait) ita ut pauca quaedam p. 30, reliqua pag. 46 in Graev. edit. legerentur: quare ea in ſedem ſuam retraxi, & quae in Gal. reperiebantur, addidi. Reitz.

ibid. l. 3. Ὠδαὶ) Adde hic ex Suida ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, & lege θρῆνοι, ἀντὶ τοῦ, θρηνεῖν, quod ſequitur. Cler. Utrumque in C. fuiſſe, teſtatur Solanus: ideo in textum addidi. Reitz.

Pag. 160. *l.* 1. Σὺ δ' ὦ &c.) Fragmentum hoc Andromedae Euripidis exſtat in addendis editionis Barneſii ex Athenaeo petitum (l. 13, 1 ſub fin. p. 561 B.) quod hic deſcribere operae pretium erit: Ἀλλ' ὦ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, Ἔρως, Ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλὰ, Ἢ τοῖς ἐρῶσιν ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ, Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπόνει, Καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τίμιος θεοῖς ἔσῃ, Μὴ δρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεσθαι φιλεῖν, Ἀφαιρεθήσῃ χάριτας αἷ τιμῶσί σε. In primo verſu in quibuſdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ. τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius verſus apud Stobaeum; v. Grotii Flor. 261 B. nempe, σὺ δ' ὦ κάκιστε παῖ θεῶν τε καὶ βροτῶν, & ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο. Primus ante Grotium ſic legebatur, σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κ' ἀνθρώπων. Sed ita a Scaligero emendatum edidit vir ille ſummus. Solan.

ibid. Σὺ δὲ ὦ θεῶν τύραννε) Eurip. Androm. v. 16. Solan.

ead. l. 5. Ἀρχέλαος) Quaere apud Aelian. Var. Hiſt. monente Iac. Uptono. Solan.

ead. l. 9. Παρολισθαίνειν) Sic infra Ἀποκηρ. c. 28 f. ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο καθολισθαίνουσιν. Solan.

ead. l. 12. Ἓν φασὶν, ἐνὶ παρ.) Solet Lucianus, cum tralatitiis utitur vocibus proverbiiſve, illud φασὶν adhibere. An autem ſic ſatis conſulatur orationis dignitati, dubitarem; niſi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia iſta & pannoſa conſpici. De ὡς ἔπος εἰπεῖν, Leop. 166. Cic. vertit, *quod rite dicitur.* Qua de re luculentus eſt Platonis locus Πολ. Α, Ald. ed. p. 8 B. τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, quo facile evincitur, *vulgo*, non *rite*, ſignificari; niſi forte nos illud *rite* prave interpretari, quod ego hinc exiſtimo, ſolemus: niſi forſan illic pro *rite* trite legendum eſt. Solan.

ibid. Ἐνὶ παραβαλεῖν) Vide Paroemiog. Bourd.

ead. l. 16. Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται) Libet hic miſereri ſortem humanam, & imperium fati in famam vi-

rorum illuſtrium, & temporis iniurias in literas & monumenta hiſtorica. Ecce ex tanto hiſtoricorum numero, quorum multitudinem perſtringit, & ſatyrice irridet Lucianus, quis uſque ad nos duravit? immo cuius nomen tantum notum eſt? Si non per Capitolinum foret, qui in M. Antonino & Vero ieiune & breviſſime aliquid de iis bellicis eventibus mugi-navit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Oſroën regem miſſus, ab Othryade quodam Parthorum duce caeſus eſt, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & ſupra in Pſeudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur Noſter, intelligi debent de bello Parthico, quod poſt illam in Armenia cladem geſtum eſt per quadriennium, ducibus Statio Priſco, Avidio Caſſio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem uſque penetrarunt, ut diſcimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto inſignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; ſed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen ſperate ex facinoribus veſtris, quorum memoriam pauca ſecula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. Palm.

ibid. Ἐν ποσὶ) Sic Long. Paſt. L. 2, p. 64 ed. Iungerm. cuius dictio cum Noſtro plurimum conſentit. Sic ſupra, Nigrin. § 7. Ubi vid. Interprett. Reitz.

ibid. Ὁ πόλεμος) Huius belli initium ſtatuunt Chronologi noſtri anno Chriſti CLXI, finem CLXIV. Unde iam patet, & in ſequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Hiſtoriam M. Aurelii a ſapientiſſimis viris ſcriptam fuiſſe, teſtatur Herodianus, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται —— πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut poſteriores ſcriptores indicat, aut a Luciani iudicio immane quantum diſcrepat, quod tamen huius libelli lectio poſteritati uſque adeo commendavit, ut eximius hiſtoriae ſcriptor Thuanus regulas condendae hiſtoriae ex eo praecipue & petierit & fronti hiſtoriae ſuae adſcribi curaverit. M. Aurelii vitam Theodoricus Bignonius ſcripſit. Commodi parabat Claud. Nicaſius cum Sponio & Toinardo Aurelianenſi. Solan.

Pag. 161. *l.* 1. Ἐν Ἀρμενίᾳ τρ.) Vid. Dion. Caſſ. 71. Elegeia nomen loci, ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. Solan.

ead. l. 5. Τὸ, πόλεμος ἀπ. π.) Empedocli Scholiaſtes tribuit, & omnino ſententia Empedoclis eſt. V. Plut. in Demetrio 1708, & Moral. 1617 f. Clem. Alex. 25 B. & Rittershuſ. not. ad Porphyr. p. 37. Sed verba videntur potius Heracliti. Plut. 660, 2. de Iſid. & Oſir. Expreſſit Ovid. & *diſcors concordia foetibus apta eſt.* Conf. Menag. ad Diogen. Laërt. & Lipſium. Confer & Ἰκαρ. c. 8. SOLAN.

ibid. Πόλεμος) Sic pag. 728, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξατε. Hac de re copioſe Lipſ. BOURD. Reſpicit ad illam Heracliteorum veterum philoſophorum ἐναντιοτροπὴν, per quam ἡρμόσθαι τὰ ὄντα, ipſe ait apud Diogenem Laërtium IX, 7, Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἐναντιοτροπὴν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copioſius quam Hippocrates, modo is auctor ſit, de diaeta I, 6 ſeq. VII, 6 ſeq. inprimis c. 12—17; quae nuper expoſuiſſe nobis videmur, cum ψυχὰς Ἱπποκράτους ad diſputandum eruditis proponeremus. GESN.

ead. l. 6. Ἀνέφυσεν) Conf. infra Ἀποκηρ. c. 27. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ) Angl. ὁρμῇ. BOURD. Ὁρμῇ A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ, ut Tyran. c. 1. SOLAN. Cum omnes edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, Solanus adſcripſerat conferendum Tyrannicid. c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος καὶ φονεύσας. Id vero parum facit ad demonſtrandum, & hic πληγῇ legendum; cum hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede ſermo ſit. Verum quia hic de *bello* ſermo eſt, facete πληγὴ dixiſſe videri poſſit, ut vocabulum bello proprium ſervaret. Sed & ὁρμὴ vocabulum bellicum eſt; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem Codicum. At πληγὴ tamen generale quid eſt, & ad plures res ſolet extendi, ut apud Latinos *uno ictu*, i. e. *ſimul*, *eadem opera*, quare id non plane improbo. REITZ.

ead. l. 8. Φίλιππος) Vide πάρασ. c. 42. Ad Philippum adductus fuit poſt pugnam Chaeronenſem..... V. Arrian. Epict. p. 302, & Diog. Laërt. 148 B. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν πίθον) Conf. ſupr. Dial. Mort. XI, § 3. SOLAN.

in Schol. l. 1. Πόλεμος) Pro Πόλεμος ἁ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως) Ad quae Cler. ſic commentatur: quid faciant ad Sinopenſem philoſophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiaſtae, me ignorare fateor. Vereor, ne aliunde huc tranſlata fuerint, licet alioqui nullum appareat in Scholiaſta noſtro luxationis veſtigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit Solanus. REITZ.

Pag. 162. *l.* 1. Κρανείου) *Craneum* ſchola, ſeu Gymnaſium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut ſcribit Laërt. lib. 6, ἐτύγχανε μὴν αὖ διάγων ἐν τῷ Κρανείῳ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. COGN. Κρανείου edi curavi, pro vulgato Κρανίου. Ita enim Laërt. quem Cogn. adduxit, id ſcribit, & ita iam editum in Dial. Mort. I, 1. Sic Suid. Κρανεῖον· φυτὸν, καὶ τὸ γυμνάσιον· nam κρανίον os capitis eſt, ſ. *calvaries*. Vid. Polluc. Onom. ſi quid opus: quin & apud Noſtrum interdum recte ſcribitur Κρανείου, modo Κρανίου in omnibus edd. ut cap. ult. vocab. ult. huius προσλαλιᾶς. At cum Suidas paulo ante etiam dixerit κρανίον, τόπος, videri poſſit utrovis modo ſcribi. Praeſtat tamen differentiae cauſa Κρανείου hic & alibi ſcribere, quando de Gymnaſio ſermo eſt. Sed & Κρανίον Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex Cyrillo aliiſque notat nobil. du Freſne in Gloſſar. Graec. REITZ.

ead. l. 5. Κωμικὸν δορυφόρημα) Praeclare *ſatellitium* hoc *comicum* illuſtravit, & cum προσχήματι τραγικῷ comparavit, Spanhemius ad Ariſtophan. Ran. 944. GESN. Hemſterh. orae ed. Graev. adleverat videndum Ezech. Spanhem. ad Ariſtoph. Ran. v. 944. Is vero ibi docet, *tragicum ſatellitium* ad pompam tantum in ſcenam prodire ſolitum, ac mutum ibi degiſſe. *Comicum itaque ſatellitium* idem erit. REITZ.

ead. l. 6. Κεχηνὼς σιωπῇ) Vid. infra Τοξ. c. 9, & non ſemel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Κυλίοι) Ita cum Cod. W. Mſ. Reg. 2956, melius, quam quod in edd. eſt, κυλίει.

ead. l. 11. Οὐδὲ π. καρτερῶς) A iuniore Luciano haec ſcripta hinc forſan erunt, qui colligant; ſed de eius aetate aliunde iudicandum eſt. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 137 D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Teſtam* tamen vocat Iuvenalis, Sat. XIV, v. 308. SOLAN.

ead. l. 13. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα) Nimirum, contra hodiernum noſtrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut eſt apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. GESN.

ead. l. 14. Πῶς) P. & L. In aliis ὅπως. SOLAN.

ead. l. 16. Καπνοῦ καὶ κύματος) Locum hunc, qui me diu torſerat, aperuit tandem vir doctus Iac. Uptonus, oſtenſo, ad quem alludit, Homeri loco, (Od. M, 219.) qui inſpectus rem totam ſtatim pulchre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypſo, ut Ariſtoteli excidit ſcribere Eth. II ſub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti

placuit, ſed Ulyſſes: τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε Νῆα &c. — Eodem reſpicit Clem. Alex. Προτρ. p. m. 40 C. *Fumus* autem unde ſit, diſces ex v. 68, 202, & Scholiaſte; ex Rhodio IV, p. 100 B. ex Apollodoro etiam I, p. 27 A. SOLAN.

Pag. 163. *l.* 1. Τῷ συγγράφειν) Τοῦ μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν εὖ ποιῶν. Vere Mſ. τῷ συγγραφεῖ, *a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur ſcriptor,* ſc. hiſtoriae, *abſtinebo.* Et ſic interpretes tranſtulerunt, ac ſi legiſſent συγγραφεῖ. GRAEV. In libello, quomodo ſit ſcribenda hiſtoria, ait auctor, non opus fore ſuarum virium conſcribere hiſtoriam, atque adeo ſe non in animum induxiſſe tale quid facere, τοῦ μὲν καπνοῦ, pergit, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Graevius συγγραφεῖ. Non auſim tamen ego non praeferre vulgatum: *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conſcriptione coniuncta ſunt, recte me abſtinebo.* IENS.

ead. l. 5. Ἄκρῳ — δακτύλῳ) Iterum infra Δημ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλλὰ εἴ τι) Ἀλλ' ex conſuetudine dediſſem, niſi priſcae edd. haberent ἀλλά. Et ſi nondum ſatis exemplorum apoſtrophi in coniunctionibus & praepoſitionibus neglectae adduxi ad Apol. cap. 11, ubi ὑπὸ ἀπορίας quaedam edd. adde Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Baſ. ubi παρὰ Ὀρόντου, pro παρ'. Et non ſemel alibi. Item Long. Paſt. I pr. ἀλλὰ ἐκ ταύτης &c. Et IV, 112, ἐπὶ ἱκεσίαν· hoc Dial. cap. 15, ἀπὸ Αἰθιοπίας. Particula δὲ vero multo frequentius, vocali ſequente, ſine apoſtropho ſcribitur, quam cum eo. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς ἀεὶ κτῆμα) Locum ipſum Thucydidis alibi deſcripſimus. V. c. 42. Monendus tantum hic lector eſt, antea pro ἐς, ὡς ſcriptum fuiſſe in impreſſis, quod nos praeeunte Vorſtio, in ſuo Codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum eſt. SOLAN. Locum Thucydidis, quem ſe alibi deſcripſiſſe ait Solanus, addidit margini Iuntinae, nempe I, 22, ubi Duker. optime iam vidit, & in hoc Luciani loco ἐς ἀεὶ legendum, velut infra in Quom. hiſt. cap. 42, & ſupra Deor. Dial. X, idem recte legitur. REITZ.

Pag. 164. *l.* 3. Μανία, εἴ γε ἐλπὶς) Lucianus praecepta conſcribendae hiſtoriae ſcripturus, praevidere ſe dixerat, fore, ut non omnes hiſtoricos dicto ſibi audientes redderet; quin fore, ut quibuſdam moleſtus videretur, praecipue iis, quorum hiſtoria iam eſſet perſcripta & publicata. Εἰ δὲ καὶ ἐπήνηται,

pergit, *ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράψουσί τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων.* Locus turpiter corruptus. Pro *μανία, εἴγε ἐλπὶς* ſine dubio legendum, *μανία εἴη γε ἐλπίς*. Id dicit, *Sed & ſi illa* (hiſtoria iam ab aliis perſcripta & publicata) *laudata ſit ab iis, qui tum fuerunt auditores, inſania ſit, ſperare tales homines mutaturos & aliter ſcripturos quidpiam eorum, quae ſemel recepta ſunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione ſuccurriſſe etiam interpres. IENS. V. Ienſium. Liturae hic ſunt in W. & vulgata repoſita. Vid. Παρασ. 7. SOLAN. Mſſ. Regg. 2954 & 2956 ἤγε ἐλπὶς, ut edi curavimus.

ead. l. 9. Ἁπάντων ἤδη κεχειρ.) Vid. Demoſth. Ol. I, 62 C. Philip. III, 177 B. Noſter c. 2, *συνεχεῖς νῖκαι*. Bello profligato videtur hoc ſcriptum, atque adeo anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Caſſius & Marcius Verus Seleuciam & Cteſiphonta ceperunt. V. Capitol. in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI, *PAX* & *IMP*. III & IV. ob triumphum. SOLAN.

ead. l. 12. Πήχει) V. infra c. 39; ne forte exiſtimes hoc vocabulum non uſurpari de inſtrumento fabrili. Hic tamen non norma ſimpliciter, ſed ex adiunctis de vetere carioſa & prava intelligendum. SOLAN.

Pag. 166. *l.* 6. Τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι, ut infra c. 11, *καὶ ἐνδιατρίβοντες*, & immorantes; & ſupra, — *καὶ ἃ σκοπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον.* MARCIL.

ead. l. 7. Διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι. GUYET. Ἐνδιατρίβουσι) Marc. emendationem ſecutus ſum: confirmatur auctoritate Mſ. W. Sic uſurpat c. 11. SOLAN. Non modo c. 11 ſic occurrit, ut Solanus monet, ſed & ſaepe alibi; at quid opus longius quaeſitum ire, ecce paulo ante c. 6, *ἐνδιατριπτέον* etiam habuimus. REITZ.

ead. l. 12. Δὶς διὰ πασῶν) Dictum eſt ſupra ad Πρ. λ. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁπωσοῦν) Bene monuerat in marg. Hemſterh. videndum Duker. ad Thucyd. p. 477, n. 53, id eſt, L. VII, 49. Ubi ad verb. *ὁπωσοῦν* in Thucyd. occurrens, ait: Th. Magiſt. hoc Ἑλληνικὸν, non Ἀττικὸν, eſſe pronuntiat. Eſt tamen rurſus apud Thucyd. VIII, 90. Item in Iſocr. ad Nicoclem, non longe a principio, & Luciano Quom. hiſt. h. l. REITZ.

ead. l. 16. Ἀκαριαῖον) Angl. *ακαιρον*. BOURD. Hic adleverat margini Solanus, in W. lituram eſſe, ſed aliam manum repoſuiſſe vulgatam; verum ita dubie poſuit, ut vix ſatis digno-

ſcam, huccine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβοντες. Sed ἀκαριαῖον probum eſſe, iam dictum ad Hermot. c. 62. Reitz.

Pag. 167. *l.* 1. Ἀρτηρίαν) V. Plut. Συμπ. προβλ. Ζ. ά; ubi cum haec optime a medico eſſent explicata, inſcite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitiſſimo, eadem ſubvertuntur. Adde & A. Gell. eundem errorem tuentem XVII, 11. Solan.

ead. l. 5. Ἄκρατος) Antea legebatur ἀκρατὴς. Prave. Sic, ut edi curavimus, totidem verbis Plato de Rep. VIII. Solan. Ἀκρατὴς) Lubens obſequerer Solano ἄκρατος legenti: ſed cum nihil variationis addiderit, niſi quod *B.* 2. & *S.* quoque ἀκρατὴς habeant; ego edd. ſtudioſe conſului, eaſque, quas notavi in variantt. omnes vulgatam ſervare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum, qui aliter habeat. Cumque Steph. etiam ἀκρατὲς στόμα paſſive, pro quod cohiberi nequit, afferat ex Ariſtoph. non quidem commonſtrato loco, (qui eſt Ran. 862.) vulgatam intactam ſinemus, donec certiora invenerimus. Reitz.

ead. l. 7. Ἵππων ὑποπτέρων) De poëtica hac celeritatis deſcriptione plena manu, ut ſolet, La Cerda ad Aen. VI, 808; unde petere licet omnia. Quaedam etiam Eſchenbach. ad Orphei Argon. 137. Gesn. Conf. ſupr. Somn. c. 8 ex diviſione Solani, nunc § 15. Reitz.

ead. l. 8. Ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσηται) Alluſit ad locum Heſiodi, qui apud Euſtathium, ex libris perditis, habetur: Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα. Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρεμάεσκε πόδεσσι. *Super ſummum ariſtarum fructum cucurrit, neque fregit. Sed ſuper triticearum ſpicarum cacumina currebat pedibus.* Ubi notanda vox πυράμινος, ignota Lexicographis. Uſus eſt etiam Lucianus hoc loco, in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὁπόταν ὁ Ζεὺς, eſt ex Iliad. Θ. Mox, μέγα τοίνυν, μᾶλλόν τε ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα. Latinus interpres: *Magnum igitur, immo pluſquam magnum hoc malum, ſi quis neſciat ea, quae hiſtoriae & poëtices ſunt propria, ſeparare, ſed introducat in hiſtoriam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eoſque, qui his inſunt, exceſſus.* Non damno hanc lectionem, neque verſionem. Ἑτέρας, ſc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano Codice ſcribunt τὰ τῆς ἑταίρας κομμώματα, *meretricia lenocinia, fucos meretricios.* Sic vocat in hiſtoria poëtarum fabulas, laudes & hyperbolas. Ideoque in ſequente periodo dicit,

hoc idem eſſe, ac ſi athletam robuſtum quis ἁλουργέσι περιβάλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, *induat purpureis veſtibus & alio meretricio ornatu*. In verbis praecedentibus dixit, ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κομιδῇ πρινίνων, *ſi quis athletam validum ac vehementer robuſtum*, ſc. fuco expoliat. Πρίνινοι ſunt ex robore quaſi concreti, quos Germani & Belgae vocant *boomſtercke mannen*. GRAEV. Homer. Il. Υ, 227. Cui Virgilium aemulum adde, qui Aen. VII, 805, de Camilla haec canit: — *Curſuque pedum praevertere ventos Illa, nec intactae ſegetis per ſumma volaret Gramina, nec teneras curſu laeſiſſet ariſtas: Vel mare per medium fluctu ſuſpenſa timenti Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas*. SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ Ζεὺς) Vid. Homer. Il. Θ, 18. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ μιᾶς) Angl. ἀπό. BOURD. Ἀπὸ) Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπό. SOLAN.

ead. l. 13. Κἂν Ἀγαμέμνονα) Homer. Iliad. 2. Achil. Tat. lib. 1. BOURD. Homer. Il. Β, 478. SOLAN.

ead. l. 16. Ζώνην) Videndus hic Pauſanias in Boeot. cuius rationem miror, quod hanc vocem, de totius corporis armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, ſi quid ego in hiſce perſpicio. SOLAN.

Pag. 168. *l.* 1. Ἀερόπης) Rurſus infra Ὀρχ. c. 43. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Ἄρης) W. & Mſ. R. 2956. Edd. articulum non agnoſcunt.

ead. l. 9. Ἐπεισάγοι) Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, per ſe planum eſt, ſi praecedentia reſpiciantur, legendum eſſe ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum eſt vitium, ſi quis hiſtoriam ſcripturus, non noverit diſtinguere inter ea, quae hiſtoriae, & ea, quae poëtices ſunt propria; ſed in hiſtoriam transferat alius artis ornamenta, ſive pigmenta. Simile mendum infra cap. 27 ſuſtulit Graevius in verbis ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς, τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὂν, μὴ βλέποι, μήδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγεῖτο, legens, id quod ſane requiritur, ἐξηγοῖτο. IENS. Ἐπεισάγοι ex W. & ed. *l.* eſt. Reliquae mendoſe ἐπεισάγει; quod recte vidit Ienſius emendandum. SOLAN. Optativum lubens expreſſi, non tam ob duos teſtes, quam etiam ob ſequens περιβάλλοι & ἐντρίβοι. REITZ.

ead. l. 10. Ἑτέρας) Angl. ἑταίρας. BOURD. Ἑτέρας, manus ipſa Luciani; quod autem praeferunt Angl. Mſ. Gr. & P. ἑταί-

ρας, corruptio mera. In M. etiam ἑταίρας fuerat, ſed manus recentior mutavit. (De Κομμώματ. v. Heſych. Suid.) *Longol.* SOLAN.

ead. l. 13. Ἁλουργέσι) Angl. ἁλουργές τι. BOURD. Ibidem ait auctor, Poëtices ornamenta in hiſtoriam transfundere, idem eſſe, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων ἁλουργέσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ. Pro ἁλουργέσι in MS. Angl. ἁλουργές τι exſtare, teſtatur Bourdelotius. Sed cum haec MSti lectio, ſequentium ratione habita, ſit ſoloeca, vulgata lectio cenſenda eſt integerrima: *Non ſecus, ac ſi quis athletam aliquem ex robuſtis illis & admodum validis, induat purpureis veſtibus, alioque ornatu meretricio.* IENS. Recte quidem doctiſſ. Ienſ. ἁλουργέσι praefert alteri lectioni ἁλουργές τι· verum non dubito, quin iam magis ſit probaturus illud ἁλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae Weſſelinganae admiſimus. REITZ.

Pag. 169. *l.* 4. Τὰ ἔπειτα) Probo lectionem marginis Aldinae Weſſelinganae, qualem ob oculos etiam videtur habuiſſe Micyllus interpres, qui verterat, *quaſi poſteris, non praeſentibus ſcribantur.* REITZ.

ead. l. 5. Ὅσοι &c.) In Mſ. hic locus ſic legitur: ὅσοι δ' οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσιν καὶ τὸ ἐγκώμιον ἐς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τοῦτον ἐντυγχάνειν ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, ὡς εἴρηται, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον. Quod nec praetereundum, nec reiiciendum exiſtimo. GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὸ) Forſan αὐτῷ. Sed nihil muto. Proba enim etiam vulgata. SOLAN.

ead. l. 13. Κάλλος ἀθλ.) Quintil. VIII, 3, 10: *Pulcher adſpectu athleta, cui lacertos exercitatio expreſſit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem conſequente qui tractarint, laudamus ad eiuſdem Quintil. VIII, pr. 19. GESN.

ibid. Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου γεννάδαν ὄντα) Hic locus prima facie videtur ſanus & integer, at poſtquam exactius praecedentia & ſequentia examinavi, mihi videtur deeſſe una literula, ut bene quadret ad ſenſum auctoris, qui talis eſt: *ſi pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit ſpernendum tale conſortium, ſed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adſit, non impediet, quo minus praemia reportet, & inſignis exiſtimetur athleta.* Igitur in to-

to eo ſermonis tractu, nullus eſt locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur conſonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris ſcopo. Ideo non ſuſpicor, ſed firmiſſime credo, Lucianum ſcripſiſſe οὐδὲν κωλύσει η' ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι, quod quidam non intelligentes, & putantes, debere intelligi, Nicoſtratum e proſapia Herculis & octavum ab Hercule fuiſſe, quod eſt, trinepotis filium, & videntes, id impoſſibile eſſe ex ratione temporis, literam numeralem η' ſuſtulerunt. At ὄγδοον ἀφ' Ἡρακλέους non de ſtirpe intelligendum, quaſi fuerit ille Nicoſtratus Heraclides, ſed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam ſimul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, ſecundus *Caprus Eleius*, de quo iam ſupra ad Pauſaniam in Heliacis p. 170 diximus, tertius *Ariſtomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magneſius*, quintus *Straton Alexandrinus*, ſextus *Marioon Alexandrinus*, ſeptimus *Ariſteas Stratonicenſis*, octavus *Nicoſtratus Cilix Aegaeates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204, quem etiam memorat Pauſanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pauſania corrigendus eſt Olympionicarum catalogus a Ioſ. Scaligero publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον καὶ πάλην νικ στρας, unde divinavit exſcriptor νίκων στράτις. Cum ergo Nicoſtratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204, a Troia vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Troiam captam una generatione ad minus, manifeſtum eſt, Nicoſtratum illum non poſſe numerari octavum ab Hercule ſecundum generationem: nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix ſufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius eſt debere legi, η' ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de ſtirpe, ſed de victoriis Olympiacis luctae, & pancratii. Palm. Si cui non ſatisfaciat Palmeriana coniectura, (mihi quidem ſatis tanto minus facit, quod video Verae Hiſt. lib. 2, c. 22, ſimiliter dixiſſe Noſtrum, Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) ille cogitet, an non huc referendus ſit ille Nicoſtratus, de quo Diod. Sic. XVI, 44, p. 533 Steph. Ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πρᾶξαι καὶ βουλεύσασθαι, μεμιγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μανίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος ῥώμῃ διαφέρων ἐμίμει τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεοντῆν ἐφόρει, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχαις. Gesn.

ibid. Ἀφ' Ἡρακλέους) Docta eſt ſane & acuta Palmerii con-

iectura; ſed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quidquam facit, quotus ordine Nicoſtratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicoſtrato v. Plut. 494 f. 949 C. (Alius is eſt ab eo, cuius meminit Xenophon ed. St. p. 276, 29.) Noſtrum ἱστ. β, cap. 22, Quintil. II, 8, circa finem, ex quo & aetatem eius diſcas. (Cilix erat. Ol. CCIV vicit. Afr. ἀναγρ. & Pauſan. Eliac. I.) *Loyd.* SOLAN.

ead. l. 16. Ἀλκαῖος) De hoc tacent. SOLAN.

Pag. 170. *l.* 2. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιτο) Interpres Salmurienſis: *Proinde hiſtoria, ſi iucundum auctarii vice haberet, multos, a quibus ſcriberetur, alliceret.* Inepta ratio. Non plures invitarentur ab ſcribendas hiſtorias, de hiſtoricorum enim multitudine conqueritur, ſed ad legendas. Hiſtoriae enim illae, quae poſthabito vero ſoli ſtudebant iucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, niſi mulierculis & adoleſcentibus, ut hac tempeſtate, Romanenſium, ut vocant, fabularum ſcriptores. Verum huius loci ſcripturam nobis ſervavit Codex Anglicanus, apud Bourdelotium, & excerpta noſtra, in quibus ἐραστὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et ſic legiſſe videtur Micyllus, ut ex verſione patet: *Quare hiſtoria, ſiquidem obiter & velut auctarium iucunditatem additam habeat, complures amatores ad ſe allicit.* Paucis verbis interpoſitis, male ſcribitur & intelligitur hic locus: ἔτι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ νὴ Δία συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασαμένους. Vertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabuloſam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe iucundum, dum non de faece hominum & promiſcua plebe hoc intelligamus, ſed de iis, qui iudicantium, ac per Iovem, ſycophantarum more auſcultant.* Μὴ ponitur quidem nonnunquam pro *niſi*, ſed in hac notione non memini infinitivum ſequi. Παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, *utrinque audientes;* quod quid ſit, non intelligo. Mſſ. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἦν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοεῖ, *in utroque*, vel *in utrovis eorum*, (fabulis ſc. nimiis, & operoſis laudibus) *audientibus non eſſe iucundum, ſi non faecem plebis & vulgus cogitet, ſed eos.* Τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, ſunt *laudes nimiae, quae offendunt audientis animum.* Sic προσάντη λέγειν apud Diod. Sic. ea dice-

re, quae ingrata ſunt, & indignationem movent. GRAEV.

ead. l. 4. Ἐργάτας) Angl. ἐραστάς. BOURD. Ἐραστὰς recepimus in textum, P. etiam conſentiente. Vulgata enim nihili prorſus eſt. Exſtat tamen in M. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτι οὐδὲ — ἦν) Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ᾽ ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt violantque hanc periodum & omnem eius intelligendae viam, inque ea ſententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabuloſam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe iucundum.* Quod cum per ſe ἀτέχνως ſit chimaericum, immo falſum, (& cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ;) tum ſi roges, cur Lucianus dicat ἦν, non ἐστὶ, profecto nullam poſſit dare cauſam. Tantundem reſpondebit, ſi roges, quid ſit *utrinque audire?* Deinde pergit, *dum non de faece hominum & promiſcua plebe hoc intelligamus, ſed de iis* &c. Quid quaeſo intelligemus de illis, utrum laudatis, an laudantibus? Ad has tamen abſurditates praeivit Micyllus, cuius haec ſunt: *quod neque iucundum adeo in hiſtoria, quod valde fabuloſum eſt, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus eſſe ſolet, dum non de faece hominum ac multa promiſcuaque plebe hoc intelligamus* &c. illaudabili verſione. Interpretor: *non eſſe in hiſtoria iucundum id, quod eſt oppido fabuloſum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque* (ut non ſint ſemper iucundae, ſed queant eſſe iucundae, queant eſſe contrariae & ingratae ob varias cauſas, ac vel dextre vel ſiniſtre accipi, ut maxime proprietatem phraſeos attingamus, quae occurrit Ver. Hiſt. I, cap. 40, οἱ μὲν παρ᾽ ἑκάτερα τῆς νήσου καθήμενοι.) *Non intellige faecem confuſam & promiſcuam plebem, ſed* &c. quibus verbis deſcribit, quos ἀκούοντας innuat: quaſi dicat, non ſi eo uſque aſcendant iſtae laudationes, ut etiam infimi videant, te in laudando excedere modum, ſed ſi tantum ſic agas, ut acutiſſimi id percipiant; vel, ut ipſe exponit infra cap. 11, ὅταν κατὰ τέχνην αὐτὸ δρῶσιν καὶ ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν, ἀλλ᾽ ἀθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ γυμνὰ διεξίασιν. GRON.

ead. l. 8. Πρόσαντες) Videtur nihil opus eſſe huic loco, niſi ut revocetur, quod iam factum, ſimpliciter Aldina lectio, ſublato ſolum inciſo, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαντες & παρ᾽ ἑκάτερον. Nimirum hoc παρ᾽ ἑκάτερον, in quo tantopere laboratur, ad πρόσαντες refertur commodiſſime. *Utrinque praeruptum eſt* & *audientibus* adverſum atque moleſtum, non mi-

nus quam aſperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo ſcribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, ſic proprie Caeſar B. Civ. I, 45: *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus.* GESN.

ibid. Παρ' ἑκάτερον) Hic locus eſt mutilus. *Longol.* De utraque auditorum parte intelligo, laudatis ſcilicet & laudes audientibus. Alio tamen ſenſu uſurpat, ex Graeco, ni fallor, Terentius, in utramque partem, in prol. Heautont. ſub fin. & III, 1, 31. Cf. infr. Ἱστ. β, c. 40. Et Θεῶν διάλ. XVI. SOLAN.

ibid. Τοῖς ἀκούουσιν· ἢν ἐπινοήσαις) Vulgatam mutavi, ἦν in ἢν migrando, & diſtinctionem, quae poſt ἢν erat, ante illud collocando, praeeuntibus G. L. & *I.* quod enim vulgo legebatur, οὐδὲ τερπνὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν &c. vertebaturque, *neque iucundum audientibus erat, dum non de faece hominum intelligamus*, id ex Graeco ſic vix elicias; iam vero ἢν μὴ coniunctum apertius *niſi* ſignificabit, & verbum *erat*, ſatis intelligitur per ellipſin: ſed pro ἐπινοῆσαι iam quoque recepi ἐπινοήσαις. Durior hic enim eſt infinitivus. Immo cum & margo *A.* 1 *W.* id habeat, & Geſnerus quoque ſic legendum exiſtimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. REITZ.

ibid. Ἢν μὴ — ἐπινοῆσαι) Ἢν μὴ — ἐπινοήσῃ. GUYET. Ἢν μὴ &c.) Sic omnino legendum cum Mſſ. G. P. L. & ed. *I.* Niſi cum G. Mſ. legas mox ἐπινοεῖ pro ἐπινοῆσαι. Reliquae edd. ἦν &c. cum praecedentibus coniungunt. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀκροασομένους) W. In reliquis ἀκροασαμένους. SOLAN. Etſi vulgata ferri poteſt, ut ſignificet eos, qui ſic audire ſolent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos, qui hanc hiſtoriam *audituri*, vel *lecturi ſunt.* REITZ.

ead. l. 16. Τὸν τύπον) Κατὰ τὸν τύπον. GUYET. Κατὰ quippe non inſerendum, ſed intelligendum, monere voluit, credo. REITZ.

Pag. 171. *l.* 1. Φροντίζειν) Tales ait auctor comparandos eſſe auditores, quibus quis ſcripta ſua velit probare, qui exactiſſime omnia examinent, & ἀργυραμοιβικῶς expendant: *ad hos*, inquit, ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν. Sic namque ex vetuſtis edd. corrigendum: poſteriores peſſime φροντίζει. IENS.

ead. l. 5. Γάρ που σε) Ita που σε ſine accentu exaratum eſt in edd. priſcis *I.* Fl. *Ald.* & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat obſervari, ut pluribus encliti-

cis ſeſe ſubſequentibus, unius accentus in alteram tranſiret; alioqui ſcribendum fuiſſet πού σε· quod ſignificatio, quam ποῦ hic habet, vix patitur. REITZ.

ibid. Γεγραμμένον) Meminit huius Terentius Eun. V, 8. Plautus etiam in Trin. initio ipſo, & Perſ. 5. Vide etiam Plut. 1406, 2, quo in loco ῥαπίζειν legendum. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν κροκωτῷ) Plutarchus quoque ſcribit, Herculem κροκωτοφόρον pingi ſolitum. Crocota autem crocei coloris veſtis. Non. Marcell. VORST. Quem cultum tamen deinceps, ut & Herculis titulum, affectavit Commodus. Herodian. I, 14, 16: ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων καὶ βασίλειον σχῆμα, λεοντῆν ὑπεστρώννυτο καὶ ῥόπαλον μετὰ χεῖρας φέρειν, ἀμφιέννυτο τε ἁλουργεῖς καὶ χρυσουφεῖς ἐσθῆτας, ὡς εἶναι καταγέλαστον αὐτὸν καὶ ὑφ' ἑνὶ σχήματι θηλειῶν πολυτέλειαν καὶ ἡρώων ἰσχὺν μιμούμενον. V. & Ariſtoph. Βατρ. pag. 94, 2. SOLAN. Confer Ariſtophan. Ran. 46, & ad eum nott. Ez. Spanh. qui & hunc Luciani locum affert, & muliebre hoc veſtimenti genus exponit ex Athen. V, 198, *pellucidum amiculum, quod ſupra purpuream tunicam iniicitur.* REITZ.

ead. l. 10. Σανδάλῳ) Sic pro σανδαλίῳ conſtanter legitur in edd. vett. quas excuſſi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. ſupra Deor. Dial. XII m. ubi plane idem ait: παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. Et Dial. XI m. πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα — τῷ σανδάλῳ, & ſic alibi non ſemel: quare hoc praetuli, quia Noſtro uſitatius eſt. Addiderat La Croze, vid. Terent. ſine dubio reſpiciens illa in Eunuch. V, 8, 4: *Utinam tibi commitigari videam ſandalio caput.* Ad quae interprett. plura de ſandaliis. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσύφηλον) Flor. & Angl. ἀσύμφυλον & ἀσύμφηλον. BOURD. Ἀσύμφυλον) Variant hic libri: ſed vera & genuina lectio eſt, quam ex W. P. & L. exhibeo. Conſentiunt omnes, exceptis duobus, in Ῥητ. c. 16. Ἀσύφηλον vero, quod & apud Suidam perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud eſt. V. Il. I, 643, quod iam doctiſſimo Suidae editori obſervatum eſt. Adde Plut. 1672, 1. SOLAN. Ἀσύφηλον) Cum non ſoleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii, ἀσύφηλος autem ſit Homer. Iliad. I, 643, & Ω, 767, hoc ſervandum duco, & interpretatus ſum, non quo illam plane cognitam habeam, ſed ut convenire huic ſententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. GESN. Verum eſt, librarios non ſolere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Geſnero, Homericum ἀσύφηλον retinenti, ſi ſi-

gnificatum eius huc convenire certum eſſet. Verum quia non potuit ſcire, quid Codd. noſtri haberent, ego conſenſum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae edd. principes *Fl.* & *I.* ne quidem vulgatae aſſentiuntur, ſed ad alteram Codicum quoque ducunt. REITZ. Ἀσύμφυλον etiam Mſ. Reg. 3011.

Pag. 172. *l.* 14 Ἀριστοβούλου — γράψαντος) Angl. Ἀριστόβουλος γράψας. BOURD. Adi Voſſ. de Hiſt. Gr. Laudat hunc Plut. in Alex. & 584, 1; unde liquet, exſtitiſſe illius novam & ab hac diverſam hiſtoriam. Strabo etiam XV, p. m. 494 A. Vid. & 608, 1, eiuſdem P. SOLAN. Faceſſat lectio Codicum, nominativum exprimentium: etſi enim nominativi abſoluti exempla non deſint, tamen quia iidem libri ἀναγνόντος non mutant, hinc nec γράψαντος, nec Ἀριστοβούλου, mutandum erat; non enim Alexander legebat, ſed ipſe Ariſtobulus auctor ei ſuum opus praelegebat, quod olim moris fuiſſe, non eſt opus exemplis probari, cum Alexander poſtea demum librum arripuiſſe, & in caput auctoris proieciſſe dicatur. Exempla autem iſtius nominat. quaſi abſoluti dabimus alibi. REITZ.

Pag. 173. *l.* 4. Ἐπὶ κεφαλὴν) Mirum videri poſſit, uſurpari hanc phraſin de *libro*, cum proprie de animalibus dicatur prono capite deturbatis, uti uſurpatur in Gallo c. 23, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem uſu detorta fuiſſe. Vid. de *ara* uſurpatum Z. τρ. c. 44. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν ἀκοντίῳ) Καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν, Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio, ut defendi poſſit haec ſcriptura, verum perſuaſum tamen habeo, Lucianum ſcripſiſſe, καὶ ἐλέφαντας ἑνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα, *una ſagitta elephantes interficientem.* Quod & Mſ. prae ſe fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis ſchedis, in quas ante viginti quinque annos has coniecturas inſcripſeram, excerperem, ut dubium nullum reliquum ſit, vere me conieciſſe. GRAEV. Inſolens admodum haec phraſis, nec Luciani manum hic agnoſco, neque in his in Dial. Prot. & Plut. ſeu N. Δ. 23, καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. In L. uti & in G. ἑνὶ, quod commodius, ſed nondum mihi rectum videtur. M. vulgatum ἐν retinet. Elephantos autem, quamvis haec quidem Ariſtobuli fabuloſa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliiſque. V. Ael. Lamprid. cap. 12 & not. Caſaub. *virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut elephantum conto transfigeret.* SOLAN. Etſi praepoſitio abundans pro ablativo inſtrumenti recte adeſſe poteſt, ut pluribus probavi

ad Herodot. c. 5, & ante me Hemſterh. ad Dial. Mort. XXIII f. ubi *καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ*, quae verba Solanus immerito ſuſpecta habet, tamen hic aliquantum languet hiſtoria: itaque *ἑνὶ ἀκοντίῳ* unice verum eſſe ſtatuo, & recepiſſem profecto, ſi numerum elephantorum, qui excidiſſe videtur, addere ex aliquo Codice vel editione poſſem. Senſus enim poſtulat, ut *uno iaculo plures elephantes* (ſimul) *traieciſſe* dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, ſeſe prodit, quae iam in vulgata lectione nulla eſt; tum vero iuſta Alexandri patet ira, cum *ἀδύνατα* adeo, ſive manifeſto falſa ipſi tribuuntur. Licet enim pluralis *ἐλέφαντας* ſufficere videatur, & vel ſic longe melior ſenſus ſit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, niſi *duos* vel *tres* addideris. Miror, Solano haec in mentem non veniſſe, qui tam ſtudioſe haec verba videtur excuſſiſſe. Cum ſenſus *τοῦ ἑνὶ* tam facile pateat. Fateor enim, nihil novi eſſe ſingulos elephantos contis traiectos, ſed parvo iaculo, quod diminutivum *ἀκοντίον* notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ *κεφαλὴν* autem ſi non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum ſimul in aquam proiecerit? poteſt enim *ἐπὶ* intelligi *verſus, ad;* ita ut liber directus *verſus* auctoris caput, etſi non tetigerit, in mare ſit proiectus. At ſequens *σὲ δὲ*, id non permittit. REITZ. Praeeuntibus Codd. G. L. & Mſſ. Regg. 2954 & 2956, reſcripſimus *ἑνί* quam lectionem etiam ſecutus eſt in ſua Luciani verſione cl. B. de Ball.

ead. l. 8. Ἀρχιτέκτονος) Dinocratis ſcilicet, cuius hiſtoria ſcitu digna. Is cum Alexandro innoteſcere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, cetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit, qua Alexandro iter futurum ſciebat. Eo viſo rident comites, Alexander ipſe novo ſpectaculo illectus hominem alloquitur, & mox ſuſcipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde ſubvertit. Vid. Vitruvium in praef. At Plutarcho *Staſicrates* audit, non *Dinocrates*, 597, 2. Sed Dinocratis etiam nomine occurrit ap. Plin. & Strab. VII, qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam deſcriptam & conditam memoriae prodidit. Vitruvius quibuſdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem hiſtoriam habes iterum ὑ. Εἰκ. c. 9. SOLAN.

Pag. 174. *l.* 1. Ἐπανθήσῃ) Angl. ἐπάνθισε. BOURD. Οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε

πλεῖον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpres: *arbitrantur enim, melius ſe habituram faciem, ſi pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admiſceat.* Sed pro ἐπανθήσῃ ſcribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit Bourdelotius, qui legit ἐπάνθισε. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν eſt pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Cleio, ἠνθισμένοι φαρμάκοισι προμαχεῶνες, *propugnacula picta variis coloribus.* Noſter inferius in hoc ipſo libro: Οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐῤῥύθμιζον, καὶ ἐπάνθιζον τῷ χρυσῷ, *illi vero tantum formabant & ſecabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant.* Sophocl. οὐ γάρ σε μὴ γνῶσιν ὧδ' ἠνθισμένον, *te enim non cognoſcent ſic coloratum.* Syneſius: καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα, *& ſtatim mea gena rubore perfundebatur.* Ἄνθος ſaepe eſt color. Ἄνθη τῶν οἴκων ſunt picturae Philoſtrato. Heſych. ἄνθη χρώματα. Moſchopulus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ· ἀπὸ τοῦ τῶν βοτανῶν ἄνθους λέγεται ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ τῷ τῆς ἴδης ἄνθει ῥαίνεται, ἤγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἴδη βοτάνη τις· καθὸ λέγεται ἀνθοκρόκοισι πήναις παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda ſunt haec verba. Locus Euripidis eſt in Hecuba v. 468: Ἐν κροκέῳ πέπλῳ Ζεύξομαι ἅρματι πώλους Ἐν δαιδαλαίασι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις. Ubi interpretes peſſime: *in crocea veſte iungam currui equos, in artificioſis variegans croceo flore decoris tapetibus.* Ἀνθόκροκοι πῆναι ſunt fila variis coloribus tincta, licia diverſorum colorum. Πῆναι μίτος, κρόκη, ſubtemen, fila. Χρυσόπηναι veſtes aureis filis pictae: Virgil. *picturatae auri ſubtemine veſtes.* Reſtituenda eſt haec vox Polluci lib. X, c. 10, ubi recenſet vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πήρα καὶ πηνίον κατάγειν, καταγαγεῖν. Interpres: *peram fuſum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera? lege πῆνα. Euripides autem ſic vertendus: *in crocea veſte iungam currui equos, artificioſis pingens diverſicoloribus filis.* Ἐν δαιδαλαίασι ποικίλλουσα eſt pro ἐνποικίλλουσα δαιδαλαίαισι. GRAEV. Ἐπανθίσῃ) Ad hanc ſcripturam accedit Anglic. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθήσῃ. Vid. infra cap. 55. SOLAN.

ead. l. 5. Θεραπεύοντες) Angl. θεραπεύεσθαι. BOURD. Sic infra c. 40, εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τὶς θεραπεύοι &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud ſane ſpernendam, nempe θεραπεύεσθαι· quam ſi admittas, ſupple ὡς. Sed in W. aliter prius fuerat. SOLAN.

ead. l. 9. Πάσῃ) Diſtinctione iuvimus hunc locum & interpretatione. Iungebant ἱστορίᾳ πάσῃ, & interpretabantur *omni hiſtoriae:* ſic laborabant ſequentia. Nobis πάσῃ eſt aoriſtus primus ex πάσσω vel πάττω, quod de coloribus & pigmentis uſurpari notum eſt. GESN.

ibid. Τὰ ἄλλα) Hic aliquid deſideratur. An μὴ παραλείποι, vel παραλήψῃ; GUYET. Recte vidit Guyet. aliquid deſiderari in vulgata, quae erat, τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα &c. ſine ſequente verbo, quod ad ἄλλα referatur, & ſine ullo ſenſu: ſed mutata a Geſnero diſtinctio mihi omnia ſanare videtur; quare illam laetus amplector. REITZ.

ead. l. 10. Τοῦ λόγου) Poſt hanc vocem excidit verbum, ſine quo ſtare ſententia non poteſt. Quodnam autem verbum exciderit, quis ſine Mſſ. ope divinabit? Vorſtius coniicit, ante τὰ ἄλλα reponendum ἐστὶ καὶ, vel ſimile quid. In W. & ed. *Fl.* deeſt πάσῃ, agnoſcit P. (Hic aliquid deeſt, huic ſimile ἄλλα μεμίχθωσαν, ἃ σὺν &c. *Longol.*) Ego pro πάσῃ τὰ legendum cenſeo ἐπιπαττέτω τὰ, ut ἀναβ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔναγχος — πρώην) Ex hoc loco diſcimus, quo tandem tempore patriam poſt primas peregrinationes reviſerit Lucianus. Neque enim dubium eſt, quin de reditu in patriam hic locus ſit intelligendus, de quo in Somnio c. 9, poſt peragratas Italiam & Galliam; cum ex Peregr. morte pateat cap. 35, ſatis fuiſſe ei temporis ad utramque viſendam, & ex Somnio c. 9, patrem ibi habuiſſe obviam, conſtet. Certe hinc in Ionia circa annum Chriſti CLXIII fuiſſe, liquido conſtat: quo tempore iam annos ad minimum XII abfuiſſe a patria ex Περ. cap. 35, cum quater Olympia vidiſſet, certum eſt. Unde proclive eſt iudicare, quae de ſua vita in Somnio habet, conſideranti, patriam tunc primum reviſiſſe. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adſtruendam ſubſternendum fuit. Obſervanda autem hic eſt vis verbi ἔναγχος, quod recentius quid notat, quam quod mox ſequitur, πρώην. Rem unico exemplo illuſtrabo. In Ἀποκηρ. c. 2, quod apud iudices a ſe πρώην factum rem ſimpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum eſt, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum eſſe ad cauſam facere videtur, non iam voce πρώην, ut prius, dum nihil tale agebatur, ſed voce ἐνάγχως utitur c. 13, cuius vim mox paucis interiectis ſequens εὐθὺς eam eſſe, quam contendo, ſatis oſtendit. Unde iam eviciſſe mihi ſatis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidiſſe, cum in Graecia iam eiuſmodi hiſto-

rias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia eiuſdem farinae ſcripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην) Cf. mox c. 17 pr. & Ἱστ. α', c. 33. SOLAN.

Pag. 175. *l.* 3. Παρὰ πόδα) Recte Angl. Cod. περί. Sic Apolog. de Merced. cond. De hoc proverb. Heſych. Pollux, Caſaub. ad Charact. Theoph. BOURD. An conveniens, i. e. τῷ ποδὶ ἁρμόζουσα; GUYET. Περὶ πόδα τῇ ἱστ.) Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρά. Caſauboni (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio eſt; nempe τῇ ἱστορίᾳ. Certe in ed. *I.* cum iota ſubſcripto ultima vox cernitur. Ἀπολ. μισϑ. c. 4. Ratio proverbialis iſtius locutionis a calceis petita eſt, de qua idem Caſaubonus ibid. SOLAN. Omnino probanda lectio περὶ πόδα. Acumen in eo ineſt, quod narrat non hiſtoriae accommodatum genus dicendi, ipſumque adeo exordium, ſed hiſtoriam ita inſtitutam, ut ea poëticum & fabuloſum exordium deceret. *Exordium* eſt velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti ſcriptoris hiſtoria. GESN.

ead. l. 4. Ἀχιλλεῖ) Homer. Il. Β, 216. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ πρόσϑεν &c.) Homer. Iliad. Χ, 158. SOLAN. Si ipſum Homeri verſum voluit referre Lucianus, ſic mutandus erit: Πρόσϑε μὲν ἐσϑλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. Sed quia ſenſus vulgatae ſanus eſt, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, alluſionem tantum, non recitationem, eſſe credens. REITZ.

ead. l. 9. Ὑπὲρ αὑτοῦ τι ἐγκ.) Arrianum imitabatur, qui initio libri de geſtis Alexandri ſe ipſum μάλα φορτικῶς ἐπαινεῖ. LA CROZE. Αὐτοῦ, quod in edd. hic legebatur, in αὑτοῦ mutandum eſſe, bene monuit cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Φροιμίου) Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienſi, recte legatur ἐπὶ τέλει τοῦ φροιμίου, ſoli Amſtelaedamenſis editionis procuratores dederunt προοιμίου, ignari ſcilicet, Graecos & προοίμιον & φροίμιον dicere, & Lucianum etiam ſaepe alibi hoc maluiſſe. IENS. Nihil variationis hic loci notaverat Solan. Cum vero Ienſius dicat, ſolam *Amſt.* legere προοιμίου, ipſe edd. contuli, vidique recte hunc obſervaſſe, edd. vett. habere φροιμίου; excepta tamen etiam Pariſina, quae aeque ac Amſt. προοιμίου habet: quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, ſed ut Graevianam editionem, alioqui peſſime habitam a typographis & correctoribus, hic excuſem; quia ſuum προοιμίου ex *Par.* deſumere potuere. Rectius autem hic propter conſenſum, φροιμίου edi certum eſt, idque aeque Graecum eſſe at-

que alterum, vid. apud Aeſchyl. in Agam. p. 213, & in fragm. Callim. Bentleianis, N. CCXXIII, Τοῦ τε μηθυπλῆγος φροίμιον Ἀντιλόχου. Reitz.

Pag. 176. *l.* 2. Αἴτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιὼν) Non hae voces notant, *ſimul & cauſas, unde id bellum coepiſſet, commemorando*, ut vertit Benedictus plane ex imitatione Micylli, (& vix legas αἴτια ἀρχῆς, cum ſufficiant αἴτια πολέμου) ſed *cauſas ſimul principio belli aggrediens*, quod ſatis patet ex ipſis, quae ſubiiciuntur excerpta verba. Gron.

ead. l. 3. Οὐολόγεσος) Apud Xiphilinum ſcribitur Οὐολόγαισος. V. Adr. 264 B. Anton. 269 B. & 270 C. D. & ſeqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ conſtanter legi, monet me Io. Maſſon. Vide Spanhem. Solan.

ead. l. 6. Ἀρχὴν) Sic enim incipit hiſtoria Thucydidis: Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc deſcripta, praeter ultimam vocem, quae forſan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano ſcripta eſt. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiſcue ap. Lucianum ſcribitur, neque adeo mutandum, quamvis ſequatur ξυνισταμένου. Solan.

ead. l. 8. Καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν) Quid, oro, χαρίεντα cum θυμώδεσι; & quis ille θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριεστάτην καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀπ. hoc eſt, *feſtiviſſimum & thymum Atticum ſpirans.* Eſt enim alluſio ironica ad Hymettia mella, & alibi uſus eſt. Mox recte ab Iac. Micyllo Πομπηΐου πολίτης redditur *Pompeiopolita,* ut cognoſcas, errorem unius Benedicti non eſſe tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor diſſertationum de praeſtantia numiſmat. pag. 529. Et an non alter alterum inſpexit? Gron.

ibid. Θυμοῦ) Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. Interpres: *Cum ſuo nomine principium duxit, ut ille, feſtiviſſimum illud principiorum omnium, animumque Atticum ſpirans.* Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus ſcripſit, χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν, *elegantiſſimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens*, hoc eſt, Atticam elegantiam; ut dudum emendandum oſtendi in lectionibus Heſiodeis. Pertinet huc, quod

Philoſtratus minor lib. II *εἰκόνων* de Pindaro prodidit: *Αἱ δὲ εἴσω μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, δέει τοῦ ἐγχειρήματος. ἐξ Ὑμήττου τάχα ἥκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν· καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. Quae vero intus apes ſunt, infantem curant, labris mel infundentes, aculeoſque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortaſſe veniunt, & pinguibus inclitiſque Athenis: hoc enim ipſum, puto, Pindaro inſtillaſſe;* mel nimirum Hymettium. Graev. (Immo ipſa haec verba. V. not. noſtr. ad 599 C. D. *Solan.*) (Symmach. Ep. III ad Auſon. Erat quidem illa Achas ſalibus conſperſa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437, n. 9. *Hemſt.*) *Θύμου* recte erat in *P.* ſola. In ipſo M. prave *θυμοῦ*. Solan. Non dubitavi, *θύμου* praeferre vulgatae, quae *θυμοῦ* habebat, vertebatque *animum Atticum ſpirans;* quod nihili eſt, & ex accentu male poſito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in uſu fuiſſe, vid. Scholiaſt. ad Ariſtophan. Plut. 253 & 283, apud quem priore loco vertitur *cepa,* & pauperum cibus fuiſſe ab Schol. traditur; altero vero, *thymus.* At herba *thymus,* quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam deſcriptam vid. ap. Dioſcor. L. III, cap. 37. Ubi Matthiolus eam & Graece *θύμον* vocari notat, & figuram addit: de cepis vero ibi nihil. Nec ſatis expedit differentiam, immo confuſionem hanc, Salmaſ. ad Solin. p. 907. Sed cepas forſan ab animoſa acrimonia ſic vocatas coniicit, & cum Heſychio aliiſque Lexicographis fatetur, *θύμον* ſaepe *cepas* ſignificare, ſed radices herbae *thymi* eſui ineptas eſſe. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. reſpici cenſeo, quo cibos condivere ad guſtum atque odorem gratiorem, immo acutiorem, ſeu ſtimulantem, ac ſalivam provocantem, adeoque appetitum, ut vocamus, cientem, quo lectoribus ſimiliter movendam legendi cupiditatem deſignat. Reitz.

ibid. Κρεπέριος) Tacit. An. 14, 5, de alio quidem, ſed *Crepereius* ibi ſcribitur, & ſane in M. Κρεπέρηος ſcriptum eſt. Solan. Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης) Inepte vertitur, *Creperius Calpurnius Pompeii civis,* pro *Pompeiopolita* vel *Pompeiopolitanus.* Lucas Holſtenius in notis ad Steph. de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. Almel. Quod Almelov. monet, id Micylli verſio, quam Pariſina ed. exhibet, iam habebat. Pro Πομπηϊόνπολις autem Πομπηϊούπολις reponendum erit in Almelovenii nota, quam ita exhibeo, ut in Graev. ed. exſtat. At poſteriore modo ſcribit Strabo L. XII, p. 841, (al. 562.) Er-

ror autem Benedicti inde ortus, quod in nonnullis edd. Πομπηΐου πολίτης, diſiunctim ſcriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Iunt.* vero recte erat, ut dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Πομπηϊουπολ.) Duae huius nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De poſteriori intelligo. SOLAN.

ead. l. 13. Κερκυραῖον — ῥήτορα) Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iiſdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud Thucydidem ab Athenienſibus petunt. V. Thuc. l. c. &, ſi lubet, Pott. κερκυραΐα μάστιξ. 239. SOLAN. Vid. Thucyd. I, 32, adſcripſerat Solanus. Et mox ad v. ſeq. vid. Thucyd. II, 17. Et poſt tres verſus rurſum Thucyd. II, 48, nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. REITZ.

ead. l. 14. Νισιβηνοῖς) Niſibis, prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten ſita erat. De hac urbe Xiphil. in Trai. 249 & 251 C. & Spanhem. 605. SOLAN.

ead. l. 16. Πελασγικοῦ) Vid. Thucyd. II, 17, qui nefas duxiſſe Athenienſes obſervat in eo loco quemquam habitare, quem tamen ſcrupulum neceſſitas obſidionis exemit. Adde Plin. VII, 56. Pauſ. Att. Plut. Them. App. Mithr. De μακρ. τειχ. vid. Thucyd. I, 96, 107; II, 13. SOLAN.

Pag. 177. *l.* 2. Λοιμώξαντες) Vid. infra Alex. c. 36. REITZ.

ibid. Ἀπὸ Αἰθιοπίας) Cur autem ex Aethiopia uſque nugator ille petierit, aperiet lectus Thucydides. (II, 48.) Apud hunc enim initium peſtis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum graſſata, ac Lybiam, Perſarumque imperium, in Athenienſes tandem irruit: quod inſulſus hic ſcriptor ſecutus, contra fidem hiſtoriae ad ſua tempora tranſtulerat. Coepit enim Seleuciae; vid. Capitol. in Vero c. 8, & in eum locum Salmaſii notas; & Amm. Marcell. Quae res obſervata Medico ſummo huius aetatis Richardo Mead perſuaſit, peſtem eſſe morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam naſcatur, ſed ex Aethiopia ad alias gentes, ſi res recte inveſtigetur, ſemper per contagium perlatus inveniatur. Vide librum, quem Anglice *de Peſte* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excuſum. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν) Hoc quid velit, & quam callide a Luciano hic additum ſit, haud facile intelliget, cui temporis illius hiſtoria menti non obverſabitur. Non conſtitit enim illic peſtis, quam vanus ille ſcriptor in hoſtes Romanorum ſolos immiſerat, ſed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regio-

nes graſſata eſt, teſte Capitolino in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque, cum haec ſcriberet Lucianus, coepiſſe iam apud Romanos peſtem illam; indeque factum, ut ſic ironicas gratias Hiſtorico illi ageret, qui eam tam caute in Meſopotamiae finibus deſiiſſe fecerat. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀθηναίους) Athenienſes urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutuabatur fatuus ille, apud quem Athenienſes moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιεικῶς) *Valde.* GUYET. Vid. Schol. ad Gall. c. 23, ubi ἐπιεικεῖς τινας, & Paraſit. c. 48. SOLAN. Verum ἐπιεικῶς Bud. in Lex. vertit *mediocriter.* Et in Herodian. ἐπιεικὴς *manſuetus, placidus*, vertitur a Boeclero; vid. eius Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo, ut ἱκανὸς, quod *ſufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπιεικῶς medio ſignificatu erit, *quod decet, quantum par eſt;* at ſi πολὺς accedit, *quam multum* ſignificare, nihil mirum. De ἐπιεικὴς vid. Schol. ad Gall. c. 23. REITZ.

ead. l. 9. Ἐντρέψας—οὐ δι' αὐτὴν) Locus corruptus. GUYET. Hic deeſt aliquid. LONGOL. Hic locus aſteriſco in ed. *I.* notatur, ut mutilus, credo: quamquam de aſteriſco nihil monet editor Antonius Francinus. V. Ἀποφρ. Ego certe depravatiſſimum iudico. SOLAN.

ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης) Sane perperam Benedictus corrupit ſententiam huius loci, vertendo, ac ſi omnia Luciani eſſent, *ea, quae ſunt ipſius, diceret quiſpiam, parva & illa, ut ipſe dixeris etiam*, quae ſunt oppido inſipida & inſulſa. Contra peccavit Micyllus, nimium curioſe vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide ſumta & paſſim ab illius temporis ſcriptoribus inſulta Lucianus producit, in quibus putat quoque eſſe has ipſas medias voces, cum eae ſint merae Lucianeae. Vertebat enim, *ea, quae ſunt ipſius illius, dixerit quiſpiam, ut* μικρὰ κἀκεῖνα, *hoc eſt, parva & illa, &* ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, *id eſt, ut etiam ipſe dixeris.* Ut debes igitur, intellige, *iſta, quae ſunt eius ipſius, dixerit quiſpiam, parva quoque illa, ut* ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, οὐ δι' αὐτὴν νὴ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Quae tria ſunt fruſta imitationis perverſae. GRON.

ead. l. 10. Ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης) Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστι, τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοι-

κότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης. οὐ δι' αὐτὴν νὴ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmurienſis: *Nam rurſus abunde illud ſuppetit, putare hoc eſſe Thucydidi ſimilia dicere, ſi parum reveritus, ea, quae ſunt ipſius, diceret quiſpiam, parva & illa, ut ipſe dixeris etiam. Non ob eam cauſam per Iovem, & parum abfuit, quin illa praetermiſerim.* Ecquid poterat monſtroſius? Eſtne qui intelligat, quid interpres ſibi velit. In Graecis verbis nihil eſt, quod paulo humaniorem moretur. Illorum vero haec eſt ſententia: *Et hoc namque valde frequens nunc eſt, quod putent Thucydidem egregie ſe referre, ſi paululum mutatis Thucydideis quis dicat, & illa quidem parva,* ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, hoc eſt, *ut ipſe fatearis. Et iſta, per Iovem, parum abeſt, quin omiſerim.* Eſt hoc genus loquendi, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, Thucydidi frequens, quod illi ſtulti imitatores, ſervum pecus, ſaepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum noſtrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. GRAEV.

Pag. 178. *l.* 7. Πλὴν ἀλλὰ μετρ.) Prava verſione pervertit interpres omnem horum verborum elegantiam iuxta & ſenſum, πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς, reddens, *verum modeſtior eſt hic privatus, qui qualis ſit, ſtatim apparuit, atque alteri cuipiam, qui ſit gratus, & hiſtoriam poſſit aggredi, materiam ſubminiſtravit.* Praeterquam quod χαρίεις hic non eſt *gratus*, ſed *doctus, politus*, ut ad hunc locum animadvertit Graevius ὁ χαριέστατος, ἦν in hac periodo non *eſt*, nec *ſit*, ſed *eſſet* vel *foret*, vertendum fuit, ut ſaepe: vide ſis, quae ſupra lib. 1, c. 4, notavimus. Ceterum dixerat Noſter, inter alios, quos malos viderit hiſtoricos, fuiſſe, qui nudam, ſterilem, & exilem corraſiſſet rerum farraginem, ſtilo pedeſtri, humi repente; non ſecus quam ſi miles quidam, quae ſingulis diebus gerantur, annotans, ea compoſuiſſet; vel faber, vel lixa caſtra ſequens. *Niſi quod* (ſic verto, quae porro Noſter ait) *melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui ſtatim, qualis eſſet, cognoſci poſſet, quique impendiſſet hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuipiam polito ac erudito, & ad conſcribendam hiſtoriam ſatis docto viro.* Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκώς ex Graevii MS. προπεπονηκώς lecto, verbo huic l. ut recte vir cl. iudicat, convenientiſſimo. Verbum προπονέω habet quidem H. Stepha-

nus, nempe in Theſauri Appendice; ſed qualia ibi multa, nulla auctoritate ſubnixum: quod mirum, cum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id uſurpet: nimirum in Vitar. Auctione c. 23, in de Gymnaſiis c. 9 & 26 f. ac in Rhetorum praeceptis c. 3. Huc pertinet πρόπονος, quod ab Heſychio exponitur εὐκρατὴς, εὔφημος, πρόχειρος, ἕτοιμος, ἀνεμπόδιστος. Sed perperam in Heſychio ſcribitur πρόπωνα pro πρόπονα. IENS.

ead. l. 9. Χαριέντι) De illo, qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac ſi nauta aut caupo annotaſſet, quae in caſtris eſſent geſta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς. Interpres: *Verum modeſtior eſt hic privatus, qui qualis ſit, ſtatim apparuit, atque alteri cuipiam, qui ſit gratus, & hiſtoriam poſſit aggredi, materiam ſubminiſtravit.* Num ὁ χαρίεις eſt gratus? nugae. Οἱ χαριέντες Graecis ſunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαριέντες apud Ariſtotelem frequenter opponuntur τοῖς πολλοῖς, plebi, ſive indoctis, idiotis. Οἱ χαριέστατοι τῶν ἰατρῶν apud Noſtrum alibi, *doctiſſimi Medicorum.* Dein pro πεπονηκὼς legendum ex Mſ. προπεπονηκὼς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modeſtior eſt hic ineruditus ſcriptor, qui ſtatim, qui ſit, oſtendit,* (ſive, *cur ſic ſcripſerit, prodit*) *alii doctiori, & qui par ſit hiſtoriae ſcribendae, materiam praebuit.* Quod & Ciceronem, in commentario ſui conſulatus, & Iulium Caeſarem in commentariis de bello Gallico & civili ſecutos eſſe, veteres referunt. Προπονεῖν eſt eleganter in alicuius gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, *Iemand voor arbeiden,* ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae: quae notio huius vocis a Lexicorum ſcriptoribus non fuit obſervata. Paulo poſt Tragicam inſcriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & faſtus, cum quis magnifica nomina ſibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ᾐτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῆς τῶν Κοντοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. Tragicam inſcriptionem vocat, quod ſuo nomini Καλλιμόρφου adiecerit ἰατροῦ τῆς τῶν Κοντοφόρων ἕκτης, quia hoc & a veterum conſuetudine eſt alienum, & faſtum prae ſe fert quendam tragicum, hoc eſt, qualis regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius c. 23, Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς

ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας, at vero alios etiam reperias, qui prooemia ſplendida, tragica, & ſummopere prolixa ſcribant. Quid ſi Lucianus vixiſſet noſtro tempore, & vidiſſet & inſcriptiones librorum portentoſas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno verſu contenta, ut miſer Callimorphus prae his ſit modeſtiſſimus, quantum nigri ſalis illi fuiſſet perdendum, ad hanc inſaniam emendandam? Cum dicit κοντοφόρων τῆς ἕκτης, ſubauditur τάξεως, centuriae ſextae haſtatorum medicus. Τάξις eſt centuria, ut *ordo* apud Latinos. Hinc *ordinis ductor* centurio. Iuſtin. *Ordines nemo, niſi ſexagenarius, duxit.* Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc eſt, manipulus: τάξις non eſt legio, ut Latinus cepit interpres. GRAEV. *Iunt.* Χαρίεν-τι, quod ſolet ſaepe, ut paulo ſupra ἐν-τρέψας, & infra, οὐκ οἶ-δ' pro οἶδα, item οἶ-α pro οἶα. Nec tamen eſt ſuſpicio, eam toties unum vocabulum in duo diſpeſcere voluiſſe. De ſignific. voc. χαρίεις, pro *erudito*, confer infra Mort. Peregr. c. 39, Εἰ μὲν οὖν ἴδοιμί τινα χαριέντα· ubi eodem ſignificatu, quem Graev. hic oſtendit. REITZ.

ead. l. 10. Προπεπονηκὼς) G. W. & P. In impr. πεπονηκώς. SOLAN.

ead. l. 13. Ἰατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἕκτης) Interpretantur, *medici haſtatorum legionis ſextae;* quam quidem interpretationem reiicit ordo, ſerieſque & poſitio articulorum, quae omnino alia eſſe debebat. Tum in Pſeudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον. Cuperem ex illis ſcire, quinam ex his accederet ad haſtatos? at ibi Benedictus ex Eraſmo, *alterum lancea, alterum conto armatum*, non haſta. Quod me attinet, opinarer rectius verti poſſe ex Inſcriptionibus, quas video exſtare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum;* vel *Dianae. ſacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae.* 1. *Ulp. contar. c.* X. Sic optime verba Graeca noſtri auctoris intelligi poſſunt, *medici ſextae contariorum*, nempe alae. GRON. Malo *legionem* intelligere, donec *Centuriae* cuique Medicum aſſignatum oſtendatur. *Cohortem* tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis haſtatorum* mentio fit, inter quos vir doctiſſ La Faye. Certe τάγμα Graecis eius aetatis & Luciano ipſi Legio eſt, infra c. 31. SOLAN.

Pag. 179. *l.* 4. Ἰητρείην) Conſule Hippocr. qui ἰητρὸς & ἰητρείην, ni fallor, habet. Cum enim inſulſus iſte a vulgata loquendi conſuetudine in hiſce receſſerit, & ad magiſtri Hippocratis dialectum ſe converterit, ſic ſcripſiſſe, uti Hippocrates ſcripſerat, neceſſe eſt; quod & in reliquis vocibus a Luciano

hic allatis obſervatur. Noſter tamen ἰητρικὴν, non ἰητρείην, cum Ionice ſcribit, vocat. Vid. Συρ. c. 18. SOLAN. Quod Solanus non coniecit, ſed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. ſcribendum, id adeo verum eſt, ut Mſ. ne quidem indigeamus: quare id invitis edd. recepi. REITZ.

ead. l. 11. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας) Dialectice cum lectoribus diſſertavit; ut cis pauca, ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. MARCIL.

Pag. 180. *l.* 7. Ἢ αὐτὸν εἰπεῖν) Faceſſat illud μᾶλλον, quod Pell. intrudit, in aliis Codd. & edd. autem rectius abeſt, cum ſatis per ſe elliptice intelligi ſoleat, ut in Evang. Luc. XVIII, 14, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura L. Bos. Conf. nos ſupra ad Dial. pro Lapſ. c. 12, ubi μᾶλλον etiam poſt ὅσον omitti ſolere notavimus, & forſan pluribus indicabimus infr. ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 8. Ἀμνημονεῦσαι) Citatur e Laërtio τὸ ἀμνημονεύειν. GUYET. Ἀμνημονεύειν eodem ſenſu dixit Laërt. quod ego ad Laërtium obſervavi. *Immemoria* ſimiliter pro oblivione uſurpavit Papinianus l. 44 de acquirenda vel amittenda poſſeſſione: *peregre profecturus pecuniam in terra, cuſtodiae cauſa, condiderat: cum reverſus locum theſauri immemoria non repeteret, an deſiſſet pecuniam poſſidere.* MENAG. Ἀμνημονεῦσαι non oblivionem hic ſignificat, ut viro ſummo viſum. Sed verti neceſſario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20, ubi quidem ἀμνημονέω eſt, ut & apud Thucyd. III, 40. At hic apud Lucianum eodem modo uſurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων) Vid. Herodot. I, 8, & II, 161. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀσρόης) De hoc vid. not. Solani cap. ſeq. REITZ.

ead. l. 12. Ὅμοιος) Ante hanc dictionem eſt οὐχ in Angl. Cod. mendoſe. BOURD. Οὐχ ὁμ.) A. & P. In impreſſis nihil. Forſan ſcripſerat Lucianus, ὡς ὁμ. quod eodem redit, & facile a librario poſt ὁρᾷς omiſſum fuerit. SOLAN. Non ita abſurda eſt lectio Codd. οὐχ inſerentium, ut Bourd. pronuntiat, poteſt enim interrogandi more accipi: nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὅμοιος legere, formula in his uſitatiſſima. REITZ.

Pag. 181. *l.* 6. Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ) Ex initio Iliad. Λ, ubi Agamemnonis clypeus ſic deſcribitur. GRAEV. Vid. Hom. Il. Λ, 36, & E, 741. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ ζώνη ἰριοειδὴς) Angl. ἰροειδής. BOURD. Mſ.

ἠεροειδὴς, male; vide Hom. Il. Λ, v. 27. Graev. L. & ed. *l.* ἠιεροειδὴς, P. ἱεροειδής· corrupte omnes. M. & edd. reliquae, ut edi curavimus. Solan. Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notaſſet Solanus, ipſas denuo conſului, & quinque priores ſic, ut edidi, habere deprehendi, cumque id firmetur ex Homero, Iliad. Λ, 27, ubi poſt memoratos eoſdem colores, etiam ſequitur, ἑκάτερθ' ἴρισσιν ἐοικότες, nihil iam moror ceterorum Codd. varietates. Reitz.

ead. l. 9. Ἀναξυρὶς) Vid. Spanh. 538, qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Briſſonius aliique paſſim; vide, ſi lubet, not. ad Philoſtr. p. 34. Solan.

ead. l. 11. Ὀσρόου κ.) Huius iam ſupra nomen vidimus cap. 18. Vid. & c. 21; unde patet, ducem eum fuiſſe exercitus, a quo fuſus eſt Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati ſcriptoris. De coma Parthorum vid. Spanhem. 450. Solan.

ibid. Τίγρητα) Conf. hoc Dial. c. 30. Solan.

ead. l. 12. Κιττοῦ) Κιττοῦ, καὶ μυῤῥίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων. Interpr. *hedera, myrto, lauroque, quae eodem loco creverant.* Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum ſe invicem attigiſſe, implicitas fuiſſe, & in unum quaſi coaluiſſe. Vitring.

ead. l. 16. Γὰρ) Mallem γοῦν. Solan.

Pag. 182. *l.* 2. Νεοπλούτῳ) Sic ſupra Tim. c. 5, & non ſemel alibi. (ex diviſione Solani: quare ſuſpicor, iam eſſe c. 7, vel 8, quod quaeſitum irem, ſi eſſet tanti.) Solan.

ead. l. 7. Ταρίχου) Salſamenta enim, uti & ἔτνος, tenuiorum cibus. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo uſus eſt Ariſtoph. in Veſpis. Vide etiam Theophr. Char. π. ἀγροικίας. Solan.

ead. l. 11. Πρίσκου) Bellum hic in Armenia geſſit, quod captis ab eo Artaxatis an. Chriſt. 164 confectum eſt. V. Capitol. in M. Aurelio c. 8. Statius Priſcus. Solan.

ibid. Ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ) Angl. εἴκοσι. Bourd. Ἑπτὰ καὶ εἴκοσι A. G. M. P. & L. In impreſſis omnibus pro εικοσι legebatur ὀκτώ. Solan.

ead. l. 12. Ἐξέθανον) Procul dubio recte Mſ. Angl. & noſter, καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut, ut meus liber, ἐξέθανον. Sic mox iidem Codices Κρόνιον, non Κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum.* Κρόνος enim non *Saturninus,* ſed

Ii 2

Saturnus. GRAEV. Ἐξέθανον praeter Mſ. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς) Quas epiſtolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phraſi τῶν ἀρχόντων, tum ex hiſtoria, quae memorat, Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, ſediſſe Antiochiae, proclive eſt ſuſpicari de literis Priſci & Caſſii ad Imperatorem L. Verum intelligendum eſſe, quas vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innoteſceret. SOLAN.

ibid. Εὐρώπῳ) Urbs eſt Mediae, inquit Palmerius. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrheſtica ponitur. SOLAN.

ead. l. 15. Μυριάδας ἑπτὰ) Cum coniungi etiam poſſint ad ultimam numerorum claſſem conſtituendam τριάκοντα καὶ ἕξ, orietur numerus modeſtior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa Ictorum favorabilia, ſunt laxae interpretationis. GESN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ἀττικὴ &c.) Hoc Scholion male relatum ad verba Οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, indicante Solano, eo, quo pertinet, retuli. REITZ.

ibid. col. 2. *l.* 3. Ἐρειχθὲν) Ἐριχθὲν M. Addi debuit & elixum &c. Sic Galenus &c. SOLAN.

Pag. 183. *l.* 1. Ἐννέα) Angl. οε. BOURD.

ead. l. 3. Ὑπὲρ) Flor. ὑπό. BOURD. Ὑπὸ M. P. L. & ed. *Fl.* Reliquae ὑπέρ. SOLAN.

ead. l. 6. Κρόνον) Angl. Κρόνιον. BOURD. Κρόνιον habet etiam P. L. & ed. *I. W.* vero Κρόνειον. Libellum *de morte Peregrini* amico inſcribit, cui hoc nominis erat. Cave putes, hunc fuiſſe *Saturninum.* Exſtat etiam nomen hoc apud Plutarchum in Mario. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* philoſophus, M. Aurelii praeceptor. V. Xiph. ſub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipſum I, 11. Vide etiam Xiphil. in Adrian. 265 D. de Corn. Frontone, Iuriſconſulto inſigni Sed hi omnes nihil ad hiſtoriam illam, ni fallor. SOLAN.

ead. l. 9. Σεβηριανοῦ) Hoc nomen, ut & ſequens Oſroës, paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27 efferuntur, ita tamen, ut facile eoſdem homines agnoſcas. Apud Xiphilinum (& Noſtrum infra) Σεβηριανός. In Adrian. 265 A. bis, & B. vide & 268, ubi caedes eius narratur, cum nonagenarius eſſet, tantaeque virtutis, ut a Traiano imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuiſſe credo. Sed alio in loco (257 A.) aliter idem, nempe Σερουιανός. Sed hic a noſtro diverſus, de quo vide in M. Aur. 270 C. ubi Σεβηριανὸς ſcribitur; & Ἐλέγεια dicitur Arme-

niae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus eſt. M. Σεουηριανὸς ubique. *I.* ed. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβεριανὸς, quae cum deinde Σεβηρ— recte ſcribant, nos & hic recte ſcribi curavimus, uti ante nos *B.* 2. & Benedictus fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a Noſtro Ἀλεξ. c. 27, Armeniamque invaſurus Alexandri oraculum conſuluit, quo reſponſo, quove exitu, ibidem diſces. SOLAN.

ead. l. 16. Σεβηριανὸς) Σεβηριανὸς λιμῷ (non λίμῳ, ut eſt in animadv. L. Bos) ἀπόλλυται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἑβδόμης. Senſus verborum eſt: *Severianum intra triduum mortuum fuiſſe, cum inediam ad ſeptimum uſque diem perferant plerique; niſi ſi quis adſtitiſſe putet Oſroën, & exſpectaſſe, donec fame enectus eſſet Severianus, & propterea eum non produxiſſe vitam per hebdomada.* Interpres poſtrema ſic reddiderat: *& ob hoc eum per ſeptem dies in aciem non eduxiſſe.* Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, neſcio. Eſt ἐπάγειν hic abſolute poſitum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. *inſuper agere vitam, producere vitam*, quemadmodum ἄγειν & διάγειν abſolute etiam uſurpatur ſine voce βίον. Haec in animadverſ. p. 63 L. BOS.

Pag. 184. *l.* 1. Ἐπήγαγε) Recte quidem L. Bos hoc verbum modo expoſuit; non tamen eſt, quod adeo praeciſe neget, id quoque in aciem educere ſignificare poſſe: nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro *irruo, induco exercitum* in hoſtem; adeoque non ita longe abludit ab *educere in aciem.* Dixi, credo, de hoc ſignificatu, ex Arrian. Exped. I, 1, p. 6 &c. ad Hermot. c. 68. Verum ideo nihilo minus verſio priſtina erat abſurda; quare eam mutavi. REITZ.

ibid. Διὰ τῆς ἑβδόμης) Sic apud Athen. 301 A. διὰ δωδεκάτης. V. Caſaub. & II, 15. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐλέλιξε) Ἐλέλιξε δὲ μηχανὴ, & τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν μεγάλως ἐδούπησε, ut & ſequentia, ſunt verba Homerica. GRAEV. Vide Il. A, 530, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδούπησε) Voce δοῦπος utitur Xen. pag. 164, 35. Sed nullibi, credo, verbo, praeſertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ, 504. Et ad quae paulo poſt ſequuntur, conf. eundem Il. B, 210, & B, 3. SOLAN.

ead. l. 5. Ἔδεσσα) Edeſſea Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut ſcribit Plin. V, c. 24. COGN. Olim Antiochia ad Καλλιρρόην dicta. V. Plin. V, 24, & Spanh. 602. SOLAN.

ead. l. 9. Δημοτικὰ) M. & P. In reliquis δημωτικά. SOLAN.

ead. l. 10. Παρενεβέβυστο) V. locum manifeſtiſſimum in Gal-

lo c. 11, ubi vox aſſinis περιβύω adhibetur. SOLAN. Infra vero Gall. c. 11 ait, περιβύσαντες ὑπαυχένια. Et ſupra de Merc. cond. c. 32, συμπαραβύσωσιν. IDEM.

ead. l. 11. Ἐγχρήζοντα) Caſtigat ſcriptorem hiſtoriae, qui alibi multa poëtica, alibi plebeia & barbara vocabula ſuae intexuerat hiſtoriae. Inter plebeia etiam eſt τὰ ἐγχρήζοντα. Sed locus ille ſic videtur eſſe interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα, καὶ ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο, *& milites emebant ſibi victum, & lauti illis indulgebant.* Ἐγχρήζοντα Ciceroni & Tacito ſunt *utenſilia, copiae victui neceſſariae.* Sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae ſcriptorem invenias. Paulo ante πτωχικὰ ὀνόματα, non *inopia multa infarta,* ut ſtulte & ſine ſententia vertit interpres, ſed *mendicis convenientia,* aut, ut Seneca loquitur, *verba ad ſummam caveam ſpectantia.* GRAEV.

Pag. 185. *l.* 3. Εἴ που) Infra vero Rhet. c. 6 in *Iunt.* legitur ἤπου τὸν Νεῖλον εἶδες; quod Solanus ex aliis edd. in εἴ—που mutavit, cui obſecuti ſumus. REITZ.

ead. l. 6. Ὤδινεν ὄρος) Paroemiog. BOURD. In fabulis hodiernis Aeſopi non exſtat. SOLAN.

ead. l. 10. Συγκεκαττυμένος) Cf. infr. Ἐπ. Κρον. c. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις) Mellei profecto interpretes. Benedictus, *& tibialia ex corio porcino facta;* male quidem, ſed melius tamen, quam Micyllus, *& tibialia conchis incruſtata aut ex corio porcino facta.* At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae ſunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte, *& ocrea circa tibias ex corio porcino.* GRON.

ead. l. 12. Ῥοδίων) Inter Coloſſos & ſtatuas ingentes inprimis celebratur Coloſſus Rhodius pedibus centum & quinque altus. COGN. Centum is & quinque pedes altus traditur fuiſſe, ſive LXX cubitorum. Plin. XXXIV, 7. Strabo XIV, pag. 652 C. Philoſtr. Vit. Apollon. V, 7. Vide etiam Scaligeri animadv. in Euſebii Chron. n. 1794, p. 137. Chares Lyndius Lyſippi diſcipulus fecit, duodecim annorum ſpatio ad id conſumto, anno ante Chr. 278. Annos 56 cum ſtetiſſet, terrae motu proſtratus eſt, (anno ante Chr. 222) nec unquam reſtitutus. Iacuit ad an. uſque Chriſti DCLXXII, quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Poſt tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum eſt, ut DCCCC Cameli eo fuerint onuſti, unde calculo inito ultra 700,000 librarum pondo fuiſſe liquet, Camelo cuique nempe DCCC libris aſſignatis. Vid. not. noſtram ad Ἱστ. α′, c. 18. De terrae motu, quo proſtratus eſt,

videndus Polybius V, p. 428, 429. SOLAN. Conf. infra Icarom. cap. 12, τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἐθεασάμην. Et ſic ſaepe alibi ſolet. Quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona: hanc tamen, ut Noſtro uſitatam, praefero. REITZ.

Pag. 186. *l.* 1. Ξενοφῶντα) At dubitari a quibuſdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quidquam ſit, quod repugnet. Adde Ael. Var. H. VII, 14. SOLAN.

ibid. Δαρείου καὶ Παρυσ.) Vid. Xenoph. Ἀναβ. I. SOLAN.

ead. l. 7. Παρασάγγας) Vox Perſica & Arabica. XXX autem ſtadia valet. Vid. Herod. II, p. 57, 2. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ κουρείων) Optime hunc locum ita reſtituit & vertit Benedictus noſter, cum antea in omnibus, excepta *Fl.* coniunctim legeretur Ἐπικουρείων. Notum autem eſt, veteres illos Athenienſes in tonſtrinis ad confabulandum conveniſſe frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis*. Sic Ariſtoph. in Pluto p. 338: Καίτοι λόγος γ᾽ ἦν τὸν Ἡρακλέα, πολὺς Ἐπὶ τοῖς κουρείοισι τῶν καθημένων. Ubi diverſa quidem phraſis, ſed eandem Scholiaſtes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror, doctiſſimam Daceriam maluiſſe Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius teſtem, quam aut Lucianum, aut Theophraſtum, apud quem etiam celebris eſt in eam rem locus in Char. pag. 36; ubi vide Caſaub. notas p. 243. Add. Plutarch. 1273, qui a Theophraſto ἄοινα συμπόσια dictitari ait ſolita, & 903, 2. Vide etiam Diog. Laërt. in Pittaco p. 19 D. W. τῷ Ἐπικουρίῳ. SOLAN.

ead. l. 12. Εὔρωπος) V. ſupra c. 20, & infra c. 28. SOLAN.

ead. l. 15. Σαμόσατα) Recte igitur in titulo Samoſatenſis dicitur. At non recte in pleriſque, ſi non in omnibus, tabulis noſtris geographicis, ad Euphratis ripam ipſam ponuntur Samoſata. SOLAN.

Pag. 187. *l.* 1. Μετέθηκεν) Ad h. l. haec notat La Croze: Complura eiuſmodi in antiquis inveniri par eſt, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ καλοὶ κριτικοί. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν χρῷ) Confer ſupra Zeux. cap. 6 f. & ſaepe alibi. SOLAN.

ead. l. 7. Νὴ Δία κἀκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἦ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων) Salmurienſis: *Quin & illud per Iovem admodum credibile idem dixit de Severiano, appoſito iuramento, quod audiviſſet ex aliquo eorum, qui ex eo ipſo opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in verſione *iuramento*, pro quo

Latini dicunt *iure iurando.* Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non eſt *ex ipſo opere*, ſed *ex illo ipſo proelio.* Thucydid. lib. 3, & Lucianus in hoc ipſo libello c. 29, ἐν τῷ ἔργῳ, *in ipſo proelio.* Saepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium*, *bellum* notat. Τρωϊκὸν ἔργον Arriano eſt *Troianum bellum.* Et ſic accipiendum in illo notiſſimo verſu Homeri: Μύθων ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων, *verborum oratorem eſſe*, *actoremque rerum.* Phoenicem ait Achillem docuiſſe pacis & belli artes, ut diſertus eſſet in concionibus, rebus vero gerendis ſtrenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἑοργὼς eſt fortis, ſtrenuus: Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἑοργώς. *Occidit tam ignavus, quam fortis.* Iliad. Ψ, cum Patroclum ſepeliiſſent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται. Euſtathius, δηλαδὴ τοῦ πολέμου. ὥσπου φησὶ μέγα ἔργον ἄρηος. Sic Latinis *res gerere.* Horat. *Res gerere & victos oſtendere civibus hoſtes Attingit ſolium Iovis.* GRAEV.

ead. l. 8. Ἐπομοσάμενος) Sic ſupra Hermot. c. 67. Sed ἐξομοσάμενος, Apol. pro Merced. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 188. *l.* 1. Οὐ ξιφίδιον) Honeſtius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur. V. Tac. An. XV, 67, & Lipſii notam. Eur. Ἑλ. p. 626 A. σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενές τι καὶ καλόν. SOLAN.

ead. l. 3. Θουκυδίδης) Vid. Thucyd. II, c. 34. SOLAN.

ead. l. 4. Τοῦ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς) Ἐκείνου *v.* MARCIL. Ἐκείνου W. & L. uti acute coniecerat Marcilius. In reliquis ἐκείνοις. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐδὲν αἴτιον—Θουκυδίδην) Lectio marginis Aldinae primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo conſtruitur. Verum & accuſativus recte ſe habet: eſt enim ellipſ. praepoſ. διὰ vel κατὰ, & ſignificat, *Thucydidem nihil culpabilem*, i. e. *propter nullam rem.* Sic οὐδέ τι αἴτιος ex Homer. & οὐδὲν αἰτίους ex Herod. dudum protulit Steph. in Theſ. quare plura non addam. REITZ.

ead. l. 7. Θάψας — Σεβηρ.) Smyrnae ſepultus eſt; v. Dion. LXXI, p. 802 B. coll. cum Ariſtid. Or. II, 13, p. 295; teſte Wottono, qui Dacerium ea de re in partes vocat p. 169 Vitae M. Aurelii, quam Anglice cum notis edidit. Locus autem Thucydidis, quem Noſter hic reſpicit, exſtat lib. II. SOLAN.

Pag. 189. *l.* 6. Λοπάδων) Flor. λοπαδίων. BOURD.

Pag. 190. *l.* 2. Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ) De qua ſtatua videndus omnino Pauſan. El. p. 156, & ſeqq. Inter orbis miracula inprimis recenſetur. SOLAN.

ead. l. 3. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) Sic Noſtro cum Atticis per-

petuum eſſe τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rurſum dicatur. Utrumque autem adiectivum & alibi coniungere amat, quod Solanus iam ante monuit. Addo igitur hic tantum Long. Paſt. L. II, p. 63 ed. Wech. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες, cuius ſtilus cum Noſtri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, idem IV, 120 ed. Moll. REITZ.

ead. l. 4. Ἐξηγοῖτο) Sicut ἐπαινοῖ, ſic & ἐξηγοῖτο legendum. GRAEV. Graevii emendationem confirmant Codd. W. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ τῆς κρηπῖδος τὸ εὔρυθμον) Benedictus, *& crepidae concinnitatem.* An credimus? Certe, ſi qua fides nummo, cui inſculptus univerſus ille Iuppiter, plane fuit nudipes ſine ullo pedum tegumento. Et quis foret iſte narrandi contextus, ut primo totum κάλλος Iovis produxerit, in quo & omnia corpori affixa continentur, tum diſcedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas? Certe Micyllus *crepidinis concinnitatem*, quem praefero. GRON. Recte κρηπῖδα hic *crepidinem* Micyllus, nos *baſin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. Salmurienſis tamen, qui *crepidam* hic maluit, neſcio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Iuppiter Olympius. Pauſanias certe Eliac. I, p. 306, 12, χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307 eam, quae hic κρηπὶς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θρανίον vocari. GESN.

ead. l. 7. Διεξιὼν) Ita M. etiam; ſed non a prima manu, videturque prius fuiſſe διεξίοι, quod magis arridet. SOLAN.

ead. l. 9. Μέτρα — ἀναλωκότος) Non cauſidici nempe ſoli ad clepſydras dicebant: factitabant id etiam Luciani aetate Rhetores, ſeu Sophiſtae. Cuius rei inſigne teſtimonium exſtat apud Philoſtratum in Adriano Sophiſta: τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δέκα οἱ ἀρετῆς (l. ἄριστοι) ἀξιούμενοι ἐπεσιτίζοντο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλέψυδραν ξυμμεμετρημένην εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἃ δίηει ἀποτάδην ὁ Ἡρώδης &c. ubi ἔπη, ut & hic, *verſum* ſeu *lineam*, quam nunc dicimus, ſignificat. Verſum eodem ſenſu & uſurpant Latini: Corn. Nepos in Epam. cap. 4, & Lact. II, 8. Ἀναλωκότος autem ex W. & P. eſt, pro quo in reliquis ἀνηλ— legitur. SOLAN.

ibid. Ἀνηλωκότος) Flor. ἀναλωκότα. BOURD.

ead. l. 16. Ἐς τὴν Μαύρων) Anglic. ἐς τὸν Μαῦρον. BOURD. Vulgatam, quam *I. H. Ald.* & *P.* ſervant, & hic ſervaſſe par erat, non ſolum quia ſic frequenter ſolet per ellipſin γῇ vel

χώρα, intelligi, ſed quia ipſum γῆν mox ſequitur. Reitz.

Pag. 191. *l.* 6. Ἐν Εὐρώπῳ) Supra ἐπ' Εὐρώπῳ dixit initio huius cap. 28, & infra iterum verſus eiuſdem capitis finem. Solan. Confer omnino mox c. 38, ubi ἐν Ὀλύνθῳ eodem modo. Id eſt *ad* vel *prope*, non plane *in* ipſa urbe *Europo*. Aelian. V. H. I, 25, ἐν Πλαταιαῖς, *ad Plataeas;* ibid. ἐν Μυκάλῃ, *ad Mycalen*. Ad quae verba Periz. duo alia ſimilia adducit, &, Latinos interdum eodem modo loqui, docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud, iuxta naves*, Homero uſitatiſſimum, ut Iliad. E, 791, Νῦν δὲ ἕκαθεν πόλιος, κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, *Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnant*. Et B, 4. Rurſum E, 36, — καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ, *ſedere fecit* ad *herboſum Scamandrum*, non, *in* ipſum fluvium. Ibid. 598, Στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ, *ſteterit ad rapidum fluvium*. Iliad. A, 423, Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκέανον μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη. Immo & εἴσω, quod alias *intro* ſignif. pro *uſque*, *ad*, eidem uſurpatur Il. A, 71. Et εἰς Ἴλιον recte vertitur *ad* Troiam, Il. E, 210. Ut innumera eiuſdem ſimilia omittam. Reitz.

ibid. Ἐπελάσεις) Ex Mſ. ſcribend. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. *Et divinus ille ſcriptor praetermiſit tantas ad Europum ſtrages, & impreſſiones, & foedera neceſſaria*. In vulgatis ἐπελεύσεις. Sed ἐπελαύνειν, eſt, *impreſſionem facio, incurro:* ut ſtatim cap. 29, καὶ πόῤῥωθεν ἐπελαυνόντων δέος ἐμποιεῖν, & procul *advenientibus terrorem incutere;* & c. 31 f. ἢ πῶς δέξονται τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, *quomodo elephantorum incurſus excipient*. Graev. Adde c. 31 C. Εὐχ. c. 36. Exſtat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis eſt ἐπελεύσεις, pravum eſt. Solan.

ead. l. 9. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον) Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠ. Marcil. Vulgo legitur, ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον. Non video, quin recte legatur. Marcilius legit, Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠνούμενον· nec dat cauſam. Quidni autem ſcari illi, licet παμμεγέθεις, potuerunt aeque vili, ac magno pretio conſtitiſſe? Adde, quod eſt non inepta antitheſis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere inſuper habuit. Volunt autem verba, *videns Malchionem Syrum in Caeſarea, ſcaros ingentes, bene*, ſive *vili pretio ementem*. Ariſtophanes in Equitib. v. 642: Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας. Ibi Graecus interpres, & ex eo Suidas, Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέρας, τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἄξιαι

παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον. Quae verba Graeci interpretis non potuerunt tamen docere Latinum interpretem, verſum illum Ariſtophanicum melius reddere, quam, *haud quaquam ego pretioſiores vidi apuas*, cum debuerit *viliores*. Melius tamen ſapit, verſum 669, Ἥσθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας, reddens, *apuas vilis pretii*. IENS. Non modo Benedictus, ſed & Micyllus ἀξίους omiſit: unde fere coniicio, neutrum id verbi intellexiſſe, cuius ſignificationem illud Marcilii ſcholion quoque non recte tradit. Recte Ienſius *viles* vertit: nam praeter Ariſtoph. quem laudat, etiam ſic Theophr. Char. de garrul. p. 11 ed. Caſaub. vel p. 16 ed. Needham. ὡς ἄξιοι γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. REITZ.

ead. l. 16. Γελοιότερα) Cum edd. legerent ἀναγκαιότερα, prorſus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet Solanus, ego, quod in marg. *Ald.* 1. *Weſſ.* inveni, lubens accepi, & res ipſa clamat, ſic legendum: quare nemo huius correctionis ergo me redarguet, quam adeo neceſſariam ipſe videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto, quia magis neceſſarium eſt:* & miror, memini hoc ſuſpectum fuiſſe. REITZ. Vulgatum ἀναγκαιότερα ironice dictum, adeoque male mutatum eſſe a Reitzio, recte annotat cl. B. de Ball.

Pag. 192. *l.* 2. Μαῦρος) Vid. Homer. Il. H, 299. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφάλαια) Sic ſupra Ἐπισκ. cap. 2. Et Ἀναβ. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκάνθας) Reſpexiſſe credas verſus a Plat. Συμπ. I, 4, & Athen. III, 97 D. laudatos: Ὡς ἂν ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν Ὄνωνιν Φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοίων. Sic enim etiam Athenaeus inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων &c. SOLAN.

ead. l. 9. Κεγχρεῶν) Angl. Κεγχριέων. BOURD. Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, Bourdelotius ex MS. Angl. notat Κεγχριέων. Sed ita, ut vulgatus eſt, locum hunc ex Noſtro affert Th. Magiſter, ubi probat, Κεγχρέας & Κεγχρείας fuiſſe dictum utroque modo. IENS. Κεγχρειῶν ſcribitur apud Thucyd. VIII, 20 & 23, & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρειῶν. LXX ſtadiis a Corintho diſtans portus & vicus Strab. VIII, p. m. 263 A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc ſecuti ſumus. In ed. Steph. Xen. p. 307, 43, ſcribitur Κεγχρέαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ὦτα ὀφθαλμῶν) Idem de domo & de ſaltatione, & ſaepius alibi, habet a Thurio oratore. Iulian. Imperat. Ep. ὁ Θούριος ὦτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. BOURD. Sic infra Ὀρχ. c. 78, Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμε-

να πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ. Οἰκ. c. 20, ὦτα γὰρ τυγχάνει ἐόντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur Herodot. I, 8. In nota autem Bourd. poſt verba Iulian. Imperat. Epiſt. adde: ad Leontinum, ὁ λογοποιός. SOLAN. Non ab oratore haec, ſed ab Hiſtoriae parente mutuatus erat ille tenebrio. V. Herod. I, 8, pag. 3, in verbis Candaulis ad Gygen, & Noſtrum Ὀρχ. cap. 78, & Οἰκ. cap. 19. Quid ergo fiet, inquies, *Thurio* Bourdelotii & Iuliani *oratore?* Sic accipe. Herodotum voluit Iulianus, cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia hiſtoriam conſcripſiſſe. (V. Plin. XII, 4, & Plutarch. 1073, 2.) Hoc cum aut neſciret Bourdelotius, aut crucem Grammaticis fixam hanc vellet, *Thurium* nobis *oratorem* pro Herodoto finxit. Ipſe quidem Lucianus λογοποιὸν appellat Herodotum, 411 f. Sed *ſcriptorem* recte verteris, non *oratorem*. An autem Thuriis ſcripta fuerit ab Herodoto hiſtoria, alibi quaeſitum eſt a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. IDEM. Thurium oratorem vocat Bourd. At quis eſt Thurius ille orator? Neſcivit Bourdelotius, Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius ſunt haec verba L. I, c. 8. LA CROZE.

ead. l. 13. Ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη — παμμεγέθεις εἶναι) Inepte interpres priſtinus, (ait L. Bos Obſ. Crit. p. 52) deceptus prava diſtinctione: *ut diceret, Parthorum dracones (ſignum autem hoc multitudinis eſt ipſis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes eſſe, & in Perſide generari.* Tu diſtingue, ὥστε &c. ita ut parentheſis, quae poſt δράκοντας erat, poſt ἄγει conſtituatur. Cetera hic non repetemus, quia Geſn. Boſſii diſtinctionem in ſua verſione iam eſt ſecutus. Adleverat etiam M. V. la Croze, peſſime haec verſa eſſe, ſed non correxerat. REITZ.

ead. l. 15. Ζῶντας δράκ.) Sic diſtinguendum, ut fecimus; niſi inſulſiſſime Luciano, quae tenebrionis illius propria ſunt, quem ſalſe perſtringit, affingere velis. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipſo, emunctae tamen naris viro, aliiſque & omnibus libris factum eſt; ut mirari ſubeat, monſtrum hoc a nemine poſt renatas literas fuiſſe animadverſum. Ex verſione noſtra patebit ſenſus huius loci manifeſtiſſimus; & ſimul quanta manus Parthorum fuerit, quam ducebat hoc ſignum; quod alibi forſan fruſtra quaeſieris. De ſigno Draconum, quod Scythis etiam uſitatum fuiſſe teſtatur Suidas. Apud Romanos, qui mos ſub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus eſt, & res a viris doctiſſimis ex Vegetio, Ammiano, Claudiano, aliiſque iam illuſtra-

ta. Vide Lipſ. de mil. Rom. 4. De fabuloſis autem draconibus, legas, ſi lubet, Philoſtr. in Vita Apollonii lib. III, p. 98, qui, eos 30 cubitorum longitudine & amplius fuiſſe, tradit; & adeo celeres & infeſtos, ut eorum dentes ungueſve ne perniciſſimus quidem effugere valuerit, qui ſemel in conſpectum venerit. Addas etiam Curt. licet, qui (l. VI, c. 4) mare Caſpium ingentis magnitudinis ſerpentes alere ait. Vid. Bochartum Hieroz. P. II, lib. III, c. 13. Perſarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila ſignum erat. V. Xen. Cyrop. VII, p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille hiſtoricus ad hiſtoriam, quam narrat Polyaenus, & tangit Galenus de Theriaca p. 460 ed. Gr. Baſ. Spanhemio laudatus p. 224. SOLAN.

Pag. 193. *l.* 5. Περιπειραθέντων) Γραι. περισπειραθέντων. Sic Plut. GUYET. Legendum περισπειραθέντων. Sic Plutarchus. MENAG. De alio inepto hiſtoriarum ſcriptore, qui dracones, ſigna militaria Parthorum, tradiderat fuiſſe ingentes ſerpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hoſtes immiſſi magnam ſtragem ediderint: Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους περιπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: *Nimirum multos noſtrorum ita devoratos eſſe, alios vero ipſis transfixos fuiſſe, necatos, & confractos.* Quid eſt *alios ipſis transfixos?* ſcribe: καὶ ἄλλους περισπειρασθέντων αὐτῶν, *alios fuiſſe ſpiris involutos, & ſic ab ipſis eliſos, & contritos.* Περισπειρασθῆναι Virgilio eſt *ſpiris ligari: Tela ferentem Corripiunt, ſpiriſque ligant ingentibus.* GRAEV. Περισπειραθέντων) Ad confirmandam hanc Menagii emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & Codicum, adde loca Luciani ipſius ſequentia: in Φιλοψ. cap. 23. In Διψ. c. 6, & Ὀρχ. c. 2. Περιπείρω vero aliud eſt; uſurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud Noſtrum in Gallo; & capita hoſtis, in Xiph. Pertin. ſub finem. Vid. not. ad Ἀναβ. c. 51. SOLAN. Περισπειραθέντων) Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex Philopſ. c. 22 f. ubi εἱλομένους περὶ τὸν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. De Dipſad. cap. 6, περισπειρᾶσθαι τῷ ποδί. Et Vot. cap. 2 f. Recte igitur emendat Menag. Probat etiam Weſſeling. ad Diodor. Sic. IV, c. 48, n. 79, ubi περισπειράμενον τὸ δέρμα. Et ex Pauſ. X, 33. REITZ.

ead. l. 12. Σοῦραν) (Σοῦσαν, quae metropolis Perſidis. *Vorſt.*) Quid hic in mentem Bourdelotio venerit, miror, cur hanc editionum veterum ſcripturam mutaret in σοῦραν; niſi forte impoſuerit ei Latina vox *ſura*. Sed σοῦρα Graecis ignota vox,

qui pro ea *γαστροκνημίαν* dicunt. Nomen eſt itaque loci proprium. Sed ubinam gentium ſitus ſit ille locus, haud ita promtum eſt definire. Meminit Plut. oppidi Lyciae huius nominis 1796...Vide, an locum hic habere poſſit. Putaram, villam eſſe aut pagum prope Corinthum, aut in ipſa a Cranio ad Lernam via: ſed nunc venuſtius videtur, locum eſſe, in quo perfrictae frontis nebulo ſcripſerit ſe in Aſia vulneratum. Quaerant, ſi lubet, viri docti: ſed interim aſſerenda fuit ſcriptura, donec aut ex hiſtoria pateat, pugnatum eſſe eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cuius nomine hoc corruptum ſit, *Suſa* nempe (de qua Εὐχ. c. 33, & Φιλοπ. c. 28.) Sed tum ſcribendum erit Σοῦσα, non Σοῦσαν, neutrum eſt enim plurale; aut ſimile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Graevio, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Conſule Kuhnii not. ad Pauſaniae Corinth. p. 115. SOLAN.

ibid. Κρανείου) Conf. nos ſupra hoc Dial. c. 3. Et Dial. Mort. I, 1, ubi edd. etiam Κράνειον habebant. REITZ.

ead. l. 13. Λέρναν) Fons eſt prope Corinthum. Vid. Pauſan. Corinth. p. 48, 10. Alia *Lerna* eſt, cuius meminit ἐν. δ. VI; palus ſcilicet non procul a mari in ora Argolica. SOLAN.

ead. l. 14. Κατὰ τοίχου) Cic. de Fin. ult. Qui nunquam philoſophum, ut dicitur, pictum viderunt. Plaut. Aſin. Nam neque unquam fictum, aut pictum, neque ſcriptum in poëmatis, ubi lena bene agat. SOLAN.

ead. l. 16. Τάξεων ἢ καταλοχισμῶν) Τάξεων ἢ καταλογισμῶν. MARCIL.

Pag. 194. *l.* 1. Ἔμελεν αὐτῷ) Sic omnes impreſſi & M. Codex. Niſi quod ed. *1.* ἔμελλεν praefert; unde coniicio, Lucianum ſcripſiſſe ἔμελλεν οὗτος, ut ſupra in hoc ipſo libello c. 12, καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, & alibi ſaepius. SOLAN.

ibid. Πλαγίαν — φάλαγγα) Sic interpretandum fuiſſe, ut a nobis factum eſt, patet ex Arriano p. 18 Blanc. Τὸ μὲν δὴ καταλοχίσαι ἐστὶν, εἰς λόχους συντάξαι, ὁ δὲ λόχος ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν μετὰ τοῦτον κατόπιν τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν ὀκτὼ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ καὶ ἑκκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt, quae ſequuntur. Nempe ita Arrianus pag. 63: Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστὶν ἡ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρας πορεύηται, οὕτω δ᾽ αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλοπλάσιον παρέχεται. *Obliqua* ſive *tranſverſa* porro *acies* ſive *agmen* eſt, cum *in frontem* ducuntur mili-

tes: *recta* cum *in cornu*. Igitur in *tranſverſo agmine* plures longe adverſis frontibus ſimul concurrere poſſunt, ſed parciores a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores ſimul concurrunt, plures ſibi a tergo poſſunt ſuccedere. Hic ſcriptor, quem reprehendit Lucianus, miſcuit omnia, & *tranſverſum agmen* dixit *in cornu duci*, (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo, quod debebat dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obſcura: at ille in manus ſumat Arrianum, neque dubium quidquam ei relinquetur. GESN.

ead. l. 2. Ὀρθίαν) Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipſo M. non ſine ſummo ſententiae diſpendio. Repoſuimus itaque ex ed. *I.* Quid ſit autem ὀρθία φάλαγξ, quid πλαγία, ex Tacticis petendum. V. Pott. De ἐπὶ κέρως vide Thucyd. II, 90. SOLAN. Cum illud ὀρθίαν ex *Iunt.* admiſerim, quod ſenſus poſtulabat, neceſſario etiam verſionem Geſneri, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id ſi peccatum eſt, mihi adſcribatur. REITZ. Etiam ſine illo ὀρθίαν (quod forte correctori Iuntinae debetur) ſenſus abſolvitur, & quidem aliquantum argutius, quod brevius. *Obliquum agmen*, & tamen idem in *cornu ducere* dixit ineptus ſcriptor, quae repugnant, cum *in frontem* dicendum eſſet. GESN.

ibid. Ἐπὶ κέρως) Conf. iterum c. 37 huius Dial. SOLAN.

ead. l. 3. Ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς) Habemus hic capita ſumma rerum in eo bello geſtarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaſerunt; unde a Caſſio ſummoti, propriis urbibus conſulere coacti ſunt, quarum tamen magna pars captae & combuſtae. In titulo, quem ſtatim leges, omiſſa eſt Syria. SOLAN.

ead. l. 5. Τίγρητι) Sic ſcribitur in M. L. & recentioribus edd. *B.* 2. *P. S.* & A. At in antt. Τίγριτι, contra quam obſervant Heſychius & Suidas. Vide tamen c. 19, ubi recte in omnibus ſcribitur. SOLAN.

ead. l. 7. Συγγεγραφέναι φησὶ) Ita Photius. Forte Antiochus Sophiſta Cilix, de quo Philoſtratus L. II de vitis Sophiſtarum, ubi eam hiſtoriam ſcripſiſſe ait. LA CROZE.

ead. l. 10. Δόλιχον) Mire hanc vocem Suidas, &, quem illic exſcribit, Ariſtophanis Scholiaſtes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici poſſit. Xen. ſub finem IV Ἀναβ. *pueris* ſtadium, uti & Pauſ. 179, 3, tribuit, *viris* δόλιχον. Erant etiam Athenis puerorum certamina: Athen. 495 F. Erant & Olympiae: Pauſ. Eliac. II. Sed nuſquam eis δόλιχον tribui video. Ni-

ſi forſan, ut viris etiam erat ſtadium, (V. Pauſ. 180, 3.) ita & pueris *δόλιχος* fuerit. Vorſtius *ἀγώνισμα curule* facit, teſtemque adducit Ariſtoph. Schol. p. 559. SOLAN.

ead. l. 13. *Τὰ μέλλοντα*) Vide, an de Iamblicho intelligenda haec ſint, qui ap. Photium (Cod. XCIV, p. m. 133.) iactat, ſe omnia futura praedixiſſe, quae in eo bello evenerunt. SOLAN.

ead. l. 15. *Τριπόθητον*) Conf. infra 'Αλεκτρ. c. 6. SOLAN.

in Schol. *Μεσοποταμίᾳ*) Prave: nam, ne longius abeam, Lucianus ipſe iam diſtinxerat. SOLAN.

Pag. 195. *l.* 4. *Νίκαιαν*) Qua ratione Nicopolis ab Auguſto poſt Actiacam pugnam condita. SOLAN.

ead. l. 5. *'Ομόνοιαν*) Propter duos fratres ſimul imperantes: ut in nummis eorum frequens inſcriptio *Concordia.* V. Mediob. SOLAN.

ead. l. 6. *Λήρου — γέμουσα*) Cf. infr. Διαβ. c. 23 f. SOLAN.

ead. l. 7. *Κορύζης συγγρ.*) Sic fere ſupra Νεκρ. Διαλ. XX, § 3. (ex diviſione Solani.) SOLAN.

ead. l. 10. *Τὸ προοίμιον τῆς 'Ινδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα*) Benedictus, *ſed Indicae hiſtoriae prooemium iam eſt compoſitum, & ordo tertius.* Obſcurior certe, quam Micyllus, *tertium tagma ſeu tertius liber;* qui intellexit id, quod alias Graeci vocant *σύνταγμα*. Sed quam infeliciter uterque? & cur ſic diſtinguunt? Debuerant poſtrema cum ſequentibus iungere in hunc modum: *ἤδη συντέτακται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες* &c. *& tertia legio, ac Galli, parſque exigua Maurorum.* GRON.

ead. l. 11. *Καὶ τὸ τρίτον*) Alium fatuum & inſulſum ſcriptorem irridet, qui promiſerat, ſe res in India geſtas & expeditionem per Oceanum deſcripturum. Subiicit: *καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς 'Ινδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα*, & quae ſequuntur. Vertunt: *Neque tantum hae ſunt promiſſiones, ſed Indicae hiſtoriae prooemium iam eſt compoſitum, & ordo tertius. Et Galli, parſque exigua Maurorum* &c. Quis eſt ille *tertius ordo?* Nemo dixerit. Prava diſtinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si ſic interpunxeris, facilis erit explicatu: *καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς 'Ινδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. Neque tantum haec ſunt promiſſa, ſed Indicae hiſtoriae prooemium iam eſt ſcriptum. Et tertia legio, & Galli, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium traiecerunt.* *Τάγμα* Graecis ſaepe eſt *legio.* GRAEV.

ibid. Τάγμα) Diſertis verbis legionem eſſe docet Xiph. in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. SOLAN.

ead. l. 12. Κασσίῳ) De eo iam ſaepius ſupra dictum eſt. Hic autem Caſſius eſt, qui poſtea, perlato de morte Aurelii falſo nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere reſciſſet, oblata etiam venia, deſtitit. SOLAN.

ead. l. 15. Μουζούριδος) W. Μουζίριδος. Quocunque tandem modo ſcribas, urbs eſt mihi prorſus ignota: in India, ni fallor, quaerenda eſt, ut quam remotiſſime a Luciano ponatur. SOLAN. Solanus Muzurin urbem ignotam ait. At Baudrand ex Ptolem. urbem & emporium Indiae intra Gangem eſſe docet. REITZ.

Pag. 196. *l.* 3. Ὅττι κεν) Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Ῥητ. cap. 18: Ὅττι κεν ἐπί κε ῥῆμα γλ. ἐ. Quin & hoc ipſo in loco Bourd. audis monentem legi in Flor. ἐπὶ καὶ ῥῆμα. Certe ſic in P. legi teſtantur excerpta Perizonii, & ita in impreſſo *Fl.* In M. etiam, ſed in litura pro ἐπακαιρίμα, quod ibi prius erat. Haec autem verba ſunt qui ex Aeſchylo deſumta afferant, Platonemque ſententiae auctorem aſſignent de Rep. VIII, p. 499 D. Sed fruſtra: ibi enim longe aliter effertur. En verba Platonis: οὐκοῦν κατ' Αἰσχυλον, ἔφη, ἐροῦμεν, ὅτι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα; laudat etiam Plut. eodem modo, quo Plato, & ad eundem Aeſchylum auctorem refert ἐρωτ. 1358, 2, ἐπεὶ νῦν ἦλθεν ἐπὶ στόμα κατ' Αἴσχυλον &c. At Dionyſ. Halic. de ſtruct. or. I, 8 ed. Lond. aliter & iiſdem fere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ λέγειν, μηδὲ εἰκῇ συνθήσειν τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις. Eodemque prorſus modo Athenaeus lib. V, p. 217 C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Confer Grotii excerpt. V, 3. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν) Ἐπὶ καὶ ῥῆμα in Cod. Flor. BOURD. E ſcriptore Dorico ſumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non auſim, quod nondum aliunde prolatum eſt. Forma certe non mala, ut γόνιμος, ἄλκιμος, φρόνιμος, &, quod plane ſimile eſt, a καρπὸς κάρπιμος. GESN.

ead. l. 7. Ἀτθίδος) Scripſerat Philochorus hiſtoriam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Συγγρ. no. 32, & Marm. Ox. 13 f. & quos laudat Pauſ. in Phoc. & Athen. VI. SOLAN. Ἀτθίδα ſcripſere Philochorus apud Harpocrationem in Θεωρικὸν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo Caſau-

bon. ad Athenaei 14, 23, p. 594, & Hegeſinous apud Pauſa-niam Boeot. p. 583 extr. GESN.

ead. l. 8. Ἀνέγνων γὰρ) Haec duo verba Solanus noſter in *Iunt.* parentheſi incluſerat, ſic ſcilicet edi volens: quia vero ed. nulla praeit, nec mutatio adeo neceſſaria, ego nihil mutavi. Poteſt enim quiſque eam parentheſin addere, qui probat. REITZ.

ibid. Ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως) Ez. Spanhemius Diſſert. IX de Praeſt. & uſu numiſm. docet tam ex probatis & antiquis ſcriptoribus, quam ex Numiſm. legendum eſſe Σαγαλασσέως. Quin immo apud Stephanum Σαγάλασσος, qui addit etiam ſcribi Σέλγησσος. Vid. Thomam Pinedo, & eruditiſſimas Lucae Holſtenii notas, p. 267. ALM.

ead. l. 9. Σαγαλασσέως) Emendationem Spanhemii confirmat W. *Quadratus* autem, qui paulo poſt huius belli & ipſe hiſtoriam ſcripſit, titulum ſuae eundem ferme fecit, nempe Παρθυήνικα. Conſule Salmaſ. not. in Capitol. Ver. c. 8. Traiectio inſignis, nam Δ. Σ. Π. interiacent incommode: niſi forſan hoc a librariis profectum ſit. SOLAN.

ead. l. 14. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει) Obſcure vertunt interpretes: *ſi modo verum eſt, quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum eſt medium, altero elevato, alterum deprimi:* ἀντεισάγειν, non eſt *deprimere.* Vertendum eſt: *contrariorum, inter quae nihil medii intercedit*, ſive, ut nunc loquuntur in ſcholis dialecticorum, *immediatorum ſublato uno neceſſario ponitur alterum.* GRAEV. Non poſſunt ea notare, quod volunt interpretes, *eorum, inter quae nullum eſt medium, altero elevato, alterum contra deprimi*, ſed *altero ſublato* vel negato, *prorſus reponitur* vel confirmatur *alterum.* GRON.

ead. l. 15. Ἄρσις) Vertitur *elevato.* Sed vertendum *ſublato.* GUYET.

Pag. 197. *l.* 4. Ὥστε) In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἤδη καὶ αὐτός. Quod longe praeſtat vulgatae. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Non improbem, ſi αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, idque pro σεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum ſic: ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖν ἤδη καὶ αὐτόν· ὡς δείξῃς &c. Sic planior erit ſenſus; ſic Solanus Iuntinam diſpunxerat. Sed quia mox ſequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, poteſt & priore loco αὐτὸν per *ipſum* reddi; nec adeo neceſſario reciprocum requiritur, neque ſine neceſſitate talia ſemper mutanda duxi. Bengelius in praefat. edit. minoris N. T. ſe αὐτὸς & αὐτοῦ ſae-

pe pro αὐτοῦ ſtudio reliquiſſe, ait, & αὑτοῦ reciprocum ſaepe eſſe: quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὑτοῦ ſemper promiſcue uſurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda eſſe, quae is in membranis, & quae nos in priſcis edd. invenimus; cum & Latini nonnulli auctores diſcrimen inter *ſuus* & *eius* negligant, ut in Ambigg. notavi, & *ipſum* pro *ſe* quoque dicant. Diligentiſſ. in inveſtigandis Codd. Grabius, etiam in edit. Vet. Teſt. ſtudio ſaepe αὐτοῦ pro αὑτοῦ dedit, ut Exod. IX, 33, Μωϋσῆς — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum ſic X, 22. Item Amos c. II, 7, ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὐτῶν, & v. 8, ἔπινον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν. Sed Exod. XI, 3, idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut ſexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum ſaepius primam laevigare, ubi adſpirata ex praeceptis Grammaticis poſtulatur, & rarius adſpiratione uti. Ubi vero ad perſpicuitatem ſenſus intereſt, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in ſpiritibus aberretur ubique. In dubiis ſaltem id eligendum, quod melius eſt: ac potius ſic ſtatuendum, quia edd. & Codd. in pronominum ſpiritibus miſere fluctuant, omnia, ut res poſtulat, corrigenda. Sic cum Long. Paſt. III, 97, ait, καὶ ἐζήτει πρὸς αὐτὸν, ὅ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον, *deliberat ſecum, quid potius dicendum eſſet;* ſecundum id corrigendum, quoties ſimili in loco male αὐτὸν expreſſum offendas, i. e. ubi periculum ſit, ne ad aliam, quam decet, perſonam, referatur. Alibi enim & apud eund. Long. αὑτὸν ſic poſitum invenio, ut L. III, p. 105 ed. Iungerm. ἄρνες ταῖς μητράσιν ὑποκλάσαντες αὑτοὺς, *agni matribus* ſe *ſubſternentes*, *ſubnixi*, *ad ſugendum*; quod etiam in αὑτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109 ἐγκύψασα ἑαυτὴν diſerte ſcribitur. Conf. c. 6 & 15 Dial. ſeq. ubi rurſum haec differentia occurrit. REITZ.

ead. l. 7. Οὐδ') (Deeſt ex Gr. ταῦτα δὲ λελέχθω ἡμῖν οὐκ ἐπὶ λοιδορίας μέρει.) VORST.

ibid. Μῶμος μωμήσασθαι) Hunc locum imitatus eſt Ariſtaen. Ep. 1, l. 1, ex emendatione Ioſ. Merceri. BOURD.

ead. l. 8. Κορυφαιότατα) Conf. infra Soloec. c. 5, τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος. Prave iudicat Thomas Magiſter, hanc vocem hic ridiculi cauſa adhibitam eſſe a Luciano. Vide notam ad Σολ. c. 5. SOLAN.

Pag. 198. *l.* 2. Ἀπὸ κασσιτέρου) Flor. ἐκ. BOURD. Ἐκ M. L. & ed. *Fl.* pro ἀπὸ, quod in reliquis eſt. SOLAN.

ead. l. 3. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλω-

να) Ex hoc loco licet coniicere, Cononem illum ducem famigeratum fuiſſe corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico Ariſtophane in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab eius Scholiaſte ut talis notatur: de Titormo vero, & eius mirandis viribus, vide Aelian. L. XII, c. 22. PALM. *Cononem* aliquem imbecilli corporis hominem nondum obſervavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud Plin. 7, 16, ſ. 16, *homo duos pedes & palmum* longus *Conopas, qui in deliciis Iuliae neptis Auguſti fuit. Leotrophides* nobilis ex Schol. Ariſtophan. Avium 1406. Add. Caſaubon. ad Athen. 12, 13. Neque de *Titormo* opus eſt aliquid adiicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato *ἀλλά που* legimus *ἀλλὰ ποῦ* cum interrogatione. GESN.

ibid. Τίτορμον) Eleganter vidit Clericus, totum hoc de Titormo eſſe ex Aeliani Ποικιλ. lib. XII, cap. 22, deſumtum, iiſdemque, ſi pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum ſunt haec Scholiaſtae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano viciſſim ipſe emendetur. Nimirum in Scholiaſte pro *ὡς ἔπος*, ſine dubio ex Aeliano ſcribendum ὅσον ἐπ'. Atque ex eodem apud Scholiaſten pro *καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν ἔσπουδεν*, extrito poſteriori *μὲν*, emendatius legas, *καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι ἔσπευδεν*. Tum ex Scholiaſte emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio Tan. Fabri, apud Aelianum pro *ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν*, legentis *ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν*. Plane enim ita, & recte, Scholiaſtes; niſi quod illud *τοι*, quod Faber inſerit, non habet; nec id requiritur. IENS. (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certaſſe. Ath. & Ael. l. c. *Vorſt.*) V. Herod. VI, p. 238, 1, Athen. X, & Ael. V. H. XII. Locus Ariſtoph. de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412 med. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀλλά που τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον οὐκ ἐς ποίησιν) Χρήσιμον οὐκ ἐ. π. MARCIL. Ἀλλὰ ποῦ recte ſcribitur in Cod. P. In reliquis *ἀλλά που*. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν προσόντων) Rectene hac voce utatur hic Lucianus, addubito. Vix eo ſenſu adhibiturum fuiſſe Demoſthenem puto, qui Ol. III, pag. m. 25 f. ſic ſcribit: *τοῦτ' οὖν δεῖ προσεῖναι τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει*. Uſurpat tamen Noſter iterum 55 B. C. Vide tamen *ὑ. Εἰκ.* cap. 6 & 20 B. ubi eodem modo uſurpat Noſter. SOLAN. Nihil hic mutare Florentinam ab *Iunt. Hag.* & reliquis, notaverat Solanus. Quare? an igitur ſuſpi-

catus eſt legendum προσιόντων; non credo. Vid. Noſtrum infra de Imag. c. 6 f. & c. 20 med. REITZ.

ead. l. 7. Ἴκκος) V. Plut. 299, 1. Tarentinus, & hinc emenda Aelianum XI, 7, apud quem male ſcribitur Ἴκχος. Vide etiam Plat. 647 C. qui eum toto exercitationis tempore, venere abſtinuiſſe tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoreus, Iambl. p. 216 B. SOLAN.

ibid. Ἡροδίζης) Angl. Ἡρόδικος. BOURD. Ἡρόδικος ex A. P. & Schol. reſtituimus, loco vulg. Ἡροδίζης. Herodicum enim invenio celebrem gymnaſtam, (apud Plat. Πολ. III, 440 C. D. ed. Baſ. & 337 B. & apud Plut. 983, 2.) Herodizem nullibi. In Platonis Protagora pag. 196 B. ed. Baſ. coniungi etiam *Iccum* & *Herodicum* commodum monet I. la Faye vir doctiſſimus. Cf. Suidam. SOLAN. Vix dubitari poteſt, quin Lucianus in animo habuerit Herodicum illum, de quo Plato de Rep. 3, p. 440 C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὤν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ᾽ ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc iungit etiam Themiſtius Or. 23, p. 290 A. Harduin. Ἴκκον τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντῖνον & Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβην. Nempe Ταραντῖνον Ἴκκον abſtinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem Plato de Leg. 8, p. 647 C. Τὸ μετὰ τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρείον ἐν τῇ ψυχῇ κεκτημένος, ὡς λόγος, οὔτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἥψατο, οὐδ᾽ αὖ παιδὸς ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et Euſtath. ad Diog. Perieg. 376 de illo, ἐπὶ βίου εὐτελείᾳ, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἰκκοῦ δεῖπνον, ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δειπνούντων. De his igitur cum conſtet, illud mirari ſubit, cur ab Aldina editione diſceſſerint ſequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστὴς & ὑπόσχοιντο, quo facto tenebris omnia ſunt obſita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, diſpellit: niſi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas ſupereſt, quam ita minuebat ὁ πάνυ Graevius, ut verba, quae parentheſi includenda putamus, non Luciano, ſed Scholiaſtae alicui tribueret. Ceterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non abſurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia κατεσκληκότος, ut hic dicitur, aut, ut Plutarchus deſcribit in Demetrio p. 1661 H. Steph. τρόπον ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητοῦντος, καὶ παραλύειν ἀτρέμα καὶ θεραπείας ἀμελείᾳ, καὶ τροφῆς ἀποχῇ· talis, inquam, hominis haud abſur-

de hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus ſatis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem ſit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. Appianus quidem Syriac. p. 126 ſeq. & Valer. Max. 5, 7, ext. 1, cum Plutarcho faciunt. Gesn.

ead. l. 8. *Ὑπόσχοιντο ἄν σοι τοῦτον Περδίκκαν*) *Οὐ τοῦτον Περδίκκαν.* Marcil. *Οὐχ ὑποσχ.*) Sic ed. *I.* optime. Reliquae & ipſe M. omiſerunt illud *οὐχ*, atque adeo ſenſum depravarunt, quem ex ingenio reſtituere conatus eſt Marcilius, & poſt eum Vorſtius. Solan.

ead. l. 9. *Περδίκκαν*) Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipſo Luciano, qui in de Dea Syria cap. 17 & 18 fuſe enarrat, & iterum tangit *Ὀρχ.* c. 58, & *Ἰκαρ.* cap. 15; tum ex Plut. (in Demetr. 1660. — & 607 B.) Appiano, (*Συρ.* p. 87 ed. St.) Galeno (*π. προγ.*) aliiſque permultis. Si quaeras autem, cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria ſunt; ſic habeto: videri nempe fuiſſe Luciani aetate, qui ita ſcriberent; adeo ut neceſſe fuerit, eatenus receptam ſequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquieſco, & locum corruptum eſſe pronuntio; intruſumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo ſcriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in ſuo Codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Maceta, regis Perdiccae ſoror. V. Thucyd. II, 101 ſub fin. Sed ſoror haec, neque eius amore captum fuiſſe Perdiccam ibi legitur. Solan.

ibid. *Εἰ δὴ οὗτος*) *Εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐρασθεὶς*, & quae ſequuntur uſque ad *Στρατονίκης ἐκείνης*, nullus dubito, quin ſint *ὑποβολιμαῖα*, & margini a magiſtro adſcripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic eſſet ille Perdiccas, ſic enim vertendum *εἰ δὴ οὗτος*, ut apud Latinos quoque, *viſam ſi domi ſit*, pro num domi ſit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec poſtea in ipſum contextum irrepſerunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem, aut aliud corporis vitium, parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obſcurius verſa ſunt: *ἀλλά που τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ᾽ ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν, verum artis & conſilii haec eſt utilitas, ut non ſuppeditent ea, quae adſunt, ſed ut illis convenienter uti doceant.* Nemo intelligit, quid haec ſibi velint, *ut non ſuppeditent ea*,

quae adſunt. Melius vertas: *verum artis & conſilii haec eſt utilitas, non ut efficiat illa, quae inſunt, ſed ut iis recte quis utatur,* hoc eſt, quae ab arte proficiſci poſſunt & conſilio, utilia ſunt non ad illa efficienda, quae in homine ſita eſſe debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & diſciplina poteſt hominem ſtupidum & hebetem ingenioſum reddere; ſed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde ſequitur illa ſimilitudo de palaeſtritis, qui Perdiccam imbellem promittant ſe arte Olympionicam reddituros parem praeſtantiſſimis & robuſtiſſimis athletis. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρ. ἐκ.) Iterum infra Ἰκαρ. c. 15, & Συρ. c. 17, atque alibi. SOLAN.

ead. l. 12. Θεαγ. — Πολυδ.) Prior horum in Olympionicarum ab erudito Gul. Loyd (eruditiſſimi Wigornienſis Epiſcopi filio) edito nuper, cum haec ſcriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI, ubi ex Pauſ. Eliac. II, 188, 18 &c. παγκρατίῳ viciſſe traditur. Ter Olympicam coronam reportaſſe narrat Dion Chryſ. 230 A. Suidas tacet; ſed de poſteriore idem plurima habet iis fere ſimilia, quae de *Titormo* a Scholiaſta memórata legiſti (παγκρατίῳ victor Ol. XCIII. Afr. & Pauſ. Eliac. II, pag. 112, 17, quem locum omnino vide. *Loyd.*) De Theagene adi Plut. 1452. Platonem etiam, cuius aetate vixit, de Rep. I, & Pauſ. l. c. Vide Noſtrum Herod. fin. Εἰκ. c. 19, & Ἐκκλ. c. 12. SOLAN. Monuerat Hemſterh. in marg. adeundum Waſſe ad Thucyd. p. 255, no. 30, (i. e. ad L. IV, § 27.) ubi Thucyd. Θεογένους mentionem fecit, qui explorator ab Athenienſibus electus ſit, pro quo in quibuſdam libris tamen legatur Θεαγένους, pergitque Waſſe, Θεαγένης Tyrannus Megarenſium, ſocer Cylonis, Thucyd. I, 126, & Pauſan. Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Athenienſis apud Thucydid. V, 24, qui tamen ibidem cap. 19 Θεογένης. Θεαγένης athleta apud Pauſ. VI, 6, 11 & 15. Plutarch. Πολιτικοῖς παραγγέλμ. Lucian. de Conſcrib. Hiſt. p. 626, (ed. Graev. i. e. hoc c. 35.) & Deor. Concil. pag. 714. Et Catapl. p. 427; aliaque ex Xenophon. &c. de Scriptore Hiſtor. philoſ. quae ibi vide, unde haec feſtinans excerpſi. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 12. Ἀπωθεῖ) Suſpicatur L. Kuſterus de verb. med. p. m. 43 f. (al. 74.) potius ἀπωθεῖται ſcripſiſſe Aelianum, (ex quo haec hiſtoria verbatim petita, V. H. XII, 22; ſi pauca excipias) ſed falli Kuſterum, & ἀπωθεῖ recte ſe habere, ac promiſcue ἀπωθεῖν & ἀπωθεῖσθαι uſurpari, ex Plat. L. IV de Rep. p. 453 B. aliiſque probat F. L. Abreſch.

in Animadverſ. ad Heſychii quaedam loca. Vide Miſcell. Obſerv. menſ. Aug. 1736, pag. 299. Reitz.

Pag. 199. *l.* 4. Ἀπέστω) Ariſten. loc. cit. Bourd.

ead. l. 10. Τελέσειεν) Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios eſſe locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus ſum, ac ſi legatur, quomodo Lucianum dediſſe ſuſpicor, τελέσειεν ἃ χρὴ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. Gesn.

ead. l. 11. Καί τοι οὐ γὰρ) Ἀνακολουθία eſt in his verbis, ſi interpretere, ut editores interpretati ſunt: Καί τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾶστά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο ἐφ᾽ αὑτοῦ. *Neque enim dixeris, eum, qui fuerit intelligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam ſi abſque doctrina citharam pulſare & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulſare poſſet: ſed docente aliquo facillime diſceret, & recte per ſe ipſum adminiſtraret.* Sed quae haec eſt ratio, qui abſque doctrina citharam pulſare poſſet, & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret? ἐπεὶ hic eſt *alioquin*, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis eſt obſervatum. Sic autem vertendus hic locus: *Neque enim dixeris, eum, qui ingenio praeditus eſt, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didiciſſet, citharam pulſaret, & tibia caneret & omnia ſciret. Nunc vero, qui non didicit, haudquaquam aliquid ex iis tractet: monſtrante vero aliquo facile & addiſcat, & per ſe ipſe exerceat.* Alioqui, inquit, homo ingenioſus & ſollers facile, quamvis illa non didiciſſet, cithara & tibia caneret. Non longe poſt tradit, hiſtoricum debere eſſe ingenio militari, ſed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. Male interpretes, ſicut & mox pag. ſeq. καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν, male vertunt, *quomodo equum emittere, quid obequitare*: cum ſit, *quomodo equitatu erumpere*, aut *illo circumire*, ſeu *circumvenire*, ſcil. hoſtilem exercitum. Graev.

Pag. 200. *l.* 1. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνεῖναί τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς ἀλλ᾽ &c.) Παραδεδόσθω οὐ συνεῖναί τε καὶ εἰπεῖν ἀγεννὴς ἀλλ᾽ &c. Marc.

ead. l. 2. Συνιέναι) Antea legebatur συνεῖναι, minus apte, cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipſa & exemplum c. 44 abunde oſtendunt. SOLAN. Obſecundavi Solano, συνιέναι edens, pro vulgato συνεῖναι, quia Noſtro ita uſitatum novi. Etſi enim συνεῖναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum ſatis probatum eſt uno alterove teſtimonio, συνεῖναι idem eſſe, quod συνιέναι, quia error a compendio ſcribendi in infinitivis hiſce uſitato, facile potuit oboriri. Herodian. tamen L. II, 9, 15, οὕτω καὶ τὰς διανοίας παχεῖς, καὶ μὴ ῥᾳδίως συνεῖναι δυναμένοι, *ita craſſo ſunt ingenio, & non facile ſentiunt, ſi quid agatur doloſe.* Et licet *Fl. Ald. H. I.* & recentiores habeant συνεῖναι, nec Codex memoretur, qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, cum verſiones Latinae iam expreſſerint *intelligendi* verbum; quare monenti Solano tanto facilius obſecutus ſum. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν) Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Requirit in hiſtoriarum ſcriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & ſcientia politica, & uſu imperatorio. Eant, videant noſtri ſeculi hiſtoriarum ſcribillones, ecquid eiuſmodi trogalia in ſuo ſinu aut penu inventuri. MARCIL.

ead. l. 6. Ἔχειν) Emendationem Marcilii recepit in textum Salmurienſis editor Benedictus, & ſane ad venuſtatem loci facere videtur; ſed quia commoda ſatis eſt vulgata, & nonnulla ſunt in eo loco ſalebroſa, quae ego penetrare non poſſum, aliis intacta relinquo, & ſcripturam veterum librorum reddo. Confer Livium XXV, 19, & Plut. in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eaedem militares & imperatoriae artes eſſent.* SOLAN. Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda lectione recepta; ſed non tamen accedo Solano, ſatis commodum ſenſum vulgatae pronuntianti, quem quidem ſatis apparere fateor, quid velit, ſed non commodae tamen eſt ſtructurae. Cum enim ἀλλ᾽ ὀξὺ δεδορκὼς in participio ponatur, & reliqua poſt alterum ἀλλὰ quoque per participia enuntientur, non video, quocum verbo infinitivus ἔχειν apte cohaereat; nam ut χρήσασθαι pendet ab οἷος, ita abſurda oratio foret, ſi ſimiliter, οἷος ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim eſt, *aptus eſt habere peritiam militarem?* Sed ſi cum Marcilio ἐμπειρίας στρα-

τηγικῆς legeris, quod mihi non diſplicet, tum ἀδιάφορον erit, legaſne ἔχων an ἔχειν. REITZ.

ibid. Καὶ — καὶ) Vid. de hoc pleonaſmo huius Dialogi § 60. REITZ.

ead. l. 9. Κέρως — μετώπου) Conf. ſupra huius Dial. cap. 29 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπαγγέλλουσι) Ed. *I.* ἀπαγγέλουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ) Non concordat Lucianus cum Hiſtoricis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno conſenſu ſcriptum reliquerunt, id eveniſſe Philippo in Methones obſidione. Diodorus lib. 7: ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν διένειμε τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι διαφθαρῆναι τὴν ὅρασιν. De Methona vero loquitur. Sic & Strabo lib. 8: παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τισὶν ἀντιγράφοις Μεθώνη φέρηται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. Solinus c. 14: *in regione Magneſiae Methone oppidum ſitum eſt, quod cum obſideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus eſt oculo iactu ſagittae, quam iecerat Aſter oppidanus.* Quo in loco notandus eſt error Solini, qui Methonem Magneſiae cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obſidebat Philippus, alia erat a Magneſiaca, ex verbis expreſſis Strabonis lib. 9, ἑξῆς δὲ αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν οὖν Μεθώνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος· quod dictum ſit obiter. Idem ait Harpocration Μεθώνη· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λέγοι ἂν τὴν ἐν Θρᾴκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. Suidas etiam in voce Κάρανος de Philippo: Μεθωναίοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θρᾴκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηρώθη Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis cauſam forte erroris praebuit Luciano; nam ille ſic de hoc negotio: Φίλιππος Ὄλυνθον καὶ Μεθώνην βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμόν. Et haec habet, ut ait, ex Calliſthene in 3 Macedonic. & ex eo, quod ſive ille, ſive Calliſthenes dixit, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus, id eveniſſe in Olyntho. At nihil obſtat, quin Aſter ille, ſive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, ſive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obſidione, &, ut omnia quadrent, potuit eſſe Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia

Methonenſium. Trogus apud Iuſtinum lib. 7 ait, in Philippum praetereuntem de muris ſagittam iactam oculum effodiſſe, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui, dum traiicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amiſiſſe ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit praeter Stobaeum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. PALM. *Plutarch. in Parall.*) Parallela illa Plutarcho falſo tribuuntur. LA CROZE.

ead. l. 17. Ὑπὸ Ἀστέρος) Ecce rurſus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic Long. Paſt. III, p. m. 105, ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ οἰῶν· & IV, 112, ἐπὶ ἱκεσίαν. Sed hoc iam nimis egimus alibi, & ſaepe poſtea occurret. REITZ.

Pag. 201. *l.* 1. Ἐν Ὀλύνθῳ) Conf. ſupra c. 28. Et videbis, cur Solanus notatu dignum exiſtimarit inquirere, num conſtans haec ſit lectio. REITZ.

ead. l. 2. Μήτε Ἀλεξ.) Videtur ad picturae rationem reſpicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, poſt oculi cladem, contigiſſe, quod de Antigono narrat Plinius 35, 10, ſ. 36, 14: *Pinxit Apelles & Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deeſſe videretur: tantumque eam partem e facie oſtendit, quam totam poterat oſtendere.* Meminit etiam Quintilianus II, 13, 12. GESN.

ibid. Ἀνιάσεται) Τὸ ἀνιάσ. gloſſ. videtur. τὸ μελέτω ἀπὸ κοινοῦ repetendum, i. e. μήτε μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 3. Εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο) Ἡ σφαγὴ ſcil. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα) Benedictus, *& tribunal contineat;* Micyllus, *& ſuggeſtum ſive tribunal quaſi poſſeſſionem ſuam detineat.* Quanta apud hos vilitas Latini ſermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum, tenere curiam,* de eo, qui maxima auctoritate illic polleret. Plane ſic iterum locutus eſt auctor in Sympoſio, φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. Eae locutiones ſibi prorſus reſpondent. GRON.

ead. l. 6. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν.) Diſcrepant haec ab aliorum ſcriptorum ſententia. Thucydides & Plutarchus narrant, utrumque a Syracuſanis interfectum. Iuſtinus vero lib. IV ait, Demoſthenem ſibi ipſum intuliſſe manus, Niciam vero captum. Sed vide Plutarchum in Nicia. GRAEV.

ead. l. 8. Καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν) De his, & quae mox

ſequuntur, vid. Thucyd. VII, 82, 84, 85, 86. Solan.

ibid. Νικίου τελευτὴν) Ad loc. Thucyd. c. 86, quem Solanus laudat, meretur videri Waſſius, ubi ait: Lucianus de Conſcr. Hiſt. Niciam ait interfectum eſſe, captum vero Demoſthenem. Iuſtinus IV, 5, Demoſthenem ſibi ipſi intuliſſe manus: recte quidem hic; nam percuſſit ſe in proelio, haud tamen letaliter, teſte Plutarcho p. 541. Die menſis Carnei XVII Athenienſes ſubhaſtati. Ceterum a Noſtro diſſidet Diodorus, & Niciam Gylippo impulſore interemtum aſſeverat XIII, 347. Sed a Noſtro ſtat Plutarch. ſcriptor eruditiſſimus, & illi hac in parte anteponendus. Confer Euripid. fragm. 516. Haec Waſſius l. c. Reitz.

ead. l. 15. Ἐκεῖνος ὁ διώκων) Vid. Demoſth. Ol. III. Solan.

ibid. Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον μή τι παρέλιπεν) Extra quam quod ei optandum, nihil praetermiſiſſe, ſive ne quid praetermiſerit. Marcil.

ead. l. 16. Εὔξασθαι δέον) Alludit ad Demoſth. locum, in quo haec totidem fere verbis leguntur, Ol. III, p. m. 26 B. ἀλλ' οὐχ ἡδέα ταῦτα οὐκέτι τοὖθ' ὁ λέγων ἀδικεῖ. πλὴν εἰ δέον εὔξασθαι παραλείπει, ubi interpres videatur. Ego vero neutrum ſatis aſſequor. Id agit illic Demoſth. ut ingrata ſeſe dicentem purget. Neque enim ſibi vitio verti merito poſſe ait, quod Reip. morbos ob oculos populi ponat. Niſi forte male invidere Reip. putent, ſi quis non perpetuo, ei ut bene ſit, in oratione optet, cum non bene ominando, ſed fortiter conſulendo res gerenda ſit. Hunc Demoſth. locum aut aliter intellexit Lucianus, aut alio detorſit, quod hic ab eo factum minime oportuit; aut denique aliter ipſe, quam in hodiernis Codd. legitur, quod ſuſpicor, ſcripſerat. Confer & Phil. I. (124 B.) Chryſ. Ἀντ. 343 f. Ὅταν εὔξασθαι δέῃ, νηφούσῃ καὶ ἀγρυπνούσῃ διανοίᾳ τοῦτο ποίησον. In M. μήτι ſupra ſcriptum eſt: unde liquet, inſertum fuiſſe ab iis, qui huic loco medicinam facere volebant. Solan.

ibid. Μήτι παρέλ.) Obſcuriuſculum reddit hunc locum illa Atticiſmi affectatio, circa negationem μήτι, quae, ceterorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μήτι, quod alias in eadem conſtructione valeret τοῦτο. Sententia igitur haec erit, ſcriptori rerum patriae ſuae adverſarum imputari nihil poteſt, niſi forte illud, ſi eo ipſo tempore, cum eae gererentur, vota facere pro felicitate ſuorum intermiſerit. Gesn.

Pag. 202. *l.* 2. Τὸν Θουκυδίδην) Thucyd. VI, 96, & VII, 43; & de Γυλίππῳ VII, 73. Solan.

ead. l. 3. Ἐπιπολαῖς) V. Thucyd. l. c. SOLAN.

ead. l. 8. Πρώτων) Cur Solanus nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπὶς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc eſſe cauſam: neque enim ignorare potuit, id Graecis multo eſſe familiarius, quam vel Ciceroni, qui *meas ſpes*, plurali num. quoque dicere amat. Et ſic Lucianus tam ſaepe, ut fere annotaſſe pudeat. Vid. tamen mox cap. 61. Ita quoque Diod. Sic. ιθ. p. 297 ed. Baſ. προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita & Long. Paſt. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας· ac non ſemel alibi. REITZ.

ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.) De ſpe Alcibiadis Thucydides, (e cuius libro ſeptimo reliqua huius loci explicare facile fuerit) VI, 15, ἐλπίζων Σικελίαν τε καὶ Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde ſub perſona Alcibiadis, quomodo fieri hoc poſſit, explicat c. 17 & 18, & concludit, ἢ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκεῖ προσγενομένων πάσης τῷ εἰκότι ἄρξομεν, ἢ κακώσομέν γε Συρακουσίους. In ipſo autem libri initio vanitatis illam ſpem accuſat. GESN.

ead. l. 12. Ἀρταξέρξην) Teſtantur Hebraei ſcriptores, nomen hoc Perſarum regibus commune fuiſſe, perinde ac Caeſaris Romanorum imperatoribus. COGN.

ibid. Ἰατρὸς) *Cteſiam* tangit, Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabuloſa multa & adulatoria hiſtoriae admiſcuerat, quo ſibi regem ſuum conciliaret. Videndus ea de re Plut. in Artax. in initio. Libros autem Cteſiae periiſſe notum eſt. Superſunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλπίζῃ) Ἐλπίζῃ ex W. eſt. In aliis enim ἐλπίζει, mendoſe. SOLAN.

ibid. Κάνδυν πορφυρ.) V. Spanh. 455. SOLAN. Cteſiam hic tangi credibile eſt. De *candye* non diademate, ſed toga, Spanh. de uſu & praeſt. num. Diſſ. 8, p. 457. *Torque* non uſos Perſas, niſi quibus rex daret, conſtat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Niſaeos equos* inter res pretioſas numerant paſſim ſcriptores. Strabonis duo loca laudat Caſaubon. ad Athen. 5, 5; itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310 ſeq. Κάλλεϊ δ' ἐν πάντεσσι πέλει πανυπείροχος ἵππος, κ. τ. λ. Sic utitur Iulianus Orat. 2. p. 50 extr. Lipſ. Themiſtius Or. 22, p. 266 A. Fons autem Herodotus 3, 106; itemque 7, 40, qui poſterior locus eſt claſſicus. GESN.

ead. l. 14. Ἵππον τῶν Νισαίων) Niſaea regio eſt Partyenes haud procul Caſpiis montibus: ea equos praeſtantiſſimos maximoſque aluit, quibus reges ipſi uterentur. Strab. lib. 11.

Plin. lib. 6, c. 25. Plut. in Pyrrho Niſaei equi meminit. COGN. De quibus dico alibi. BOURD. V. Xen. Cyrop. L. VIII, pag. 124, 14. Unde diſcimus, nulli apud Perſas his uti ornamentis equiſve licuiſſe, niſi a rege honoris cauſa donatis. Quem autem haec ultima reſpiciant, neſcio; certe non Xenoph. quem mox iuſtitiae ſumma laude ornat. vid. Cogn. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ Θουκυδίδης) Aemilius Probus in Themiſtocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. COGN.

Pag. 203. *l.* 1. Μισῇ &c.) Xenoph. haec iuxta ac Thucydidem innuunt, quorum uterque factione civili in exſilium acti, nihil tamen odii in inimicos in hiſtoria, teſte omni antiquitate, admiſcuerunt &c. SOLAN.

ead. l. 4. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ) Sic infra Λεξ. c. 23 f. χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε. SOLAN.

ead. l. 5. Εἴ τις) Ait Noſter, ἓν γάρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τῆς ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράψων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἰ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι legitur. *Unum enim hoc, ut dixi, hiſtoriae eſt proprium; ac ſoli veritati litandum,* (ridicule Benedictus, *immolandum*) *ſi quis ad hiſtoriam ſcribendam ſe convertat.* IENS.

ead. l. 6. Πῆχυς) Rectius vertas πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, *una norma, & menſura certa*: non, ut interpretes, *una ulna.* GRAEV.

ead. l. 9. Κολακευόντων) Reſpicit ad Socraticam illam ſive Platonicam artium diſtinctionem, qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat, cuius cum etiam Fabius meminerit Inſtit. Orat. 2, 15, 25, ad eum locum e Platonis Gorgia, quae etiam hic ſufficere poſſunt, protulimus. Ceterum ex Fabii l. c. verba quaedam nos ſumſiſſe interpretationis noſtrae, conferenti apparebit. GESN.

ead. l. 10. Εἰκότως) Adleverat Solanus margini *Iunt.* conferend. Ὀρχ. c. 83, quod feci. Legitur autem ibi, μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν. Sed ſi hoc teſtimonio opus eſt ad probandam ſignificationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad Somn. § 2, ubi id paulo preſſius ad etymon exponit Bourd. Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? REITZ.

ibid. Νομισθείη) Sic ὑ. εἰκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 11. Κομμωτικὴν) Genuina haec eſt ſcriptura, quam praeferunt M. & ed. *I.* Reliquae, praeter *S.* & *A.* κωμωτικήν. Audi Plat. in Gorg. 288 C. τῇ μὲν οὖν ἰατρικῇ — ἡ ὀψοποιητι-

καὶ κολακεία ὑποκεῖται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομμωτικὴ, κακοῦργός τε καὶ ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννὴς, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεξάνδρου γοῦν) *Alexandri dictum.* GUYET.

ead. l. 13. Ὡς) Sic emendavimus pro vulgato ὃς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta *B.* 2. In M. prima manus nihil ſcripſerat; additum eſt ὃς poſtea. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀνησίκριτε) In omnibus libris hic perperam legebatur Ὀνησίκρατες, quod neceſſario mutandum fuit. Nam eiuſdem meminit in Μακρ. c. 14, & in Περ. c. 25, ubi recte in omnibus ſcribitur Ὀνησίκριτος, quod verum eſſe viri illius nomen & alii ſcriptores abunde teſtantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos ſcriptores frequenter ſit peccatum. (V. Lampr. in Commod. c. 1, & Salm. nott.) Suidas Platonis imitatorem fuiſſe tradit. Diog. etiam Laërt. philoſophis accenſet, p. 158. Curtius etiam meminit IX, 10, & XI, 1. Scripſerat Oneſicritus Alexandri res geſtas, eodem conſilio, quo Xenophon Cyropaediam ſuam, ad quam tanquam exemplar compoſuiſſe Alexandri laudes dicitur a Suida & Laërtio. Qua occaſione ſunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur. Mutavit autem ed. *P.* nomen illius viri in Θυησίκρατες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, niſi ita vertiſſe etiam viderem. Strabo permulta ex eius hiſtoria habet XV & XVI. Plut. etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Oneſicritus* audit, ut 1282 f. V. etiam 583 f. & 591, 2. Gellius etiam *Oneſicritum* recte vocat IX, 4. SOLAN. Oneſicritum hunc, hyperbolarum & mendaciorum non minus, quam Alexandri ipſius, ἀρχικυβερνήτην noſcere facile iam eſt ex Fabricii Bibl. Gr. 3, 8, p. 223. Videbat Alexander, illas παραδοξολογίας ſuſtineri aliquantum, dum ipſe viveret, ridiculo futuras, ſe mortuo. GESN.

ead. l. 15. Ἀναγινώσκουσιν) Poſtulat ſententia futurum. Invitis tamen omnibus libris noluimus mutatum: praeſertim cum adeo diſcrepet ab hac ſcriptura. SOLAN.

Pag. 204. *l.* 7. Τοιοῦτος) Notae ſunt ſive characteres hiſtorici, de quibus Cic. I de leg. & de Orat. Strab. lib. 1, Polyb. lib. 12, Niceph. Greg. princip. hiſtor. BOURD.

ibid. Συγγραφεὺς) Hiſtoricus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut ſit vere παῤῥησιαστής. Cicer. 2 de Orat. COGN.

ibid. Ἀδέκαστος) Philoſtratus in Polluce p. 593, cum uſurpaſſet hanc vocem, ſic exponit: ἀδεκάστους δὲ ἀκροατὰς καλῶ τοὺς μήτε εὔνους μήτε δύσνους, qui veriſſimus etiam hic eſt huius vocis ſenſus; uti & in Ἑρμ. c. 64, διανοίας ἀκριβοῦς καὶ ἀδεκάστου Angli aptiſſime per *unbiaſſed* exprimunt. SOLAN.

ead. l. 9. Κωμικὸς) (Ariſtophanes. *Vorſt.*) Vide etiam Z. Τρ. c. 32. SOLAN.

ibid. Τὰ σῦκα) Sic paſſim. BOURD. Omnes hoc proverbium Ariſtophani tribuunt, nemo vero commonſtrat, ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adſcriptum lego *Ariſtoph.* in 2 Com. Sed non reperio, quidquid quaeſierim. Legiſſe me tamen apud eundem credo, non vero annotavi, quod nimis obvium crederem. REITZ.

ibid. Σκάφην) Male interpres σκάφην *ligonem* interpretatur. Id eſt, *ſinum*, *ſitulam*. Heſychius: σκάφαι ὀψοπλύνια, id eſt, τρύβλια. MENAG. Idem prorſus invenio in notis Guyeti: quare talia non ſemper repetam, niſi, ut ſupra dixi, quo videas, anne alter alterum exſcripſerit, quia toties idem dicunt. REITZ.

ead. l. 10. Ὀνομάζων) Legendum meo iudicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ φειδόμενος &c. *Ut Comicus ait, ficus ficus, ſcapham ſcapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens* &c. Vulgo ὀνομάσων. IENS. Ὀνομάσων) Fruſtra ſollicitat Ienſius hanc ſcripturam. Proba eſt, & longe venuſtior ea, quam ſubſtituere tentat. SOLAN.

Pag. 205. *l.* 2. Μούσας κληθῆναι) Vid. idem huius προσλαλίας c. 1 ſub fin. REITZ.

ead. l. 3. Κτῆμά τε) Verba Thucydid. ſic habent: κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. *Habes, quod in uſus perpetuos recondas, potius quam ſpectaculum, quo ſemel oculos aureſve paſcas.* Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτῆμά τε pro κτήματα, quod tamen omnes inſidebat. Vid. Thucydid. I, 22. SOLAN. Locum Thucydidis iam attulerat L. Bos in animadv. crit. pag. 11, & cum Luciano comparaverat dicens: Thucyd. I, 22, Κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται. Elegans eſt antitheſis vocabulorum, ut ἐς ἀεὶ, & ἐς τὸ παραχρῆμα, *in perpetuum & in praeſens;* ſic κτῆμα & ἀγώνισμα. Κτῆμα eſt res ipſa, quae ſervatur & poſſidetur, veritas, hiſtoria vera. Recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. Ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, hiſtoria fabuloſa, fabulis adornata, quae auditoribus iucunda. Schol. τὸν γλυκὺν λόγον,

ϑέαμα, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κωμῳδοποιῶν ἢ τραγῳδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba Lucianus h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτήματα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. verſus finem idem explanat dicens, — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσονταί σε — οὐδὲν κολακευτικὸν, οὐδὲν δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Appoſite etiam Polyb. L. 2, p. 197, & L. 3, p. 257. Adde quoque Ioſeph. L. I contra Apion. p. 1035. Quorum verba Bos adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Hiſtoria ſit* κτῆμα, *non* ἀγώνισμα. Citat idem Plinius L. V, Ep. ad Capitonem. REITZ.

ead. l. 4. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.) Nobilis locus ex I, 23, quem ſupra iam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiaſtes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel, ut eſt apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, ſcriptum ad hoc compoſitum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plauſus & victoriam auctori ſuo pararet, quod genus *commiſſiones* vocari conſtat e Sueton. Calig. c. 53, ubi hoc ipſum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Caſaubonus oſtendit. Thucydides ſua ſibi ſcripta eſſe vult κτῆμα ἐς ἀεὶ, *poſſeſſionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipſius proprium ſit. Laudat etiam hunc locum Plinius V, 8, 11. GESN.

ead. l. 5. Τὸ μυθῶδες) Vide eundem Thucyd. & Tacit. An. IV, 33. Ceterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. SOLAN.

ead. l. 7. Ἱστορίας, ὡς) Thucyd. I, 2, & II, 48. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡς εἴ ποτε) Haec verba apud Thucyd. non reperio, ſed his ſimilia. Vid. I, 22 f. II, 48, & VII, 56. Sic Liv. in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias.* SOLAN.

ead. l. 9. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες) Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rurſus monebo eleganter oppoſitam praepoſit. ſolere addi eiuſmodi verbis, ut Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Baſ. ἀπέβλεπον πρὸς τὰς εὐμενοῦς ἐλπίδας. Long. Paſt. III, p. 118 ed. Iungerm. εἰς τὴν ϑάλασσαν ἀπέβλεπε. Noſter, Gall. cap. 18, εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem ſupra Hermot. c. 79 f. ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐκχέας· ad quem l. alia ſimilia iam dedi. REITZ.

ibid. Εὐχρῆσϑαι τοῖς ἐν πόλεσι) Vertunt: *rebus civitatis recte uti poſſent*, cum ſit, *bene rempublicam gerere*. Improbat in hiſtorico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, ſcilicet ἑρμηνείαν. Interpres, *argumentationibus rotundam*. At hoc laudem

meretur. Verte, *tortuoſam argumentationibus*. In eadem periodo κομιδῆ τεθηγμένος, non eſt *admodum acuminatus*, ut ineptiſſime interpres, ſed *valde concitatus*, ut ſolent oratores eſſe. Ex Alcidamante refert Ariſtot. III Rhet. c. 3, inter frigida dicta ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον, *mera animi ira incitatum*. Frigus eſt in ἀκράτῳ ὀργῇ. Nec ſequentia verba ceperunt interpretes, καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνὸς, cum illa vertunt, *ſententiae autem inter ſe cohaereant, ac ſolidae ſint*, perquam abſurde. Cum ſit, *ſenſus ſit ſibi conſonus*, (hoc eſt, qui ſibi ipſi non repugnet) & *ſapiens*, hoc eſt, varia rerum cognitione & ſcientia velut denſus. GRAEV.

ead. l. 10. Τοῖς ἐν πόλεσι) Sic legit interpres: aliter longe in Cod. Petri Golmani ἐν ποσί. BOURD. Ποσὶ Mſſ. Golm. & L. ut Νιγρ. c. 4, & Z. τρ. cap. 31 & 43. In reliquis πόλεσι. SOLAN. Non ſunt haec ipſa Thucydidis verba: ſed hanc ſententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πόλεσι, legere τοῖς ἐν ποσὶ, *iis, quae ante pedes*, vel prae manu, *ſunt*: ita certe in interpretatione poſui. Quin nihil excuſatione opus eſſe video, inſpecta Bourdelotii ad hunc locum obſervatione. GESN.

ead. l. 11. Τὴν δὲ φωνὴν) Hic vero locus mihi ſemper difficillimus viſus eſt & mutilus; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an reiiciat Lucianus, quae hic recenſet: & manca ſane ſententia, ſi haec ab ipſo improbari cum Graevio aliiſque ſentias. Nam quod ſequitur, μὴ κομιδῆ τεθηγμένος &c. nulla arte efficies, ut ad haec ſpectent. At ſi rurſus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, ſi cum praecedentibus, ut facimus, coniungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in hiſtorico, niſi forte cum pro concione dicentes inducit, *vehementiam* illam & *oratorias artes* requirat? Confer quae de hiſtorico ſtilo apud Cicer. praecipiuntur in de Or. II, 15, & Or. 20. *Sed in his tracta quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio*. Nodum ſolvant alii, mihi non liquet. SOLAN. Solanus, qui ad verba τὴν δὲ φωνὴν iſta annotavit, forte lecta noſtra interpretatione aliter ſentiret, inprimis conſiderata vi verbi τεθηγμένος, quod a ferri ac dentium acumine ad incitationem animi, ac dicendi vehementiam, pulchre refertur. Abeſſe vult ab hiſtorico forenſem illam aſperitatem, & contentioſum genus dicendi. GESN.

ead. l. 12. Κάρχαρον) Vid. ſupra Μισθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4, Δικ. c. 33, Πενθ. c. 4, & ſaepe alibi. SOLAN.

ead. l. 16. Λέξις — πολιτικὴ) Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, ſeu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in ſenatu, in iudiciis viri, qui in republica verſantur. Seneca Controv. 8, lib. 1, *dixit rem paulo elatiorem, quam preſſa & civilis oratio recipit.* Hermogenes tribuit Demoſtheni inprimis politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδεῶν lib. 1, c. 1, Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὅ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τὸν πολιτικὸν ἠκριβωκώς, τὸ μὲν, ὡς διὰ πάντων ἥκει πανταχοῦ ταῖς μίξεσι. *Demoſthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluiſſet, omnia quoque genera exſequitur, ubique ea miſcens.* De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro ſecundo c. 10 & ſeqq. Ei opponitur σοφιστικὴ καὶ λογογραφικὴ λέξις, Scholaſtica, & declamatoria dictio: ab ea quoque Hermogenes diſtinxit ἀγοραῖον καὶ πανηγυρικὸν, forenſe & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῷ miſceatur, pulchre docet. GRAEV.

Pag. 206. *l.* 5. Φανώτατα) W. at reliqui φανότατα. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεὶ τοῖς) Docet figuris non moleſtis orationem ornandam, ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde, ut ius aliquod, orationem quoque recte conditam habere debet.* Quam longe a Graecis abit. Benedictus: *ſiquidem illud orationem condimentis ſimilem reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet ſimilis eſſe, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta ſunt figurae, quae debent eſſe ἡδύσματα, non ἐδέσματα, ut ſuperius docuit. Vertendum igitur: *ſiquidem ſuam orationem reddet ſimilem iuri bene condito,* aut *ſuos libros.* GRAEV. Et vis praepoſitionis κατὰ, & ratio τῆς ἐπεὶ, qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem noſtram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis conſtat, interpretes & Lexicographi. Noſtri τῷ καταρτύειν ſimile verbum habent, *verſaltzen.* GESN.

ibid. Κατηρτυμένοις) Ariſt. Rhet. III, Ald. ed. p. 552, 1, οὐ γὰρ ἡδύσμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσμασι τοῖς ἐπιθέτοις. SOLAN.

Pag. 207. *l.* 1. Ἀκάτια) Naviculam *acatium* Plin. IX, 30. Sed potius hic τὸ ἐν ἀκατίῳ ἱστίον de velo intelligendum recte vidit Baiſius p. 121. *Vorſt.* SOLAN.

ead. l. 6. Κίνδυνος — τότε μέγιστον) Ubi oſtendit, quando & quomodo hiſtoricus poſſit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam conſiderate illis utendum ſit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. Interpretes: *Pericu-*

lum enim eſt, ne, quod maximum eſt, de ſtatu mentis emoveatur, & in iſtum Corybantem poëtices impingat. Iſta verba, *quod maximum eſt*, frigent hic, ſi quis accuratius ea inſpiciat. Exiſtimo ſcripſiſſe Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, *periculum tunc maximum eſt, ne mente movearis, & corripiaris enthuſiaſmo poëtico.* Κόρυβας hic κορυβάντισμος, ἐνθουσιασμός. Sequitur ſtatim: Ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίνεται. Verterunt: *Quare maxime tunc fraeno credendum, & ratione utendum; illud ſcientes, quod & in verbis non mediocre malum eſt, inanis gloria, ſeu hippotyphia.* Non poterat infelicius. Neſcivit, quid ſit ἱπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur *in verbis*, cum ſit in oratione pedibus ſoluta, quae & pedeſtris dicitur, & opponitur poëticae. Ἱπποτυφία eſt *faſtus ille poëticus:* ſic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, ſed quae vitiant orationem proſam. Ariſtophanes vocat ἱπποβάμονα ῥήματα, hoc eſt, *equeſtria verba, quae more equorum incedunt*, hoc eſt, ὑψηλὰ, grandia. Alibi idem dicit ἱππόκρημνα ῥήματα, *verba grandia inſtar grandium rupium*, Latinis *ſeſquipedalia:* ſicut enim ſoluta pedeſtris vocatur, ſic oratio pedibus ligata equeſtris. Ἵππος & βοῦς apud Graecos in compoſitis augendi vim habent. Βοῶπις, quae grandes oculos habet. Βούπαις, *catulaſter*, in gloſſis & apud Orientium, h. e. maior puer, qui incipit catullire. Sic ἱππαλεκτρύων eſt magnus gallus; ἱππογνώμων, μεγαλογνώμων, qui elate & magnifice de ſe ſentit; & alia multa huius notae. Sic ἱπποτυφία eſt magnus faſtus, & in oratione *nimius & inanis verborum tumor.* GRAEV. Emendationem Graevii firmat Cod. L. Impreſſi plerique κίνδυνος—μέγιστον. M. & *I.* κίνδυνον—μέγιστον. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύβαντα) Κορυβαντιασμόν. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ) Vide nos paulo infra ad § 60 huius προσλαλιᾶς. REITZ.

ead. l. 13. Οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα) Vid. Cic. orat. n. 57, pag. ed. Gronov. 558. SOLAN.

Pag. 208. *l.* 2. Συντακτέον) Angl. συνακτέον. BOURD. Συνακτέον A. G. W. & P. non ut in impreſſis omnibus, συντακτέον. SOLAN.

ead. l. 7. Κἀνταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔστω) Vertunt: *Iam etiam hic eſto aliquis ad id, quod probabilius erit, tum coniiciendum, tum componendum habilis.* Itane συνθετικὸς eſt ad *componendum habilis?* Immo συνθετικὸς

τοῦ πιθανωτέρου eſt, qui, quod probabilius fuit, poterit conſtituere, qui poteſt ex variis, quae varie narrari audivit, quod maxime probabile eſt colligere, conſtruere, ſeu componere. Paulo ante mallem ex noſtro & Angl. Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, *res ipſae non ſunt temere congerendae, corradendae*. Nam συντακτέον, quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen ſententiae huius loci adverſatur. GRAEV.

ead. l. 10. Πρῶτα) Cur Benedictus in πρῶτον mutarit, cauſam non video, neque conſilio factum credo: pluralis enim quaſi adverbialiter poſitus adeo eſt frequens, ut ſingulis fere paginis occurrat; vid. mox cap. 49 f. τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα. Sic οἷα Noſtro aliiſque fere perpetuum quoque pro οἷον. Quare exempla ex Noſtro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Hemſt. Somn. § 2, operae pretium exiſtimavit ὅμοια pro ὁμοίως exemplis adſtruere, quod nonnulli id non noverant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἷα ſingulari additum vid. igitur ap. Long. Paſt. I, p. 18 & 21 ed. Iungerm. & II, 75, οἷα — εἰθισμέναι, ac non ſemel in ſeqq. Anacr. Od. IV, 7, Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα Βίοτος τρέχει κυλισθείς. Sic πότερα pro πότερον rurſus Long. Paſt. II, p. 48. Sic ἶσα pro ἴσως Hippocr. pr. iur. iur. ἡγήσασθαι μὲν τὸν διδάξαντά με τὴν τέχνην ταύτην, ἶσα γενέτῃσιν ἐμοῖσιν. Immo ſuperlativi adverbiales, ut ſic dicam, tantum non perpetuo pluraliter efferuntur, ut ὕστατα millies ap. Homer. πρώτιστα apud Ariſtoph. & Aelian. Vid. ſi quid opus, Spanhem. ad Ariſtophan. Plut. v. 46. REITZ.

ead. l. 13. Χρηματιζέτω) Lege omnino σχηματιζέτω, non χρημ—, quod tamen omnes libri prae ſe ferunt. SOLAN.

ibid. Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διΐ) *Similis ſit Homerico Iovi*, Iliad. V: Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν, Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν. GRAEV. Vide Hom. Il. N, 4. SOLAN.

ead. l. 14. Τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν γῆν) Mallem τὴν τῶν ἱππ. &c. ut recte Solan. in marg. *Iunt.* monet, etſi nulla edit. articulum femin. habet. Nam ſic recte eadem legas infra, in Icarom. c. 11 poſt med. τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, ſcil. γῆν. REITZ.

Pag. 209. *l.* 5. Εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν) Vide Thucyd. lib. IV de oppugnatione Pyli. GRAEV. Vide, praeter Thucyd. IV, cap. 11, Plut. π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, & in Lyſand. initio,

Idem Thucydid. initio L. IV docebit te etiam, quem Demoſthenem & ad quod eius praeclarum facinus reſpexerit. Solan. Reſpicit ad Thucyd. IV, 12, ubi Lacedaemonius Braſidas exſcendere conatur in munitiones Athenienſium ad Pylum, prohibente Demoſthene. Gesn.

ead. l. 11. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέσθω) Codex vetuſtus melius, πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω, *in his omnibus ſit modus, teneatur modus.* Sequentia perobſcure tranſtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, *ac ad omnia properet, &, quatenus fieri poteſt, idem tempus habeat, tranſvoletque ex Armenia in Mediam.* Quid eſt, *idem tempus habeat?* Verte, *eodem ſit tempore & volet ex Armenia in Mediam:* eodem tempore ſit in Armenia, Media, Iberia, Italia. Hinc in fine huius periodi dicit, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, *ne nullo non tempore abſit,* hoc eſt, ſemper & ubique, ubi aliquid geritur, animo ſit praeſto: ſic enim intelligenda haec ſunt, interpretes non ceperunt. Paulo inferius tenebrae offuſae quoque ſunt his verbis: οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. *Non enim quaſi rhetoribus ſcribant, ſed quae dicenda ſunt, etiam dicentur: nam iam facta ſunt. Verum diſponere illa debet, & narrare.* Hoc eſt, non quid dicant hiſtoricis quaerendum, id enim eſt iam factum, ſed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices eſt pars. Graev.

ead. l. 12. Ἐπέστω) Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipſo ἐπέσθω. Solan.

ead. l. 14. Ἢν κατεπείγῃ) Ἐπ' ἐκεῖνα καταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ, interpr. *ſi feſtinet,* ad illa tranſeat: debebat, ad *illa tranſeat, ſi urgeant.* Apud Iſocratem & alios paſſim occurrit, ἢν κατεπείγῃ, *ſi res urgeat.* Mox dicit ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ, & pag. ſeq. iterum, ὅταν δὲ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα. Vitring. *Si feſtinet,* verterat Benedict. Rectius L. Bos de ellipſ. pag. 136, (quem in corrigenda verſione ſequendum peritiſſimus harum elegantiarum Hemſterh. annotaverat) *ſi res urgeat,* (ſive *urgueat,* ut ſcribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut Bos docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etſi nihil in Geſneri verſione mutavi, quia ab eius mente prope abeſt. Reitz. Nihil opus eſt, ut poſt κατεπείγῃ hic aliunde intelligamus πρᾶγμα. Simpliciter enim ad ἐκεῖνα refertur, quod etiam interpretatione expreſſum eſt. Gesn.

ead. l. 16. Ὁμοχρ.) Muſicorum eſt vocabulum, cum vox & cithara ſuos quaeque tonos ſervantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus ſedulo tono cuique aſſignatur, quod a διδασκάλῳ imperatum eſt, aut breve, aut longum, aut diviſum. Uſurpat iterum Noſter Muſicorum ſenſu Εἰκ. c. 14. SOLAN.

Pag. 210. *l.* 5. Τὸ κέντρον) Ita W. & P. non ut in reliquis eſt τῷ κέντρῳ. Aliquid forſan hic ſubeſt, quod quia antiquorum ſpeculorum ratio non ſatis nota eſt, induſtriam curioſorum hominum fugit. Hoc certe ſcio, neminem capere poſſe, quod priores interpretes hic habent. Ego ſi ſenſum Luciani non ſum aſſecutus, certe aliquid videar dixiſſe; illi nihil. SOLAN. An eo tempore rotundis vulgo ſpeculis vulgo utebantur, iiſque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud, quod Noviomagi in ſepulcro repertum, de quo ex Io. Smithi, i. e. Smetii, epiſtola in Fortunii Liceti opus de Lucernis 6, 92, relata, ipſiſque adeo Smetiorum antiquitatibus Noviomagenſibus p. 118, conſtare poteſt. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia ſpecula incognita tum fuiſſe dicamus, quod facile refutatur ex Seneca Nat. quaeſt. I, 17, Sexto Empir. Pyrrh. Hyp. 1, 48, p. 15, Fabr. aliiſque. GESN. Etſi veterum ſpecula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accepere: nam quae hoc praeſtant ſpecula, ea tantum oportet eſſe plana ſuperficie, nihilque tum refert, ſintne rotunda, necne. In quibus autem ſpeculis centrum accuratum locum habet, ea ſunt ſuperficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, poſteriora maiores, immo inverſas, ſi obiectum ad certam diſtantiam admoveatur, quod hodie ſatis notum. Si igitur eiuſmodi ſpecula cauſtica intelligat Lucianus, (quod non videtur) ea ad ordinarios uſus fere ſunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκρίβειαν intellexit, ut *ad amuſſim*, *ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *diſtortae?* Interim ſpecula cauſtica veteribus non fuiſſe ignota arbitror. Etſi enim quae de Archimedis ſpeculis, quibus hoſtium naves in obſid. Syracuſ. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipſum tamen commentum ſatis vetuſtum prodit, rem non incognitam fuiſſe. Quin & Ariſtoph. Neb. 764—8, de lapide ſplendido, ſive cryſtallo, (vel vitro) quo aliptae ignem ex ſole accen-

dunt, diſerte mentionem iniicit, dicens: Ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπόλαις τὴν λίθον Ταύτην ἑώρακας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανῆ, Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι; Τὴν ὕαλον λέγεις; Ἔγωγε· & mox, ταύτην λαβὼν — Ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον, Τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι, i. e. *hac ſumta procul ſtans, hoc modo, ad ſolem Delevero literas ſcripti*, i. e. liqueſcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτήκω hic ſignificat. Aliud inſtrumentum aeneum, quo ignem ſacrum ad ſolem incenderint, ex Plutarcho exhibet Lipſ. Syntagm. de Veſtal. ſive T. III, p. m. 1092; quem etiam vide pagg. praecedd. licet forſan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex ſolis radiis ignem accendere, non incognitum fuiſſe, etſi quoque is vocari queat ignis ſolaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen uſus vitri aut metalli cauſticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuiſſe ignorare microſcopia, perſpicilla ac teleſcopia, quorum inventionem ampliſſ. de la Rue, in libr. inſcripto *Geletterd Zeelandt*, tribuit Zachariae Ianſſonio, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed Valer. Andr. Bibl. Belg. pag. 14, perſpicilla dimetiendis turribus inveniſſe narrat Iacobum Metium, eodem anno (quod iam non diiudico, cum hoc poſterius de dioptris aſtrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuiſſe ars veterum, ac de novo inventa; quod certe ſtatuendum, ſi vera attulit Mr. de Valois, qui in Hiſt. de l'Acad. R. de belles Lettres T. I, p. 136, aſſerit, veteres iam Archimedis tempore tubos, quae *teleſcopia* vocamus, habuiſſe, & Ptolemaeum regem Aegypti Pharum exſtruxiſſe, ex qua ope teleſcopiorum naves hoſtiles ad ſexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non ſentit, fabulas has eſſe? quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adſtructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare poſſem. Interim ex his aliiſque, quae adducere poſſem, ſi tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuiſſe, quae hodie pro novis inventis habentur. REITZ.

ead. l. 7. Ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι) Recte, an ſecus, ſe hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torſit. At ecce tandem alium huic prorſus geminum, ex quo & intelligetur melius, & fortaſſis emendabitur. Exſtat is in Ὀρχ. c. 65, his verbis: ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ὑπόκρισίς ἐστιν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη. Vide itaque, an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel ſi minus arridet haec

coniectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἢ γραφεύσιν· & excidiſſe puta verbum in hunc ſenſum, *licet aut demere de veris, aut addere.* Mihi magis placet coniectura prior, atque adeo ſic lego, κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Πρ. λ. cap. 2, & paſſim. SOLAN. Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inſeri voluit Solanus, quia in Prometh. § 2, & alibi, fere ſic occurrit. REITZ. Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν eſt ſub magiſtro eloquentiae ſive rhetore exercitationis cauſa ſcribere, uti & ipſam ſpeciem, & verba fingere non licet modo, ſed oportet. Alia hiſtorici ratio. Illud γράφευσι poteſt aliquem turbare, quia adhuc ſingulari numero de eo, quem format, hiſtorico egit. GESN. Cl. Bel. de Ballu, vertens, *car l'hiſtorien ne compoſe point comme on le fait dans les écoles des rhéteurs*, pro ὥσπερ legit ὡς παρά. Idem in Animadv. ad Oppian. libr. I de Ven. v. 62 annotat: In hoc loco recte de numero ſingulari ad pluralem ſaltum animadvertit Geſnerus. Similis invenitur numerorum enallage ap. Sophoclem in Aiace Maſt. v. 739: οὔ τις ἔσθ' ὃς οὐ τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ ξύναιμον ἀποκαλοῦντες. Quod vero ad illud ἀποκαλοῦντες obſervat Schol. hic legiſſe non poenitebit: Ἀττικὸν ἔθος τὸ ἐπιφέρειν ἑνικοῖς τὰ πληθυντικὰ, καὶ ἀνάπαλιν.

ead. l. 12. Ἀλκαμένει) Phidiae is aemulus. Vid. cap. 4. Plut. πολ. παραγγ. 1435. Plin. XXXVI, 5, & Pauſ. VIII. SOLAN.

ead. l. 13. Ἤ τῳ) Minutum eſt, ſed quod non obſervatum ſuſpectam reddere poſſit interpretationem, non legendum hic eſſe, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ, ſed ἤ τῳ ἄλλῳ. Articulos του & τῳ encliticarum more pro τινὸς, τινὶ poni, notum; ſed hic temere neglectum. GESN.

ibid. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') Hanc plerarumque edd. lectionem praefero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: maiorem enim vim habet. Et ſic T. I, Nigr. § 6, (p. 31 huius ed.) οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν. Ad quae verba Hemſterh. ex aliis auct. ſimilia iam dedit. Et ſic paulo poſt iterum τότε δὴ τότε. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλέφαντα) Eburnea inter alias Iovis Olympici ſtatua, & Eleenſis Urania. De priori teſtatur Plin. XXXIV, 19, ut alios taceam. SOLAN. Ἐλέφαντα, pro *ebore*, ut ſupra de Sacrif. c. 11, ut Virg. fere Aen. III, 464, — *ſectoque elephanto.* Conf. mox, ἔπριον τὸν ἐλέφαντα. Quod quidem ſatis notum: nam & ſic Homer. non ſemel, ut Il. Δ, 141, Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ, *Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit.* Ad quem verſ. S. Clarke etiam alium ex Luciani Imag. locum affert. Sed quod notatu dignius, ex Pauſan. Attic. I, c. 12: Ἐλέφαντα, ὅσος μὲν ἐς ἔργα καὶ ἀνδρῶν χεῖρας,

εἰσὶν ἐκ παλαιοῦ δῆλοι πάντες εἰδότες· αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὶν ἢ διαβῆναι Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἑωράκησαν ἀρχὴν, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λυβίων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, ὃς βασιλεῦσι κλίνας μὲν καὶ οἰκίας τοῖς εὐδαιμονεστέροις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε κεκοσμημένας, θηρίου δὲ ἐλέφαντος μνήμην οὐδεμίαν ἐποιήσατο. REITZ.

ead. l. 15. Ἠλείων) V. Ἐνυπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 211. *l.* 2. Ἐπήνθιζον) Fallitur ergo Budaeus in Lex. hoc verbum eſſe neutrum abſolutum, quod pluribus probare non eſt opus. REITZ.

ead. l. 3. Οἰκοδομήσασθαι) Flor. οἰκονομήσασθαι. BOURD. Οἰκονομ. W. & ed. *Fl.* melius, quam ut in reliquis eſt, οἰκοδομήσασθαι. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὁρᾷν τὰ λεγόμενα) Interpres, *at quando auditor ſe ea, quae narrantur, audire putaverit.* Inepte. Reddenda ita ſunt verba: *Et cum auditor aliquis poſtea videre ſibi videatur ea, quae narrabantur.* VITRING.

ead. l. 12. Δυνάμει) Δυνάμει δὲ καὶ τότε φροιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων, *potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declaret.* Ex hac verſione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, ſic erunt interpretanda: *Et tunc quoque prooemio utetur implicite, ſi clare explicet, quaenam ſint dicenda.* GRAEV.

Pag. 212. *l.* 8. Ἡρόδοτος) Herodotus I, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Νίκας) Aliter, & longe aequius, Herod. ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θωύμαστα τὰ μὲν Ἕλλησιν τὰ δὲ βαρβάροισιν ἀποδεχθέντα ἀκλεᾶ γένηται. SOLAN. Confer ſupr. Zeux. cap. 7. REITZ.

ead. l. 11. Θουκυδίδης) Verba ſunt Thucydidis in ipſo initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. De bello, quod ſcripturus erat, ſermo eſt, & ratio redditur, cur in ipſo belli initio ſcribere iam decreviſſet. Adde c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Παθήματα) Ex eodem libro c. 23, τούτου δὲ τοῦ πολέμου — παθήματά τε ξυννηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. SOLAN.

Pag. 213. *l.* 5. Αὐτῇ) Emendavi vulgatum αὐτὴ, quod in omnibus libris reperitur. SOLAN.

ibid. Προὔχειν) Virtutes narrationis in hiſtoria obſervandas eſſe docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι· *leviter & aequaliter proce-*

dens ſibi ſimilis, ita ut neque exſtet, neque hiatus habeat, non male interpres. Προὔχειν hic Luciano eſt, quod Petronio eſt *extra corpus orationis eminere. Praeterea*, inquit, *curandum eſt, ne ſententiae emineant extra corpus orationis expreſſae, ſed intexto veſtibus colore niteant:* cum veluti centoni *purpureus late qui ſplendeat unus Aſſuitur pannus.* Sed *intextus veſtibus color* eſt limbus purpureus togae attextus, ut in praetexta. GRAEV.

ead. l. 7. Ἔφην) Sic pro ἔχην in *Amſt.* ed. corrigendum eſſe monuerat La Croze, idque vel ex verſione, quae tamen, *ut dixi*, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἔφη iam recte habuere. REITZ.

ead. l. 14. Τάχος) Micyll. *brevitas*. Geſn. *celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur: intelligitur enim illa feſtinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verboſitatem vitantes, ad ipſa facta hiſtorica properamus, quod ipſe exponit c. 57 f. Cap. vero 59, ταχεῖς ἔπαινοι & ψόγοι, *breves* certe ſignificat. REITZ.

Pag. 214. *l.* 14. Ὅμηρος) Tangit hos quidem Homerus l. c. Sed quam ſobrie! Atqui haec ipſa tamen notam Ariſtarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare auſus eſt. V. Schol. Pindari ad Ol. I, p. m. 13 A. Cf. Hom. Il. Λ, 575. SOLAN.

ead. l. 16. Παρθένιος) De hoc & ſequente Euphorione Sueton. Tib. c. 70. Poëta & hiſtoricus, (v. Voſſ. II, 1.) cuius liber περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων hodieque exſtat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Λοπὰς) Suidas λόπον vel λοπὸν habet, quod etiam ſignificatione multum differt ἀπὸ τοῦ λοπὰς, quod apud Siculos praeſertim *patellam*, apud Atticos praeterea *loculum, capulum* ſignificat. CLER.

Pag. 215. *l.* 1. Εὐφορίων) Chalcidenſis, de quo Suidas & Voſſ. de hiſt. Gr. I, 16; erat enim & poëta & hiſtoricus. SOLAN.

ibid. Καλλίμαχος) De *Callimacho*, quem hodie habemus, non putat intelligendum hic Noſtrum Ez. Spanh. vir de literis & de Rep. optime meritus, (in Hymn. Ap. f. 112.) ſed forte de altero iuniore e ſorore eius nato; quamquam fateatur hunc fere deſignari, cum nulla alia additur diſtinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen Caſ. ad Athen. 147. (Conſtat, doctiſſimum virum calumniandi anſam invidentibus praebuiſſe, quod multa quidem, ſed brevia, carmina ederet. Solitus dicere Callimachus, magnum librum magnum eſſe malum — tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inſcriptum coactus eſt edere.) V. Athen.

III, Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἶσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem Athen. IX, 387 F. — quando Iſter dicitur καλλιμάχειος συγγραφεὺς, ad vitium reſpici credo, quod hic a Luciano notatur. SOLAN. Iuniorem quendam Callimachum hunc eſſe, credit Spanhem. ad Callimach. p. 118, quia alter brevitatis amans. REITZ. Pierſon. ad Moer. Atticiſt. p. 440, notante cl. B. de Ball. pro Καλλίμαχος reponendum coniiciebat Ἀντίμαχος.

ibid. Πόσοις ἔπεσι) Brevitatem Callimachi Battiadae laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere, coniicit Spanhem. ad H. in Apoll. 112, p. 118. GESN.

ead. l. 5. Μηχάνημα) Vid. Thucyd. IV, 100. SOLAN.

ead. l. 6. Πολιορκίας σχῆμα) In Thucydide laudat, quod nimius non ſit in deſcribendis παρέργοις· μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat, tam politum ſcriptorem uſum fuiſſe in eadem περικοπῇ bis voce σχῆμα, ne dicam πολιορκίας σχῆμα, quod vertunt *obſidionis ſpeciem*, inepte dici. Mſ. optime, ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες, *aut rem ad obſidionem neceſſariam & utilem exponens*. De Soſtrato vide Plin. XXXVI, 12, & Strab. lib. ult. GRAEV. Perperam in vulgatis legitur hic σχῆμα pro χρῆμα, quod recte exhibet ed. *1*. SOLAN.

ead. l. 7. Ἔτι πόλεων) Valde probo Ἐπιπολῶν, etſi vulgatam exhibeo. REITZ.

ibid. Σχῆμα) Non offendit me repetitio nominis σχῆμα, alioquin ſexcenta & Noſtri, & optimorum quorumque ſcriptorum, loca damnanda eſſent: ſed illud offendit, quod libros omnes obſedit, ἔτι πολέων σχῆμα, inconcinnum profecto, ubi id, quod coniunctum eſt, nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, tranſire iam ad ipſa ſingularia exempla auctorem. Breviter Ἐπιπολῶν σχῆμα legendum eſſe, ac ſine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec ſtudia, vel tam moroſi, quin nobis aſſentiantur. Deſcribit Ἐπιπολῶν σχῆμα Thucydides VI, 96, tanquam χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου κ. τ. λ. Nomen *Epipolarum* ſervari tanto magis hic & ſupra debuit, cum etiam Livius hanc Syracuſarum partem patrio more appellarit XXV, 24, 4. GESN.

Pag. 216. *l.* 2. Ἔξω τοῦ δικ.) Sic intelligo: non habebitur

illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omiſſurus, vel indignas iudicaturus ſit, quibus aſſentiatur: quemadmodum nempe accuſationis extra tribunal prolatae nulla habetur a iudice bono ratio. GESN.

ead. l. 3. Θεοπόμπῳ) Atqui *Theopompum* hunc ipſum Athen. III, p. 85 A. veritatis amantem ait fuiſſe, eiuſque perveſtigandae ſtudio magnam pecuniae vim inſumpſiſſe. Μαθέτω, inquit, παρὰ Θεοπόμπου τοῦ Χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ἐξέτασιν ἀκριβῆ. *De impenſis Theopompi*, inquit ad hunc locum Caſaub. *non tacet Dion. Halic. in epiſt. ad Pomp. De amore veritatis non deſunt, qui obſtrepant. Athen. ipſe l. 6* δυσμενέστατον *appellat, parum conſtans ſibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum Theopompus carpſerat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque* βάσκανον & *aliorum virtutibus invidentem multi pronuntiarunt, quos refellit Dionyſ. Lucianus &c. Hinc Theopompicum ſcribendi genus nominat Cicero, cum de omnibus omnia libere palam dicuntur, ad Att. II.* De Theopompi maledicendi prurigine non Lucianus ſolus, ſed multi conqueſti ſunt viri graviſſimi. Ciceronis iudicium audiviſti. Lege etiam Corn. Nep. in Alcibiad. c. 11. V. & Plut. 1570 f. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ μὴν καὶ) Hic potius pleonaſmus elegantiae eſt, (licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) ſic etenim & Long. Paſt. I, pag. 26 ed. Iungerem. καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ἠρέμα ὑπεφθέγγετο. Idem p. 28, καὶ λαβοῦσα καὶ αὖθις ἐνέβαλλε τῷ κόλπῳ. Noſter ſupra c. 37, καὶ νὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ. Et c. 46, καὶ μὴν καὶ συνθήκῃ· & Somn. c. 7, ubi ſimilia iam notavit Hemſterh. Et non ſemel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Σὺ) Sic ed. *I.* In reliquis eſt σοί. SOLAN. Legendum eſſe, non σοὶ δ', ut lectum eſt adhuc, ſed σὺ δ', ut interpretati ſumus, facile, puto, conſtabit. GESN.

ead. l. 10. Πολλάκις) Notabat Solanus noſter, Vorſtium legere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera ſic legerentur, ut in *I.* quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque ſine parentheſi, habebat: cum vero aliae non τοῦτο, ſed τὸ αὐτὸ exhibeant, & parentheſin etiam nonnullae addant, non opus iam ὡς addere; verum illud γὰρ ex W. potius reciperem. REITZ.

Pag. 217. *l.* 1. Δουλοπρεπὲς) Antiquiores fere omnes edd. legunt hic δολοπρ— barbare, *Ald.* nempe *I.* & *B.* 2. *P.* etiam. Sed bene habet in *Fl. Fr.* etiam *S.* & *A.* & in M. Cod. SOLAN.

ead. l. 3. Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα) Nomen ex inſcriptione, quam mox exhibet, patebit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον) De hac turri vid. Scholium ad Icaromen. c. 12, & notam Humphr. Prideaux ad L. I Partis poſterioris hiſtoriae ſuae, qua vetus teſtamentum cum novo connectit, p. ed. in 8º, 9. SOLAN.

ead. l. 8. Παραιτονίαν) Plut. Anton. 814 B. & Ovid. am. II, El. XIII, 7, *Paraetonium* vocant. Strabo etiam non ſemel & Polyaenus Strat. II, p. 145 C. Sed mutare hic non auſim; & omnino ſic editum a Luciano ipſo, ut vulgo nunc legitur, exiſtimem. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄφυκτον) Sic ſexcentis in locis apud hunc ſcribitur, ut in Dial. Apoll. & Merc. ſeu Θ. Δ. XVII, ἔπειτα δὲ συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε. Sic in Μισθ. c. 3 B. in Γυμν. c. 2 & 29. In Πένθ. etiam c. 2 &c. & auctoribus Mſſ. A. B. & M. in Ἑρμ. c. 79. Ut nullum dubium ſit, debere etiam hic ſcribi ἄφυκτον, non, ut in omnibus, ἄφευκτον. M. tamen Codex, qui in Ἑρμ. etiam habet ἄφυκτα, hic mendoſe cum ceteris ἄφευκτον habet. SOLAN. Ἄφυκτον verum eſſe, vid. var. lectt. ad Ver. Hiſt. I, c. 39; & ſupra, Deor. Dial. XVII. REITZ.

ibid. Οἰκοδομήσας οὖν) Illud οὖν epanalepſi inſervire, vid. ſupra ad Zeux. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτοῦ) Etſi veteres edd. αὐτοῦ ſpiritu leni hic quoque ſcribunt, & ſupra aliquanto lenior viſus ſum in tolerando αὐτὸν pro αὑτὸν, hic tamen ad perſpicuitatem ſenſus nimium intereſt, qui omnino reciprocum poſtulat: ſuum enim, non regis, nomen intro ſcripſerat architectus. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιχρίσας) Unde haec habuerit Luc. incertum. Strabo enim & Plin. factam ei a rege inſcribendi proprii nominis poteſtatem, diſertis verbis teſtantur: hic XXXVI, 12; ille XVII, p. 791 D. Vide, ſi lubet, Iſ. Voſſ. ad Pomp. Melam II, 7, & Luciani Schol. ad Icarom. no. 48. SOLAN.

ead. l. 15. Θεοῖς σωτῆρσιν) *Ptolemaeum* & *Berenicen* intelligunt viri docti bene multi. Conſule Spanh. 415. Eandem inſcriptionem habet Strabo l. c. SOLAN.

Pag. 218. *l.* 1. Ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν νῦν καὶ τὸν ἀεὶ) Ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἔπειτα. κ. τ. ἀ. MARCIL.

ead. l. 8. Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν Κρανίῳ.) Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. MARCIL.

ead. l. 9. Πίθος) Sic omnino legendum cum M. & editionibus nonnullis. In L. & aliis λίθος, prave. Vid. ſupra cap. 3, ad quam hiſtoriam alludit. SOLAN.

ibid. Κρανίῳ) Lucianus, praecepta hiſtorica claudens, ait, ſe exhibuiſſe normam & amuſſim iuſtae hiſtoriae, quam ſi qui

obſervent, bene ſe rem habere, & alicui bono ſuum hoc fore ſcriptum; ſin minus, volutatum eſſe in Cranio dolium (εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθος ἐν Κρανίῳ). Alludit Noſter ad id, quod ſupra cap. 3 de Diogene ſatis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invaſurus, valde turbatos fuiſſe Corinthios, & ad opus ſe accinxiſſe; alios aliud paraſſe; hunc arma fabricatum eſſe; illum lapides attuliſſe; neminem denique fuiſſe otioſum. Quo viſo, Diogenem, cum nihil, quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo ſtudio volutaſſe ſurſum ac deorſum per Cranium ſuum dolium, interrogatumque, quid illa ageret, reſpondiſſe, ſe quoque, ne ſolus inter tot laborantes cerneretur otioſus, volutare ſuum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempeſtate, tantopere πολυφώνῳ, aliquid hiſtorici lucubrantur: ego vero, ne ſolus nihil dicar feciſſe, hiſtorici partes perſecutus ſum: ſi ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus ſum pretium; ſin, cum Diogene aliquid ſaltem egero. Ceterum Cranium, in quo Diogenem degiſſe, ex hoc loco patet, fuiſſe gymnaſium ante Corinthum, ait Diogenes Laërtius, qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum Heſychio, Κράνιον, ſed Κρανεῖον appellat. In Noſtri primo Mortuor. dialogo ſcribitur Κράνειον. Iens. Videas Th. Marcil. quoque ſcribere Κρανίῳ; ſed cur hoc improbem, vid. ſupra ad c. 3. Reitz.

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

Pag. 219. *l.* 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Fabuloſarum narrationum eiuſmodi antiquiorem hac eam fuiſſe Photius cenſet, quam Antonius Diogenes de Thule inſula lib. XXIV ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI, p. ed. Aug. 184 & ſeqq. Addit enim p. 189, καὶ γὰρ τοῦ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τοῦ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ καὶ ῥίζα ἔοικεν εἶναι τοῦτο. Sed cum putarit Photius, ut ex ſequentibus eius verbis patet, Diogenem Antonium ſuum vixiſſe fere Alexandri Magni tempore; vaniſſimam hanc eius coniecturam, ego quidem exiſtimo; Lucianoque fuiſſe recentiorem, cum hanc rem, ut novam prorſus, aggredi ſibi viſus ſit Noſter. Solan.

ead. l. 3. Ἀθλητικοῖς) *Mos athletarum.* Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet, quibus modis utriuſque labores ſint moderandi. De remiſſione

ſtudiorum lege Quintil. L. I, c. 4, Cic. in Offic. Senec. de vit. tranquil. c. 15 & ult. COGN.

ead. l. 4. Εὐεξίας) Medicis εὐεξία eſt perfecta ſanitas, ſive, ut Galenus definit, τῆς ὑγιαινῆς ἕξεως ἡ τελειότης. Vid. Foeſii Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus ſignificat: eſt enim ea quidam exceſſus ſanitatis, id eſt, corpus muſculoſum, toroſum pleniuſque nutritum exhibens. De athletarum iſto *habitu*, ac victu, quo illum acquirebant atque conſervabant, vid. Mercurial. de Art. gymnaſt. REITZ.

ead. l. 11. Ἐμμελὴς) Sic ſupra Συγγρ. c. 14, Ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχή. SOLAN.

Pag. 220. *l.* 1. Τῶνδε τῶν) De repetitione iſta articuli iam bis alibi monuimus. Sed conf. modo Somn. § 15, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης. Addo hic tantum Long. Paſt. II, p. 68 ed. Iungerm. ἐν τῷδε τῷ ἄντρῳ· & p. 67, ἆρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inverſo ordine poſitum maiorem demonſtrandi vim habet. Sed rurſus, ut Noſter, idem Longus I, p. 3, ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ. Et ibid. paulo ſupra, ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi paſſim. REITZ.

ead. l. 6. Τινας—σ—τας) In L. *Fl.* & *B.* 2. recte legitur τινας; in reliquis τινα, corrupte. SOLAN. Πρὸς τινὰς habere dixi *Fl.* & *B.* 2. ceteras τινά. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam ſcribunt πρός τινα & πρός τινας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis poſt praepoſitionem accentum encliticae reddo. Etſi edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula ſequente, accentum praepoſitionis inverto, ſcribens πρός τε. REITZ.

ead. l. 8. Συγγεγραφότων) Ita Mſ. Reg. 3011. melius, quam quod adhuc legebatur, συγγεγραφότας. Ex eodem Mſ. mox edidimus ἂν ἔγραφον, ſenſu ita poſtulante. Edd. enim exhibebant ἀνέγραφον.

ead. l. 10. Κτησίας) Liber iſte Cteſiae cum reliquis eiuſdem periit. Photius tamen ex eo nonnulla excerpſit, ex quibus, ſi ex aliis neſciremus, vanum ac mendacem Cteſiam fuiſſe ſatis demonſtratur, qui fabulas meras pro viſis & auditis tradat. Vid. Plutarch. in Artax. SOLAN.

ead. l. 12. Ἄλλου εἰπόντος) Longe rectius in Flor. Cod. quem ſecutus eſt interpres, ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius hiſtoria, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum, qui affuerunt, hauſit: unde illud in hiſtorico fide dignum καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα, qua de re locus alius dicendi. BOURD. Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bo-

no obſervanda ſint Hiſtorico, quo ſpecimen alicuius hiſtoriae, haud dubie ſecundum leges a ſe latas conditae, ipſe exhibeat, hoc in libello ipſe narrat hiſtoriam. Veram quidem eam inſcribens, pro falſa & ficta tamen haberi cenſens. Ne autem ſine exemplo videatur narrare, quae nuſquam ſcripta vel picta exſtent, Cteſiae & Iambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. *Cteſias, Cteſiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos ſunt, ea conſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripſit autem etiam Iambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus eſſet manifeſtum; non tamen iniucundo compoſito argumento.* Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert Bourdelotius, idque vulgato rectius iudicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis conſideret. *Cteſias*, ait, *Cnidius de Indorum regione & rebus ea ſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque alium dicentem audiverat.* Id vult Noſter, ea, quae de Indis ſcripſerit Cteſias, eſſe plane ficta: id vero probat eo, quod ipſe Cteſias eorum nihil neque vidiſſet, neque fando accepiſſet. Nam ſi ab aliquo, ſive vera, ſive falſa narranti, ea audiviſſet, non omnino potuiſſent illa dici ab Cteſia eſſe ficta. Iens.

ead. l. 13. Ἰαμβοῦλος) De mirificis hominum formis in India quaedam tradidiſſe, teſtis eſt Tzetzes Chil. VIII, h. 144. Quando ſcripſerit, ignoratur. Citatur etiam ab Harpocratione in Ἄβαρις. Vid. Voſſ. L. III. Adde his Megaſthenem Plut. 1728 C. Solan.

ead. l. 16. Τὰ αὐτὰ τούτοις) *Eadem, atque illi.* Sic mox § 5, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. Et de Salt. § 2, ac ſexcenties alibi. Plutarch. de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γνώμην ἔχομεν. Ariſtot. Hiſt. anim. I pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, *eadem inter ſe.* Et de generat. animal. III, 5, οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graeciſmum & Latini amant, dicentes, *idem facit illi*, pro idem quod ille. Vid. Cort. ad Salluſt. Catil. 20, 3, exemplorum ſatis adducentem. Non monerem, niſi viderem, pleroſque hodie ſcribere minus probate, *idem eſt cum illo.* Etſi paulo alio ſenſu non barbarum pronuntio, *eadem vobiſcum agam*; nec ſatis credo aſſirmanti Cortio, Salluſtium l. c. eun-

dem Graeciſmum adhibuiſſe, cum ſcribit, *ſimul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi;* quia dativus *mihi* ſimplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut ſenſus ſit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. REITZ.

Pag. 221. *l.* 5. Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς) Ulyſſes in patriam rediturus, gravi exorta tempeſtate, primum in Ciconum litus appulſus eſt. Atque inde rurſus ſolvens, ſimili tempeſtate eiectus in Africam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus eſt, ubi Cyclopi oculum eruit praeuſto ſtipite. Hinc in Aeoliam navigans, ab Aeolo ventos coactos in utrem obtinuit. Poſtea ad Laeſtrygonas, tum ad Circen pervenit, poſt haec in inſulam Syrenum delatus eſt. Inde Scyllam transiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacenſium portum adnatavit. COGN.

ead. l. 9. Ἰδιώτας τοὺς Φαίακας) *Vacui capitis populum Phaeaca* dicit Iuv. (XV, 23.) VORST.

ibid. Τοὺς Φαίακας) Alcinoo Corcyrae regi, & eius populis Phaeacibus, Ulyſſes Laeſtrygonas, Cyclopas, & alia monſtra a ſe conficta narrabat, & iis, omnia vera eſſe, perſuadebat: unde Iuvenal. *Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit.* COGN.

ead. l. 14. Κενοδοξίας) Emend. Vorſtii & ed. *S.* in reliquis enim καινοδοξίας legitur. SOLAN.

Pag. 222. *l.* 2. Ἐπεπόνθειν) Utinam potius nobis reliquiſſet Lucianus hiſtoriam aut ſuorum temporum, aut certe ſuam. LA CROZE. Et *facere* & *pati* ſimul comprehendit hoc verbum. Vid. Herodian. I, 17, 22. Adde Noſtrum Prometh. fin. ubi τί ἂν πάθοιμι; *quid faciam?* vertit Hemſterh. cetera ad Gatakerum remittens. REITZ.

ead. l. 6. Γράφω) Vid. Reineſ. Ep. 25 ad Caſp. Hoffmannum p. 99. v. Arabonem L. XI de Maſſagetis p. m. 487. LA CROZE.

ead. l. 8. Μηδὲ ὅλως ὄντων) Simile fere, quod apud Plut. de Homeri cum Heſiodo certamine traditur 267 A. Μοῦσά μοι ἔννεπ' ἐκεῖνα τὰ μή τ' ἐγένοντο πάροιθεν Μήτ' ἔσται μετόπισθεν. SOLAN.

ibid. Τὴν ἀρχὴν) *Ab initio* verſum eſt tam in Pariſ. quam in Benedict. Recte Geſnerus, *omnino*: ac tam ſaepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut iure *ſcopulum interpretum* eam vocet Hemſterh. ad Nigr. § 26. Monuere id quoque alii, Ienſius, Elſnerus &c. Sed poſterior hoc quoque recte addit, (ad Ev. Ioan. VIII, 25.) ab recentioribus viciſſim ſaepe peccari, quaſi ſemper *omnino* ſignificet; cum tamen & inter-

dum ſit vertendum, *a principio*, ut ſuo loco indicabo. Reitz.

ead. l. 11. Οὐρίῳ) Non contemnenda Aldina lectio εὔρῳ, quam cur deſeruerint, qui ſequi alias preſſo pede ſolent, non video. Certe Euro opus eſſe de Herculeo freto Oceanum intrantibus, conſtat. Sequitur mox οὐρίῳ ἀνέμῳ, unde huc aſſumtum videri poteſt. Gesn. Οὐρίῳ Aldina prima aeque habet ac reliquae. Hinc εὔρῳ, quod Geſn. ait Aldinam eſſe lectionem, forſan erit ex *Ald.* 2. Quod reciperem, ſi & prima haberet. Sed poteſt recipi altero loco, ubi duo Codd. εὔρῳ habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni intereſt. Reitz.

ead. l. 16. Πάμπολλα μὲν) Μὲν abeſt ab edd. Nos repoſuimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011, monente cl. B. de Ballu, propter ſequens δὲ, — ἱκανὸν ΔΕ καὶ ὕδωρ.

Pag. 223. *l.* 5. Ἄκατος) Praedonum etiam eſſe Acatia, ſive Acatos, Schefferus e Strabone docebit volentes. Gesn.

ead. l. 7. Οὐρίῳ) P. L. εὔρῳ, quod eodem redit, adeoque vulgatam ſervavimus. Solan.

ead. l. 9. Ἐπεδίδου) Vis verbi ex oppoſito ἐνδιδόναι magis elucet; vid. utrumque paucis expoſitum ſupra Hermot. cap. 24. Reitz.

ead. l. 10. Ἐπεγίνετο) In verae hiſtoriae libro primo leve eſt mendum, quod ex Mſ. tolles, καὶ κῦμα ηὐξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίνετο, *& fluctus intumuit, & caligo orta eſt.* Vulgo ἐνεγίγνετο. Graev. Ἐπεγένετο) Secuti ſumus Mſ. Gr. cum leviuſcula, ut vides, mutatione. Ed. *Iunt.* cum aliis hic errat; ſed ſupra pro ἐπεδίδου, ἐπεγένετο habet. Solan. Tempus imperf. ex edd. ſaltem ſervavi. Reitz.

ead. l. 12. Αὐτοὺς) Facile obſequor Solano, qui ſpiritum editionum lenem correxit, ac deinceps minus ſollicitus, ubi neceſſitas exiget, idem faciam: nam quia ſcribae pro arbitrio in his egere, cum antiquiſſimi Codices ſpiritus & accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas obſervabimus, parum curantes, quid ſcribae ſibi indulſerint in his minutiis. Confer tamen ſupra a me dicta ad cap. 33 Quom. conſcr. hiſt. & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμᾶς αὐτούς. Exemplum unum dedit L. Bos, etſi aliud agens, ad Act. Apoſt. XXVIII, 16, ex I Reg. XXVI, 11, ἀπέλθωμεν ἡμεῖς καθ' ἑαυτούς. Reliqua enim, quae ibid. affert ad demonſtrandum, καθ' ἑαυτὸν ſignificare *per ſe*, *ſeparatim*, *ſeorſum*, huc non pertinent, quia tertiae perſonae verbi iunguntur; in hoc autem primae etiam aeque ac in Luciano adiunctum eſt.

Mm 2

Adde Catapl. § 9, καὶ μνῆμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω· ubi ἑαυτῷ etiam pro ἐμαυτῷ, licet Solanus id mutatum velit. Idem erat in nonnullis edd. in de Merced. cond. § 30. Sed quia aliae edd. & Codd. ibi habebant ἐμαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non ſemper eodem redit; cum ἐμαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum ſit, ut vid. ad Herodoti ſive Aëtionis cap. ult. REITZ.

Pag. 224. *l.* 4. Αὐτῶν) Legendum videtur *αὐτοῦ*, *ibi*, niſi prorſus malis obliterari. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀνελθεῖν) Sic P. rectius, quam ἐπανελθεῖν, quod in omnibus impreſſis reperio. SOLAN.

ead. l. 7. Χαλκοῦ) Genitivus materiae, ut Grammatici aiunt, ut mox 2 Ver. Hiſt. c. 33, κεράμου πεποιημένη. Sic Long. Paſt. III, 109, πήραν ἐλάφου, *peram e pelle cervina.* Theocr. Eidyl. 25, (al. 26.) v. 206, βάκτρον ἐπηρέφεως κοτίνοιο. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 322. Vere autem eſt ellipſis praepoſit. ἀπὸ, quam Noſter alibi addit, ut in Aſino c. 53, κλίνη ἦν μεγάλη ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellipſ. τοῦ ἐκ. Vid. Ienſ. Lect. Luc. pag. 344. REITZ.

ead. l. 15. Οἶνον ῥέοντι) Similia apud Euſtath. in Amorib. BOURD. Οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, ſed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἴνῳ, quae ſolita eſt huius verbi conſtructio; ut Γυμν. c. 25, aut ὁμοιότατον. At ne tum quidem ſublata eſt omnis difficultas. Mihi ultra, quam dixi, non liquet. Cteſiam autem hic ridet, qui plures huiuſmodi fontes in Indicis, teſte Photio excerptore, memorat. Neque ſolus Cteſias, cum apud Strabonem Calanus ipſe fontes olim lacte, vino & melle fluxiſſe dicat in Oneſicriti hiſtoria XV, p. m. 489 A. SOLAN. Infra Γυμν. c. 25, ἱδρῶτί τε εὐθὺς πολλῷ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Noſtrum alioſque, ut Homer. Odyſſ. E, 70, Κρῆναι — ῥέον ὕδατι λευκῷ· quod notius, quam ut pluribus adſtruatur. Verum quia & accuſativo iungitur ῥέω, diceres vulgatam οἶνον ῥέοντι ſervandam fuiſſe; nam ſic Eurip. Hecub. v. 527: — ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας Πάγχρυσον, ἔῤῥει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως Χοὰς θανόντι πατρί. — Sed neque ſic cohaereret cum ſequentibus: quare vitioſam ſcripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. REITZ.

ibid. Οἷός περ) Sic MSſ. Regg. 2954 & 3011. Edd. οἷος, ſine περ.

ead. l. 16. Τὸ ῥεῦμα) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mſ. Reg. 3011.

ibid. Ἐνιαχοῦ) Ad h. v. in eodem Mſ. legitur Scholion: ἐν τισὶ τόποις.

Pag. 225. *l.* 3. Δόξαν δέ μοι) Conf. mox infra huius narrationis c. 11. Reitz.

Pag. 226. *l.* 1. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι) Interpretes, *talem apud nos Daphnen deſcribunt.* Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontiadas, quam Myrrham, aliaſque in idem immutatas: neque hic quidquam deſcriptiones poëtarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen* &c. Gron.

ead. l. 4. Μεστοὶ) Ex Mſ. Reg. 2954. Vulg. μεσταί.

ead. l. 7. Ἠσπάζοντο καὶ) Mſ. Reg. 2954 ἠσπάζοντό τε καὶ, cui lectioni favet, quod in Mſ. Reg. 3011 legitur, ἠσπάζ. τοτε καί. Quare illud τε, quod deerat in edd. in textum iam admittere non dubitavimus.

ead. l. 16. Ὅσον οὐδέπω) Sic Herodian. I, 13, 6, ἡμῖν δὲ (αἴτιον) ἐσόμενον ὅσον οὐδέπω. Confer, ſi lubet, de Merc. cond. cap. 31 f. ubi eadem phraſis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον οὔπω Bergl. ad Alciphr. I, 10. Reitz.

Pag. 227. *l.* 3. Συμπλοκὴν καὶ) Haec deſunt in Cod. Flor. Bourd.

ead. l. 5. Οἰνισάμενοι) Minus etiam, quam in aliis, aſſequemur in hiſce libris Luciani ſuavitatem: quod mollis & in partes omnes ſequax lingua liberrimam illi fingendi voces poteſtatem tribuit, quam Romana refugit modeſtia. Quis enim ferat nos, ſi hic preſſe ſecuti verba Graeca poneremus, *aquati ſimul & ex fluvio vinati?* Atqui a *ligno lignari* eſt, quidni *vinari* a *vino?* Nempe Graiis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Muſa loqui: nos Muſas colimus ſeveriores. Simili de cauſa *Hippogypos*, *Hippomyrmeces*, & id genus compoſita, ſemel quidem in parentheſi interpretamur *equivultures*, & *equiformicas:* ceterum ut propriorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. Gesn.

ead. l. 9. Οἷον) Quidam legendum putant ὅσον. Bourd. Non deſignat Solan. quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberaſſem, anne praeſtaret id recipi. Ita enim ſolet Noſter ὅσον, non οἷον numeris addere, ut infra c. 30, ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam ſaepe alibi, ut vix opus ſit plura addere: quod nec ex aliis proferri opus eſt, niſi ex ſolo Long. Paſt. L. 2, pag. 70

ed. Iungerman. ὅσον δέκα σταδίους, & L. 3, pr. σταδίους ὅσον ἑκατόν. REITZ. Mſſ. Regg. 2954 & 3011 ὅσον ἐπὶ σταδίους τριακοσίους.

in Schol. Ἦσαν &c.) Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironice addit: *immo tercenties tria millia fuere; ſive, cur non potius tercenties plura, Luciane, fingis fuiſſe ſtadia? diſtantia enim lunae ab terra longe maior eſt, quam tu eam ponis.* Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo, Scholiaſten lunae diſtantiam ab terra tantam ſciviſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſt detecta, quippe quae in apogaeo 60 ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt, milliar. 25800, ſi toti terrae diametro 860 tribueris, quot Sturmius in Scientia Comiſca pag. 20 f. ponit. REITZ.

Pag. 228. *l.* 3. Ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι νῆσοι) Καὶ in edd. omiſſum recepimus auctoritate Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 8. Δόξαν) Sic abſolute, pro, *cum placuiſſet, cum decretum eſſet*, ſupra Harmon. cap. 4, & hac Hiſt. c. 7. Et Long. Paſt. 1, pag. 5 ed. Iungerm. (p. 4 ed. Moll.) Δόξαν δὴ κἀκείνῃ, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι. Ubi Mollius ſimilia ex Lucian. Nigr. & Thucyd. dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec iam a nobis adducta teſtimonia ſufficiunt, & locutio non adeo infrequens eſt. REITZ.

ead. l. 14. Νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἱστοῦ) Vertunt, *navis onerariae malo*, & ſic omiſſo vocis ſecundae reſpectu, cuius eo diligentior ratio haberi debuerat, quia ſcimus, varias eſſe earum navium magnitudines ac menſuras; & cap. 18, τῶν δ' ἵππων μέγεθος, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος non omiſerunt. GRON.

ead. l. 16. Περιπετομένοις) Conf. ſupr. Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

Pag. 229. *l.* 3. Συμφησάντων δὲ ἡμῶν) Ἡμῶν non legitur in edd. ſed reponendum monuit cl. B. de Ballu ex Mſ. Reg. 2954, in quo nos facile obſecundantes habuit.

ead. l. 6. Ἐνδυμίων) Paſtor fuit admodum formoſus, qui cum in Latmo monte obdormiviſſet, aliquando a Luna deoſculatus eſt, quae in eius amorem ita exarſerat, ut fratri bigas ſuas agitandas dederit. Senec. in Hippolyt. *Arſit obſcura Dea clara mundi nocte deſerta, Nitidoſque fratri tradidit currus alite regendos.* Ovid. *Latmius Endymion non eſt tibi, luna, pudori.* COGN.

ead. l. 12. Κατορθώσω) Long. Paſt. IV, 130, (male eſt 138 in ed. Moll.) Κατορθώσας δὲ τηλικοῦτον ἔργον, *re praeclare geſta.* Et ſic quoque recte vertitur ap. Thucyd. VI, 11, καὶ μὴ κατορθώσας, *& niſi rem feliciter geſſeris.* REITZ.

ead. l. 13. Ἥλιον κατοικ.) *Fuiſſe*, *Seneca* ait, *inter Stoicos*, *qui deliberarent*, *utrumne ſoli quoque ſuos populos darent; inepte ſcilicet qui dubitaverit* &c. Lact. III, 23. SOLAN.

Pag. 230. *l.* 6. Μέσον) *Fl.* & *Iunt.* non μέσσον, ut in reliquis. Eadem *Fl.* mox ἀπαντήσας. SOLAN.

ibid. Ὑπαντήσας) Sic rectum eſſe, vid. infra cap. 21 huius προσλαλιᾶς. REITZ.

ead. l. 8. Βούλομαι αὖθις ἐξ. τ. π.) Th. Mag. v. Βουλ. SOLAN.

ead. l. 9. Παραγγεῖλαι) Aldina lectio παραστῆλαι, licet verbum ſatis infrequens ſit, ſi fides Lexicis, tamen multo nobis ad ſeriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de *imperanda ſcribendaque colonia*, quod eſt παραγγεῖλαι, ſermo ſit, ſed de *deducenda & firmanda*, *miſſo exercitu*, cui rei παραστεῖλαι aptiſſimum eſſe, ſi minus aliorum inductione locorum probari poteſt, tamen ex uſu verbi ſimplicis, & ratione, qua duplicatum eſt verbum, ſatis apparet. Idque in interpretatione noſtra ſecuti ſumus. GESN. Παραγγεῖλαι & Aldina 1, cum reliqq. habet, alioqui lubens reciperem παραστεῖλαι. REITZ. Mſſ. Regg. 2954 & 3011 ἀποστεῖλαι.

Pag. 231. *l.* 4. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα) Vertunt, *quae vero ex his velociores erant*, *pennas habebant lactucae foliis maxime ſimiles.* Si haec Latina recte ſe habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis cum ipſa vox ſupponat, omnes fuiſſe veloces, & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas *pennas*, quae certe ſunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuiſſe obſitum πτεροῖς; ſed ex illis πτεροῖς iſta, quae proprie conſtituebant alas, & quibus volabant, (haec ſunt ὠκύπτερα) fuiſſe talia prout deſcribit. Ergo conſtrue τοῦτο ὄρνεον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte: *habet autem pennas ad volandum ſimiles maxime foliis lactucae.* Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων cum vertit Benedictus *his vecti*, ineptus eſt, cum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii, *ibi vero & cum his ordinati.* Poterant propius *poſt hos.* GRON.

ead. l. 6. Τετάχατο) Velut τετάχαται, pro τεταγμένοι εἰσὶ, ita & τετάχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iiſdem uti, ex Thucyd. aliiſque probat Maittaire de Dialect. p. 354 edit. Haganae. Nec mireris, augmentum abeſſe; neque credas ἐτετάχατο ſcribendum, ut ap. Arrian. monente eodem, ſcribitur (in quo augm. fruſtra addendo ſaepe peccant commentatores): in huiuſmodi enim temporibus, per ſe ſatis polyſyllabis ita frequens eſt abiectio

augmenti, etiam in ſoluta oratione, ut mirer, qui de eo dubitari queat. Sic Herodian. I, 15, 5, πεπλήρωτο ait. Sic Long. Paſt. πέπαυτο, ad quem doctiſſ. Iungerman. p. 214 videatur, cuius editio cum non omnium in manibus ſit, ex eo quaedam huc tranſcribam: *Longo noſtro*, ait, *familiare, iſtud augmentum negligere. Sic ſtatim* πεποίκιλτο (i. e. L. 2, p. 82.) *Ibid.* κεκήρωτο. *Notavit talia erudite Caſaub. 2 ad Athen.* 15. *Et optimis ſcriptoribus illud uſurpatum, augmentum non uſurpare. Lucian. Tim.* καταδεδίκαστο. *Act.* 14, πεπιστεύκεισαν, περιπεπαθήκει. *Marci penult.* παραδεδώκεισαν. I *Ioh.* 2, μεμενήκεισαν. *Ioh.* 11, δεδώκεισαν *&c. Ex Heliod. & Lucian. Somn. idem mox affert* μεμηχάνητο, *ac ſic tandem concludit: nec dubito, quin plura talia ſupereſſent in auctorum libris, niſi* δοκησίσοφοι *librarii mutaſſent.* Interdum tamen recte reſtitui augmentum, credo, ut ſupra non ſemel dixi. Reitz.

ead. l. 7. Ἄρκτου) Cl. B. de Ball. ad hanc v. adducit Scholion ex Mſ. Reg. 3011: Ἄρκτος δὲ ἐν οὐρανῷ ἐξ ἀστέρων, ἣν καλοῦσι καὶ ἅμαξαν, καὶ ὁ μὲν μικρὸς λέγεται ἄρκτοι δὲ δύο τήν τε Ἑλικὴν καὶ τὴν Κυνόσουραν. Sed mutila ſunt haec atque corrupta.

ead. l. 10. Μέγεθος δὲ) Sic Mſ. Reg. 3011. Bene, propter praecedens μὲν — οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται. In edd. aberat δέ.

Pag. 232. *l.* 7. Ἀπὸ τῶν κυάμων) Imitatur Homeri Batrachomyomachiam, quam conferat, cui tantum ab rebus ſeriis eſt otii. Reitz.

ead. l. 14. Αὐτὸν) Etſi αὑτὸν hic vertitur *ſe*, tamen non adeo opus eſt in αὑτὸν mutari. Non magis, inquam, quam apud Thucydid. IV, 108, λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ ἑαυτοῦ μόνου στρατιᾷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν, *dicentis, Athenienſes non auſos eſſe confligere ſecum apud Niſaeam, ubi ſuum exercitum ſolum haberet.* Vides, tam αὐτῷ, quam ἑαυτοῦ, per *ſecum* & *ſuum* recte reddi. Alibi tamen minime idem eſſe, ſatis ſaepe dictum. Vide ſupr. Quom. hiſt. c. 33, & cap. 6 huius Hiſt. Adde Ev. Luc. VI, 40, ubi αὐτοῦ & αὐτοῦ eodem verſu & ſenſu occurrit. In tribus certe, quas contuli edd. ſic legitur: οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ· κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut ſibi ſimilis ſit contextus. Αὐτοῦ igitur ſpiritu leni utrovis loco legerem, & ſic edit. Tigurina anni 1566 habet. Reitz.

ead. l. 15. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι) Micyllus apud Baſileenſes Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit.* Non ſecus ac ſi vidiſſet, quod ex Angl. notat Bour-

delotius ὡς ἑκάστοις ἐδόκει, quomodo, ſi legitur in ſcripto libro, id factum crediderim ab homine non aſſequente ſenſum vulgatae lectionis. Benedictus obſcurior, *medium auxiliarii utique ſinguli.* Quod quid ſibi vult? At Graeca vulgata rectiſſima ſunt, notantque propriis cuneis compoſitas ſingulas auxiliorum partes, ut loquitur Tacitus IV annal. 16, non diſperſas & cum aliis permixtas. In Arriano alibi id quoque corruptum. GRON.

ibid. Ὡς ἕκαστοι) Anglic. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. BOURD. Vid. Ἀστρ. c. 7, καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἕκαστοι ἱλάσκονται, *prout cuique libitum eſt*, vel *ut fors tulit.* Thucydides paſſim uſurpat. Plut. 1033 f. ὡς ἕκαστος ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. Sed gloſſema eſt. SOLAN.

ead. l. 16. Ἑξακισχιλίας) Corruptum eſſe hunc numerum exiſtimo, & fuiſſe tantum aut ἓξ μ. aut ad ſummum ἑξήκοντα, ut aliquatenus reſpondeant equitatui pedites. SOLAN.

Pag. 233. *l.* 5. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν) Deleverat particulam δὲ Solanus, adſcripſeratque ed. *Fl.* omittere. Si exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exc.* ſolet ſcribere) poterit verum eſſe, particulam ibi abeſſe; nec ego adderem, ſi in edit. quadam vetere abeſſet; at in edit. *Flor.* certe adeſt, aeque ac in reliquis, quamvis pleonaſmus ſit, euphoniae forſan gratia interpoſita particula; niſi quis καὶ δὴ malit, ut ſit, *iam mox*, *ſtatim*; quod ad ſenſum quidem melius, ad euphoniam autem peius. Interim ſi quis alius Codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. REITZ.

ibid. Πεδίον ἐπ.) In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐποίησαν· ſed cum mox ſequatur ἐπὶ τούτου, ſatis patere puto rationem emendationis noſtrae. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐδιάνακτος) Mallem Εὐδιάνακτος, ut potius a *ſomno* deducatur, quam a *ſerenitate.* SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ δίπλεθρος) Intendit ſignificatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel.* Ita & Long. Paſt. 3, p. 127 ed. Iungerm. ἔσῃ καὶ πλούσιος. Ibid. verſus fin. κρεῖττον καὶ χρυσοῦ μήλου φίλημα. REITZ.

ead. l. 16. Ἀεροκόρδακες) Interpres ſecutus eſt Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. BOURD. Ἀεροκόρακες praeter A. P. & ed. *Iunt.* & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili eſt, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρδακες. SOLAN. Ἀεροκόρακες Aldus habet, quod vel ideo mihi ſit probabile, quod κόραξ, *corvus*, ſacrum Phoebo, id eſt,

Soli cognatum animal: κόρδαξ, ſaltationis genus, ſi omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut inſecta quaedam, quae, quaſi reſti, choro quodam connexae ſaltare per aëra videntur. Ceterum quae ſequuntur, ea neque Ἀεροκόρδαξι neque Ἀεροκόραξιν applicare poſſum, & excidiſſe aliquid arbitror, nimirum deſcriptionem τῶν ἀεροκοράκων aut ἀεροκορδάκων, aut nomen novi generis monſtrorum, in quod proxima deſcriptio conveniat. GESN.

in Schol. Ξστ'.) In edito erant tantum ξ', i. e. ſexaginta. Ego vero ξστ' dedi, i. e. 66, non ſolum, quia Exc. G. teſte Solano, ita habent, ſed & πήχεις ξστ' Cod. V. Nam licet Suid. (edit. meae Baſil.) vel bis dixiſſe legatur πλέθρον habere πήχεις ξη', id tamen vitioſum eſſe, & ex ſequentibus facile corrigendum, apparet: ait enim Suidas, πλέθρον eſſe ſextam ſtadii partem. Stadium vero eſſe quadringentorum cubitorum. Iam dividas 400 in partes ſex, prodibunt 66, cum duabus tertiis partibus reſiduis, cuius reſidui ratio non habetur, ſed numerus rotundus exprimitur. REITZ.

Pag. 234. *l.* 3. Καὶ ὁ βληθεὶς) Ubi legerem, πόῤῥωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· *eminus enim iaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat ſuſtinere;* putaram excidiſſe ὡς, vel aliud quid, ut eſſet ὡς ὁ βληθεὶς, *ut vulneratus*, vel ſimiliter. Sed iterum hic agnoſcenda fuit ſocordia, qua poſteriores editiones ſunt mutilatae & vitiatae. Priores omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. IENS.

ead. l. 4. Δυσοσμίας) Angl. δυσωδίας. BOURD.

ead. l. 5. Χρίειν) Ut in Nigr. & in Tox. BOURD.

ead. l. 12. Κυνοπρόσωποι) Cteſiae κυνοκεφάλους hic tangit, de quibus ille multa blateravit. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 13. Κἀκείνων) Vorſt. κἀκεῖνοι. Sed nihil muto. SOLAN.

Pag. 236. *l.* 5. Ὅμηρος) Homer. Il. Π, 459. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ Ῥοδίων) Angl. Ῥοδίου. BOURD.

ibid. Ῥοδίου Κολοσσοῦ) De huius altitudine inter antiquos ſcriptores non conveniſſe ait Leo Allatius. Verum errat is egregie. Strabo enim eum LXX cubitos altum ſtatuit, Feſtus vero pedes CV. Idem aliis verbis dicunt, cum cubitus ſit pes ſeſquialter. Vide A. G. 2666, VIII. Scaligerum immerito idem carpit, pondus aeris ex numero camelorum rite ſubducentem, not. ad Euſeb. Chron. pag. 137. De Quintaliis quam movet controverſiam, penes mercatores iudicium eſto: de uſu enim vocis non litigabo. Vide notam noſtram ad Συγγρ. cap. 23.

Editio *Iunt.* Ῥοδίου, cum A. & P. Reliquae Ῥοδίων. SOLAN.

Pag. 238. *l.* 1. Ἔκλειψις τῆς Σελήνης) Duker. ad Thucyd. VII, 50, (quem adeundum Hemſt. in marg. monuerat) obſervat, Scaligerum ad Tibull. I, 8, 19, exiſtimare, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae, quam Solis, defectu ab omnibus Graecis uſurpari. Sed nomen ἔκλειψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixiſſe. Verumtamen Ariſtotelem II Meteorolog. 8 τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixiſſe, & poſt hunc Polyb. V, 78, item Plutarch. in libr. de facie in orbe Lunae non ſemel, nec non Diog. Laërt. Prooem. § 2, iure huic opponit Dukerus, a quo haec deſumſi. REITZ.

ead. l. 6. Ὁμήρους) Vid. Thom. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τούτοις) *Inſuper* vertere Bened. & Pariſinae interpres. Sed vid. quae mox ad verſ. hinc tertium dicentur. REITZ.

ead. l. 8. Τῇ προτεραίᾳ) Hoc videri ex Thucyd. III, 36, deſumtum, recteque προτεραίᾳ ſcribi, (pro προτέρᾳ, quod in nonnullis Thucydidis exemplaribus erat,) vid. ap. Duker. ad Thucyd. VII, 51, ubi & hoc Luciani teſtimonio eſt uſus. Intelligi autem ἡμέρᾳ videtur, quod apud Thucyd. additur; ait enim: τῇ μὲν προτεραίᾳ πρὸς τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων προσέβαλλον — καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ τῶν Συρακουσίων· τῇ δ' ὑστεραίᾳ &c. Etſi ἐκκλησίᾳ quoque intelligi queat, ut vid. ad c. 11 eiuſd. lib. Noſter rurſum 1 V. Hiſt. f. & Aſin. c. 42, & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ τούτοις) Ἐπὶ de conditione, in quam aliquid paciſcimur, frequens. Herodian. I, III, 5, Καινὰς ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθηρᾶτο. Et ibid. c. 2, 2, ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius apud eund. III, 12 ipſo pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noſter infra Philopſ. § 16, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. Long. Paſt. 2, p. 81 ed. Iungerm. ᾖσεν ἐπὶ μισθῷ τράγῳ καὶ σύριγγι. Inprimis vero ſolemne hiſtoricis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τοῖσδε dicere, in deſcribendis foederis conditionibus. Thucydid. VIII, 18 pr. Ἐπὶ τοῖσδε ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο πρὸς βασιλέα καὶ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba Waſſe ac Duker. plura produnt exempla, quae hic non repetam. At iam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praeceſſit, non ſimili fere modo reddendum, *obſides dare in has conditiones,* i. e. ſe in fidem promiſſorum obſides daturos. Poteſt ſic intelligi, ac tamen *ſuper* verti, non *inſuper;* nam obſidum traditio non adeo eſt nova actio, ſed continuatio & confirmatio prioris. Etſi non adeo multum interſit, ſi *quis* no-

vam actionem ſtatuat, & *inſuper* vertat, cum diſtinctio paulo maior, quam ſimplex comma, praecedat; quam diſtinctionem ſervandam duxi, ut erat in Pariſ. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἤθελεν ſequitur, quod poſteriorem ſenſum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ὑπισχνεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte vertas *inſuper*, vel *poſt*, ut ap. Ariſtoph. Pl. 57, Ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ. Et ibid. 1002, καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, *& inſuper dixit haec remittens* &c. Etſi πρὸς ibi magis adiuvat ſignificationem τοῦ *inſuper;* tamen Ael. 2 Var. Hiſt. 13 med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, *& praeter haec ſapiens*. Ne plura addam, quae in promtu eſſent. REITZ.

Pag. 239. *l.* 4. Τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν Ἑωσφόρον κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον) Poſteriora verba ſic perperam reddidit interpr. *& qui volet, aliorum ſit particeps:* nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, ſed ad τὸ, τὸν βουλόμενον, ut ſit, q. d. τὸν βουλόμενον ἐκ τῶν ἄλλων. Verte integrum locum: *Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, eiuſque demigrationis ſocietatem habeat ex aliis, quicunque voluerit.* L. BOS.

ead. l. 15. Δώσειν πρὸς γάμον) Sic αἰτεῖν πρὸς γάμον, Long. Paſt. III, p. 122. REITZ.

Pag. 240. *l.* 2. Ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω) Th. Magiſt. voce βούλομαι. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Ioſephus Acoſta Hiſtoriae Indicae cap. 39, lib. 4. MARCIL.

ead. l. 13. Νεκρὰ) Tacite reſpicitur ad plural. ἔμβρυα, licet ſingularis tantum praecedat; ut infra inverſo ordine, praemiſſo plurali, ſequitur ſingularis. Vid. quae notamus ad 2 Ver. Hiſt. cap. 37. REITZ.

Pag. 241. *l.* 5. Φαλλὸς) Vide Ariſtoph. Schol. in Acharn. p. 271. *Vorſt.* De his vide Συρ. Iterum infra cap. 30. SOLAN. Sed φελλὸς *ſuber*, ut 2 Ver. Hiſt. c. 45, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Πηχυαῖαι) In omnibus legitur πηχυαῖοι, quod cum aperte corruptum eſſet, mutavimus. Similem phraſin vide c. 40, σταδιαῖον τὸ μῆκος. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους) Benedictus, *ex iis homines excludunt.* Patior; ſed quomodo id fit? Certe, cum utitur verbo *excludere*, innuit ſe putaſſe ab Luciano id ſic conceptum eſſe, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur inſidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire ſenſui auctoris. Idem verbum rurſus occurrit lib. 2 Verae Hiſt. cap.

40 f. πελέκεσι γοῦν διακόψαντες ἓν τῶν ὠῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, nec dubitavit Benedictus ſibi ſimilis eſſe, *cum igitur unum ex ovis ſecuribus praecidiſſemus, pullum implumem excluſimus*, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec ſic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Noſtrum locum alii intolerantius reddunt, *in homines effingunt*, quaſi de caelando cogitaſſet Lucianus. Putamus ſimpliciter verti debere, *homines extundunt*. GRON.

ead. l. 10. Ταῖς γαμεταῖς) Frater Lucianum τοῖς dediſſe monet. Non male ad ſenſum. Sed vulgatum non moveo ſine auctoritate, quia ludit in genere, dum iidem ſponſarum loco ſunt. REITZ. Veriſſimam Reitzii emendationem confirmat Mſ. Reg. 3011: quare ſic reſcripſimus. Mox v. 12 ſeq. ex eodem Mſ. ſupplevimus ὁ ante καπνός. Deſiderabatur enim in edd.

ead. l. 16. Περικαθεσθέντες) Angl. περικαθεζόμενοι. BOURD. Etſi aoriſt. hic inſolentior eſt & rarior, immo barbarus vocatur a Th. Mag. & Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego tamen eum cum Ienſio ſervandum cenſeo, cuius verba ex Lect. Luc. pag. 11 huc transſcribi merentur. Magiſtri noſtri, ait, vox eſt, Ἐκαθέσθην, καθεσθεὶς, καθήσομαι, καθεσθῆναι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne περικαθεσθέντες ab καθεσθείς; Atqui eo uti non dedignatus eſt, non barbarus Lucianus, in Vera Hiſt. p. 726, (i. e. h l.) quamquam me non fugit, ex Cod. Angl. produci περικαθεζόμενοι a Bourdelotio. Rurſum non ita pro barbaro habendum ipſum ἐκαθέσθην, a quo ſtilum ſuum non abſtinuit Heſychius; quem in eopſe loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendaſſe operae erit: ubi enim legis Κατερέξατο, ἐκαθέσθη, ſine nulla haeſitatione lege Κατ' ἄρ' ἕζετο, ἐκαθέσθη. Praeterquam quod hunc literarum κατ' ἀρ' ordinem locus ipſe poſtulat, adi Scholiaſten veterem Homeri, qui ad Il. A, 73, & 106, haec eadem Heſychii verba habet. Haec, inquam, bene Ienſius, cuius ſententiae confirmandae gratia addo Long. Paſt. L. 2, p. 86 ed. Iung. ὑπὸ τῇ δρυῒ καθεσθέντες ἐσύριζον. REITZ.

Pag. 242. *l.* 2. Ποτὸν) Veteres edd. hic conſentire cum vulgata, annotavit Solanus. An ergo quaeſivit, num aliae πότος maſc. gen. haberent? Sed nihil opus eſt: nam & ποτὸν neutr. praeter Xenoph. Lexicis annotatum, etiam Cebes in Tab. p. 10 ed. Reland. τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν; REITZ.

ead. l. 3. Οὐ μὴν — ἀφοδ.) Haec & ſequentia ideo finxit Lucianus, ut Cteſiae ſimiles prorſus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis Photii leguntur, quem adi. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐν ταῖς πυγαῖς) Caſtius, ſi quid in exſecrando tali ſcelere, Angl. Cod. ἐν ταῖς ἕδραις. BOURD.

ead. l. 15. Θάλλουσα ἐς ἀεὶ) Thom. Mag. v. ἀεί. SOLAN.

Pag. 243. *l.* 2. Μέλι) i. e. *acetum.* Vid. Helladii Chreſtom. LA CROZE. Antiphraſin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphraſis non admittitur a viris doctis. Qualis nempe ironia eſt in illo Cael. Aurel. III, 1, quod Voſſ. affert in Inſt. Or. L. V, 13, § 11, p. m. 251: *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum ſumſerunt: ut fella, quae Graeci γλυκέα vocant, velut dulcia, cum ſint amariſſima.* Sic Aethiopem *cygnum* vocari, ex Iuven. Sat. III, 2, aliaque, vid. ibid. Et nos in Ambigg. Tit. *adiecti contrar.* & *antiphraſi*, ubi inter alia ex Iuſtin. XXIX, 1, 5, obſervamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod Aurelian. loco modo adducto quoque dicit, *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum ſpirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non niſi erecto corpore ſpiritum ducere valeant. Celſ. IV, c. 4: *Cum niſi recta cervice ſpiritus trahatur*, ὀρθόπνοια (dicitur). Sic Galenus, ſic Hippocr. definiunt, vid. Foeſ. Oecon. Hipp. REITZ.

ibid. Πονῶσιν) Ὑπνῶσιν in Mſ. BOURD.

ead. l. 3. Ἀλείφουσιν) Mſ. & Cod. Angl. ἱδροῦσιν· aliter tamen legit interp. BOURD. Ἱδροῦσιν) Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quamquam ſtare vulgata etiam poteſt, ἀλείφουσιν, ut ſcil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipſis faceſſamus mulgendo, uti *mel emungunt*, ita lac *ſudent*, auctor ſim. SOLAN. Quamvis videatur ſtare poſſe vulgata editionum priorum lectio, ἀλείφουσιν, propter γυμνάζωνται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentoſum eſt *lac ſudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo, quod praemiſerat, *mel emungunt*: totus enim eſt auctor in fingendis monſtris, quo conſiderato, iam plane frigebit vulgatum ἀλείφουσι. Verſionem tamen non immutavi, quia Geſn. ad noſtram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in Graev. ed. iam erat notata, videtur reſpexiſſe. REITZ.

ead. l. 10. Τῇ γαστρὶ) Ridet Lucianus hiſtoricum aliquem, qui talia animalcula dari tradidiſſet, ſed immerito: nuper enim poſt noſtrorum hominum ad Indias utraſque navigationes compertum eſt, exſiſtere genus quadrupedis, cui ſub ventre pera quaſi eſt, in quam ſe pulli recondunt. Cuiuſmodi Canta-

Phrigiae anno MDCC vivam circumlatam earum rerum curioſi omnes viderunt. Adi etiam Aelian. de An. I, 17. SOLAN.

ead. l. 11. Ὥσπερ) Ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὥσα.

ead. l. 13. Οὐδὲ ἧπαρ) Eleganter pro οὐδὲ ἔντερον, οὐδὲ ἧπαρ. Vid. Bos de Ellipſ. REITZ.

ead. l. 16. Μαλθακὴ) Sive μαλακὴ, quod eodem redit. *Veſtes molles* alibi ſunt *ſericae.* Ἱμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notiſſima ex Evang. Matth. XI, 8; ubi Iac. Elſner. plura ex profanis auct. & Lucian. Fugit. Epiſt. Saturn. & de Salt. adduxit. Conf. de Salt. c. 2, ubi μαλακαῖς ἐσθῆσι tamen ſcribitur, non μαλθακαῖς, quod Hippocrati familiarius, ut μαλθακὴ νοῦσος, *mitis, remiſſus morbus,* I Aphor. 7. Et millies alibi; ſed & Atticis utrumque uſitatum eſſe, nimis notum eſt. REITZ.

Pag. 244. *l.* 15. Εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ) De oppoſitis his praepoſitionibus v. ſupra Quom. Hiſt. c. 42. REITZ.

Pag. 245. *l.* 13. Παρήειμεν) Reſcripſimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011. In edd. enim legebatur περιήειμεν, contra ſenſum. Περὶ & παρὰ ſaepe confundi a librariis, notat B. de Ball.

ead. l. 14. Ἐν χρῷ) Sic ſupra Ζεύξ. c. 6 f. SOLAN.

Pag. 246. *l.* 8. Ἄνθρωπον μὲν οὐδένα) Ita Mſſ. Regg. 2954 & 3011. Impr. ἄνθρ. οὐδένα μέν.

ead. l. 15. Οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν) Ἀδικεῖν eſſe vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut Thucyd. L. II, p. 103, & V, 400, & Apocalypſ. IX, 4, ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον, adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Elſner. ad N. T. T. 2, p. 453 ed. Traiect. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν) Sic Icarom. cap. 23, & D. Sic. XIII, c. 83, p. 608, intellecto τραπέζῃ, ut L. Bos docet. Alios probare ἐπὶ ξένια, ſcil. δῶρα, vid. Weſſ. ad Diod. l. d. REITZ.

Pag. 247. *l.* 5. Σβεσθῆναι) Videtur hoc commento ridere philoſophos, qui animas eſſe naturae igneae ſtatuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex Cic. Somn. Scip. c. 3, ubi Commentatores vide. Unde quibuſdam opinio ſedebat, aquis ſuffocari mortis eſſe genus omnium peſſimum, quod anima ſic penitus exſtingueretur. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπως ἔχοιεν) Conf. mox c. 33, ubi ὡς ἔχει. Sed 36, ὅπως bis. SOLAN.

ead. l. 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Ex Ariſtophanis avibus ſumta urbs v. 820 ſeqq. Κοττυφίωνος nomen non mutarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. GESN.

ead. l. 15. Κοττυφίωνος) Ait, ſe perveniſſe in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cuius rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. Puto ſcri-

pſiſſe Lucianum Κοκκυφίωνος, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύζω. GRAEV.

ibid. Ἀριστοφάνους) Ariſtoph. Ὄρν. p. 565. SOLAN.

Pag. 248. *l.* 3. Πυρώδεις) Angl. πυροείδεις. BOURD. Πυροείδεις A. & P. Reliqui πυρώδεις, niſi quod *Fl.* πυρώδης, *Iunt.* πυρόδεις habent. SOLAN.

ead. l. 5. Μαλακῶς ἐνδιδόντος) Conf. ſupra Apol. pro Merc. c. 4, καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius Hermot. c. 24, ubi plane ſimilem phraſin ex Ariſtoph. Plut. 488 addidimus. Et infra Toxar. c. 11. Ubi Ienſ. vim huius verbi pluribus explicat. Oppoſitum ἐπιδιδόναι vide hac ipſa Ver. Hiſt. c. 6. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα) Elliptice pro ἀποῤῥίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεῶς, ἐνηχόμεθα. Pariter Lucas in Act. Apoſt. XXVII, 43. L. BOS. Vide etiam Ἀλ. c. 9. SOLAN. Adſcripſerat Solanus, aliquem coniectaſſe, forſan ἀποῤῥυψόντες legendum. Sed ἀποῤῥύψοντες voluit, a ῥύπτω *abſtergo, ſordes abluo,* tumque profecto non male quidem: verum vulgata non eſt movenda, nam & ſic in loco N. T. quem L. Bos indicat, ἐκέλευσε — ἀποῤῥίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι. REITZ.

Pag. 249. *l.* 2. Φαλλῶν) Idem vid. ſupr. c. 22. SOLAN. Quales deſcribit in lib. de Dea Syria Noſter. GESN.

ead. l. 3. Σκόλοπας) Confer ſupra de Merced. cond. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 5. Περιβάλλοντες) *Fl.* optime. Reliquae περιλαβόντες. SOLAN. Florentinam eo lubentius ſecutus ſum, quod hoc verbum de amplexantibus & oſculantibus proprie uſurpatur. Sic Long. Paſt. IV, 125, (ed. Moll. p. 133, numero per errorem typothetarum depravato) οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV, p. ult. Δάφνις τε καὶ Χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert, illic laetitiae ſignum eſſe, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aeque ſe amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. REITZ. Mſ. Reg. 2954 περιβαλόντες, probante B. de Ball.

ead. l. 7. Συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν) Contra mentem Luciani reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidiſſet.* Contra mentem Luciani, inquam: nam navis illa prorſus non fuit confracta, nec dentibus belluae, nec in eius ventre, ſed integra iterum emiſſa, quando mortua erat bellua, ut videre eſt in principio L. 2 Ver. Hiſt. Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os eius belluae, & vacua inter dentes ſpatia adeo vaſta fuiſſe, ut opus non eſſet dentibus prius confringere navim, & ſic per partes

eam abſorbere, ſed integram navim illaeſam per dentium raritates facile potuiſſe tranſire. Vertas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit. ſed per eorum interſtitia navis in ventrem decidit.* Haec in Obſ. Crit. pag. 52. L. Bos. Nihil mutandum. Iam obſervarunt Grammatici ſaepius duplicari hic literam Ῥ. Adde etiam Ἱστ. β, prope finem. Solan.

ead. l. 10. Κῦτος) Ferri non poteſt κῆτος. Lege itaque cum *Fl.* κῦτος. Vide tamen Breerwood p. 133 *Of long.* &c. Solan. Lubens arripui ſcripturam Florentinae; nam vulgata κῆτος, *cete*, ſenſum exhibet ſatis abſurdum. Etſi enim vel omnia huius hiſtoriae commenta merito abſurda dixeris, tamen orationis nexus non debet eſſe abſurdus. Nihil autem in ſequentibus eſt, unde liqueat, homines in *ceto* ſedentes, alium *cetum* vidiſſe. Sed quid ſimplicius eſt, quam ut in eo latentes, partes eius internas perluſtrarint? Quare κῦτος hic intelligo *tartareum capacis alvi ſpecum*, ut Phaedr. loquitur IV, 5, quem tum perſpicere dabatur, cum bellua hiaret, lumenque ante negatum per os admitteret. Eſt vero κῦτος proprie alveus navis; vid. Polluc. Onom. I, 87, p. 58. Et *venter;* vid. notam Kuhnii. Ediderunt autem in Polluce κύτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mſſ. habere κῦτος. At verſa vice L. 2, p. 171, κῦτος dedere, cum Mſſ. ibi κύτος legere affirmet editor. Quod quidem cur factum, non video: nam ſi differentiam ſtatuiſſent, quod poſteriore loco *cranii capacitas* ſignificetur, monuiſſent forſan. Verum nihil differentiae video, cum de quavis capacitate vas ingens referente dicatur; nec adeo moror accentum, qui in ſyllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῦτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, νῖκος, & ſimilia, quae circumflecti amant. Adde Alciphr. 3, Ep. 7, p. 292, qui κῦτος τῆς γαστρὸς, *capacitas alvi.* Et Diodor. Sic. III, cap. 40 m. qui pro *alveo navis.* Verſio Geſneri ad vulgatam eſt compoſita, ideo reliqui eam, ſed mutatae lectionis verſionem ei adiiciens, ne mihi nimis ſumſiſſe dicar. Reitz. Ut probo lectionem κῦτος, quam ſecuturus eram ſcilicet, ſi videre mihi contigiſſet; ita vulgatam κῆτος abſurdam non puto. Quem enim piſcem antea, qualis extra eſſet, viderant, eundem, non alium in illo cetum, qualis ſit intus vident. Ceterum iuvat, dum iſta retracto, obſervare, nomen κῦτος praeclare illuſtratum a D. W. Trillero Obſ. Crit. p. 215, ubi idem nomen recte abiudicat Heliodoro Aethiop. 9, p. 445 pr. & ibi non κῦτος ἅπαν τὸ ποτάμιον, ſed Nilum κῦδος ἁπάντων ποταμῶν, legendum eſſe. divine coniecit, κῦδος ipſe μέγα gentis no-

ſtrae, & Apollinearum artium omnium ſingulare ornamentum. GESN.

ead. l. 16. Γοῦν) Ita ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011 expreſſimus pro vulg. οὖν, ut vitetur hiatus.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Ἐν τῷ περὶ &c.) Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, iam in ſedem ſuam retractum. REITZ.

Pag. 250. *l.* 14. Ὀξέως) Florentinae lect. ὀξέος malam eſſe, vid. mox c. 40 f. SOLAN.

Pag. 252. *l.* 2. Τοι) Quid haec particula ſaepe in oratione, quaſi ſupervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in loco legendum cenſeo σοι. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες) Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque Alciphr. I, Ep. 2, p. 12, ἀφεὶς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφεὶς δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Bergler. plura ſimilia affert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. REITZ.

ead. l. 8. Τε) Deficiens in edd. τε ſupplevimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011, propter ſequens καί.

ibid. Ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν &c.) A ſcopo aberravit, qui haec ita tranſtulit: *ille vero, non prius dicam*, inquit, *nec intelligetis ex me, quam hoſpitio excepti praeſentibus bonis fruamini.* Senſus eſt: *ille vero negavit ſe dicturum, aut ex nobis ſciſcitaturum eſſe prius, quam hoſpitalia ſua, quae habebat, nobis impertiſſet.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis, quae ſequuntur: ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξῄει. L. BOS.

Pag. 254. *l.* 3. Λουόμεθα) Huc pertinet, quod Ienſ. in Lectt. Lucian. pag. 11 & 12 monuit, ſcribens: Λοῦμαι, inquit Thomas Mag. πάντες Ἀττικοὶ, καὶ λοῦσθαι. Sed & λούομαι habet Lucian. in Ver. Hiſt. p. 337, (i. e. hoc loco.) Haec ille. Ariſtoph. vero amat λοῦσθαι & λούμενος dicere: ἀπέλου tamen pro ἀπέλουε Biſetus ait metri cauſa dictum, vid. Maittaire de Dialectt. pag. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: ſed & Nigr. c. 13, λουόμενος, non λούμενος, ſine varietate legitur, nec non poſtea; quare rurſum aio, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. REITZ.

ead. l. 16. Τριτωνομένδητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις) Interpres: *Tritonomendetes, ſuperioribus partibus ſimiles hominibus, inferioribus vero felibus.* Male.

Γαλεῶται hic non ſunt feles, ſed piſces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae.* Sed ratio compoſitionis huius vocis quae? Triton fingitur quidem monſtrum marinum, ſuperiore parte hominem referens, ſed μένδης eſt hircus, ſive ipſe Pan. Vide Herodot. lib. II, c. 46, & Suidam. Mihi non liquet: quaerant otioſi. Quid enim μένδης cum Xiphia, aut etiam fele, ſi id malis, habet commune? GRAEV. Τριτωνομένδητες appellatio monſtri ex Tritone, marino homine, & hirco compoſiti, quem Μένδητα eſſe Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεώτης, ſive *ſtellionem* dicas, ſive *felem*, ſive *muſtelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna ſit, ut modo circa Ἀεροκόρακας obſervatum eſt. GESN.

Pag. 255. *l.* 1. Θυννοκέφαλοι) In *S.* Κυνοκέφαλοι. In reliquis Θυνοκέφ. quod ego cur mutarim, manifeſtum eſt; vide etiam cap. 38. SOLAN. Θυνοκέφαλοι Aldus, quod ortum videtur ex Θυννοκέφαλοι, q. d. *thunnicipites. Thunnus* piſcis nobilis, cum *cancris* commode iungitur. Si allegoriam ſpectes, notum eſt, brutum quendam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipſe quoque Aldus dedit Κυνοκεφάλους. Et κύνα quoque piſcem eſſe, notum. GESN. Etſi Pariſina Κυνοκέφαλοι praeferebat, tamen in verſione *Thynocephali* expreſſum erat: unde facile patet, quid edi voluerit. REITZ.

ead. l. 2. Ἑαυτοὺς) Et ſic legere Florentinam cum Iunt. notaverat Solanus. Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. Ἑαυτοὺς enim ſic amare poni pro ἀλλήλους, *ſe invicem*, vel *mutuo*, niſi ſatis notum eſt, vid. ex veteri Lexico, in Biblioth. Coslin. pag. 233, quod ait: ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde Thucyd. IV, 25, καὶ παρακελευόμενοι ἐν ἑαυτοῖς, *& ſe mutuo adhortati.* REITZ.

ibid. Πεποιημένοι) Active hic ponitur, ut εὑρημένη ſimiliter active ap. Alciphr. I, Ep. 8, καὶ δέομαι τὸ λῷον εὑρημένην συμβουλεῦσαι. Ubi Bergl. bene monet, praeter alios ſic ſaepe Demoſthenem loqui, ut εὑρημένοι τιμὰς &c. Noſter ſupr. Deor. Dial. XIV fin. Θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον. Ac non ſemel alibi; quae loca indicabit Ienſ. ad Tyrannicid. Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienſes, qui praedia poſſidebant, & qui ſervos. Licet & alibi id ſignif. quod poſſidetur. Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 4. Ibid. v. 7, ἐωνημένος, *qui emerat*, cum etiam ſit, qui *emtus* eſt; vide commentt. Sed & praeterita paſſiva aliorum modorum interdum ſic ponuntur, ut Herodian. I, 13, ἐδεδούλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπαλληλοι — σώ-

ματος ἡδοναὶ, *ſubiugabant omnem eius animam aliae ex aliis voluptates*. Permulta eiuſmodi congerere liceret. Sed haec iam ſufficiant. Reitz.

ead. l. 3. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον καὶ δρομικώτατον) *Pſittopodes genus bellicoſum & velociſſimum.* Forte Ψηττόποδες, qui habebant pedes inſtar paſſerum, a ψῆττα paſſer, ſc. marinus. Graev. Vera huius nominis ſcriptura ex phraſi petenda eſt admodum inſolenti, quae in Λεξ. c. 3 legitur: ἀγρὸν δὲ ᾠχόμην ψύτταν κατατείνας, οἶσθα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, quod non eſt, ut viſum fuit Micyllo ſomnianti vertere, *ſed rus ibam, ubi ripae aggerem protendi;* ſed ut recte Benedictus, *contento curſu rus ivi.* Unde lux Heſychio in voce ψύττα. Sed vide, quae ad eum locum annotata reperies: aut ſaltem adi Epiſt. Sat. ad div. c. 5, ubi haec verba, ſic emendata, leges: ὗς δὲ καὶ ἔλαφος ὀπτώμενοι μεταξὺ δρασμὸν βουλεύσουσιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου ἐς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείνασαι ἄπτεροι καὶ αὐταὶ, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. Lege itaque Ψυττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc eſſe nominis, etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. Solan. Legendum videtur Ψηττόποδες, ut cum Παγουράδαις ſocientur melius: piſcium enim nomina Ψῆττα & Πάγουρος. Ψίττα quid hic ſibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψῆτταν etiam adhibet noſter Ἀναβ. 549. Sed tanto minus aliquid mutare auſim, quia ſaepius idem nomen eodem modo ſcriptum recurrit. Gesn.

ead. l. 6. Τοῖς Ψιττοπόσιν) Τοῖς non aderat in edd. Addidimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 9. Βιοτεύσωμεν) Patet, vel me tacente, Lucianum ſcripſiſſe, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾷν ὅπως συνησώμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν, non, ut editum eſt, βιοτεύσομεν. *Eſt autem operae pretium, ut proſpiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione victuri ſimus.* Iens.

ead. l. 17. Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης) Obſcure verſio Pariſina, *iam pacti tempore imminente.* Sed προθεσμίαν eſſe *conſtitutum tempus*, ut in Epiſt. ad Galat. IV, 2, ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς, producto hoc Luciani loco, alioque ex eiuſd. Nigrino, Plutarcho item & Aeſchine, poſt alios docuit Elſner. ad N. T. l. c. Reitz.

Pag. 256. *l.* 6. Ἐξοπλισάμ.) Sic Coll. P. & L. At impreſſi omnes ἐξαυλισάμενοι. Solan. Vulgatam ἐξαυλισάμενοι ſervavi, etſi ἐξοπλισάμενοι intellectu facilius eſt. Poſſet enim ἐξαυλισ. ſignificare *e tentoriis, tuguriis, exciti;* quaſi oppoſitum τῷ

ἐναυλίζομαι. Et ſic video Geſnerum accepiſſe: at non invenio auctoritatem; ideo ſuſpectum habeo iſtud verbum, donec alibi invenero. REITZ.

ead. l. 15. Τοὺς φωλεοὺς) Frater monet legendum τὰς φωλ. contra edd. REITZ.

Pag. 257. *l.* 5. Θυννοκέφαλοι) Ut cap. 35. Sed hic omnes, excepta *B.* 2. Κυνοκέφαλοι habent. SOLAN. Confer omnino ſupra c. 35. Pariſina hic iterum Κυνοκέφαλοι cum reliqq. In verſione tamen iterum quoque *Thynocephali;* quare, ſi vulgata ſupra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. REITZ.

ead. l. 9. Ἀντήχει τὸ κῆτος) Weſſel. ad Diod. III, c. 16, n. 12, coniicit ἀντέχει τὸ κύτος, quod κύτος teſtudinis cruſtam ſignificet, ac ſic frequenter Diod. Sed ignoſcat, ſi nihil adhuc mutem, propter continuo praemiſſum in Luciano πολλῇ βοῇ χρώμενοι. Clamori enim hic bene reſpondet Eccho, & uſitatum hiſtoricis clamoris iſtius ante pugnas repercuſſionem commemorare. REITZ.

Pag. 258. *l.* 15. Ἅπαντα ὢν) Quamquam ſic etiam ferri poſſit, malim ἁπάντων ὢν. SOLAN.

Pag. 259. *l.* 6. Εἴκοσι καὶ ὀκτὼ) Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic ſtatim poſt numerum prolatum τούτων δὲ &c. ut neceſſe ſit, maiorem a Luciano fuiſſe ſcriptum, quem LXX fuiſſe exiſtimo. Sed res nihili eſt in tali libro. SOLAN.

ead. l. 11. Σταδιαῖον) Sic πηχυαῖοι ſupra c. 22; & ἡμισταδιαίους hoc eod. cap. REITZ.

ead. l. 13. Πῦρ ἦν) Homer. Il. E, 4. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ ἄνεμος) Vulgo ἄνεμος ſine articulo, quem reſtituimus ex Mſ. Reg. 3000.

ead. l. 16. Ἦ) P. L. & ed. *Iunt.* In reliquis οἷ. Alludit ad Homeri locum in margine deſignatum; quem Zoilus etiam carpſerat, immerito. (Vid. Didym.) SOLAN.

Pag. 260. *l.* 6. Ἐκβληθεῖσαι) Qui *diſſolutae* interpretati ſunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, ſi in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc ſenſu dixerit, quo hic opus eſt. Itaque analogiam, & vim τῆς ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, ſecutus ſum. GESN.

ead. l. 13. Σπόγγοις) Corruptam hanc vocem arbitror; ſed quid reponam neſcio. Nec res tanti eſt. SOLAN. Giſb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 64 coniiciebat κόγχοις, notante cl. B. de Ball. Sed nihil opus mutatione.

Pag. 261. *l.* 7. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν κρουσάμεναι) Nimis

ſaepe & erudite hoc genus loquendi illuſtratum eſt ab praeclaris ingeniis, quam ut voces poſtremas intelligamus cum Micyllo ſimul & Benedicto *colliſa puppi*. GRON.

ead. l. 8. Πρύμναν κρούειν) Imperitiſſime vertitur, *αἱ δὲ πρύμναν κρουσάμεναι ἔφευγον*, *reliquae colliſa puppi fugerunt.* Siccine? colliſa puppi poterant fugere? Verte, *reliquae remis inhibentes fugerunt.* Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis*. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non converſa navi fugiebant, ſed paulatim euntes ceſſim, & remis inhibentes curſum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πάνυ I. Frid. Gronovius lib. IV Obſervat. cap. ultimo, quem vide. GRAEV.

ead. l. 11. Κατέδυσαν) Paſſive accipias neceſſe eſt: nam numerus non patitur, ut de hoſtium inſulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic Polyaen. I, p. 77, & paſſim. SOLAN.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. *l.* 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Inſcriptio Scholiorum hic rurſus erat *ἀληθινῶν διηγημάτων*· vid. princ. 1 VER. HIST. quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omiſi. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποθανεῖν) Nihil opus eſſe τῷ ἔμελλε, quod Vorſt. ingerit, attendenti patebit: ſatis enim commode ad διέγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel ſic elegantius, quam ſi quidquam addatur. Sic fere Athen. VI, pag. 246 C. Συμπότας φησὶ — *συνάγεσθαι ἐξ ἁπάσης τῆς πόλεως, οὓς προσαγορεύεσθαι γελοιαστάς*. Ita & Salluſt. Iug. cap. 113, 3: *Dicitur ſecum ipſe multa agitaviſſe, — quae ſcilicet tacente ipſo, occulta pectoris pateſeciſſe*. Plura addere in re nota non libet. At potuit Vorſtii mens fuiſſe, ἔμελλεν hic per ellipſin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἔσεσθαι plene enuntiatur; tumque nihil contra dico. REITZ.

Pag. 264. *l.* 4. Μεγάλαις δοκοῖς) Hunc locum in corrupto Codice cum legiſſet Thomas Magiſter, incaute ſecutus eſt, quam illic inveniebat, ſcripturam. Noſtri Codices omnes habent *μεγάλαις*, recte. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες) Cum vertiſſent alii, *per raritatem dentium educentes & explicantes*, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam*. Sed turbatiſſime hic nugantur

omnes, & illud *explicare* nihili eſt. Verte, *per raritates tradu-ctam & ad dentes religatam.* Id enim eſt hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli, ἐκείνην μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ηὐλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια. Et translate in Amoribus, ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος περιῄειν. GRON.

ead. l. 9. Καὶ) Καὶ abſens in edd. reſtitutum ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

Pag. 265. *l.* 2. Ἐπάγη) Ridet. At noſtra aetate ſatis iam compertum eſt, mare ipſum ſub Arcto, hibernis totis menſibus, glacie rigere, & vix aeſtivis tutum. SOLAN.

ead. l. 10. Προσελθόντες) Lege προελθόντες. SOLAN. Non dubito, quin Solani emendatio ſit vera; nam προελθόντες, *prodeuntes* ex illa fovea, meliorem ſenſum praeſtat, quam προσελθόντες, *accedentes:* quia tamen Codd. nullis nititur, intactam ſivi vulgatam. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ἀπωλώλειται) Hoc verbum, ut ſuſpectum, notaverat Solanus: coniicio itaque, eum maluiſſe ἀπωλώλει, vel ἀπωλεῖτο, quod non improbem. REITZ.

Pag. 266. *l.* 4. Ὥσπερ ὁ Μῶμος) Lucianus hic alludere videtur ad id, quod de Momo ſcripſit Ariſtoteles de partib. animal. lib. III, eum naturam incuſaſſe, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius poſſent ferire. Id Lucian. in Nigr. COGN. Conf. ſupr. Nigr. § 18, (ex diviſ. Hemſterh. eſt § 32.) & Hermot. c. 20. SOLAN.

ead. l. 13. Ὄψον μὲν) Ita dedimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011, pro vulg. ὄψον τε. Μὲν reſpondet ſeq. δὲ — ποτὸν δέ.

ead. l. 15. Τυρῶ) Huius fabulam repete ex Ἐν. Δ. XIII, & adde, ſi lubet, Φιλοπ. c. 6. SOLAN.

Pag. 267. *l.* 11. Φελλῶ) Nota etiam eſt Φελλὸς Pamphyliae urbs, itemque Φελλεὺς mons Atticae &c. Vide Stephan. Byzant. h. v. GESN.

ead. l. 12. Συνωδοιπόρουν) Conf. Hermot. c. 13. SOLAN.

Pag. 268. *l.* 3. Ἀπ' αὐτῶν) Ita reſtituimus, auctoribus Mſſ. Regg. 2954 & 3011. Deſiderabantur enim in edd. duo hae voc.

ibid. Κατὰ δὲ τὴν πρῶραν) Proditum eſt a veteribus poëtis, eſſe quaſdam in Oceano inſulas, ad quas poſt mortem deferuntur eorum animae, qui ſancte religioſeque vixerint; Homer. Lucian. de Luctu. COGN.

ead. l. 7. Ἡρόδοτος) Herodot. III, p. 123. SOLAN.

Pag. 269. *l.* 4. Ἐπηρεμίοις) Quamquam enim vox ſit inſo-

lens, aptiſſima videtur. Verbo ἐπηρεμέω utitur Ἐρωτ. cap. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus, ἐπ' ἐρημίας, *in deſertis*. SOLAN.

ibid. Πλαγίων αὐλῶν) Dum quis meliora me doceat, intelligo fiſtulas obliquas, *Querpfeiffen*, (Belg. *Dwarsfluiten*) ſuſpenſas voti cauſa a paſtoribus in locis deſertis, ſpecubus, arboribus, quas ſonum aura ſpirante edere, nihil impedit. Tales ſunt apud Longum Paſtor. lib. I, p. 5, 19, ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. Plura ibi Mollius. GESN.

ead. l. 5. Βοὴ &c.) Hunc etiam locum in depravatiſſimo Codice legerat Thomas Magiſter, quem vide in voce ἀθρόος. Noſtri Codices non ἄθρους, ſed οὐ θορυβώδης habent. SOLAN.

ead. l. 7. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν) Non debuit verti, *ad tibiam vel citharam ſaltant*; neque enim κροτεῖν eſt ſaltare: & certe erat quoque modulatus plauſus. Utique & in Pſeudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus *cymbala pulſantem*, ſine mentione ſaltandi; & in Saltatione κροτοῦντα τε προσέτι καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit, *applaudens & laudibus indecentiſſimis acclamans*. GRON.

ead. l. 12. Περιπλόοις) Angl. περιπόλοις. BOURD. Περιπολ. A. P. L. *S. A.* Impreſſi vero omnes περιπλόοις, ante *S.* quae recte mutavit. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς) Rhadamanthus, Lyciae rex, filius Iovis ex Europa, Minois & Aeaci frater, vir iuſtiſſimus. Vid. Virg. VI Aen. COGN.

Pag. 270. *l.* 2. Αἴαντος) Occubuit ad Troiam, ut ſcribunt Sophocles in Aiac. & Dictys Cretenſ. in Hiſtor. COGN.

ead. l. 3. Κατηγορεῖτο) Leve admodum eſt vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum, a tot editoribus non eſſe ſublatum. In omnibus enim exſtat κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ pro ἐκατηγορεῖτο, quod puer videat. GRAEV. Ἐκατηγορεῖτο) In omnibus antea legebatur, κατηγορεῖτο· & ſane ſic paſſim apud hunc, Prometh. fin. Ib. c. 4 f. Νεκρ. Δ. XXVII, & Μενιπ. c. 19, eodem modo, quo hic in impreſſis. Sic & Fab. Aeſop. Delect. Fab. X, vitioſe; & Aeſop. Fab. 72, & apud Demoſth. c. Mid. p. 409 A. SOLAN. Solanus cum Graev. ſentiens, ἐκατηγορ. ſcribendum eſſe etiam in marg. *Iunt.* notavit. Ego vero cur neutri obſecundem, dicam. Miror autem Graev. tam confidenter dicentem, vel puerum videre, ἐκατηγορεῖτο ſcribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruiſſet ſaltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit vir ſum-

mus, verbum eſſe compoſitum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis eiuſmodi compoſita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγορεῖτο, etſi Lexica ſine auctoritate afferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius ſuſpectum eſſet: nam Thucydides, Atticae puritatis norma optima, I, 95, καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτοῦ. Iterum ibidem paulo poſt, κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμὸς, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperf. act. gerit augmentum in fronte ap. Aelian. V. H. III, 19, λαλοῦντος κατηγόρει. Idem XII, 12, ἐστεφανοῦτο — τὸ δὲ στεφάνωμα κατηγόρει αὐτοῦ. Nec aoriſt. id habet apud eund. I, 34, πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde Herodian. VI, 9, § 1, τοῦ τε Μαξιμίνου — κατηγόρει, & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat ſervanda, etiamſi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec tamen abiectum eſſe augmentum dixeris, ut in Zeux. § 10, κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον· quod in nonnullis temporibus, maxime in pluſquam perf. paſſiv. etiam in ſoluta oratione ſaepe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο, δεδώκεισαν pro ἐδεδώκεισαν, diximus ad 1 Ver. Hiſt. c. 13. Ita & Iungerman. ad Long. Paſt. 220 εὔχοντο & ηὔχοντο promiſcue ſcribi, aliaque ſimilia docet, & fruſtra illud εὔχοντο, quod ap. Long. III, p. 94, editum conſpicitur, in ηὔχοντο mutari, obſervat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρηκα locis ab Solano citatis, Noſter ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua eius teſtimonia contra ipſum faciunt. Et Graevius, ad Mort. Dial. XXVII § 7 f. ad verba ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etſi tempus imperf. & ibi eſt, nihil dixit. Reitz.

ead. l. 5. Νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τοῦ ἐλλεβόρου) Th. Magiſt. v. πίομαι. Solan. Sed ἑλλεβόρου adſpirate apud Thomam invenio. Reitz.

ead. l. 11. Τοσαῦτα) Sic pro τοιαῦτα, quod eſt in ed. Reitzii, reponendum ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011 monuit cl. B. de Ball. Sed ita iam ſcriptum offendimus in ed. *B.* 4. & *S.*

ead. l. 14. Περὶ προεδρ.) Conf. Dial. mort. XII pr. Solan.

ead. l. 17. Παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσ.) Th. Mag. v. Παρά. Solan.

Pag. 271. *l.* 3. Οὗτος) Sic lego pro οὕτω, quod in omnibus hic reperio. Solan.

ead. l. 15. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινοι) Benedictus, *portae ex ſolo cinnamomi ligno.* Item infra, εἰς ναῦν μονόξυλον, *navim ſolido ex ligno conflatam.* Quae verſiones quam ſint ab-

ſurdae, docet ipſe, cum ſtatim βωμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide.* Id enim vult, iſta non eſſe compoſita ex fruſtis, ſed ex una trabe & ſegmento arboris tam magnae exſecta. GRON.

in Schol. Αὕτη μὲν οὖν &c.) Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae I. Clerici anſam dedit; quam, quia iam huius loci non eſt, omiſimus. Adi modo Apocal. XXI, 10, & ſeqq. ut, quam haec illis ſimilia ſint, videas. SOLAN.

Pag. 272. *l.* 6. Πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν) Vid. ſupra Catapl. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 9. Πυέλοις) Πύελος, ὄρυγμα, ἐμβατὴ, ἔνθα ἀπολούονται. Ariſtoph. Schol. *Vorſt.* Vid. Ἱππ. c. 6. SOLAN.

ibid. Ἐσθῆτι) Si priſtinam verſionem reſpicias, quae habebat, *utuntur autem veſtibus purpureis* &c. ſtatuas ἐσθῆσι legendum, ut referatur ad πορφύροις. Sed ut conſtructio ſic evadat facilior, ſenſus tamen erit deterior: nam nihil adeó mirum foret, ſi veſtes tantum purpureae dicantur; ſed magis mirum, aranearum telas ipſas eſſe purpureas; quales lanas aevo aureo promittit Virg. Ecl. IV, 45, *Sponte ſua ſandyx paſcentes veſtiet agnos,* & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus, *pro veſtitu utuntur aran. telis per ſe purpureis.* Interim, ſi a colore receſſeris, hodie non adeo mirum, veſtes ex aranearum telis poſſe confici, cum noſtra memoria id in Gallia experimenti cauſa factum ſit. REITZ.

ead. l. 15. Ὁμοιότητα) Angl. ὡραιότητα. Aliam tamen lectionem ſecutus eſt interpres. BOURD.

ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἅψ.) Deſcribit eleganter umbras apud inferos, poſſe quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde ſubtilia, quae non tam corpora ſint, quam corporis inſtar. Sed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In ſumma videtur eorum anima nuda circumvagari, ſimilitudine corporis circumdata. Ac niſi quis tetigerit, non poſſit deprehendere non eſſe corpus, quod videt. Nam ſunt ut umbrae rectae, non nigrae.* Latina verſio εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae ſic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non eſſe corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae.* Videntur enim, licet non tangantur. GRAEV.

Pag. 273. *l.* 1. Σκιαὶ ὀρθαὶ) Umbrae aliae in libero loco ſtantis hominis humi iacere ac trahi videntur: hae, inſtar homi-

nis ipſius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura ſua nigrae; hae coloratae tum carnis colore, tum veſtium. Ceterum ita recte me interpretatum poſt alios hunc locum arbitror, licet aliter ſummo viro videatur. GESN.

ibid. Οὐ μέλαιναι) Non ſicut noſtrae, iacentes & nigrae, ſed corporibus veris, ſi ſoliditatem excipias, ſimiles. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀπώραν) (Ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδη τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωρακινὰ, μῆλα ἀππίδια, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. Conſt. Γεωπ. L. X.) *Vorſt.* SOLAN.

Pag. 274. *l.* 16. Στόμασιν) Parum concinne hoc quidem, niſi cum Ariſtophanis Socrate ὀῤῥοπυγίῳ facias canentes. SOLAN.

Pag. 275. *l.* 6. Τοῦ Ὁμήρου) In edd. non legebatur articulus τοῦ, quem repoſuimus ex Mſ. Reg. 3011.

ead. l. 9. Εὔνομος) Muſicus is clarus, cuius hiſtoriolam lege, quam narrat in Προτρ. Clemens Alexand. ſub ipſum initium, de cicada chordae fractae vicem ſubeunte. SOLAN.

ead. l. 11. Στησίχορος) Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, niſi placato palinodia oblaeſo numine, videre potuit. Lucian. Macrob. COGN.

ead. l. 12. Ἑλένης) In Helenam poëma inclementius ſcripſerat, ob quod a Caſtore & Polluce luminibus orbatus, cantata rurſus palinodia viſum recepiſſe fertur. Vid. Philoſtr. VI, 245, & Plat. in Phaedro; adde Iſocr. Ἑλ. ἐγκ. p. 329. SOLAN.

ead. l. 17. Περὶ) Angl. παρά. BOURD. Παρὰ) Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitioſe. SOLAN. Infra vero cum dativo, hac ipſa Diſſert. cap. 33 pr. πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις. REITZ.

Pag. 276. *l.* 4. Ἡμιθέους) Semidei non integri Dii, neque homines; ſed altero parente divino, altero humano: aut Semidei ratione virtutis. Tertullianus quatuor Gentilium Deorum differentias fuiſſe ſcribit, quorum quidam ſelecti & maiorum gentium Dii vocati ſunt, quidam Semidei & Heroës, quidam Medioximi, & quidam Semones. COGN.

ead. l. 5. Λοκροῦ Αἴαντος) Ob violatam ab eo Caſſandram. SOLAN.

ead. l. 9. Νουμᾶν) Omnes, quotquot vidi, libri Νομᾶν. Sed vide Ἀποφρ. c. 8, & Μακρόβ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Τέλλον) Vide Ἐπισκ. c. 10, & Plut. SOLAN.

ead. l. 11. Ἄνευ Περιάνδρου) Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domeſticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, deceſſerit; quod ſapientis non eſt. At ſi Aelianum audias, duo Periandri fuerunt, ſapiens alter, alter tyran-

nus; Var. Hiſt. XII, 35. Sed foede corruptus locus eſt ille Aeliani. Fuere quidem duo Periandri, ſed uterque tyrannus; ſapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide Diogen. Laërt. p. 25, & Menag. not. p. 36. Qui *Periandrum* VII ſapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. Plut. Solon. 154, 2.) Plato vero *Eudoxum*, teſte Diog. Laërt. 7 F. ſed in Protag. 206 F. ubi ſapientes Plato recenſet, *Eudoxus* ille non comparet. Immo Diogenes ipſe 10 D. *Myſona* ibi pro *Periandro* a Platone ſuffectum obſervat. Vere itaque cenſet Menagius, priorem Diogenis locum ſcioli eſſe gloſſema, quod in textum abſurde receptum eſt. Vide notas eius ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII Sapientum ſpectant. SOLAN. Periander inſula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus eſſet, & oppreſſam ſervitute Corinthum teneret. GESN.

ead. l. 12. Ἀδολεσχοῦντα μετὰ Νέστορος) Quod optabat in ultimis ſermonibus ſuis, a Platone in Apologia & Xenophonte ſervatis. GESN.

Pag. 277. *l.* 10. Ὥστε γῆμαι Λαΐδα) Serio accepit Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 138 D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Iocoſe enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruiſſe traditur Diogenes. Vid. Diog. Laërt. 144 E. & 150 E. ἐρωτηθεὶς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155 B. ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας· γάμον μηδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τὸν πείσαντα τῇ πεισάσῃ συνεῖναι. SOLAN.

ead. l. 15. Τέταρτον — ἐλλεβορίσῃ) Vide ſupra B. πρασ. cap. 23, & Ἑρμ. c. 86. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐλλεβορίσῃ) Conf. ſupr. Hermot. c. ult. GUYET.

ibid. Ἀκαδημαϊκοὺς) Analogia videtur ſuadere ſcribendum Ἀκαδημιακούς. Verum prius ex uſu obtinuit, pluraque huius ſcripturae exempla citat Steph. in Theſ. qui etiam obſervat, μετάθεσιν vocalium in hoc adiectivo factam. Et quia numerus exemplarium longe maior, non hic modo, ſed ubique in Luciano, vulgatam confirmat, non mihi dubium eſt, hanc ſcripturam eſſe veram. REITZ.

Pag. 278. *l.* 7. Καταλαμβάνοντας) Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληψίαν Academicorum: itaque *comprehendendi* verbo uſus eſſem, ſi illud de eo quoque dici poſſe ſciviſſem, qui ſecutus alterum, tandem aſſequitur. Neque enim hic de fure, aut ſervo fugitivo ſermo eſt, ſed de viatoribus, vel currentibus in ſtadio: ubi *aſſequendi* verbum domicilium

quaſi habet, quod tamen ipſum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. GESN.

ead. l. 8. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι) Flor. λογικώτατοι. BOURD.

ead. l. 13. Διώμνυτο &c.) Vide, quae nos ſupra ad B. πρασ. c. 16, in eam rem attulimus. SOLAN.

Pag. 279. *l.* 2. Τοῦτο) Pro κατὰ, vel διὰ τοῦτο. Vid. ſupra Nigrin. § 27. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτὸς) Neceſſaria videtur Vorſtii emendatio, ſcribentis αὐτούς. Ratio in promtu eſt. Quis enim ferat neſcire ſeſe dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Abſit autem, ut, poſt Leonem Allatium, aut Creſſollium, (uter enim horum hoc aſſeverarit, non ſatis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuiſſe Homerum demonſtremus. Non enim mente captis ſcribimus. Vid. AG. X, 1733. Chium fuiſſe, vult Simonides apud Steph. in Lyric. p. 119. SOLAN. Recepta lectio, αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae ſtatim ſequuntur. Plane indubium mihi eſt, dediſſe Lucianum αὐτοὺς, quod refertur ad ζητοῦντας ſeu diſputantes, ſyneſi non abſtruſa, nec difficili. Certe ſic interpretatus ſum. GESN. Geſneri emendatio adeo eſt neceſſaria, ut eam recipere, etiam invitis libris, nihil dubitarim. Sed & Vorſtius in marg. ſic emendarat, & Cod. Pell. correctionem firmat. La Croze adſcripſerat, ἔφασκον legendum: quod etſi praeſtat vulgatae, tamen non ſatis planum reddit ſenſum. REITZ. Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν· οἱ μὲν γὰρ Χῖον, κ. τ. λ. Ita haec vulgo legebantur, abſurde nimis. Reitzius igitur αὐτὸς mutatum ivit in αὐτούς. Neque ſic tamen rotunda ſatis exibat oratio, quod accuratius conſideranti facile patebit. Veram Luciani manum tandem exhibuit cl. Bel. de Ballu ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011, quam in textu expreſſimus.

ead. l. 9. Κολοφώνιον) Non dubitavi ſecundam ſyllabam contra edd. correptam dare; quia non modo Strabo ita ubique ſcribit, vid. eius L. XIV, p. 952, vel 643, ubi ter quater occurrit; ſed & quia poëtis corripitur, ut in ſaepe ab aliis adducto verſu ex A. Gell. III, XI; quem tamen paulo aliter exhibet Antholog. IV, 2, quae ſic: Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσιν περὶ ῥίζαν Ὁμήρου· Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶν, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι. REITZ.

ead. l. 14. Κατεγίνωσκον) Non verum eſt, quod Scholiaſt. ait, ab Atticiſmo noſtrum receſſiſſe, quando hoc verbum cum accuſativo conſtruit; nec hi enim duplicem genitivum ſem-

per adhibent. Ecce Thucydid. VI, c. 61: Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐρήμῃ δίκῃ θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' ἐκείνου. Ariſtophan. Eq. v. 1357, Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiaſtes monet, id exponens: Εἰ μὴ κατακρινεῖτε καὶ καταδικάσετε. Plura Steph. ex Demoſth. aliiſque in Theſ. append. T. I, p. 1854. Sed ſi apud Lucian. pro ſimplici *cognoſco* accipere velis, licet: nam & ſic fere Ariſtoph. Eq. v. 46, Οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους. Etſi paulo plus valeat, quam ſimplex, ut Biſetus ibi monet, dicens: Καταγνοὺς, θεωρήσας. περιττὴ ἡ κατὰ, οἷον καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος· πρὸς ἔμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τοῦ μαθὼν &c. quae apud eum ſis vide. REITZ.

Pag. 280. *l.* 1. Ζηνόδοτον) Ariſtarchus notiſſimus. Zenodotus Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. Suid. SOLAN.

ead. l. 4. Μηνίδος) Immerito hic Homerum ſugillat, quod *iram Achillis* initium ſuo poëmati fecerit: palam enim eſt Iliada legenti, eam rem in toto poëmate agi, ut rectiſſime id *argumentum* eſſe dixeris. Quod non intelligentes e noſtris quidam imperiti & barbari prorſus homines, *Rhapſodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poëmata, nec quid ea vox ſit, niſi ex vernaculo idiomate aſſequi valentes, varia ſibi fingunt & diſſoluta carmina, nullo conſilio iudiciove a caeco mendicabulo temere effuſa, in unum tandem corpus conſarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorſus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, ſi cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forſan digni putandi ſint. At ſerio id agunt, ut quae ipſi prae imperitia, niſi Latine verſa, intelligere non poſſunt, aliis contemtui ſint & deridiculo. Horum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem ſummam, cum ſui ſeculi ſuarumque rerum admiratione coniunctam, Boilaeis compeſcendam exagitandamque relinquo. SOLAN.

ead. l. 6. Εἰ προτέραν) Hac de controverſia acutiſſimum vide Longini iudicium cap. VIII π. ὕψους. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην) Vertunt: *ipſum vero caecum non eſſe, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus ſum percontari.* Sed an ἑώρα, eſt, *vidi?* an οὐκ ἐδεόμην, eſt, *veritus ſum?* Minime. Quare in hunc modum debebant: *Caecum vero non fuiſſe, quod ipſum etiam de eo dicunt, illico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat.* VITRING.

ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Cicero tamen Tuſc. Diſp. V, cap. 39, *Homerum caecum inducit*, ſcribens: *Traditum eſt etiam, Homerum caecum fuiſſe. At eius picturam, non poëſin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae ſpecies formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus eſt, ut quae ipſe non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis pictori comparetur Homerus, ex ſequentibus tamen apparet, Ciceronem eum caecum facere: quod etiam confirmatur exemplo Tireſiae caeci vatis, quem illico ſubiungit Cicero. Vid. notam Daviſii, quem conſulendum Hemſt. in marg. Graevianae ed. indicarat; ubi is Brod. Miſc. V, 9, & Scholiaſten Lucian. ad T. II, p. 17, (i. e. ad Somn. ſ. Gall. ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὢν) id cum Luciano negantem citat; nec non Vellei. Pat. qui L. I, 5, ait: *Homerum ſi quis caecum genitum putat, omnibus ſenſibus orbus eſt.* Non igitur plane negat Velleius, Homerum caecum fuiſſe; ſed ab nativitate id calamitatis ei obtigiſſe negat: cum prae ſenio viſum amiſiſſe dici queat, quod & illi, quos Daviſ. citat, voluere. Vide etiam not. Boecleri ad Vellei. pag. 38 ed. Burm. Caecum autem fuiſſe, Daviſius nullo modo dubitat; quod ſub Demodoci perſona ſemet ipſum deſcribere credatur apud Max. Tyr. Diſſ. XXII; nec ego dubito, ſi caſu aut ſenio id contigiſſe dixeris, ut Brod. l. c. ex Herodoto, Pauſan. in Meſſen. & Tzetze probat: nam ab nativitate caecum ſtatuere, abſurdum videtur; cum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium ſitum, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoſcenda, praecipuum eius fuerit ſtudium. Quod autem ab ſtatuariis deſumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur: nam aut vulgarem hi rumorem ſecuti ſunt, aut non ſatis differentiae inter videntem ac caecum eſt in illorum arte; ſolent enim marmoreae effigies oculorum orbes ac pupillam raro exprimere, quorum circuli cum ſulcis aliquantum excavatis deſcribendi ſint, id totam faciem deformat, & maligniores, ut ſic dicam, oculos exhibet, quam ſi exterior tantum eorum ambitus ſolus efformetur. Reitz.

ead. l. 13. Μετὰ τ. δ.) Sic lego pro κατὰ, quod in omnibus libris eſt. Solan. Solani emendationem confirmant Mſſ. Regg. 2954 & 3011, quare ſic reſcripſimus. Mox ex iiſdem Codd. edidimus ἐπενηνεγμένη, pro vulg. ἀπενηνεγ.

ead. l. 14. Θερσίτου) Hom. Il. B, 212. Solan.

ead. l. 15. Ἔσκωψε) L. *B.* 2. & *S.* Cett. prave ἔσκοψε. Solan.

Pag. 281. *l.* 3. Χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξ.) De femore Pythagorae aureo vid. ſupra Vit. auct. § 6. Neque hic putes χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum: eſt enim ſolita ellipſ. τοῦ κατὰ, *aureus erat ſemur*, pro *ad ſemur*. Etſi hic *totum dextrum latus* pro femore dicit. Reitz.

ead. l. 5. Εὔφορβον) Troianus fuit adoleſcens, Panthi filius, fratris Hecubae, teſte Hom. Il. 17. Lege Laërt. in Pythag. & Ovid. L. XV Met. Cogn.

ibid. Αὐτὸν ὀνομάζειν χρή.) Non hoc verborum ordine in fine periodi uſum Lucianum, ſed χρὴ αὐτὸν ὀνομάζειν ſcripſiſſe, probat Mſ. Reg. 2954.

ead. l. 7. Ὠπτημένος) Sic infra in mort. Peregr. § 37, ἡδὺ τὸ θέαμα ὠπτημένον γέροντα ὁρᾶν. Sed in praeſ. temp. mox c. 29, & ſupra in Necyom. Reitz.

ead. l. 9. Θανατούσια) Eccere! vir optime ceteroquin de literis Graecis meritus hunc feſtum diem, eamque celebritatem *Graeciae ſuae feriatae* inſeruit. O lepidum caput! Mirum ni *Paradiſus Socratis*, & *ſympoſium* in eius *Attica* alicubi locum habeant. Sapit Potterus, qui, cum cetera excerperet, expunxit. Solan.

ead. l. 12. Πάλην μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) *Lucta vicit Carus Heraclides.* Sic vertit interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rurſus hoc loco legendum eſt Κάπρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους. *Caprus poſt Herculem primus*, de quo ſupra fuſe diximus. Palm. Quem hic interpretem probabimus? In Baſileenſi editione vertunt, *Carus, qui ab Hercule ſtabat*, ſatis lepida captatione; ac ſi Graeca eadem foret conſtructio, quae Latina; & ſcilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc ſtabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus, *Carus Heraclides*, quod propius ad genium ſermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit Palmerius. Quaſi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem: immo quis egregius luctator ille Ulyſſes? ex quo alterius adverſario patet, prorſus ratiocinationem Palmerii non procedere: multo minus ut ὁ ἀφ' Ἡρακλέους poſſit reddi, *poſt Herculem primus*, quidquid de Capro ſuo ſollicitus ſit. Opinor, optime annotaſſe patrem Κάρανος. Non agitur de luctatore: agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. Gron. Conſule Loyd, honoratiſſimi Praeſulis Wigornienſis doctiſſimum & ipſum filium, ad Olymp. CXLII Catal. Olymp. a Scal. editum. Pauſan. Suid. (ſed apud

hunc ſuo loco non comparet aut Κᾶρος, aut Κάπρος ille) Ulyſſem hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Ψ, 710, & ſeqq.) cum Aiace, quem & proſtravit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀρείου) Vid. Plut. 396, 2. Sed is tamen a noſtro diverſus. SOLAN.

Pag. 282. *l.* 1. Ὅστις) Ita reſtituimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011, pro vulgat. τίς.

ead. l. 3. Ὅμηρος — Ἡσ.) Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. Philoſtr. Her. p. 726, & ſeq. & Hennet. pag. 52. SOLAN.

ead. l. 8. Φάλαριν) Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impoſiti noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. Senec. L. 2 de Clem. cap. 4, & L. 2 de Ira. COGN.

ibid. Βούσιριν) Buſiris rex Aegyptiorum, Neptuni & Lybiae filius, qui Thraſii conſilio hoſpites violabat incognitos, ut eorum ſanguine pluviam eliceret, cuius penuria Aegyptus novem annis laboraverat. Seneca loc. cit. COGN. Mendoſe antea ſcribebatur Βούσυριν. Sic, ut edidimus, non auctores tantum multi, ſed & numiſmata ſcribunt: de quo vide Apollod. II, p. 53 B. SOLAN.

ead. l. 9. Διομήδην) Diomedes rex Thraciae dum equos ſuos humana carne aleret, in Tyrida oppido truculentus ab Hercule equis ipſis ad devorandum obiectus eſt. Ov. IX Met. COGN.

ead. l. 10. Σκείρωνα) Latronem inſignem, qui proximos Megaris ſcopulos inſidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere ſaeviebat: hunc Theſeus occidit. COGN.

ibid. Πιτυοκάμπτην) Schinim, inſignem latronem, qui circa Iſthmi initium, teſte Pauſania, miro crudelitatis genere ſaeviebat. De eo Plutarch. in Theſ. COGN. Vide Plut. in vita Theſei. Et Xenoph. lib. II Ἀπομν. VORST. De Centauro illo, qui pinus incurvabat, ſupra, ni fallor, T. I, iam habuimus. Suidae ed. Hag. Πιτυκάμπτης ſcribit, omiſſo medio ο. REITZ.

ead. l. 11. Ἥρωας ἐπὶ τῆς ἠϊόνος) Bene contra Th. Magiſt. monet Ienſ. in Lectt. Luc. pag. 10, ſcribens: Ἥρω Ἀττικοὶ, ſcribit iterum Thomas, οὐχ Ἥρωα· καὶ Ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, οὐχ Ἥρωας. Ecce tamen non ſemel ἥρωας Lucianus. In Zeux. c. 3, ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραφεν ἥρωας, ἢ θεούς. In Vera Hiſt. cap. 23, Ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἠϊόνος. Ipſa quoque haec vox Ἠϊών, ἠϊόνος, deterior, quam ἠών, ἠόνος, cenſetur ab eodem; cum tamen non modo in noviſſime adducto hoc Luciani loco, ſed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vo-

cis huius forma diſerte legatur. In Herodoto p. 617, (leg. Hermot. c. 84) Ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενος. In Ver. Hiſt. Ὄρνεα ἐπὶ τῶν ἠϊόνων ᾄδοντα. Ibid. Πλησίον τῆς ἠϊόνος ἐκοιμήθημεν. Haec alio loco ab Ienſio dicta huc tranſcribere operae pretium exiſtimavi. REITZ.

Pag. 283. *l.* 2. Ἐπὶ Δηλίῳ) Hic cum fortiter pugnaſſet, tandem cum reliquis fugere coactus eſt: qua pugna Xenophontem equo delapſum pedes ipſe ſervavit. Diog. Laërt. p. 38 E. Vid. Strabon. IX. Plat. 11 C. Συμπόσ. 334. & Plut. Alcibiad. 354 & 1032 I. Aelian. etiam Var. Hiſt. III, 17, ubi male ἐπὶ Δῆλον. Plat. etiam in Apol. Socr. 363 F. & Athen. V, p. 215, & Not. Caſaub. ad Diog. Laërt. pag. 17. Thucyd. IV, 96 f. & 100 I. Plut. 1032 A. Ibidem & Plato fortiter pugnaſſe traditur. Vid. Diog. Laërt. p. 72 A. SOLAN. Adducit haec verba Duker. ad Thucyd. IV, 107, nec non alia quaedam teſtimonia, quibus probet, ἐπὶ dandi caſum in huiuſmodi locutione poſtulare, adeoque ſuſpectam eſſe Thucydidis lectionem, quae ἐπὶ Νίσαιαν pro ἐπὶ Νισαίᾳ habet, merito arbitratur. Etſi ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut Hom. Il. VII, 238, & alibi; nam ibi aliud verbum adiungitur. Conf. nos ſupra ad cap. 28 Quom. conſcr. hiſt. Et videbis, non immerito locum Ael. ἐπὶ Δήλιον, ſuſpectum quoque Solano videri. REITZ.

ead. l. 6. Τοὺς ἑτέρους) Sic legit interpres. At ego puto legendum ἑταίρους· nam & infra in Demonacte diſcipulos Socratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat, εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταίρων· & rurſus, τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα. PALM. Admodum iocoſe narrat Lucianus, uti, cum eſſet apud inferos, impii ruptis vinculis invaſerint piorum regionem; Rhadamanthyn autem heroas eduxiſſe in aciem, praefectis Theſeo, Achille, & Aiace Telamonio, qui ſtrenue repreſſerint impios. Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pugnantis, emicuiſſe; quare donatus fuerit pulchro & ſpatioſo horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, *reliquos*, heroas nempe, ut ego quidem expono. At Palmerius pag. 678 legit ἑταίρους. Verum quidem, ἕτερος ſaepe perperam apud ſcriptores reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρα in ſuo libro legiſſe Brodaeum apud Noſtrum in de Merc. cond. circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταίρᾳ legendum monet ἑτέρᾳ, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nulla videtur mutandi neceſſitas; cum, ut dixi, ceteri heroës ſint intelligendi: eos enim ibi apud Socratem fuiſſe, & ἐπινίκια celebraſſe, patet ex ſeqq. IENS. Ἑταίρους) In omnibus libris le-

gebatur ἑτέρους· ſed proba eſt Palmerii & Vorſtii emendatio, quam L. Cod. auctoritas etiam confirmat. SOLAN. Ἑταίρους legendum. LA CROZE. Quia quinque doctiſſimi viri, Palmer. Vorſt. Solanus, La Croze & Geſnerus, id vel coniectura aſſecuti ſunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haeſitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte ἑτέρους legentium. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος) Imitatus hic videtur Lucianus initium poëmatis Epigonôn, de quo Bentleius in Epiſt. ad Io. Millium p. 62, 63. LA CROZE.

in Schol. col. 2. *l.* 3. Παράδεισος) Ex Xenophonte, Polluce & A. Gellio notum eſt, vocem hanc eſſe Perſicam, & ſignificare *viridarium.* Occurrit etiam in Eccleſiaſtae libro ſcripto, ſi viris doctis credimus, poſt captivitatem. CLER.

Pag. 284. *l.* 7. Ἐπιμανῶς) Κίνυρος ἤρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe uſitato loquendi modo dicitur hic Helena ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. Sed ecce Scholiaſtes non ἐπιμανῶς, ſed ἐπινῶς, legi vult, idque exponit ἐφελκυστικῶς, addens ἐπινάζειν notare ἐφέλκεσθαι. Ubi ἐπινάζειν alibi occurrat, ignoro; niſi huc referendum ſit τὸ Ἐπινάξαι, quod Heſychius exponit, ἐπιπακτῶσαι· in editione Flor. plane, uti vult Scholiaſtes, legitur ἐπινῶς. Habet quoque hanc vocem Suidas, eamque interpretatur λίαν. IENS.

ead. l. 11. Ἁρπάσαι) Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην, non dubium mihi eſt, quin unius literulae mutatione locus hic ſanior reddi poſſit, legendo ἁρπάσαι· neque enim quidquam, quo ἁρπάσας ſubſiſtat, ſequitur. IENS. Non opus erit mutatione Ienſii, ſi cum Mſ. Reg. 3011 legas, ἁρπάσας τὴν Ἑλένην φυγεῖν.

ead. l. 16. Κολασθησόμενος) Flor. κωλυθησόμενος. BOURD. Κωλυθ.) Sic *Fl.* & *Iunt.* edd. (niſi quod in utraque mendoſe eſt κολ.) & ſic ſane venuſtior ſenſus eſt, quam ſi cum reliquis legas κολασθησόμενος. SOLAN.

Pag. 285. *l.* 4. Μεσονύκτιον) Vid. hanc vocem contra Th. Mag. aſſertam, infra hac ipſa Ver. Hiſt. c. 40. REITZ.

ead. l. 8. Πολὺ ἀπέχουσαν) Flor. οὐ πολὺ, male, & aliter Interp. BOURD.

ead. l. 14. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι) Interpr. *Tantum viae emenſi erant, ut elaberentur.* Reddendum ego putem: *Tam parum aberat, quin elapſi fuiſſent.* Ita infra 2 Ver. Hiſt. c. 43,

παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι· ubi recte interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praeceps.* Ut & in Pſeudomant. c. 57, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν, *poſtquam parum abfuiſſet, quin periiſſem.* VITRING. Quod Hor. Vitring. & hic & ſupra cap. 20 in verſione corrigendum monuit, id Geſnerus, etiam non viſa illius animadverſione, ſponte praeſtitit; quare illa Vitringae omittere potuiſſem: at eum, etſi levioris res eſt momenti, ſua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. Obſop. tamen id in Luciano non ſemel recte reddiderat. Et ſic bene Iungerm. convertit Long. Paſt. 2, p. 62, παρὰ τοσοῦτον ἦλθε κακοῦ, *parum abfuit quin* &c. Adde Noſtrum Catapl. c. 4 f. παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, *tantillum aberat, quin effugiſſet.* In Thucydid. tamen L. VI, c. 37, ὥστε παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω, vertitur, *quamobrem ab hac opinione ego adeo diſſentio;* quod & Scholiaſt. ſic exponit: τοσοῦτον διαφέρομαι τοῖς τὰ ἕτερα διαγγέλλουσι &c. quem vide. REITZ.

Pag. 286. *l.* 12. Πολλὰ ἱκέτευον) Vid. Th. Mag. v. Βούλομαι eadem citantem. SOLAN.

Pag. 287. *l.* 3. Ἀφ' ὧν) i. e. *unde;* pro quo & hic dicas, ἐφ' ὧν. Etiamſi alibi ἀπὸ in ſimili locutione paulo aliter valeat, ut ap. Ariſtoph. Nub. 766, (τὴν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι· quod ſupra in Quom. conſcr. hiſt. vidimus. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ ὑφ' ὑμῶν) Sic ſcribendum, non, ut in libris eſt, ἡμῶν. Vid. c. 47; unde clare liquet, oppoſitam noſtrae terrae, non ei, quam incolebat, qui hic loquitur, Rhadamanthus. SOLAN. Loquitur Rhadamanthus in inſula beatorum, & loquitur cum vivo & ad ſuos redituro Luciano, & praedicit ea, quae in ipſo fine huius libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic poteſt ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, reſcribendum, ut interpretatus ſum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani maioris cum minore ſermones compararem. GESN.

ead. l. 11. Μαλάχης ῥίζαν) Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae ſacratiſſimum habebat. Aelian. Var. Hiſt. IV, 17, ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. Iambl. n. 109. Ad Homeri etiam μόλυ (Od. K, 304.) alludit. SOLAN.

ibid. Ταύτῃ κελεύσας &c.) In omnibus edd. hic locus ita adhuc legebatur: ὤρεξέ μοι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτῃ προσεύχεσθαι. Sed quis non offendatur in elegantiſſimo ſcriptore inconcinna repetitione illa ταύτην —

ταύτῃ; Rectius Mſſ. Regg. 2954 & 3011 poſterius *ταύτῃ* omittunt, & pro priore *ταύτην*, *ταύτῃ* legunt, interpungendo poſt *ὤρεξέ μοι*. Valeat igitur vulgata.

ead. l. 13. Μήτε πῦρ μαχ.) Et hoc Pythagoricum ſymbolum eſt, de quo multi. Vid. Diog. Laërt. p. 218, & not. Porphyr. n. 42. SOLAN.

ibid. Μαχαίρᾳ πῦρ σκαλεύειν) De hac ſuperſtitione locus alius dicendi: praeceptum eſt Pythagorae. BOURD.

ead. l. 14. Παιδὶ) Cicero Tuſc. IV, 34, conqueritur philoſophos exortos, & auctore quidem ſuo Platone, quem non iniuria Dicaearchus accuſet, qui amori auctoritatem tribuerent. Doctiſſimus eius enarrator Theodoritum etiam teſtem citat, eundem Platonem dixiſſe, *τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίους — καὶ ἐκδημήσαντας ἐντεῦθεν εὐδαίμονας ἔσεσθαι*. Therap. IX, p. 131. SOLAN.

ead. l. 15. Πλησιάζειν) Ut infra in Pſeud. (c. 41.) LA CROZE.

Pag. 288. *l.* 1. Τῇ δ᾽ ἐπιούσῃ) Sic Mſſ. Regg. 2954 & 3011, pro vulgato *τῇ ἐπ. δ᾽*.

ead. l. 6. Λουκιανὸς) Sive Creticum hic poſuit Lucianus in verſus principio, ſive, quod nolim, penultimam nominis ſui corripuit contra morem, ſive *ι* vocalem per ſynizeſin ſequenti coniunxit: dubium non eſt, Latine interpretanti idem licere debere. GESN.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Τὸ γὰρ) Lege *οὕτω γὰρ τὸ*, & confer Schol. ad Alex. ad verba Τὴν γὰρ σελήνην. SOLAN.

Pag. 289. *l.* 5. Ἐξ αὐτοῦ) Sic *Fl.* & *Iunt.* pro vulgato *ἑαυτοῦ*. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόξυρος) Mendoſe in omnibus impreſſis, excepta *Fl.* legitur *ἀπόξηρος*. Vid. Ῥητ. c. 7, & in Εὐχ. c. 8. Recte etiam ſcribitur in Mſſ. Angl. P. & L. initio Prometh. SOLAN.

ibid. Καὶ τράχωσι) In quibuſdam libris Scholiaſtes legiſſe videtur, pro his duabus vocibus, *τραχέσι*. Sed ſatis ſana videtur vulgata ſcriptura: quamquam non ſunt ad manum nunc, unde confirmem, loca. Talia Plutarchus in Ἀλεξ. *τόπους ἀπόῤῥωγας* vocat. SOLAN. Mallem *τραχῶσι*, a *τραχὼν*, *τραχῶνος*, *locus aſper*, etſi omnium editt. accentum, qui in prima erat, ſervavi. Nam quod Τράχων Suid. ſcribat, id nomen proprium eſſe, recte iudicat Steph. At in Strab. XVI, pag. 756, ſ. 1096, Τραχῶνες tamen editum eſt, qui ſint duo colles ultra Damaſcum; ſed ibi Τράχωνες ſcribendum arbitror, quia apud Ioſephum ſic plus decies, ut L. XIII Ant. cap. 16, § 5, & XV, 10, 1 bis &c. REITZ.

ead. l. 10. Οὐδὲ) Negativa ſimplex pro duplici, ut ſupra 1 Ver. Hiſt. c 4, ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἧπαρ φαίνεται. Alius generis ellipſes negativae particulae vid. apud L. Bos pag. 331—2. REITZ.

Pag. 290. *l.* 7. Διὰ πάντων) Forſan διὰ παντός. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλοὺς δὲ καὶ) Deficiens in edd. καὶ revocavimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011, ſuadente cl. B. de Ball.

ead. l. 13. Αἷς) Quamvis ferri poſſit vulgatum οἷς; praeferenda tamen videbatur Codicum modo laudatorum lectio αἷς.

Pag. 291. *l.* 4. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) Benedictus, *ſalutato Nauplio diſceſſi.* Prorſus non ita, ſed *ſalutatum Nauplium remiſi;* haec enim conveniunt praecedentibus. GRON.

ead. l. 13. Πύλην) Lege πόλιν. Quamquam enim *eburnearum portarum* facta mentio ſit, ut portui propinquarum; melius videtur, ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa ſomnialis* non admodum perſpecta. Quid enim, ſi per *Portas eburneas*, aliquid ſimile voluerit *Portis Caſpiis, Thermopylis* &c.? SOLAN. Emendationem Solani, πόλιν legentis, confirmant Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 16. Ὅμηρος) Hom. Od. T, 560. SOLAN.

Pag. 292. *l.* 5. Πηγαὶ δύο παρὰ) Confer ſupra c. 16, ubi ſimilis variatio praepoſitionis: quam etiam T. I ſaepe habuimus. REITZ.

ibid. Παρὰ ταῖς) Edd. *Fl.* & *Iunt.* Reliquae περί. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅμηρος) Vide eum l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Κεράμου πεποιημ.) Conf. ſupra 1 Ver. Hiſt. c. 7, χαλκοῦ πεποιημένην. Adde hic, etſi hoc tritiſſimum, Long. Paſt. I, p. 7, δεσμὸν ῥάβδου χλορᾶς λυγίσας. Et III, 116, στεφανίσκον ἴων πλέκουσα, *corollam ex violis nectens.* Tamen & dativo utitur id. I, p. 6, Τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποίητο. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 17. Ἐμμενετικὰ) Ex C. inſertum, cum in edito tantum legeretur νετικά; ſed remanet tamen hiatus, finique Scholii adſcripſerat Solanus: Hoc Scholium ſic emaculatum, ſed adhuc obſcurum, aliis enarrandum lubens relinquo. REITZ.

Pag. 293. *l.* 13. Ἀντιφῶν) Athenienſis. Vid. Suid. qui eum τερατοσκόπον vocat. SOLAN.

ead. l. 14. Παρὰ) Dixi ſupra ad Ἀλκ. c. 1. Solae autem *Fl.* & *P.* recte hic habent. Reliquae vitioſe περὶ. *S.* autem & *A.* quod mireris, ἐπί. SOLAN.

ead. l. 15. Ὀνείρων) Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile ſuperabilis, quod perſonam affingit Somniis Lucianus, & cives huius reipublicae facit: quod Graeco facile, qui non neutro ſolum genere ἐνύπνιον dicere poſſit, ſed maſculino etiam ὄνειρον; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties luſus eiuſmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipſam eam cauſam in ſcriptis ſeriis & aetatem laturis vix, ac ne vix quidem locus eſt. Gesn.

Pag. 294. *l.* 9. Δεξιῶς ἐξένιζον) *Accurate receperunt* recte vertas non abſimilem Longi phraſin, in Paſtor. IV, pag. 107 ed. Moll. Τοῦτον ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν· ſive, *cum induſtria;* nam οἰκέται δεξιοὶ *ſervi induſtrii* ſunt apud eundem pag. 126. (ſ. 134.) Reitz.

ead. l. 14. Καθεύδοντες, εὐωχούμενοι) *l. Fl.* & *H.* nihil hic a vulgata abire notaverat Solanus. An voluit igitur coniunctionem quaerere? Vix credo: nam ἀσύνδετον illud hic melius & efficacius, quam ſi coniunctio adeſſet; immo vellem ita ſaepius enuntiaſſet Noſter, ut Long. Paſt. III, 120 ed. Iungerm. μιμεῖται πάντα — θεοὺς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία. Et L. IV, 115, (123. Moll.) θόρυβος πολὺς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καί. Reitz.

Pag. 295. *l.* 1. Ὠγυγίᾳ νήσῳ) Vid. Plut. 1733. Solan.

ead. l. 6. Λευκοθέας) *Matuta.* Vorst.

ead. l. 7. Διασωθέντα) Utitur his Luciani verbis Iac. Elſner. ad Epiſt. Petr. III, 20, quo probet, διασωθῆναι uſurpari de eo, qui ſalvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio ſervatus eſt; ut Actor. XVII, 44, διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia teſtimonia adducit, quae non repetam, nec augebo, quia hanc ſignificationem ubique obviam novi. Reitz.

ead. l. 10. Τηλεγόνου) Conf. infr. de Salt. c. 46. Solan.

ead. l. 17. Ὅμηρος εἶπε) Odyſſ. E, 57. Solan.

Pag. 296. *l.* 1. Ἐπελέξατο) In omnibus libris noſtris erat ὑπεδέξατο, quod cum ferri non poſſit, ſic mutavimus. Vide Ἐν Δ. V, & Γυμν. c. 21. Suſpicor tamen, fuiſſe a Luciano ſcriptum ὑπελέξατο, ut *furtim* ab ea *lectam* epiſtolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem ſciam, Lexicographo obſervata eſt, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipſe annotaverim, eam in textum recipere non ſum auſus. Solan.

Ὑπεδέξατο) Quid ſibi velit ὑπεδέξατο a vi verbi ἔλαβε diverſum, non comminiſcebar aliud, quam quod in interpretatio-

ne expreſſi. Cogitabam etiam, an ὑπελέξατο vim *legendi* habere poſſet? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο diſtat in MSS. Vulgatum quidem illud, *poſtquam epiſtolam accepit & admiſit*, non intelligebam. Gesn. Solanum ſecuti reſcripſimus ἐπελέξατο· cui emendationi adſtipulantur Mſſ. Regg. 2954 & 3011. Vulgata ὑπεδέξατο nullum h. l. ſenſum habet. Mox l. 4 poſt ὁποῖα ex iiſdem Mſſ. edidimus τε. Aberat enim ab edd.

ead. l. 9. Κατιόντος τοῦ πνεύματος) Sic Thucydid. VI, 2, κατιόντος τοῦ ἀνέμου τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πως ἐσπλεύσαντες. Ubi Dukerus docet, ἄνεμον κατιόντα eſſe ventum increbeſcentem, & quidem a tergo euntes proſequentem, idque hoc Luciani aliiſque teſtimoniis probat contra Vallam, qui de *vento ponente* plane contrario modo intellexerat. Reitz.

ead. l. 12. Παραπλέοντας) Sic ſcribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris eſt, περιπλέοντας. Solan. Recte Solanus vidit, pro περιπλέοντας reſcribendum παραπλέοντας, & ſic plane exhibet Mſ. Reg. 3011.

ead. l. 14. Πηχέων ἓξ) Neſcio, an ſic nugari voluerit Lucianus, ut menſuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic eſſe corruptum, putare aliquis poſſit. Sed parum alias quoque religioſus hac parte eſt ſcurra noſter, ut mox circa halcyonem. Gesn. Iculariter menſuram videtur addere exiguam, cum in exſpectationem magnae lectorem conieciſſet, praemittens *naves* eſſe *maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte uſurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit Eman. Theſaurus, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI, a pag. 369 ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat, *quinam ſunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc Martialis, — *Centum Coramus amphoras AQUAE fecit*, cum quiſque exſpectaret *vini*. Notaque eſt iſta cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magiſtratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMTU*. Addo Ariſtophan. Plut. 27, πιστότατον ἡγοῦμαι, καὶ κλεπτίστατον, ubi vid. interprett. Si cui hic luſus non arrideat in facetiarum magiſtro, & ſatis magna eſſe navigia contendat, cubitorum ſex, utpote ex cucurbita, quae vel ſic ſane eſt maxima, per me licet, ita exponat, vel ξ', i. e. c. 60, pro ἓξ legat, quo reſpondeat menſurae navium hoſtilium c. ſeq. Reitz. Ἑξήκοντα legunt Mſſ. Regg. 2954 & 3011, quod verum videtur cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Αὐτὴν) Αὐτὴν ad unam κολοκύνθην elliptice refer-

tur, etſi pluralis & neutrum adiectivum praeceſſit: qualis ſyntheſis apud Latinos quoque eſt frequens, ut Terent. Eun. 2, 1, 19, *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoſcas eundem eſſe.* Salluſt. Cat. 56, 5, *Servitia — cuius*, ad quem l. vide Excurſ. VIII Cortii. Alia exempla ex Latinis auctt. collegit Th. Wopkens in Lectt. Tullian. pag. 15, & paſſim aliis pagg. Oppoſitam, ſed analogam, enallagen ſupra ad Scyth. verſ. fin. dedimus ex Ariſtoph. Pl. 527, οὐχ ἕξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται, (ſcil. κλίναι). Non abſimilia dedit Hemſterh. ad Lucian. Nigr. ipſo pr. Conf. Zeux. c. 7, ubi περίβαλε — καὶ ἀράμενοι alio modo, cui addere oblitus ſum ſimilem locutionem ex Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & Lucian. Harmon. c. 3, ἀλλότριον τὰ ἐμὰ &c. Ubi & addere potuiſſem Hippocr. Sect. II, aph. 3, Ὕπνος ἀγρυπνίη, ἀμφότερα τοῦ μετρίου μᾶλλον γενόμενα, κακόν. Conf. etiam Reviv. cap. 13, μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi Ienſ. ex Lucian. Amor. καρποὺς — ἃ συνωρόφουν, pro οὓς &c. Alias eiuſmodi enallagas generis vid. apud Interprett. ad Ariſtoph. Plut. 291, τέκεα ἐπαναβοῶντες, reſpectu filiorum, qui per τέκεα intelliguntur, ubi Kuſterus etiam addit Homer. Od. M, 74, — νεφέλη — Κυανέη, τὸ μὲν οὔ ποτ' ἐρωεῖ, ibique τὸ reſpectu νέφος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri poſſunt. Addo tantum ex fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciſſ. p. 320, I Timoth. 2, 15, σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Heinſius in Exercitt. Sacr. p. 485, de coniugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem ſimul; alii ad uxores ſolas referunt. Paulo aliter etiam Long. Paſt. L. IV, p. 107 ed. Moll. εἰς αὐτὰς ait, tacite reſpiciens ad oves & capras, cum tamen ſing. ἀγέλη praemiſerit. Sic infra Tyrannicida c. 8, ὃ δὲ maſc. gen. relatum ad τὸ ξίφος, quod vide. REITZ.

Pag. 297. *l.* 1. Πληρωμάτων) Navium πληρώματα dicuntur ipſi remiges vel claſſiarii milites, quibus implentur. Hic autem ſumitur pro ipſis navigiis inſtructis & armatis. *Vorſt.* Vid. Baif. 127 f. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀγχωμάλως) Monuerat Hemſterh. in marg. adeundum Duker. ad Thucyd. pag. 493, No. 53, i. e. ad L. VII, cap. 71, ubi Thucyd. ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν ait, Waſſiuſque Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ eſſe ſcribat, quod tamen ille ex Dionyſ. Halic. hic ex Luciano h. l. proferat, Suidamque & Lexica alia plures habere eius vo-

cis auctoritates, obſervat; quare plura non addam. REITZ.

ead. l. 8. Ὠλιγώρησαν) Etſi ſupra ſatis dixi, augmentum ſaepe negligi, & hic edd. fere omnes habent ὀλιγ. tamen non credo ſic Lucian. dediſſe, quia uſitatiſſimum in hoc verbo augmentum initiale, & ratio abiectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, ſi addatur, (ut in pluſquamp. quae ſatis polyſyllaba per ſe, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis edd. iam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda ſcribarum culpa ſit quotidiana; ſed poſtea conſulens omnes edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* recte ὠλιγ. exhibere. REITZ.

ead. l. 13. Κελύφη) Sic L. & *Fl.* ed. melius, quam quod in aliis eſt, κελύφινα. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπεκρύψαμεν) Suſpicor legendum ἀπεκρούσαμεν. SOLAN.

Pag. 298. *l.* 11. Μεσονύκτιον) Nugatur igitur, ut ſaepe, Th. Magiſter, ſcribens: Μεσονύκτιον, καὶ Μεσονύκτιος, ποιητικόν. Habuimus & ſupra μεσονύκτιον, de Merc. cond. c. 26; item hac diſſert. c. 26, & alibi. Habet & Evang. Marc. XIII, 35, & Luc. XI, 5 &c. REITZ.

ead. l. 17. Γοεράν τινα &c.) Conf. ſupra Ἀλκ. c. 1. SOLAN.

Pag. 299. *l.* 6. Ἁδρότερον) Male Solanus in marg. *I.* notarat, etiam *S.* & *H.* cum *I.* habere ἀδ. prima laevigata. Nam recte habent adſpiratam, ut ceterae priſcae, quas adii: & ſic ſolet. Vid. Poll. On. non uno loco. Quamvis & Budaeus in Lex. minore ἀδρέω *augeo* male, mox tamen ἁδρὸς recte habet ibidem, operarum culpa. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπτερύξατο) Conf. Ἀλκ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ γὰρ) Illud γὰρ in *I.* aeque ac *Fl.* & *H.* reperiri notabat Solanus. Idem ſic notarat ſupra Hermot. cap. 29. An igitur id ſuſpectum habuit? vix credo; nam ſic ſaepe apud Noſtrum occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποτρέψαι) Quamquam hic aliam lectionem ſuggerant Scholiaſtes & *Fl.* ed. cave hanc mutaſſis: proprium enim eſt in ea re vocabulum. Unde Ζεῦ ἀποτρόπαιε &c. Vulgatam etiam confirmat P. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Ἀαρὼν ῥάβδον) Iterum imperite Lucianum incuſat Scholiaſtes: notum enim eſt, hoc deſumtum eſſe ex Bacchi fabula. CLER.

Pag. 300. *l.* 12. Καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένοις τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων) Perridicula iſta ſuper ſilvae ramis navigatio, ſive ὑλήεις πλοῦς· ſed videntur fidem ei facere Ioſe-

plus Acoſta, & illi, quos navigationis ſuae fundos auctoreſque habet, Hiſtoriae Indicae c. XXX, lib. IV. Ipſa eius haec ῥητῶς narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous contoit, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, ſans ſçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il ſe trouva dedans des buiſſons ſi épais, qu'il fut contraint de cheminer ſur iceux ſans mettre les pieds en terre par l'eſpace de quinze jours entiers, & que pour y voire le ſoleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt ſi épaiſſe & pleine de bois, il avoit beſoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour là deſcouvrir le chemin.* MARCIL.

in Schol. Ἀντὶ τοῦ &c.) Hoc & ſequens Scholion ad aliena verba relatum, eo, quo pertinet, reduxit Solanus. REITZ.

Pag. 301. *l.* 4. Ἀντιμάχου) Scripſerat is poëma de Argivorum contra Thebanos expeditione, cui *Thebais* titulus erat. Athen. 468 A. 475 D. & 482 F. Meminit Plutarchus Elegiae ab hoc ſcriptae f. 65, 2. Platoni probatur. Cic. Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, ſolum ab omnibus legi vellet. Audi Xiphil. p. 261, *καὶ οὕτω γε τοιοῦτος ἦν ὡς καὶ τὸν Ὅμηρον καταλύων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγειν, οὗ μηδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο.* Verboſum fuiſſe docet Gregorius Theologus in Epiſt. ad Nicobulum 2, his verbis, *οὕτως ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον· πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆκος, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι.* Apud Baſil. p. ed. Baſ. 286. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁρῶμεν) Edd. *Fl.* & *B.* 2. recte; in reliquis ἑωρῶμεν. Latinus interpres recte vertit, quaſi ὁρῶμεν & ipſe legiſſet. SOLAN. Errat Solanus, dicens *B.* 2. i. e. Baſileenſem ſecundam, cum Florentina facere; nam aeque ac *B.* 1, cuius errores fideliter ſolet repetere, habet ἑωρῶμεν. De Florent. vero recte monet. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Κρειττόνων) Quam apte hanc vocem homo Chriſtianus uſurpet, aliis diiudicandum relinquo. Certe Moſem a Luciano peti non credo. SOLAN.

Pag. 302. *l.* 4. Κατ' ἐκεῖνο) Variationem fruſtra quaeſivit Solanus; nec ea opus eſt. Nam licet θάλαττα praecedat, poteſt tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paulo ante praemiſſum referri, vel, quod malim, abſolute poſitum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὸ, & εἰς τόδε *huc*, intellecto χωρίον accipitur, vid. L. Bos de ellipſi in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus, ut generale, etiam ſubſtantivis maſculinis & femininis iungi, quis neſcit, ut Long. Paſt. I, p. 8, ἡ μὲν Νάπη, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritiſſimo illo Aelian. X, 10, τοῦτο βοῦς,

ἐκεῖνο ἵππος. Epiſt. ad Rom. XIV, 18, ἐν τούτοις habet, poſt praemiſſa tria feminina δικαιοσύνη, χαρὰ, & εἰρήνη. Sed de aliis paulo durioribus iam dictum ad Reviv. cap. 13, ubi μία πάντων pro πασῶν. REITZ.

ead. l. 7. Εὐπρόσιτος) Antea legebatur εὐπροσίτως, prave. Ego mutavi. SOLAN. Verti, ac ſi legeretur εὐπρόσιτος, συνοικουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae ſit εὐπροσίτως συνοικουμένη. Ita mox pro προσήειμεν ὑδρευσόμενοι, dediſſe arbitror Lucianum προήειμεν, & ſic interpretatus ſum. GESN. Recte quidem Solanum conieciſſe arbitror εὐπρόσιτος legendum; verum quia neque editio ulla, neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda reſtant, nihil mutavi. Nam comma etiam poſt εὐπροσίτως addendum; tum pro συνοικ... ἐνοικ. legere malim; certe illud συν in *Fr.* ita exaratum eſt, ut parum differat ab ἐν. REITZ.

ead. l. 10. Καίτοι) Legendum potius καί τι Solan. marg. *Iunt.* adleverat; quod non improbem. REITZ. Omiſſo καίτοι Mſſ. Regg. 2954 & 3011 mox pro σιτίου legunt σιτία. Sed mallemus cum Solan. καί τι.

Pag. 303. *l.* 5. Κτείνομεν) Et ſic cum *I.* habere *Fl.* & *H.* notarat Solanus; ſed habent & aliae. Cur autem variationem quaeſivit? quia ἐδιώκομεν & κτείνομεν diverſa ſunt tempora, ideoque διώκομεν potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hiſt. id occurrit adeo frequenter, ut ſtudio tempora variaſſe videatur auctor: nam cur paulo ante non item quaeſivit varietatem, cum legeret ἐδίωκον, καὶ λαμβάνουσι, & paulo poſt λαμβάνομεν, καὶ ἀνεστρέφομεν pro ἀναστρ. & c. 46, εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον· ut alia mittam. Coniunctiones enim ſimilia tempora non regere, ſupra iam diximus. Et ex Latinis ſexcenta ſimilia proferre liceret, ut Salluſt. Iug. c. 113, 7, *Iugurtha Sullae vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus.* Quin & modus diverſus interdum coniunctionem ſequitur, ut apud Liv. II, c. 23, 11, *Poſtulare — ut ſenatum vocarent, curiamque ipſi circumſiſtunt.* Ac ne credas *poſtulare* ibi pro poſtularunt poſitum, vid. not. Dukeri, qui ex eodem affert *moliri — & pertentant*, aliaque ſimilia. REITZ.

Pag. 304. *l.* 7. Μεγάλα) Pygmaeos Cteſiae hic ridet. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

ead. l. 8. Ποδέωνας) Leop. 136. SOLAN. At ſupra Contempl. § 3, τὴν ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδός, ubi Solan. ſimilia ex Noſtro produxit. REITZ.

ead. l. 9. Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλοὺς) Vertunt: *poſt hos & alii ſuberibus inſidentes, iunctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes ſubera trahebant.* Ita vertentes indicarunt, ſe mentem auctoris non ſatis percepiſſe. Nam, ut taceam, μετὰ τούτους hic potius ſignificare praeter hos, obſervandum eſt, Lucianum de *ſuberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus; de *hominibus* illis, qui ſuberibus inſidebant, tanquam de aurigis vehicula agitantibus, & moderantibus; aurigarum enim propria ſunt verba, quibus utitur, ἐλαύνειν & ἡνιοχεύειν· quae propterea hic non reddenda erant, *remigare* & *equitare.* Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi ſunt *homines alii*, uti habet verſio; ſed illi *delphini*, qui ſuberibus iuncti erant. Totus itaque locus hoc modo eſt vertendus: *Praeter hos & alii ſuberibus inſidentes, iunctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero* (ſcil. delphini) *praeeuntes trahebant ſubera.* VITRING.

ibid. Φελλῶν) Si quis auctoritates ſuper h. v. & uſu deſiderat, adeat Bergler. ad Alciphr. Ep. I, 1, p. 7. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Κἀνταῦθα) At vide ποῦς ſerio ea de re alibi etiam uſurpatum, ut Ἐπισκ. c. 3, & not. SOLAN.

ibid. l. 4. Φελλὸς) De hoc Italiae monte nihil, quod equidem reſcire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in tota Italia naſci ſuber.* Lib. XVI, c. 8. Licet Theophraſtus *in Tyrrhenia* naſci ſcribat, lib. III, c. 16; niſi ſit mendum, quod ut ſuſpicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legiſſet hunc locum Theophraſti, quem & in quibuſdam vertit. Ceterum hic abſurde ex piceis ſuber deſumi dicit, cum ſint arbores plane diverſae. Videtur potius apud Graecos φελλὸς idem ſignificaſſe ac φλοιὸς, & *ſuber* κατ' ἀντωνομασίαν dictum *corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod obſervavit in ſuo Lexico R. Conſtantinus, & poſt illum I. Harduinus ad locum Plinii laudatum. CLER.

Pag. 305. *l.* 1. Ἑλλάδα φωνὴν) Pro Ἑλληνικήν. Sic Σκύθην οἶμον pro Σκυθικὴν ὁδὸν ex Aeſch. Prom. p. 5, & γυναῖκα μαζὸν ex Hom. Il. Ω, 58, nec non Ἑλλάδα διάλεκτον, aliaque ſimilia, ex Euſtath. affert Maittaire de Dialect. p. 78. Plura Ienſ. in Lectt. Lucian. p. 89 ad 94; quae pertinebant ad Dial. Deor. XV, 1, ad verba τέχνην βάναυσον; ibi autem non ſunt inſerta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod poſtea margini adlevit idem Ienſius: Ἕλληνα πόλεμον habet Thucyd.

pag. 104 in Oratione Periclis (i. e. lib. II, cap. 36.) Reitz.

ead. l. 4. Καβαλοῦσα) An Κοβαλοῦσα, a κόβαλος, i. e. κοβαλόεσσα; Guyet. Hactenus Lucianus nomina finxerat intellectu ſatis facilia. Nunc autem *Cabaluſam* & *Hydamardiam*, monſtroſa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum ſatis perſpicio. Eſt tamen Graeca vox καββαλικὸς, vel huic proxima καββάλιος, quam M. Aurelius (VII, 52.) & alii uſurpant *proiiciendi* ſenſu. Vide ad eum locum Gatakeri not. & Plut. 421, 2, καββαλικώτερος. Sed pone, regionem Καββαλοῦσαν ideo dictam, quia feminae iſtae advenas mactarent, quid erit urbs Ὑδαμαρδία; Parvi quidem hoc refert; ſed tamen ad *aquam* alludit, in quam magae iſtae ſe convertebant. Regionem *Cabalenſem* memorat Strabo XIII ſub fin. p. m. 434 A. Solan. Καβαλοῦσα forte eſt καββαλοῦσα, id eſt, καταβαλοῦσα, deiiciens homines ad illa χαμαιτυπεῖα. Circa Ὑδαμαρδίαν res diſſicilior. Si eventum narrationis ſpectes, poſſis ſuſpicari, Ὑδαμαυρίαν dediſſe Lucianum, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυναῖκας· ut nempe in aquam, in fumum, &, ſi quid his fugacius eſt, abeunt voluptates venereae, poſtquam deiecere ignavos, & ſimiles libidinoſis aſinis homines. Gesn. Cl. Bel. de Ball. coniiciebat Κασαλβαδοῦσα, *l'isle des courtiſanes*, a κασάλβαδες; laudatque Ariſtoph. & eius Schol. Ἐκκλ. v. 1106.

ead. l. 5. Λαβοῦσαι) Angl. διαλακοῦσι. Bourd.

ead. l. 6. Ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο) Interpres: *ſecum quemque ſingulae abduxerunt* &c. Mallem: *ſingulae quemque domum ſuam abduxerunt.* Ita paſſim, ὡς αὐτὸν, & πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἐμὲ &c. Sic in Aſin. cap. 42, ἐπιθεὶς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν, *impoſito mihi tritico ad ſe*, h. e. ad aedes ſuas, *me ducebat.* Sic etiam ibid. cap. 55, & in Gallo, fine c. ult. παρ' ἡμᾶς. Vitring.

ead. l. 7. Ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς) Cl. Bel. de Ball. ad h. l. annotat: *Je ſoupçonne une lacune dans cet endroit, où le texte dit:* pour moi je m'arrêtai un peu. *Ce ne peut être dans la campagne, mais chez la courtiſane qu'il apperçoit les oſſemens dont il parle plus bas; & c'eſt peut-être au moment où elle lui offroit ſes faveurs, qu'il dit*, je m'arrêtai &c.

ead. l. 12. Μαλάχην) Confer ſupra cap. 28. Solan. Quam nempe ad hoc ipſum diſcedenti ex Heroum inſula dederat Rhadamanthus. Gesn.

Pag. 306. *l.* 1. Ὀνοσκελέας) De hac copioſe Coelius. Tangit Gilbert. Gaulminus ad Pſellum. Interpr. Ariſtophan. ad Ranas. Bourd.

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 308. *l.* 3. Ἀνῆλθέ τις &c.) Argumentum huius controverſiae in Collectaneis Galeanis integrum legitur. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ αὐτὸν) Καὶ abeſſe etiam a *Fl.* notat Solanus in marg. *I.* Si eo charactere Flor. edit. ut ſolet, deſignat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem Flor. intellexerit oportet. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποσκευασάμενος) Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *afſchepen.* Sic & Herodian. VII, 1, 7, εὐθέως οὖν τούς τε φίλους πάντας — ἀπεσκευάσατο. Ac perſaepe alibi: quod tamen plenius effert L. 2, 10, 7, τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ ἀπεσκευάσαντο. REITZ.

Pag. 309. *l.* 4. Ζῶντι) In libello Tyrannicida inſcripto, ait auctor c. 1, Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori ſenſu videtur mihi Lucianus ſcripſiſſe ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipſum occidere voluerat, arce conſcenſa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipſe eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni,* inquit, *mea quidem manu cecidit, at iam mortuus mihi ad aliam caedem miniſterium praeſtitit; vivus quidem una cum patre iniurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quaſi cauſam paternae caedis agnoſcit, cum pater prae φιλοστοργίᾳ ſibi ipſe violentas manus intulerit. Longe perfectior eſt antitheſis, *vivens una cum patre iniurias exercuit, mortuus parricidium commiſit;* ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuiſſe ſceleratiſſimum; atque adeo pulcherrimum eſſe facinus, tantum ſcelus de medio ſuſtuliſſe. IENS. Ζῶν ἔτι) In omnibus ſcriptum invenio ζῶντι, quod cum palam ſententiae adverſetur, exſulare iuſſimus. Emendationem noſtram firmabunt loca ſeqq. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντας ἔτι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, Γυμν. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40, ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἔτι ἕξεις πράγματα δεδιὼς καὶ φροντίζων καὶ κάμνων. Et Ἱστ. β, c. 10, τί παθόντες ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίημεν. Vid. Il. Σ, 10. SOLAN. Ζῶντι) Videtur omnino legendum ζῶν. GESN. Ζῶν ἔτι) Veritas coniecturae Solani, ita ſe mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatione adeo exigua exſpectare nihil opus duxerim, & cum verſio ac nota Geſneri quoque ſic iu-

beat, tanto magis utrique obtemperavi. Poteſt quidem ad priorum editionum lectionem verſio ita detorqueri, ut aliquis ineſſe ſenſus appareat, ſed is adeo friget prae reſtituta lectione, ut fruſtra illam defendere quaeras. Iam enim vera patet oppoſitio, quid *vivus* filius praeſtiterit, quid *mortuus*. In eo enim vis argumenti verſatur, neque quid *vivus pater* ab eo paſſus fuerit, hic narratur. REITZ.

ead. l. 14. Ἐλπίδος) *Spes* pro *metu* ſi abſolute non dicitur, (ut nonnulli negant, inter quos Voſſius Inſt. Or. IV, 12, 3;) tamen pro exſpectatione tam adverſarum, quam bonarum rerum, Graecis aeque ac Latinis dici, peritis ſatis notum; ſic mox c. 11 f. *τίς ἐλπὶς τοῦ φόβου*, ubi plura ſimil. dabimus. Et c. 18, *μελλόντων ἐλπίδας χρόνων*, quod Eraſmus vertit, *quique in poſterum imminebant metus;* Ienſius, *futur. tempor. horrores:* ſed quia ἐλπίδι φόβος additur, dices, diſtingui a *metu* ſpem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* ſ. *terror* eſt ob mala praeſentia, ἐλπὶς κακῶν *metus futurorum*, ſ. *exſpectatio malorum*, quod eodem redit. Herodian. L. 2, 1, 16, *Πάλαι μὲν τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος, hunc exitum vitae* (i. e. necem a percuſſoribus immiſſis) *diu ſperabam*, i. e. metuebam. Scio, *ſpem* ac *metum* eſſe oppoſita; ideoque non idem valere. Sed ſi addas *futurorum*, dicaſque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc ſaepe ἐλπίζειν alii *ἁπλῶς metuere* verterunt, ut in Herodiano ſaepiſſime, nec male, quia ex ſequentibus ſatis patet, ad futura illum metum referri. Sed ſatis hoc egi in libro de Ambiguis pag. 565. Et iam nimius fui in vulgaribus. REITZ.

Pag. 311. *l.* 8. Κελεύοι) Ita *B.* 2. & *S.* Reliquae κελεύει. SOLAN.

ead. l. 17. Τοὺς τυραννουμένους) *Tyrannide vexatos*. GUYET. Male interpres, *qui tyrannidem affectantes e medio tollebat.* Τοὺς τυραννουμένους, hoc eſt, *tyrannide vexatos.* MENAG. Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων cum *I.* habere *Fl. H.* & *S.* notarat Solanus. Forte igitur aliam quaeſivit lectionem: nam Eraſmus verterat, *tyrannidem affectantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι paſſive ſolet accipi, ut paulo ante, ἐτυραννεῖτο. Ut ap. Dion. Hal. IX, p. 601, 37, βασιλευομένης τε καὶ τυραννουμένης τῆς πόλεως. Iterum XI, p. 721, 23, & alibi. Herodian. I, 16, 1, & ſic paſſim apud alios. Sed media forma accepit Eraſm. Concederem, ſi a τυραννιάω formatum eſſet, quod *tyrannidem affecto* ſignific. Sed quid ſi pro ἐκκόπτων legamus ἐγκόπτων, ut ſignificetur, filius

ſubditos arcebat, *impediebat eorum conſilia*, & ſic melior erit gradatio. Verba proxime ſequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν, Eraſmus etiam infeliciter reddiderat, *qui inſidias formidabat*. Sed plura eiuſmodi iuvenilis verſionis τεκμήρια inſunt huic diſſertationi, quam ut ubique ea indicare opus ſit. Reitz.

Pag. 312. *l.* 1. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν) Vix dubium eſt, quin illud genus iniuriae notetur, quo adoleſcentuli vel caſtrantur plane, vel nervis certe *convulſis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus, quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum eſſe verbum σπᾶν, faciunt *ſpadones*. Vid. viri docti ad l. 128 de V. S. Sed eſt etiam apud τοὺς ό Levit. XXII, 24, ἀπεσπασμένον, reſpondens τῷ *cheroth*, atque τῷ θλαδίᾳ, & ἐκτεθλιμμένῳ & ἐκτομίᾳ iunctum. Habet ἀποσπάδας Suidas, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus iungit ἀποσπάδοντας τοὺς ἀποκοπέντας. Quae cum ita ſint, legendum puto ὁ τοὺς ἐφήβους ἀποσπῶν, & vertendum, ut poſui, utque Eraſmus iam poſuerat, a quo diſceſſum non oportuit. Quod ſi ἀνασπᾶν eodem modo accipi poſſe doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, ſi cui iſta diſpliceant, vehementer repugnaverim, ſi ἀνασπᾶν retinere velit, & interpretari *contrahere, ſibi adiungere, quaſi ſurſum, in arcem ſuam, trahere*. Gesn.

Pag. 313. *l.* 9. Οὐ) Ita Mſſ. Regg. 2954 & 3011. Vulg. οὐδέ. *ead. l.* 13. Τῆς ἐμῆς) Ταῖς ἐμαῖς. Marcil.

Pag. 314. *l.* 6. Πάντες ἦμεν) Sic Mſ. Reg. 3011, melius, quam quod in edd. eſt, πάντες μέν.

Pag. 315. *l.* 3. Ὁ δὲ) Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, iuvenem, robuſtum, peſſimum patriae immanitatis ſectatorem, a ſe occiſum eſſe, idque glorioſius ſibi multo eſſe, quam ſi tyrannum ipſum, ſuperſtite adhuc filio, occidiſſet; ait, ſe noluiſſe patrem tyrannum ſua manu interimere: neque enim ulli futurum ſibi fuiſſe gloriae, poſt tam nobile facinus, ignobiliori caede praecedens decus comminuere: propterea ſe reliquiſſe gladium, quo pater poſſet, ſi vellet, uti; atque adeo gladium ſibi fuiſſe miniſtrum. Ὁ δὲ, inquit porro, ὅπερ ἐγὼ προὐμαντευσάμην. διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum neceſſario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὃ δέ. Intelligitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiſo tyranni filio; & cui (ξίφει) quaſi imperaverat, ut pro ſe reliquum opus efficeret, ipſum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps cap. 19, alloquens ſuum gladium, ait, ὦ ξίφος, κοινωνὸν,

καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. Iens. Nihil muto. De gladio tam forti, quaſi vir eſſet, loquitur. Solan. Maſculin. gen. ait, etſi referendum ad praemiſſum τὸ ξίφος. Sed vid. ſupra ad 2 Ver. Hiſt. c. 37. Et Maitt. de Dial. p. 84 & 263. Ubi οὐδεὶς γυνὴ, ex Achill. Tat. aliaeque generis enallagae referuntur. Non tamen hic ſtatuo enallagen generis proprie ſic dictum; ſed Solano accedo, dicenti, *alloquitur gladium, ut perſonam;* idque confirmo ex c. 19, ubi gladium *facti ſocium* vocat, & ſe ambos *praemio dignos* pronuntiat, maſculino gen. Reitz.

Pag. 316. *l.* 16. Τῶν) Illud τῶν officere videtur ſententiae. Nam ſi eius rationem habeas, ita vertendum fuerit, *ſi quis eſt eorum, qui ante me fuere, praemio dignus:* quod a nemine factum puto. Et ſane aut omittendum videtur, aut in πω, aliamve particulam mutandum. Gesn.

Pag. 317. *l.* 13. Ἐμὸς ὁ φόνος) Eleganter ſane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad ſuam ipſius caedem adegerat, ait: ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶρ ἐκείνου. *Si enim ego,* inquit, *filium obtruncavi, prae cuius deſiderio pater non poterat vivere, ipſe patrem occidi: mea eſt caedes, manus eius fuit miniſtra.* Phyllis apud Ovidium: *Ille necis cauſam praebuit, ipſa manum.* Et apud eundem in Faſtis, ipſiuſque Didus epiſtola: *Praebuit Aeneas & cauſam mortis & enſem. Ipſa ſua Dido concidit uſa manu.* Perſequitur porro Tyrannicida: Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπερ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amſtelaedamenſes εὖ ποιοῦντες correxerunt, edideruntque ex antiquis edd. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque eſt. Pergit Noſter, id nimirum inquirendum eſſe, εἰ μηκέτ' ἐστιν, εἰ δι' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ κᾀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τοὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον &c. ἄλλῳ τῳ τρόπῳ, *alio quo modo;* nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, ſcribendum. Interpres egregie ſane agit, verba εἰ δὲ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα, vertens, *ſi fame obſediſſem.* Sed debuit bonus noſter, *ſi fame expugnaſſem.* Iens.

ead. l. 15. Ὅπως) Miror, diligentiam Solani hanc varietatem praeteriiſſe, quam editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπερ. Et cum viderem principes edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. Reitz.

Pag. 318. *l.* 1. Εἰ μηκέτ' ἐστιν) Adleverat Hemſterh. videndum L. Bos in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occaſione verborum Evang. Matth. II, 18, Ῥαχὴλ κλαίουσα — ὅτι

οὐκ εἰσὶ, plura teſtimonia affert, ubi haec phraſis de mortuis adhibeatur, non omiſſo etiam hoc Luciani loco. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλῳ τῳ τρόπῳ) Articulum τῳ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit Ienſ. nota ſuperiore. Exempla vero vid. Prometh. c. 7, ibique Hemſterh. Adde Geſn. ad Quom. hiſt. cap. 51. REITZ.

ead. l. 10. Ἐλπὶς τοῦ φόβου) Conf. huius Diſſ. c. 3 & 18. Adde Thucyd. VII, c. 61, (quem adeundum Hemſterh. in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου ſimiliter dictum, alio Thucyd. teſtimonio ab Waſſio, hoc ipſo vero Luciani loco ab Dukero confirmatur. REITZ.

ead. l. 12. Χρωμένου) Retulit librarius ad συκοφαντοῦντος. Sed eſſe debet accuſativus iunctus infinito ἀποστερεῖν. Quam pronum fuerit ν mutare in υ, apparet. GESN.

ead. l. 16. Εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου, τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας) Vertitur: *Si quis ipſe occidit, aut ſi non ipſe quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulit, praebuitque mortis occaſionem. Ex aequo & hunc quoque ſupplicio affici oportere lex cenſet, idque iure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit.* Non niſi inficete haec ultima reddi vides, *Audaciam enim facto minus valere noluit.* Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίγνεσθαι ſignificat *minus valere?* Λῆροι, λῆροι. Explodenda quoque correctio Marcilii, pro οὐ γὰρ legentis καὶ γάρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida: duas eſſe caedis cauſas, legibus praefinitas; ſi quis vel ipſe occiderit, vel non ipſe quidem ſua manu, ſed coëgerit, mortiſque occaſionem praebuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, cenſere legem: & quidem id iure cenſere legem. *Neque enim* (pergit ille, quae ita vertenda ſunt) *voluit* lex, *eius, qui tantundem commiſerit, eſſe impunitatem;* hoc eſt, noluit lex, id impunite abire alicui, qui plane id, quod ſecundum leges etiam caedes cenſetur, perpetraverit. Τὸ τῆς ἀδείας, uſu loquendi Graecis tritiſſimo, eſt hoc in loco *impunitas.* Praecipue autem videtur Marcilius cum interprete offendiſſe ad πεπραγμένου, quod pro ipſo facto uterque adſpexit; ubi πεπραγμένος (nam in maſculino hic πεπραγμένου dicitur) ſit ipſe interfector, hoc quidem in loco. Saepiſſime Graeci perfecto paſſivo pro activo utuntur. Lucianus id facit paſſim. Sic in Nigrino § 10: Σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ

συγκεκομισμένος, *Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum aſſers;* pro συγκεκομικώς. Lib. 2 Verae Hiſt. cap. 33: Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο, καὶ ὑπάρχους πεποιημένος, *Is enim apud illos regnat, duobus ſatrapis & praefectis creatis.* In Tox. c. 11: ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, — τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους, *Eſt quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem ſollerti acumine.* Aelianus VI Ποικιλ. c. 11: Οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτοῦ, pro πεπειρακότες. Diodorus Sic. lib. IV, cap. 69: Ἐπίγονοι τὴν στρατείαν ἐπιφανῆ πεποιημένοι. Sic πεποιημένος εὐχὰς apud eundem lib. V, cap. 58. Polybius lib. I, Ῥωμαῖοι Τυῤῥηνοὺς ὑφ' αὑτοὺς πεποιημένοι· &, τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τῆς Λιβύης ὑπήκοα πεποιημένους. Dionyſ. Halic. lib. IV ἀρχαιολογ. Ἐὰν εὑρεθῇ παρεσκευασμένος ὅπλα. Sic κεκτημένος paſſim pro domino, cum proprie is ſit κεκτηκώς. Nec in Participiis tantum, ſed etiam in Indicativis utuntur paſſivo, ſenſu activi. Lucianus in De ſaltatione cap. 79: Ἡ μέν γε Βακχικὴ ὄρχησις κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους, perſpicue pro κεχείρωκε. In Deor. dialogis VII fin. Ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκροὺς, *virgam quandam fecit* Mercurius, *mirifica pollentem vi, qua animas ſub triſtia tartara mittit.* Sic ἐπεποίητο pro ἐπεποιήκει Noſter in Prometheus es in verbis. Itidem in Infinitivo: iterum Noſter in Hermotimo c. 54, Φασί γέ τοι Φειδίαν, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario ἁλοὺς in activa forma, ſignificatione paſſiva poni, nemo harum literarum peritus ignorat. Ita ἑαλωκὼς valet captus apud Noſtrum in Philopſeude c. 2. Huc referam quoque id, quod in Gloſſario legitur, *Abſumtum*, καταναλώσαντα; nec ſentiam cum Vulcanio, emendanti καταναλωθέντα. Ego exiſtimem, quia καταναλώσαντα, quamvis in activa forma, repertum fuerit ſignificatione paſſiva, propterea potiſſimum fuiſſe notatum. Nam profecto iterum habes idem in Gloſſario Graeco-Latino, καταναλώσαντα, *abſumtum.* Ceterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum ſupra poſuimus, diſtinguendus eſt: vulgo male, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. Sequitur continuo apud Noſtrum, Εἶτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι θέλεις. τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις

τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata eſſe, atque adeo eius ſignum in calce utriuſque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipſe caedem perpetravit, punitur, ſed & qui utcunque caedis auctor fuit. *Ergone eum*, (pergit) *qui ita cecidit aliquem, puniri tanquam homicidam cenſes, & neutiquam abſolvi vis? Eum vero, qui pari ratione ac ille* (ſcilicet qui caedem commiſit, licet utcunque fuerit auctor) *bene de civitate meritus eſt, non iiſdem dignum cenſebis, quibus dignos cenſes bene meritos?* Forſan ſcripſit quoque Noſter ἀποκτείναντα, non ἀπο - τείνοντα. Sed illud κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπον, utique ſanum & ſincerum eſt, ac ab Marcilio indigne ſollicitatum. Eſt enim, ut expoſuimus, *pari ratione mereri praemium cenſendus eſt hic, qua ille (qui caedis auctor fuit,) vere commiſiſſe caedem, & puniendus eſſe, cenſendus eſt:* ſive, *eadem ratione illi rationi, quam modo poſuimus.* Sic enim αὐτός τινι dicitur, qui plane idem ſit, ac alius. IENS.

Pag. 319. *l.* 4. Μάλα δικαίως) Καὶ μάλα δικαίως. MARCIL. Non improbem illud καὶ μάλα, ſi plures Codd. addicerent: nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expreſſum erat, quod iam ſublatum minus hiantem facit orationem: ſi quis tamen καὶ inſertum cupit, ei licet id aſſumere. REITZ.

ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο &c.) Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par eſſe facto, id quod extra metum ſeu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. MARCIL. Οὐ γὰρ ἐβούλετο οὗτος. Sic legendum videtur. Et ſic videtur legiſſe interpres. GUYET. Sic P. & L. οὐ γὰρ ἐ. τ. π. ἧσσον γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἧσσον in omnibus legebatur ἴσον. Locum corruptum merito cenſebat Vorſtius, qui illud ἧσσον non viderat. SOLAN. Sic vertere viſum, ut ipſa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ τῶν πεπραγμένων, & alia) id quod ſua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. Ἄδειαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόνου dixit. Obverſantur mihi alia etiam loca, ubi ἄδεια & ἀδεῶς ſimiliter ponuntur, ut non tam ad metus abſentiam & impunitatem, quam ad plenam, *cui nihil deeſt*, facultatem, opportunitatemque referantur: ſed memoriae confiſus, ut fit, ſcribere neglexi. GESN.

ead. l. 5. Ἧσσον) Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro *nonne — aequalem; non enim minorem*, in verſione repoſui, ut quam minime multa in Geſneri interpretatione mutarem; quae ad vulgatam οὐ γὰρ — ἴσον compoſita, ſic habebat: *nonne enim voluit ipſi facto ae-*

qualem eſſe ſuppeditatam plenam faciendi facultatem? Quam verſionem ut non reiicio, ſic tamen illud ἧσσον eo planiorem ſenſum exhibere exiſtimo, quo ipſe ſic eſt ſimplicior, ſi ſine interrogatione procedat. Eſt enim ſenſus: *Lex non minus reſpicit conſilium, quam ipſum factum.* Ἄδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic ſignificare videtur; quare, ſi liceret, omnia ſic redderem: *Non enim voluit* (lex) *facto ipſo levius cenſeri audax conſilium*, vel potius, *conatum* iſtius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per ſe caedem perficit. Verum & recte *licentiam*, ſive *poteſtatem agendi*, quam alteri facio, vertas, cuius ſignificatus exempla Steph. in Theſ. licet haud nimis accurate notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Geſnero adverſor, modo ea agendi facultas per ἄδειαν intelligatur, quae ſimul ſecuritatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc Ioſephi de Bell. Iud. IV, c. 7, § 2, Διὰ γοῦν τὴν ἐν μετροπόλει στάσιν καὶ ταραχὴν, ἄδειαν εἶχον (ſic enim pro ἔχον lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροὶ, τῶν ἁρπαγῶν, convertas: *Itaque propter ſeditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequiſſimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis ſpem involvit. Conf. tamen praemiſſam Ienſii notam, quam quia alia erudite tradit, integram ſervavi; circa haec verba autem haud ſcio, an ſententiam fuerit mutaturus, ſi Solani mutatam lectionem vidiſſet. Aſſentirer facile de πεπραγμένου hic active accipiendo, cuius exempla quoque dedi ad 1 Ver. Hiſt. c. 35. Sed quomodo ſic τὸ τῆς ἀδείας ſignificet, *eius eſſe impunitatem*, non video, quia tum videtur dicturus fuiſſe Lucianus, ἐβούλετο γίγνεσθαι τὴν ἄδειαν. At iam τὸ τῆς eſt *licentia ipſa.* REITZ.

ead. l. 7. Ἀποκτείνοντα) Non reiicio vulgatam; ſed commode ἀποκτείναντα legas. REITZ.

ead. l. 8. Τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπον) Marcilius pro τούτῳ legendum cenſet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim paſſim cum caſu tertio conſtruitur. Xen. K. Π. 2, ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε. Et in Sympoſ. pag. 893, εἰς ταὐτὸν τῷ οἴνῳ. Imitati ſunt Latini. Horat. *Invitum qui ſervat, idem facit occidenti.* VITRING. Vitringam & Ienſium recte contra Marcilium ſentire, ſi quid probatione indiget, vide nos ad 1 Ver. Hiſt. c. 3. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τῇ σφαγῇ) Probe monuerat Hemſterh. videndum Duker. ad Thucyd. IV, 48. Is igitur σφαγὴν & hic *iugulum* ſignificare, aeque ac apud Thucyd. l. c. pluribus teſtimo-

niis probat, inter quae eminet illud Plutarchi Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δρᾶτε, εἶπε. Quod Suet. Galb. 20 dicit, *obtuliſſe ultro iugulum.* Tum neque Luciani verba ſola adduxerat; ſed & ea, quae mox cap. penult. ſequuntur, ἀποσπάσας δὲ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος· (quod Eraſm. ibi recte verterat, *avulſo igitur enſe e iugulo*) nec non Phalar. I, c. 5, μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi Gronov. recte reprehendit interpretem, qui haec, *nudam caedem ſuſtinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde Foeſ. in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex Hippocr. libro περὶ ἀδένων, *venas iugulares* eſſe recte docet, & σφαγὴν *iugulum* ſignificare, ex Polluce tradit; ideoque id verſioni inſerui. REITZ. Plane dubium non eſt, σφαγὴν eſſe iugulum, idque e Polluce iam Camerarius de partibus corp. hum. & Lexica vulgaria obſervarunt. Sed poſueram in interpretatione, *gladium in caede reliqui*, non modo uti proprietatem vocis exprimerem; nam ideo lacuna illa inter κλεῖδα, ſ. iugulos interiecta σφαγὴ vocatur, quod locus ille ad *mactanda* parva vi animalia opportunus eſt: ſed etiam quod obverſabantur memoriae poëtae verba, quae iam quaerere non vacat, *gladiumque in caede reliquit.* Confer quae mox dicentur ad Phalar. I, § 5. GESN.

Pag. 320. *l.* 2. Ὑμεῖς) Quamquam Pariſina habebat ἡμεῖς, in verſione tamen recte expreſſerat *vos*. REITZ.

ead. l. 5. Μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν;) Non ita populus Romanus, de quo Cic. Fam. 9, 10: *Te hoc ſcire volo, vehementer populum ſollicitum fuiſſe de P. Sullae morte, antequam certum ſcierit. Nunc quaerere deſierunt, quomodo perierit. Satis putant ſe ſcire, quod ſciunt.* GESN.

ead. l. 8. Τὰ δὲ διὰ μέσου) Ita Mſ. Reg. 3011. In edd. δὲ legebatur poſt μέσου.

ead. l. 17. Ἐνδεῖ τι) Τι in edd. deficiens, repoſuimus ex Mſ. Reg. 2954.

Pag. 321. *l.* 8. Ταῦτα, εἰ καὶ) Hic deeſt verbum τελεῖν, aut ſimile quid. GUYET.

ead. l. 9. Ἔκ γε) Sic P. in reliquis eſt ἔκ τε. SOLAN.

ibid. Καταστάντα) An παραστάντα; GUYET. Accipio καταστάντα iudiciali ſignificatione, ubi ſignificat *ſtare in iudicio*, quo ſenſu *conſiſtere* Tertulliano & aliis ICtis uſitatum. Thucyd. I, 131, καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τῆς γνώμης μόνης) Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνης legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος &c. nullo aut cer-

te miſero ſenſu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. SOLAN. Solanus in *I.* aliter diſtinxerat & correxerat haec; ſcilicet ſic: ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γ. μόνης μόνος ἄξιός εἰμι, i. e. ut coniicio, τῆς γνώμης μόνης &c. ut ſenſus eſſet: *ſuſcepi negotium, periculum feci; propter ſolam adeo voluntatem ſolus praemio dignus ſum:* ἕνεκα enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. REITZ.

Pag. 322. *l.* 2. Οὕτω ῥᾷστον) Malles fortaſſe, Lector, οὕτω ῥᾴδιον, quia ſic uſitatius poſt adverbia intendendi; ſed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, ſtudio videtur ῥᾷστον ſuperlativo gradu poſuiſſe, ut non facillimum, ſed maximum & difficillimum facinus id fuiſſe praedicet. Neque contra linguae genium eſſe, ut rarior ſit locutio, patet ex faceto Lucillii verſu in Antholog. L. 2, c. 32: Οὕτω κουφότατος πέλε Γάϊος, ὥστ' ἐκολύμβα &c. REITZ.

ead. l. 9. Κατώρθωσε) Vide, quae de hoc verbo dicta, ſupra 1 Ver. Hiſt. cap. 12 pr. adde mox cap. 19 κατορθωμάτων pro egregiis factis. REITZ.

Pag. 324. *l.* 3. Δεσπότης) Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adiective utuntur, aeque ac Germani & Belgae. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν ἐν ἡλικίᾳ) Ἡλικία, κατ' ἐξοχὴν de adoleſcentia dicitur, & illi, qui in ἀκμῇ, in flore aetatis ſunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ. Ulpian. ad Olynth. I Demoſth. ἡλικία ἐξαίρετος ἐπὶ τῶν νεωτέρων. In Philipp. III Demoſth. ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. Thucyd. L. VI, c. 24, τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII, c. 60. Xen. Hiſt. Gr. L. I, p. 446. Pari modo Latinis *aetas* uſurpatur. Liv. XLII, 34, *Cum primum in aetatem veni.* L. BOS. In Epicuri teſtamento apud Diog. Laërt. p. 272 A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν dicitur virgo, cum nubilis eſt. SOLAN.

ead. l. 15. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι) Non ſatis liquet, volueritne marg. *A.* 1 *IV.* notare Codicis alicuius lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omiſſo ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia ſic & alibi ſolet ſimilia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo Solani coniectura, qui hanc collationem non vidit, belle adiuvaretur. REITZ.

ibid. Τὸ δ' εὐθὺς) Turbant hic Codices. In *Flor.* deſunt τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοήσαντα ἀποθανεῖν legendum cenſeo. Sed interim, dum accedat Codicum auctoritas, vulgatam retineo. SOLAN.

Pag. 325. *l.* 1. Ὦ οὗτος) Frequens compellandi formula, non tamen nimis honorifica, ſed plerumque aliquid reprehen-

ſionis habens, ut Aeſop. in fabulis perſaepe ſolet, veluti Fab. 16, cum Oraculum maligno exploratori reſpondet, ὁπότερον, ὦ οὗτος, βούλῃ, ποίησον, & alibi non ſemel; vel pro heus tu, ut ap. Ariſtoph. Ran. 172, & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem Aeſop. Fab. 25, ubi medicus ait conſulenti, ὦ οὗτος, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον — ἐπίδος. Quare non iraſcor priſtino interpreti, haec verba vertenti, *vir egregie;* nec tamen ſatis probo. V. idem cap. 16. Reitz.

ead. l. 13. Τὰς ἐπὶ τῶν) Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide, an ſic ſanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μελλόντων pro *metu futuri* ſumitur, ne te moretur. Habuiſti enim iam in praecedentibus, cap. 3, τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος· & cap. 11, ἐλπὶς τοῦ φόβου. Sic etiam Chryſoſt. 253, 1, ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex ſequentibus oritur, ἐπ' α. ἐ. τ. σ. quo enim referantur non habent. Solan.

ibid. Ἐλπίδας) Conf. quae ſupra dicta ad cap. 3. De plurali autem ſupra quoque iam dixi. Conf. c. 38 f. Quom. hiſt. & cap. 61 f. & Long. Paſt. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας, & Duker. ad Thucyd. VIII, c. 81, 43. Reitz.

ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν) Ait Tyrannicida, ſe ſublato tyranni filio, omnia ſimul mala patri ingeſſiſſe, quae eum mori cogerent. Ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ παρὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidiſſe, nimirum καὶ poſt vocem χρόνων. *Omnia itaque cumulata ei circumdedi, naturam* (στοργὴν ſcilicet), *dolorem, deſperationem, metum, temporum inſecuturorum horrores, & auxiliatoribus in eum uſus ſum, atque ad extremum hoc conſilium perpuli.* Interpres non male ſupplevit τούτοις, *his adverſus illum auxiliis uſus ſum.* In editione Florentina poſt vocem μελλόντων hiatus eſt, & duae voces ſequentes omiſſae; quod argumento eſt, Codicem, quo Florentini uſi ſunt, eo loco ſe male habuiſſe. Iens.

ead. l. 14. Ἐπ' αὐτὸν) Τούτοις hic deſiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. Guyet. Parum abfuit, quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi neceſſarium videtur. At poteſt iam eo uti, qui voluerit. Neque quiſquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro παρὰ & περὶ ex eodem receperim: id enim factum, quia res ipſa loquebatur, etiam ſine Codicum ope ſic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio ſibi conſtabat; quae quando con-

ſtans eſt, minus facile movenda. Ceterum, ſi cui minus arridet illud *καὶ*, quod lenſ. poſt *χρόνων* inſeri vult, punctum minus poſt id vocabulum ponat, & ſic ſine *καὶ* ſenſus ſatis conſtat, qui tamen vel cum commate tolerabilis eſt. REITZ.

ibid. Πρὸς) Sic reſcripſi. In impreſſis *παρὰ*, excepta *Iunt.* quae *περὶ* habet, quod in P. etiam exſtat. SOLAN.

ibid. Καὶ παρὰ τὴν) Hic locus integer non videtur. GUYET. Iam tamen ex Solani emendatione integer videbitur. REITZ.

Pag. 326. *l.* 2. Ὑφ' αὐτοῦ) Ὑφ' αὐτοῦ erat in *P*. Sed ex ipſo ὑφ' ſatis apparet, eam & αὐτοῦ adſpirare voluiſſe. REITZ.

ead. l. 14. Παντὶ) Leg. *πάντη τοῦτο*. GUYET.

ibid. Νομίσατε) Ἐνομίσατε. GUYET. Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνομίσατε) Fuit cum putarem legendum *πάντως*. Sed nondum ſic ſatis ſanus erat locus. Nunc autem veriſſima mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. SOLAN. Quia ſequentia verba omnia ſuum augmentum habent, etiam in hoc verbo addidiſſem, quod & Solan. in *Iunt.* fecerat. Licet haud immemor ſim eorum, quae ſupra non ſemel de augmento fruſtra adiecto dixerim. Verum quia Geſner. id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed ſi quid mutandum, poſſis etiam *νομίσαιτε* legere, ut ſit, *iudicaſſetis;* nam vel ſic, vel *ἐνομίσατε* legendo, argumentatio clarior, & ſenſus magis cohaerens mihi videtur. REITZ. Ego putabam, *νομίσατε* relinquendum, cum ipſam contineat petitionem poſſeſſoris gladii, & protaſin argumentationis finiat. Si hoc ſolum peterem, Gladium honorate: nonne ipſum quoque dominum ultro honore afficeretis? GESN.

Pag. 327. *l.* 1. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθ.) Non ut ipſe quoque inter Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum acinacem legimus: ſed quoniam ad donaria in templis ſuſpenſa, (forte etiam Deo alicui, ut Iovi ultori, ut Marti, appenſus gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur pervenire. Sic ſupra Ἐνυπν. c. 8 ſtatuarii nobiles *μετὰ τῶν θεῶν προσκυνεῖσθαι* dicuntur, quod cum Phidiae Iuppiter adoratur, etiam ipſe artifex in partem honoris videtur venire. GESN.

ead. l. 4. Τιτρωσκόμενος) Hic deſiderari videtur ὁ *υἱὸς*, vel ὁ *νεανίσκος*, ut interpres expoſuit. GUYET. Non adeo deſideratur *υἱὸς*, vel *νεανίσκος*, quam intelligitur ex antecedentibus & conſequentibus. Nexus enim orationis eſt, *ἐπεὶ γὰρ φονευόμενος, ὁ μὲν ἀνεβόησεν.* Niſi malis mecum articulum addere, ὁ *φονευόμενος* legendo, ut ſic plenius eidem reſpondeat repetitum deinde ὁ *μὲν*, quod *ἐπανόδῳ* inſervit, propter in-

ſertas illas caedis rationes, ſenſum ſuſpendentes. REITZ.

Pag. 328. *l.* 8. Προπαρεσκευασμένον) Vide, ſi operae eſt, ſimilem lapſum complurium editionum, προπαρασκ. pro προπαρεσκ. exhibentium, infra in Lexiphan. cap. 24. Hic enim augmentum ab auctore fuiſſe neglectum, non credo, etſi ſupra exemplorum ſatis dedimus, ubi id ſtudio fecerint auctores. REITZ.

ead. l. 14. Πρώτως) Legendum omnino aut πρῶτος, aut πρώτῳ, ſed illud concinnius videtur. SOLAN.

ead. l. 16. Ἢ) Delendum iſtud ἢ, ut ineptum. SOLAN. Solanus particulam ἢ deletam cupit; nec ego deſiderarem, ſi abeſſet. Verum, etſi ἀλλ' ἢ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiatur, ut Viger. de partic. ex Ariſtoph. Εἰρην. docet, quid prohibet μόνον vel ἢ per pleonaſmum addi? Nam & alibi abundat ἢ, in alio locutionis genere, ut Aeſop. fab. 2 Aquil. & Scarab. ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. Sic ſine accentu η legitur in mea edit. Aeſopi. Sed ἦ μὴν in iurandi formulis uſitatum circumflecti ſolet; quare & forſan hic ſcribendum ἀλλ' ἦ, ut ſignificet *certe quidem*, cuius ſignificatus exempla Stephan. iam dedit in Theſauro. REITZ.

ead. l. 18. Ἐπῆγε τὴν σφαγὴν) Vertitur, *gladium adegit*. Sed vertendum, *caedem accelerabat*, ac pro ἐπῆγε ἔπειγε legendum. GUYET.

Date Due

Bushala

13781

Lucianus
Author

VOL. 4
Title

PA4230A2

DATE DUE	BORROWER'S NAME
JAN - ■ 65	Bushala

DATE DUE	BORROWER'S NAME

3 9031 01241855 4
BOSTON COLLEGE

BOSTON COLLEGE
3 9031 01241855 4

13781

Lucianus

BOSTON COLLEGE LIBRARY
UNIVERSITY HEIGHTS
CHESTNUT HILL, MASS.

Books may be kept for two weeks and may be renewed for the same period, unless reserved.

Two cents a day is charged for each book kept overtime.

If you cannot find what you want, ask the Librarian who will be glad to help you.

The borrower is responsible for books drawn on his card and for all fines accruing on the same.